

Magyar Károli

Hungarian Károli

Provided by:

bible4u2lvhacg4b3to2e2veqpwrc2c3tjf2wuuzqiz332vlwmr4xbad.onion

bible4u.net

bible4u.i2p

bible4u.bit

Contact:

contact@bible4u.net

Public Domain

Everyone is permitted to copy, modify and distribute copies of this document for free as long as it's Biblical content remains unchanged.

Contents

Contents	3
I Ansyen Testaman	5
1 1 Mózes	7
2 2 Mózes	39
3 3 Mózes	65
4 4 Mózes	85
5 5 Mózes	111
6 Józsué	135
7 Birák	151
8 Ruth	167
9 1 Sámuel	171
10 2 Sámuel	193
11 1 Királyok	211
12 2 Királyok	233
13 1 Krónika	253
14 2 Krónika	271
15 Ezsdrás	293
16 Nehemiás	299
17 Eszter	309
18 Jób	315
19 Zsoltárok	331
20 Példabeszédek	369
21 Prédikátor	383

22 Énekek Éneke	389
23 Ézsaiás	393
24 Jeremiás	421
25 Jeremiás sir	455
26 Ezékiel	459
27 Dániel	489
28 Hóseás	499
29 Jóel	505
30 Ámos	507
31 Abdiás	511
32 Jónás	513
33 Mikeás	515
34 Náhúm	519
35 Habakuk	521
36 Sofoniás	523
37 Aggeus	525
38 Zakariás	527
39 Malakiás	533
II Nouvo Testaman	535
40 Máté	537
41 Márk	559
42 Lukács	573
43 János	595
44 Apostolok	613
45 Rómaiakhoz	635
46 1 Korintusi	645
47 2 Korintusi	655
48 Galatákhöz	661
49 Efézusiakhoz	665

50 Filippiekhez	669
51 Kolosséiakhoz	673
52 1 Tesszalonika	677
53 2 Tesszalonika	679
54 1 Timóteushoz	681
55 2 Timóteushoz	685
56 Titushoz	687
57 Filemonhoz	689
58 Zsidókhöz	691
59 Jakab	699
60 1 Péter	703
61 2 Péter	707
62 1 János	709
63 2 János	713
64 3 János	715
65 Júdás	717
66 Jelenések	719

Part I

Ansyen Testaman

1 Mózes

1Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. **2**A föld pedig kietlen és pusztaság, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. **3**És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság. **4**És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. **5**És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap. **6**És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválasztja a vizeket a vizektől. **7**Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. **8**És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap. **9**És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. **10**És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. **11**Azután monda Isten: Hajtsón a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. **12**Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcsstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **13**És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. **14**És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasztsák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknék. **15**És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. **16**Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. **17**És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; **18**És hogy uralkodjanak a nappal, és az éjszakán, és elválasztsák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó. **19**És lőn este és lőn reggel, negyedik nap. **20**És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. **21**És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsgönek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **22**És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön. **23**És lőn este és lőn reggel, ötödik nap. **24**Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn. **25**Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. **26**És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **27**Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonyvá teremté őket. **28**És megáldá Isten őket, és monda nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatokat alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **29**És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül. **30**A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket [adom] eledelül. És úgy lőn. **31**És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.

2És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. **2**Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. **3**És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. **4**Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, **5**Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten [még] nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje; **6**Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. **7**És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké. **8**És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala. **9**És nevelé az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest

és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. ¹⁰Folyóvíz jő vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. ¹¹Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany [terem.] ¹²És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdeliom és az Onix-kő. ¹³A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. ¹⁴És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. ¹⁵És vevé az Úr Isten az embert, és helyzetetét őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. ¹⁶És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. ¹⁷De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. ¹⁸És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt. ¹⁹És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. ²⁰És nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala. ²¹Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmat az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivön egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. ²²És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonyyná, és vivé az emberhez. ²³És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett. ²⁴Annakokáért elhagyja a férfit az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. ²⁵Valának pedig mindketten mezítelenek az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? ²És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; ³De annak a fának gyümölcséből mely a kertnek közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. ⁴És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; ⁵Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. ⁶És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseséért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. ⁷És megnyilatkozásának mindkettőjüknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülkötöket csinálának magoknak. ⁸És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtözék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. ⁹Szólítá ugyanis az Úr

Isten az embert és monda néki: Hol vagy? ¹⁰És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtézém. ¹¹És monda Ő: Ki monda néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? ¹²És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém. ¹³És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámitott el engem, úgy evém. ¹⁴És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban. ¹⁵És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. ¹⁶Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad. ¹⁷Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. ¹⁸Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. ¹⁹Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz. ²⁰Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek. ²¹És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket. ²²És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk vagy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet fájáról is, hogy egyék, s körökké éljen: ²³Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett vala. ²⁴És kiüzé az embert, és oda helyzetetét az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

4Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. ²És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lön, Kain pedig földművelő. ³Lön pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. ⁴És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. ⁵Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté. ⁶És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? ⁷Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatasz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. ⁸És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lön, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megöle őt. ⁹És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom,

avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiaának? ¹⁰Monda pedig [az Úr]: Mit cselekedtél? A te atyádfiaának vére kiált én hozzám a földről. ¹¹Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiaának vérét, a te kezedből. ¹²Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. ¹³Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysesem elhordozhatnám. ¹⁴Imé elüzl engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. ¹⁵És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megöli Kaint, hétszerte megbüntetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. ¹⁶És elméne Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. ¹⁷És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és szülé Hánókhót. És építé várost, és nevezé azt az ő fiának nevére Hánókhnak. ¹⁸És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujá pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet. ¹⁹Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. ²⁰És szülé Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. ²¹Az ő atyjafiaának pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak. ²²Czilla pedig szülé Tubálkainfiát, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. ²³Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. ²⁴Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhéért. ²⁵Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szüle néki fiát, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott [úgymond,] énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain. ²⁶Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdtek segítségül hívni az Úrnak nevét.

5Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. ²Férfiúvá és asszonygyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének. ³Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendő, és nemze [fiat] az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. ⁴És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. ⁵És lön Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala. ⁶Éle pedig Séth száz öt esztendőt, és nemzé Énóst. ⁷És éle Séth, minekutánna Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. ⁸És lön Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő és meghala. ⁹Éle pedig Énós kilenczven esztendőt, és nemzé Kénánt. ¹⁰És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. ¹¹És lön Énós egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala. ¹²Éle pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé

Mahalálélt. ¹³És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. ¹⁴És lön Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz esztendő; és meghala. ¹⁵Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. ¹⁶És éle Mahalálél, minekutánna Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. ¹⁷És lön Mahalálél egész életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és meghala. ¹⁸Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhót. ¹⁹És éle Járed, minekutánna Énókhót nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. ²⁰És lön Járed egész életének ideje kilencszáz hatvankét esztendő; és meghala. ²¹Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht. ²²És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. ²³És lön Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő. ²⁴És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, ²⁵Éle pedig Methuséláht száz hatvankét esztendőt és nemzé Lámekhet. ²⁶És éle Methuséláht, minekutánna Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendő és nemze fiakat és leányokat. ²⁷És lön Methuséláht egész életének ideje kilencszáz hatvankilencz esztendő; és meghala. ²⁸Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiát. ²⁹És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet megátkozott az Úr. ³⁰És éle Lámekh, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendő; és nemze fiakat és leányokat. ³¹És lön Lámekh egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala. ³²És mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémet, Khámot és Jáfetet.

6Lön pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. ²És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. ³És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. ⁴Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok [gyermeküket] szülének nekik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. ⁵És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. ⁶Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. ⁷És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bűnösök, hogy azokat teremtettem. ⁸De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. ⁹Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. ¹⁰És nemze Noé három fiát: Sémet, Khámot és Jáfetet. ¹¹A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. ¹²Tekinte azért Isten a földre,

és ímé meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön. ¹³Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általak: és ímé elvesztem őket a földdel egybe. ¹⁴Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozod meg belől és kívül szurokkal. ¹⁵Ekképen csináld pedig azt: A bárka hossza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing. ¹⁶Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó, közép, és harmad padlásúvá csináld azt. ¹⁷Én pedig ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessen minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. ¹⁸De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. ¹⁹És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. ²⁰A madarak közül az ő nemők szerint, a barmok közül az ő nemők szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemők szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. ²¹Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelül. ²²És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, mindent akképen cselekedék.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. ²Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényét. ³Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőstényét, hogy magvok maradjon az egész föld színén. ⁴Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem. ⁵Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala. ⁶Noé pedig hatszáz esztendőse vala, mikor az özönvíz volt a földön. ⁷Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. ⁸A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, ⁹Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hímet és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak. ¹⁰Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. ¹¹Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban az első hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornáit megnyilatkoztak. ¹²És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. ¹³Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velök együtt a bárkába. ¹⁴Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az

ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas állat. ¹⁵Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. ¹⁶A melyek pedig bemenének, hímet és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten önéki: és az Úr bezára utána [az] [ajtót]. ¹⁷Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevedének a vizek, hogy felvehették a bárkát, és az felemelkedék a földről. ¹⁸A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. ¹⁹Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának. ²⁰Tizenöt singgel nevedének a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala. ²¹És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. ²²Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala. ²³És eltörlé [az Isten] minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltörlöttének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. ²⁴És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsátá az Isten a földre, és a vizek megapadának. ²És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornáit; és megszünt az eső az égből. ³És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoztak a vizek. ⁴A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. ⁵A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. ⁶És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. ⁷És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. ⁸Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. ⁹De a galamb nem találta lábainak nyugóhelyet és visszatérel ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig kezét kinyujtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. ¹⁰És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. ¹¹És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. ¹²És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. ¹³És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. ¹⁴A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszárada a föld. ¹⁵És szóla az Isten Noénak, mondván: ¹⁶Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. ¹⁷Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden

földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjen a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. ¹⁸Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. ¹⁹Minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint. ²⁰És oltárt építé Noé az Úrnak, és vön minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozat az oltáron. ²¹És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. ²²Ennekutánna míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szünnék.

9 Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt monda nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet. ²És féljen és rettegjen töletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; ³Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat. ⁴Csak a húst az öt elevenítő vérral meg ne egyétek. ⁵De a ti véreket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét. ⁶A ki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. ⁷Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsögjétek a földön és sokasodjatok azon. ⁸És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: ⁹Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokká ti utánnatok. ¹⁰És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. ¹¹Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. ¹²És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: ¹³Az én ívemet helyeztetem a felhőbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. ¹⁴És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. ¹⁵És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. ¹⁶Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. ¹⁷És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van. ¹⁸Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja. ¹⁹Ezek hárman a Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. ²⁰Noé pedig földművelő kezdé lenni, és szőlőt ültete. ²¹És ivék a borból, s megrészegedék, és meztelenen vala sátra közepén. ²²Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az ő atyjának mezítelenségét, és hírül adá künnlevő két testvérének. ²³Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be atyjok mezítelenségét; s arczczal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét. ²⁴Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala: ²⁵Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgálja legyen atyjafiai közt. ²⁶Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki legyen szolgálja Kanaán! ²⁷Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; legyen néki szolgálja a Kanaán! ²⁸Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. ²⁹És vala Noé egész életének ideje kilenczszáz ötven esztendő; és meghala.

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az özönvíz után. ²Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. ³A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth, és Tógármah. ⁴Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kithhim és Dodánim. ⁵Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetsége szerint. ⁶Khámnak pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. ⁷Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. ⁸Khús nemzé Nimródót is; ez kezdé hatalmassá lenni a földön. ⁹Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. ¹⁰Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. ¹¹E földről ment aztán Assiriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. ¹²És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy város. ¹³Miczráim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. ¹⁴Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. ¹⁵Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. ¹⁶Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust. ¹⁷Khivveust, Harkeust, és Szineust. ¹⁸Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok nemzetségei. ¹⁹Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. ²⁰Ezek a Khám fiai családjak, nyelvök, földjük s nemzetségök szerint. ²¹Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek testvérbátyja vala. ²²Sém fiai: Élám, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám. ²³Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether és Más. ²⁴Arpaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert. ²⁵Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérének pedig neve Joktán. ²⁶Joktán pedig nemzé Almodádót, Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhót. ²⁷Hadóramot, Úzált és Dikláth. ²⁸Obált, Abimáélt és Sébát. ²⁹Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai. ³⁰És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba menve a napkeleti hegyekig. ³¹Ezek a Sém fiai családjak, nyelvök,

földjök és nemzetségek szerint. ³²Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetségeik szerint, az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.

11 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. ²És lön mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. ³És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lön nékik a téglakő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. ⁴És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színién. ⁵Az Úr pedig leszállá, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. ⁶És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, a mit elgondolnak magukban. ⁷Nosza szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. ⁸És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színiére; és megszűnének építeni a várost. ⁹Ezért nevezék annak nevét Babelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színiére. ¹⁰Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendőskorában nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után. ¹¹És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot, ötszáz esztendeig és nemze fiaikat és leányokat. ¹²Arpaksád pedig harminczöt esztendőskorában nemzette Séláht, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. ¹⁴Séláh pedig harmincz esztendőskorában nemzette Hébert. ¹⁵És éle Séláh, minekutánna nemzette Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. ¹⁶Héber pedig harmincznégy esztendőskorában nemzette Péleget. ¹⁷És éle Héber, minekutánna nemzette Péleget, négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. ¹⁸Péleg pedig harmincz esztendőskorában nemzette Réut. ¹⁹És éle Péleg, minekutánna nemzette Réut, kétszáz kilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. ²⁰Réu pedig harminczkét esztendőskorában nemzette Sérugot. ²¹És éle Réu, minekutánna nemzette Sérugot, kétszáz hét esztendeig és nemze fiaikat és leányokat. ²²Sérug pedig harmincz esztendőskorában nemzette Nákhort. ²³És éle Sérug, minekutánna nemzette Nákhort, kétszáz esztendőskorában nemzette Thárét. ²⁴Nákhor pedig huszonkilencz esztendőskorában nemzette Thárét, száz tizenkilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. ²⁶Tharé pedig hetven esztendőskorában nemzette Ábrámot, Nákhort, Háránt. ²⁷Ez a Tharé nemzetsége: Tharé nemzette Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzette Lótót. ²⁸Meghala pedig Hárán, az ő atyjának Tharének szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban. ²⁹Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyjának és Jiszkáh atyjának leánya. ³⁰Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke.

³¹És felvéve Tharé Ábrámot az ő fiát, és Lótót, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földre menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepedének. ³²Vala pedig Tharé kétszáz öt esztendőskorában, és meghala Tharé Háránban.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyen én mutatok néked. ²És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszsz. ³És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei. ⁴És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendőskorában vala, mikor kiméne Háránból. ⁵És felvéve Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótót, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földre menjenek, és el is jutának a Kanaán földre. ⁶És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. ⁷És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És [Ábrám] oltárt építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki. ⁸Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüte sátorát: Béthel vala nyugatra, Hái pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét. ⁹És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván. ¹⁰Azonban éhség lön az országban, és Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban. ¹¹És lön mikor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. ¹²Azért mikor meglátnak téged az egyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. ¹³Mondd [azért,] kérlek, [hogy] húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted. ¹⁴És lön mikor Ábrám Égyiptomba érkezék, láták az egyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. ¹⁵Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvivék az asszonyt a Faraó udvarába. ¹⁶És jól tön érette Ábrámmal, és valának juhái, ökrei, szamarai, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi. ¹⁷De megveré az Úr a Faraót és az ő házat nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. ¹⁸Hívatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért míveltetted ezt velem? Miért nem mondtad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? ¹⁹Miért mondtad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. ²⁰És parancsola felöle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő felesége,

és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba. ²Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal. ³És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Hái között. ⁴Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. ⁵Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhái, ökrei és sátorai. ⁶És nem bírta meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt. ⁷Versengés is támada az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laktak vala akkor azon a földön. ⁸Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és közötted, se az én pásztoraik között és a te pásztoraik között: hiszen atyafiak vagyunk. ⁹Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válg el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédesz, én balra térek. ¹⁰Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekelötte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Égyiptom földje. ¹¹És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválnak egymástól. ¹²Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a [Jordán-] melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. ¹³Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt. ¹⁴Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeled fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. ¹⁵Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. ¹⁶És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. ¹⁷Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt. ¹⁸Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építé ott az Úrnak.

14Lón pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban: ²Hadat indítának [ezek] Bera, Sodoma királya ellen, Birsá, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Béláh, azaz Czoár királya ellen. ³Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger. ⁴Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. ⁵A tizennegyedik esztendőben pedig eljőve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele [valának], és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárna-jimban és a Zuzeusokat Hámban, és az Emeusokat Sáv- Kirjáthajimban. ⁶És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él- Páráng, mely a pusztá mellett van. ⁷És megtérének s menének Hén Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekíták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laktak vala

Háczaczon-Thámárban. ⁸Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Béláh, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: ⁹Khédorlaomerrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király öt ellen. ¹⁰A Sziddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtok pedig a hegységbe futának. ¹¹És elvivék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének. ¹²Elvivék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala. ¹³Eljőve pedig egy menekült és hírül hozá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrének, Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. ¹⁴A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában nevedett háromszáz tizennyolcz próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. ¹⁵És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgálai, megveré őket, és úzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. ¹⁶És visszahozá mind a jószágot; Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. ¹⁷Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya a Sáv völgyébe, azaz a király völgyébe. ¹⁸Melkhisédek pedig Sáleem királya, kenyeret és bort hozá; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. ¹⁹És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtőjétől. ²⁰Áldott a Magasságos Isten, a ki kezdedbe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből. ²¹És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd magadnak. ²²És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremtőjéhez: ²³Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. ²⁴Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ök vegyék ki az ő részöket.

15E dolgok után lön az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. ²És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbéli Eliézer? ³És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd. ⁵És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda nékie: Így lészen a te magod. ⁶És hitt az Úrnak és tulajdonították az őnéki igazságul. ⁷És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy

néked adjam e földet, örökségedül. ⁸És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? ⁹És felele néki: Hozz nékem egy három esztendős üszöt, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét és egy galambfiat. ¹⁰Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele [részét] a másik fele [része] átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. ¹¹És ragadozó madarak szállának e húsdarabok között, és Ábrám elűzi vala azokat. ¹²És lön naplementekor, mély álmom lépé meg Ábrámot, és imé rémülés és nagy setéség szálla ő reá. ¹³És monda [az] [Úr] Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. ¹⁴De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijönek nagy gazdagsággal. ¹⁵Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettettel jó vénségben. ¹⁶Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. ¹⁷És mikor a nap leméne és setéség lön, imé egy füstölgő kemence, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. ¹⁸E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig. ¹⁹A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. ²⁰A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. ²¹Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a Jebzeusokat.

16És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Égyiptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. ²Monda azért Szárai Ábrámnak: Imé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának. ³Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. ⁴És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte. ⁵Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közötttem és te közötted. ⁶És monda Ábrám Szárainak: Imé a te szolgálód kezdedben van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle. ⁷És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. ⁸És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én. ⁹Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. ¹⁰És monda néki az Úrnak angyala: Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálhatók legyenek. ¹¹És monda néki az Úrnak angyala: Imé te terhes vagy, és szülsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy

meghallá Isten a te nyomorúságodat. ¹²Az pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát. ¹³És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után? ¹⁴Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között. ¹⁵És fiat szüle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek. ¹⁶Ábrám pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szüle Ábrámnak.

17Mikor Ábrám kilenczvenkilenc esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj el előttem, és légy tökéletes. ²És megkötöm az én szövetségemet én közötttem és te közötted: és felette igen megsokasítlak téged. ³És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla önéki, mondván: ⁴A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz. ⁵És ne nevezessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszlek téged. ⁶És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled. ⁷És megállapítom az én szövetségemet én közötttem és te közötted, és té utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. ⁸És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nékik. ⁹Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megörizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. ¹⁰Ez [pedig] az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok. ¹¹És metéltétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közötttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. ¹²Nyolcznapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknel; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való. ¹³Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken. ¹⁴A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, [mert] felbontotta az én szövetségemet. ¹⁵És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. ¹⁶És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle. ¹⁷Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevette és gondolá az ő szívében: vajjon száz esztendős embernek lesz-é gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendős lévén, szülhet-é? ¹⁸És monda Ábrám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előttem. ¹⁹Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezd annak nevét Izsáknak, és megerősítem

az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna. ²⁰Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és megszorítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. ²¹Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben. ²²És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámhoz. ²³Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és mind a pénzen veteket, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. ²⁴Ábrahám pedig kilenczvenkilenc esztendős vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. ²⁵Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendős vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. ²⁶Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. ²⁷És házanak minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltetének.

18 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hő napon. ²És felemel az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjük sieté a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát. ³És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. ⁴Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és döljetek le a fa alatt. ⁵Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, a mint szólál. ⁶És besieté Ábrahám a sátorba Sárahoz, és monda: Siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. ⁷A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hozá egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig sieté azt elkészíteni. ⁸És vön vaját és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjük tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének. ⁹És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? Ő pedig felele: Ímhol van a sátorban. ¹⁰És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala. ¹¹Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonyi természet. ¹²Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénységemre lenne-e gyönyörűségem? meg az én uram is öreg! ¹³És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-e, holott én megvénhedtem? ¹⁴Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. ¹⁵Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az [Úr:] Nem úgy van, mert bizony neveltél. ¹⁶Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkísérje őket. ¹⁷És monda az Úr: Eltitkoljantok az én Ábrahámától, a mit tenni akarok? ¹⁸Holott Ábrahám

nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei. ¹⁹Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fainak és az ő házanépeinek ő utánna, hogy megőrizték az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámot, a mit szólott felöle. ²⁰Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett: ²¹Alámegyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e vagy nem? tudni akarom. ²²És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. ²³És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe? ²⁴Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-e, és nem kedvezel-e a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? ²⁵Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-e igazságot? ²⁶És monda az Úr: Ha talállok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért. ²⁷És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. ²⁸Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-e az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszem el, ha talállok ott negyvenötöt. ²⁹És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért. ³⁰Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha talállok ott harminczat. ³¹És ő monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találatnak ott húszan? Felele: Nem veszem el a húszért. ³²És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszem el a tízért. ³³És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámvaló beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczczal a földre borúla. ²És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjete be a ti szolgátok házához, és háljatok meg, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhetek és indulhattok útatokra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utcán hálunk meg. ³De nagyon unszolá őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nekik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének. ⁴Lefekvésök előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. ⁵És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket. ⁶És kiméne Lót ő hozzájuk az ajtó felé, és bezárá maga után az ajtót. ⁷És monda: Kérlek atyámfiak, ne cselekedjete gonosszást. ⁸Ímé van énnékem

két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjete velök a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttek. ⁹Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörik az ajtót. ¹⁰De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót. ¹¹Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében. ¹²És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? vödet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. ¹³Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt. ¹⁴Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és monda: Keljete fel, menjete ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna. ¹⁵És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. ¹⁶Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kívül. ¹⁷És lön mikor kivivék őket, monda az [egyik:] Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz. ¹⁸És monda Lót nékik: Ne oh Uram! ¹⁹Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utóljérjen a veszedelem, és meghaljak. ²⁰Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok. ²¹Monda azért néki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. ²²Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért nevezték annak a városnak nevét Czóárnak. ²³A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére. ²⁴És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből. ²⁵És elsűlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is. ²⁶És hátra tekinté az ő felesége, és sóbálványnya lön. ²⁷Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala. ²⁸És tekinté Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemence füstje. ²⁹És lön mikor elveszté Isten annak a környéknek városait, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből, mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. ³⁰Lót pedig felméne Czóárból, és letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is,

mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő két leánya. ³¹És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhedett, és nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint. ³²Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és háljunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. ³³Adának azért inni bort az ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyjával, ez pedig semmit sem tudá annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. ³⁴És lön másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult éjjel én áltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. ³⁵Adának azért azon éjszaka is az ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; ő pedig semmit sem tudá annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. ³⁶És teherbe esének Lót leányai mindketten az ő atyjoktól. ³⁷És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atyja mind e mai napig. ³⁸A kisebbik is fiat szüle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atyja mind a mai napig.

20És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék Gérárban. ²És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elkülde azért Abimélek Gérárnak királya, és elviteté Sárát. ³De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda néki: Ímé meghalsz az asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van. ⁴Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megöled-é? ⁵Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. ⁶És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában mívelted ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt. ⁷Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó. ⁸Felkele azért Abimélek reggel, és előhivatá minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszélé és az emberek igen megfélemlének. ⁹És hivatá Abimélek Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. ¹⁰És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted? ¹¹Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnek engem az én feleségemért. ¹²De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így lön feleségemmé. ¹³És lön hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt monddad én felölem: én bátyám ez. ¹⁴Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgákat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak,

és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét. ¹⁵És monda Abimélek: Ímé előtted van az én országom, a hol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. ¹⁶Sárának pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy. ¹⁷Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítá Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az ő szolgálóit, és szülének. ¹⁸Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

21Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. ²Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten. ³És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak: ⁴És körülmétélé Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcnapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten. ⁵Ábrahám pedig száz esztendő [vala], mikor születék néki az ő fia Izsák. ⁶És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. ⁷Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s ímé fiat szültem vénségére. ⁸És felnevedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. ⁹Mikor pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, ¹⁰Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. ¹¹Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért. ¹²De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod. ¹³Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő. ¹⁴Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vön kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában. ¹⁵Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá. ¹⁶És elméne s leüle által ellenébe mintegy nyillövésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leüle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra. ¹⁷Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiálta az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van. ¹⁸Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. ¹⁹És megnyitá Isten az ő szemeit, és látá egy vízforrást, oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek. ²⁰És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lön újászsa. ²¹Lakozék pedig Párán pusztájában, és vön néki anyja feleséget Égyiptom földéről. ²²És lön abban az

Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. ²³Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál. ²⁴És monda Ábrahám: Én megesküszöm. ²⁵Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgálói. ²⁶És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mívelte e dolgot; te sem jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma. ²⁷Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötének. ²⁸És külön állíta Ábrahám a nyájból hét juhot. ²⁹És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet külön állítál? ³⁰És felele [Ábrahám]: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy bizonyoságu legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútát. ³¹Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten. ³²Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. ³³[Ábrahám] pedig tamariskusfákat ültete Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. ³⁴És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22És lön ezeknek utána, az Isten megkisérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. ²És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked. ³Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgálóját, és az ő fiát Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala. ⁴Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. ⁵És monda Ábrahám az ő szolgálóinak: Maradjatok itt a számmal, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok. ⁶Vevé azért Ábrahám az égő áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. ⁷És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda [Izsák:] Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? ⁸És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. ⁹Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. ¹⁰És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát. ¹¹Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. ¹²És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te

fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. ¹³És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. ¹⁴És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. ¹⁵És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. ¹⁶És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek. ¹⁷Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. ¹⁸És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek. ¹⁹Megtére azért Ábrahám az ő szolgálóihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. ²⁰És lön ezeknek utánna, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szült fiaikat Nákhornak, a te atyádfiának: ²¹Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuélt Arámnak atyját. ²²És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuél. ²³Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szülé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyjafiának. ²⁴Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma [vala], szülé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhát.

23Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. [Ezek] Sára életének esztendei. ²És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt. ³Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván: ⁴Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem. ⁵Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki: ⁶Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességesebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat. ⁷És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. ⁸És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedeztetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. ⁹Hogy adja nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségül. ¹⁰Efron pedig ül vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván: ¹¹Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat. ¹²És meghajtá magát Ábrahám a

földnek népe előtt. ¹³És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem; [azután] eltemetem ott az én halottamat. ¹⁴És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki: ¹⁵Uram! hallgass meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat. ¹⁶Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst siklust. ¹⁷Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, és minden a mezőben levő fa az egész határban köröskörül Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala. ¹⁹Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén. ²⁰Így erősítették meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségül a Khéth fiaiól.

24Ábrahám pedig vén élemedett [ember] vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. ²Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed tomporom alá! ³Hogy megeskessenek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom. ⁴Hanem elmégsz az én hazámba, és az én rokonságim közé és [onnan] vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. ⁵Monda pedig őnéki a szolgál: Hátha az a leányzó nem akar velem eljöni e földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala? ⁶Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. ⁷Az Úr az égnek Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget. ⁸Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljöni, ment lésszesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd. ⁹Veté azért a szolgál az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és megesküvék néki e dolog felől. ¹⁰És vön a szolgál tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába. ¹¹És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfőnél, este felé, mikor a [leányok] vizet meríteni járnak. ¹²És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém [még] ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. ¹³Ímé én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijönek vizet meríteni. ¹⁴Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgáltnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy irgalmasságot cselekedté az én

urammal. ¹⁵És lön, minekelötte elvégezte volna a beszédet, ímé jö vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki Milkhának, az Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. ¹⁶A leányzó pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve. ¹⁷Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. ¹⁸Az pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki. ¹⁹És minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak. ²⁰És sietett és kiüríté vedrét a válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte mind az ő tevéinek. ²¹Az ember pedig álmélkodva néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencséssé teszi-e az Úr az ő útját, vagy nem. ²²És lön, mikor a tevék már eleget ittak, elévön az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany. ²³És monda: Kinek a leánya [vagy] te? kérlek mondd meg nékem: van-e a te atyádnak házában hálásra való helyünk? ²⁴Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő Nákhornak szült. ²⁵Azt is monda: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van. ²⁶Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat. ²⁷És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő irgalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Úr vezérlett engem ez útamban az én uram atyjafianak házához. ²⁸Elfuta azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő anyja házában, a mint ezek [törtétek]. ²⁹Vala pedig Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. ⁵¹Ímé előtted van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. ⁵²És lön, a mint hallja vala az Ábrahám szolgálja azoknak beszédét, meghajtá magát a földig az Úr előtt. ⁵³És hozza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának: drága ajándékokat ada az ő bátyjának is és az ő anyjának. ⁵⁴Evének azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsátsatok el engem az én uramhoz. ⁵⁵Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el. ⁵⁶A [szolga pedig] monda nékik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencséssé tette az én útamat; bocsátsatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. ⁵⁷Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. ⁵⁸Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek. ⁵⁹Elbocsáták azért Rebekát, az ő húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám szolgálját, és az ő embereit. ⁶⁰És megáldák Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját. ⁶¹És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebekát, és elméne. ⁶²Izsák pedig visszajö vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a

déli tartományban. ⁶³És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jönnek. ⁶⁴Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről. ⁶⁵És monda a szolgálának: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát. ⁶⁶Elbeszélé azután a szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vele. ⁶⁷Izsák pedig bevivé [Rebekát] Sárának az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát és lön néki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék Izsák az ő anyja [halála] után.

25Ábrahám pedig ismét vön magának feleséget, kinek neve Ketúráh vala. ²És az szülé néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot. ³Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsím és Leummim. ⁴S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúráhnak fiai. ⁵Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala. ⁶Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még élteben napkelet felé, napkeleti tartományba. ⁷S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő. ⁸És kimúlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az [élettel], és takarították az ő népéhez. ⁹És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. ¹⁰Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára. ¹¹Lön pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát Izsákot; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál. ¹²Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetségei, a kit az Égyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szült vala Ábrahámnak. ¹³Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségök szerint: Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédar, Adbeél és Mibszám. ¹⁴És Misma, Dúmah és Massza. ¹⁵Hadar, Théma, Jetúr, Náfis és Kedmah. ¹⁶Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az ő nemzetségök szerint. ¹⁷Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét esztendő. És kimúlék és meghala, és takarították az ő népéhez. ¹⁸Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig, a mely Égyiptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. Minden atyjafiával szemben esett az ő [lakása]. ¹⁹Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei: Ábrahám nemzé Izsákot. ²⁰Izsák pedig negyvenöt esztendő vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Sáriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Sáriából való Lábánnak hűgát. ²¹És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. ²²Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. ²³És monda az Úr őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a

kisebbiknek. ²⁴És betelének az ő szülésének napjai, és ímé kettősök valának az ő méhében. ²⁵És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsáúnak. ²⁶Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsau sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendő vala, a mikor ezek születének. ²⁷És felnevedének a gyermekek, és Ézsau vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. ²⁸Szereti vala azért Izsák Ézsaut, mert szájaíze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. ²⁹Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsau megjövén elfáradva a mezőről, ³⁰Monda Ézsau Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. ³¹Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttségedet. ³²És monda Ézsau; Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem? ³³És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az ő elsőszülöttségét Jákóbnak. ³⁴S akkor Jákób ada Ézsáúnak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttségét.

26Lön pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. ²Mert megjelent vala neki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked. ³Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak. ⁴És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei; ⁵Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. ⁶Lakozék azért Izsák Gérárban. ⁷És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; [gondolván:] nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú ő. ⁸És lön idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látá Izsákot enyelegni Rebekával az ő feleségével. ⁹Kiálta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad [tehát:] húgom nő? És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán még meg kell halnom miatta. ¹⁰És monda Abimélek: Miért míveltetted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nemtem hált valaki a nép közül, és bűnt hoztál volna mi reánk. ¹¹Parancsola azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténi, bizonynyal meg kell halnia. ¹²És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá őt az Úr. ¹³És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lön. ¹⁴És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért

reá a Filiszteusok. ¹⁵És mindazokat a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgálái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölték azokat földdel. ¹⁶És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. ¹⁷Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék. ¹⁸És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkal nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atyja. ¹⁹Izsák szolgálai pedig ásnak vala a völgyben, és élő víznek forrására akadának ott. ²⁰Gérár pásztora pedig versengének Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. ²¹Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. ²²És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehabóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön. ²³Felméne pedig onnan Beérsebába. ²⁴És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért az én szolgálomért. ²⁵Oltárt építe azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgálai pedig kútat ásának ottan. ²⁶Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére. ²⁷És monda nékik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül? ²⁸Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled, ²⁹Hogy minket gonosszal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy. ³⁰Akkor vendégséget szerze nékik és evének és ivának. ³¹Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel. ³²Ugyanaz nap eljövének az Izsák szolgálai, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet. ³³S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig. ³⁴És mikor Ézsau negyven esztendő vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát. ³⁵És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsege.

27És lön, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsaut, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. ²És monda: Ímé megvénhedtem; nem tudom halálom napját. ³Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézívedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. ⁴És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon

téged az én lelkem minekelőtte meghalok. ⁵Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsauinak monda; s a mint elméne Ézsau a mezőre, hogy vadat vadászszon és hozzon: ⁶Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsauinak mondván: ⁷Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok. ⁸Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mint én parancsolok néked. ⁹Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ő szereti. ¹⁰Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal. ¹¹Jákób pedig monda Rebekának az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szőrös ember, én pedig sima vagyok. ¹²Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan lesznek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. ¹³És monda néki az ő anyja: Reám szólj a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem. ¹⁴Elméne azért, és elhozá, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételt készíte, a mint szereti vala az ő atyja. ¹⁵És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsauinak drága ruháit, melyek ő nála otthon valának, és felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát. ¹⁶A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának simaságát. ¹⁷És az ételt a melyet készített vala, kenyérrrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe. ¹⁸És beméne az ő atyjához és monda: Atyám! és az monda: Imhol vagyok. Ki vagy te fiam? ¹⁹Monda Jákób az ő atyjának: Én [vagyok] Ézsau a te elsőszülötted, aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, űlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked. ²⁰És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbé. ²¹És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-e az én fiam Ézsau vagy nem? ²²Oda méne tehát Jákób Izsákhoz az ő atyjához, a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei. ²³És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrösök valának mint Ézsauinak az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt. ²⁴És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok. ²⁵Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evék; bort is vive néki és ivék. ²⁶Akkor monda néki Izsák az ő atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. ²⁷Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiamnak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr. ²⁸Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét. ²⁹Népek szolgáljanak néked és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. ³⁰És lön a mint elvégezé Izsák Jákóbnak

megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyjána-
 Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsaú is megjöve vadászásából
³¹És készíté ő is ételt, s vivé az ő atyja elé, és monda
 az ő atyjának: Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia
 vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. ³²És
 monda néki az ő atyja Izsák: Kicsoda vagy te? És monda:
 Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsaú. ³³Akkor Izsák elrémüle
 igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat
 fogott és behozá nékem, és én mindenből ettem minnelőtte
 te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is leszen. ³⁴A
 mint hallotta vala Ézsaú az ő atyjának beszédét, nagy és
 igen keserves kiáltással felkiálta, és monda atyjának: Áldj
 meg engem is atyám. ³⁵Ez pedig monda: A te öcséd jöve
 el álnoksággal, és ő vevé el a te áldásodat. ³⁶Az pedig
 monda: Nem méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár
 két ízben csalt meg engemet; elvéve elsőszülöttségemet,
 most pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é
 nékem is valami áldást? ³⁷Felele Izsák és monda Ézsaúnak:
 Ímé uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgálul adtam
 néki, gabonával is borral is őt láttam el; mit miveljek azért
 immár veled fiam? ³⁸Monda Ézsaú az ő atyjának: Avagy
 csak az az egy áldásod van-é néked atyám? Áldj meg
 engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsaú és sír
 vala. ³⁹Felele azért Izsák az ő atyja, és monda néki: Ímé
 kövér földön lesz lakásod, és [részed lesz] az ég harmatjából
 onnan felül; ⁴⁰És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod.
 De leszen, a mikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról.
⁴¹Gyűlöli vala azért Ézsaú Jákóbot az áldásért, a melylyel
 megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsaú az ő szívében:
 Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és [akkor]
 megölöm az én öcsémet Jákóbot. ⁴²Mikor pedig hírül vivék
 Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsaúnak beszédit, elküld
 és magához hívatá az ő kisebbik fiát Jákóbot, és monda
 néki: Ímé Ézsaú a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl
 téged. ⁴³Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és
 kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba, ⁴⁴És
 maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik;
⁴⁵Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik
 arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak
 téged: miért fosztatnám meg mindkettőtököt egy napon?
⁴⁶Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok
 leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közül vesz
 feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közül valók;
 minek nékem az élet?

28Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá
 néki és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai
 közül. ²Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnak a te
 anyád atyjának házához, és onnan végy magadnak feleséget,
 Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közül. ³A mindenható
 Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged,
 hogy népek sokaságává légy; ⁴És adja néked az Ábrahám
 áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy
 örökség szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet

az Isten adott vala Ábrahámnak. ⁵Elbocsátá azért Izsák
 Bethuél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsaú anyjának bátyjához.
⁶És látá Ézsaú, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta
 őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget;
 és hogy mikor áldja vala, parancsola néki, és monda: Ne
 végy feleséget a Kananeusok leányai közül; ⁷És hogy Jákób
 hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába;
⁸És látá Ézsaú, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek
 Izsáknak az ő atyjának: ⁹Elméne Ézsaú Ismáelhez, és feleségül
 vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának
 leányát Mahaláthot, Nebajóthnak hűgát. ¹⁰Jákób pedig
 kiindula Beérseából, és Hárán felé tartott. ¹¹És juta egy
 helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és
 vön egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevé; és
 lefeküvék azon a helyen. ¹²És álmod látá: Ímé egy lajtorja
 vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala,
 és ímé az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon.
¹³És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én [vagyok] az Úr,
 Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a
 földet a melyen fekszel néked adom és a te magodnak. ¹⁴És
 a te magod olyan leszen mint a földnek pora, és terjeszkedel
 nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te
 magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. ¹⁵És
 ímé én veled [vagyok], hogy megőrizzelek téged valahova
 menédsz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak
 téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. ¹⁶Jákób
 pedig fölbredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e
 helyen, és én nem tudtam. ¹⁷Megrémüle annak okáért és
 monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem
 Istennek háza, és az égnek kapuja. ¹⁸És felkele Jákób
 reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és
 oszlopul állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére; ¹⁹És
 nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig
 Lúz vala annak a városnak neve. ²⁰És fogadást tön Jákób,
 monda: Ha az Isten velem leéend, és megőriz engem ezen az
 úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül
 ruhát adánd nékem; ²¹És békességgel térek vissza az én
 atyámnak házához: akkor az Úr leéend az én Istenem; ²²És
 ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza leszen,
 és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. ⁷És monda

29Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók
 földére. ²És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy
 ott három farka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják
 a juhok, és az emberek is; és az ő juhok is ott itatják
 a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik
 a követ, a kút szájára. ⁴És monda nekik Jákób: Honnan
 vagytok atyámfiak? És mondanak: Háránból valók
 vagyunk. ⁵És monda nekik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhor
 fiát? s azok felelének: Ismerjük. ⁶Azután monda nekik:
 Egészségben van-é? s azok mondanak: Egészségben van,
 és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. ⁷És monda

[Jákób:] Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy betereljenek a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetelek, legeltessetek. ⁸Azok pedig felelének: Nem tehetjük míg valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megvitathassuk a juhokat. ⁹Még beszélget vala velök, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala. ¹⁰S lön, a mint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megvitáta Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait. ¹¹És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra. ¹²S elbeszélé Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának. ¹³És lön mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának hírért hallá, eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevívé az ő házába, és az mindeneket elbeszélé Lábánnak. ¹⁴És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, ¹⁵És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béred? ¹⁶Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. ¹⁷Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. ¹⁸Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállok téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért. ¹⁹És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysen másnak adjam őt, maradj én nálam. ²⁰Szolgálja tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt. ²¹És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségemet, mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá. ²²És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. ²³Estve pedig vevé az ő leányát Leát, és bevívé hozzá, a ki beméne ő hozzá. ²⁴És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóul adá az ő leányának Leának. ²⁵És reggelre kelve: Ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? ²⁶Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt. ²⁷Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálász nálam még más hét esztendeig. ²⁸Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül. ²⁹És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen. ³⁰És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogysen Leát és szolgálja ő nála még más hét esztendeig. ³¹És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. ³²Fogada azért Lea az ő méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. ³³Azután ismét teherbe esék és szüle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak,

³⁴És megint teherbe esék és szüle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én férjem, mert három fiat szültem néki; azért nevezé nevét Lévinek. ³⁵És ismét teherbe esék, és fiat szüle és monda: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdanak, és megszűnik a szüléstől.

30És látá Rákhel, hogy ő nem szüle Jákóbnak, irigykedni kezdé Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok. ²Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten [vagyok-é] én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét. ³És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szüljön az én térdeimen, és én is megépüljek ő általa. ⁴Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahhoz Jákób. ⁵És teherbe esék Bilha és szüle Jákóbnak fiat. ⁶És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak. ⁷Ismét fogada az ő méhében, és szüle Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak. ⁸És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Nafthalinak. ⁹Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül. ¹⁰És szüle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. ¹¹És monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak! ¹²És szüle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. ¹³És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek. ¹⁴És kiméne Rúben búzaaratáskor, és találta a mezőn mandragóra-bogyókat s vívé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból. ¹⁵Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiam mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. ¹⁶Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jöjj be, mert megvettelek a fiam mandragóra-bogyóiért; és nála hála azon éjszaka. ¹⁷És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szüle Jákóbnak ötödik fiat. ¹⁸És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak. ¹⁹És ismét fogada az ő méhében Lea, és szüle hatodik fiat Jákóbnak. ²⁰És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szültem néki, és nevezé nevét Zebulonnak. ²¹Annakutána szüle leányt, és nevezé nevét Dínának. ²²Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét. ²³És fogada méhében, és szüle fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat. ²⁴És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nékem más fiat is. ²⁵És lön, a mint szülte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. ²⁶Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat,

a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged. ²⁷És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr. ²⁸És monda: Szabj bért magadnak és én megadom. ²⁹Ez pedig monda: Te tudod mimódon szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod. ³⁰Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is? ³¹És monda [Lábán:] Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legeltetem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed: ³²Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszagatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetett a kecskék közül, s legyen [ez] az én bérem. ³³S a mikor majd bérem iránt eljövendősz, mi előtted lesz, becsületességemről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok közt, az mind lopott jószág nálam. ³⁴És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne. ³⁵Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az ő fiainak keze alá. ³⁶És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legelteti vala Lábán egyéb juhait. ³⁷És vön Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére. ³⁸És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornába, az itató válúkba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy foganjanak, mikor inni jönnek. ³⁹És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyegetetteket és tarkákat. ⁴⁰Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczczal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra, így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé. ⁴¹És lön, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látva foganjanak. ⁴²De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánéi lönnek a satnyák, a java pedig Jákóbé. ⁴³És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgálja, tevéje és számará.

31És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéből szerezte mind e gazdagságot. ²És látá Jákób a Lábán orcáját, hogy ímé nem olyan ő hozzá mint annakelőtte. ³Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földre, a te rokonságod közé, és veled lészek. ⁴Elküldte tehát Jákób, és kihívatá magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. ⁵És monda nekik: Látom atyátok orcáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennekelötte; de az én atyám Istene velem volt. ⁶Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm

szerint szolgáltam atyátokat. ⁷De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béremet; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen. ⁸Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. ⁹Így vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta. ¹⁰Mert lön a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. ¹¹Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok. ¹²És ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindazt láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala. ¹³Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldedre. ¹⁴És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon vagyón-é még nekünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? ¹⁵Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn minket eladott, és értékünket is teljesen megemésztette. ¹⁶Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, [azt] cselekedjed. ¹⁷Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekeit és feleségeit a tevékre; ¹⁸És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ő atyjához Izsákhhoz Kanaán földre. ¹⁹Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonközben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyjánál valának. ²⁰Jákób pedig meglópá a Siriabeli Lábánnak szívet, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökni akar. ²¹Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tartá. ²²És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; ²³Maga mellé vévén az ő rokonait, hét napi járó földig űzé őket; és elére a Gileád hegyén. ²⁴Isten pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jó, se rosszat ne szólj. ²⁵Mikor elére Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az ő rokonaival egybe. ²⁶És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy meglóptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el? ²⁷Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval? ²⁸És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. ²⁹Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólíta engem, ezt mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jó, se rosszat ne szólj. ³⁰Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? ³¹Felelvén pedig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltém, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te

leányaidat én tölem erővel. ³²A kinél pedig megtalálsz a te isteneidet, ne éljen [az]. Atyánkfiai előtt vizsgálj meg, mid van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. ³³Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába. ³⁴Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájuk űle; Lábán pedig felhányá az egész sátort, és nem találta vala meg [azokat.] ³⁵Akkor monda az ő atyjának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előtted, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. ³⁶Jákób pedig haragra gerjede s feddődék Lábánnal. Megszólalt Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözöbe vettél? ³⁷Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál a magad házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között. ³⁸Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. ³⁹A mit a [vad] megszaggatott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tölem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. ⁴⁰Úgy voltam hogy nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. ⁴¹Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. ⁴²Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, [de] megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett [téged] tegnap éjjel. ⁴³Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak, a kiket szültek? ⁴⁴Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az légyen bizonyosságul közöttem és közötted. ⁴⁵És vön Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. ⁴⁶És monda Jákób az ő atyjafiaiának: Szedjete köveket! És gyűjtétek köveket, és csinálának rakást; és évének ott a rakáson. ⁴⁷És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek. ⁴⁸És mondja vala Lábán: E rakás bizonyosság ma, közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek. ⁴⁹És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közöttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk. ⁵⁰Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veédesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyosság én közöttem és te közötted. ⁵¹És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam én közöttem és te közötted, ⁵²Bizonyosság legyen e rakás kő, és bizonyosság ez az emlékoszlop, hogy sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékoszlop mellett gonosz végre. ⁵³Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek

ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak félelmére. ⁵⁴Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen. ⁵⁵Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

32Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. ²És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevével Mahanáimnak. ³Azután küldé Jákób követeket maga előtt Ézsauhoz az ő bátyjához, Széir földébe, Edóm mezőségébe, ⁴És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsauának: Ezt mondja a te szolgáló Jákób: Lábánnal tartózkodtam és időztem mind ekkorig. ⁵Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgálaim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. ⁶És megtérének Jákóbbal a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsauhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi van vele. ⁷Igen megíjéde Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregbe osztá. ⁸És monda: Ha eljön Ézsau az egyik seregbe, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul. ⁹És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tészek veled: ¹⁰Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgálóddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. ¹¹Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. ¹²Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fővénye, mely meg nem számláltatható sokasága miatt. ¹³És ott hála azon éjjel: és választá abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsauának az ő bátyjának: ¹⁴Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és húsz kost; ¹⁵Harmincz szoptató tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkot: húsz nőstény szamarat, és tíz szamar vehet. ¹⁶És szolgálai kezébe adá, minden nyáját külön-külön, és monda az ő szolgálóinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között. ¹⁷És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsau előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová mégy? És kiéi ezek előtted? ¹⁸Akkor azt mondjad: Szolgáló Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsauának, és ímé ő maga is [jön] utánunk. ¹⁹Ugyanazt parancsolá a másikkal, a harmadikkal, és mindazoknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsauának, mikor vele találkoztok. ²⁰Ezt is mondjátok: Ímé Jákób a te szolgáló utánunk [jő]; mert így gondolkodik vala: Megengesztelem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte. ²¹Előlméne

tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. ²²Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén. ²³Vevé hát azokat és átköltözteté a vízben, azután átköltözteté mindenét valamije vala. ²⁴Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. ²⁵Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. ²⁶És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda [Jákób]: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. ²⁷És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. ²⁸Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. ²⁹És megkérde Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott. ³⁰Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem. ³¹És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére. ³²Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsaú jő vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. ²És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátul. ³Maga pedig előttök megy vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához juta. ⁴Ézsaú pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának. ⁵És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? Ő pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgálókat. ⁶És közelítének a szolgálók, ők és gyermekeik és meghajták magokat. ⁷Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat. ⁸És monda [Ézsaú:] Mire való ez az egész sereg, melyet előttalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt. ⁹És monda Ézsaú: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. ¹⁰Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem. ¹¹Vedd el kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvevé. ¹²És monda: Induljunk, menjünk el, és én előtted megyek. ¹³Felele néki [Jákób]: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájuk mind elhullanak. ¹⁴Menjen el azért az én uram az ő szolgálója előtt, én is elballagok

lassan, a jószág lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe. ¹⁵És monda Ézsaú: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt. ¹⁶Visszatére tehát Ézsaú még az nap az ő útján Széir felé. ¹⁷Jákób pedig méne Szukkóthba és építe magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak. ¹⁸Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. ¹⁹És megvevé a mezőnek azt a részét, a hol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiától száz pénzen. ²⁰És oltárt állíta ott, és nevezé azt [ily névvel:] Isten, Izráel Istene.

34Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait. ²És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta. ³És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leánynak. ⁴Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának, mondván: Vedd nékem feleségül ezt a leányt. ⁵És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért veszteg marada Jákób, míg azok megjövének. ⁶És kiméne Khámor, Sekhem atyja Jákóbbhoz, hogy szóljon vele. ⁷Mikor Jákób fiai megjövének a mezőről és meghallák a [dolgot,] elkeseredének s nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni. ⁸És szóla nékik Khámor, mondván: Az én fiam Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségül. ⁹És szerezetek velünk sógorságot: a ti leányaitokat adjátok nekünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak, ¹⁰És lakjatok velünk; a föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjete rajta és bírjátok azt. ¹¹Sekhem is monda a [Dína] atyjának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előttetek, és valamit mondotok nékem, megadom. ¹²Akármily nagy jegyadományt és ajándékot [kivántok,] megadom a mint mondjátok nékem, [csak] adjátok nékem a leányt feleségül. ¹³A Jákób fiai pedig álnokul felelének Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat, ¹⁴És mondának nékik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez nekünk gyalázat volna. ¹⁵Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzánk, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek. ¹⁶Így a mi leányainkat néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; ¹⁷Hogyha pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjete: felveszszük a mi leányunkat és elmegyünk. ¹⁸És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának. ¹⁹Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atyja házanépe között

mindenkinél nagyobb becsülete vala. ²⁰Elméne azért Khámortöbbé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel legyen neved. és Sekhem az ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfaiival, mondván: ²¹Ezek az emberek békességesek [vagyok] a mindenható Isten, nevedekjél és sokasodjál, nép velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert ímé e föld elég tágas nékik; az ő leányainkat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. ²²De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélik a közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve. ²³Nyájak azon a helyen, a hol szólott vele, köoszlopot; és áldozék jószáguk, és minden barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk lanknak. ²⁴És engedének Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélik minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala. ²⁵És lön harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit megölének. ²⁶Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hányák, és elvivék Dínát a Sekhem házából, és kimenének. ²⁷A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az ő hűgokat. ²⁸Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvivék. ²⁹És minden gazdagságukat, minden gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablá, és mindent a mi a házban vala. ³⁰És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Meghábortottatok engem, [és] utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnék ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. ³¹Azok pedig mondának: Hát mint tisztátalan személylyel, úgy kellett-é bánni a mi hűgunkkal?

35 Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala. ²Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. ³És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. ⁴Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásák azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala. ⁵És elindulának. De Istennek rettentése vala a körülők való városokon, és nem üldözék a Jákób fiait. ⁶Eljuta azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala. ⁷És építe ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala. ⁸És meghala Débora, a Rebeka dajkájja, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak. ⁹Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. ¹⁰És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztesselek

36 Ez Ézsauinak (azaz Edómnak) nemzetsége. ²Ézsau Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khivveus Czibhón leánya vala. ³És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak hűgát. ⁴Szülé pedig Adá Ézsauinak Elifázt; és Boszmáth szülé Rehuélt. ⁵Oholibáma pedig szülé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsau fiai, kik születtek néki Kanaán földén. ⁶És felvevé Ézsau az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne [más] országba, az ő atyjafiának Jákóbnak színe elől. ⁷Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földje nem bírja vala meg őket az ő nyájai miatt. ⁸Letelepedék tehát Ézsau a Széir hegyén. Ézsau pedig az Edóm. ⁹Ez Ézsauinak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir hegyen. ¹⁰Ezek Ézsau fainak nevei: Elifáz, Adának Ézsau feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsau feleségének fia. ¹¹Elifáznak

fiai valának: Thémán, Omár, Czefó, Gahtám és Kenáz.
¹²Thimna pedig Elifáznak, az Ézsaú fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szülé Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai. ¹³Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai.
¹⁴Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szüle Ézsaúnak; Jéhus, Jahlám és Korakh. ¹⁵Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czefó fejedelem, Kenáz fejedelem. ¹⁶Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai. ¹⁷Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiának fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltól való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. ¹⁸Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől való fejedelmek. ¹⁹Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm. ²⁰A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. ²¹Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában. ²²Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. ²³Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébal, Sefó, Onám. ²⁴Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. ²⁵Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. ²⁶Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. ²⁷Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. ²⁸Disánnak fiai ezek: Húc és Arán. ²⁹A Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. ³⁰Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ő fejedelemségök szerint, Széir tartományában.
³¹Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna. ³²Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. ³³És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt. ³⁴És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. ³⁵És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala. ³⁶És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. ³⁷És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból.
³⁸És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. ³⁹És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. ⁴⁰Ezek pedig az Ézsaú nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családjuk, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. ⁴¹Oholibámá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon

fejedelem. ⁴²Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. ⁴³Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén. Ézsaú az Edómiták atyja.

37 Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kanaán földén. ²Ezek a Jákób nemzetségének dolgai: József tizenhét esztendő korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyjuknak. ³Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és czifra ruhát csináltat vala néki. ⁴Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólni. ⁵És álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt. ⁶Mert monda nékik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmod, melyet álmodtam. ⁷Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévém felkele és feláll; a ti kévéitek pedig körülállanak, és az én kévém előtt meghajolnak vala. ⁸És mondának néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-e lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-e rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmaért és beszédéért. ⁹Más álmod is álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván: ímé megint álmodtam; ímé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. ¹⁰S elbeszélé atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-e, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? ¹¹Irígykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig elméjében tartja vala e dolgot. ¹²Mikor pedig az ő bátyjai elmenének Sikkhembe, hogy az ő atyjok juhait őrizzék; ¹³Monda Izráel Józsefnek: A te bátyaid avagy nem Sikkhemben legeltetnek-e? Jöszte, és én hozzájok küdelek téged. Ő pedig monda: Ímhol [vagyok]. ¹⁴És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyaid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Sikkhembe. ¹⁵Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: Mit keressz? ¹⁶És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek? ¹⁷És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és megtalálá őket Dóthánban. ¹⁸Mikor távolról megláták, minekelőtte közel ért volna hozzájok, összebeszélének, hogy megölik. ¹⁹És szólának egymás között: Ímhol jó az álomlátó! ²⁰Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból. ²¹Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és monda: Ne üssük őt agyon. ²²És monda nékik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa

öt kezökből, hogy visszavigye atyjához. ²³És lön, a mint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a cifra ruhát, mely rajta vala. ²⁴És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. ²⁵Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balsamot és mirhát, menvén, hogy alávigyék Égyiptomba. ²⁶És monda Júda az ő atyjafiaiak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfia, és eltitkoljuk az ő vérét? ²⁷Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfia, vérünkől való ő. És hallgatának rá az ő atyjafiai. ²⁸És menének arra Midiánita kereskedő férfiak, és kivonák és felhozák Józsefet a kútból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak hús ezüstpénzen [azok] pedig elvívék Józsefet Égyiptomba. ²⁹És visszatére Rúben a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit. ³⁰És megtére az ő atyjafiaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? ³¹Akkor vevék a József felső ruháját, és leülének egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe. ³²És elküldék a cifra ruhát, és elvívék atyjokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy nem? ³³És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony széllyszagattá Józsefet. ³⁴És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba öltözik és gyászolá az ő fiát sokáig. ³⁵Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vigasztalják őt, de nem akara vigasztalódni, hanem monda: Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja. ³⁶A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38És lön abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyjafiaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. ²És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvevé azt, és beméne hozzá. ³És az fogada méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Hérnek. ⁴És ismét fogada méhében, s fiat szüle, és nevezé nevét Ónának. ⁵Még egyszer szüle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szülé, Khezibben vala. ⁶És vön Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. ⁷De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. ⁸És monda Júda Ónának: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak. ⁹Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a [magot,] hogy bátyjának magot ne támaszszon. ¹⁰És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előtt, a mit cselekszik vala, annakokáért megölé őt is. ¹¹És monda Júda Thámárnak az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Sela felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja házában. ¹²Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig

megvigasztalódék és elméne az ő juhainak nyírőihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. ¹³Hírül adák pedig Thámárnak mondván: Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírására. ¹⁴Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnevekedék Sela, és még sem adák őt annak feleségül. ¹⁵Meglátá pedig őt Júda, és tisztátalan személynek gondolá, mivelhogy befedezte a orczáját. ¹⁶És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menyé az. Ez pedig monda: Mit adsz nekem ha bejössz hozzám? ¹⁷És felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldöd? ¹⁸És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrűd zsinórját és pálczádat, mely kezeden van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté. ¹⁹Azután felkele és elméne, és leveté magáról fátyolt; és felvevé az ő özvegyi ruháját. ²⁰És megküldé Júda a kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt. ²¹És megkérde a helység férfait, mondván: Hol van az a [felavatott] parázna [nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre [felavatott] parázna nő. ²²Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre [felavatott] parázna nő. ²³És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; ímé én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg őt. ²⁴És lön mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráznalkodott és ímé terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg. ²⁵Mikor pedig kivetetnék, elküldé az ő ipához, mondván: Attól a férfítól vagyok terhes, a kiéi ezek. És mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és e pálcza. ²⁶És megismeré Júda és monda: Igazabb ő nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismeré őt [Júda] többé. ²⁷És lön az ő szülésének idején, ímé kettősök valának az ő méhében. ²⁸És lön, hogy szülése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki először. ²⁹De lön, hogy a mikor visszavoná kezét, ímé az ő testvére jöve ki. És mondá a [bába:] Hogy törtél te magadnak részt? Azért nevezé nevét Pérecznek. ³⁰És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevé őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy egyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya. ²És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ő egyiptomi urának házában vala. ³Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencsésé tesz az ő kezében: ⁴Kedvessé lön azért József az ő ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává tevé, és mindenét, a mije vala, kezére

bízá. ⁵És lön az időtől fogva, hogy házának és a miye volt, mindenének gondviselőjévé tevő, megáldá az Úr az égyptomi embernek házát Józsefért; és az Úr áldása vala mindenben, a miye csak volt a házban és a mezőn. ⁶Mindent azért valamije vala József kezére bízá; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és szép arcú vala. ⁷És lön ezek után, hogy az ő urának felesége Józsefere veté szemeit, és monda: Hálj velem. ⁸Ő azonban vonakodék s monda az ő ura feleségének: Ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a miye van, mindenét az én kezemre bízá. ⁹Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszsgót és [hogyan] vétkezném az Isten ellen? ¹⁰És lön, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy vele háljon és vele egyesüljön. ¹¹Lön azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba beméne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban, ¹²És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az [asszony] kezében és elfuta és kiméne. ¹³És mikor látja vala az [asszony], hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifutott: ¹⁴Összehívá a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, s én fenszóval kiálték. ¹⁵És lön, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. ¹⁶Megtartá azért az ő ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve. ¹⁷S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szegyent hozzon reám. ¹⁸És mikor fenszóval kezdtem kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta. ¹⁹És lön, a mint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. ²⁰Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben. ²¹De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és kedvessé tevő őt a tömlöcztartó előtt. ²²És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. ²³És semmi gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala [Józseffel], és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencsésé teszi vala.

40És lön ezekután, hogy az égyptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az égyptomi király ellen. ²Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberéről a főpohárnokra, és a fősütőmesterre. ³És fogságba vetteté azokat a testörök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. ⁴A testörök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgálá nékik. És jó ideig valának fogságban. ⁵És az égyptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának

álmot mindketten; mindegyik külön álmod, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. ⁶És beméne hozzájuk József reggel, látá, hogy ímé bánkódnak vala. ⁷És megkérde a Faraó főembereit, a kik az ő ura házában vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orcátok? ⁸És mondanak néki: Álmodtunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nékik József: A megfejtés nem Isten dolga-e? mondjátok el, kérlek, nékem. ⁹Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmodban ímé egy szőlőtő vala előttem; ¹⁰És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózáék, virágozáék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. ¹¹A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. ¹²És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. ¹³Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az elébbi tisztod szerint, mikor az ő pohárnokja valál. ¹⁴Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, és szabadíts meg engem e házból. ¹⁵Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. ¹⁶És látá a fősütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemen. ¹⁷A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről. ¹⁸És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. ¹⁹Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsdodat. ²⁰S lön harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgálainak, s akkor a főpohárnokot és a fősütőmestert is fölvevé szolgálai közé. ²¹És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. ²²A fősütőmestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik József. ²³És nem emlékezzék meg a főpohárnok Józseféről, hanem elfelejtkezék róla.

41Lön pedig két esztendő múltván, hogy a Faraó álmod látá, s ímé áll vala a folyóvíz mellett. ²És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. ³S ímé azok után más hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehének mellé a folyóvíz partján. ⁴És elnyelék a rút és ösztövér tehének a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó. ⁵És elaluvék és másodszor is álmod látá, és ímé hét gabonafej nevedek vala egy száron, mind teljes és szép. ⁶És ímé azok után hét vékony s keleti szélről kiszáradt gabonafej nevedek vala. ⁷És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és ímé álom [vala.] ⁸Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elkülde azért és egybehívatá Égyptom minden jövőmondóját, és minden bölcsét és elbeszélé nékik a Faraó az ő álmát, de

senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak. ⁹Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. ¹⁰A Faraó megharagudt vala az ő szolgálaira, és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütömostert. ¹¹És álmodtunk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmodta. ¹²És [vala] velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgálója; elbeszélte nekünk vala neki, és ő megfejté nekünk a mi álmainkat; mindegyikünk az ő álma szerint fejté meg. ¹³És lőn, hogy a miképen megfejté nekünk, úgy lőn: engem visszahelyezett hívtalomban, amaz pedig felakasztatá. ¹⁴Elküldte azért a Faraó és hívát Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborot ruhát váltta és a Faraóhoz méne. ¹⁵És monda a Faraó Józsefnek: Álmodtál és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmodat, meg is magyarázod azt. ¹⁶És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van. ¹⁷Monda azért a Faraó Józsefnek: Álmodban ímé állok vala a folyóvíz partján. ¹⁸És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. ¹⁹S ímé azok után más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Égyiptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat. ²⁰És elnyelék az ösztövérek és rút tehének, az elébbi hét kövér tehenet. ²¹És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rút vala, mint az előtt. És felsejének. ²²És láttam álmodban, és ímé hét gabonafaj nevededik vala egy száron, mind teljes és szép. ²³És ímé hét összeaszott, vékony, keleti szélről kiszáradt gabonafaj nevededik vala azok után, ²⁴És elnyelék a vékony gabonafajok a hét szép gabonafajokat. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza nekem. ²⁵És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. ²⁶A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafaj az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. ²⁷A hét ösztövérek és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti szélről kiszáradt gabonafaj, az az éhségnek hét esztendeje. ²⁸Ez az a mit mondek a Faraónak, [hogy] a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. ²⁹Ímé hét esztendő jő, [és] nagy bőség lesz egész Égyiptomban. ³⁰Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Égyiptom földén, és megemészti az éhség a földet. ³¹És nem ismerszik meg az elébbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. ³²Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, [onnan van], mert Istennél elvégzett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. ³³Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyiptom földén gondviselővé. ³⁴Cselekedje [ezt a] Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyiptom földén a hét bő esztendőben. ³⁵És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek

gabonát a Faraó keze alá, élelmül a városokban, és tartsák meg, ³⁶És legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyiptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt. ³⁷És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgálainak. ³⁸Monda azért a Faraó az ő szolgálainak: Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiből az Isten lelke van? ³⁹És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette nekem, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember. ⁴⁰Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. ⁴¹Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Ímé fejedelemséget adok az egész Égyiptom földén. ⁴²És levele a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözteté őt drága gyolcs ruhába, és aranyláncot tőn az ő nyakába. ⁴³És meghordoztatá őt az ő második szekeren, és kiáltják vala ő előtte: Térdet hajtsatok! Így tevő őt [fejedelemsé] az egész Égyiptom földén. ⁴⁴És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Égyiptom földén. ⁴⁵És nevezé a Faraó József nevét Czafe-nát-Pahneákhnak, és adá neki feleségül Aszenáthot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Égyiptom földére. ⁴⁶József pedig harmincz esztendő vala, mikor a Faraó előtt, az égyptomi király előtt álla. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárá az egész Égyiptom földét. ⁴⁷És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. ⁴⁸És összegyűjté a hét esztendőnek minden eleségét, mely vala Égyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, [minden] városba a körülte levő határ élelmet takarítá be. ⁴⁹És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fővénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem [vala]. ⁵⁰Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének eljötté előtt, kiket szüle néki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya. ⁵¹És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak: mert [úgymond], elfelejteté én velem Isten minden én vesződésémet, és az én atyámnak egész házáat. ⁵²A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel, [úgymond], megsaporított engem Isten az én nyomorúságom földén. ⁵³Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Égyiptomnak földén. ⁵⁴És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden országban; de Égyiptom földén mindenütt vala kenyér. ⁵⁵[De] megéhezék egész Égyiptom földé is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz. - Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, [és] a mit mond néktek, azt míveljétek. ⁵⁶És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a [gabonás házakat], és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén. ⁵⁷És mind az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.

42És látá Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és

monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra? ²És felveték gabonájokat szamaraikra és elmenének onnan. ²⁷És monda: Ímé hallom hogy Égyiptomban van gabona; menjetek el egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a le oda, és vegyetek onnan nékünk gabonát, hogy éljünk szálláson és meglátá az ő pénzt, hogy ímé zsákja szájában és ne haljunk meg. ³Leméne azért Józsefnek tíz bátyja van az. ²⁸És monda az ő atyjafiainak: Visszatették az Égyiptomba gabonát venni. ⁴De Benjámint a József öcscsét én pénzemet, és ímé zsákomban van. Akkor megrettene nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán szívök, és remegve mondának egymásnak: Micsoda ez, a veszedelem érhetné. ⁵Elmenének tehát Izráel fiai gabonát mit Isten cselekedett velünk? ²⁹És eljutának atyjokhoz venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán Jákóbbhoz Kanaán földére és mindazt elbeszélék néki a mi földén. ⁶József pedig az ország kormányzója vala, és ő velök történt vala, mondván: ³⁰Az a férfiú, annak a földnek árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának ura, keményen szóla nékünk, és úgy bánt velünk, mintha azért a József bátyjai, és arczzal a földre borúlának ő az országot kémltük volna. ³¹És mondánk néki: Igaz elötte. ⁷Amint meglátá József az ő bátyjait, megismeré emberek vagyunk, [soha] nem voltunk mi kémeek. ³²Tizenketten őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény vagyunk atyafiai, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, beszédekkel szóla nékik, mondván: Honnan jöttetek? Azok legkisebbikünk pedig most atyánkkal [van] Kanaán földén. ³³És monda nékünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ⁸Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát meg őt. ⁹És megemlékezék József az álmokról, a melyeket hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyetek, és azok felől álmodott vala. És monda nékik: Kémeek vagytok menjetek el; ³⁴És hozzátok hozzám a ti legkisebbik atyátokfiát, ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. ³⁵Akkor meg tudom, hogy nem vagytok kémeek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és ebben ¹⁰És mondának néki: Nem uram, hanem eleséget venni az országban kereskedhettek. ³⁵És lön a mint zsákjaikat jöttek a te szolgálid. ¹¹Mi mindnyájan egy ember fiai vagyunk kiüresíték, ímé az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában igaz emberek vagyunk. [Soha] nem voltak kémeek a te vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket ök és az ő szolgálid. ¹²Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért Jákób: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József sincsen, jöttek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. ¹³[Amazok] Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? mindez engem ¹⁴És monda nékik: Mi, te szolgálid, tizenketten vagyunk testvérek, és én! ³⁷Akkor szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én egy embernek fiai, Kanaán földén; és ímé legkisebbikünk két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd most atyánknál van, egyikünk pedig sincsen meg. ¹⁴József az én kezemre őt, és én visszahozom néked. ³⁸Az pedig pedig monda nékik: Úgy van a mint néktek mondám: kémeek monda: Nem megy le [oda] az én fiam ti veletek, mert az ő vagytok. ¹⁵Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jő a ti legkisebbik őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet bűba borítva atyátokfia. ¹⁶Küldjete el közületek egyet, hogy hozza bocsátanátok le a koporsóba. ¹⁷Annakokáért ide testvértetek; ti pedig fogva lesztek. Így lesz próbára fogságban tartá őket harmadnapig. ¹⁸Harmadnap pedig téve beszédetek, hogy igaz járatban vagytok-é vagy nem? monda nékik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljete; az Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémeek vagytok. ¹⁷Annakokáért fogszágon tartá őket harmadnapig. ¹⁸Harmadnap pedig ¹⁹És monda nékik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljete; az fogva egyik testvéretek a ti tömlöczötökben, ti pedig menjete el, vigyetek gabonát házaitok szükségére. ²⁰Legkisebbik ²¹És mondanak egymásnak: Bizony vétkezünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek láttuk lelki szorongását, mikor atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva lesznek nékünk könnyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett nekünk ez a nyomorúság. ²²Rúben pedig felele nékik, mondván: Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ²³És nem tudják vala ök, hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük. ²⁴És elfordula tőlök és síra: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondátok ²⁵És parancsola annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? ⁷Azok pedig ²⁶És monda nékik: El-é még atyátok? van-é még testvéretek? És mi kérdéseishez képest feleltünk néki. ⁸És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátokfiát? ⁹Én leszek kezes érette, az én kezemből Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy éljünk és meg ne haljunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. ⁹Én leszek kezes érette, az én kezemből

kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted. ¹⁰Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna. ¹¹És monda nékik Izráel az ő atyjok: Ha csakugyan így [kell lenni,] akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcséből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. ¹²Pénz pedig két annyit vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. ¹³Őcséteket is vegyétek, keljete fel és menjete vissza ahhoz a férfúhoz. ¹⁴A minden Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatek annál a férfúnál, és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kellennem, hadd legyek megfosztva. ¹⁵Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyiptomba, és megállának József előtt. ¹⁶A mint meglátá József ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek [ma] délben. ¹⁷És az a férfú aképen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevivé az a férfú azokat az embereket a József házába. ¹⁸És megfélemlének azok az emberek, a miért bevivék őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. ¹⁹És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. ²⁰És mondának: Kérünk uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni. ²¹És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: ímé mindenikünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal. ²²De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákjainkba. ²³És monda: Legyetek békén, ne féljete; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzete az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont. ²⁴Bevivé azután a férfú azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő szamarainknak. ²⁵Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették vala, hogy ott ebédelnek. ²⁶Mikor József haza jöve, bevivék néki az ajándékot, mely kezökben vala, a házba, és leborulának előtte a földig. ²⁷És kérdezősködék egészségök felől, s monda: Egészségben van-é a ti vén atyátok, a kiről nékem szoltatok? él-é még? ²⁸Azok pedig mondának: Egészségben van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának. ²⁹És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyjafiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, a ki felől nékem szoltatok vala? És [ismét] monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam! ³⁰Akkor elsiete onnan József, mert felgerjede szíve

az ő öcsse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért szobájába, és ott síra. ³¹Azután megmosá orcáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok enni valót. ³²És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek előtt. ³³Leülének azért ő előtte, az elsősülött az ő elsősülöttsége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalsága szerint. És az emberek álmélkodva nézének egymásra. ³⁴Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámín része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél. ³⁵És hívának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsola [József] az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek zsákjait eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába. ²Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala. ³Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamaraikkal együtt. ⁴Kimenének a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek és ha eléred őket, mondd nékik: Miért fizettetek gonosszal a jó helyébe? ⁵Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendőlni! Gonoszul cselekedtetek, a mit cselekedtetek! ⁶És utóleré őket, és ilyen szavakkal szóla néki. ⁷Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgálódtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. ⁸Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? ⁹Akinél megtaláltatik a te szolgálid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgálai leszünk uramnak. ¹⁰És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, [az] légyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. ¹¹És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. ¹²És keresgéle; a legnagyobbikon kezdé s a legkisebbikiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámín zsákjában. ¹³Azok pedig meghasogáták ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. ¹⁴És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. ¹⁵És monda nékik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamféle ember jövendőlni tud? ¹⁶És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utóleréte szolgálódat. Ímé mi az én uram szolgálai vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. ¹⁷Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel menjete el a ti atyátokhoz. ¹⁸De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a

Faraóhoz. ¹⁹Az én uram kérdezte vala az ő szolgálait, mondván: Van-e atyátok, vagy testvéretek? ²⁰Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja meghalt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja szereti őt. ²¹És azt mondád a te szolgáláidnak: Hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet reá vessem. ²²És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal [az]. ²³És ezt mondád a te szolgáláidnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jő veletek, színem elé se kerüljetek többé. ²⁴Mikor azért felmenénk a te szolgálódhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; ²⁵És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nekünk [egy] kevés eleséget. ²⁶És mondánk: Nem mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfú színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. ²⁷És monda a te szolgálád, az én atyám, nekünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nékem csak két [fiat] szült. ²⁸Az egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára [fenevad] szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam őt. ²⁹Ha ezt is elviszitek szemeim elöl, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba. ³⁰Ha tehát most visszamenédek a te szolgálódhoz, az én atyámhoz, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, ³¹Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgálád, a te szolgálódnak, a mi atyánknak ősz fejét buba borítva bocsátják alá a koporsóba. ³²Mivel a te szolgálád e fiúért az ő atyjánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. ³³Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgálád, az én uramnak szolgálójául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyjaival. ³⁴Mert mimódon mehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45És nem tartóztathatá magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állának és felkiálta: Vezetsetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismeretete magát József az ő atyjafiaival. ²És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Égyiptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. ³És monda József az ő atyjafainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle. ⁴Monda azért József az ő atyjafiainak: Jőjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én [vagyok] József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyiptomba. ⁵És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. ⁶Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. ⁷Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön,

és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. ⁸Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házának urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé. ⁹Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyiptomnak urává tett, jőjj le én hozzám, ne késsél. ¹⁰És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, a mid van. ¹¹És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. ¹²És ímé a ti szemeitek látják, és az én atyámfiának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. ¹³Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet Égyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámat. ¹⁴És nyakába borúla az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ő nyakán. ¹⁵És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedének vele az ő testvérei. ¹⁶És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgálóinak. ¹⁷És monda a Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat, és eredjete, menjete el Kanaán földére; ¹⁸És vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jőjjetek hozzám; és én néktek adom Égyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját. ¹⁹Ez is parancsolatúl legyen néked: Ezt míveljétek, vigyete magatokkal Égyiptom földről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek. ²⁰A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintetek sóhajtvá; mert egész Égyiptom földének a legjava a tiétek. ²¹És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nekik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nekik az útra. ²²Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát. ²³Atyjának pedig küldé ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nőstény szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb étellel terhelve, az ő atyjának az útra. ²⁴És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és monda nekik: Ne háborogjatok az úton. ²⁵Feljövének azért Égyiptomból: és eljutának Kanaán földére az ő atyjokhoz, Jákóbbhoz. ²⁶És mikor tudtára adák, mondván: József még él, és hogy uralkodik egész Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nekik. ²⁷Elbeszélék azért néki József minden beszédét, a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigyék; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke. ²⁸És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minekelötte meghalok.

46Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Béersebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja Izsák Istenének. ²És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób,

Jákób. Ő pedig monda: Ímhol vagyok. ³És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyiptomba: mert nagy néppé teslek ott téged. ⁴Én lemegyek veled Égyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József fogja bé a te szemeidet. ⁵Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvívék Izráel fiai Jákóbot az ő atyjoktól, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. ⁶És elvívék nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Égyiptomba Jákób és minden vele levő magva. ⁷Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvívé magával Égyiptomba. ⁸Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Égyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben. ⁹Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármí. ¹⁰Simeon fiai pedig: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul a kanaáni asszonyinak fia. ¹¹Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári. ¹²Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Percetz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Percetnek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. ¹³Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón. ¹⁴Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhleél. ¹⁵Ezek Lea fiai, a kiket szült vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: harminczhárom lélek. ¹⁶Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. ¹⁷Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. ¹⁸Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. ¹⁹Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámin. ²⁰És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse és Efráim, a kiket Asznáth, Potiferának, On papjának leánya szült néki. ²¹Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppin, Khuppin és Ard. ²²Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindössze tizennégy lélek. ²³Dán fia pedig: Khusim. ²⁴Naftáli fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém. ²⁵Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szülte Jákóbnak, mindössze hét lelket. ²⁶Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit nem számítva, mindössze hatvanhat lélek. ²⁷József fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven lélek. ²⁸Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére. ²⁹És befogata József az ő szekerebe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s a mint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. ³⁰És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz. ³¹József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atyja házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzám. ³²Azok az emberek pedig juhásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és mindenöket valamijök van, elhozták. ³³S ha majd a Faraó hivat titeket és azt kérdi: Mi a ti életmódotok? ³⁴Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgálid gyermekségüinktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhásztor utálatos az Égyiptombeliek előtt.

¹Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiái, juhaikkal, barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. ²És vön ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé. ³És monda a Faraó a [József] testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhásztorok a te szolgálid, mi is, mint a mi atyáink. ⁴És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgálid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgálid Gósen földén. ⁵És szóla a Faraó Józsefnek, mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. ⁶Égyiptom földe ímé előtted van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat az én barmaim gondviselőivé. ⁷Bevívé József Jákóbot is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót. ⁸És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendő vagy? ⁹Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a méddig ők bujdosnak. ¹⁰És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. ¹¹Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada nékik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó. ¹²És ellátja vala József az ő atyját és atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel, gyermekeik számához képest. ¹³És kenyér nem vala az egész föld kerekiségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Égyiptom földe, és a Kanaán földe az éhség miatt. ¹⁴József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévívé József a pénzt a Faraó házába. ¹⁵És mikor elfogyott a pénz Égyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nekünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? ¹⁶És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. ¹⁷És elvívék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. ¹⁸Mikor pedig elmülék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én

uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. ¹⁹Miért veszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgálai leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. ²⁰Megvevéért József egész Égyiptom földét a Faraó részére, mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjüket, mivelhogy erőt vett vala rajtuk az éhség. És a föld a Faraóé lön. ²¹A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyiptom egyik határszélétől másik széléig. ²²Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részök vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ad vala; annak okáért, nem adák el az ő földjüket. ²³És monda József a népnek: Ímé megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotokra a mag, vessétek be a földet. ²⁴És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és élestekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül. ²⁵És mondanak Életünket megtartottad; hadd találjunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgálai leszünk a Faraónak. ²⁶És törvénynevé tévé azt József mind e mai napig Égyiptom földén, hogy a Faraóé az ötödrész, csak a papok földe, egyedül az nem volt a Faraóé. ²⁷Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megöröködének, s megsaporodának és megsokasodának felette igen. ²⁸Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő. ²⁹És elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előtted kedves vagyok, kérlek tedd a kezedet tomporom alá, és légy hozzám szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Égyiptomban. ³⁰Midőn elaluszom az én atyáimmal, vígy ki engem Égyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem. ³¹És monda: Esküdjél meg nékem! és megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48És lön ezek után, megmondák Józsefnek: Ímé a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot. ²És tudtára adák Jákóbnak, mondván: Ímé a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágyon. ³És monda Jákób Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzbán, a Kanaán földén, és megáldá engem. ⁴És monda nékem: Ímé én megsaporítlak és megsokasítlak és népek sokaságává teszek téged, s ezt a földet te utánad a te magodnak adom örök birtokul. ⁵Most tehát a te két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomból az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek. ⁶Ama szülötteid pedig, kiket ő utánok nemzettél, tiéid lesznek, és az ő bátyjaik nevéről neveztesselek az ő örökségökben. ⁷Mert mikor Mésopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dülőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az

Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton. ⁸És meglátá Izráel a József fiait és monda: Kicsodák ezek? ⁹József pedig monda az ő atyjának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És monda: Hozd ide őket hozzám, hadd megáldjam meg. ¹⁰Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a vénség miatt, [és] nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölelgeté őket. ¹¹És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magodat is. ¹²Akkor kivevé József azokat az ő a[tyjának] térdei közül, és leborula arczczal a földre. ¹³És fogá József mindkettejüket, Efraimot jobbkezével Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezével Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. ¹⁴Izráel pedig kinyujtá az ő jobbkezet és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezet pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala. ¹⁵És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki kezemmel viselte, a mióta vagyok, mind e napig: ¹⁶Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. ¹⁷Látván pedig József, hogy az ő atyja jobbkezet Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim fejről Manasse fejére tegye át. ¹⁸És monda József az ő atyjának: Nem úgy kezeztél; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet. ¹⁹Nem akará pedig az atyja és monda: Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává lesz. ²⁰És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé Manassénak. ²¹És monda Izráel Józsefnek: Ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titeket a ti atyáitok földre. ²²Én pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és kézívemmel.

49És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben. ²Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyátokra. ³Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengeje, első a hatalomban. ⁴Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő. ⁵Simeon és Lévi atyafiak, erőszakosközei az ő fegyverök. ⁶Tanácsukban ne legyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök telve inát szegték az ökörnek. ⁷Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; elosztatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben. ⁸Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. ⁹Oroszlánkölvyök Júda;

zsákmányt ejtven, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nöstény oroszlán; ki veri őt fel? ¹⁰Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. ¹¹Szölőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vehmét, ruháját borban mossa, felöltöjét a szőlő véreben. ¹²Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai. ¹³Zebulon a tenger partjáiig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határanak széle Czidonig ér. ¹⁴Izsakhár erős csontú samár, a karámok közt heverész. ¹⁵S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz. ¹⁶Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége. ¹⁷Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. ¹⁸Szabadításodra várok Uram! ¹⁹Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába. ²⁰Ásernek kenyerere kövér, királyi csemegét szolgáltat az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nékik. ¹³Elvivék ²¹Nafthali, gyors lábú szarvas, az ő beszéde kedves. ²²Termékony fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a köfalat. ²³Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: ²⁴De mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kösziklájától. ²⁵Atyád Istenétől, a ki segítlen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alant terül, az emlők és anyaméh áldásaival. ²⁶Atyád áldásai meghaladják az ő hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztott koponyájára. ²⁷Benjámín ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. ²⁸Mind ezek Izráel nemzetségei tizenketten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá meg. ²⁹És parancsola nékik és monda: Én az én népemhez takarítatom, temesetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van. ³⁰Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré áttellenében Makpelah mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól, temetésre való örökségül. ³¹Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is. ³²Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a Khéth fiaitól. ³³És elvégezte Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra, és kimúlék és az ő népéhez takarították.

50József pedig az ő atyja orczájára borúla és siránkozék felette és csókolgatóta őt. ²És megparancsolá József az ő szolgálóinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt. ³Mikor negyven nap eltelék, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyiptombeliek hetven napig. ⁴És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házanépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttetek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: ⁵Az én atyám engem megesketett, mondván: Ímé én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat,

azután visszatérek. ⁶És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megesketett téged. ⁷Elméne azért József, hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgálói, az ő házanak vénei és Égyiptom földének minden vénei. ⁸Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak gyermekeiket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen földén. ⁹Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. ¹⁰Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyját. ¹¹És láták az ország lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondanak: Keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek. ¹²Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van. ¹²Aképen cselekedének azért [Jákóbbal] ¹³Amennyis őt az ő fiai Kanaán földre és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak áttellenében. ¹⁴És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyjafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának temetésére, minekutána eltemette az ő atyját. ¹⁵És mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. ¹⁶De temetést küldének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: ¹⁷Így eszük, este pedig zsákmányt oszt. ¹⁸Mind ezek Izráel nemzetségei szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyád vétkeit és bűnöket, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkeit, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki. ¹⁸Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborúlának előtte és mondanak: Ímé mi a te szolgálid [vagyunk]. ¹⁹József pedig monda: Ne féljete: avagy Isten gyanánt [vagyok-e] én? ²⁰Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, [de] Isten azt jóra gondolta [fordítani], hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. ²¹Most annakokáért ne féljete: Eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívökre beszéle. ²²József pedig Égyiptomban lakozék; mind ő, mind az ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig. ²³És látá József Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei. ²⁴És monda József az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyval meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ²⁵És megesketé József Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titeket bizonyval meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal. ²⁶És meghala József száz tíz esztendő korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyiptomban.

2 Mózes

1Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomban menének; kiki az ő házanépével méne: ²Rúben, Simeon, Lévi és Júda; ³Izsakhár, Zebulon és Benjámin; ⁴Dán és Nafthali, Gád és Áser. ⁵Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának. József pedig Égyiptomban vala. ⁶És meghala József és minden ő atyjafia és az az egész nemzedék. ⁷Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának, úgy hogy megtelék velök az ország. ⁸Azonközben új király támada Égyiptomban, a ki Józsefet nem ismerte vala. ⁹És monda az ő népének: Ímé az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. ¹⁰Nosza bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellenségünkhöz adja magát és ellenünk harcoljon és az országból kimenjen. ¹¹Rendelének azért fölējök robotmestereket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És építe a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és Ramszeszt. ¹²De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala, s félnek vala az Izráel fiaitól. ¹³Pedig kegyetlenül dolgoztaták az égyiptomiak az Izráel fiait. ¹⁴És kemény munkával keseríték életöket, sárcsinálással téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, minden munkájokká melyeket kegyetlenül dolgoztatnak vala velök. ¹⁵És szóla Égyiptom királya a héber bábáknak, a kik közül egyiknek Sifra, a másiknak Puá vala neve. ¹⁶És monda: Mikoron héber asszonyok körül bábázkodtok, nézzetek a szülősékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. ¹⁷De a bábák félék az Istent és nem cselekedének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nékik, hanem életben hagyják vala a gyermekeket. ¹⁸Hívatá annakokáért Égyiptom királya a bábákat és monda nékik: Miért míveltétek azt, hogy életben hagyátok a gyermekeket? ¹⁹A bábák pedig mondának a Faraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert azok élet-erősek; minekelötte a bába hozzájuk eljutna, már szülnek. ²⁰Annakokáért jól tön Isten a bábákkal, a nép pedig sokasodék és igen elhatalmazék. ²¹És lön, hogy mivel a bábák félék az Istent: megépíté az ő házukat. ²²Parancsola azért a Faraó minden ő népének, mondván: Minden fiút, a ki születik, vessetek a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok mind életben.

2És elméne egy Lévi nemzetségéből való férfiú és Lévi-

leányt vön feleségül. ²És fogada méhében az asszony és fiat szüle; és látá, hogy szép az és rejtegeté három hónapig. ³De mikor tovább nem rejtegetheté, szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétevé a gyermeket és letevé a folyóvíz szélén a sás közé. ⁴Az ő nénje pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik vele? ⁵És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürödjék a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. ⁶És kinyitá és látá a gyermeket; és ímé egy síró fiú. És könyörüle rajta és monda: A héberek gyermekei közül való ez. ⁷Az ő nénje pedig monda a Faraó leányának: Elmenjek-é s hívjak-é egy szoptatós asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket? ⁸És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. ⁹És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermeket és szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat. És vevé az asszony a gyermeket és szoptatá azt. ¹⁰És felnevedék a gyermek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lön annak, és nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. ¹¹Lön pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevedék, kiméne az ő atyjafiaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi üt vala egy héber férfit az ő atyjafiai közül. ¹²Mikor ide-oda tekinté és látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. ¹³Másnap is kiméne és ímé két héber férfi veszekedik vala. És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? ¹⁴Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöled az égyiptomit? Mózes pedig megfélemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. ¹⁵A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózeset halálra keresteti vala: de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Midián földén; leüle pedig [egy] kútnál. ¹⁶Midián papjának pedig hét leánya vala, és oda menének és [vizet] húzának és tele merék a válúkat, hogy megitassák atyjoknak juhait. ¹⁷A pásztorok is oda menének és elűzék őket. Mózes pedig felkele és segítséggel lön nékik és megitatá juhaikat. ¹⁸Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? ¹⁹Ők pedig mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmazta minket a pásztorok ellen, annakfelelt [vizet] is húzott nekünk, és megitatta a juhokat. ²⁰S monda

leányainak: És hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyeret. ²¹És tetszék Mózesnek, hogy ott maradjon e férfiúnál, és ez feleségül adá Mózesnek az ő leányát, Czipporát. ²²És fiat szüle ez és nevezé nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az idegen földön. ²³És lön ama hosszú idő alatt, meghala az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak vala a szolgaság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a szolgaság miatt való kiáltásuk Istenhez. ²⁴És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. ²⁵És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja vala rájuk Istennek.

3Mózes pedig örzi vala az ő ipának, Jethrónak a Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a pusztán túl és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez. ²És megjelenék néki az Úr angyala tűznek lángjában egy csipkebokor közepéből, és látá, hogy ímé a csipkebokor ég vala; de a csipkebokor meg nem emésztetik vala. ³S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor. ⁴És látá az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból, mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol vagyok. ⁵És monda: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. ⁶És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre tekinteni. ⁷Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. ⁸Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. ⁹Mivel hát ímé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek: ¹⁰Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyiptomból. ¹¹Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Égyiptomból? ¹²És felele: Én veled lézlek! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek. ¹³Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik? ¹⁴És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. ¹⁵És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre. ¹⁶Menj el és gyűjtsd

egybe az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtatok Égyiptomban. ¹⁷És mondám: Kiviszlek titeket az égyiptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok földre, téjjel és mézzel folyó földre. ¹⁸És ha hallgatnak szavadra, akkor elmégy te és az Izráel vénei Égyiptom királyához, s így szóltok néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. ¹⁹Én pedig tudom, hogy az égyiptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjete, még erőhatalomra sem. ²⁰Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyiptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne; így aztán elbocsát titeket. ²¹És kedvessé tészem e népet az Égyiptombeliek előtt, és léssen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. ²²Kérjen azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat; és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, s így foszszátok ki Égyiptomot.

4Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr. ²Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezeden? S ő monda: Vessző. ³Vessd azt - úgymond - a földre. És veté azt a földre és lön kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. ⁴Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lön az ő kezében. ⁵Hogy elhigyjék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. ⁶És ismét monda néki az Úr: Nosza dugd kebeledbe a kezéd; és kebelébe dugd kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. ⁷És monda: Dugd vissza kebeledbe a kezéd: és visszadugá kezét kebelébe és kivevé azt kebeléből és ímé ismét olyanná lön mint teste. ⁸És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának. ⁹És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsd a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon. ¹⁰És monda Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól, sem tegnap előtől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. ¹¹Az Úr pedig monda néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? ¹²Most hát eredj és én lézlek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. ¹³Ő pedig monda: Kérlek, Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. ¹⁴És felgerjede az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetségből való Áron? Tudom, hogy ő ékesenszóló és ímé ő ki is jö elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az

ő szívében. ¹⁵Beszélg azért vele, és add szájába a beszédek, és én lések a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, a mit cselekedjétek. ¹⁶És ő beszél majd helyettesed a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. ¹⁷Ezt a vesszőt pedig vedd kezébe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. ¹⁸És méne Mózes és visszatére az ő ipához Jethróhoz és monda néki: Hadd menjek és térjek vissza az én atyámfiához Égyiptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró Mózesnek Eredj el békességgel. ¹⁹Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban: Eredj, térj vissza Égyiptomba; mert meghaltak mindazok a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala. ²⁰És felvéve Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felülteté őket a számarra és visszatére Égyiptom földére. Az Isten vesszejét pedig kezébe vevé Mózes. ²¹És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyiptomba, meglásd, hogy mindazokat a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezébe adtam; én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet. ²²Ezt mondd azért a Faraónak: Így szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel. ²³Ha azt mondom néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat. ²⁴És lön az úton, egy szálláson, eleibe állá az Úr és meg akarja vala őt ölni. ²⁵De Czippora egy éles követ veve és lemetszé az ő fiának előbőrét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesem vagy te nékem! ²⁶És békét hagyá néki. Akkor monda: Vérjegyes a körülméltékedésért. ²⁷Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elméne és találkozik vele az Isten hegyénél és megcsókolá őt. ²⁸Mózes pedig elbeszélé Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindazokat a jeleket, melyeket reá bízott vala. ²⁹És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden véneit. ³⁰És elmondá Áron mindazokat a beszédek, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. ³¹És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondanak a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában. ²A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassam, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt. ³Ők pedig mondanak: A héberek Istene megjelent nékünk; hadd mehessünk hát háromnapra útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal vagy fegyverrel. ⁴Égyiptom királya pedig monda nékik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ő munkáitól? menjetek dolgozni az Úrért. ⁵Ezt is mondja vala a Faraó: Ímé a föld népe most sok, és ti elhagytátok velök az ő munkáikat. ⁶Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarcoltatóinak és felvigyázóinak, mondván: ⁷Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez

mint ennekelőtte; hadd menjenek el ők magok és szedjenek magoknak polyvát. ⁸De a téglaszámát, mennyit ennekelőtte csináltak, vessétek ki rájok; azt le ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek. ⁹Neheztessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazug szóra. ¹⁰Kimenének azért a nép sarcoltatói és felvigyázói és ezt mondák a népnek mondván: Ezt mondja a Faraó: Nem adok néktek polyvát. ¹¹Menjétek magatok, szedjétek magatoknak polyvát onnan, a hol találtok; mert semmi sem szállítatik le a szolgálatotokból. ¹²És elszélede a nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. ¹³A sarcoltatók pedig szorítják vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. ¹⁴És verettetének az Izráel fiai közül való felvigyázók, a kiket a Faraó sarcoltatói rendelték vala föléjük, mondván: Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekelőtte? ¹⁵És elmenének az Izráel fiai közül való felvigyázók és kiáltának a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgáliddal? ¹⁶Polyvát nem adnak a te szolgálidnak és azt mondják nékünk: Csináljatok téglát! És ímé a te szolgálid verettetek, a te néped pedig vétkezik. ¹⁷Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az Úrnak! ¹⁸Most pedig menjétek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak néktek, de a rátok vetett téglaszámot be kell adnotok. ¹⁹Akkor látják vala Izráel fiainak felvigyázói, hogy bajban vannak, mivel azt kell mondaniok: a téglaszámot le ne szállítsátok; napjában a napi munka meglegyen. ²⁰És mikor kijövének a Faraótól, szembe találkoznak Mózesel és Áronnal. ²¹S mondanak nékik: Lászon meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgálai előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. ²²És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul banni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide? ²³Mert attól fogva, hogy bemenék a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád meg a te népedet.

6 Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről. ²Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. ³Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem ismertek előtök ismeretes. ⁴Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. ⁵Fohászzkodását is meghallottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. ⁶Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatjoktól és megmentlek titeket kinyújtott karral

és nagy büntető ítéletek által. ⁷És népemmé fogadlak titeket s Istentekké léstek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istentek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz munkái alól. ⁸És béviszlek titeket a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségül én az Úr. ⁹Eképen szóla Mózes az Izráel fiaihoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkűség és a kemény szolgálat miatt. ¹⁰Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: ¹¹Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiai az ő földéről. ¹²Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván: Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? ¹³És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiai Égyiptom földéről. ¹⁴Ezek atyáik házanépének fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetségei. ¹⁵Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Simeon nemzetségei. ¹⁶Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. ¹⁷Gersón fiai: Libni, Simhi, az ő nemzetségeik szerint. ¹⁸Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczhár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei pedig: száz harminczhárom esztendő. ¹⁹Merári fiai pedig: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei az ő születésök szerint. ²⁰Amrám pedig feleségül vevé magának Jókébedet, atyjának hűgát s ez szülé néki Áront és Mózeset. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. ²¹Jiczhár fiai pedig: Kórákh, Nefeg és Zikri. ²²Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán és Szithri. ²³Áron pedig feleségül vevé magának Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón hűgát s ez szülé néki Nádábot, Abíhut, Eleázárt és Ithámárt. ²⁴Kórákh fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászáf. Ezek a Kórákh nemzetségei. ²⁵Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél leányai közül vön magának feleséget s ez szülé néki Fineást. Ezek a Léviták atyáinak fejei az ő nemzetségeik szerint. ²⁶Ez Áron és Mózes, a kiknek monda az Úr: Hozzátok ki az Izráel fiai Égyiptom földéről, az ő seregeik szerint. ²⁷Ők azok, a kik szóltak a Faraónak Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiai Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. ²⁸És lön a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. ²⁹Így szóla az Úr Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mondd el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólok néked. ³⁰Mózes pedig monda az Úr előtt: Ímé én nehéz ajakú vagyok, hogy hallgatna reám a Faraó?

7Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, szószólód léssen. ²Te mondj el mindent, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a Faraónak, hogy bocsássa el Izráel fiai az ő földéről. ³Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom az én jeleimet és csudáimat

Égyiptom földén. ⁴És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiai Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által. ⁵S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyujtándom kezemet Égyiptomra és kihozándom az Izráel fiai ő közülök. ⁶És cselekedék Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nékik az Úr; úgy cselekedének. ⁷Mózes pedig nyolczvan esztendő és Áron nyolczvanhárom esztendő vala, a mikor a Faraóval beszéltek. ⁸És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: ⁹Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vedd a Faraó elé; kígyóvá lesz. ¹⁰Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgálai elé, és kígyóvá lön. ¹¹És előhívá a Faraó is a bölcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel. ¹²Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lönnek; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét. ¹³És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. ¹⁴Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem akarja a népet elbocsátani. ¹⁵Eredj a Faraóhoz reggel; ímé ő kimegy a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala, vedd kezedbe. ¹⁶És mondd néki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem a pusztában; de ímé mindez ideig meg nem hallgattál. ¹⁷Így szólt az Úr: Erről tudod meg, hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet, a mely a folyóban van, és vérré változik. ¹⁸És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig megbűdösödik és irtózni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. ¹⁹Monda azért az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa-, mind a köedényekben. ²⁰Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgálai előtt, és mind vérré változék a víz, a mely a folyóban vala. ²¹A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbűdösödék a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. ²²De úgy cselekedének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. ²³És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indula meg az ő szíve. ²⁴Az Égyiptombeliek pedig mindnyájan ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihaszanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. ²⁵És hét nap telék el, a mióta az Úr megsujtotta vala a folyóvizet.

8És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és

mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. ²Ha pedig te el nem akard bocsátani, ímé én egész határodát békákkal verem meg. ³És a folyóvíz békáktól pozsgos és felmennek és bemennek a te házadba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgálid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőteknőidbe. ⁴És reád és népedre s minden te szolgálidra felmennek a békák. ⁵És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornákra és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földre. ⁶És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövének fel és ellepék Égyiptom földét. ⁷De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földre. ⁸És hívatá a Faraó Mózeset és Áront és monda: Könnyörögjete az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. ⁹Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könnyörögjek éretted és a te szolgálidért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák tőled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. ¹⁰Felele a [Faraó:] Holnapra. És monda [Mózes:] A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhöz. ¹¹És eltávoznak a békák tőled, meg a te házaidtól, szolgálidtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. ¹²És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. ¹³És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. ¹⁴És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbűszhődék. ¹⁵S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. ¹⁶És szóla az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. ¹⁷És aképen cselekedének Áron kinyújtá kezét az ő vesszejével és megsujtá a föld porát, és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Égyiptom földén. ¹⁸És úgy cselekedének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. ¹⁹És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten ujja ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. ²⁰Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondd néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. ²¹Mert ha el nem bocsátod az én népemet, ímé én bocsátok te reád, a te szolgálidra és a te népedre és a te házaidra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házaí ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. ²²De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. ²³És különbséget tések az én népem között és a te néped között. Holnap leszen e jelenség. ²⁴És aképen cselekedék az Úr; jövének

ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ő szolgálí házára, és egész Égyiptom földén pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt. ²⁵És hívatá a Faraó Mózeset és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. ²⁶Mózes pedig monda: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknak, a mi utálatos az Égyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az Égyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? ²⁷Háromnap járó földre megyünk a pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknak, a mint megmondja nekünk. ²⁸És monda a Faraó: Én elbocsátlak titeket, hogy áldoztatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkoztatok érettem. ²⁹Mózes pedig monda: Ímé én kimegyek te tőled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ő szolgálitól és az ő népétől holnap; csak megint el ne ámítson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. ³⁰És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. ³¹És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgálitól és népétől; egy sem marada. ³²De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet.

9És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: ²Mert ha nem akard elbocsátani és tovább is tartóztatod őket: ³Ímé az Úr keze leszen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál. ⁴De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai között és Égyiptom barmai között, és mindabból, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. ⁵Időt is hagyja az Úr, mondván: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. ⁶Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és elhulla Égyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak barma közül egy sem hullott el. ⁷El is küldé a Faraó, és ímé egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül: de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. ⁸Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára. ⁹Hogy porrá legyen Égyiptomnak egész földén, s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekélylyé legyen Égyiptomnak egész földén. ¹⁰Vevének azért kemenczehamut és a Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórá azt; és lőn az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekély. ¹¹És az írástudók nem állhatnak vála Mózes előtt a fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az Égyiptombeliekén. ¹²De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr Mózesnek. ¹³És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mondd néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. ¹⁴Mert ezúttal minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgálidra és a te népedre

azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzám hasonló az egész földön. ¹⁵Mert ha most kinyujtanám kezemet és megvernélek téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattalak a földről. ¹⁶Amde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmam, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. ¹⁷Ha tovább is feltartóztatod az én népemet és nem bocsátod el őket: ¹⁸Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Égyiptomban az napságtól fogva hogy fundáltattott, mind ez ideig. ¹⁹Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, a mely a mezőn találtatik és házba nem hajtatik, - jégeső szakad arra, és meghal. ²⁰A ki a Faraó szolgálói közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgálait és barmait házakba futtatá. ²¹A ki pedig nem törődék az Úr beszédével, szolgálait és barmát a mezőn hagyá. ²²Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy legyen jégeső Égyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére, Égyiptom földén. ²³Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsátá az Úr Égyiptom földére. ²⁴És lön jégeső, és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt az egész Égyiptom földén, mióta nép lakja. ²⁵És elveré a jégeső egész Égyiptom földén mindazt, a mi a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. ²⁶Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának, nem volt jégeső. ²⁷A Faraó pedig elküldé és hívatá Mózeset és Áront, és monda nékik: Vétkeztem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. ²⁸Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket és nem maradtok tovább. ²⁹Mózes pedig monda néki: Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úr é a föld. ³⁰De tudom, hogy te és a te szolgálid még nem félték az Úr Istentől. ³¹Alen pedig és az árpa elvereték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala. ³²De a búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek. ³³És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé kezeit az Úrhoz, és megszűnének a mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. ³⁴Amint látá a Faraó, hogy megszűnék az eső, meg a jégeső és a mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét ő és az ő szolgálai. ³⁵És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az Úr Mózes által.

10És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert én keményítettem meg az ő szívét és az ő szolgálainak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet megtegyem közöttök. ²És azért, hogy elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Égyiptomban cselekedtem, és jeleimet, a melyeket rajtok tettem, hogy megtudjátok, hogy én vagyok

az Úr. ³És beméne Mózes és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Meddig nem bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. ⁴Mert ha te nem akarod az én népemet elbocsátani, ímé én holnap sáskát hozok a te határodra. ⁵És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett maradékot, a mi megmaradt néktek a jégeső után, és megemészti minden fát, mely néktek sarjadzik a mezőn. ⁶És betöltik a te házaidat, és minden szolgálidnak házát és minden Égyiptombelinek házát, a mit nem láttak a te atyáid, sem a te atyáid atyjai, a mióta e földön vannak mind e mai napig. És megfordula s kiméne a Faraó elől. ⁷A Faraó szolgálai pedig mondának őnéki: Meddig lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszedbe, hogy elvész Égyiptom? ⁸És visszahozák Mózeset és Áront a Faraóhoz s monda ez nékik: Menjete el, szolgáljatok az Úrnak a ti Istenteknek. Kik s kik azok, a kik elmennek? ⁹Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. ¹⁰Monda azért nékik: Úgy legyen veletek az Úr, a mint elbocsátlak titeket és gyermekeiteket! Vigyázatok, mert gonoszra igyekeztek. ¹¹Nem úgy! menjete el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt kívántátok. És elűzék őket a Faraó színe elől. ¹²És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet Égyiptom földére a sáskáért, hogy jöjjön fel Égyiptom földére és emészsze meg a földnek minden fűvét; mindazt a mit a jégeső meghagyott. ¹³Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész nap és egész éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire reggel lön, a keleti szél felhozá a sáskát. ¹⁴És feljöve a sáska egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan sáska s ezután sem lesz olyan. ¹⁵És elborítá az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészte a földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom földén. ¹⁶Akkor a Faraó siete hívatni Mózeset és Áront és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenetek ellen és ti ellenetek. ¹⁷Most annakokáért bocsásd meg csak ez egyszer az én vétkeket és imádkozzatok az Úrhoz a ti Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tőlem. ¹⁸És kiméne a Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. ¹⁹És fordíta az Úr igen erős nyugoti szelet, és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska sem marada egész Égyiptom határan. ²⁰De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. ²¹És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyiptom földén és pedig tapintható setétség. ²²És kinyujtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lön sűrű setétség egész Égyiptom földén három napig. ²³Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három

napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében.²⁴ Akkor hívátá a Faraó Mózeset és monda: Menjtek el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és barmaitok maradjanak veletek; a gyermekeitek is elmehetnek véletek.²⁵ Mózes pedig monda: Sőt inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek.²⁶ És velünk jönnek a mi barmaink is, egy körömnnyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgáljunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk.²⁷ De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akará őket elbocsátani.²⁸ És monda néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz.²⁹ Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Égyiptomra; azután elbocsát titeket innen; a mikor mindenestől elbocsát, űzve hajt el titeket innen.² Szólj azért a népnek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszony pedig az ő asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket.³ Az Úr pedig kedvessé tevé a népet az Égyiptombeliek előtt. A férfiú Mózes is igen nagy vala Égyiptom földén a Faraó szolgálói előtt és a nép előtt.⁴ És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjjél körül kimegyek Égyiptomba.⁵ És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székében űl, a szolgálónak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a baromnak is minden első fajása.⁶ És nagy jajgatás lesz egész Égyiptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé.⁷ De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Égyiptom között és Izráel között.⁸ És mindezek a te szolgálaid lejönnek hozzám és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és mind a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől.⁹ Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Égyiptom földén.¹⁰ Mózes pedig és Áron mindezeket a csudákat megtevék a Faraó előtt; de az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ő földéről.

12 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Égyiptom földén, mondván:² Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.³ Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.⁴ Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz.⁵ A bárány ép, hím, egy esztendősen legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek.⁶ És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig,

házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborula. ²⁸És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. ²⁹Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székiben ül vala, a tömlőcbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. ³⁰És fölkele a Faraó azon az éjszakán és mind az ő szolgálai és egész Égyiptom, és lőn nagy jajgatás Égyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. ³¹És hívatá Mózeset és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondatok ³²Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, a mint mondatok és menjetek el és áldjatok engem is. ³³És az Égyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarabb kiküldhessék az országból; mert [azt] mondják vala: mindnyájan meghalunk ³⁴És a nép az ő tésztáját, minekelötte megkelt volna, sütöttek együtt ruhájába kötve, vállára veté. ³⁵Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérének az Égyiptombeliektől ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. ³⁶Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának és kifoszták az Égyiptombelieket. ³⁷És elindulának Izráel fiai Rameszesből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. ³⁸Sok elegy nép is méne fel velök; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom. ³⁹És sütének a tésztából, melyet Égyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat, mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiüzetének Égyiptomból és nem készitének s még eleséget sem készitének magoknak. ⁴⁰Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Égyiptomban laknak, négyszáz harmincz esztendő vala. ⁴¹És lőn a négyszáz harmincz esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Égyiptomnak földéről. ⁴²Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Égyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetségről nemzetségre. ⁴³És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. ⁴⁴Akárkinek is pénzen vett szolgálja akkor egyék abból, ha körülmetélted. ⁴⁵A zsellér és a béres ne egyék abból. ⁴⁶Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígy a húsból, és csontot se törjetekek össze abban. ⁴⁷Izráel egész gyülekezete készítse azt. ⁴⁸És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak: metéltessék körül minden férfiak, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülmetéletlen se egyék abból. ⁴⁹Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, a ki közöttetek tartózkodik. ⁵⁰És Izráel fiai mindnyájan megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. ⁵¹Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiai Égyiptomnak földéről, az ő seregeik szerint.

minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ő anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. ³És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Égyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászoszt. ⁴Ma mentek ki, az Abib hónapban. ⁵És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és Jebuzeusok földre, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónapban végezd ezt a szertartást. ⁶Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. ⁷Kovásztalan kenyeret egyél hét napon át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. ⁸És add tudtára a te fiadnak azon a napon, mondván: Ez a essé van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék az országból; mert [azt] mondják vala: mindnyájan meghalunk Égyiptomból. ⁹És legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és válladon, hogy az Úr törvénye a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged Égyiptomból. ¹⁰Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. ¹¹Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földre, a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adádj: ¹²Az Úrnak gyanáld fel akkor mindazt, a mi az ő anyjának méhét megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását; a hímek az Úré. ¹³De a szárnak minden első fajzását báránnyal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttét megváltsd a te fiad közül. ¹⁴És ha egykor a te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. ¹⁵És lőn, mikor a Faraó megátalkodottan vonakodék minket elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyitja, és megváltom az én fiaimnak minden elsőszülöttét. ¹⁶Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból. ¹⁷És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harcztot lát, és visszatér Égyiptomba. ¹⁸Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövének ki Izráel fiai Égyiptom földéről. ¹⁹És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megesküdvén megeskette vala Izráel fiai, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal. ²⁰És elindulának Szukhóthból és táborba szállának Ethámban, a pusztá szélén. ²¹Az Úr pedig megy vala előttök nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. ²²Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

13És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Nékem szentelj

14 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek táborn Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel átellenben üssetek táborn a tenger mellett. ³Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelyedtek ezek a földön; körülfogta őket a pusztá. ⁴Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és úzóbe veszi őket, hogy megdicsőítsem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. ⁵És hírül vivék az égyptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a Faraónak és az ő szolgálainak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! ⁶Befogata tehát szekerebe és maga mellé vevé az ő népét. ⁷És vön hatszáz válogatott szekeret és Égyptom minden egyéb szekerét és hármanhárman valának mindeniken. ⁸És megkeményíté az Úr a Faraónak, az égyptomi királynak szívét, hogy úzóbe vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy hatalommal. ⁹És az Égyiptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, a hol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiróth mellett, Baál-Czefón előtt. ¹⁰A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és ímé az Égyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. ¹¹És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyptomból? ¹²Nem ez volt-é a szó, a mit szólunk vala hozzád Égyptomban, mondván: Hagyj békét nékünk, hadd szolgáljunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg. ¹³Mózes pedig monda a népnek: Ne féljete, megálljatek! és nézzéte az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. ¹⁴Az Úr hadakozik ti érettek; ti pedig veszteg legyete. ¹⁵És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. ¹⁶Te pedig emeld fel a te pálczádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. ¹⁷Én pedig ímé megkeményítem az Égyptombeliek szívét, hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által. ¹⁸És megtudják az Égyptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőíttem a Faraó által, az ő szekerei és lovasai által. ¹⁹Elindula azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögójök; a felhőoszlop is elindula előlök s mögójök álla. ²⁰És oda méne az Égyptombeliek tábora és az Izráel tábora közé; így lön a felhő és a setéség: az éjszakát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek egymáshoz. ²¹És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a tengert és szárazzá tévé a tengert, és kétfelé válának a vizek. ²²És szárazon menének az Izráel fiai a tenger

közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobbkezők és balkezők felől. ²³Az Égyptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. ²⁴És lön hajnalkor, rátekinde az Úr az Égyptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszlopból és megzavará az Égyptombeliek táborát. ²⁵És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. És mondának az Égyptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettek Égyptom ellen. ²⁶És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az Égyptombeliekhez, az ő szekereikre s lovasaikra. ²⁷És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszaté a tenger az ő előbbi állapotjára; az Égyptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszté az égyptomiakat a tenger közepébe. ²⁸Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden seregét, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada meg közülök. ²⁹De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobb- és balkezők felől. ³⁰És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyptombelieket a tenger partján. ³¹És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az Úr Égyptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

15 Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. ²Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lön nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. ³Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova. ⁴A Faraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai befűltak a veres tengerbe. ⁵Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélységbe. ⁶Jobbod, Uram, erő által dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör. ⁷Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az őket mint tarlót. ⁸Orrod lehelletétől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmervültek a tenger szívében. ⁹Az ellenség monda: Űzöm, utólérem őket, zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. ¹⁰Leheltél lehelletteddel s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben. ¹¹Kicsoda az istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csudatévő? ¹²Kinyújtottad jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. ¹³Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. ¹⁴Meghallja ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakóit reszketés fogja el. ¹⁵Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged a Kanaán egész lakossága. ¹⁶Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. ¹⁷Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak

készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építe. ¹⁸Az Úr uralkodik mind örökkön örökké. ¹⁹Mert bémenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. ²⁰Akkor Miriám prófétaasszony, Áronnak néjje dobot vön kezébe, és kimenének utánna mind az asszonyok dobokkal és tánczolva. ²¹És felele nékik Miriám: Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. ²²Ennekutánna elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. ²³És eljutának Mára, de nem ihatják vala a vizet Marában, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Marának. ²⁴És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? ²⁵Ez pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. ²⁶És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. ²⁷És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafa; és tábort ütének ott a vizek mellett.

16És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelök után. ²És zúgolódik Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. ³S mondának nékik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérral; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg. ⁴És monda az Úr Mózesnek: Ímé én esőképen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az én törvényem szerint járni, vagy nem? ⁵A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedegettek. ⁶És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Égyiptom földéről; ⁷Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódtok? ⁸És monda Mózes: Estve húst ad az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódtatok. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. ⁹Áronnak pedig monda Mózes: Mondd meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a ti zúgolódástokat. ¹⁰És lön, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá

felé fordulának, és ímé az Úr dicsősége megjelenék a felhőben. ¹¹És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹²Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nékik mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istentek. ¹³És lön, hogy estve kúrjek jövének fel és ellepék a tábort, reggel pedig harmatszállás lön a tábor körül. ¹⁴Mikor pedig a harmatszállás megszűnék, ímé a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. ¹⁵A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nékik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül. ¹⁶Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, a kik az ő sátorában vannak. ¹⁷És aképen cselekedének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. ¹⁸Azután megmérik vala ómerrel, és annak a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit szedett, a mennyit megehetik vala. ¹⁹Azt is monda nékik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. ²⁰De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgekedék s megbüszhődék. Mózes pedig megharagudék reájok. ²¹Szedék pedig azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala. ²²A hatodik napon pedig két annyi kenyeret szednek vala, két ómerrel egyre-egyre. Eljövének pedig a gyülekezet fejedelmei mindnyájan és tudtára adták azt Mózesnek. ²³Ő pedig monda nékik: Ez az, a mit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit főzni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. ²⁴És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és nem büszhődék meg s féreg sem vala benne. ²⁵És monda Mózes: Ma egytétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. ²⁶Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. ²⁷És lön hetednapon: kimenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. ²⁸És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? ²⁹Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ad ő néktek hatodnapon két napra való kenyeret. Maradjatok veszteg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. ³⁰És nyugoszik vala a nép a hetedik napon. ³¹Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé azt; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsaé. ³²És monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyi tartsatok meg abból maradékaitok számára, hogy lássák a kenyeret, a mellyel éltettelek titeket a pusztában, mikor kihoztalak titeket Égyiptom földéről. ³³Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tedd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékaitok számára. ³⁴A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé azt Áron a biznyságtétel

ládája elé, hogy megtartassék. ³⁵Az Izráel fiai pedig negyven ő táborozott vala az Isten hegye mellett. ⁶És megizené esztendön át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt feleséggel és az ő két fia is ő vele. ⁷Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtá magát és megcsókolá őt; és megkérdeék egymást állapotuk felől és bemenének a sátorba. ⁸És elbeszélé Mózes az ő ipának mind azt, a mit az Úr a Faraóval és az Égyiptombeliekkel cselekedett vala Izráelért; mindazt a sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és [mimódon] szabadította meg őket az Úr. ⁹És örvendeze Jethró mindazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Égyiptombeliek kezéből. ¹⁰És monda Jethró: Áldott legyen az Úr, a ki megszabadított titeket az Égyiptombeliek kezéből és a Faraó kezéből; a ki megszabadította a népet az Égyiptombeliek keze alól. ¹¹Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél; mert az [lett vesztökre], a mivel ellenök vétkeztek. ¹²És Jethró, a Mózes ipa égőáldozattal és véresáldozattal áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden vénei jövének, hogy kenyeret egyenek a Mózes ipával Isten előtt. ¹³És lön másod napon, leüle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől estig. ¹⁴S a mikor látja vala Mózes ipa mind azt, a mit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért ülsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted áll reggeltől estig? ¹⁵És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzám; ¹⁶Ha ügyök-bajok van, én hozzám jönnek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára adom az Isten végezéseit és törvényeit. ¹⁷Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel. ¹⁸Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad. ¹⁹Most [azért] hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. ²⁰És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell. ²¹És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a haszonlesést és tedd közöttük előljárókká, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké. ²²Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb dologban pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. ²³Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességben. ²⁴És hallgata Mózes az ő ipa szavára és mindazt megtevé, a mit mondott vala. ²⁵És választá Mózes az egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejéivé tevé őket, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké, és tizedesekké. ²⁶És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elé viszik vala, minden kisebb dologban pedig ők ítélnék vala. ²⁷És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez elméne hazájába.

17És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjuk rendje szerint és tábort ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize. ²Verseng vala azért a nép Mózesrel és mondák: Adjatok nekünk vizet, hogy igyunk. És monda nékik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat? ³És szomjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Égyiptomból, hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat? ⁴Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hijja, hogy meg nem köveznek engemet. ⁵És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálczádat is, melylyel a folyót megsujtottad, vedd kezedbe és indulj el. ⁶Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jö ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. ⁷És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méríbának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajjon köztünk van- e az Úr vagy nincsen? ⁸Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. ⁹És monda Mózes Józsuének: Válaszsz nekünk férfiakat és menj el, ütközzél meg Amálekkel. Holnap én a halom tetejére állok és az Isten pálczája kezemben lesz. ¹⁰És úgy cselekedék Józsué a mint mondotta vala néki Mózes, megütközék Amálekkel: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. ¹¹És lön, mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. ¹²Mikor azért Mózes kezei elnehezédének, követ hozának és alája tevék, hogy arra üljön; Áron pedig és Húr tartják vala az ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. ¹³Józsué pedig leveré Amáleket és az ő népét fegyver élivel. ¹⁴És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuének, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. ¹⁵És építe Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszszinek. ¹⁶És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az Úrnak Amálek ellen nemzetségről nemzetségre.

18És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, mindazt a mit Isten Mózesrel és Izráellel az ő népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt Égyiptomból. ²És felvéve Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a Mózes feleségét - miután haza bocsátotta őt - ³És az ő két fiát is, a kik közül az egyiknek neve Gersom, mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön; ⁴A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől. ⁵Eljuta tehát Jethró, a Mózes ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, a hol

19A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyiptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába. 2Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának a pusztában; a hegygyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel. 3Mózes pedig felméne az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak. 4Ti láttátok, a mit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. 5Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. 6És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. 7Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. 8És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét. 9És monda az Úr Mózesnek: Ímé én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyjenek néked mindörökké. És elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét. 10Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruháikat; 11És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. 12És vess határt a népnek köröskörül, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsetek; mindaz, a mi a hegyet érinti, halállal haljon meg. 13Ne érintse azt kéz, hanem kövel köveztessek meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre. 14Leszálla azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruháikat. 15És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek. 16És lön harmadnapon virradatkor, mennydörgések és villámlások és sűrű felhő lön a hegyen és igen erős kürtzengés; és megrémüle mind az egész táborbeli nép. 17És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának a hegy alatt. 18Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala. 19És a kürt szava mindinkább erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan. 20Leszálla tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózeset a hegy tetejére, Mózes pedig felméne. 21És monda az Úr Mózesnek: Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak. 22És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson az Úr. 23Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhet fel a nép a Sinai hegyre, mert te [magad] intettél minket, mondván: Vess határt a hegy körül, és szenteld meg azt. 24De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jöjj fel te és Áron is veled;

de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljöjjenek az Úrhoz; hogy reájok ne rontson. 25Aláméne azért Mózes a néphez, és megmondá nékik.

20És szóla Isten mindezeket az ígéket, mondván: 2Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából. 3Ne legyenek néked idegen istenek én előttem. 4Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. 5Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltőn- szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyediziglen, a kik engem gyűlölnék. 6De irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. 7Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. 8Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. 9Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; 10De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, [se] szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; 11Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt. 12Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ad te néked. 13Ne ölj. 14Ne paráználkodjál. 15Ne lopj. 16Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. 17Ne kívánd a te felebarátodnak házáat. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé. 18Az egész nép pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürtzengését és a hegy füstölését. És látja vala a nép, és megrémüle, és hátrább álla. 19És mondanak Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. 20Mózes pedig monda a népnek: Ne féljete; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. 21Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. 22És monda az Úr Mózesnek: Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok láttátok, hogy az égből beszéltem veletek. 23Ne csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak. 24Földből csinálj nékem oltárt, és azon áldozd a te égő- és hálaáldozatodat, juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. 25Ha pedig kövekből csinálsz nékem oltárt, ne építsd azt faragott [kő]ből: mert a mint faragó vasadat rávettetted, megfertőztetted azt. 26Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel ne fedeztessek azon.

21Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe kell terjesztened: ²Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen. ³Ha egyedül jött, egyedül menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. ⁴Ha az ő ura adott néki feleséget, és [ez] fiaikat vagy leányokat szült néki: az asszony, gyermekeivel együtt legyen az ő uráé; ő pedig egyedül menjen el. ⁵De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: ⁶Akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélféhez, és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindörökké. ⁷És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. ⁸Ha nem tetszik az ő urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népnek eladja, nincs hatalma, mivel hűtelen volt hozzá. ⁹Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. ¹⁰Ha mást vesz magának: [ennek] ételét, ruházatát és házasságbeli igazát alább ne szállítsa. ¹¹Ha ezt a hármat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen, fizetés nélkül. ¹²A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. ¹³De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelék néked, a hova meneküljön. ¹⁴Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra. ¹⁵A ki megveri az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. ¹⁶A ki embert lop, és eladja azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. ¹⁷A ki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. ¹⁸És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ő felebarátját kövel vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: ¹⁹Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, a ki megütötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyíttassa meg. ²⁰Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját, bottal, hogy az meghal keze alatt, büntetessék meg. ²¹De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntetessék meg, mert pénze [ára] az. ²²Ha férfiak veszekednek és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő előtt szül, de [egyéb] veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kiveti, de bírák előtt fizessen. ²³De ha veszedelem történik: akkor életért életet adj. ²⁴Szemet szemért, fogat fogért, kezét kézért, lábat lábért; ²⁵Égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért. ²⁶Ha valaki az ő szolgájának szemét, vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. ²⁷Ha pedig szolgájának fogát, vagy szolgálójának fogát üti ki, bocsássa azt szabadon az ő fogáért. ²⁸Ha férfit vagy asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kövel köveztessek meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az ökörnek ura ártatlan. ²⁹De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megintették, és még sem őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessek meg, és az ura is halállal lakoljon. ³⁰Ha pénzváltásgot vetnek reá, fizessen lelke váltáságáért annyit, a mennyit reá kivetnek. ³¹Akár fiút ökleljen meg, akár leányt ökleljen meg: e szerint a

rendelet szerint kell cselekedni. ³²Ha szolgát öklel meg az ökör vagy szolgálót: adassék azok urának harmincz ezüst siklus, az ökör pedig köveztessek meg. ³³Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi azt be, és ökör vagy szamár esik bele: ³⁴A verem ura fizessen; pénzül térítse meg azok urának, a hulla pedig legyen az övé. ³⁵És ha valakinek ökre megdöfi az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztul: adják el az eleven ökröt, és az árát osszák meg, és a hullát is osszák el. ³⁶Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ökröt az ökörért, a hulla pedig az övé legyen.

22Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és négy juhot egy bárányért. ²Ha ház-fölverésen kapják a tolvajt, és [úgy] megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. ³Ha reá süttött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki: adassék el tolvajságáért. ⁴Ha elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh: két annyit fizessen érette. ⁵Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az a más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. ⁶Ha tűz támad, és tövisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábön álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, a ki a tüzet gyújtotta. ⁷Ha valaki pénzt vagy edényeket ad felebarátjának megőrzés végett, és ellopják annak a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. ⁸Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ő felebarátja vagyonára. ⁹Akármi bűn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármi elveszett jószág az, a miről azt mondja: ez az; mindkettőjük ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek mondanak, fizessen két annyit az ő felebarátjának. ¹⁰Ha valaki szamarat, vagy ökröt, vagy bárányt, vagy akár miféle barmot ad az ő felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy elhajtatik, úgy hogy senki sem látta: ¹¹Az Úrra való esküvés legyen kettejük közt, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen. ¹²Ha pedig ellopták tőle: megfizesse az urának. ¹³Ha széttépetett, hozza el azt bizonyosságul; a széttépettet nem fizeti meg. ¹⁴Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától, és az megsérül vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. ¹⁵Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérébe megy. ¹⁶Ha valaki hajadont csábít el, a ki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal jegyezze azt el magának feleségül. ¹⁷Ha annak atyja nem akarja azt néki adni: annyi pénzt adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka. ¹⁸Varázsló asszonyt ne hagyj életben. ¹⁹A ki barommal közösül, halállal lakoljon. ²⁰A ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megöletessék. ²¹A jövevényen ne hatalmaskodj és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltakot Égiptom földén. ²²Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg.

²³Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. ²⁴És felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká. ²⁵Ha pénzt adsz kölcsön az én népemnek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vessetek reá uszorát. ²⁶Ha zálogba veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente előtt visszaadd azt néki: ²⁷Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám kiált, meghallgatom; mert én irgalmas vagyok. ²⁸A bírakat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd. ²⁹Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiad elsőszülöttét nékem add. ³⁰Hasonlóképen cselekedjél ökröddel, juhoddal; hét napig legyen az ő anyjával, a nyolczadik napon nékem add azt. ³¹És szent emberek legyenek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek azt.

23Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezét a gonoszsal, hogy hamis tanú [ne] légy. ²Ne indulj a sokaság után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. ³Szegénynek se kedvez az ő peres ügyében. ⁴Ha előltalálok ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. ⁵Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt ő vele együtt. ⁶A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az ő perében. ⁷A hazug beszéd től távol tartsd magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonosznak. ⁸Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeket, és elfordítja az igazak ügyét. ⁹A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén. ¹⁰Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; ¹¹A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. ¹²Hat napon át végezd dolgodat, a hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodják a te ökröd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. ¹³Mindazt, a mit néktek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. ¹⁴Háromszor szentelj nékem innepet esztendőnként. ¹⁵A kovásztalan kenyér innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Egyiptomból: és üres [kézzel senki] se jelenjék meg szíнем előtt. ¹⁶És az aratás innepét, munkád zsongóját, a melyet elvetted a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésedet betakarítod a mezőről. ¹⁷Esztendőnként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt. ¹⁸Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi [áldozatom] kövére meg ne maradjon reggelig. ¹⁹A te földed zsongójának elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne főzd meg a gödölyét az ő anyjának tejében. ²⁰Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen

téged arra a helyre, a melyet elkészítettem. ²¹Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem van ő benne. ²²Mert ha hallgatándasz az ő szavára; és mindazt megcselekedted, a mit mondok: akkor ellenséged leszek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatódát. ²³Mert az én Angyalom te előtted megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiirtom azokat. ²⁴Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaikat. ²⁵És szolgáljátok az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti közületek a nyavalyát. ²⁶El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden [semmi]; napjaid számát teljessé teszem. ²⁷Az én rettentésemet bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, a mely közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom előtted. ²⁸Darazsat is bocsátok el előtted, és kiűzi előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. ²⁹De nem egy esztendőben űzöm őt ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. ³⁰Lassan-lassan űzöm őt ki előled, míg megsaporodol és bírhatod a földet. ³¹És határod a veres tengertől a Filiszteusok tengeréig vetem, és a pusztától fogva a folyóvizig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait, és kiűzöd azokat előled. ³²Ne köss szövetséget se azokkal, se az ő isteneikkel. ³³Ne lakjanak a te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged ellenem: mert ha az ő isteneiket szolgálád, vesztetre lenne az néked.

24És monda Mózesnek: Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat [előtte] távolról. ²És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig ne közeledjenek, és a nép se jöjjön fel vele. ³Elméne azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. ⁴Mózes pedig felírta az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel és oltárt építette a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. ⁵Azután elküldé az Izráel fiainak ifjait, és áldozának égő áldozatokat, és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. ⁶Mózes pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medenczékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. ⁷Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondanak: Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. ⁸Mózes pedig vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint. ⁹Azután felméne Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen; ¹⁰És láták az Izráel Istent, és annak lábai alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. ¹¹És Izráel fiainak [e] választottjaira nem bocsátá kezét:

jöllehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak is. ¹²És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel én hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kötáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket írtam, hogy azokra megtanítassanak. ¹³Felkele azért Mózes és az ő szolgálja Józsué, és felméne Mózes az Isten hegyére. ¹⁴A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé Áron és Húr veletek [vannak]; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjen. ¹⁵Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. ¹⁶És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózes a felhő közepéből. ¹⁷Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. ¹⁸És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

25És szóla az Úr Mózeshez, mondván: ²Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől a kit szíve hajt arra, szedjetekek nékem ajándékokat. ³Ez pedig az az ajándék, a mit tőlök szedjetekek: arany és ezüst és réz. ⁴És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű [fonal], meg len [fonal], és kecskeszőr. ⁵És veresre festett koszbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa. ⁶Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való arómák, és füstöléshez való fűszerek. ⁷Ónix-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hósenhez. ⁸És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam. ⁹Mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. ¹⁰És csináljanak egy ládát sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. ¹¹Borítsd meg azt tiszta arannyal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. ¹²És önts ahhoz négy arany karikát, és illeszd [azokat] a négy szegeletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát. ¹³Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat is megborítsd arannyal. ¹⁴És a rúdakat dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a ládát. ¹⁵A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki azokból. ¹⁶És a bizonytságot, a melyet néked adok, tedd a ladába. ¹⁷Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. ¹⁸Csinálj két Kérubot is aranyból, vert [arany]ból csináld azokat a fedélnek két végére. ¹⁹Az egyik Kérubot csináld az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. ²⁰A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arcaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arcai a fedél felé forduljanak. ²¹A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ladába pedig tedd a bizonytságot, a melyet adok néked. ²²Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonytságot ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. ²³Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. ²⁴És borítsd be azt tiszta arannyal, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. ²⁵Csinálj reá köröskörül egy tenyérnyi karajt, karajára pedig csinálj köröskörül arany pártázatot. ²⁶Négy arany karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. ²⁷A karajok mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. ²⁸Azokat a rúdakat is sittim-fából csináld és arannyal borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. ²⁹Készítsd el tálaít is, csészéit is, kancsóit is, kelyheket is, a melyekkel italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csináld azokat. ³⁰És tégy az asztalra szent kenyeret, [mely] mindenkor előttem [legyen]. ³¹Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert [arany]ból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészéi, gombjai és virágai ugyanabból legyenek. ³²Hat ág jöjjön ki oldalából; három gyertyatartó-ág az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik oldalból. ³³Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő mind a hat ágon. ³⁴A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágaival. ³⁵Gomb legyen a belőle [kijövő] két ág alatt; ismét gomb a belőle [kijövő] két ág alatt, és ismét gomb a belőle [kijövő] két ág alatt: [így] a gyertyatartóból kijövő [mind] a hat ág alatt. ³⁶Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. ³⁷Csinálj hozzá hét mécsset is, és úgy rakják fel mécszeit, hogy előre világítsanak. ³⁸Hamvvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek. ³⁹Egy tálentom tiszta aranyból csinálják azt, mindezeket az eszközöket. ⁴⁰Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely a hegyen mutattattott néked.

26A hajlékot pedig tíz kárpitból csináld: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin színűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat. ²Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. ³Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva. ⁴És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt csináld a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is. ⁵Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általlenében legyen. ⁶Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen. ⁷Ezután csinálj kecskeszőr kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyet. ⁸Egy kárpit hossza harmincz sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. ⁹És foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétrét hajtsd a sátor elejére. ¹⁰És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik

egybefoglalásban is. ¹¹Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglalj egybe a sátort, hogy egygyé legyen. ¹²A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggjön alá a hajlék hátulján. ¹³Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. ¹⁴Csinálj a sátornak takarót is veresre festett koszbőrökből, és e föl is egy takarót borzbőrökből. ¹⁵Csinálj a hajlékhoz deszkákat is sittim-fából, felállogatva. ¹⁶A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. ¹⁷Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csinálj a hajlék minden deszkáját. ¹⁸A deszkákat pedig így csinálj a hajlékhoz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. ¹⁹A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. ²⁰A hajlék másik oldalán is, észak felől húsz deszkát. ²¹És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. ²²A hajlék nyugoti oldalán pedig csinálj hat deszkát. ²³A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két oldalán. ²⁴Kettősen legyenek alólról kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen mindkét oldalán a két szeglet számára legyenek. ²⁵Legyen azért nyolcz deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. ²⁶Csinálj retesZRúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. ²⁷És öt retesZRúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz is öt retesZRúdat hátulról. ²⁸A középső retesZRúd pedig a deszkák közepén az egyik végtől a másik végig érjen. ²⁹A deszkákat pedig borítsd meg arannyal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a retesZRúdak tartói gyanánt; a retesZRúdat is megborítsd arannyal. ³⁰A hajlékot pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattatott. ³¹És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt. ³²És tedd azt sittim-fából való, arannyal borított négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. ³³És tedd a függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyág ládáját és az a függöny válaszsza el néktek a szent helyet a szentek szentjétől. ³⁴Azután tedd rá a fedelet a bizonyág ládájára a szentek szentjébe. ³⁵Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba. ³⁶És csinálj leplet a sátor nyílására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, himzömunkával. ³⁷A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat arannyal; azoknak horgai aranyból [legyenek], és önts azokhoz öt réztalpat.

27És csinálj az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négszegű legyen az oltár, és magassága

három sing. ²Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. ³Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medenczéket, villákat és serpenyöket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. ⁴Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. ⁵És tedd azt az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár közepéig érjen. ⁶Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. ⁷És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúd az oltár két oldalán, mikor azt hordozzák. ⁸Üresre csinálj azt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. ⁹Pitvart is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyeget, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak. ¹⁰Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüsből. ¹¹Épen úgy az északi oldalon, hosszában, száz sing hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz réztalpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüsből. ¹²A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven sing szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. ¹³A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. ¹⁴És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez három oszlop, ezekhez pedig három talp. ¹⁵A másik oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. ¹⁶A pitvar kapuján pedig húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, himzömunkával; ehhez négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. ¹⁷A pitvar minden oszlopát ezüst átalkötők vegyék körül, horgaik ezüsből, talpaik pedig rézből legyenek. ¹⁸A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága pedig öt sing; [leplei] sodrott lenből, talpai pedig rézből legyenek. ¹⁹A hajlék minden edénye, az ahhoz való mindennemű szolgálatban, és minden szege, és a pitvarnak is minden szege rézből legyen. ²⁰Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világitáshoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpát gyujthassanak. ²¹A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a bizonyág előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estvétől fogva reggelig az Úr előtt. Örök rendtartás [legyen] [ez] az ő nemzetségöknél Izráel fiai között.

28Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. ²És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékességére. ³És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betöltöttem a bölcsesség lelkével, hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. ⁴Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítsenek: hósen, efód, palást, kockás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. ⁵Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű [fonalat] és a len[fonalat.] ⁶És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű

és sodrott lenből, mestermunkával. ⁷Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsolathassék. ⁸Átkötő öve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívű és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből. ⁹Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. ¹⁰Hatnak nevét az egyik köre, a másik hatnak nevét pedig a másik köre, az ő születésök szerint. ¹¹Kömetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, [úgy] metszesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörül arany boglárókba csináld azokat. ¹²És tedd e két követ az efód vállkötőire, az Izráel fiakra való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozzátok Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. ¹³Csináld annakokáért arany boglárókat, ¹⁴És két lánczot tiszta aranyból fonatékosan csináld azokat; sodrott mívűek legyenek, és tedd rá a sodrott lánczokat a boglárókra. ¹⁵Azután csináld meg az ítéletnek hosenét mestermunkával; úgy csináld mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből csináld azt. ¹⁶Négyszögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. ¹⁷És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. ¹⁸A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. ¹⁹A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. ²⁰A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis; arany boglárókba legyenek foglalva. ²¹A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő [legyen] az ő nevek szerint; mint a pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint. ²²A hosenre pedig csináld fonatékos lánczokat, sodrott mívűeket, tiszta aranyból. ²³És csináld a hosenre két arany karikát, és tedd a két karikát a hosen két szegletére. ²⁴És a két arany fonatékot fűzd a hosen két szegletén levő karikákba. ²⁵A két fonatéknak két végét pedig foglalj a két bogláróhoz, és tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrészeré. ²⁶Csináld [még] két arany karikát, és tedd azokat a hosen két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az efód felől. ²⁷És csináld [még] két arany karikát, és tedd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak előrésze felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett. ²⁸És csatolják a hosen az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen, és el ne válják a hosen az efódtól. ²⁹És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hosenén, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. ³⁰Azután tedd az ítéletnek hosenébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szíven az Úr színe előtt szüntelen. ³¹És csináld az efód palástját egészen kék lenből. ³²Közepén legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen köröskörül, takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. ³³És ennek alsó peremére csináld gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére köröskörül, és ezek közé arany csengettyűket is köröskörül. ³⁴Arany

csengettyű, meg gránátalma, arany csengettyű, meg gránátalma legyen a palást peremén köröskörül. ³⁵És legyen az Áronon, a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor kijön, hogy meg ne haljon. ³⁶Csináld egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. ³⁷És kösd azt kék zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a süvegnek előrészen legyen az. ³⁸És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fiai mindenféle szent adományaikban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr előtt. ³⁹A lenköntöst pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csináld, az övet meg hímző munkával készítsd. ⁴⁰Az Áron fiainak is csináld köntösöket, és csináld nekik öveket is, meg süvegeket is csináld nekik, dicsőségökre és ékességökre. ⁴¹És öltöztessd fel azokba Áront a te atyádfiát, és az ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. ⁴²Csináld nekik lábravalókat is gyolcsból, hogy befördjék [azoknak] mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. ⁴³És legyenek azok Áronon és az ő fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattételre, hogy bünt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez [Áron]nak és az ő magvának ő utána.

29Ez az, a mit ő velök cselekedjél, az ő felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkot, fiatal marhát, és hiba nélkül való két kost. ²És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. ³És tedd azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. ⁴Áront pedig és az ő fiait állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd meg őket vízzel. ⁵És vedd a ruhákat, és öltöztessd fel Áront a köntösbe, az efódhoz való palástba, és az efódba, meg a hosenbe és övezd fel őt az efód övével. ⁶Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a süvegre. ⁷És vedd a kenetnek olaját, és töltsd az ő fejére, így kend fel őt. ⁸Fiait is állítsd elő, és öltöztessd fel őket [a] köntösökbe. ⁹És övezd körül őket övvel, Áront és az ő fiait, és tégy a fejökre süvegeket is, hogy övék legyen a papság örök rendelés szerint. Így iktasd be tisztjökbe Áront és fiait. ¹⁰Azután állítsd a tulkot a gyülekezet sátora elé, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a tulok fejére. ¹¹És vágd le a tulkot az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. ¹²Azután végy a tulok véreből, és hintsd azt ujjaiddal az oltár szarvaira; a [többi] vért pedig töltsd mind az oltár aljára. ¹³És vedd a kövéréből mindazt, a mi a belet fedi, és a májon lévő hártját, és a két vesét a rajtok lévő kövérrel együtt, és füstölögtesd el az oltáron. ¹⁴A tulok húsát, bőrét és ganéját pedig égesd el a táboron kívül: bűnért való áldozat az. ¹⁵Vedd az egyik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. ¹⁶Azután vágd le a kost, és vedd

annak vérét, és hintsd azt az oltárra köröskörül. ¹⁷A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd meg a belét és lábszárait, és tedd rá tagjaira és fejére. ¹⁸Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. ¹⁹Vedd a másik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. ²⁰Azután vágd le a kost, és végy annak vérből, és hintsd meg azzal Áron füle czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a [többi] vért pedig hintsd az oltárra köröskörül. ²¹Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenetnek olajából, és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az ő fiaira és az ő fiainak ruháira, hogy szent legyen ő és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fiainak ruhái. ²²Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a belet borító kövérét, meg a máj hártóját, meg a két veséjét a rajtok levő kövérével, és a jobb lapoczkát; mert felavatási kos ez. ²³Meg egy kenyeret és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek kosarából, mely az Úr előtt van; ²⁴és rakd mindezeket az Áron kezeire és az Áron fiainak kezeire, és lóbáld meg azokat az Úr előtt. ²⁵Azután vedd le azokat kezükről, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozat felett kedves illatú az Úr előtt; az Úrnak tűzáldozata az. ²⁶Vedd az Áron felavatási kosának szegvét is, és lóbbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. ²⁷Így szenteld meg a meglóbbáld szegyet és a felemelt lapoczkát, a melyet meglóbbáltak és a melyet felemeltek, Áronnak és az ő fiainak felavatási kosából. ²⁸És legyen ez Áronnak és az ő fiainak része örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő hálaáldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. ²⁹A szent öltözetek pedig, a melyek az Áronéi, legyenek ő utána az ő fiaié, hogy azokban kenetessenek fel, és azokban állíttassanak tisztókbe. ³⁰Hét napon öltözzék azokba, a ki az ő fiai közül ő utána pap lesz, a ki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen szolgáljon. ³¹A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. ³²És a kosnak húsát és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. ³³Ők egyék meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztókbe állíttassanak és felszenteltesse. De idegen ne egyék [azokból], mert szentek azok. ³⁴Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyék, mert szent az. ³⁵Áronnal tehát és az ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked; hét napon át állítsd őket tisztókbe. ³⁶És naponként készíts bűnáldozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltesse. ³⁷Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. ³⁸Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendő két bárányt mindennap szüntelen. ³⁹Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt

pedig áldozd meg estennen. ⁴⁰És az egyik bárányhoz [végy] egy tized lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; italáldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. ⁴¹A másik bárányt estennen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és italáldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatú, tűzáldozatul az Úrnak. ⁴²Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetségeitek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, a hol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. ⁴³Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszenteltek az én dicsőségem által. ⁴⁴És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. ⁴⁵És az Izráel fiai között lakozom, és nékik Istenök leszek. ⁴⁶És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenök, a ki kihoztam őket Egyiptom földéről, hogy közöttök lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

30Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-fából csináld azt. ²Egy sing hosszú, egy sing széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. ³És borítsd meg azt tiszta arannyal, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül. ⁴Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, mindkét oldalára csináld, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozzák azt. ⁵És a rúdakat csináld sittim-fából, és borítsd meg azokat arannyal. ⁶És tedd azt a függöny elé, a mely a biznyság ládája mellett, a biznyság fedele előtt van, a hol megjelenek néked. ⁷Áron pedig füstölögtesse rajta minden reggel jó illatú füstölő szert; mikor a mécsket rendbe szedi, akkor füstölögtesse azt. ⁸És a mikor Áron estennen felrakja a mécsket, füstölögtesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetségről nemzetségre. ⁹Ne áldozatok azon idegen füstölőszerekkel, se égőáldozattal, se ételáldozattal; italáldozatot se öntsetek reá. ¹⁰És egyszer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron annak szarvainál az engesztelő napi áldozat vérből; egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon, nemzetségről nemzetségre. Szentségek szentsége ez az Úrnak. ¹¹Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹²Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adja meg kiki életének váltságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az ő megszámláltatásuk miatt. ¹³Ezt adja mindaz, a ki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak. ¹⁴Mindaz, a ki átesik a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adja meg az áldozatot az Úrnak. ¹⁵A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül a ti lelketekért. ¹⁶És szedd be az engesztelési pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálatjára, hogy az Izráel fiainak emlékezetül legyen az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekért. ¹⁷Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁸És csinálj rézmedenczét, lábát is rézből, mosakodásra; és tedd azt a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és tölts bele vizet; ¹⁹Hogy Áron és az ő fiai abból mossák

meg kezeiket és lábaikat. ²⁰A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot adnak: ²¹Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetségről nemzetségre. ²²Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: ²³Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz [siklusért], jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. ²⁴Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hin faolajt. ²⁵És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. ²⁶És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyosság ládáját. ²⁷Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. ²⁸Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. ²⁹Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. ³⁰Kend fel Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá. ³¹Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenetnek olaja legyen ez nékem, a ti nemzetségeiteknel [is.] ³²Ember testét azzal meg ne kenjék, se ahhoz hasonlót, annak mértéke szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen előttetek [is.] ³³Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent ken meg, kitöröltessék az ő népe közül. ³⁴Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, csepegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. ³⁵És csinálj belőlök füstölő szert, a fűszercsináló elegyítése szerint; tiszta és szent legyen az. ³⁶És abból törj apróra, és tégy belőle a bizonyosság ládája elé a gyülekezet sátorában, a hol megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez előttetek. ³⁷És a füstölő szer, a melyet készítesz, az Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint magatoknak ne csináljatok. ³⁸Mindaz, a ki hasonló füstölőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, irtassék ki az ő népe közül.

31 És szóla az Úr Mózesnek mondván: ²Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetségéből. ³És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez. ⁴Hogy tudjon kigondolni mindent, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni. ⁵És foglaló köveket metszeni, fát faragni, [és] mindenféle munkákat végezni. ⁶És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcseséget, hogy elkészítsék mind azt, a mit néked megparancsoltam. ⁷A gyülekezet sátorát, a bizonyosság ládáját, a fölibe való fedelet, és a sátonak minden edényét. ⁸Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. ⁹Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. ¹⁰A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnak szent öltözetit, és az ő fiainak öltözetit, a papi szolgálatra. ¹¹A kenetnek olaját, és a jó

illatú füstölő szert a szentséghez. Mindent úgy csináljanak, a mint néked parancsoltam. ¹²Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹³Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti között nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki titeket megszentellek. ¹⁴Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti néktek. A ki azt megrontja, halállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül. ¹⁵Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugalomnak szombatja az Úrnak szentelt [nap]; valaki szombatnapon munkálkodik, megöletessék. ¹⁶Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. ¹⁷Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszünt és megnyugodott. ¹⁸Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyosság két tábláját, az Isten ujjával írt kötáblákat.

32 Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyüle a nép Áron ellen és monda néki: Kelj fel, csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfúnak Mózesnek, a ki minket Égyiptom földéből kihozott. ²És monda nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám. ³Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvivék Áronhoz. ⁴És elvevé kezökből, és alakítá azt vésővel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyiptom földről. ⁵Mikor látta ezt Áron, oltárt építe az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! ⁶Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani. ⁷Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Égyiptom földéből. ⁸Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt megdöglőnek: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptom földéből. ⁹Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép. ¹⁰Azért hagyj békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszek. ¹¹De Mózes esedezék az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Égyiptomnak földről? ¹²Miért mondanák az egyiptomiak, mondván: Vesztőkre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörülje őket a föld színéről? Múlják el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. ¹³Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgálidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nékik: Megsokasítom a ti magotokat mint az égnek csillagait; és

azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké. ¹⁴És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. ¹⁵Megfordula azért és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyság két táblája; mindkét oldalukon beírt táblák, mind egy felől, mind más felől beírva. ¹⁶A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a táblákra. ¹⁷Józsué pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harcziáltás van a táborban. ¹⁸Az pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. ¹⁹És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. ²⁰Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. ²¹És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted? ²²Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz. ²³Mert [azt] mondák nékem: Csinálj nekünk isteneket, a kik előttünk járjanak; mert ama férfúnak Mózesnek, ki minket Égyiptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lön dolga. ²⁴Én pedig felelék: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. ²⁵És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala őket, ellenségeik csúfjára. ²⁶Megállá Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzám! és gyülének ő hozzá mind a Lévi fiai. ²⁷És szóla nékik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő attyafiát, barátját és rokonságát. ²⁸A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú. ²⁹És monda Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és attyafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok. ³⁰És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. ³¹Megérté azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneket. ³²De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. ³³És monda az Úr Mózesnek: A ki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből. ³⁴Most azért eredj: vezesd a népet a hová mondtam néked: Ímé, Angyalom megy előtted; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnöket is meglátogatom. ³⁵És megverte az Úr a népet ezért [is], a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

33 Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyiptom földéről, a földre, a melyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te magodnak adom azt. ²És bocsátok előtted Angyalt, és kiüzöm a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat,

Perizeusokat, Khivveusokat és Jebuzeusokat: ³A tejjel és mézzel folyó földre; de én nem megyek fel köztetek, mert te keménynyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton. ⁴Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédet, gyászba borula, és senki nem tevé fel az ékszerreit. ⁵Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mondd meg az Izráel fiainak: Keménynyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék, megemészténélek. Azért most vesd le a te ékességeidet magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. ⁶És lerakták magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a Hóreb hegyétől fogva. ⁷Mózes pedig vevé a sátort, és felvoná azt a táboron kívül, messze a tábortól, és nevezé azt gyülekezet sátorának, és lön, hogy mind a ki az Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. ⁸És lön, hogy mikor Mózes kiméne a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki mind az ő sátorának ajtajában áll; nézvén Mózes után míg a sátorba beméne. ⁹És lön, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megállá a sátor ajtajában, és beszéle Mózeszel. ¹⁰És látá az egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátor ajtaján áll, és felkele az egész nép, és kiki meghajlák az ő sátorának ajtajában. ¹¹Az Úr pedig beszéle Mózeszel színről színre, a mint szokott ember szólani barátjával; és [mikor Mózes] a táborba visszatére, az ő szolgálja az ifjú Józsué, Núnna fia, nem távozik el a sátorból. ¹²És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te [azt] mondod nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig [azt] mondtad [nékem:] név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. ¹³Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted. És gondold meg, hogy e nép a te néped. ¹⁴És monda: Az én orcám menjen-é [veletek,] hogy megnyugtassalak? ¹⁵Monda néki [Mózes:] Ha a te orcád nem jár [velünk], ne vígy ki minket innen. ¹⁶Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén van. ¹⁷Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. ¹⁸És monda [Mózes:] Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. ¹⁹És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevé: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek, a kinek kegyelmezek. ²⁰Orczámat azonban, monda, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén. ²¹És monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kősziklára. ²²És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. ²³Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsg engemet, de orczámat nem láthatod.

34 És monda az Úr Mózesnek: Vágj két köztáblát, hasonlókat az előbbiekhöz, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat, a melyeket az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél.

²És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sinai hegyre, és állj ott előlbe a hegy tetején. ³De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén. ⁴Vágott azért két kötáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé a két kötáblát. ⁵Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állá ő vele, és nevéen kiáltá az Urat: ⁶És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. ⁷A ki irgalmas marad ezerízíglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a [bűnös] büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen. ⁸És Mózes nagy sietséggel földre borula, és lehajtá [fejét.] ⁹És monda: Uram, ha előtted kedvet találtam, kérlek járjon az Úr velünk; mert keménynyakú nép ez! Kegyelmezz a mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddé. ¹⁰Ő pedig monda: Ímé szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között, és meglátja az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a mit én cselekszem veled. ¹¹Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Ímé kiüzöm előled az Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. ¹²Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemégy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. ¹³Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványait, és vágjátok ki berkeiket. ¹⁴Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő. ¹⁵Hogy valamiképen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén paráználkodnak, és áldoznak az ő isteneiknek, és meghívják téged, egyél az ő áldozatukból. ¹⁶És [feleséget] ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiadat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén. ¹⁷Ne csinálj magadnak öntött isteneket. ¹⁸A kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Egyiptomból. ¹⁹Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. ²⁰De a számarának első vehét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előlbe senki. ²¹Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj. ²²A hetek innepét is megtartsd a búza zsenének aratásakor; meg a betakarás innepét is az esztendő végén. ²³Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istenének színe előtt. ²⁴Mert kiüzöm a népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felmégy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként

háromszor. ²⁵Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének áldozatja ne maradjon meg reggelig. ²⁶Földed zsenegéből az első vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne főzz gödölyét az anyja tejében. ²⁷És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izráellel. ²⁸És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. ²⁹És lön, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogy Ővele szólott. ³⁰És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózeset, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. ³¹Mózes pedig megszólította őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velök Mózes. ³²Azután az Izráel fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nekik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. ³³Mikor pedig elvégezte Mózes velök a beszédet, leplet tön orczájára. ³⁴És mikor Mózes az Úr elébe méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fainak, a mi parancsot kapott. ³⁵És az Izráel fiai láták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára borítá, mígnem beméne, hogy Ővele szóljon.

35És egybegyűjté Mózes az Izráel fainak egész gyülekezetét, és monda nekik: Ezek azok a dolgok, a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: ²Hat napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, megölettesék. ³Ne gerjeszszetek tüzet a ti házaikban szombatnapon. ⁴És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondván: ⁵Szedjétek magatok közt ajándékot az Úrnak, mind, a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. ⁶És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és [lenfonalat], és kecskeszört. ⁷Veresre festett kosboröket, és borzböröket és sittim-fát. ⁸Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. ⁹Ónix köveket és foglalni való köveket az efódhoz és a hósenhez. ¹⁰És a kik ti köztetek ahhoz értők, jöjjenek elő, hogy csinálják meg mindazt, a mit az Úr parancsolt: ¹¹A hajlékot, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait és talpait. ¹²A ládát és annak rúdait, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. ¹³Az asztalt és annak rúdait, és minden edényét, és a szent kenyerek[hez való]kat. ¹⁴A világító gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. ¹⁵A füstölő oltárt és rúdait, a kenetnek olaját, és a jó illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. ¹⁶Az egészen égőáldozat oltárát, annak réz rostélyát, rúdait és minden eszközeit, a mosdómedenczét és annak lábát. ¹⁷A pitvar szőnyeget, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. ¹⁸A hajlék

szegeit, a pitvar szegeit, és azoknak köteleit. ¹⁹A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. ²⁰Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elöl. ²¹És eljőve mindenki, a kit a szíve indíta, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat. ²²És jövének férfiak és asszonyok együtt, mind, a kit szíve indított, hozának kapcsokat, függőket, gyűrűket, karpereczet, mindenféle arany eszközöket; a férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. ²³És minden ember, kinek a mije vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és [lenfonalat], kecskeszört, veresre festett koszbőröket és borzbőröket. ²⁴Minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhozá azt áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találaték a szolgálat különböző szükségére, felhozá azt. ²⁵Az asszonyok közül pedig mind, a kik ahhoz értettek, saját kezeikkel fonának, és felvivék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a [lenfonalat]. ²⁶Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszört. ²⁷A főemberek pedig hozának ónix köveket, foglalni való köveket az efódhoz és a hosenhez. ²⁸Illatozó szert is és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez. ²⁹Minden férfi és asszony, a kit szíve önként indíta, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: [mind] önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. ³⁰És monda Mózes az Izráel fiainak: Ímé az Úr név szerint hívta el Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségéből. ³¹És betöltötte őt Istennek lelkével, bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal minden mesterségben: ³²Hogy tudjon kigondolni mindent a mit aranyból, ezüsből és rézből kell csinálni; ³³És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden mesterséges munkát végezni. ³⁴Azontúl alkalmazottá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind Aholiáb az Akhiszamá fia, a Dán nemzetségéből. ³⁵Betöltötte őket bölcsesség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű, és lenfonalból, és takácsmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket. ³⁶Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindazok a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent [hajlék] szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta.

36Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiábot, és mindazokat a bölcs férfiakat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és mind a kit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához. ²És átvevék Mózesből mind azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent [hajlék] felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak. ³Eljövén az azért mind azok a bölcssek, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott. ⁴És ezt

mondák Mózesnek: Többet hord a nép [ajándékba], mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csináljunk. ⁵Parancsola azért Mózes, és hírré tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani. ⁶És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felesleges is. ⁷És mind a bölcs szívű [férfiak], kik munkálkodának, készíték a hajlékot, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. ⁸Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. ⁹És öt kárpitot foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal. ¹⁰És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának külső kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is. ¹¹Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a [másik] kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. ¹²Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygyé lön a hajlék. ¹³Csinálának kárpitokat kecskeszörből is, sátornak a hajlékra; tizenegy kárpitot csinálának ilyen. ¹⁴Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. ¹⁵És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. ¹⁶Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. ¹⁷Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. ¹⁸Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett koszbőrökből, és azon felül egy takarót borzbőrökből. ¹⁹És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhoz sittim-fából, felallogatva. ²⁰Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing szélessége. ²¹Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. ²²A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhoz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé. ²³És a húsz deszka alá két-húsz ezüsttalpat készítenék; az egyik deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint. ²⁴A hajlék másik oldalán, [szintén] húsz deszkát csinálának. ²⁵És negyven ezüsttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. ²⁶A hajlék napnyugoti oldalán hat deszkát csinálának. ²⁷A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. ²⁸És alólról kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekedének mind a kettővel, a két szegleten. ²⁹Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüsttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt. ³⁰Csinálának reteszláncokat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. ³¹És öt reteszláncot a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszláncot a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz hátulról. ³²És megcsinálák a középső reteszláncot is, hogy fusson a deszkák közepén, végtől-végig. ³³A deszkákat

pedig arannyal boríták be; a karikákat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszdákhoz, és a reteszdákat is beboríták arannyal. ³⁴Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. ³⁵És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, és beboríták azokat arannyal, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüsttalpat. ³⁶És csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímmunkával. ³⁷És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átkötőit arannyal; öt talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléal a ládát sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing, magassága is másfél sing. ²És beborítá azt tiszta arannyal, mind belől, mind kívül, és csinála reá arany pártázatot köröskörül. ³És önte annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt, másikra is kettőt. ⁴Csinála rúdákat is sittim-fából, és beborítá azokat arannyal. ⁵És betolá a rúdákat a láda oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen. ⁶Csinála fedelet is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége. ⁷Csinála két Kérubot is aranyból, vert [aranyból] csinálá azokat, a fedél két végére. ⁸Az egyik Kérubot az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből veré ki a Kérubokat, a két végére. ⁹A Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet, és arcaik egymással szembevalának; a fedél felé valának a Kérubok arcaik. ¹⁰Megcsinálá az asztalt is sittim-fából: két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing. ¹¹És beborítá azt tiszta arannyal, és csinála reá köröskörül arany pártázatot. ¹²Csinálá egy tenyérszerű széles karajt is köröskörül; és a karájhoz csinála arany pártázatot köröskörül. ¹³Azután önte hozzá négy arany karikát, és a karikákat ráilleszté a négy láb négy szegletére. ¹⁴A karikák a karáj mellett valának rúdtartókul, hogy az asztalt hordozhassák. ¹⁵Megcsinálá a rúdákat is sittim-fából, és azokat beborítá arannyal, hogy hordozhassák az asztalt. ¹⁶Megcsinálá az asztalra való edényeket is: tálaikat, csészéiket, kelyheiket és kancsókat, a melyekkel italáldozatot áldoznak, tiszta aranyból. ¹⁷Megcsinálá a gyertyatartót is tiszta aranyból, vert [aranyból] csinálá a gyertyatartót; szára, ága, csészéi, gombjai és virágai ő magából valának. ¹⁸És hat ág jöve ki oldalaiából; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is három gyertyatartó-ág. ¹⁹Három mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon, gombbal és virággal; így a másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala gombbal és virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövének a gyertyatartóból. ²⁰A gyertyatartón pedig négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaikkal. ²¹És gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve ki. ²²Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy vert munka vala, tiszta aranyból. ²³És megcsinálá hét

mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartóit, tiszta aranyból. ²⁴Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt meg hozzá tartozó eszközeit is mind. ²⁵Megcsinálá a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négyszögű; magassága pedig két sing; ő magából valának szarvai. ²⁶És beborítá azt tiszta arannyal, tetejét és oldalait köröskörül, és a szarvait is; és csinála hozzá arany pártázatot köröskörül. ²⁷És két arany karikát csinála hozzá, a pártázata alá, a két oldalán, mindkét oldalára, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozhassák azt. ²⁸A rúdákat is sittim-fából csinálá meg, és azokat is beborítá arannyal. ²⁹A szent kenetnek olaját is megcsinálá, és a tiszta fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége szerint.

38 És megcsinálá azután az egészen égőáldozat oltárt sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a szélessége; négyszögű és három sing magas. ²És csinála hozzá szarvakat is, a négy szegletére; ő magából voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. ³Azután minden edényét is megcsinálá: a fazekakat, a lapátokat, a medenczékét, a villákat és a szenes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. ⁴Csinála az oltárhoz hálóra rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alulról a közepéig. ⁵Önte négy karikát is rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. ⁶A rúdákat sittim-fából csinálá meg, és rézzel borítá be. ⁷És a rúdákat betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinálá azt. ⁸Megcsinálá a mosdómedenczét is rézből, és annak lábát is rézből, a szolgálattévő asszonyok tükreiből, a kik a gyülekezett sátorának nyílása előtt szolgáltak. ⁹A pitvart is megcsinálá rézdel felől; a déli oldalon a pitvar szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből. ¹⁰Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői ezüsből. ¹¹Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüsből valának. ¹²Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és általkötői ezüsből valának. ¹³A napkeleti oldalon is ötven singnyi. ¹⁴Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa. ¹⁵És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. ¹⁶A pitvarnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből vala. ¹⁷Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüsből valának, azoknak fejei ezüsttel beborítva. A pitvar oszlopaikat is ezüsből, ezüst általkötők övezték. ¹⁸A pitvar kapujának leple hímmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. ¹⁹Azoknak négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüsből valának; fejeiknek borítása, és általkötőik is ezüsből. ²⁰A hajléknak és a pitvarnak szegyei pedig köröskörül mind rézből valának. ²¹Ezek a hajléknak, a biznyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a Léviták

szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. ²²Bésaléal a Húr fiának, Urinak fia a Júda nemzetségéből, csinálta mind azt, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. ²³És vele együtt Aholiáb, Akhiszamák fia, Dán nemzetségéből a ki mester vala a faragásban, a kötő és hízmőmunkában, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonállal. ²⁴Mind az az arany, a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilenc talentom, és hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus szerint. ²⁵Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált [tagjaitól száz] talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. ²⁶Fejenként egy beka, [vagy is] fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, a ki átesett a megszámláltatásról, a húsz esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz háromezeren és ötszázötvenen valának. ²⁷A száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való talpakat, és a függöny [oszlopainak] talpait; száz talpat száz talentomból, egy talentomból egy talpat. ²⁸Az ezer hétszáz hetvenöt [siklusból] csinálák az oszlopok horgait, és beboríták azoknak fejeit, és átfogák azokat. ²⁹Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyszáz siklus vala. ³⁰Abból csinálák a talpakat a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz rostélyt, és az oltárnak minden edényeit. ³¹A pitvar talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpakat, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörül.

39A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű [fonálból] pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. ³És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonalakká metélik, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával. ⁴Csinálának hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolak össze. ⁵Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívű vala, [mint az efód:] aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek. ⁶Megcsinálák aztután az ónix köveket is, arany boglárókba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire. ⁷És rátették azokat az efód vállkötőire, az Izráel fiakra való emlékeztetés kövei gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ⁸Megcsinálák a hósent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. ⁹Négyszögös vala a hósen, és kétrétűre készíték azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétből. ¹⁰És négy sor követ foglalának abba, ily sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. ¹¹A második sor: karbunkulus, zafir és gyémánt. ¹²A harmadik sor: jácint, agát és amethiszt. ¹³A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis, a melyek mind arany boglárókba foglaltattak a magok helyén. ¹⁴A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevek szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá

való névvel, a tizenkét nemzetség szerint. ¹⁵És csinálának a hósenre sodrott mívű fonatékot is tiszta aranyból. ¹⁶Azután csinálának két arany boglárt, és két arany karikát; és a két arany karikát rá tevék a hósen két szegletére. ¹⁷A két arany fonatékot pedig a hósen két szegletén levő két karikába fűzték. ¹⁸És a két fonaték [másik] két végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az efód vállkötőihez tűték, annak előrészére. ¹⁹Csinálának [más] két arany karikát is, és oda tevék azokat a hósen két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala az efód felől. ²⁰És csinálának [még] két arany karikát, és azokat az efód két vállkötőjére tevék, alól, annak előrésze felől, az összefoglalás mellett, az efód övén felül. ²¹És a hósent az ő karikáinál fogva odacsatolák az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efódnak köve felett legyen, és el ne válják a hósen az efódtól; a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²²És megcsinálák az efód palástját takácsmunkával, egészen kék lenből. ²³És a palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a pánczélnak nyílása; szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el ne szakadjon. ²⁴És a palást alsó peremére csinálának gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű sodrott fonálból. ²⁵Csinálának csengettyüket is tiszta aranyból, és tevék a csengettyüket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörül a gránátalmák közé. ²⁶Csengettyű meg gránátalma, csengettyű meg gránátalma a palást peremén köröskörül, hogy abban szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²⁷Megcsinálák a len köntösöket is takácsmunkával, Áronnak és az ő fiainak. ²⁸A len süveget is, a süveg ékességeit is lenből, és a gyors labrávalókat sodrott lenből. ²⁹Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros és karmazsinszínű fonálból hízmőmunkával, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ³⁰A szent koronához való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmetsző módjára: Szentség az Úrnak. ³¹És kötének reá kék zsinórt, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ³²Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkája; és az Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. ³³És vívék a hajlékot Mózeshez: a sátort és annak minden eszközét, horgait, deszkáit, retesrúdait, oszlopait, és talpait. ³⁴A veresre festett kosborökből készült takarót is, és a borzbörökből készült takarót, és a takarófüggönyt. ³⁵A bizonság ládáját, annak rúdait, és a fedelet. ³⁶Az asztalt és annak minden edényét, és a szent kenyeret. ³⁷A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a világító olajjal együtt. ³⁸Az arany oltárt, a kenetnek olaját, a fűszerekből való füstölőt, és a sátor nyílására való leplet. ³⁹A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait és minden edényeit, a mosdómedenczét és annak lábát. ⁴⁰A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet sátoránál. ⁴¹A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre. ⁴²A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, egészen

úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát. ⁴³És megtekintepedig helyezteté a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önte abba vizet a mosdásra. ³¹És megmosák abból Mózés és Áron és az ő fiai kezeiket és lábaikat. ³²Mikor a gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a mint az Úr parancsolta vala Mózésnek. ³³Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körül, és a pitvar kapujára feltevé a leplet. Így végeze el Mózés a munkát. ³⁴És a felhő befedeze a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot. ³⁵És Mózés nem meheté be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. ³⁶És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel fiai elindulának; [így lön] egész utazásuk alatt. ³⁷Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálla. ³⁸Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

40És szóla az Úr Mózésnek, mondván: ²Az első hónapban a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. ³És tedd oda a bizonyság ládáját, és fedd be a ládát a fedéllel. ⁴Azután vidd be az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyűjtsd meg annak mécseit. ⁵És helyeztesd a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyság ládája elé, tedd fel a leplet a hajlék nyílására. ⁶Azután helyeztesd az egészen égőáldozat oltárát a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé. ⁷A mosdómedenczét pedig helyeztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts belé vizet. ⁸Azután állítsd fel köröskörül a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. ⁹Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és mind azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. ¹⁰Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. ¹¹A mosdómedenczét és lábát is kend meg; így szenteld meg azt. ¹²Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. ¹³És öltöztess fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. ¹⁴Fiait is állítsd elő és öltöztess fel őket köntösökbe; ¹⁵És kend fel őket, a mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és léssen az ő megkenetésök nekik örökös papság, az ő nemzetségökben. ¹⁶És egészen úgy cselekedék Mózés, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. ¹⁷Lön azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajlékot. ¹⁸Mózés tehát felállítá a hajlékot, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá, beilleszté a retesrúdakat, és felállítá annak oszlopait. ¹⁹Azután kifeszíté a hajlékra a sátort, és a sátor takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta vala az Úr Mózésnek. ²⁰És vevé és betevé a bizonyságot is a ládába, a rúdakat pedig a ládára tevé, és a ládára felül helyezteté a fedelet. ²¹Azután bevívé a ládát a hajlékba, és feltevé a takaró függönyt, és elfedeze a bizonyság ládáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózésnek. ²²Az asztalt is bevívé a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kívül. ²³És rakott arra kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózésnek. ²⁴És a gyertyatartót helyezteté a gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli oldalán. ²⁵És meggyújtá a mécseket az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózésnek. ²⁶Az arany oltárt pedig helyezteté a gyülekezet sátorába a függöny elébe. ²⁷És füstölögtete rajta fűszerekből való füstölöt, a mint az Úr parancsolta vala Mózésnek. ²⁸A hajlék nyílására a leplet is felvoná. ²⁹Az egészen égőáldozat oltárát pedig helyezteté a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé, és áldozék azon egészen égőáldozattal és ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózésnek. ³⁰A mosdómedenczét

3 Mózes

1 Szólítá Mózeset és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélékből áldozatok. ³Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. ⁴És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. ⁵És ölje meg a tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vért köröskörül az oltárra, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. ⁶Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el tagjaira. ⁷És az Áron pap fiai gerjeszsenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. ⁸Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. ⁹A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron egészen égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. ¹⁰Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki áldozni égőáldozatul, hímmel és éppel áldozzék. ¹¹És ölje meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérének az oltárra köröskörül. ¹²Azután vagdalja el azt tagjaira, a fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. ¹³A belet és a lábszárakat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészet és füstölögtesse el az oltáron égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. ¹⁴Ha pedig madárféléből akar áldozni égőáldozatul az Úrnak, gerliczéből vagy galambokból áldozzék. ¹⁵És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérének pedig bocsássa ki az oltár falára. ¹⁶A begyét pedig rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. ¹⁷És hasítsa meg azt a szárnyain, de el ne szakaszsa egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön van, égőáldozatul. Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és temjént is tegyen arra. ²És vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából,

az egész temjénével együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. ³A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges [áldozat] ez az Úrnak tűzáldozatai között. ⁴Hogyha pedig ételáldozatot kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek. ⁵Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. ⁶Darabold azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez. ⁷Ha pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készítették. ⁸És vidd el az ételáldozatot, a mi ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván, az vigye azt el az oltárhoz. ⁹És vegyen a pap az ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. ¹⁰A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. ¹¹Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászszal ne készüljön; mert kovászból és mézből semmit se füstölögtethettek az Úrnak a tűzáldozatok között. ¹²Zsengeáldozat felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatú. ¹³Minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz só adj. ¹⁴Ha zsengekből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznél pergelt kalászból, és zsenge gabona-darából áldozd a te zsengeidnek áldozatát. ¹⁵Adj hozzá olajat, és tegy reá tömjént; ételáldozat ez. ¹⁶A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darából és olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzáldozat ez az Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nősténynyel áldozik: ép barmot vigyen az Úr elé. ²És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölje meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vért köröskörül az oltárra. ³Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. ⁴A két vesét is, és a rajtuk lévő májat, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el. ⁵És füstölögtesse el azt Áron fiai az oltáron az égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. ⁶Hogyha pedig

valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím, akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék. ⁷Ha bárányt visz ő az ő áldozatául, vigye azt az Úr elébe. ⁸És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölje meg azt a gyülekezet sátora előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörül. ⁹Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátagerék végénél vágjon el, és a belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek közt van. ¹⁰És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el. ¹¹És füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak. ¹²Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé vigye. ¹³És tegye kezét annak fejére, és ölje meg azt a gyülekezetnek sátora előtt, és öntsék az Áron fiai annak vérét az oltárra körül. ¹⁴És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. ¹⁵A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el. ¹⁶És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati eledelül, kedves illatul. A kövérje mind az Úré [legyen]. ¹⁷Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetségeiteknek minden ti lakhelyeteken: semmi kövér és semmi vért meg ne egyetek!

⁴Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a [parancsolatok] közül valamelyiknek ellene cselekszik: ³Ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bűnáldozatul. ⁴És vigye a tulkot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt. ⁵És vegyen a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. ⁶És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé. ⁷És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölő oltár szarvaira, a mely ott van a gyülekezet sátorában; a tulok vérét pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. ⁸Azután a tuloknak, a mely bűnáldozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mi a belek között van. ⁹A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el, ¹⁰A miképpen kiszedik a hálaáldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozatnak oltárán. ¹¹A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt, bélit és ganéját, ¹²És mind az egész tulkot vigye ki a táboron kívül tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a hová a hamut öntik.

¹³Hogyha pedig az Izráel fiainak egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt rejtve marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnösökké lesznek: ¹⁴Mikor kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzék a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye az ő gyülekezetnek sátora elé. ¹⁵És a gyülekezet vénei tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölje meg a tulkot [a] [pap] az Úr előtt. ¹⁶Azután vigyen be a felkent pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. ¹⁷És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az Úr előtt a függöny felé. ¹⁸És tegyen a vérből az oltár szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vért pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílása előtt van. ¹⁹Minden kövérjét pedig szedje ki belőle, és füstölögtesse el az oltáron. ²⁰És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a bűnért való tulokkal cselekvék, úgy cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nékik. ²¹És vigye ki a tulkot a táboron kívül, és égesse el azt, miképpen elégette az első tulkot. A gyülekezet bűnéért való áldozat ez. ²²Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: ²³Ha tudtára esik néki a bűne, a melyet elkövetett, akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebakot, ²⁴És tegye kezét a baknak fejére, és ölje meg azt azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot, az Úr előtt; bűnért való áldozat ez. ²⁵És vegyen a pap a bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vérét pedig öntse az égőáldozatok oltárának aljára. ²⁶A kövérjét pedig mind füstölögtesse el az oltáron, mint a hálaáldozatnak kövérjét. Így szerezzen néki a pap engesztelést az ő bűnéért, és megbocsáttatik néki. ²⁷Ha pedig a föld népe közül vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekeszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; ²⁸Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen áldozatul az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. ²⁹És tegye a kezét a bűnért való áldozat fejére, és ölje meg a bűnért való áldozatot az egészen égőáldozat helyén. ³⁰És vegyen a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira, a vérét pedig mind öntse az oltárnak aljára. ³¹Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatnak kövérjét: és füstölögtesse el a pap az oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképpen szerezzen néki engesztelést a pap, és megbocsáttatik annak. ³²Ha pedig bárányt visz az ő bűnért való áldozatául, nőstényt és épet vigyen. ³³És tegye a kezét annak a bűnért való áldozatnak fejére, és ölje meg azt bűnért való áldozatul azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot. ³⁴És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vért pedig mind öntse az oltárnak aljára. ³⁵Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra való báránynak

kövéjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyosság lehetne, hogy látta, vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhét; ²Vagy ha valaki illet akármely tisztátalan dolgot, akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan baromnak, akár tisztátalan féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztátalanná lesz és vétkezik; ³Vagy ha illeti az ember tisztátalanságát, akármi tisztátalanságát, a mely tisztátalanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett; ⁴Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rosszra vagy jóra, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett: ⁵Akkor, mivelhogy vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; ⁶És vigyen az ő vétkéért az Úrnak, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájából, bűnéért való áldozatul. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért. ⁷Ha pedig nincsen egy bárányhoz való módja: vigyen az ő vétkéért való áldozatra két gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnéért való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul. ⁸És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először azt, a mely bűnéért való áldozat, és tekerje ki annak fejét nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszsa. ⁹És hintsen a bűnéért való áldozat véréből az oltár oldalára, a többi vért pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnéért való áldozat ez. ¹⁰A másikat készítse el egészen égőáldozatul, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki. ¹¹Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfiához sem: vigyen áldozatul az, a ki vétkezett, egy efa lánglisztnak tizedrészét bűnéért való áldozatul; ne tegyen ahhoz olajat, és ne adjon ahhoz tömjént, mert bűnéért való áldozat ez. ¹²És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teli marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Bűnéért való áldozat az. ¹³Így szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama [bűnök] közül, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. ¹⁴Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁵Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkeken elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az ő vétkéért való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint te becsülöd, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint, vétékért való áldozatul. ¹⁶És a mit vétkeken elvett a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki engesztelést a pap a vétékért való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. ¹⁷Hogyha vétkezik valaki, és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem

kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az ő vétségének terhét: ¹⁸Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnéért való áldozatul, és szerezzen néki engesztelést a pap az ő tévedéséért, a melylyel tudatlanságból tévedett, és megbocsáttatik néki. ¹⁹Bűnéért való áldozat ez, mivelhogy bünt követett el az Úr ellen.

6Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, [tudniillik] eltagadja felebarátjának reabízott vagy kezébe adott holmiját, vagy megrabolja vagy zsarolja felebarátját; ³Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: ⁴Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízottat, vagy az elvesztettet, a mit megtalált; ⁵Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, a kié volt, bűnbevallásának napján. ⁶Az ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnéért való áldozatul. ⁷Így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki mindaz, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. ⁸Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ⁹Parancsolj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. ¹⁰A pap öltse fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltsse azt az oltár mellé. ¹¹Azután vesse le azt a ruháját, és öltözzék más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kívül, tiszta helyre. ¹²Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot, és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövéjét [is]. ¹³A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék. ¹⁴Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. ¹⁵És vegyen valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a mely az ételáldozathoz való, mind; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr előtt. ¹⁶A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt. ¹⁷Ne süssék [azt] kovászszal, [mert] nekik adtam azt, részökül az én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnéért és vétékért való áldozat. ¹⁸Az Áron fiai közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknel az Úrnak tűzáldozatai felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. ¹⁹Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁰Ez Áronnak és az ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik

őket: Egy efa lisztlágnak tizedrésze mindenkor ételáldozatul szabadakarattól áldozza valaki az ő áldozatát, a mely napon fele reggel, fele pedig estve. ²¹Serpenyőben készíttessék, áldozza azt, azon a napon egyék meg az ő áldozatát; a olajjal összegyúrva vidd el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd az Úrnak kedves illatul. ²²A mely pap mi pedig megmarad abból, másnap egyék meg. ¹⁷A mi pedig annak az áldozatnak húsából [tovább is] megmarad, harmadnapon tűzzel égettessék meg. ¹⁸Mert ha az ő hálaadó ételáldozatának húsából harmadnapon eszik valaki, nem lesz elűzött az ő hálaadó áldozatának húsából; az kedves; a ki áldozta azt, annak nem számítatik az az ő javára, sőt útálatos lesz; és valaki eszik abból, hordozza az ő véttségének terhét. ¹⁹Azt a húst pedig, a mely valami tisztátalanhoz ér, meg ne egyék, [hanem] tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki ehethet húst, a ki tisztá; ²⁰De az, a ki eszik a békeáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ő tisztátalansága rajta van, az ilyen ember gyomláttassék ki az ő népe közül. ²¹Ha valaki akármilyen tisztátalanhoz ér, tisztátalan emberhez, vagy tisztátalan baromhoz, vagy akármelyhez, a mi tisztátalan útálatosság, és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely az Úré, gyomláttassék ki az az ember az ő népe közül. ²²Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²³Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a bányának és a kecskének semmi kövérjét meg ne egyétek. ²⁴A hullott állatnak kövérje, és a [vadtól] megszagattottnak kövérje, akármilyen munkához felhasználható, de enni meg ne egyétek! ²⁵Mert akármely egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, a ki [ilyet] eszik, gyomláttassék ki az ő népe közül. ²⁶És semmi vért se egyétek meg bármely lákhelyeteken: se madárnak, se baromnak vérének. ²⁷Valaki megeszik valami féle vért, az az ember gyomláttassék ki az ő népe közül. ²⁸Szóla ismét az Úr Mózesnek és monda: ²⁹Szólj az Izráel fiainak, mondván: A ki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ő áldozatát az ő hálaáldozatából. ³⁰A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a szegyé [azért,] hogy meglóbják azt az Úr előtt. ³¹A pap pedig füstölögtesse el azt a kövért az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és az ő fiaié. ³²A jobblapoczkát is a papnak adjátok a hálaadó áldozatból, hogy azt felmutassa. ³³A ki Áron fiai közül a hálaáldozat vérének és kövérjét megáldozza, a jobblapoczká annak a része legyen. ³⁴Mert a meglóbjált szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ő hálaadó áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ő fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráel fiaitól. ³⁵Ez az Áron felkenetési része, és az ő fiainak felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól fogva, a melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak; ³⁶A melyet parancsolt az Úr, hogy adják nekik az Izráel fiai, a mely napon felkené őket, örökre kiszabott részül az ő nemzetségekben. ³⁷Ez az egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a hálaáldozatnak törvénye, ³⁸A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

7Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az. ²A mely helyen megölik az egészen égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot [is], és a vérének hintsék az oltárra köröskörül. ³A kövérjét pedig áldozzák meg mind, a farkát is, és a mely kövér a belet takarja. ⁴A két veséjét és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, úgyszintén a májon lévő hártyát a vesékkal együtt szedje ki. ⁵És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Vétekért való áldozat ez. ⁶A papok között minden férfiú ehethet azt, szenthelyen egyék meg; igen szentséges az. ⁷A milyen a bűnért való áldozat, olyan a vétekért való áldozat is, egy törvényök van nekik. Azé a papé az, a ki engesztelést szerez vele. ⁸Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen. ⁹Minden ételáldozat is, a melyet kemenczében sütnék és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé legyen, a ki azt áldozta. ¹⁰Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is mind az Áron fiaié legyen közösen, egyiké úgy, mint a másiké. ¹¹Ez pedig a hálaáldozat törvénye, a melyet áldoznak az Úrnak. ¹²Ha dicsőítésül áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlágnból gyúrt, olajjal elegyített lepényeket. ¹³A lepényeken kívül kovászos kenyeret is vigyen áldozatul, dicsőítő hálaáldozatjával együtt. ¹⁴És mindezekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyét az Úrnak felmutatott áldozatul; és legyen azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérének elhinti. ¹⁵És az ő dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ő áldozásának napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. ¹⁶Hogyha fogadásból vagy

8Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: ²Vegyed Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteket, a kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkot, két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret. ³És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. ⁴És a képen cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta vala néki, és egybe gyűle a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. ⁵Akkor monda Mózes a gyülekezetnek: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. ⁶És előállatá Mózes Áront és az ő fiait, és megmosá őket vízzel. ⁷És reá adá [Áronra] a köntöst, és felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is reáadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt rajta. ⁸És feltevé arra a hósent, és betevé a hósenbe az Urimot és a Thummimot. ⁹Azután feltevé fejére a süveget, és elől odatevé a süvegre az arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. ¹⁰Vevé Mózes a kenetnek olaját is, és megkené a hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. ¹¹És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómedenczét is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. ¹²Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt, hogy felszentelje őt. ¹³És előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözteté azokat is az ő köntöseikbe, és felövezé őket övvel, felköté nekik a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹⁴Azután előhoza egy tulkot a bűnért való áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe a bűnért való áldozat tulkának fejére tevé az ő kezét. ¹⁵És miután megölték azt, vön Mózes annak vérből, és tön az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül, és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engesztelést szerezzen rajta. ¹⁶Azután vevé mindazt a kövérséget, a mely annak a bélín vala, és a máj hártáját, és a két veséjét és azoknak kövérségét, és elfüstölögteté Mózes [azokat] az oltáron. ¹⁷A tulkot pedig, azaz annak bőrét, húsát és ganéját megégeté tűzzel a táboron kívül, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹⁸Azután előállatá az égőáldozatra való kost, és Áron és az ő fiai rátevék kezeiket a kos fejére. ¹⁹És megölék [azt]; Mózes pedig elhinté a vért az oltárra köröskörül. ²⁰És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölögteté annak a fejét, a tagjait és a kövérjét. ²¹A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölögteté Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. ²²Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és rátevék Áron és az ő fiai kezeiket a kos fejére. ²³És megölék azt; Mózes pedig vön annak vérből, és tön abból az Áron jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére. ²⁴Előállatá az Áron fiait is, és tön Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és jobb kezüknek hüvelykére és jobb láboknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért az oltárra köröskörül. ²⁵És vevé a kövérjét és a farkát és mindazt a kövérjét, a mely a bélén van, továbbá a máj hártáját, és a két vesét azoknak

kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát; ²⁶És a kovásztalan kenyerek kosarából, a mely az Úr előtt vala, vön egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, és egy pogácsát, és raká [azokat] a kövérségekre és a jobb lapoczkára; ²⁷És tevé mindezeket az Áron kezeire és az ő fiainak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. ²⁸Azután elvevé azokat Mózes az ő kezeiből, és elfüstölögteté az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. ²⁹Elvevé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az Úr előtt; a felavatási kosból a Mózes része lön ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. ³⁰Azután vön Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az ő ruháit, az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az ő ruháit, és az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt. ³¹És monda Mózes Áronnak és az ő fiainak: Főzzétek meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam, mondván: Áron és az ő fiai egyék meg azt. ³²A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. ³³De a gyülekezet sátorának nyílásán ki ne menjetek hét napig, addig a napig, a melyen betelnek a ti felavatástoknak napjai, mert hét nap avat fel benneteket [az] [Úr. ³⁴A miképen e napon cselekedett, úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engesztelést szerezünk. ³⁵A gyülekezet sátorának nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hét napig, és tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. ³⁶Áron azért és az ő fiai mind akképen cselekedének, a mint megparancsolta vala nekik az Úr Mózes által.

9És lön a nyolczadik napon, hogy szólítá Mózes Áront és az ő fiait, és Izráelnek véneit. ²És monda Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul, épek legyenek, és vidd az Úr elé. ³Szólj Izráel fiainak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épek legyenek, egészen égőáldozatul. ⁴És egy ökröt és egy kost hálaáldozatul, hogy megáldozzatok az Úr előtt, és olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik néktek. ⁵Elvívék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátora elé, és odajárula az egész gyülekezet, és megállá ott az Úr előtt. ⁶És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. ⁷Áronnak pedig monda Mózes: Járulj az oltárhoz, és készítsd el a te bűnért való áldozatodat és egészen égőáldozatodat, és végezz engesztelést magadért és a népért. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engesztelést érettök is, a mint megparancsolta az Úr. ⁸Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, bűnért való áldozatul. ⁹Áron fiai pedig odavívék ő hozzá a vért, és ő bemártá az újját a vérbe, és tön abból az oltár szarvaira, a [többi] vért pedig kiönté az oltár aljához. ¹⁰A

kövért pedig és a veséket és a máj hártáját elfüstölögteté a bűnért való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹¹A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté meg a táboron kívül. ¹²Azután megölé az egészen égőáldozatot, Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a vért, és ő elhinte azt az oltáron köröskörül. ¹³Az egészen égőáldozatot is odavivék hozzá darabonként, a fejével együtt, és elfüstölögteté az oltáron. ¹⁴És megmosá a belet és a lábszárakat, és elfüstölögteté az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. ¹⁵Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnért való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt bűnért való áldozatul, mint az előbbit. ¹⁶Azután előhozá az egészen égőáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. ¹⁷Előhozá az ételáldozatot is, és vön abból egy teli marokkal, és elfüstölögteté az oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kívül. ¹⁸Azután megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népért, és Áron fiai odavivék ő hozzá a vért, és elhinte azt az oltáron köröskörül. ¹⁹Az ökröből és a kosból való kövérségeket pedig, a farkat, a béltakarót, a veséket és a máj hártáját; ²⁰Odahelyezték e kövérségeket a szegyekre, és elfüstölögteté e kövérségeket az oltáron. ²¹De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbalá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. ²²Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszállá, miután elvégezte vala a bűnért való áldozatot, az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot. ²³És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. ²⁴Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

10Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjüket, és tőnek azokba szent és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. ²Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt. ³És monda Mózes Áronnak: Ez az, a mit szolt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem. ⁴Áron pedig mélyen hallgata. Szólitá azért Mózes Misáelt és Elsafánt, Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiai, és monda nékik: Jertek ide, vigyék ki atyátokfiai a szenthely elől, a táboron kívül. ⁵És odamenének, és kivivék őket az ő köntöseikben a táboron kívül, a mint szolott vala Mózes. ⁶Azután monda Mózes Áronnak és az ő fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejeteket meg ne meztelenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen [az] [Úr] az egész gyülekezet ellen; a ti atyátokfiai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést, a melyet égetett az Úr. ⁷A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtatok. És cselekvének a Mózes beszéde szerint. ⁸Áronnak pedig szóla az Úr, mondván: ⁹Bort és szeszes italt ne

igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, hogy meg ne haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeitekben. ¹⁰Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátalan között. ¹¹És hogy taníthassátok Izráel fiait mindazokra a rendelésekre, a melyeket az Úr szolott vala nékik Mózes által. ¹²Mózes pedig szóla Áronnak és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkel az oltár mellett; mert igen szentséges az. ¹³Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta nékem. ¹⁴A meglóbalált szegyet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részül adattak azok néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak hálaadó áldozataiból. ¹⁵A felmutatott lapoczkát és meglóbalált szegyet a tűzáldozat kövérségeivel együtt vigyék be, hogy meglóbalják az Úr előtt, és ez lesz a te kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint megparancsolta vala az Úr. ¹⁶Azután szorgalmatosan tudakozódék Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de ímé elégett vala. Haragra gerjede azért Eleázár és Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván: ¹⁷Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és megemészté az Úr. ¹⁸Ímé, hogy engesztelést szerezzetek annak az Úr előtt. ¹⁸Ímé, nem vitetett be annak vére a szenthely belsejébe, meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala. ¹⁹Áron pedig szóla Mózesnek: Ímé ma áldozták meg az ő bűnért való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen [keserűségek] értek: Ha megettem volna ma a bűnért való áldozatot, vajjon jó lett volna-é az Úr előtt? ²⁰Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: ²Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: ³Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok közt, megehetitek. ⁴De a kérődzők és a hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt körme; tisztátalan ez néktek. ⁵A hörsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan ez néktek. ⁶A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan ez néktek. ⁷És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztátalan ez néktek. ⁸Ezeknek húsából ne egyétek, és holttestöket se illessétek; tisztátalanok ezek néktek. ⁹Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehetitek meg: A minek úszószárnya és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. ¹⁰A minek pedig nincsen úszószárnya és

pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind útálatos az néktek. ¹¹De legyenek [is] útálatosak néktek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is útáljátok. ¹²A minék nincs úszószárnya és pikkelye a vizekben, mind útálatos az néktek. ¹³A szárnyas állatok közül pedig ezeket útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. ¹⁴A sólyom és a héja az ő nemével. ¹⁵Minden holló az ő nemével. ¹⁶A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. ¹⁷A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. ¹⁸A bölömbika, a pelikán és a gém. ¹⁹Az eszterág és a szarka az ő nemével, a бүdös banka és a denevér. ²⁰Minden szárnyas féreg, a mely négy lábon jár, útálatos néktek. ²¹Csak azt ehettek meg a négylábú szárnyas férgek közül, a melynek lábain felül [szőkő-]szárai vannak, hogy szökdécselhessen azokkal a földön. ²²Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolám-sáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével. ²³Minden egyéb négylábú szárnyas féreg pedig útálatos legyen néktek. ²⁴És ezekkel tisztátalanokká teszitek magatokat; mindaz, a ki illeti holttestüket, tisztátalan legyen estvéig. ²⁵Mindaz pedig, a ki hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. ²⁶Minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadva, és nem kérődzik, tisztátalan legyen néktek; valaki illeti azt, tisztátalan legyen. ²⁷Minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztátalan legyen néktek; mindaz, a ki azoknak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig. ²⁸A ki pedig hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. Tisztátalanok azok néktek. ²⁹A földön csúszó-mászó állatok között pedig ezek legyenek tisztátalanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. ³⁰A sündisznó, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. ³¹Ezek tisztátalanok néktek minden csúszó-mászó között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztátalan legyen estvéig. ³²És minden, a mire ezek közül holtuk után esik valamelyik, tisztátalan legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbe tétessék, és tisztátalan legyen estvéig; ezután tiszta legyen. ³³Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik [valami] azokból, mindazzal együtt, a mi benne van, tisztátalan legyen, és az [edényt] törjétek el. ³⁴Minden megehető eledel, a melyhez [az] [ilyen edényből] víz jut, tisztátalan, és minden megiható ital is minden [ilyen] edényben tisztátalan legyen. ³⁵És minden, a mire azoknak holttestéből esik [valami], tisztátalan; kemence és tűzhely lerontassék; tisztátalanok azok és tisztátalanok legyenek néktek. ³⁶De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tiszta legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztátalan. ³⁷Hogyha azoknak holttestéből reászik is valamely vetőmagra, a mely elvetendő, tiszta legyen [az.] ³⁸De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztátalan az ilyen néktek. ³⁹Hogyha olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeltek néktek; a ki annak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig. ⁴⁰A ki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. És mossa meg ruháit az is, a ki hordozta annak holttestét, és tisztátalan legyen estvéig. ⁴¹Mindaz is, a mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. ⁴²Mindazt, a mi hason csúszik, és mindazt, a mi négy, sőt mindazt, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. ⁴³Meg ne fertéztessétek magatokat semmiféle csúszó-mászó állattal, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat azokkal, hogy tisztátalanokká legyetek általok. ⁴⁴Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. ⁴⁵Mert én vagyok az Úr, a ki felhoztalak titeket Égiptom földéből, hogy Istenetekké legyetek néktek; legyetek azért szentek, mert én szent vagyok. ⁴⁶Ez a törvény a baromfélékről, a szárnyas állatokról, minden élő állatról, a mely nyüzsgő a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a földön. ⁴⁷Hogy különbséget tehessetek a tisztátalan és tiszta között, az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

12Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztátalan legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztátalan. ³A nyolczadik napon pedig metéljék körül a [fiú] férfitestének bőrét. ⁴Azután harminczhárom napig maradjon [otthon] a vértől való tisztulás miatt; semmi szent dolgot ne illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek az ő tisztulásának napjai. ⁵Ha pedig leányt szül, két hétig legyen tisztátalan, mint havi betegségekor, és hatvanhat napig maradjon [otthon] a vértől való tisztulása végett. ⁶Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul esztendő bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnért való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elé a paphoz. ⁷És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzon néki engesztelést; így lesz tisztává az ő vér folyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. ⁸Ha pedig nincs elég módja bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két galambfiat, egyiket egészen égőáldozatul, a másikat bűnért való áldozatul, és szerezzon néki engesztelést a pap, és tiszta lesz.

13Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²Ha valamely ember testének bőrén daganat, vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el [az] [ilyet] Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyik az ő papjai közül. ³És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő fakadéket. Ha a szőr a fakadéban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrénél: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tisztátalannak ítélje azt. ⁴Ha pedig fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a

szőre sem változott meg fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos [embert] hét napig. ⁵A hetedik napon pedig nézze meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. ⁶Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztának ítélje őt a pap; tarjagosság az, mossa meg azért a ruháit és legyen tiszta. ⁷De ha a tarjagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. ⁸És ha látja a pap, hogy ímé tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélje azt a pap tisztátalannak, poklosság az. ⁹Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. ¹⁰És ha látja a pap, hogy ímé fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhús van a daganatban: ¹¹Idült poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztátalannak ítélje azt a pap, ne is rekesztesse külön azt, mert tisztátalan az. ¹²Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; ¹³És ha látja a pap, hogy ímé elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítélje tisztának a fakadékosnak; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. ¹⁴De mihelyt vadhús mutatkozik abban, tisztátalan legyen. ¹⁵Ha meglátja a pap a vadhúst, tisztátalannak ítélje azt; a vadhús tisztátalan legyen, poklosság az. ¹⁶De ha a vadhús eltűnik, és fehérré változik, akkor menjen a paphoz. ¹⁷És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor ítélje a pap a fakadékosnak tisztának, tiszta az. ¹⁸Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, ¹⁹És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. ²⁰És ha látja a pap, hogy ímé annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőre fehérré változott: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. ²¹Ha pedig megnézi azt a pap, és ímé nincs abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap hét napig. ²²Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, [poklos] fakadék az. ²³De ha elébbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítélje azt a pap. ²⁴Vagy ha valaki testének bőrén égési seb lesz, és a seb helyén vörhenyes folt támad vagy fehér; ²⁵És megnézi azt a pap, és ímé a szőr fehérré változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél: poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítélje azt a pap tisztátalannak, poklos fakadék az. ²⁶De ha megnézi azt a pap, és ímé nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor rekeszsze azt külön a pap hét napig. ²⁷És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőrön, akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az. ²⁸Ha pedig elébbi állapotában van a folt, nem terjedt a

bőrön, sőt meg is halványodott, égési daganat az; azért tisztának ítélje azt a pap, mert égési seb forradása az. ²⁹És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka támad a fején vagy a szakállában, ³⁰És a pap megnézi a fakadékosnak, és ímé annak felülete mélyebben van a bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága az. ³¹Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékosnak, és ímé annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszsze külön a pap [azt], [a kinek] varas fakadéka [van,] hét napig. ³²És nézze meg a pap a fakadékosnak a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak felülete nem lett mélyebbé a bőrnél: ³³Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig másodszor is rekeszsze külön a varas [embert] hét napig. ³⁴És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjed a var a bőrön, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítélje azt a pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz. ³⁵De ha tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélte azt, ³⁶És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után, tisztátalan az. ³⁷De ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, meggyógyult az a var, tiszta az; tisztának ítélje azt a pap. ³⁸Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok támadnak, ³⁹És megnézi a pap, és ímé a testök bőrén lévő foltok halvány fehérek: a bőrön fakadt sömör az, tiszta az az [ember]. ⁴⁰Hogyha valamely embernek egészen elhull a haja, kopasz az, [és] tiszta az. ⁴¹És ha előről hull el a haja, elől kopasz az, [és] tiszta az. ⁴²Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején. ⁴³Ha megnézi azt a pap, és ímé a fakadék daganata vörhenyes fehér az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság: ⁴⁴Poklos ember az, tisztátalan az, igen tisztátalannak ítélje azt a pap, mivelhogy fején van a fakadéka. ⁴⁵A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszagattott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa: Tisztátalan, tisztátalan! ⁴⁶Mindaddig tisztátalan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztátalan az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása. ⁴⁷Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, ⁴⁸Vagy lenből és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen; ⁴⁹És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az, mutassák azért meg a papnak. ⁵⁰És nézze meg a pap a fakadékosnak és rekeszsze külön [azt a min] a fakadék van, hét napig. ⁵¹A hetedik napon pedig nézze meg a fakadékosnak. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a mivé a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság az a fakadék,

tisztátalan az. ⁵²Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyen a fakadék leend; mert emésztő poklosság az, tűzön égessék meg [azt.] ⁵³De ha megnézi a pap, és ímé nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: ⁵⁴Akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák meg azt, a min a fakadék van, és rekeszsze külön azt másodszor is hét napig. ⁵⁵Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és ímé a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztátalan az, tűzben égesd meg azt; beevődés az, akár a fonákján, akár a színén legyen az. ⁵⁶De ha látja a pap, hogy ímé meghalványodik a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszsza el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a fonadéktól. ⁵⁷És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a min a fakadék van. ⁵⁸Azt a ruhát pedig, vagy szövetet, vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyet megmostál, ha eltávozik rólok a fakadék, mosd meg másodszor is, és tiszta lesz. ⁵⁹Ez a törvénye a poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztátalannak ítéltessék.

14 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. ³A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha meggyógyult a poklosan a poklos fakadék: ⁴Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két élő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot; ⁵Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. ⁶Az élő madarat [pedig,] vegye azt és a czédrusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az élő madarat a megölt madárnak vérebe a forrásvíz felett. ⁷És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. ⁸Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, borotválja le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kívül maradjon hét napig. ⁹A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét: a haját, szakállát, szemöldökét, és minden [egyéb] szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. ¹⁰A nyolczadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegyített három tized [efa] lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg olajt. ¹¹A pap pedig, a ki a tisztítást végzi, állassa a megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr elébe, a gyülekezet sátorának nyílásához. ¹²És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. ¹³A bárányt pedig ott ölje

meg, a hol a bűnért való áldozatot és az egészen égőáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való áldozat is a papé; igen szentséges az. ¹⁴És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának hüvelykét. ¹⁵Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltsön a papnak a bal tenyerére. ¹⁶És mártsa be a pap az ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt. ¹⁷A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. ¹⁸És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt. ¹⁹Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engesztelést a tisztátalanságából megtisztulónak; azután ölje meg az égőáldozatot. ²⁰És vigye fel a pap az égőáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz. ²¹Hogyha pedig szegény ő, és nincs módja [azokhoz,] akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végett, hogy engesztelésül legyen érte; meg egy tized [efa] lisztlángot, galambfiakkal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. ²²És két gerliczét vagy két galambfiat, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik pedig egészen égőáldozat. ²³És vigye azokat az ő tisztulásának nyolczadik napján a paphoz, a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elébe. ²⁴És vegye a pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. ²⁵Azután ölje meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. ²⁶Az olajból pedig töltsön a pap a papnak baltenyerére. ²⁷És hintsen a pap az ő jobb kezének újjával az olajból, a mely az ő bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt. ²⁸Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérenek helyén. ²⁹A mi pedig megmarad a pap tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó ember fejére, hogy engesztelésül legyen érte az Úr előtt. ³⁰És készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiak közül, a melyik az ő módjától telik. ³¹Azt, a mi kitélik az ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az ételáldozattal egybe; így szerezzen engesztelést a pap a megtisztulandó embernek az Úr előtt. ³²Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, [de] a kinek nincs módja az ő megtisztulásánál. ³³Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ³⁴Mikor bementek majd a Kanaán földre, a melyet én adok néktek birtokul, és a ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságot bocsátok: ³⁵Akkor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan

mutatkozik nálam a házban. ³⁶A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tisztátalanná, a mi a házban van; és csak azután menjen be a pap a ház megnézésére. ³⁷És ha látja a poklosságot, hogy ímé a poklosság a háznak falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban [mutatkozik,] és annak felülete alább esik a falnál: ³⁸Akkor menjen ki a pap a házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a házat hét napra. ³⁹A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, és ha látja, hogy ímé elterjedt a poklosság a ház falán: ⁴⁰Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kívül tisztátalan helyre; ⁴¹A házat pedig vakartassa le belül köröskörül, és a tapasztékot, a melyet levakartak, töltsék a városon kívül tisztátalan helyre. ⁴²És vegyenek elő más köveket, és illeszszék be ama kövek helyére; tapasztékot is más tapasztékot, és tapasszák be a házat. ⁴³Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: ⁴⁴Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és ha ímé tovább terjedt a poklosság a házon: emésztő poklosság az a házon, tisztátalan az; ⁴⁵Rontsák azért le a házat köveivel együtt, és a fáit is, a háznak minden tapasztékát is; és vigyék a városon kívül tisztátalan helyre. ⁴⁶A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van, tisztátalan legyen az estvéig. ⁴⁷És a ki meghál abban a házban, mossa meg a ruháit, és a ki eszik abban a házban, az is mossa meg a ruháit. ⁴⁸Ha pedig bemegy a pap és látja, hogy ímé nem terjedt a poklosság a házon, miután megtapasztották a házat: akkor tisztának ítélje a pap a házat, mert megszűnt a poklosság. ⁴⁹A háznak megtisztítására végezt pedig vegyen elő két madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. ⁵⁰És ölje meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz felett. ⁵¹Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az élő madarat, és mártsa be azokat a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg [azzal] a házat hétszer. ⁵²És tisztítsa meg a házat a madár vérével, a forrásvízzel, az élő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal. ⁵³Az élő madarat pedig bocsássa el a városon kívül a mezőre, így szerezzen engesztelést a házért, és tiszta lesz. ⁵⁴Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. ⁵⁵A ruha és a ház poklosságának is. ⁵⁶A daganatnak és a tarjagosságnak és a fehér foltnak; ⁵⁷Hogy megtudhassák: mikor tiszta és mikor tisztátalan [valami?] Ez a poklosság törvénye.

15Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván: ²Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg nekik: Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ő folyása tisztátalan. ³És pedig tisztátalan lesz e folyás miatt: [akár] folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében ez a folyás; tisztátalanság ez ő nála. ⁴Minden ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tisztátalan, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztátalan lesz. ⁵Valaki azért illeti az ő ágát, mossa meg a ruháit, és

mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ⁶Az is, aki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ⁷Az is, a ki illeti a magfolyósnak testét, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ⁸És ha ráköp a magfolyós a tiszta emberre, mossa meg [ez] a ruháját, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ⁹És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült, tisztátalan legyen. ¹⁰És akárki is, a ki illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztátalan legyen estvéig, és a ki hordozza azokat, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ¹¹És mindaz, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblíti vízzel, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ¹²A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós ölt, törettessék el, minden faedény pedig öblíttessék ki vízzel. ¹³Mikor pedig megtisztul a magfolyós az ő folyásából, akkor számláljon hét napot az ő tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa le forrásvízben, és tiszta lesz. ¹⁴És a nyolczadik napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és menjen el az Úr elé, a gyülekezet sátorának nyílásához, és adja azokat a papnak. ¹⁵És készítse el azokat a pap; az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul; így szerezzen neki engesztelést a pap az Úr előtt az ő magfolyása miatt. ¹⁶Ha valamely férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ¹⁷És minden ruha, és minden bőr, a melyre a magömlés kihát, mosattassék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig, ¹⁸És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és tisztátalanok legyenek estvéig. ¹⁹Mikor asszony lesz magfolyóssá [és] véressé lesz az ő magfolyása a testén, hét napig legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig. ²⁰Mindaz is, a min hál az ő havi bajában, tisztátalan legyen és mindaz is, a min ül, tisztátalan legyen. ²¹És mindaz, a ki illeti az ő ágát, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ²²És mindaz is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ²³Sőt ha valaki az ő ágán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztátalan legyen estvéig. ²⁴Ha pedig vele hál valaki, az is, reá ragad arra az ő havi baja: tisztátalan legyen hét napig, és minden ágy is, a melyen fekszik, tisztátalan legyen. ²⁵És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vér folyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztátalanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztátalan az. ²⁶Minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztátalan legyen, mint az ő havi bajának tisztátalansága alatt. ²⁷És mindaz is, a ki illet azokat, tisztátalan lesz, mossa meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ²⁸Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta

legyen. ²⁹A nyolczadik napon pedig vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílásához. ³⁰És készítse el a pap az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő tisztátalanságának folyása miatt. ³¹Így tartsátok vissza Izráel fiait az ő tisztátalanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztátalanságuk miatt, megfertőztetvén az én hajlékomat, amely közöttök van. ³²Ez a törvénye a magfolyósnak, és annak, a kinek magömlése van, a mi által tisztátalanná lesz; ³³És a havi bajban szenvedőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonynak, és annak a férfinak a ki tisztátalan asszonyal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz járultak vala. ²És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. ³Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. ⁴Gyolcsból készült szent köntöst öltson magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezzé be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. ⁵Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. ⁶És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. ⁷Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, ⁸És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. ⁹És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. ¹⁰Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, [és] hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. ¹¹Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé. ¹²És vegye tele a tömjénezőt eleven szénnel az oltárról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört fűszerekből való füstölőből, és vigye be a függönyön belől. ¹³És vessé a füstölőt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölő felhője a fedelet, a mely a bizonyosság felett van, hogy meg ne haljon. ¹⁴Azután vegyen a tuloknak véreből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. ¹⁵És ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak vérét a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé. ¹⁶Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt;

mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az ő tisztátalanságaik közepette. ¹⁷Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijövetelig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. ¹⁸Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van, és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véreből és a baknak véreből, és kenje meg az oltárnak szarvait köröskörül. ¹⁹És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tisztává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tisztátalanságaitól. ²⁰Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. ²¹És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, ²²Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássá el a bakot a pusztában. ²³Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vessé le a gyolcs ruhákat, a melyeket felöltött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. ²⁴És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és készítse el a maga egészen égőáldozatát és a nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést magáért és a népért. ²⁵A bűnért való áldozat kövérjét pedig füstölögtesse el az oltáron. ²⁶Az pedig, a ki elvitte az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. ²⁷A bűnért való áldozati tulkot pedig, és a bűnért való áldozati bakot, a melyeknek vére engesztelés végett bevitetett a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül, és égessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéját tűzzel. ²⁸És a ki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen be a táborba. ²⁹Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a bensülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény. ³⁰Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt. ³¹Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez. ³²És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennek, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az ő atyja helyett, és öltözködjék a gyolcs ruhákba, a szent ruhákba: ³³És végezzen engesztelést a szentek szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyülekezett népért is engesztelést végezzen. ³⁴És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd nekik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt az Úr, mondván: ³Ha

valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy a ki öl a táboron kívül, ⁴És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdoníttassék az annak az embernek; vért ontott, töröltessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: ⁵Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatul az Úrnak. ⁶És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az Úrnak. ⁷És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetségről nemzetségre. ⁸Mondjad nékik [ezt] is: Valaki az Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövények közül, egészen égőáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, ⁹És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. ¹⁰És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövények közül valamiféle vért megeszik: kiontos haragomat az ellen, a ki a vért megette, és kiirtom azt az ő népei közül. ¹¹Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. ¹²Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövény se egye meg a vért. ¹³És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövények közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely megehető: ontsa ki annak vérét, és fedje be azt földdel. ¹⁴Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő étellel. Azért mondom Izráel fiainak: Semmiféle testnek a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki. ¹⁵Ha pedig valaki elhullott, vagy [vadtól] megszaggatott állatot eszik, akár benszülött, akár jövény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig, azután tiszta. ¹⁶Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

18Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiaihoz, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ³Ne cselekedjetez úgy, a mint Égyiptom földén cselekesznek, a hol laktatok; úgy se cselekedjetez, a mint Kanaán földén cselekesznek, a hová beviszlek titeket; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok. ⁴Az én végzéseim szerint cselekedjetez, és az én rendeleteimet tartásatok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁵Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr. ⁶Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr. ⁷A te atyádnak szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét. ⁸A te atyád

feleségének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérmé az. ⁹A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmöket. ¹⁰A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod leányáét, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te szemérmeid azok. ¹¹A te atyád felesége leányának szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred ő, fel ne fedd ennek szemérmét. ¹²A te atyád leánytestvérenek szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak vér szerint való rokona ő. ¹³A te anyád leánytestvérenek szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint való rokona ő. ¹⁴A te atyád fiútestvérenek szemérmét fel ne fedd, annak feleségéhez ne közelgess, nagynéné ő. ¹⁵A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmét. ¹⁶A te fiútestvéred feleségének szemérmét fel ne fedd; a te fiútestvérednek szemérmé az. ¹⁷Valamely asszonynak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd; az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmét felfedjed; mert vér szerint való rokonok ők; fajtalankodás ez. ¹⁸De feleségül se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne legyen, ha felfeded ő mellette amannak szemérmét az ő életében. ¹⁹Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi tisztátalansága alatt, hogy felfedjed az ő szemérmét. ²⁰És a te felebarátodnak feleségéhez se add magad közöülésre, hogy azzal magadat megfertőztessed. ²¹A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. ²²Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonynyal hálnak: útálatosság az. ²³És semmiféle barommal se közöülj, hogy azzal magadat megfertőztessed, és asszony se álljon meg barom előtt, hogy meghágja őt; fertelmesség az. ²⁴Egyikkel se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat, kiket én kiűzök ti előletek. ²⁵És fertőztette lett az a föld, de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert kiokádja az a föld az ő lakosait. ²⁶Tartsátok meg azért ti az én rendeléseimet és végzéseimet, és ez útálatosságok közül semmit meg ne cselekedjetez, se a benszülött, se a közöttetek tartózkodó jövény: ²⁷(Mert mindezeket az útálatosságokat megcselekedték annak a földnek lakosai, a mely előttetek van; és fertelmessé lön az a föld), ²⁸Hogy ki ne okádjon titeket az a föld, ha megfertőztetitek azt, a mint kiokádja azt a népet, a mely előttetek van. ²⁹Mert a ki megcselekszik valamit ez útálatosságokból, mind kiirtatik az így cselekvő ember az ő népe közül. ³⁰Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz útálatos szokásokból, a melyeket követtek ti előttetek, és meg ne fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

19Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nékik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. ³Az ő anyját és atyját minden ember tisztelje, és az én szombatjaimat

megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁴Ne hajoljatok a föld felé, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket a föld fajtalansággal. ³⁰Az én szombatjaimat megtartsátok; Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁵Hogyha hálaadó áldozatot szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr. ³¹Ne menjetek áldoztok az Úrnak, úgy áldoztatok, hogy kedvesen fogadtassatok a föld felé, és a jövőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azokkal megfertőztessétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ³²Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. ³³Hogyha jövény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. ³⁴Olyan legyen néktek a jövény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövények voltatok Egyiptom földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ³⁵Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszértékben, súlyértékben és ürmértékben. ³⁶Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Egyiptom földéből. ³⁷Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden végzésemet, és cselekedjétek azok szerint. Én vagyok az Úr.

20 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Izrael fiainak pedig mondd meg: Valaki Izrael fiai közül és az Izraelben tartózkodó jövények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek népe köveze agyon kövel. ³Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és kiirtom azt az ő népe közül, mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse az én szentségemet, és megszenteltelenítse az én szent nevemet. ⁴Ha pedig a föld népe behúnyja szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli: ⁵Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre és annak házanépére, és kiirtom azt és mindazokat, a kik ő utána paráználnak, hogy a Molokkal paráználnak, az ő népök közül. ⁶A mely ember pedig az ígézökhöz és a jövőmondókhöz fordul, hogy azok után paráználnak, arra is kiontom haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül. ⁷Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. ⁸És tartsátok meg az én rendeléseimet, és cselekedjétek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök. ⁹Mert valaki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon; atyját és anyját szidalmazta; vére rajta. ¹⁰Ha valaki más ember feleségével paráználnak, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználnak: halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő. ¹¹Ha valaki az ő atyjának feleségével hál, az ő atyjának szemérmét fedi fel: halállal lakoljanak mindketten; vérök rajtok. ¹²Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindketten, fertelmességet követtek el; vérök rajtok. ¹³És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonnyal hálnak: útálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljanak; vérök rajtok. ¹⁴És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak anyjával egybe: fajtalankodás ez; tüzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen köztetek fajtalankodás. ¹⁵Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek meg. ¹⁶Ha valamely asszony

akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok. ¹⁷És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, atyjának leányát, vagy anyjának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázatosság ez; azért irtassanak ki népök fiainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte fel: viselje gonoszságának terhét. ¹⁸És ha valaki havi bajos asszonynyal hál, és felfedi annak szemérmét, [és] forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérenek forrását: mindketten irtassanak ki az ő népökből. ¹⁹A te anyád leánytestvérenek, vagy az atyád leánytestvérenek szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokonát takarja ki: viseljék gonoszságuk terhét. ²⁰És ha valaki az ő nagynénjének szemérmét fedte fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanul haljanak meg. ²¹Ha pedig elveszi valaki az ő fiútestvérenek feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérenek szemérmét fedte fel; magtalanok legyenek. ²²Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzésemet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okádjon titeket az a föld, a melybe én vislek be titeket, hogy ott lakjatok. ²³És ne járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet kiűzők én előletem. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megütáltam őket. ²⁴Néktek pedig mondom: Ti örökölni fogjátok az ő földüket, mert én néktek adom azt örökségül, azt a tejjel és mézzel folyó földet. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül. ²⁵Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztátalan barmok között, a tiszta és tisztátalan szárnyas állatok között, és ne fertőztessetek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttem, mint tisztátalanokat. ²⁶És legyetek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyéim legyetek. ²⁷És akár férfi, akár asszony, hogyha ígésző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kövel kövezzétek azokat agyon; vérök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szólj a papoknak, Áron fiainak, és mondd meg nekik: [Senki közülök] meg ne fertőztesse magát halottal az ő népe között; ²Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokonával: anyjával, atyjával, fiával, leányával és fiútestvérevel, ³Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérevel, a ki még nem ment férjhez: ezt megérintheti. ⁴Mint főember ne fertőztesse meg magát az ő népe között, hogy szentségtelenné ne legyen. ⁵Ne nyírjanak kopaszságot a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak. ⁶Szentek legyenek Istenöknek, és az ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítsék, mert az Úrnak tűzáldozatait Istenöknek kenyerét ők áldozzák; azért szentek legyenek. ⁷Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, a ki elűzetett az ő férjétől, el ne vegyenek; mert a [pap] az ő Istenének van szentelve. ⁸Te is szentnek tartsad őt, mert Istenednek kenyerét ő áldozza: szent legyen azért előttem, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelőtök

⁹Hogyha valamely papnak leánya vetemedik paráznságra, megszentégteleníti az ő atyját, azért tűzzel égettesék meg. ¹⁰A ki pedig főpap az ő atyafiai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek olaját, és a kit felavattak az ő szolgálatára, hogy a szent ruhákba felöltözzék: fejét meg ne meztelenítse, és a szent ruháit meg ne szaggassa, ¹¹És semmiféle holttesthez ne menjen: atyjával és anyjával se fertőztesse meg magát. ¹²És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona, az ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr. ¹³Hajadont vegyen feleségül. ¹⁴Özvegyet, elűzöttet, megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe közül, ¹⁵Hogy meg ne fertőztesse az ő megszentelője. ¹⁶Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁷Szólj Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közül, az ő nemzetségekben, a kiben fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét. ¹⁸Mert senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. ¹⁹Sem az, a ki törött lábú vagy törött kezű, ²⁰Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy sömörgös, vagy a ki megszakadott. ²¹Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy tűzáldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az ő Istenének kenyerét. ²²Az ő Istenének kenyeréből, a legszentségesebbikből és a szentségesből ehetik. ²³Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg ne fertőztesse az ő szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük. ²⁴És elmondá Mózes Áronnak, és az ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák meg magukat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőztessek az én szent nevemet azokkal, a miket nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. ³Mondd meg nekik: Ha valaki a ti nemzetségekből, a ti összes magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta van az ő tisztátalansága: az ilyen ember irtassék ki én előlem. ⁴Ha valaki az Áron fiai közül poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyék, míg meg nem tisztul. A ki pedig valamely halott által megfertőzöttet illet, vagy valakit, a kinek magömlése van, ⁵Vagy ha valaki valamely férget illet, a mely által tisztátalanná lesz, vagy embert, a kitől tisztátalanná lesz annak valamilyen tisztátalanságához képest: ⁶Az ilyen ember, a ki efféle illet, tisztátalan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyék, hanem ha megmosta a testét vízzel; ⁷De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és aztán ehetik a szent dolgokból, mert az ő eledele az. ⁸Elhullott vagy széttépett állatot ne egyék, hogy tisztátalanná ne legyen általa. Én vagyok az Úr. ⁹Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg ne

haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük. ¹⁰Idegen ember ne egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérese se egyék szenteltet. ¹¹De ha megvásárol valakit a pap a maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született: ezek ehettek az ő eledeléből. ¹²De a pap leánya, ha idegennek lesz [a felesége,] nem ehetik a szent áldozatból. ¹³Ha azonban a pap leánya özvegyvé lesz vagy elválk, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyjának házához, mint leánykorában: akkor ehetik az ő atyjának eledeléből; de idegen nem ehetik abból. ¹⁴Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye ahhoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a szenteltet. ¹⁵És meg ne fertőztessék Izráel fiainak szent dolgait, a melyeket áldoztat az Úrnak, ¹⁶Hogy vétkes hamissággal ne terheljék magokat, ha esznek azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük. ¹⁷Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁸Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd meg nékik: ha valaki Izráel házából, és az Izráelben levő jövevények közül felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akarattól, a miket felvisznek az Úrnak egészen égőáldozatul, ¹⁹Hogy kedvesen fogadtassanak épék és hímek legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék. ²⁰A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se áldoztatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. ²¹És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár fogadásának teljesítésére, akár szabad akarattól, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. ²²Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekélyest, vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldoztatok az Úrnak, és tűzáldozatul ne tegyetek ezekből az oltárra az Úrnak. ²³Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad akarattól való áldozatul vihetsz ugyan, de fogadási áldozatul nem lesz kedves. ²⁴Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett heréjút se áldoztat az Úrnak. Se a ti földetek ne cselekedjétek ezt, ²⁵Se idegen ember kezéből ne áldoztatok semmi ilyenből a ti Istenetek eledeléül; mert romlás van bennök, fogyatkozás van bennök: nem fogadtatnak kedvesen érettetek. ²⁶Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁷Borjú, bárány és kecske, ha megelletett, legyen az anyja alatt hét napig, a nyolczadik naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. ²⁸De tehenet és juhót, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. ²⁹Hogyha dicsőítő áldozattal áldoztok az Úrnak, úgy áldoztatok, hogy kedvesen fogadtassatok. ³⁰Azon a napon egyétek meg, ne hagyjatok abból reggelig. Én vagyok az Úr. ³¹Tartsátok meg azért az én parancsolataim és azokat cselekedjétek. Én vagyok az Úr. ³²És meg ne fertőztessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök, ³³A ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy Istenetek legyenek néktek. Én vagyok az Úr.

23Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünnepeit, a melyeken

szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: ³Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. ⁴Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések [napjai], a melyekre szabott idejökben kell összegyülekeznetek. ⁵Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik estennen az Úrnak páskhája. ⁶E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan kenyérének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. ⁷Az első napon szent gyülekezéstek legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. ⁸Hét napon át pedig tűzáldozatot áldoztatok az Úrnak, és a hetedik napon szent gyülekezéstek [is legyen]: semmi robota munkát ne végezzetek. ⁹Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁰Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megaratjátok annak vetését: a ti aratástok zsengejének [első] kévjét vigyétek a papnak. ¹¹Az pedig lóbálja meg a kévét az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg a pap. ¹²A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévét, áldoztatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt egészen égőáldozatul. ¹³Ahhoz pedig ételáldozatul két tized [efa] lánglisztet, olajjal elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin bornak negyedrésztét. ¹⁴[Új] kenyeret pedig és pergelt búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem viszitek a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez nemzetségről nemzetségre minden lakóhelyeteken. ¹⁵Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbálni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. ¹⁶A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz. ¹⁷A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized [efa] lisztlángból legyenek azok, kovászszal sütvé, zsengekül az Úrnak. ¹⁸A kenyérral együtt pedig áldoztatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, és egy tulkot, fiatal bikát, és két kost; egészen égőáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatokkal egybe; kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. ¹⁹Készítsetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket, hálaadó áldozatul. ²⁰És lóbálja meg azokat a pap a zsengekül való kenyérral az Úr előtt való lóbálással a két báránnyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára. ²¹És gyülekezétek egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden lakóhelyeteken a ti nemzetségeitek szerint. ²²Mikor pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészen a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ²³Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁴Szólj Izráel fiaihoz, mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján ünnepeitek legyenek néktek, emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel. ²⁵Semmi robota munkát ne végezzetek, és

tűzáldozattal áldozatok az Úrnak. ²⁶Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁷Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezések legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozatok az Úrnak. ²⁸Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. ²⁹Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül. ³⁰És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. ³¹Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken. ³²Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap kilencedikének estváján, egyik estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepeket. ³³Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ³⁴Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig. ³⁵Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. ³⁶Hét napon áldozatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolcadik napon pedig szent gyülekezések legyen és [újra] tűzáldozattal áldozatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi robota munkát ne végezzetek azon. ³⁷Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek, hogy áldozatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen égőáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal: minden napét a maga napján. ³⁸Az Úrnak szombatjain kívül, adományaitokon kívül, fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékaitokon kívül a melyeket adni szoktatok az Úrnak, ³⁹Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hét napig: az első napon nyugalom napja, és a nyolcadik napon is nyugalom napja [legyen.] ⁴⁰És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgaryakat, és örvendeztetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig. ⁴¹Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknek; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. ⁴²Sátorokban lakjatok hét napig, minden benszülött sátorokban lakjék Izráelben. ⁴³Hogy megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁴⁴És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

24Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világitáshoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyújthassanak. ³A bizonyosság függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyeztesse el [azokat] Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legye[nek.] Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknek. ⁴A tiszta [arany] gyertyatartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek szüntelen. ⁵És végy lisztlángot, és süss abból

tizenkét lepényt; két tized [efából] legyen egy lepény. ⁶És helyeztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta [arany] asztalra az Úr elé. ⁷És tégy mindenik rendhez tűzáldozatul az Úrnak. ⁸Szombat napról szombat napra rakja fel azt [a] [pap] az Úr elé szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival. ⁹Azután legyen az Áron és az ő fiaié, a kik egyék meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint. ¹⁰Kiméne pedig egy izráelbeli asszonynak fia, a ki egyiptomi férfitól való vala, Izráel fiai közé, és versengének a táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli férfi. ¹¹És káromlá az izráelbeli asszony fia az [Isten] nevét és átkozódék; elvivék azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith vala, Dibrinek leánya, Dán nemzetségéből. ¹²És örizet alá veték azt, míg kijelentést nyernének az Úr akarata felől. ¹³Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁴Vidd ki az átkozódót a táboron kívül, és mindazok, a kik hallották, tegyék kezeiket annak fejére és kövezzé agyon azt az egész gyülekezet. ¹⁵Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván: Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az ő bűnének terhét. ¹⁶És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halállal lakoljon, kövezzé azt agyon az egész gyülekezet; akár jövevény, akár benszülött, ha szidalmazza az [Úrnak] nevét, halállal lakoljon. ¹⁷Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon. ¹⁸Ha pedig barmot üt agyon valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. ¹⁹És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedett, vele is úgy cselekedjenek: ²⁰Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő ejtett másón, olyan ejtessék rajta is. ²¹A ki barmot üt agyon, fizesse meg azt, de a ki embert üt agyon, halállal lakoljon. ²²Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszülött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ²³Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivivék az átkozódót a táboron kívül, és agyonverék azt kövel. És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.

25Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: ²Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. ³Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messd a te szőlődet, és takarítsd be annak termését; ⁴A hetedik esztendőben pedig szombati nyugalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. ⁵A mi a te tarló földeden magától terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. ⁶És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az eledelül néktek: a kik nálad tartózkodnak; ⁷A te barmodnak is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen annak minden termése eledelül. ⁸Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer

hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen: ⁹Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földetekén. ¹⁰És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez. ¹¹Kürtölésnek esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő; ne vessetek és le se arassátok, a mit önként terem [a föld,] és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak. ¹²Mert kürtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését. ¹³A kürtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. ¹⁴Ha pedig eladsz valami eladni valót a te felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok. ¹⁵A kürtölés [esztendejét] követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a természetes esztendők száma szerint adjon el néked. ¹⁶Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések számát adja ő el néked. ¹⁷Egymást azért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől: mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ¹⁸Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítitek azokat, bátorságosan lakhattok a földön. ¹⁹És megtermi a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget ehessetek, és bátorságosan lakhattok azon. ²⁰Ha pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk, és termésülük be nem takarítjuk? ²¹Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben, hogy három esztendőre való termés teremjen. ²²És mikor a nyolczadik esztendőre vettek, akkor is az ő termésből esztek egészen a kilencedik esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek termésé be nem jön. ²³A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam. ²⁴Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen. ²⁵Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladott az ő atyjafia. ²⁶Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához, ²⁷Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévő pedig térítse meg annak, a kinek eladta volt, és újra övé legyen az ő birtoka. ²⁸Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, a ki megvette azt, [egészen] a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ő birtoka. ²⁹Ha valaki lakóházat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének elteléséig; egy esztendőt át válthatja ki azt. ³⁰Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetségeié marad, a ki megvette azt; nem szabadul fel a kürtölésnek esztendejében. ³¹Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei földek gyanánt számíttassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak. ³²A mi pedig a léviták városait illeti, az ő birtokukban lévő városok házai a léviták által mindenkor kiválthatók legyenek, ³³De a mit ki [nem] vált [is] valaki a léviták közül, szabaduljon fel a kürtölésnek esztendejében, az eladott ház, és az ő birtokának városa; mert a léviták városainak házai [tulajdon] birtokuk nékik Izrael fiai között. ³⁴De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne adják, mert örök birtokuk az nékik. ³⁵Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen melletted. ³⁶Ne végy ő tőle kamatot vagy uzorát, hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. ³⁷Pénzedet ne add néki kamatra, se uzoráért ne add a te eleségedet. ³⁸Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy néktek adjam Kanaán földét, [és] Istenetek legyenek néktek. ³⁹Ha pedig elszegényedik melletted a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltatassd úgy mint rabszolgát. ⁴⁰Mint béres, mint zsellér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. ⁴¹Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza az ő nemzetségéhez, és térjen vissza az ő atyáinak örökségébe. ⁴²Mert az én szolgálaim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák. ⁴³Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félj a te Istenedtől. ⁴⁴Mind szolgálád, mind szolgálóleányod, a kik lesznek néked, a körületek között népek közül [legyenek:] azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt; ⁴⁵Meg a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetségéből, a kik veletek vannak, a kiket a ti földetek nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok. ⁴⁶És örökül hagyhatjátok azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségül bírják azokat, örökké dolgoztathattok velük; de a ti atyátokfiain, az Izrael fiain, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenül. ⁴⁷És ha a jövevény vagy zsellér vagyona tesz szert melletted, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és eladja magát a melletted lévő jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetségéből való sarjadéknak: ⁴⁸Mindamelletts is, hogy eladta magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyjafiai közül. ⁴⁹Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetségéből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg őmagát. ⁵⁰És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen eladta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ő eladásának ára az esztendők száma szerint legyen, a béres ideje szerint legyen nála. ⁵¹Ha még sok esztendő van [hátra, azokhoz] képest térítse meg annak a váltságot az ő megvásárlásának árából. ⁵²Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest fizesse vissza az ő váltságot. ⁵³Mint esztendőről esztendőre fogadott béres legyen nála; ne uralkodjék kegyetlenül

rajta te előttd. ⁵⁴Ha pedig ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei. ⁵⁵Mert az én szolgálaim Izráel fiai, az én szolgálaim ök, a kiket kihoztam Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

26Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljete magatoknak, se köszobrokat ne állítsatok fel a ti földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ²Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr. ³Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek: ⁴Esőt adok néktek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező fája is megtermi gyümölcsét. ⁵És a ti cséplétek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégséggel ehetitek kenyereiteket, és bátorságosan lakhattok a ti földeteken. ⁶Mert békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsztek, senki fel ne retentsen; és kipusztítom az ártalmas vadat arról a földről, és fegyver sem megy át a ti földeteken. ⁷Sőt elűzitek ellenségeiteket, és elhullanak előttd fegyver által. ⁸És közületek öten százat elűznek, és közületek százan elűznek tízezeret, és elhullanak előttd a ti ellenségeitek fegyver által. ⁹És hozzátok fordulok, és megszorítlak titeket, és megsokasítlak titeket és szövetségemet megerősítem veletek. ¹⁰És réginnél régibbet ehettek, és az új elől is régít kell kihordanotok. ¹¹És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg nem utál titeket az én lelkem. ¹²És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. ¹³Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy ne legyetek azoknak rabjai, és összetörtem a ti igátok szegeit, és egyenesen járatlak titeket. ¹⁴Ha pedig nem hallgattok reám, és mind e parancsolatokat meg nem cselekszitek; ¹⁵És ha megvetitek rendeléseimet, és ha az én végzéseimet megúttálja a ti lelketek, azáltal, hogy nem cselekszitek meg minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: ¹⁶Bizony azt cselekszem én veletek, hogy rettenetességet bocsátok reátok: a száraz betegséget és a forró lázot, a melyek szemeket égetnek és lelket epesztenek, és a ti magotokat hiába vetitek el, mert ellenségeitek emésztk meg azt. ¹⁷És kiontom haragomat reátok, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak rajtatok a ti gyűlölőitek, és fussatok, mikor senki nem kerget is titeket. ¹⁸Ha pedig ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titeket a ti bűneitekért; ¹⁹És megtöröm a ti megátalkodott kevélységeiteket, és olyanná teszem az eget felettetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná, mint a réz. ²⁰És hiába fogy a ti erőtok, mert földetek nem adja meg az ő termését, s a föld fája sem adja meg az ő gyümölcsét. ²¹Ha mégis ellenemre jártok, és nem akartok reám hallgatni: hétszerez csapást borítok reátok a ti bűneitekért. ²²És reátok bocsátom a mezei vadakat, hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől, kiirtsák barmaitokat, és elfogyaszszanak titeket, hogy pusztákka

legyenek a ti útaitok. ²³És ha ezek által sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: ²⁴Én is bizony ellenetekre járok, és hétszerezesen sújtalak titeket a ti bűneitekért. ²⁵És hozok reátok bosszuló fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség [megrontásáért.] Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor dőghalált bocsátok reátok, és az ellenség kezébe adattok. ²⁶Mikor eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz asszony süti majd a ti kenyereiteket egy kemencében, és megmérve viszik vissza a ti kenyereiteket, és esztek, de nem elégsztek meg. ²⁷És ha e mellett sem hallgattok reám, hanem ellenemre jártok: ²⁸Én is ellenetekre járok búsult haragomban, és bizony hétszerezesen megostorozlak titeket a ti bűneitekért. ²⁹És megeszitek a ti fiaitok húsát, és megeszitek a ti leányaitok húsát. ³⁰És lerontom a ti magaslataitokat, és kiirtom a ti nap-oszlopaitokat, és a ti holttesteiteket bálványaitok holttetemeire hányatom, és megúttál titeket az én lelkem. ³¹És városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és nem lesz kedves nékem a ti jóillatú áldozatotok. ³²És elpusztítom [ezt] a földet, hogy álméklodjanak rajta a ti ellenségeitek, a kik letelepednek ebbe. ³³Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel [üzetlek] titeket, és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. ³⁴Akkor örül a föld az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. ³⁵Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. ³⁶A kik pedig megmaradnak közületek, azoknak szívébe gyávaságot öntök az ő ellenségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak, mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti is őket. ³⁷És egymásra hullanak, mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. ³⁸És elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek földje megemésztk titeket. ³⁹A kik pedig megmaradnak közületek, elsenyvednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáiknak hamissága miatt is azokkal együtt elsenyvednek. ⁴⁰Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártok. ⁴¹Bizony én is ellenökre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmetéletlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: ⁴²Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem. ⁴³A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ök pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megúttálta lelkök az én rendeléseimet. ⁴⁴De mindamelltt is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem utálom meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket, felbontván velök való szövetségemet, mert én, az

Úr, az ő Istenök vagyok. ⁴⁵Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségről, a kiket kihoztam Égyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyenek nékik. Én vagyok az Úr. ⁴⁶Ezek a rendelkezések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

27 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki fogadásul a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: ³Akkor, ha férfit kell becslened, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. ⁴Ha pedig asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. ⁵Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. ⁶Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsülj, a leányt pedig három ezüst siklusra. ⁷Ha pedig hatvan esztendő az, azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. ⁸Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. ⁹Ha pedig [olyan] barom az, a miből áldozni szoktak az Úrnak: mindaz, a mit az eféléből ad [valaki] az Úrnak, szent legyen. ¹⁰Ne adjon mást helyette, és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind ez, mind az, a mivel kicserélte, szent legyen. ¹¹Ha pedig valamely tisztátalan barom az, a melyből nem vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. ¹²És becsülje meg azt a pap akár jó, akár hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. ¹³Ha pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödresztét a te becsléseken felül. ¹⁴És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. ¹⁵Ha pedig az, a ki odaszentelte, megváltja az ő házát: akkor adja ahhoz a te becslésed szerint való árnak ötödresztét, és legyen az övé. ¹⁶És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint becsülj meg, a [mely abba megy:] egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. ¹⁷Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. ¹⁸Ha pedig a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét, a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig, és szállíttassék le a te becsléseid. ¹⁹És ha meg akarja váltani a mezőt az, a ki odaszentelte, akkor adja ahhoz az általad becsült árnak ötödresztét, és maradjon az övé. ²⁰Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja azt. ²¹És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendejében felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely [néki] szentelt mező, papok birtokává legyen az. ²²Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak

szenteli: ²³Akkor számolja fel néki a pap a te becsléseid szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adja oda azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak. ²⁴A kürtölésnek esztendejében visszazáll a mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. ²⁵Minden becsléseid pedig a szent siklus szerint legyen; húsz géra legyen a siklus. ²⁶Csak elsőszülöttet, a mely elsőszülött [úgyis] az Úré, azt ne szenteljen a baromféléből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. ²⁷Ha pedig tisztátalan baromból való az, váltsa meg a te becsléseid szerint, és adja hozzá annak ötödresztét; ha pedig nem váltják meg, adassék el a te becsléseid szerint. ²⁸De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, mind abból a mije van, akár ember vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se váltassék; minden, a mi teljesen [néki] szenteltetett, igen szentséges az Úrnak. ²⁹Senki, a ki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne váltassék, hanem halálra adassék bizonynyal. ³⁰A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. ³¹És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adja hozzá annak ötödresztét. ³²És minden tizede a baromnak és juhoknak, mindabból, a mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve. ³³Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha mégis elcseréli azt, akkor az, és a mit cserébe adott azért, szent legyen, és meg se váltassék. ³⁴Ezek azok a parancsolatok, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen. KÖNYV

4 Mózes

1 Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sátorában, a második hónapnak elsején, az Egyiptom földéből való kijövetelök után a második esztendőben, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre, **3** Húsz esztendőstől fogva és feljebb, mindent, a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregek szerint, te és Áron. **4** És legyen veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyái házának. **5** Ezek pedig a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenből Elisúr, Sedeúrnak fia. **6** Simeonból Selúmiel, Surisaddainak fia. **7** Júdából Naasson, Amminádábnak fia. **8** Izsakhárból Nétháneel, Suárnak fia. **9** Zebulonból Eliáb, Hélonnak fia. **10** József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia; Manasséból Gámiel, Pédasurnak fia. **11** Benjáminból Abidán, Gideóni fia. **12** Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia. **13** Áserből Págiel, Okránnak fia. **14** Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia. **15** Nafthaliból Akhira, Enánnak fia. **16** Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyjok törzseinek fejei, Izráel ezereinek [is] fejei ök. **17** Maga mellé vevé azért Mózes és Áron e férfiakat, a kik név szerint [is] előszámláltattak vala. **18** És összegyűjték az egész gyülekezetet a második hónapnak első napján; és vallást tőnek az ő születésökről, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb főről főre. **19** A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. **20** Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **21** A kik megszámláltattak a Rúben törzsből: negyvenhat ezer és ötszáz. **22** Simeon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **23** A kik megszámláltattak Simeon törzsből: ötvenkilenc ezer és háromszáz. **24** Gád fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **25** A kik megszámláltattak Gád törzsből: negyvenöt ezer és

hatszáz ötven. **26** Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **27** A kik megszámláltattak Júda törzsből: hetvennégy ezer és hatszáz. **28** Izsakhár fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **29** A kik megszámláltattak Izsakhár törzsből: ötvennégy ezer és négyszáz. **30** Zebulon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **31** A kik megszámláltattak Zebulon törzsből: ötvenhét ezer és négyszáz. **32** József fiaiból Efraim fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **33** A kik megszámláltattak Efraim törzsből: negyvenezer és ötszáz. **34** Manasse fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **35** A kik megszámláltattak Manasse törzsből: harminczkét ezer és kétszáz. **36** Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **37** A kik megszámláltattak Benjámin törzsből: harminczöt ezer és négyszáz. **38** Dán fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **39** A kik megszámláltattak Dán törzsből: hatvankét ezer és hétszáz. **40** Áser fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **41** A kik megszámláltattak Áser törzsből: negyvenegy ezer és ötszáz. **42** A Nafthali fiainak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **43** A kik megszámláltattak a Nafthali törzsből: ötvenhárom ezer és négyszáz. **44** Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú; egy-egy férfiú vala az ő atyáiknak házanépéből. **45** Valának azért mindnyájan, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közül az ő atyáiknak

háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az Izráelben; ⁴⁶Valának mindnyájan a megszámláltjaik, hatszáz háromezer és ötszáz ötven. ⁴⁷De a lévíták az ő atyáiknak háznépe szerint nem számláltattak közéjük. ⁴⁸Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván: ⁴⁹Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne számláld Izráel fiai közé; ⁵⁰Hanem a lévítákat rendeld a bizonyág hajlékához, és minden edényéhez, és minden ahhoz valókhöz; ők hordozzák a hajlékot, és annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körül táborozzanak. ⁵¹És mikor a hajléknak elébb kell indulni, a lévíták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a lévíták állassák azt fel, az idegen pedig, a ki oda járul, meghaljon. ⁵²És tábort járjanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az ő seregeik szerint. ⁵³A lévíták pedig tábort járjanak a bizonyág hajléka körül, hogy ne legyen harag Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a lévíták a bizonyág hajlékának őrizetét. ⁵⁴Cselekedének azért az Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik háznépének jeleivel járjon tábort, a gyülekezet sátora körül járjon tábort annak oldalai felől. ³Így járjanak pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme Naasson, Amminádáb fia. ⁴Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hetvennégy ezer és hatszáz. ⁵Mellette pedig tábort járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthánéel, Suárnak fia. ⁶Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvennégy ezer és négyszáz. ⁷Zebulon törzse, és Zebulon fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia. ⁸Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és négyszáz. ⁹Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolcvanhat ezer és négyszáz, az ő seregeik szerint. Ezek induljanak előre. ¹⁰Rúben táborának zászlója [legyen] dél felől az ő seregeivel, és Rúben fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. ¹¹Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat ezer és ötszáz. ¹²Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. ¹³Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilenc ezer és háromezár. ¹⁴Azután Gád törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia. ¹⁵Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. ¹⁶Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Rúben táborában: száz ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodsorra induljanak. ¹⁷Azután induljon a gyülekezet sátora, a lévíták tábor[ával], a táboroknak közepette: A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett. ¹⁸Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé [legyen], és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. ¹⁹Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és ötszáz. ²⁰És ő mellette

[legyen] Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámliel, Pédasua fia. ²¹Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik, harminczkét ezer és hétszáz. ²²Azután [legyen] Benjámín törzse és Benjámín fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. ²³Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczöt ezer és négyszáz. ²⁴Mindnyájan a kik megszámlálva voltak Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. ²⁵Dán táborának zászlója [legyen] észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. ²⁶Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz. ²⁷Mellette pedig tábort járjon Áser törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págiel, az Okhrán fia. ²⁸Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenegy ezer és ötszáz. ²⁹Azután [legyen] Nafthali törzse, és Nafthali fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia. ³⁰Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz. ³¹Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utóljára induljanak az ő zászlóik szerint. ³²Ezek Izráel fiainak megszámláltjai az ő atyáiknak háznépei szerint; mindnyájan, a kik megszámlálva voltak táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz háromezer ötszáz és ötven. ³³De a lévíták nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek. ³⁴És cselekedének Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járanak tábort, az ő zászlóik szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetsége szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai hegyen; ²Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsőszülött Nádáb, azután Abihú, Eleázár és Ithamár. ³Ezek Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. ⁴De Nádáb és Abihú meghala az Úr előtt, mikor idegen tüzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának nekik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. ⁵Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ⁶Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. ⁷És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezdhessék a hajlék körül való szolgálatot. ⁸Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel fiainak ügyeire is, hogy végezdhessék a hajlék körül való szolgálatot. ⁹És adjad a lévítákat Áronnak és az ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. ¹⁰Áront pedig és az ő fiait rendeld [föléjük,] hogy őrizzék az ő papságukat; és ha idegen járulna oda, haljon meg. ¹¹Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹²Ímé én kiválasztottam a lévítákat Izráel fiai közül, minden elsőszülött helyett, a mely az ő anyjának méhét megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a lévíták enyéim. ¹³Mert enyém minden elsőszülött; a mikor megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az

Úr. ¹⁴Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, mondván: ¹⁵Számláld meg Lévi fiait az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő nemzetségeik szerint; egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt számláld meg. ¹⁶Megszámlálá azért Mózes őket az Úr szava szerint, a miképen meghagyatotthelyett. ¹⁷És ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, Kéhát és Mérári. ¹⁸Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő nemzetségek szerint: Libni és Simhi. ¹⁹Továbbá a Kéhát fiai az ő nemzetségek szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzziél. ²⁰A Mérári fiai pedig az ő nemzetségek szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei, az ő atyáiknak háznépe szerint. ²¹Gersontól valók a Libni nemzetsége és a Simhi nemzetsége; ezek a Gersoniták nemzetségei. ²²Az ő megszámláltjaik, az egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer és ötszáz. ²³A Gersoniták nemzetségei a hajlék megett járjanak tábort nyugot felől. ²⁴És a Gersoniták atyái háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Láél fia. ²⁵A Gerson fiainak [tiszte] pedig: ügyelni a gyülekezet sátorában, a hajlékra, a sátorra, annak takarójára, és a gyülekezet sátora nyílásának leplére. ²⁶Továbbá a pitvarnak szőnyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van a hajlékon és az oltáron körskörül, és annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra. ²⁷Kéháttól való pedig az Amrám nemzetsége, az Iczhár nemzetsége, a Hebron nemzetsége és az Uzziél nemzetsége: Ezek Kéhátnek nemzetségei. ²⁸Minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, nyolczezeren és hatszázan valának a szenthelynek őrizői. ²⁹A Kéhát fiainak nemzetségei a hajlék oldala mellett dél felől járjanak tábort. ³⁰És a Kéhátiták nemzetségének, az ő atyái háznépének fejedelme [legyen] Elisáfán, Uzziélnek fia. ³¹Az ő [tisztök] pedig, ügyelni a ládára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárookra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak, és a takaróra, és minden azzal járó szolgálatra. ³²Továbbá a lévíták fejedelmeinek fejedelme [legyen] Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelőknek előjárója. ³³Méraritól való a Makhli és Músi nemzetségei; ezek a Mérári nemzetségei. ³⁴Az ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hatezer és kétszáz. ³⁵És a Mérári nemzetségének, az ő atyái háznépének fejedelme [legyen] Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala mellett járjanak tábort. ³⁶A Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a hajlék deszkáira, annak reteszdáira, oszlopaire és annak talpaire, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra; ³⁷Továbbá a pitvar körül való oszlopokra és azoknak talpaire, szegeire és köteleire. ³⁸A hajlék előtt keletre, a gyülekezet sátora előtt naptámadat felől, Mózes, Áron és az ő fiai járjanak tábort, a kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, [és] Izráel fiainak ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. ³⁹A lévíták minden megszámláltja, a kiket Mózes és Áron az Úr rendeletére nemzetségenként számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és feljebb: huszonkét ezer. ⁴⁰És monda az Úr Mózesnek: Számláld meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét,

egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint számláld meg őket. ⁴¹És válaszd a lévítákat nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a lévíták barmait, Izráel fiai barmainak minden első fajzása helyett. ⁴²Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel fiainak minden elsőszülöttét. ⁴³És lön minden finemű elsőszülött a nevek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, az ő megszámláltjaik: huszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom. ⁴⁴És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁴⁵Válaszd a lévítákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a lévíták barmait az ő barmaik helyett, és legyenek enyéim a lévíták. Én vagyok az Úr. ⁴⁶Ai mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a lévítákon Izráel fiainak elsőszülöttéi közül: ⁴⁷Végy öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (hús géra egy siklus). ⁴⁸És add azt a pénzt Áronnak és az ő fiainak, váltságul a köztök lévő számfelettiekért. ⁴⁹Bevévé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévítáktól megváltottakon. ⁵⁰Izráel fiainak elsőszülöttitől vevé be e pénzt: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. ⁵¹És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

⁴És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül nemzetségenként, az ő atyjoknak háznépe szerint. ³Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában. ⁴Ez a tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbel [való gondviselés]. ⁵Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menje[nek] be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyosság ladját. ⁶És tegyenek arra borzbörből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínű ruhával felülről, és dugják belé a rúdjaikat is. ⁷A szent [kenyerek] asztalát is borítsák be kékszínű ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is rajta legyen. ⁸Azután borítsanak azokra karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbörből való takaróval, és dugják belé a rúdjaikat is. ⁹Vegyenek azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak méceit, hamvvevőit, hamutartóit és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak körülte. ¹⁰És tegyék azt és minden edényét borzbörből csinált takaróba, és tegyék saroglyára. ¹¹Az arany oltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be borzbörből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjaikat [is]. ¹²Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbörből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. ¹³Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. ¹⁴És tegyék rá arra minden ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a

medenczékét, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbörből csinált takarót, és dugják belé a rúdjaikat [is].¹⁵ Ha pedig elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat; de ne illessék a szenthelynek [semmi edényét], hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyülekezet sátorában.¹⁶ Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés.¹⁷ Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: ¹⁸A Kéhátiták nemzetségének törzsét ne [engedjétek] kiirtani a lévíták közül; ¹⁹Hanem ezt míveljétek ő velök, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére.²⁰ Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak.²¹ Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: ²²Vedd számba a Gerson fiait is az ő atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetségök szerint.²³ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában.²⁴ Ez legyen munkájok a Gersoniták nemzetségeinek a szolgálatban és a teher[horozás]ban.²⁵ Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és a borzbörből csinált takarót, a mely rajta van felül, és a gyülekezet sátora nyílásának leplét.²⁶ És a pitvar szőnyeget, és a pitvar kapunyílásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül vannak, azoknak köteleit, és az ő szolgálatjokhoz való minden edényt; és mindazt, a mi tenni való azokkal, ők teljesítsék.²⁷ Áronnak és az ő fiainak beszéde szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjok, minden terhökre és minden szolgálatjokra nézve; minden terhököt pedig az ő őrizetökre bízátok.²⁸ Ez a Gersoniták fiai nemzetségének szolgálata a gyülekezet sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron pap fiának, Ithamárnak keze alatt.²⁹ A Mérári fiait is az ő nemzetségeik szerint, az ő atyjoknak háznépei szerint számláld meg.³⁰ A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában.³¹ Ezek pedig, a mikre ügyelniök kell a továbbvitelnél [és] a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái, annak reteszdűbjai, oszlopai és talpai.³² A pitvarnak is köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegei és kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjok[hoz való]. Név szerint is megszámláljátok az edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell.³³ Ez legyen szolgálatuk a Mérári fiai nemzetségeinek, a melylyel szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt.³⁴ És megszámlálá Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetségök szerint és az ő atyjoknak háznépe szerint,³⁵ A harmincz esztendőstől és

annál feljebb, az ötven esztendősig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában.³⁶ Vala pedig azoknak száma az ő nemzetségeik szerint: kétezer hétszáz és ötven.³⁷ Ezek a Kéhátiták nemzetségeinek megszámláltjai, mindazok, a kik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak parancsolatja szerint, a Mózes keze által.³⁸ A Gerson fiainak száma az ő nemzetségeik szerint, és az ő atyáiknak háznépe szerint.³⁹ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában.⁴⁰ Azoknak száma az ő nemzetségök szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz.⁴¹ Ezek a Gerson fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kik mindnyájan szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint.⁴² A Mérári fiai nemzetségeinek száma az ő nemzetségei szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint;⁴³ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában;⁴⁴ Ezeknek száma az ő nemzetségeik szerint: háromezer és kétszáz.⁴⁵ Ezek a Mérári fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózes keze által.⁴⁶ Mindnyájan a megszámláltatott lévíták, a kiket megszámlált Mózes és Áron, és Izrael fejedelmei az ő nemzetségeik és atyjoknak háznépe szerint;⁴⁷ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig, a kik csak alkalmasak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában;⁴⁸ Ezeknek száma lön nyolczezer ötszáz és nyolcvan.⁴⁹ Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által kit-kit az ő szolgálata szerint, és az ő [vinni való] terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózesnek.

5 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Parancsold meg Izrael fiainak, hogy űzzenek ki a táborból minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, a ki holttest miatt lett tisztátalanná.³ Űzzétek azt ki akár férfi, akár asszony; a táboron kívül űzzétek őket, hogy tisztátalanná ne tegyék az ő táborukat, mivelhogy én közöttök lakozom.⁴ És úgy cselekedének Izrael fiai, és kiűzék azokat a táboron kívül; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izrael fiai.⁵ Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ⁶Szólj Izrael fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi bünt követ el, a mely által hűtelessé válik az Úrhoz; az a lélek vétkelessé lesz.⁷ Vallja meg azért az ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, [a mit okozott,] teljes értékében, azután toldja ahhoz annak ötödrészét, és adja annak, a kinek kárt tett.⁸ Ha pedig nincs az embernek atyjafia, a kinek megfizetné a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engesztelésre való koston kívül, a melylyel engesztelés tétetik érte.⁹ Izrael fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez viszik azt.¹⁰ És kinek-kinek az ő

szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ad, azé legyen. ¹¹Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹²Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenné válik iránta; ¹³És hál valaki ő vele közösülve, és az ő férje előtt titok marad, és elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyosság pedig nincs ellene, sem a [bűnön] nem kapták; ¹⁴De felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogy az megfertőztetett; vagy felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jóllehet az meg nem fertőztetett. ¹⁵Akkor vigye a férfit az ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal együtt az érette való áldozatot; egy efa árpalisztnak tizedrészét; [de] ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra tejént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. ¹⁶A pap pedig léptesse elő [az asszonyt], és állassa őt az Úr elé. ¹⁷És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. ¹⁸És állassa a pap az asszonyt az Úr elé és fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. ¹⁹És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajoltál tisztátalanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. ²⁰Ha pedig elhajoltál a te férjed mellől, és megfertőztetted magadat, és valaki közösült veled a te férjeden kívül, ²¹Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-[példává] a te néped között, megszáraztván az Úr a te tomporodat, és a te méhedet dagadtá tévé. ²²És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te tomporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen! ²³És írja fel a pap ez átkokat levélre, azután törölje le a keserű vízzel. ²⁴És itassa meg az asszonynyal az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az átokhozó víz az ő keserűségére. ²⁵Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron. ²⁶És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőül, és füstölögtesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonynyal a vizet. ²⁷És ha megittatta vele a vizet, akkor lészen, [hogy], ha megfertőztette magát, és hűtelenné lett az ő férjéhez, bemegy az az átokhozó víz ő belé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között. ²⁸Ha pedig nem fertőztette meg magát az asszony, hanem tiszta: akkor ártatlan, és termékeny lészen. ²⁹Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az ő férje mellől, és megfertőzteti magát; ³⁰Vagy mikor valaki, a kiből felgerjed a féltékenység lelke annyira, hogy féltékenykedik a feleségére; az ő feleségét állatja az Úr elé. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint. ³¹És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony pedig viseli az ő bűnének terhét.

⁶És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát: ³Bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetet és részegítő italból való ecetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. ⁴Az ő nazireusságának egész idején át semmit a félét ne igyék, a mi a szőlőtöről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. ⁵Az ő nazireusi fogadásának egész idején, beretva az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfürteit. ⁶Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. ⁷Se atyjának, se anyjának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert az ő Istenének nazireussága van az ő fején. ⁸Az ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Úrnak. ⁹Ha pedig meghal valaki ő nála hirtelenséggel, és megfertőzteti az ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét az ő tisztulásának napján, a hetedik napon nyírja meg azt. ¹⁰A nyolczadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának nyílásához. ¹¹És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul, és szerezzen néki engesztelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon. ¹²És az ő nazireusságának napjait szentelje [újra] az Úrnak, és vigyen az ő vétkéért való áldozatul egy esztendős bárányt; az előbbi napok pedig essenek el, mert megfertőztette az ő nazireusságát. ¹³Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ő nazireusságának ideje, vigyék őt a gyülekezet sátorának nyílásához. ¹⁴Ő pedig vigye fel az ő áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatul, és egy esztendős, ép nőtény bárányt bűnért való áldozatul, és egy ép kost hálaáldozatul. ¹⁵Továbbá egy kosár kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, a hozzájuk való étel- és italáldozatokkal. ¹⁶És vigye azokat a pap az Úr elé, és készítse el annak bűnéért való áldozatát és egészen égőáldozatát. ¹⁷A kost is készítse el hálaadó áldozatul az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel- és italáldozatot is. ¹⁸A nazireus pedig nyírja meg az ő nazireus fejét a gyülekezet sátorának nyílásánál, és vegye az ő nazireus fejének haját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. ¹⁹Vegye azután a pap a kosnak megfőtt lapoczkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosárból, és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyírta az ő nazireus [fejét]. ²⁰És lóbálja meg a pap azokat áldozatul az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált szegyen és a felemelt lapoczkán felül. Azután igyék bort a nazireus. ²¹Ez a nazireus törvénye, a ki fogadást tett, [és] az ő áldozata az ő nazireusságáért az Úrnak, azonkívül, a mihez módja van. Az ő fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ő nazireusságának törvénye szerint. ²²És

szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²³Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait, mondván nekik: ²⁴Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. ²⁵Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. ²⁶Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békeséget néked. ²⁷Így tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.

7 És lőn, hogy a mely napon elvégező Mózés a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: ²Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjok házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltattak felügyelői: ³És vivék az ő áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. ⁴És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁵Vedd el ő tőlök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévítáknak, mindeniknek az ő szolgálata szerint. ⁶Elvévé azért Mózés a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévítáknak. ⁷Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. ⁸Négy szekeret pedig és nyolcz ökröt ada a Mérári fiainak, az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. ⁹A Kéhát fiainak pedig [semmit] nem ada; mert a szentség szolgálata illette vala őket, a melyet vállon hordoznak vala. ¹⁰Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére [valókat] azon napon, a melyen az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ő áldozatukat az oltár elébe. ¹¹És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. ¹²És vivé első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetségéből. ¹³Vala pedig az ő áldozata, egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ¹⁴Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ¹⁵Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ¹⁶Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ¹⁷Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. ¹⁸Másodnapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár [nemzetségének] fejedelme. ¹⁹Vive az ő áldozatául egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyút, egy ezüst medenczét, hetven siklus súlyút, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ²⁰Egy arany csészét, tíz [siklus súlyút], füstölő szerekkel telve. ²¹Egy fiatal tulokot, egy kost, egy esztendős bárányt egészen égőáldozatul. ²²Egy kecskebakot bűnért való áldozatul. ²³Hálaadó áldozatul pedig két ökröt, öt kost, öt bakot, öt bárányt, esztendősöket. Ez Néthanéelnek a Suár fiának áldozata. ²⁴Harmadik napon a Zebulon fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. ²⁵Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy

ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ²⁶Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú] füstölő szerekkel telve. ²⁷Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ²⁸Egy kecskebak, bűnért való áldozatul. ²⁹Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. ³⁰Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. ³¹Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ³²Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ³³Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ³⁴Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ³⁵Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata. ³⁶Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. ³⁷Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ³⁸Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ³⁹Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ⁴⁰Egy kecskebak, bűnért való áldozatul. ⁴¹Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. ⁴²Hatodnapon a Gád fiainak fejedelme: Éliásáf, a Dehuél fia. ⁴³Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁴⁴Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁴⁵Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ⁴⁶Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁴⁷Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliásáfnak, Dehuél fiának áldozata. ⁴⁸Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az Ammihúd fia. ⁴⁹Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁵⁰Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁵¹Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ⁵²Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁵³Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisámának, Ammihúd fiának áldozata. ⁵⁴Nyolczadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Pédasúr fia. ⁵⁵Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁵⁶Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁵⁷Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁵⁸Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁵⁹Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gamliélnek, a Pédasúr fiának áldozata. ⁶⁰Kilencednapon a Benjámin fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. ⁶¹Az

ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁶²Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁶³Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁶⁴Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁶⁵Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. ⁶⁶Tizedik napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. ⁶⁷Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁶⁸Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁶⁹Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁷⁰Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁷¹Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahiézernek, az Ammisaddai fiának áldozata. ⁷²Tizenegyedik napon az Áser fiainak fejedelme: Págiel, Okrán fia. ⁷³Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁷⁴Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁷⁵Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁷⁶Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁷⁷Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Págielnek, Okrán fiának áldozata. ⁷⁸Tizenkettedik napon a Naftali fiainak fejedelme: Ahira, Enán fia. ⁷⁹Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁸⁰Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁸¹Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁸²Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ⁸³Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahirának, az Enán fiának áldozata. ⁸⁴Ez volt [az áldozat] az oltár felszentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől. Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medence, tizenkét arany csésze. ⁸⁵Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst tál, egy ezüst medence pedig hetven siklus súlyú; az edények minden ezüstje: kétezer négyszáz [siklus], a szent siklus szerint; ⁸⁶Tizenkét arany csésze, füstölő szerekkel, tíz-tíz [siklus súlyú] vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: A csészéknek minden aranya: száz húsz siklus. ⁸⁷Az egészen égőáldozatra való minden barom: tizenkét tulok, tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájuk való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak bűnért való áldozatul. ⁸⁸A hálaadó áldozatra való minden barom pedig: huszonnégy tulok, hatvan kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére [való áldozat], minekutána felkenetett volt. ⁸⁹Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van a bizonyság ládáján, a két Kérub közül; és

szól vala vele.

8 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a mécsket, a gyertyatartó elé világítson a hét mécs. ³És úgy cselekedék Áron, és [úgy] raká fel mécsseit, [hogy] a gyertyatartónak ellenébe [tegyenek világosságot], a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ⁴A gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala mind a szára, mind a virága; vert mű az; ama forma szerint, a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót. ⁵Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: ⁶Vedd a lévítákat Izráel fiai közül, és tisztítsd meg őket. ⁷Így cselekedjél pedig velök, hogy megtisztítsd őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és az egész testöket beretváltják meg, és mossák meg ruháikat, hogy tiszták legyenek. ⁸Azután vegyenek egy fiatal tulkot és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített lisztlángot; egy másik fiatal tulkot pedig vegyenek bűnért való áldozatul. ⁹Akkor vidd a lévítákat a gyülekezet sátorá elé, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. ¹⁰Ezután vidd a lévítákat az Úr elé, és Izráel fiai tegyék kezeiket a lévítákra. ¹¹Áron pedig lóbálja meg a lévítákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. ¹²A lévíták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére; azután készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az Úrnak, a lévítákért engesztelésül. ¹³És állassad a lévítákat Áron elé, és az ő fiai elé, és lóbáld meg őket áldozatul az Úrnak. ¹⁴És válaszd külön a lévítákat Izráel fiai közül, hogy a lévíták legyenek az enyéim. ¹⁵És azután menjenek el a lévíták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, és lóbáld meg őket áldozatul. ¹⁶Mert bizony nékem adattak ok Izráel fiai közül; mind azok helyett, a kik az ő anyjok méhét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttei [helyett] vettem őket magamnak. ¹⁷Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból; a naptól fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem azokat. ¹⁸A lévítákat pedig minden elsőszülött helyett vettem magamnak Izráel fiai között. ¹⁹És odaadtam a lévítákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelést végezzenek Izráel fiaiért, és ne legyen Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. ²⁰Úgy cselekedék azért Mózes és Áron, és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévítákkal; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek a lévíták felől, mindazt úgy cselekedék ő velök Izráel fiai. ²¹És megtisztíták magokat a lévíták, és megmosák ruháikat, és meglóbálá őket Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelést szerze nekik Áron, hogy tisztákká tegye őket. ²²Azután pedig bemenének a lévíták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek a lévíták felől, akképen cselekedének velök. ²³Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ²⁴Ez [is] a lévítákra tartozik: Huszonöt esztendős korától fogva

és azon felül, menjen be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában. ²⁵Ötven esztendő korától pedig lépjen ki e szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon reggel a felhő felszáll vala, akkor indulnak vala el; vagy többé. ²⁶Hanem segítse az ő atyafiait a gyülekezet sátorában, hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévítákkal az ő szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyiptom földéből való kijövetelöknek második esztendejében, az első hónapban, mondván: ²Izráel fiai pedig készítsék el a páskhát a maga idejében. ³E hónapnak tizennegyedik napján, estennen készítsék el azt a maga idejében. Minden ő rendtartása szerint, és minden ő szertartása szerint készítsék el azt. ⁴Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készítsék el a páskhát. ⁵És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estennen, a Sinai pusztájában legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a mindent úgy cselekedének Izráel fiai, a mint az Úr parancsoltatáborok megindítására. ³És mikor megfűjják azokat, gyűljön vala Mózesnek. ⁶Valának pedig némelyek, a kik tisztátalanok valának holtember [illetése] miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elé és Áron elé azon a napon. ⁷És mondának azok az emberek néki: Mi tisztátalanok vagyunk holtember [illetése] miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel fiai között? ⁸És monda nékik Mózes: Legyetek vesztég, míglen megértem: mit parancsol az Úr ti felöletek? ⁹Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁰Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha valaki holt[ember] illette miatt tisztátalan, vagy messze úton leend közületek, vagy a ti utódaitok közül, mindazáltal készítsen páskhát az Úrnak. ¹¹A második hónapnak tizennegyedik napján, estennen, készítsék el azt; kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt. ¹²Ne hagyjanak meg abból [semmit] reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint készítsék el azt. ¹³A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészíteni: irtassék ki az ilyen az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje az ilyen ember az ő bűnének terhét. ¹⁴Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek, és páskhát készít az Úrnak, a páskhának rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy rendtartása legyen néktek, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának. ¹⁵A hajlék felállításának napján pedig befedezé a felhő a hajlékot, a bizonyosság sátorát; és estve a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. ¹⁶Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázata éjjel. ¹⁷Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen, a hol a felhő megáll vala, ott ütnek vala tábort Izráel fiai. ¹⁸Az Úr szava szerint mennek vala Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig, míg a felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak vala. ¹⁹Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. ²⁰Megesék, hogy a felhő kevés napon át lön a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala

táborban, és az Úr szava szerint indulnak vala. ²¹Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lön reggelig; mikor azért indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel [lön] [ott]; mikor azért a felhő felszáll vala, ők is indulának. ²²Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig [lön] [ott]; a meddig késik vala a felhő a hajlékon, vesztegelvén azon, táborban maradnak vala Izráel fiai [is], és nem indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. ²³Az Úr szava szerint járnak vala tábort, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való szava szerint.

10 Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Csináltass magadnak két kürtöt, vert ezüstből csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására. ³És mikor megfűjják azokat, gyűljön te hozzád az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása elé. ⁴Ha csak egyet fűjnak meg, akkor gyűljenek hozzád a fedelmek, Izráel ezereinek fejei. ⁵Ha pedig riadót fűjtok, akkor induljon azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. ⁶Mikor pedig másodszer fűjtok riadót, akkor induljon azok tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadót fűjjanak azok indulására. ⁷Mikor pedig összegyűjtitek a gyülekezetet, [egyszerűen] kürtöljete, és ne fűjjatok riadót. ⁸A kürtöket pedig Áron fiai, a papok fűjják; és legyen ez néktek örökkévaló rendtartás a ti nemzetségeitek között. ⁹És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a titeket háborító ellenségeitek ellen, akkor is [azokkal] a kürtökkel fűjjatok riadót, és emlékezetben lesztek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. ¹⁰A ti vígasságtoknak napján, és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fűjjatok meg a kürtöket, a ti egészen égőáldozataitokra, és a ti hálaáldozatitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ¹¹Vala pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyosság hajlékáról. ¹²És elindulának Izráel fiai az ő menésöknek rendje szerint Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. ¹³Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. ¹⁴Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Naasson, az Amminádáb fia. ¹⁵Az Izsakhár fiai törzséből való seregnek feje pedig Néthanéel vala, Suárnak fia. ¹⁶És a Zebulon fiai törzséből való seregnek feje vala Eliáb, Hélonnak fia. ¹⁷És elbontatván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. ¹⁸Azután indula a Rúben táborának zászlója az ő seregeik szerint, és az ő seregének feje vala Elisur, Sedeúrnak fia. ¹⁹A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Selúmiel, Surisaddainak fia. ²⁰És a Gád fiai törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuélnak fia. ²¹Elindulának a Kéhátiták is, a szentség hordozói, és [amazok] felállíták vala a hajlékot, míg [ezek] oda jutnak vala. ²²Azután elindula az Efraim fiai táborának

zászlója az ő seregei szerint, és az ő seregének feje vala Elisáma, Ammihúdnak fia. ²³A Manasse fiai törzséből való seregnek feje vala Gámliél, Pédasúrnak fia. ²⁴A Benjámin fiai törzséből való seregnek feje vala Abidán, Gideóninak fia. ²⁵[Utolszor] indula el a Dán fiai táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Ahiézer, az Ammisaddai fia. ²⁶Az Áser fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Págiel, Okhránnak fia. ²⁷És a Nafthali fiai törzséből való seregnek feje vala Akhira, az Enán fia. ²⁸Ilyen vala Izráel fiainak menetele az ő seregeik szerint: ekképen mentek. ²⁹Monda pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnak, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. ³⁰Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. ³¹És monda [Mózes]: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nekünk szemünk gyanánt. ³²És ha eljössz velünk, a mi jót cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. ³³Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapos járásnyira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttök háromnapos járásnyira, hogy kiszemelje nekik: hol kelljen megszállaniok. ³⁴És az Úr felhője vala ő rajtok nappal, mikor elindulának a táborból. ³⁵Mikor pedig el akarták indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlölőid. ³⁶Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való ezereihez.

11És lön, hogy panaszkodék a nép az Úr hallására, [hogy] rosszul [van dolga.] És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyullada ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét. ²Kiálta azért a nép Mózeshez, és könyörgö Mózest az Úrnak, és megszűnék a tűz. ³És nevezé azt a helyet Thaberának; mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. ⁴De a gyülevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra sírálni kezdenek, és mondanak: Kicsoda ad nekünk húst ennünk? ⁵Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk Égyiptomban ingyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és a foghagymákra. ⁶Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna. ⁷(A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe. ⁸Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala [a mannát], és őrlik vala kezimalmokban, vagy megtörik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. ⁹Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is mindjárt leszáll vala arra.) ¹⁰És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetsége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszék az Mózesnek. ¹¹És monda Mózes az Úrnak:

Miért nyomorítád meg a te szolgálodat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek terhét én reám vetéd? ¹²Avagy tölem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szültem-e őt, hogy azt mondod nekem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdtél az ő atyáinak? ¹³Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nekünk húst, hadd együnk! ¹⁴Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felett van. ¹⁵Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előtted, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. ¹⁶Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nekem hetven férfit Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előjárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. ¹⁷Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és elküldöm ő beléjük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad. ¹⁸A népnek pedig mondd meg: Készítsetek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ad nekünk húst ennünk? mert jobban vala nekünk dolgunk Égyiptomban. Azért az Úr ad néktek húst és enni fogtok. ¹⁹Nem [csak] egy napon esztek, sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; ²⁰Hanem egy egész hónapig, míglen kijön az orrotokon, és útálatossá lesz elöttetek; mivelhogy megvetettétek az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból? ²¹És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nekik, és esznek egy egész hónapig?! ²²Nemde juhok és ökrök vágattatnak-é nekik, hogy elég legyen nekik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-é nekik, hogy elég legyen nekik? ²³Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze? Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem? ²⁴Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédét, és összegyűjté hetven férfit a nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül. ²⁵Akkor leszáll az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakasztá abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának, de nem többé. ²⁶Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeírottak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a táborban. ²⁷Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. ²⁸Akkor felele Józsué, a Nún fia, Mózes szolgálja, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! ²⁹És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük. ³⁰Ezután visszatére Mózes a táborba, ő és az Izráel vénei. ³¹És szél jöve ki az Úrtól, és hozza fűrjeket a tengertől, és bocsátá a táborra egynapi

jársnyira egy felől, és egy napi jársnyira más felől a tábor körül, és mintegy két sing magasságnyra a földnek színén. ³²Akkor felkele a nép [és] azon az egész napon, és egész éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fürjeket, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és kitergeték azokat magoknak a tábor körül. ³³A hús még foguk között vala, és meg sem emésztették vala, a mikor az Úrnak haragja felgerjede a népre és megveré az Úr a népet igen nagy csapással. ³⁴És elnevezék azt a helyet Kibrotthaavának: mert ott temeték el a mohó népet. ³⁵Kibrotthaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthba

12Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúsita asszony miatt, a kit feleségül vön, mert kúsita asszonyt vett vala feleségül. ²És mondanak: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem szólott-é mi általunk is? És meghallá az Úr. ³(Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél inkább, a kik e föld színén vannak.) ⁴Mindjárt monda azért az Úr Mózesnek, Áronnak és Miriámnak: Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. ⁵Akkor leszálla az Úr felhőnek oszlopában, és megállá a sátornak nyílásánál; és szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindketten. ⁶És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal. ⁷Nem így az én szolgálammal, Mózesrel, a ki az én egész házamban hív. ⁸Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem féltetek hát szólani az én szolgálom ellen, Mózes ellen? ⁹És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elméne. ¹⁰És a felhő is eltávozék a sátor felül, és ímé Miriám poklos vala, [fejér] mint a hó; és rátekinde Áron Miriámra, és ímé poklos vala. ¹¹Monda azért Áron Mózesnek: Kérlek Uram, ne tulajdonítsad nekünk e bűnt; mert bolondul cselekedtünk és vétkezünk! ¹²Kérlek, ne legyen olyan [Miriám] mint a holt, a melynek húsa félig megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéből. ¹³Kiálta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! ¹⁴Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha csak az atyja pökött volna is az ő orcájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. ¹⁵Kirekeszteték azért Miriám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indula tovább, míg vissza [nem] hívaték Miriám.

13Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és tábort ütének Páran pusztájában. ²És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ³Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kanaán földét, a melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjete, mind olyat, a ki főember közöttök. ⁴Elküldé azért őket Mózes Páran pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindnyájan főemberek valának Izráel fiai között. ⁵Ezek pedig azoknak

nevei: A Rúben nemzetségéből Sámua, a Zakhúr fia. ⁶A Simeon nemzetségéből Safát, a Hóri fia. ⁷A Júda nemzetségéből Káleb, a Jefunné fia. ⁸Az Izsakhár nemzetségéből Igál, a József fia. ⁹Az Efraim nemzetségéből Hósea, a Nún fia. ¹⁰A Benjámin nemzetségéből Pálthi, a Rafú fia. ¹¹A Zebulon nemzetségéből Gaddiel, a Szódi fia. ¹²A József nemzetségéből, a Manasse nemzetségéből Gaddi, a Szúsi fia. ¹³A Dán nemzetségéből Ammiél, a Gemállí fia. ¹⁴Az Áser nemzetségéből Senthúr, a Mikaél fia. ¹⁵A Naftali nemzetségéből Nahbi, a Vofsi fia. ¹⁶A Gád nemzetségéből Géuel, a Mákhí fia. ¹⁷Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek megkémelésére. És nevezé Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuének. ¹⁸És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán földének megkémelésére, monda nekik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. ¹⁹És nézzétek meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok? ²⁰És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek a városok, a melyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben [lakozik-é?]. ²¹És milyen a föld: kövér-é az, vagy sovány; van-é abban élőfa vagy nincs? És legyetek bátorosok, és szakaszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőszendülés napjai valának. ²²Felmenének azért, és megkémlelék a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, a hol Hamáthba mennek. ²³És felmenének dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmi, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építettet elébb, mint az egyiptomi Czoán). ²⁴Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is [szakasztának.] ²⁵Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfürtért, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. ²⁶És visszatérének a föld megkémeléséből negyven nap mulva. ²⁷És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Páran pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nekik és az egész gyülekezetnek, és megmutaták nekik a földnek gyümölcsét. ²⁸Így beszélének néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! ²⁹Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. ³⁰Amálek lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. ³¹És jóllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen [háborgó] népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a [földet], mert kétség nélkül megbírunk azzal; ³²Mindazáltal a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. ³³És rossz híret vivék annak a földnek, a melyet megkémlelték volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálás

emberek[ből áll]. ³⁴És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

14És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. ²És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Égyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! ³Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nekünk visszatérnünk Égyiptomba? ⁴És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járó, és térjünk vissza Égyiptomba. ⁵Akkor arczczal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész községe előtt. ⁶Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémlelői közül valók valának, meghasogaták ruháikat. ⁷És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. ⁸Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. ⁹Csak hogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetez annak a földnek népétől; mert ők nekünk [csak olyanok, mint a] kenyér; eltávozott tőlök az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetez tőlök! ¹⁰Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezzék őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának. ¹¹És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nekem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? ¹²Megverem őket döghalállal, és elvesztem őket; téged pedig nagy néppé teszek, és ő nálánál erősebbé. ¹³És monda Mózes az Úrnak: Ha meghallják az égyptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által): ¹⁴Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőoszlopban jársz te ő előttök nappal, éjjel pedig tűzoszlopban. ¹⁵Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólanak majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: ¹⁶Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nékik, azért öldöste le őket a pusztában. ¹⁷Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál, mondván: ¹⁸Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot és vétet, de [a bűnöst] nem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és negyed ízigen. ¹⁹Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod, nagy volta szerint, a miképen megbocsátottál e népnek Égyptomtól fogva mind eddig. ²⁰És monda az Úr: Megkegyelmeztém a te beszéded szerint. ²¹De bizonyon élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet. ²²Hogy mindazok az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a melyeket

cselekedtem Égyptomban és e pusztában, és megkisértettek engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: ²³Nem látják meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közül, a kik gyaláztak engem. ²⁴De az én szolgálmat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magva. ²⁵De Amálek és Kananeus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. ²⁶Szóla annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²⁷Meddig [tűrjék] e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! ²⁸Mondd meg nékik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallására! ²⁹E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, a kik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtatok ellenem. ³⁰És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titeket; Kálebet, a Jefunné fiát és Józsué, a Nún fiát kivéve. ³¹De kicsinyeiteket, a kik felől azt mondtátok, hogy prédára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megútáltatok. ³²A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. ³³A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujdosnak e pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásitoknak büntetését, míglen megemésztetnek a ti holttesteitek e pusztában. ³⁴A napok száma szerint, a melyeken megkémleltétek a földet, ([tudniillik] negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az én elfordulásomat. ³⁵Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ugyanott hálnak meg. ³⁶A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémlelésére, és visszatérének és felzúdíták ellene az egész gyülekezetet, rossz hírt terjesztvén arról a földről: ³⁷Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjesztének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. ³⁸[Csak] Józsué, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet megkémlelni. ³⁹A mint pedig elbeszélé Mózes e beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. ⁴⁰És felkelének reggel, és felmenének a hegy tetejére, mondván: Ímé készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. ⁴¹És monda Mózes: Miért hágjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az [néktek.] ⁴²Fel ne menjetez, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt. ⁴³Mert az Amálek és a Kananeus van ott előttetek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az Úr veletek. ⁴⁴Mindazáltal merészkedének felmenni a hegy tetejére; de az Úr szövetségének ládája és Mózes meg sem mozdulának a táborból. ⁴⁵Alászálla azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon a hegyen,

és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor bementek a ti lakó földekre, a melyet én adok néktek. ³És tűzáldozatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő- vagy véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepeiken, hogy tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az Úrnak: ⁴Akkor, a ki áldozza az ő áldozatját, vigyen az Úrnak ételáldozatul egy tizedrészt [efa] lisztlángot, egy negyedrészt hin olajjal elegyítve. ⁵Italáldozatul pedig egy negyedrészt hin bort adj az egészen égő- vagy véres áldozathoz egy-egy báránnyal. ⁶Vagy ha kossal [áldozol,] készíts ételáldozatul két tizedrészt [efa] lisztlángot megegyítve egy hin olajnak harmadrészzel; ⁷Italáldozatul pedig egy hin bornak harmadrészt. [Így] viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. ⁸Hogyha fiatal tulkot akarsz készíteni egészen égő- vagy véres áldozatul fogadás teljesítése végett, vagy hálaáldozatul az Úrnak: ⁹Akkor vigy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatul három tizedrészt [efa] lisztlángot, megegyítve egy hin olajnak felével. ¹⁰Italáldozatul pedig vigy fel fél hin bort; kedves illatú tűzáldozat [ez] az Úrnak. ¹¹Eképpen cselekedjétek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind a juhoknak, mind a kecskének báránnyal. ¹²A [barmok] száma szerint, a melyeket [áldozatra] készítek: így cselekedjétek mindenikkel, az ő számok szerint. ¹³Minden benszült így cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzáldozatot vigyen az Úrnak. ¹⁴Ha pedig jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti nemzetségeitek szerint, és kedves illatú tűzáldozatot készít az Úrnak: a miképen [ti] cselekesztek, a képen cselekedjék [az is.] ¹⁵Óh, község! néktek és a [köztetek] lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti nemzetségeiteknél, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. ¹⁶Egy törvényetek legyen, és egy szabályotok néktek és a jövevénynek, a mely közöttetek lakik. ¹⁷Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁸Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre én viszlek be titeket: ¹⁹Akkor, ha majd esztek a földnek kenyeréből, adjatok felemelt áldozatot az Úrnak. ²⁰A ti tésztátok zsengejét lepényként mutassátok fel áldozatul; mint a szérűről felemelt áldozatot, úgy mutassátok fel azt. ²¹A ti tésztátok zsengejéből adjatok az Úrnak felemelt áldozatot, a ti nemzetségeitek szerint. ²²És ha megtévelyedtetek és nem cselekszitek meg mind e parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek; ²³Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr néktek Mózes által, az naptól fogva, a melyen parancsolt az az Úr, és azután a ti nemzetségeiteknek [is:] ²⁴Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kívül esik a tévedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulkot egészen égőáldozatul, kedves illatul az Úrnak, és étel- és italáldozatul is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakot bűnért való áldozatul. ²⁵És végezzen engesztelést a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők pedig vigyék be az ő áldozatjokat tűzáldozatul

az Úrnak, és a bűnért való áldozatjokat az Úr elé az ő tévedésökért. ²⁶És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttök tartózkodó jövevénynek; mert az egész nép tévedésben volt. ²⁷Hogyha csak egy ember vétkezik tévedésből: áldozzék egy esztendő kecskét bűnért való áldozatul. ²⁸A pap végezzen engesztelést azért a tévedő emberért, a ki tévedésből vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelést szerez neki, megbocsáttatik neki. ²⁹A benszültnek Izráel fiai között és a jövevénynek, a ki közöttök tartózkodik: egy törvényetek legyen néktek a felől, a ki tévedésből cselekszik. ³⁰De a mely ember felemelt kézzel cselekszik, akár benszültt akár jövevény, az Urat illeti az szidalommal, vágassék ki azért az az ő népe közül; ³¹Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, az ő hamissága legyen ő rajta. ³²Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. ³³És elvivék azt, a kik találták vala azt fát szedegetni, Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. ³⁴És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. ³⁵És monda az Úr Mózesnek: Halállal lakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezet a táboron kívül. ³⁶Kivívé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ³⁷És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ³⁸Szólj Izráel fiainak, és mondd nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórt. ³⁹És arra való legyen néktek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékeztek az Úrnak minden parancsolatjáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek után ti paráználkodtok. ⁴⁰Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. ⁴¹Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égiptom földéből, hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

16Koré pedig az Iczhár fia, a ki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat; ²És támadának Mózes ellen, és [velök] Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, kanácsbeli híres neves emberek. ³És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondanak nékik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? ⁴És mikor hallá ezt Mózes, arczra borula, ⁵És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. ⁶Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete! ⁷És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen

szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítotok magatoknak ezek az emberek az Urat. ³¹És lőn, a mint elvégezté mind Lévi fiai! ⁸És monda Mózes Kórének: Halljátok meg, kérlek, e beszédeket, meghasada a föld alattok. ³²És megnyitá Lévi fiai: ⁹Avagy keveslitek-é azt, hogy titeket Izráel Istene a föld az ő száját, és elnyelé őket és az ő háznépeiket: és külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat. titeket, hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, ³³És alászállának azok és mindaz, a mi az övék, elevenen a hogy álljatok e gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? ¹⁰És pokolra: és befedezté őket a föld, és elveszének a község közül. ³⁴Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök valának, mind elfutának azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: ¹¹Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekezte telalán elnyel minket a föld! ³⁵És tűz jöve ki az Úrtól, össze; mert Áron micsoda, hogy ő ellene zúgolódtok? ¹²Elkül és megemészte ama kétszáz és ötven férfit, a kik füstölő azután Mózes, hogy hívják elő Dáthán és Abirámot, az szerekkel áldoznak vala. ³⁶Szóla pedig az Úr Mózesnek, Eliáb fiait. Azok pedig felelének: Nem megyünk fel! ¹³Avagy mondván: ³⁷Mondd meg Eleázárnak, Áron pap fiának, kevesled-é azt, hogy felhozál minket a tejjel és mézzel folyó hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből, a tüzet pedig hintsd földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még uralkod széjjel, mert megszenteltettek a [temjénezők]; ³⁸Ezeknek is akarsz rajtunk? ¹⁴Éppen nem tejjel és mézzel folyó temjénezői, a kik a magok lelke ellen vétkeztek. És csináljanak földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem azokból vékonyra vert lapokat az oltár beborítására. Mivelhogy adtál nekünk örökségül! Avagy ki akarod-é szúrni az emberek járultak azokkal az Úr elé, és megszenteltettek: legyenek szemeit? Nem megyünk fel! ¹⁵Megharaguvék azért Mózes jegyül Izráel fiainak. ³⁹Felszedé azért Eleázár pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégettek járultak vala oda, igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! és vékonyra verette azokat az oltár beborítására. ⁴⁰Emlékeztetöül Egy szamarat sem vettem el tőlök, és egyet sem bántottam Izráel fiainak, hogy senki idegen, a ki nem az Áron magvából közülök. ¹⁶Azután monda Mózes Kórének: Te és a te való, ne járuljon az Úr elé füstölő szerrel füstölögtetni, egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, hogy úgy ne járjon, mint Kóré és mint az ő gyülekezete, a holnap. ¹⁷És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által. ⁴¹És füstölő szert, és vigyétek az Úr elé, kiki az ő temjénezőjét; másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét. ¹⁸Vevé azért kiki az ő temjénezőjét, és megállanak lépét! ⁴²Mikor pedig egybegyüle a gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátora felé: ¹⁹Kóré pedig összegyűjtötte vala ellenök az egész gyülekezetet és Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátora felé: és a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége. ⁴³Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátora elé. ⁴⁴És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁴⁵Menjetek és Áronnak, mondván: ²¹Váljatok külön e gyülekezettől, ki e gyülekezet közül, hogy megemészszem őket egy szempillantásban. ²²Ök pedig ök pedig orcájokra borulának. ⁴⁶És monda Mózes Áronnak: arczukra borulának, és mondanak: Isten, minden test lelkéne Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és rakj Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre reá füstölő szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz haragszol-é? ²³Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: engesztelést értök, mert kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás. ⁴⁷Vevé azért Áron [a] [temjénezőt], a mint mondotta ²⁴Szólj a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, a vala Mózes, és futa a község közé, és imé elkezdődött vala a Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül. ²⁵Felkele csapás a nép között. És füstölő áldozatot tön, és engesztelést azért Mózes, és elméne Dáthán és Abirám felé, követék őt szerze a népnek. ⁴⁸És megállá a megholtak között és élők között; és megszűnék a csapás. ⁴⁹És valának, a kik megholtak között; és megszűnék a csapás. ⁴⁹És valának, a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer hétszázan; azokon kívül, a kik megholtak vala a Kóré dolgáért. ⁵⁰És visszatére Áron Mózeshoz a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szűnék meg a csapás.

17És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Szólj Izráel fiainak, és végy tőlök egy-egy vesszöt az ő atyáiknak háza szerint; az ő atyáik házának valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszöt; és kinek-kinek a nevét írd fel az ő vesszejére. ³Az Áron nevét pedig írd a Lévi vesszejére: mert egy vessző [esik] az ő atyjok házának fejéért. ⁴És tedd le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyág [ládája] elé, a hol megjelenek néktek. ⁵És lesz, hogy annak a férfúnak vesszeje, a kit

elválasztok, kihajt; így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. ⁶Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki mind az ő fejedelmekéül egy-egy vesszőt egy-egy fejedelmért; az ő atyáiknak háza szerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszeje is azok között a vesszők között vala. ⁷És letevé Mózes a vesszőket az Úr elé a bizonyság sátorában. ⁸És lön másnap, hogy beméne Mózes a bizonyság sátorába; és ímé kihajtott vala a Lévi házából való Áronnak vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelt, és mandolát érlelt. ⁹És kihozá Mózes mind azokat a vesszőket az Úr színe előtt mind az Izráel fiai elé, és miután megnézték vala, vevé kiki az ő vesszejét. ¹⁰És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vesszejét a bizonyság [ládája] elé, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszűnjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak. ¹¹És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az Úr néki, akképen cselekedék. ¹²És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi mindnyájan elveszünk! ¹³Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-e?!

18És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságotok hamisságának büntetését. ²A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetségét is vedd magad mellé, melletted legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, [szolgáljatok] a bizonyság sátora előtt. ³És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátorának ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind ti. ⁴És melletted legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátorának minden szolgálatja szerint; de idegen ne járuljon ti hozzátok. ⁵Ügyeljete azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. ⁶Mert ímé én választottam a ti atyátokfiat, a lévítákat Izráel fiai közül, mint az Úrnak adottakat, néktek, ajándékul, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálatában. ⁷Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljete a ti papságotokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságotoknak tisztét adtam néktek ajándékul, azért az idegen, a ki oda járul, haljon meg. ⁸Szóla azután az Úr Áronnak: Ímé én néked adtam az én felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési [díjúl,] örökkévaló rendelés szerint. ⁹Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek tűzzel meg nem égettetnek: Minden ő áldozatjok, akár ételáldozatjok, akár bűnért való áldozatjok, akár pedig vétékért való áldozatjok, a miket nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéid legyenek és a te fiaidé. ¹⁰A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked. ¹¹Ez is tiéd legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból,

Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; örökkévaló rendelés szerint; mindenki, aki tiszta a te házadban, eheti azt: ¹²Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam. ¹³Mindennek első gyümölcsei az ő földjökön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéid legyenek; mindenki, a ki tiszta a te házadban, egye azokat. ¹⁴Minden, a mi teljesen [Istennek] szenteltetik Izráelben, tiéd legyen. ¹⁵Minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, mind emberekből s mind barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztátalan állatnak elsőszülöttét is megváltassad. ¹⁶A melyek pedig váltáságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becsléseid szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus szerint: hús géra az. ¹⁷De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a véreket hintsd az oltárra, és azoknak kövérít füstölögtesd el kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. ¹⁸Azoknak húsa pedig tiéd legyen, a miképen a meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. ¹⁹Minden felemelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak veled. ²⁰Monda pedig az Úr Áronnak: Az ő földjökön örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz néked ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között. ²¹De ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez a melylyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatát. ²²És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vétkezzenek, és meg ne haljanak. ²³De a lévíták teljesítsék a gyülekezet sátorának szolgálatát, és ők viseljék az ő bűnüket; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetségeiteknel, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. ²⁴Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévítáknak örökségül: azért végeztem ő felölök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. ²⁵És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²⁶A lévítáknak pedig szólj, és mondd meg nékik: Mikor beszéditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet örökségtekül adtam néktek azoktól, akkor áldozatok abból felemelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet. ²⁷És ez a ti felemelt áldozatok olyanul tulajdoníttatik néktek, mint a szérúról való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. ²⁸Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden ti tizedetekből, a melyet beszédtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a papnak. ²⁹Minden ti ajándékotokból vigyéték a felemelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból szentelni való. ³⁰Mondd meg azt is nékik: Mikor a kövérjét áldozátok abból, olyanul tulajdoníttatik az a lévítáknak, mintha a szérúról és sajtóból adnák. ³¹Megehetitek

pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok népe; mert jutalmatok ez néktek a gyülekezet sátorában való szolgálatokért.³² És nem lesztek bűnösök a miatt, ha abból a kövérjéti áldozatok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

19 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy hozzanak hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt. ³És adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és ő vitesse ki azt a táboron kívül, és öljék meg azt ő előtte. ⁴És vegyen Eleázár, a pap annak véréből az ő újjával, és hintsen a gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer. ⁵Azután égessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt; annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt égessék meg. ⁶Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és karmazsint, és vesse a tehennek égő részei közé. ⁷És mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa le vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztátalan legyen a pap estvéig. ⁸Az is, a ki megégeti azt, mossa meg az ő ruháit vízzel, és az ő testét is mossa le vízzel, és tisztátalan legyen estvéig. ⁹Valamely tiszta ember pedig szedje fel annak a tehennek hamvát, és helyezze el azt a táboron kívül tiszta helyre, hogy legyen az Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztulásnak vizéhez; bűnért való áldozat ez. ¹⁰És az, a ki felszedi a tehennek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig; és legyen ez Izráel fiainak és a köztök tartózkodó jövevénynek örök rendelésül. ¹¹A ki illeti akármely embernek a holttestét, és tisztátalanná lesz hét napig: ¹²Az olyan tisztítsa meg magát azzal a vízzel harmadnapon és hetednapon, [és] tiszta lesz; ha pedig nem tisztítja meg magát harmadnapon és hetednapon, akkor nem lesz tiszta. ¹³Valaki holtat illet, bármely embert a ki megholt, és meg nem tisztítja magát, az megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből mivelhogy tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan lesz; még rajta van az ő tisztátalansága. ¹⁴Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg. Mindaz, a ki bemegy a sátorba, és mindaz, a ki ott van a sátorban, tisztátalan legyen hét napig. ¹⁵Minden nyitott edény is, a melyen nincs lezárható fedél, tisztátalan. ¹⁶És mindaz, a ki illet a mezőn fegyverrel megölettet, vagy megholtat, vagy emberi csontot, vagy sírt, tisztátalan legyen hét napig. ¹⁷És vegyenek lakotunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az a tisztátalanért a bűnért való megégetett áldozatnak hamvából Égyiptombeliek, és a mi atyáinkat. ¹⁸És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt küldé és kihozott minket Égyiptomból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. ¹⁷Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határodon. ¹⁸Felele pedig Edom: Nem mehetsz át az én [földemen], hogy fegyverrel ne menjek ellened! ¹⁹És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet az a lélek irtassék ki a község közül; mivelhogy az Úrnak szent helyét megfertéztette, a tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan az. ²¹Ez legyen ő nálok örök rendelésül: mind az, a ki hinti a tisztulásnak vizét, mossa meg az ő ruháit; mind az, a ki illeti a tisztulásnak vizét, tisztátalan legyen estvéig. ²²És valamit illet a tisztátalan, tisztátalan legyen az; és az a lélek is, a ki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban és meglepedék a nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemették ott. ²De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyülének azért Mózes és Áron ellen. ³És feddözék a nép Mózesrel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyáinkfiai az Úr előtt! ⁴És miért hoztátok az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? ⁵És miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen! ⁶Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elöl, a gyülekezet sátorának nyílása elé, és arcukra borulának; és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége. ⁷És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁸Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kösziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakassz vizet nékik e kösziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmainak. ⁹Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elöl a mint parancsolta vala néki. ¹⁰És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a köszikla elé, és monda nékik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kösziklából fakasszunk-e néktek vizet? ¹¹És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kösziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai. ¹²És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem viszitek be e községet a földre, a melyet adtam nékik. ¹³Ezek a versengésnek vizei, a melyekért feddöztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. ¹⁴És küldé Mózes követeket Kádesből Edom királyához, [kik így szólának:] Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te tudod mindazt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: ¹⁵Hogy a mi atyáink alámentek Égyiptomba, és sok ideig lakotunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az a tisztátalanért a bűnért való megégetett áldozatnak hamvából Égyiptombeliek, és a mi atyáinkat. ¹⁶És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt küldé és kihozott minket Égyiptomból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. ¹⁷Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határodon. ¹⁸Felele pedig Edom: Nem mehetsz át az én [földemen], hogy fegyverrel ne menjek ellened! ¹⁹És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet

iszszuk, én és az én barmaim, megadom annak az árát. Nincs egyéb szándék[om] csak hogy gyalog mehessek át. ²⁰Az pedig monda: Nem megy át. És kiméne ő ellene Edom sok néppel és nagy erővel. ²¹Mivel nem akará Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltérete Izráel ő tőle. ²²Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hór hegyére. ²³És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hór hegyénél, Edom földének határán, mondván: ²⁴Áron az ő népeihez takaríttatik: mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fainak adtam, mivelhogy ellenszegültetek az én szómnak a versengésnek vizénél. ²⁵Vedd el Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel őket a Hór hegyére. ²⁶És vetkeztesd le Áront az ő ruháiból, és öltöztessd fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron [az ő népéhez] takaríttatik és meghal ott. ²⁷És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsoltate vala az Úr, és felmenének a Hór hegyére az egész gyülekezet láttára. ²⁸És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból, és felöltözteté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszálla a hegyről. ²⁹És látá az egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harmincz napig Izráelnek egész háza.

21 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, a ki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a kémeknek útán: megütközék Izráellel, és foglyokat ejte közülök. ²Fogadást tön azért Izráel az Úrnak, és monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait. ³És meghallgatá az Úr Izráelnek szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörlé őket, és azoknak városait. És nevezé azt a helyet Hormának. ⁴És elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. ⁵És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt útlálja a mi lelkünk. ⁶Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel népéből. ⁷Akkor méne a nép Mózeshez, és mondanak: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népért. ⁸És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. ⁹Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lön, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada. ¹⁰Azután elindulának Izráel fiai, és tábort ütének Obóthban. ¹¹Obóthból is elindulának, és tábort ütének Hije-Abarimban, abban a pusztában, a mely Moáb előtt vala napkelet felől. ¹²Onnét elindulának, és tábort ütének Zéred völgyében. ¹³Onnét elindulának, és tábort ütének az Arnon [vizén] túl, a mely van a pusztában, és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak határa Moáb között és Emoreus között. ¹⁴Azért van szó az Úr hadainak könyvében: Vahébről Szúfában, és a patakokról

Arnonnál, ¹⁵És a patakok folyásáról, a mely Ar város felé hajol és Moáb határára dül. ¹⁶És onnét Béérbe [menének]. Ez az a kút, a melynél mondotta vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nekik vizet. ¹⁷Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jöjj fel óh kút! énekeljetek neki! ¹⁸Kút, a melyet fejedelmek ástak; a nép előkelői vájtak, kormánypálczával, vezérbotjaikkal. És a pusztából Mathanába [menének]. ¹⁹És Mathanából Nahaliélbe, és Nahaliélből Bámóthba. ²⁰Bámóthból pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, [onnan] a Piszga tetejére, a mely a Piszga felé néz. ²¹És küldé Izráel követeket Szíhonzhoz, az Emoreusok királyához, mondván: ²²Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet csak iszunk; az országúton megyünk, míg átmegyünk a te határodon. ²³De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az ő határán, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jahácza; és megütközék Izráellel. ²⁴És megveré őt Izráel fegyvernek élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jabbókig, az Ammon fiaiig; mert erős vala az Ammon fainak határa. ²⁵És elfoglalá Izráel mind e városokat, és megtelepedék Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és annak minden városában; ²⁶Mert Hesbon Szíhonnak az Emoreusok királyának városa vala, ki is hadakozott vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden földet annak kezéből Arnonig. ²⁷Azért mondják a példabeszédmondók: Jöjjetek Hesbonba! Építtessék és erősíttessék Szíhon városa! ²⁸Mert tűz jött ki Hesbonból, láng Szíhon városából; megemésztette Art, Moábnak [városát], Arnon magaslatainak urait. ²⁹Ja néked Moáb! Elvesztél Kámosnak népe! Futásra adta ő fiait, leányait fogságra Szíhonnak, az emoreus királynak. ³⁰De mi lövöldöztük őket, elveszett Hesbon Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér. ³¹Megtelepedék azért Izráel az Emoreusok földén. ³²És elküldé Mózes, hogy megkémléljék Jázert, és bevevék annak városait, és kiüzé az Emoreust, a ki ott vala. ³³Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ő ellenök, ő és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben. ³⁴Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te kezvedbe adtam őt, és egész népét, és az ő földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtéél Szíhonnal az Emoreusok királyával, a ki lakik vala Hesbonban. ³⁵Megverék azért őt és az ő fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

22 És tovább menének Izráel fiai, és tábort ütének Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jérikhó ellenében. ²És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal: ³Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. ⁴Monda azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökor a mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippórnak fia Moáb királya vala abban az időben.) ⁵Küldé azért követeket

Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé nép jött ki Égyiptomból, és ímé ellepte e földnek színet, és megtelepszik én ellenemben. ⁶Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz. ⁷Elmenének azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák néki Bálák izenetét. ⁸Ő pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál. ⁹Eljőve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad? ¹⁰És monda Bálám az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött én hozzám, [ezt mondván:] ¹¹Ímé e nép, a mely kijött Égyiptomból, ellepte a földnek színet; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharaguzhatok veled, és kiűzhetem őt. ¹²És monda Isten Bálámnak: Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. ¹³Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetelek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek veletek. ¹⁴És felkelének Moáb fejedelménél, és jutának Bálákhoz, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk. ¹⁵Elküldte azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. ¹⁶És eljutának Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám! ¹⁷Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet! ¹⁸Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgálóinak: Ha Bálák az ő házat arannyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy nagyot. ¹⁹Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? ²⁰És eljőve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindazáltal azt cselekedjed, a mit mondok majd néked. ²¹Felkele azért Bálám reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel. ²²De megharaguzék Isten, hogy elmegy vala ő. És megállá az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele; ő pedig üget vala az ő szamarán, és két szolgálója vala vele. ²³És meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról, és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. ²⁴Azután megállá az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala. ²⁵A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábát is oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt. ²⁶Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megállá szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra. ²⁷A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, lefeküvék Bálám alatt, azért

megharaguzék Bálám, és megveré a szamarat bottal. ²⁸És megnyitá az Úr a szamarának száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? ²⁹Bálám pedig monda a szamarának: Mert megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. ³⁰És monda a szamár Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem. ³¹És megnyitá az Úr a Bálám szeméit, és látá az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtá magát és arcra borula. ³²Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem. ³³És meglátott engem a szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is átkozhatok volna téged, őt pedig életben hagytam volna. ³⁴Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem kitértél előlem, visszatérek. ³⁵Az Úrnak angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfikkal; mindazáltal a mit mondok majd néked, azt mondjad. Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. ³⁶Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, kiméne elébe Moábnak [egyik] városába, a mely az Arnon vidékén, a határ szélén vala. ³⁷És monda Bálák Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged? Miért nem jössz vala én hozzám? Avagy valóban nem tisztelhetnélek meg téged? ³⁸Bálám pedig monda Báláknak: Ímé eljöttem hozzád. Most pedig szólhatok-é [magamtól] valamit? A mi mondani valót Isten ad az én számba, azt mondom. ³⁹És elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kirjat-Husótba. ⁴⁰És vágata Bálák ökröket és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának. ⁴¹Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé őt a Baál magas hegyére, hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

23És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. ²És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost. ³És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te égőáldozatod mellett, én pedig elmegyek; talán előmbé jő az Úr nékem, és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked. Elméne azért egy kopasz oromra. ⁴És elébe méne Isten Bálámnak, és monda néki [Bálám]: A hét oltárt elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost. ⁵Az Úr pedig ígét ada Bálámnak szájába, és monda néki: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj. ⁶És visszatére ő hozzá, és ímé áll vala az ő égőáldozata mellett; ő maga és Moábnak minden fejedelme. ⁷És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Siriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, [mondván:] Jöjj,

átkozd meg nékem Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izráelt; ⁸Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a kit az Úr nem szidalmaz? ⁹Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, a mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé. ¹⁰Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrésének számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé! ¹¹És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket. ¹²Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-e vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? ¹³Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd meg őt onnét nékem. ¹⁴És vivé őt az örállók helyére, a Piszga tetejére, és építte hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkot és egy-egy kost mindenik oltáron. ¹⁵És monda Báláknak: Állj meg itt a te égőáldozatod mellett, én pedig elébe megyek amoda. ¹⁶Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és ígét ada az ő szájába, és monda: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj. ¹⁷Méne azért ő hozzá, és ímé ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és Moáb fejedelmei is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? ¹⁸Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyelj reám Czippórnak fia! ¹⁹Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mondé ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? ²⁰Ímé [parancsolatot] vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. ²¹Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonosztságot Izráelben. Az Úr, az ő Istene van ő vele; és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne. ²²Isten hozta ki őket Égyiptomból, az ő ereje mint a vad bivaly. ²³Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit mívelt Isten! ²⁴Ímé e nép felkél mint nőtény oroszlán, és feltámad mint hím oroszlán; nem nyugszik, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérét nem iszsza. ²⁵Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad őt. ²⁶Felele pedig Bálám, és monda Báláknak: Avagy nem szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt mívelem? ²⁷És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az Istennek, hogy megátkozzad onnét [e népet] én érettem. ²⁸Elvivé azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a puszta felé néz. ²⁹És monda Bálám Báláknak: Építtess itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. ³⁰Úgy cselekedék azért Bálák, a mint mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost.

24Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izráelt, nem indula, mint az előtt, varázslatok után, hanem fordítá az ő orczáját a puszta felé. ²És mikor

felemelte Bálám az ő szemeit, látá Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetségei szerint; és Istennek lelke vala ő rajta. ³Akkor elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű embernek szózata. ⁴Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel: ⁵Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! ⁶Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint czedrusfák a vizek mellett! ⁷Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz [öntözi]; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa. ⁸Isten hozta ki Égyiptomból, az ő ereje mint a vad bivaly: megemésztí a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. ⁹Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen. ¹⁰És felgerjede Báláknak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy átkozd meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad immár három ízben. ¹¹Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tisztességtől. ¹²És monda Bálám Báláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzám, nem így szólottam-é, mondván: ¹³Ha Bálák az ő házat ezüsttel és arannyal tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólom. ¹⁴Most pedig én elmegyek ímé az én népemhez; jöjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben. ¹⁵És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű ember szózata, ¹⁶Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. ¹⁷Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálcza támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetöri Sethnek minden fiait. ¹⁸És Edom [más] birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is [másnak] birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. ¹⁹És uralkodik a Jákóbtól való, és elveszti a városból a megmaradtat. ²⁰És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között, de végezetre mindenestől elvesz. ²¹És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda: Erős a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; ²²Mégis el fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva viszen. ²³Újra kezdé az ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? ²⁴És Kittim partjairól hajók [jönnek.] és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvesz. ²⁵Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az ő helyére. És Bálák is elméne az ő útján.

25Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezdé a

nép paráználkodni Moáb leányaival. ²Mert hívogatók a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádák azoknak isteneit. ³És odaszegődék Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. ⁴És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét, és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izráeltől. ⁵Monda azért Mózes Izráel bírónak: Kiki ölje meg az ő embereit, a kik odaszegődtek Bál-Peórhoz. ⁶És ímé eljőve valaki Izráel fiai közül, és hozza az ő atyjafiai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának nyílásánál. ⁷És mikor látta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és dárdáját vevé kezébe. ⁸És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdőfé mindkettőjüket, mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszűnnek a csapás Izráel fiai között. ⁹De meghaltak vala a csapás miatt huszonnégyszeren. ¹⁰Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹¹Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszúmat megállotta ő közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. ¹²Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség [szövetségét] adom ő néki. ¹³És leszen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelést végze Izráel fiaiert. ¹⁴A megöletett izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonnnyal együtt öletett meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon- nemzetség háznépének fejedelme. ¹⁵A megöletett midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták között az ő atyja háza nemzetségeinek fejedelme vala. ¹⁶És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁷Támadjátok meg a Midiánitákat, és verjétek meg őket, ¹⁸Mert ők megtámadtak titeket az ő cselszövéseikké-

26És lön a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak az Áron pap fiának, mondván: ²Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak háznépe szerint; mindenkit, a ki hadba mehet Izráelben. ³Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb mezőségében a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: ⁴[Vegyétek] [számba] [a népet,] húsz esztendőstől fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Égyiptom földéből. ⁵Rúben elsőszülötte Izráelnek. Rúben fiai [ezek:] Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták nemzetsége. ⁶Heczrontól a Heczroniták nemzetsége, Kármitól a Kármiták nemzetsége. ⁷Ezek a Rúbeniták nemzetségei. És lön az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harmincz. ⁸És a Pallu fiai [valának:] Eliáb. ⁹Eliáb fiai pedig, Nemuél, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet előljárói valának, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és

Áron ellen. ¹⁰És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a tűz kétszáz és ötven férfit, a kik intőpéldául lőnek. ¹¹Kórét fiai pedig nem halának meg. ¹²Simeon fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Nemuéltól a Nemuéliták nemzetsége, Jámintól a Jáminiták nemzetsége, Jákintól a Jákiniták nemzetsége. ¹³Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. Saultól a Sauliták nemzetsége. ¹⁴Ezek a Simeoniták nemzetségei: huszonkét ezer és kétszáz. ¹⁵Gád fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Sefontól a Sefoniták nemzetsége, Haggitól a Haggiták nemzetsége, Súnitól a Súniták nemzetsége. ¹⁶Oznitól az Ozniták nemzetsége, Éritől az Ériták nemzetsége. ¹⁷Arodtól az Aroditák nemzetsége, Arélitől az Aréliták nemzetsége. ¹⁸Ezek Gád fiainak nemzetségei; az ő számok szerint negyven ezer és ötszáz. ¹⁹Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. ²⁰Júda fiai pedig az ő nemzetségeik szerint [ezek] valának: Séláhtól a Séláhiták nemzetsége, Pérecztől a Pérecziták nemzetsége, Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. ²¹Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták nemzetsége; Hámultól a Hámuliták nemzetsége. ²²Ezek Júda nemzetségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz. ²³Izsakhár fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Thólától a Thólaiták nemzetsége; Puvától a Puviták nemzetsége; ²⁴Jásubtól a Jásubiták nemzetsége; Simrontól a Simroniták nemzetsége. ²⁵Ezek Izsakhár nemzetségei az ő számok szerint: hatvannég ezer háromszáz. ²⁶Zebulon fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Szeredtől a Szerediták nemzetsége, Élontól az Élöniták nemzetsége, Jahleéltől a Jahleéliták nemzetsége. ²⁷Ezek a Zebuloniták nemzetségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz. ²⁸József fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Manasse és Efraim. ²⁹Manasse fiai: Mákirtól a Mákiriták nemzetsége. Mákir nemzé Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetsége. ³⁰Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetsége, Hélektől a Hélekiták nemzetsége. ³¹És Aszriéltől az Aszriéliták nemzetsége; Sekemtől a Sekemiták nemzetsége. ³²És Semidától a Semidáták nemzetsége és Héfertől a Héferiták nemzetsége. ³³Czélofhádnak pedig, a Héfer fiának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Czélofhád leányainak nevei ezek: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. ³⁴Ezek Manasse nemzetségei, és az ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. ³⁵Ezek Efraim fiai az ő nemzetségeik szerint: Suthelákhtól a Suthelákhiták nemzetsége, Békertől a Békeriták nemzetsége, Tahántól a Tahániták nemzetsége. ³⁶Ezek pedig a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetsége. ³⁷Ezek Efraim fiainak nemzetségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetségeik szerint. ³⁸Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Belától a Belaiták nemzetsége; Asbéltől az Asbéliták nemzetsége; Ahirámtól az Ahirámiták nemzetsége. ³⁹Sefufámtól a Sefufámiták nemzetsége; Hufámtól a Hufámiták nemzetsége. ⁴⁰Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán: Ardtól az Arditák nemzetsége; Naamántól a Naamániták nemzetsége. ⁴¹Ezek Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint, és számok: negyvenöt ezer és hatszáz. ⁴²Ezek Dán fiai az ő nemzetségeik szerint:

Suhántól a Suhámiták nemzetsége. Ezek Dán nemzetségei, az ő nemzetségeik szerint. ⁴³A Suhamiták minden nemzetséghanem az ő bűnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. az ő számok szerint: hatvannégy ezer és négyszáz. ⁴⁴Áser fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Jimnától a Jimnaiták nemzetsége; Jisvitől a Jisviták nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsége. ⁴⁵A Béria fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetsége, Malkiélitől a Malkiéliták nemzetsége. ⁴⁶Áser leányának pedig neve vala Sérah. ⁴⁷Ezek Áser fiainak nemzetségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és négyszáz. ⁴⁸Nafthali fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Jakhczeélitől a Jakhczeéliták nemzetsége, Gúnitól a Gúniták nemzetsége. ⁴⁹Jéczeritől a Jéczeriták nemzetsége; Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. ⁵⁰Ezek Nafthali nemzetségei az ő nemzetségeik szerint: az ő számok pedig negyvenöt ezer és négyszáz. ⁵¹Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer hétszáz harmincz. ⁵²Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ⁵³Ezeknek azt osztassék el az a föld örökségül, az ő neveiknek száma szerint. ⁵⁴A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tedd kisebbé az ő örökséget; mindenik az ő száma szerint adattassék az ő öröksége. ⁵⁵De sorssal osztassék el a föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örökljenek. ⁵⁶A sors szerint osztassék el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. ⁵⁷Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsoniták nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetsége; Méráritól a Méráriták nemzetsége. ⁵⁸Ezek Lévi nemzetségei: a Libniták nemzetsége; a Hébroniták nemzetsége, a Makhliták nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a Kórahiták nemzetsége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. ⁵⁹Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, a ki Égyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak Áront, Mózeset, és Miriámot, az ő lánytestvéreknek. ⁶⁰És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. ⁶¹És meghalának Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. ⁶²És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámllálva az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. ⁶³Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálják Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó átellenében a Jordán mellett. ⁶⁴Ezek között pedig nem volt senki a Mózesről és Áron paptól megszámláltattak közül, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. ⁶⁵Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonynyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.

27Előállának pedig a Czélofhád leányai, a ki Héfer fia vala, a ki Gileád fia, a ki Mákir fia, a ki Manasse fia vala, József fiának, Manassének nemzetségei közül. Ezek pedig az ő leányainak neveik: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. ²És megállának Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyílásánál, mondván: ³A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem volt azoknak seregében,

a kik összeseregelték volt az Úr ellen a Kóré seregében; és a kik öltek meg az ő bűnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. az ő számok szerint: hatvannégy ezer és négyszáz. ⁴⁴Áser fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Jimnától a Jimnaiták nemzetsége; Jisvitől a Jisviták nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsége. ⁴⁵A Béria fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetsége, Malkiélitől a Malkiéliták nemzetsége. ⁴⁶Áser leányának pedig neve vala Sérah. ⁴⁷Ezek Áser fiainak nemzetségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és négyszáz. ⁴⁸Nafthali fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Jakhczeélitől a Jakhczeéliták nemzetsége, Gúnitól a Gúniták nemzetsége. ⁴⁹Jéczeritől a Jéczeriták nemzetsége; Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. ⁵⁰Ezek Nafthali nemzetségei az ő nemzetségeik szerint: az ő számok pedig negyvenöt ezer és négyszáz. ⁵¹Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer hétszáz harmincz. ⁵²Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ⁵³Ezeknek azt osztassék el az a föld örökségül, az ő neveiknek száma szerint. ⁵⁴A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tedd kisebbé az ő örökséget; mindenik az ő száma szerint adattassék az ő öröksége. ⁵⁵De sorssal osztassék el a föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örökljenek. ⁵⁶A sors szerint osztassék el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. ⁵⁷Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsoniták nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetsége; Méráritól a Méráriták nemzetsége. ⁵⁸Ezek Lévi nemzetségei: a Libniták nemzetsége; a Hébroniták nemzetsége, a Makhliták nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a Kórahiták nemzetsége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. ⁵⁹Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, a ki Égyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak Áront, Mózeset, és Miriámot, az ő lánytestvéreknek. ⁶⁰És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. ⁶¹És meghalának Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. ⁶²És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámllálva az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. ⁶³Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálják Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó átellenében a Jordán mellett. ⁶⁴Ezek között pedig nem volt senki a Mózesről és Áron paptól megszámláltattak közül, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. ⁶⁵Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonynyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.

28És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Űgyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyéremet kedves illatú tűzáldozatul a maga idejében áldozzatok nékem. ³És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet áldoztatok az Úrnak: egy esztendő, ép bárányokat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatul. ⁴Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estennen készítsd el. ⁵És egy efa lánghlisztnek tizedrésztét ételáldozatul, megelegyítve egy hin sajtolt olajnak

negyedrészevel. ⁶[Ez] a szüntelen való egészen égőáldozat, a mely Sinai hegyen szereztetett kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. ⁷Annak italáldozatja pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz. A szenthelyen adj italáldozatot, jó borból az Úrnak. ⁸A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli ételáldozat és annak italáldozatja szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. ⁹Szombatnapon pedig áldozz két ép bárányt, esztendőöket, és két tized [efa] lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak italáldozatjával egybe. ¹⁰Ez a szombati egészen égőáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak italáldozatján kívül. ¹¹A ti hónapjaitok kezdetén is áldozatok az Úrnak egészen égőáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét egyesztendő, ép bárányt. ¹²És egy-egy tulok mellé olajjal elegyített három tized efa lánglisztet ételáldozatul, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lánglisztet ételáldozatul. ¹³És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldozatul; égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. ¹⁴Az azokhoz való italáldozat pedig legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égőáldozat [minden] hónap [kezdetén], az esztendőnek hónapjai szerint. ¹⁵És egy kecskebakot is készítsetek el bűnért való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak italáldozatával egyben. ¹⁶Az első hónapban pedig, a hónapnak tizennegyedik napján az Úrnak pászkája van. ¹⁷És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. ¹⁸Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robota munkát ne végezzetek, ¹⁹Hanem tűzáldozatul egészen égőáldozatot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendőös bárányt hetet, a melyek épek legyenek. ²⁰És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; három tizedrészt [efát] tegyetek egy tulok mellé, és két tizedrészt egy kos mellé. ²¹Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt tegyetek, a hét bárány szerint. ²²És bűnért való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek. ²³A reggeli egészen égőáldozaton kívül, (a mely szüntelen való égőáldozat) készítsétek el ezeket. ²⁴Ezek szerint készítsetek naponként hét napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak; a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül készítettessék az, annak italáldozatjával egyben. ²⁵A hetedik napon is legyen néktek szent gyülekezésetek; semmi robota munkát ne végezzetek. ²⁶A zsengek napján is, a mikor új ételáldozatot visztek az Úrnak a ti hetes ünnepeken: szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek. ²⁷Hanem vigyetek kedves illatul egészen égőáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, és esztendőös bárányt hetet. ²⁸És azokhoz való ételáldozatul olajjal elegyített háromtized [efa] lisztlángot egy tulok mellé, két tizedet egy kos mellé. ²⁹Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt, a hét bárány szerint. ³⁰Egy kecskebakot is, hogy engesztelés legyen értetek. ³¹A szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján kívül készítsétek [ezeket:] épek legyenek, azoknak italáldozatjával

egyben.

29A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezésetek legyen néktek. Semmi robota munkát ne végezzetek; kürt zengésének napja legyen az néktek. ²És készítsetek el kedves illatul egészen égőáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendőös ép bárányt hetet. ³És azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized [efa] lisztlángot a tulok mellé, két tizedrészt a kos mellé; ⁴És egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint; ⁵És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek, ⁶az újhold egészen égőáldozatján és annak ételáldozatján kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak italáldozatjokon kívül, az ő rendjök szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. ⁷E hetedik hónapnak tizedik napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat, semmi munkát ne végezzetek; ⁸És vigyetek az Úrnak kedves illatú egészen égőáldozatul: egy fiatal tulkot, egy kost, esztendőös bárányt hetet, épek legyenek; ⁹És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített három tized [efa] lisztlángot a tulok mellé; két tizedrészt az egy kos mellé; ¹⁰Egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint. ¹¹Egy kecskebakot bűnért való áldozatul, az engesztelésre való bűnáldozaton kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatán és azoknak italáldozatjokon kívül. ¹²A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon ünnepeljétek. ¹³És vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom fiatal tulkot, két kost, esztendőös bárányt tizennégyet, épek legyenek. ¹⁴És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített lisztlángból három tizedrészt [efát] egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrészt egy-egy kos mellé, a két kos szerint. ¹⁵És egy-egy tizedrészt minden bárány mellé, a tizennégy bárány szerint. ¹⁶És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ¹⁷Másodnapon pedig tizenkét fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendőöket. ¹⁸És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint. ¹⁹És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és azoknak italáldozatjokon kívül. ²⁰Harmadnapon pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendőöket. ²¹És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ²²És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ²³Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendőösöket. ²⁴Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ²⁵És egy kecskebakot bűnért való áldozatul,

a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ²⁶És ötödnapon kilencz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket: ²⁷És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. ²⁸És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ²⁹És hatodnapon nyolcz tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. ³⁰És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ³¹És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ³²És hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; ³³És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ³⁴És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ³⁵Nyolczadnapon bezáró ünnepek legyen néktek, semmi robot munkát ne végezzetek; ³⁶Hanem vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot kedves illatú tűzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép bárányt, esztendősöket; ³⁷Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé, és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ³⁸És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ³⁹Ezeket áldozzátok az Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kívül, a miket fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen égőáldozataitokul, ételáldozataitokul, és hálaáldozataitokul. ⁴⁰És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt, vala Mózesnek.

30És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt az Úr: ²Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötélje magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. ³Ha pedig asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az ő atyjának házában az ő fiatalságában; ⁴És hallja az ő atyja az ő fogadását, vagy kötelezését, a melylyel lekötélte magát, és nem szól arra az ő atyja: akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezés is, a melylyel lekötélte magát, megálljon. ⁵Ha pedig megtiltja azt az ő atyja azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és kötelezése, a melylyel lekötélte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az ő atyja tiltotta meg azt. ⁶Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötélte magát; ⁷És hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötélte magát, megálljanak. ⁸Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára

vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötélte magát; és az Úr is megbocsát néki. ⁹Az özvegy asszonynak pedig és az elváltnak minden fogadása, a melylyel lekötélte magát, megáll. ¹⁰Ha pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy esküvéssel kötelezi magát valami kötésre: ¹¹Ha hallotta az ő férje és nem szól arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és minden kötelezése, a melylyel lekötélte magát, megálljon. ¹²De ha a férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem fogadása, sem az ő maga kötelezése; az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki. ¹³Minden fogadását, és minden esküvéssel való kötelezését a maga megsanyargattatására, a férje teszi erőssé, és a férje teszi azokat erőtlenné. ¹⁴Hogyha nem szólván nem szól néki a férje egy naptól fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezését, a melyeket magára vett; megerősíti azokat, mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt. ¹⁵Ha pedig azután teszi erőtlenné azokat, minekutána hallotta vala: ő hordozza az ő bűnének terheit. ¹⁶Ezek azok a rendelkezések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya és az ő fiainak között, mikor még fiatalságában az ő atyjának házában [van.]

31És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Állj bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te népeidhez takarítottol.

³Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közül a viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen, hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. ⁴Ezret-ezret egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzsből küldjétek a hadba. ⁵Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. ⁶És elküldé őket Mózes, törzsenként ezeret-ezeret a hadba, és velök Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények és a riadó kürtök valának az ő keze alatt. ⁷És harcolának Midián ellen, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden férfút megölének. ⁸A Midián királyait is megölék, azoknak levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is megölék fegyverrel. ⁹És fogságba vivék Izráel fiai a Midiániták feleségeit és azoknak kisdedeit, és azoknak minden barmát és minden nyáját, és minden vagyonát prédára veték. ¹⁰Minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat tűzzel megégeték. ¹¹És elvivének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, mind barmokból. ¹²És vivék Mózeshez és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett, Jérikhó átellenében. ¹³Kimenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő eléjök a táboron kívül. ¹⁴És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik megjöttek vala a harczzól. ¹⁵És monda nekik Mózes:

Megtartottátok-é életben mind az asszonyokat? ¹⁶Ímé ők voltak, a kik Izráel fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lön csapás az Úr gyülekezetén. ¹⁷Most azért öljetek meg a kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is, a ki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljete. ¹⁸Minden leánygyermeket pedig, a kik nem háltak férfiúval, tartsatok életben magatoknak. ¹⁹Ti pedig maradjatok a táboron kívül hét napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát érintett, mind tisztítsátok meg magatokat harmad és hetednapon, magatokat és foglyaitokat. ²⁰Minden ruhát, minden bőrből való eszközt, minden kecskeszörböl való készítményt és minden faedényt; tisztítsátok meg magatokat. ²¹És monda Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt vala az Úr Mózesnek: ²²Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólmot bizonyára; ²³Minden egyebet [is], a mi állja a tüzet, vigyete át a tűzön, és megtisztíttatik, de a tisztító vízzel is tisztíttassék meg; mindazt pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyete át. ²⁴Ruháitokat pedig mossátok meg a hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután bemehettek a táborba. ²⁵Újra szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²⁶Vedd számba az elfoglalt prédát, mind emberben, mind baromban, te és Eleázár, a pap, és a gyülekezet atyáinak fejei. ²⁷És oszszad a prédát két részre: a hadakozók között, a kik hadba mentek, és az egész gyülekezet között. ²⁸És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól, akik hadba mentek: ötszázból egy lelket, az emberek közül, az ökrök közül, a szamarak közül, és a juhok közül. ²⁹Azoknak fele részéből vegyete, és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul az Úrnak. ³⁰Az Izráel fiainak járó fele részéből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrökből, szamarakból, juhokból, és minden baromból; és adjad azokat a lévítáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére. ³¹És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ³²És vala az a préda, [azaz] annak a zsákmánynak maradéka, a mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer juh. ³³És hetvenhét ezer ökör. ³⁴És hatvaneg ezer számár. ³⁵Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek összesen harminczkét ezer. ³⁶Vala pedig az [egyik] fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. ³⁷Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. ³⁸Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból az Úrnak része: hetvenkettő. ³⁹És a számár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvaneg. ⁴⁰Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Úrnak része: harminczhét lélek. ⁴¹És adá Mózes az Úrnak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ⁴²Az Izráel fiainak eső [másik] fele részéből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiakétól. ⁴³(Vala pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; ⁴⁴Ökör: harminczhat ezer; ⁴⁵Számár: harmincz ezer és ötszáz: ⁴⁶Emberi lélek: tizenhat ezer.) ⁴⁷Az Izráel fiainak eső fele részéből pedig egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat a lévítáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ⁴⁸És járulának Mózeshez a had ezereinek vezetői, az ezredesek és századosok. ⁴⁹És mondanak Mózesnek: Szolgáid megszámlálták a hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közülünk el nem veszett. ⁵⁰Hoztunk azért az Úrnak való áldozatul kiki a kamit talált: aranyeszközöket, karlánczokat, karpereczeket, gyűrűket, fülönfüggöket, nyaklánczokat, hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. ⁵¹És elvévő Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat ő tőlök, [és] a megkészített eszközöket [is] mind. ⁵²És mindaz az arany, a melyet felemelt áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven siklus vala az ezeredesektől és századosoktól. ⁵³A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. ⁵⁴Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevivék azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetőül az Úr elé.

32Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látták a Jázér földét és a Gileád földét, hogy ímé az a hely marhatartani való hely: ²Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: ³Atárót, Díbon, Jázér, Nimra, Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: ⁴A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt, baromtartó föld az; a te szolgáidnak pedig [sok] marhájak van. ⁵És mondanak: Hogyha kedvet találtunk a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgáidnak örökségül, ne vigy minket át a Jordánon. ⁶Mózes pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyátokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok? ⁷És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az Úr? ⁸A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet; ⁹Mert felmentek az Eskól völgyéig, és megnézék a földet, és elidegeníték Izráel fiainak szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. ¹⁰Azért megharaguvék az Úr azon a napon, és megesküvék, mondván: ¹¹Nem látják meg azok az emberek, a kik feljöttek Égyiptomból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely fölől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; ¹²Kivéve a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuet, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. ¹³És megharaguvék az Úr Izráelre, és bujdosatá őket a pusztában negyven esztendeig; míg megemészteté az egész nemzetség, a mely gonoszt cselekedett vala az Úr szemei előtt. ¹⁴És ímé feltámadtatok a ti atyáitok helyett, bűnös emberek maradékai, hogy az Úr haragjának tüzet még öregbítsétek Izráel ellen. ¹⁵Hogyha elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagya őt a pusztában, és elvesztitek mind az egész népet. ¹⁶És járulának közelebb

ő hozzá, és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; ¹⁷Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyökre; gyermekeink pedig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. ¹⁸Vissza nem térünk addig a mi házainkhoz, a míg Izráel fiai közül meg nem kapja kiki az ő örökségét. ¹⁹Mert nem veszünk mi részt az örökségben ő velők a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nekünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet felől. ²⁰És monda nekik Mózes: Ha azt cselekszitek, a mit szoltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra; ²¹És átmegy közületek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiüzi az ő ellenségeit maga előtt; ²²És csak azután tértek vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlanok lesztek az Úr előtt, és Izráel előtt, és az a föld birtokotokká lesz néktek az Úr előtt. ²³Hogyha nem így cseleksztek, ímé vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnök[nek] [büntetése] utólér benneteket! ²⁴Építsetek magatoknak városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokot; de a mit fogadtatok, azt megcselekszitek. ²⁵És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A te szolgálaid úgy cselekszenek, a mint az én Uram parancsolja. ²⁶A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek Gileád városaiban; ²⁷A te szolgálaid pedig átmennek mindnyájan hadra felkészülve, harcolni az Úr előtt, a miképen az én Uram szól. ²⁸Parancsot ada azért ő felőlök Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsuénak a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejének, ²⁹És monda nekik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a Rúben fiai veletek a Jordánon, mindnyájan hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek: akkor adjátok nekik a Gileád földét birtokul. ³⁰Ha pedig nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek kapjanak birtokot a Kánaán földén. ³¹És felelének a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit mondott az Úr a te szolgálaidnak, akképen cselekszünk. ³²Mi átmegyünk fegyveresen az Úr előtt a Kánaán földre, de miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon innen. ³³Nékik adá azért Mózes, [tudniillik] a Gád fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse féltörzsének, Szihonnak, az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet az ő városaival, határaival, annak a földnek városait köröskörül. ³⁴És megépíték a Gád fiai Dibont, Ataróthot, Aroért, ³⁵Atróth-Sofánt, Jázért, Jogbehát, ³⁶Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat juhaklokkal egyben. ³⁷A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, ³⁸Nébót, Baál-Meont, (változtatva néven nevezve) és Sibmát. És [új] neveket adának a városoknak, a melyeket építének. ³⁹Mákirnak, a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevéék azt, és kiüzék az Emoreust, a ki ott vala. ⁴⁰Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak a Manasse fiának, és lakozék abban. ⁴¹Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és bevéé azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak. ⁴²Nóbah is elméne, és bevéé Kenáthot és annak városait, és hívá azt Nóbáhnak, a maga nevéről.

33Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövének Égyiptom földéből az ő seregeik szerint Mózes és Áron vezetése alatt. ²(Megírá pedig Mózes az ő kijövetelöket az ő szállásaik szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ő szállásaik, az ő kijövetelök szerint. ³Elindulának Rameszeszből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páskha után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Égyiptom láttára. ⁴(Az egyiptombeliek pedig temetik vala [azokat] a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülött[jö]ket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) ⁵És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és tábort ütének Szukkótban. ⁶És elindulának Szukkótból, és tábort ütének Ethámban, a mely van a pusztának szélén. ⁷És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czefon előtt, és tábort ütének Migdol előtt, ⁸És elindulának Pihahiróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének három napi járásnyira az Ethám pusztáján; és tábort ütének Marában. ⁹És elindulának Marából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútvíz és hetven pálmafa; és tábort ütének ott. ¹⁰És elindulának Élimből, és tábort ütének a Veres tenger mellett. ¹¹És elindulának a Veres tengertől, és tábort ütének a Szin pusztájában. ¹²És elindulának a Szin pusztájából, és tábort ütének Dofkában. ¹³És elindulának Dofkából, és tábort ütének Álúsban. ¹⁴És elindulának Álusból, és tábort ütének Refidimben, de nem vala ott a népnek inni való vize. ¹⁵És elindulának Refidimből, és tábort ütének a Sinai pusztájában. ¹⁶És elindulának a Sinai pusztájából, és tábort ütének Kibrót-Thaavában. ¹⁷És elindulának Kibrót-Thaavából, és tábort ütének Haserótban. ¹⁸És elindulának Haserótból, és tábort ütének Rithmában. ¹⁹És elindulának Rithmából, és tábort ütének Rimmon-Péreczben. ²⁰És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábort ütének Libnában. ²¹És elindulának Libnából, és tábort ütének Risszában. ²²És elindulának Risszából, és tábort ütének Kehélátban. ²³És elindulának Kehélátból, és tábort ütének a Séfer hegyénél. ²⁴És elindulának a Séfer hegyétől és tábort ütének Haradában. ²⁵És elindulának Haradából, és tábort ütének Makhélótban. ²⁶És elindulának Makhélótból, és tábort ütének Tháhátban. ²⁷És elindulának Tháhátból, és tábort ütének Thárahban. ²⁸És elindulának Thárahból, és tábort ütének Mitkában. ²⁹És elindulának Mitkából, és tábort ütének Hasmonában. ³⁰És elindulának Hasmonából, és tábort ütének Moszérótban. ³¹És elindulának Moszérótból, és tábort ütének Bené-Jaakánban. ³²És elindulának Bené-Jaakánból, és tábort ütének Hór-Hagidgádban. ³³És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábort ütének Jotbathában. ³⁴És elindulának Jotbathából, és tábort ütének Abronában. ³⁵És elindulának Abronából, és tábort ütének Eczjon-Geberben. ³⁶És elindulának Eczjon-Geberből, és tábort ütének Czin pusztájában; ez Kádes. ³⁷És elindulának Kádesből, és tábort ütének a Hór hegyénél, az Edom földének szélén. ³⁸Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetelök után, az ötödik

hónapban, a hónap elsején. ³⁹Áron pedig száz és huszonhárom esztendő, mikor meghala a Hór hegyén. ⁴⁰Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel fiainak jövetele felől. ⁴¹És elindulának a Hór hegyétől, és tábort ütének Czalmonában. ⁴²És elindulának Czalmonából, és tábort ütének Púnonban. ⁴³És elindulának Púnonból, és tábort ütének Obothban. ⁴⁴És elindulának Obothból, és tábort ütének Ijé- Abárimban, a Moáb határán. ⁴⁵És elindulának Ijé-[Abárim]ból, és tábort ütének Dibon-Gádban. ⁴⁶És elindulának Dibon-Gádból, és tábort ütének Almon-Diblathaimban. ⁴⁷És elindulának Almon-Diblathaimból, és tábort ütének az Abarim hegységnél Nébó ellenében. ⁴⁸És elindulának az Abarim hegységétől, és tábort ütének a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jérikhó ellenében. ⁴⁹Tábort ütének pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthtól Abel- Hassittimig, a Moáb mezőségén. ⁵⁰És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikhó ellenében, mondván: ⁵¹Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földre: ⁵²Űzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elöl, és vesszétek el minden írott képeiket, és minden ő öntött bálványképeiket is elveszétek, és minden magaslataikat rontsátok el! ⁵³Űzzétek ki a földnek [lakóit,] és lakoztatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírjátok azt. ⁵⁴Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotokba a ti nemzetségeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítsátok az ő örökségét, a kisebb számúnak kisebbítsd az ő örökségét. A hová a sors esik valaki számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. ⁵⁵Ha pedig nem űzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elöl, akkor, a kiket meghagytok közülök, szálkakká lesznek a ti szemeitekben, és tövisékké a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek a földön, a melyen lakoztok. ⁵⁶És akkor a miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

34És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogyha bementek ti a Kanaán földre; (ez a föld, a mely örökségül esik néktek, [tudniillik] a Kanaán földre az ő határai szerint), ³Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom határáig, és legyen a ti déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. ⁴És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától délre; és menjen tova Haczar-Adárig, és menjen át Aczmonig. ⁵Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen. ⁶A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok. ⁷Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonjatok határt a Hór hegyének. ⁸A Hór hegyétől vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. ⁹És tovamenjen a határ Zifronig, a vége pedig

Haczar-Enán legyen. Ez legyen néktek az északi határotok.

¹⁰A napkeleti határt pedig vonjátok Haczar-Enántól Sefámig.

¹¹És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletre; és [újra] hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját napkelet felé. ¹²Azután hajoljon le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ő határai szerint köröskörül. ¹³És parancsolta Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által vesztetek birtokotokba, a mely felől parancsolta az Úr, hogy adjam azt kilencz törzsnek, és fél törzsnek; ¹⁴Mert megkapták a Rúbeniták fiainak törzse az ő atyáiknak háza szerint, a Gáditák fiainak törzse, az ő atyáiknak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ő örökségüket. ¹⁵Két törzs és egy fél törzs megkapta az ő örökségét a Jordánon túl, Jérikhó ellenében napkelet felől. ¹⁶Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁷Ezek azoknak a férfiaknak nevei, a kik örökségül fogják néktek elosztani azt a földet: Eleázár, a pap, és Józsué, a Nún fia. ¹⁸És törzsenként egy-egy fejedelmet vegyetek mellétek a földnek örökségül való elosztására. ¹⁹Ezek a férfiaknak nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. ²⁰A Simeon fiainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. ²¹A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlon fia. ²²A Dán fiainak törzséből Bukki fejedelem, a Jógli fia. ²³A József fia közül, a Manasse fiainak törzséből Hanniél fejedelem, az Efód fia. ²⁴Az Efraim fiainak törzséből Kemuél fejedelem, a Siftán fia. ²⁵És a Zebulon fiainak törzséből Eliczáfán fejedelem, a Parnák fia. ²⁶És az Izsakhár fiainak törzséből Paltiél fejedelem, az Azzán fia. ²⁷És az Áser fiainak törzséből Akhíhúd fejedelem, a Selómi fia. ²⁸És a Naftali fiainak törzséből Pédahél fejedelem, az Ammihúd fia. ²⁹Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel fiainak a Kanaán földén.

35És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: ²Parancsold meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévitáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat; a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévitáknak; ³Hogy legyenek nékik a városok lakóhelyekül, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak, jószágaiknak és mindenféle állatjoknak. ⁴És azoknak a városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok, a város falától és azon kívül, ezer singnyire legyenek köröskörül. ⁵Mérjétek azért a városon kívül, napkelet felől két ezer singet, dél felől is kétezer singet, napnyugot felől kétezer singet, és észak felől kétezer singet; és a város legyen középben. Ez legyen számukra a városok legelője. ⁶A városok közül pedig, a melyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost. ⁷Mind a városok, a melyeket adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolc város, azoknak legelőivel egyben. ⁸A mely városokat pedig Izráel fiainak örökségéből adtok, [azokhoz] attól, a kinek több van, többet vegyetek, és attól, a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségéhez képest, a melyet örökül

kapott, adjon az ő városaiból a lévitáknak. ⁹És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁰Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: ¹¹Válaszszatok ki magatoknak városokat, a melyek menedékvárosok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki történetből öl meg valakit. ¹²És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszuló ellen, és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé. ¹³A mely városokat pedig oda adtok, [azok] [közül] hat legyen néktek menedékvárosul. ¹⁴Három várost adjatok a Jordánon túl, és három várost adjatok a Kanaán földén; menedékvárosok legyenek [azok.] ¹⁵Izráel fiainak és a jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, a ki történetből öl meg valakit. ¹⁶De ha valaki vaseszközzel úgy üt meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. ¹⁷És ha kézben levő kövel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. ¹⁸Vagy ha kézben lévő faeszközzel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. ¹⁹A vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, ölje meg azt. ²⁰Hogyha gyűlölségből taszítja meg őt, vagy szántsándékkal úgy hajít [valamit] reá, hogy meghal; ²¹Vagy ellenségeskedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, a ki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon ölje meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele. ²²Ha pedig hirtelenségből, ellenségeskedés nélkül taszítja meg őt; vagy nem szántsándékból hajít reá akármiféle eszközt; ²³Vagy akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire, a kit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak ellensége, sem nem kereste annak vesztét: ²⁴Akkor ítéljen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint. ²⁵És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, a melybe szaladott vala, és lakozzék abban, míg meghal a főpap, a ki felkenetett a szent olajjal. ²⁶Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladott vala; ²⁷És találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívül, és megöli az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz [annak] vére ő rajta; ²⁸Mert az ő menedékvárosában kell laknia a főpap haláláig; a főpap halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére. ²⁹És legyenek ezek néktek ítéletre való rendelkezések a ti nemzetségeitek szerint, minden lakhelyeteken. ³⁰Ha valaki megöl valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen, hogy meghaljon. ³¹Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, a ki halálra való gonosz, hanem halállal lakoljon. ³²Attól se vegyetek váltságot, a ki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozzék a főpap haláláig. ³³És meg ne fertőztessétek a földet, a melyben lestek; mert a vér, az megfertézteti a földet, és a földnek nem szereshető engesztelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak annak vére által, a ki kiontotta azt. ³⁴Ne tisztátalanítsd meg azért azt a földet,

a melyben laktok, a melyben én [is] lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

36 ¹Utulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetségéből, a ki Mákirnak, Manasse fiának fia vala, a József fiainak nemzetségéből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei előtt. ²És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül Izráel fiainak; de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Czólofhádnak örökségét adja oda az ő leányainak. ³És ha Izráel fiai közül valamely más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakasztatik az ő örökségök a mi atyáink örökségétől, és oda csatoltatik az annak a törzsnek örökségéhez, a melynél [feleségül] lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. ⁴És mikor Izráel fiainál a kürtzengés ünnepe lesz, az ő örökségök akkor is annak a törzsnek örökségéhez csatoltatik, a melynél [feleségül] lesznek. Eképen a mi atyáink törzseinek örökségéből vétetik el azok öröksége. ⁵Parancsot ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól. ⁶Ez az, a mit parancsolt az Úr a Czólofhád leányai felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz menjenek feleségül, de csak az ő atyjok törzsének háznépéből valóhoz menjenek feleségül, ⁷Hogy át ne szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének örökségéhez. ⁸És minden leányzó, a ki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja törzsebeli háznépéből valóhoz menjen feleségül, hogy Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyáinak örökségét. ⁹És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő örökségéhez. ¹⁰A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czólofhád leányai. ¹¹Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és Nóa, a Czólofhád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz mentek vala feleségül; ¹²A József fiának, Manassé fiainak nemzetségéből valókhöz mentek vala feleségül; és lön azoknak öröksége az ő atyjok nemzetségének törzsénél. ¹³Ezek a parancsolatok és végzések, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

5 Mózes

1Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Veres tenger ellenében, Párán és Tófel, és Lábán és Haczéróth, és Dizaháb között. **2**Tizenegy napi járóföldön Hórebtől fogva, a Szeir hegyének menve, Kádes-Barneáig. **3**Lőn pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. **4**Minekutána megverte vala Szihont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben, a ki lakik vala Astháróthban: **5**A Jordánon túl, a Moáb földén, kezdé Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: **6**Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatok e hegy alatt; **7**Forduljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananeusok földére és a Libánusra, a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóig. **8**Ímé előtökbe adtam a földet; menjetek be, és bírjátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adja, és ő utánok az ő magvoknak. **9**És szólottam vala néktek abban az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titeket; **10**Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titeket elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnek csillagai. **11**Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg titeket ezerszerre is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titeket, a miképen ígerte néktek! **12**Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és a ti bajaitokat és a ti pereiteket? **13**Válaszzatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes férfiakat, és én azokat előljáróitokká teszem. **14**És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. **15**Vevém azért a ti törzseiteknek főbjeit, a bölcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket előljáróitokká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké, tizedesekké és tisztartókká, a ti törzseitek szerint. **16**És megparancsolám abban az időben a ti bírítóknak, mondván: Hallgassátok ki atyátokfiat, és ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyben. **17**Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbbe hozzátok, és én meghallgatom

azt. **18**És megparancsoltam néktek abban az időben mindent, a mit cselekedjete. **19**Azután elindulánk a Hórebtől, és bejártuk ama nagy és rettenetes pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok hegyének menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk Kádes-Barneához. **20**És mondám néktek: Eljutottatok az Emoreusok hegyéig, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nékünk. **21**Ímé elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírdad azt, a miképen megmondotta az Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj! **22**Ti pedig mindnyájan hozzám járulátok és mondátok: Küldjünk embereket előre, hogy kémleljék meg nékünk azt a földet, és hozzanak nékünk hírt az út felől, a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonuljunk. **23**És tetszék nékem ez a beszéd, és vevék közületek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyet. **24**És fordulának és felmenének a hegyre, és eljutának az Eskól völgyéig, és kikémlelék azt. **25**És vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcséből, és alá hozák hozzánk, és hírt hozának nékünk és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nékünk. **26**De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütete az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen. **27**És zúgolódátok a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy gyűlöl minket az Úr, azért hozott ki minket Égyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket. **28**Hová mennénk fel mi? A mi atyánkfiái megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálásabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítették az égig; még Anák fiaikat is láttunk ott! **29**Akkor mondám néktek: Ne rettegjete és ne féljete azoktól; **30**Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek megy, ő hadakozik ti érettetek mind a szerint, a mint cselekedett vala veletek Égyiptomban a ti szemeitek előtt; **31**És a pusztában, a hol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg jutátok e helyre. **32**Mindazáltal nem hívétek az Úrnak, a ti Isteneteknek. **33**A ki előttetek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, a hol táboroztatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa néktek az utat, a melyen járjatok, és felhőben nappal. **34**Meghallá pedig az Úr beszédetek szavát, és megharaguvék, és megesküvék, mondván: **35**E gonosz nemzetségből való emberek közül egy sem látja meg azt a jó földet, a mely felől megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom; **36**Kivéve Kálebet, a Jefunné

fiát; ő meglátja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéletességgel követte az Urat. ³⁷Még én reám is megharaguvék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be! ³⁸Józsué, a Nún fia, a ki áll te előtted, ő megy be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek. ³⁹És a ti kicsinyeitek, a kikiről szólátok hogy prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt. ⁴⁰Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. ⁴¹És azt felelétek, és azt mondtátok nékem: Vétkeztünk az Úr ellen, mi felmegyünk és hadakozunk mind a szerint, a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk! És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és készek valátok felmenni a hegyre. ⁴²Monda pedig az Úr nékem: Mondd meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harcoljatok, mert nem vagyok közöttetek: hogy meg ne verettesetek a ti ellenségeitektől. ⁴³És megmondám néktek, de nem hallgattatok [rám], hanem pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködétek, és felmenétek a hegyre. ⁴⁴De kijöve az Emoreus, a ki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetének titeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titeket Szeirtől Hormáig. ⁴⁵És visszatérétek onnét, és sírátok az Úr előtt, de nem hallgatá meg az Úr a ti szavakat, és nem figyele rátok. ⁴⁶És sok időn át lakozátok Kádesben, a meddig ott lakozátok.

2Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az Úr, és kerülgettük a Szeir hegyét sok ideig. ²De szóla az Úr nékem, mondván: ³Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok észak felé. ⁴Parancsolj azért a népek, mondván: Mikor általmentek a ti atyátokfiainak, az Ézsaú fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindzáltal igen vigyázzatok! ⁵Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjükből néktek egy talpalatnyit sem; mert Ézsaúnak adtam a Szeir hegyét örökségül. ⁶Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok, ⁷Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezdednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben. ⁸És általmenénk a mi atyánkfiái között, az Ézsaú fiai között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláhtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára. ⁹És monda az Úr nékem: Ne hadakozzál Moáb ellen, és ne ingereld azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. ¹⁰(Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. ¹¹Óriásoknak állíttatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket. ¹²Szeirben pedig Horeusok laktak az előtt, a kiket az Ézsaú fiai kiűztek, és kiirtottak színök elől, és azoknak helyén laktak, a miképen

cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) ¹³Most keljete fel, és menjete át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. ¹⁴Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg általmenénk a Záred patakán, harmincznyolcz esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetsége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. ¹⁵E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. ¹⁶És lön, hogy a mint a hadakozó férfiak mind elpusztulának, kihalván a nép közül. ¹⁷[Így] szóla az Úr nékem, mondván: ¹⁸Ma te általmégy a Moáb határán Ar felé, ¹⁹És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. ²⁰(Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. ²¹[Ez] a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; ²²A miképen cselekedett az Ézsaú fiaival is, a kik Szeir [hegyén] laknak, a mikor kiveszté előlük a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. ²³Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) ²⁴Keljete fel azért, induljatok, menjete át az Arnon patakán; lásd: kezdedbe adtam Szihont, Hesbonnak királyát: az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el [azt], és hadakozzál ő ellene. ²⁵E napon kezdem rábocsátani a népekre, hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek te előtted. ²⁶És követeket küldék a Kedemót pusztából Szihonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel [ezt] izenven: ²⁷Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le [se] jobbra, se balra. ²⁸Eleséget pénzen adj nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: ²⁹A miképen cselekedtek én velem az Ézsaú fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak; míglen átmegek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nékünk! ³⁰De nem akarta Szihon, Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlené tette az Ő szívét, hogy a te kezdedbe adja őt, a mint [nyilván van] je mai napon. ³¹Monda pedig az Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő földé örököd legyen. ³²És kijöve Szihon mi előnkbe minden népével, hogy megvívjon velünk Jahácznál. ³³De az Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népét. ³⁴És elfoglaltuk minden ő városát abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagyunk menekülni senkit. ³⁵De a barmokat prédára vetettük közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. ³⁶Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján, [és] a

völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melylyel ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. ³⁷De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, [sem] a Jabbók patak egész oldalához sem a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltított téged az Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előnkbe Óg, Básánnak királya, ő és minden népe, hogy megvívjon velünk Edreiben. ²De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezembe adtam őt és minden ő népét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával, a ki Hesbonban lakik vala. ³És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden ő népét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való sem maradt belőle. ⁴És abban az időben elfoglaltuk minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét, a Básánbeli Ógnak országát. ⁵Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárokkal, kivévn igen sok kerítetlen várost. ⁶És fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is. ⁷De a barmokat és a városokból való ragadományokat mind magunk közt vetettük prédára. ⁸És elvettük abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyéig. ⁹(A Sidoniak a Hermont Szirjonnak, az Emoreusok pedig Szenirnek hívják.) ¹⁰A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig, a melyek a Básánbeli Óg országának városai voltak. ¹¹Mert egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Ímé az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilencz sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint. ¹²Ezt a földet pedig, a [melyet] abban az időben örökségünké tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegyének felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és Gáditáknak. ¹³A Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, az Óg országát odaadtam a Manassé fél törzsének, Argóbnak egész vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták. ¹⁴Jair, Manassének fia, kapta Argóbnak egész vidékét, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevére Jair faluinak hívják mind e mai napig. ¹⁵Mákirnak pedig adtam Gileádot. ¹⁶A Rúbenitáknak és a Gáditáknak pedig adtam Gileádtól fogva Arnonnak patakáig (a határ pedig a patak közepe) és a Jabbók patakáig, a [mely] az Ammon fiainak határa; ¹⁷És a síkságot és határu a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a mely a Piszga-[hegy] lába alatt van napkelet felől. ¹⁸És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izráel fiai előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. ¹⁹Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok ([mert] tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én adtam néktek. ²⁰Mindaddig, a míg nyugodalmat ad az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ad nékik a Jordánon túl. Azután térjete vissza, kiki az ő örökségébe, a melyet adtam néktek. ²¹Józsúének is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindazt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királylyal; így cselekszik az Úr minden országgal, a melyen átmegy. ²²Ne féljete tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! ²³Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: ²⁴Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgálódat a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, a ki cselekedhetné a te cselekedeteid és hatalmad szerint? ²⁵Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont! ²⁶De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt monda az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! ²⁷Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem átmegy át ezen a Jordánon. ²⁸Józsúének pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örököséivé annak a földnek, a melyet meglátsz. ²⁹És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

4 Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítalak titeket, hogy azok szerint cselekedjete, hogy élhessetek, és bemehessetek, és bírhasátok a földet, a melyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ad néktek. ²Semmit se tegyete az ígéhez, a melyet én parancsolok néktek, se el ne vegyete abból, hogy megtarthasátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én parancsolok néktek. ³Szemeitekkel láttátok, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közüled. ⁴Ti pedig, a kik ragaszkodtatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindnyájan élte e napig. ⁵Lássátok, tanítóttalak titeket rendelésekre és végzésekre, a mint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenedem, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, a melybe bementek, hogy bírjátok azt. ⁶Megtartsátok azért és megcselekedjete! Mert ez lesz a ti bölcségetek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! ⁷Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint [mi hozzánk] az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? ⁸És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, a melyet én ma adok elétek?! ⁹Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelketet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket láttak

a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. ¹⁰[El ne felejtkezzél] a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened előtt állottál a Hórebben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, a míg e földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is. ¹¹És előjárulátok, és megállátok a hegy alatt; a hegy pedig tűzben ég vala mind az ég közepéig, [mindamellett] sötétség, köd és homályosság vala. ¹²És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak hangját ti [is] halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. ¹³És kijelenté néktek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kötőablára. ¹⁴Engem is utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. ¹⁵Őriztétek meg azért jól a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a Hórebben; ¹⁶Hogy el ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványféle alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszony képére; ¹⁷Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely röpköd a levegőben; ¹⁸Képére valamely földön csúszó-mászó állatnak; képére valamely hálnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. ¹⁹Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt. ²⁰Titeket pedig [kézen] fogott az Úr, és kihozott titeket a vas kemenczéből, Égyiptomból, hogy legyetek néki örökös népe, miképen e mai napon [vagytok.] ²¹De én reám megharaguvék az Úr ti miattatok, és megesküvék, hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád néked örökségül. ²²Miután én meghalok e földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírjátok azt a jó földet; ²³Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, a miképen megparancsolt az Úr, a te Istened. ²⁴Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten ő. ²⁵Hogyha majd fiaikat és unokákat nemesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltak magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén őt: ²⁶Bizonyosságul hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet, hogy elveszvéen hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. ²⁷És az Úr szétszór titeket a népek közé, és szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. ²⁸És szolgáltok ott emberi kéz által csinált isteneknek: fának és kőnek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is esznek, nem is szagolnak. ²⁹De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. ³⁰Mikor nyomorúságban leéledsz, és utólréneked téged mindezek az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: ³¹(Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszt, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, a mely felől megesküdt nékik. ³²Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyek te előtted voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten embert teremtett e földre, és pedig az égnek [egyik] szélétől az égnek [másik] széléig, ha történt-e e nagy dologhoz hasonló, vagy hallatszott-e ehhez fogható? ³³Hallotta-e valamely nép a tűz közepéből szóló Istennek szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt volna? ³⁴Avagy próbálta-e azt Isten, hogy elmenjen [és] válaszszon magának népet [valamely] nemzetség közül, kísértésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettenetességek által, a miképen cselekedte mind ezeket ti érettetek az Úr, a ti Istenetek Égyiptomban, szemeitek láttára? ³⁵[Csak] néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten [és] nincsen kivüle több! ³⁶Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatta néked amaz ő nagy tüzeit, és hallottad beszédét a tűz közepéből. ³⁷És mivel szerette a te atyáidat, és kiválasztotta az ő magvokat [is] ő utánok, és kihozott téged az ő orcájával Égyiptomból, az ő nagy erejével: ³⁸Hogy kiűzzön náladnál nagyobb és erősebb népeket előled, hogy bevigyen téged, és adja néked az ő földjüket örökségül, mint a mai napon van: ³⁹Tudd meg azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és nincsen több! ⁴⁰Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy jól legyen dolgod és a te fiaidnak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. ⁴¹Akkor választá Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé; ⁴²Hogy oda fusson a gyilkos, a ki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, a ki az előtt nem gyűlölte vala, és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül. ⁴³Tudniillik azért a pusztában, a sík földön a Ruben [fiainak,] Rámótot Betez Gileádban a Gád [fiai]nak, és Gólánt Básánban a Manassé [fiainak. ⁴⁴Ez pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. ⁴⁵Ezek a bizonyágtételek, a rendelések és végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiaiának, mikor Égyiptomból kijöttek vala. ⁴⁶A Jordánon túl a völgyben, Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok királyának földjén, a ki lakozik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Égyiptomból kijöttek vala. ⁴⁷És elfoglalák az ő földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyáét, a kik a Jordánon túl [laknak vala] napkelet felől. ⁴⁸Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegyéig, a mely a

Hermon; ⁴⁹És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga [hegy] aljáig.

5És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Hallgassátok meg Izráel a rendelkezéseket és a végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek azokra, megcselekedvén azokat! ²Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hórebben. ³Nem a mi atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindnyájan [és] élünk. ⁴Színről színre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. ⁵(Én pedig az Úr között és ti közöttetek állok vala abban az időben, hogy megjelentsem néktek az Úr beszédét; mert ti a tűztől féltetek vala, és nem menétek fel a hegyre) mondván: ⁶Én, az Úr, [vagyok] a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak földéből, a szolgálatnak házából. ⁷Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. ⁸Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. ⁹Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedíziglen, a kik engem gyűlölnék; ¹⁰De irgalmasságot cselekeszem ezeriglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják. ¹¹Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. ¹²Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. ¹³Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. ¹⁴De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, [se] magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; ¹⁵És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Égyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad. ¹⁶Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad te néked. ¹⁷Ne ölj. ¹⁸És ne paráználkodjál. ¹⁹És ne lopj. ²⁰És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot. ²¹És ne kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házáat, szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé. ²²Ez ígéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem többet; és felírá azokat két kötéblára, és adá azokat nékem. ²³És lőn, mikor a szót a setéség közepéből halljátok vala, és a hegy tűzzel ég [vala], hozzám jövétek a ti törzseiteknek minden fejedelmével és vénjével; ²⁴És mondátok: Ímé az Úr, a mi Istenünk megmutatta

nékünk az ő dicsőségét és nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel szól, és ez mégis él. ²⁵Most hát miért haljunk meg? Mert megemészt e nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk! ²⁶Mert kicsoda az, az összes halandók közül, a ki a tűznek közepéből szóló élő Istennek szavát hallotta, mint mi, hogy megélt volna? ²⁷Járulj oda te, és hallgass meg mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istenünk, és te majd beszéld el nékünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszünk. ²⁸És meghallá az Úr a ti beszédeitek szavát, a mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád; mind jó, a mit beszéltek vala. ²⁹Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekeiknek mindörökké! ³⁰Menj el, és mondd meg nékik: Térjete vissza a ti sátoraitokba. ³¹Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok néktek örökségül. ³²Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjete, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjete se jobbra, se balra. ³³Mindig azon az úton járjatek, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek, hogy éljete, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, a melyet bírni fogtok.

6Ezek pedig a parancsolatok, a rendelkezések és a végzések, a melyek fölül parancsolta az Úr, a ti Istenetek, hogy megtanítsam azokat néktek, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, a melyre átmenőben vagytok, hogy bírjátok azt; ²Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess. ³Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedjed, hogy jól legyen dolgod, és hogy igen megsokasodjál a tejjel és mézzel folyó földön, a miképen megígérte az Úr, a te atyáidnak Istene néked. ⁴Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! ⁵Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. ⁶És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. ⁷És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. ⁸És kössed azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. ⁹És ird fel azokat a te házádnak kaplófeleire, és a te kapuidra. ¹⁰És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely fölül megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; ¹¹És minden jóval telt házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő- és olajfakerteket, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és

megeleégssel: ¹²Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a ki kihozott téged Égyiptom földéről, a szolgaságnak házából! ¹³Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. ¹⁴Ne járjatok idegen istenek után, azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültek vannak; ¹⁵(Mert az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el ne törüljön téged a föld színéről. ¹⁶Meg ne kísértészek az Urat, a ti Istenedeket, miképen megkísértették a Maszszában! ¹⁷Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Istenedet parancsolatait, az ő bizonyosságait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked. ¹⁸És azt cselekedj, a mi igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és bírhasd azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak. ¹⁹Hogy elúzzed minden ellenségedet a te színed elöl, a mint megmondotta az Úr. ²⁰Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire [valók] e bizonyágtételek, rendelések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenedünk parancsolt néktek: ²¹Akkor azt mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyiptomból hatalmas kézzel. ²²És tőn az Úr Égyiptomban nagy és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő egész háznépén, a mi szemeink láttára. ²³Minket pedig kihoza onnét, hogy bevigyen minket, és nekünk adja azt a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. ²⁴És megparancsolta nekünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenedet, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartsa minket az életben, mint e mai napon. ²⁵És ez lesz nekünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenedünk előtt, a miképen megparancsolta nekünk.

7 Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírad azt; és sok népet kiűz te előled a Khitteust, a Girgazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; ²És adja őket az Úr, a te Istened a te hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj rajtok. ³Sógorságot se szerezz ő velök, a leányodat se adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak; ⁴Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és idegen isteneknek szolgál; és felgerjed az Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. ⁵Hanem így cselekedjete velök: Oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. ⁶Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe [vagy] te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. ⁷Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; ⁸Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdött volt a

ti atyáitoknak; [azért] hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. ⁹És [hog] megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeriziglen azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják. ¹⁰De megfizet azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. ¹¹Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedj. ¹²Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdött a te atyáidnak. ¹³És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől megesküdött a te atyáidnak, hogy néked adja azt. ¹⁴Áldottabb lészesz minden népnél; nem léssen közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között [meddő.] ¹⁵És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind azokra, a kik gyűlölnék téged. ¹⁶És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ad az Úr, a te Istened; ne kedvezzon a te szemed nekik, és ne tiszteld az ő isteneit; mert tör gyanánt [volna] az néked. ¹⁷Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen űzhetem én ki őket? ¹⁸Ne félj tőlök; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel: ¹⁹A nagy kísértésekről, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekről és csudákról; az erős kézről, és a kinyujtott karról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől te félsz. ²⁰Sőt még a darázsokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened mind addig, míglen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a kik elrejtöztek te előled. ²¹Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten! ²²És lassan-lassan kiűzi az Úr, a te Istened e népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellened! ²³De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglen elvesznek. ²⁴Az ő királyait is kezébe adja, hogy eltöröljed az ő nevöket az ég alól; senki ellened nem állhat, míglen elveszted őket. ²⁵Az ő isteneiknek faragott képeit tűzzel égess meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy törbe ne essél miatta; mert útálatosság az az Úr előtt, a te Istened előtt. ²⁶Útálatosságot pedig ne vígy be a te házádba, hogy átokká [ne] légy, mint az, [hanem] megvetvén vesd meg azt, és útálván útáld meg azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon

parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bírhasstok a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak. ²És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? ³És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mind azzal él az ember, a mi az Úrnak szájából származik. ⁴A te ruházatod le nem kopott rólad, sem a te lábad meg nem dagadott immár negyven esztendőtl fogva. ⁵Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened; ⁶És őrizd meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt féljed. ⁷Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; [bő]vizű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak. ⁸Búza-, árpa-, szőlőtő- fige- és gránátalma-[termő] földre, faolaj- és méz-[termő] földre. ⁹[Oly] földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szűkölködöl; [oly] földre, a melynek kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vágatsz! ¹⁰Ha azért eszel majd és megelégszel : dicsérjed az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott. ¹¹Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked e mai napon; ¹²Hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; ¹³És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megsaporodik: ¹⁴Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki kihozott téged Égyiptom földéből, a szolgaságnak házából; ¹⁵A ki vezérlett téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak, nagy és rettenetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény kősziklából; ¹⁶A ki mannával étete téged a pusztában, a mit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: ¹⁷És ne monddad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! ¹⁸Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, a ki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van. ¹⁹Ha pedig teljesen megfejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyoságot teszek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. ²⁰Mint azok a nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.

⁹Halljad Izrael, te általmégy ma a Jordánon, hogy bemenvén, örökségül bírnál náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az égig megerősített városokat; ²Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kiktől magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? ³Tudd meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, a ki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázta meg azokat te előtted; és kiüzöd, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. ⁴Mikor azért kiüzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírtam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért üzi ki te előled az Úr; ⁵Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért üzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ⁶Tudd meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! ⁷Emlékezzél meg róla, és el ne felejtse azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből, mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatok vala. ⁸Már a Hórebbe haragra indítátok az Urat, és annyira megharaguvék reátok az Úr, hogy el akara veszteni titeket. ⁹Mikor felmegyek vala a hegyre, hogy átvegyem a kötáblákat, a szövetségnek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. ¹⁰Akkor átadá nékem az Úr a két kötáblát, a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján. ¹¹És mikor a negyven nap és negyven éj elmúltával átadá az Úr nékem a két kötáblát, a szövetségnek tábláit; ¹²Akkor monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen vala; mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Égyiptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. ¹³Ismét szóla nékem az Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! ¹⁴Hagyj békét nékem, hadd pusztítsam el őket, és töröljem el az ő nevöket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé! ¹⁵Megfordulék azért, és alájövék a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája az én két kezemben vala. ¹⁶És mikor látám, hogy ímé vétkeztek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértetek vala az útról, a melyet az Úr parancsolt vala néktek: ¹⁷Akkor megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és összetörém azokat a ti szemeitek láttára. ¹⁸És leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnökért, a melyeket elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek őt.

¹⁹Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel ti reátok úgy megharagudt vala az Úr, hogy el akart vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. ²⁰Áronra is igen megharagudt vala az Úr, és el akará őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. ²¹A ti bűnötöket pedig, a borjút, a melyet készítettetek, megragadám, és megégetém azt tűzzel; és összetörém azt, jól megörölvén, mígnem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről foly vala alá. ²²És Thaberában, Massában, és Kibrot- Taavában is haragra indítátok az Urat. ²³És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjete fel, és bírjátok örökséget, a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatok vala az Úrnak, a ti Isteneteknek beszéde ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. ²⁴Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. ²⁵És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. ²⁶Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondek: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Egyiptomból. ²⁷Emlékezzél meg a te szolgálóidról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek keménybégét, ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél. ²⁸Hogy ne mondja a föld [népe], a honnét kihoztál minket: mivelhogy az Úr nem vihette be őket a földre, a melyet ígért volt nékik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. ²⁹Pedigők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és a te kinyújtott karoddal!

10 Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. ²És felírom a táblákra azokat az ígéket, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tedd azokat a ládába. ³Csinálék azért ládát sittim-fából, és faragék két kőtáblát is, az előbbiekhöz hasonlókat, és felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. ⁴És felírá a táblákra az előbbi írás szerint a tíz ígét, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr azokat nékem. ⁵Akkor megfordulék és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr parancsolta vala nékem. ⁶Izráel fiai pedig elindulának Beeróthból, a mely a Jákán fiaié, Moszérába. Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temetteté, és Eleázár, az ő fia lön pappá helyette. ⁷Innét indulának Gudgódba, Gudgódból pedig Jotbatába, [bō]vízű patakok földére. ⁸Abban az időben választá ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének ládáját, [és] hogy az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében mind e napig. ⁹Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő atyafiaival; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. ¹⁰Én pedig ott állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel:

és meghallgata engem az Úr akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. ¹¹És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és járj a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom. ¹²Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te Istenedet; hogy minden ő utain járj, és szeresd őt, és tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, és teljes lelkedből, ¹³Megtartván az Úrnak parancsolatait és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod! ¹⁴Ímé az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mely rajta van! ¹⁵De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvokat: titeket választott ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon [is látszik]. ¹⁶Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak; ¹⁷Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, a ki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad. ¹⁸Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot. ¹⁹Szeressétek azért a jövevényt; mert [ti is] jövevények voltatok Egyiptom földén. ²⁰Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed, ő bégét, ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél. ²¹Ő a te dicséreted, és a te Istened, a ki azokat a nagy és rettenetes dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid. ²²A te atyáid hetvenen mentek vala alá Egyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokasított téged, mint az égnek csillagait!

11 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az ő megtartani valóit: rendeléseit, végzéseit és parancsolatait minden időben. ²És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal [szólok], a kik nem tudják és nem látták) az Úrnak, a te Isteneteknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, ³Jeleit és cselekedeteit, a melyeket ő Egyiptomban cselekedett a Faraóval, az egyiptombeliek királyával, és az ő egész földével; ⁴És a melyeket cselekedett az egyiptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres tenger vizeit, mikor üldözének titeket, és elveszté őket az Úr mind e mai napig; ⁵És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg e helyre jutátok; ⁶És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját, és elnyelé őket háznépeikkel, sátoraikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel között. ⁷Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett. ⁸Tartsátok meg azért mind a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy megerősödjétek, bemenjete fel és bírjátok a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. ⁹És hogy sok ideig élhessetek a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik és az ő magvoknak adja [azt a] tejjel és mézzel folyó földet. ¹⁰Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Egyiptomnak

földe, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntöznöd, mint egy veteményes kertet; ¹¹Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet. ¹²[Oly] föld [az], a melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta [függenek] az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezdetétől az esztendő végéig. ¹³Lészen azért, hogyha valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok néktek, úgy hogy az Urat, a ti Istenteket szeretitek, és néki szolgáltok teljes szívetekből és teljes lelketekből: ¹⁴Esőt adok a ti földetekre alkalmas időben: korai és kései [esőt], hogy betakaríthasd a te gabonádat, borodat és olajodat; ¹⁵Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelepszel. ¹⁶Vigyázzatok azért, hogy a ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térjetekek, és ne tiszteljetekek idegen isteneket, és ne boruljatekek le előttök. ¹⁷Különben az Úrnak haragja felgerjed reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne legyen, és a föld az ő gyümölcsét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ad néktek. ¹⁸Vegyétekek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és kössétekek azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitekek között; ¹⁹És tanítsátok meg azokra a ti fiaitokot, szólván azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz. ²⁰És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; ²¹Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik adja mindaddig, a míg az ég a föld felett léssen. ²²Mert ha szorosán megtartjátok mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjetekek; ha szeretitek az Urat, a ti Istenteket, ha minden ő útain jártok, és ő hozzá ragaszkodtok: ²³Akkor kiúzi az Úr mind azokat a nemzeteket ti előletekek, és úrrá lesztekek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. ²⁴Minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétekek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől, az Eufrátes folyóvizétől a nyugoti tengerig lesz a ti határotok. ²⁵Nem állhat meg senki előttetekek; azt míveli az Úr, a ti Istenetek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, a melyre rátapostok, a mint megmondotta néktek. ²⁶Lásd, én adok ma előttökbe áldást és átkot! ²⁷Az áldást, ha engedelmeskedtekek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek; ²⁸Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtekek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, és letértekek az útról, a melyet én ma parancsolok néktek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetekek. ²⁹És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegyén, az átkot pedig az Ebál hegyén. ³⁰Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugoti út megett, a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Móré tölgyei mellett?! ³¹Mert ti átmentek a Jordánon, hogy bemenvén bírassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ad

néktek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni fogtok abban: ³²Vigyázzatok, hogy mind e rendelések és végzések szerint cselekedjetekek, a melyeket én ma adok ti előttökbe.

12Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ad néked, hogy bírjad azt minden időben a míg éltekek a földön: ²Pusztára pusztítsátok el mind azokat a helyeket, a hol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztekek, szolgáltak az ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldelő fa alatt. ³És rontsátok el azoknak oltárait, törjetekek össze oszlopaikat, tűzzel égessétekek meg berkeiket, és vagdaljátok szét az ő isteneiknek faragott képeit, a nevétekek is pusztítsátok ki arról a helyről. ⁴Ne cselekedjetekek így az Úrral, a ti Istenetekkel; ⁵Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze [és] ott lakozzék, [azt] gyakoroljátok és oda menjetekek. ⁶És oda vigyetekek egészen égőáldozataitokot, véres áldozataitokot, tizedeiteket, kezeitekeknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokot, és a ti barmaitokot, és juhaitokotnak első fajzását. ⁷És ott egyetekek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendeztekek ti és a ti házatekek minden népe, kezekek minden keresményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. ⁸Ne cselekedjetekek ott mind a szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik [azt.] a mi jónak látszik néki. ⁹Mert még ez ideig nem mentetekek be a nyugodalmas helyre, és az örökségbe, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ¹⁰Mikor pedig átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenetek ad néktek örökségül, és megnyugtat titeket minden ellenségektektől, a kik körületekek vannak, és bátorsággal fogtok lakozni: ¹¹Akkor arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetekek mindent, a mit én parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokot, véres áldozataitokot, tizedeiteket és kezeitekeknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokot, a melyeket fogadtok az Úrnak. ¹²És örvendeztekek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálítokot és szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon belől léssen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek. ¹³Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozzad minden helyen, a melyet meglátsz; ¹⁴Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad a te egészen égőáldozatidat, és ott cselekedjél mindent, a mit én parancsolok néked. ¹⁵Mindazáltal a te lelkekeknek teljes kívánsága szerint vágatsz barmot és ehetekek húst, minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ad néked; mind a tisztátalan, mind a tiszta ehetekek azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast. ¹⁶Csakhogy a vért meg ne egyetekek; a földre öntsd azt, mint a vizet. ¹⁷Nem ehetekek meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak

és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási [áldozatodat,] a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat; a te kezded felemelt áldozatát; ¹⁸Hanem az Úrnak a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgálád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezdetet veted. ¹⁹Vigyázz, hogy el ne hagyjad a lévitát valameddig élsz a te földeden. ²⁰Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodat, a miképen ígérte vala néked, és ezt mondod: Húst ehethet! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. ²¹Ha messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr ad majd néked: akkor egyél [azokból] a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint. ²²De, a mint az özet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tisztátalan és a tiszta egyaránt ehetik abból. ²³Csak hogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed! ²⁴Meg ne egyed azt, a földre öntsd azt, mint a vizet. ²⁵Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt. ²⁶De ha valamit megszentelsz a tiédből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd [azt] arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr. ²⁷És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak húsát és véréit; [egyéb] áldozataidnak véréit azonban öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted. ²⁸Vigyázz és hallgasd meg mindezeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánad mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. ²⁹Mikor kiirtja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kikhez bemegy, hogy bírjad őket, és bírni fogod őket, és lakozol majd az ő földükön: ³⁰Vigyázz magadrais teljes áldozatul az Úrnak, a te Istenednek, és legyen hogy őket követvén törbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozzál az ő isteneik felől, mondván: Miképpen ragadjon semmi a te kezdedhez abból az átokra valóból, tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem. ³¹Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert mind azt az útálatosságot, a mit gyűlöl az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaikat is megégetik vala tűzzel az ő isteneiknek. ³²Mind azt, a mit én parancsolok néktek, megtartsátok, és a szerint cselekedjétek: semmit ne tégy ahhoz, és el se végy abból!

13Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ad néked; ²Ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kövessünk idegen isteneket, a kiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat: ³Ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenedek kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-e az

Urát, a ti Istenedeket teljes szívetekből, és teljes lelketekből? Az Urat, a ti Istenedeket kövessétek, és őt féljétek, és az ő parancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. ⁵Az a jövendőmondó pedig vagy álomlátó ölettesse meg; mert pártütést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenedek ellen, a ki kihozott titeket Égyiptom földéből, és megszabadított téged a szolgaságnak házából; hogy elfordítson téged arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomlálj ki azért a gonoszt magad közül. ⁶Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek sem te, sem atyáid. ⁷Ama népek istenei közül, a kik körültek vannak, közel hozzád vagy távol tőled, a földnek [egyik] végétől a [másik] végéig: ⁸Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá szánalommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; ⁹Hanem megölvén megöljed őt; a te kezded legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze. ¹⁰Kövekkel kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezett, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te Istenedtől, a ki kihozott téged Égyiptomnak földéből, a szolgaságnak házából; ¹¹És hallja meg az egész Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahhoz hasonló gonoszt te közötted. ¹²Ha valamelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ad néked, hogy ott lakjál, ezt hallod mondani: ¹³Emberek jöttek ki közül, istentelenségnek fiai, és elfordítják városuk lakosait, mondván: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek: ¹⁴Akkor keress, kutass és szorgalmasan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle útálatosság közötted: ¹⁵Hányd kard élére annak a városnak lakosait; áldozd fel azt mindenestől, a mi benne van; a barmát is kard élére [hányd.] ¹⁶És a mi préda van benne, hordd mind együvé az ő piacának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédáját rom mind örökké, [és] soha többé fel ne építtessék. ¹⁷Ne legyen hozzád, és könyörüljön rajtad, és megszorítson téged, a miképen megesküdt a te atyáidnak, ¹⁸Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedjed, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Istenedeknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között ne csináljatok kopaszságot, a halottért, ²Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak. ³Semmi útálatosságot meg ne egyél. ⁴Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek: az ökör, juh, kecske, ⁵Szarvas, őz, bival, vadkecske,

zerge, vad bika és jávor. ⁶És mindazt az állatot, a melynek hasadt a körme és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, megehetitek. ⁷De a kérődzők és hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körmük nem hasadt; tisztátalanok legyenek ezek néktek. ⁸És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek, holttestöket se illessétek. ⁹Ezeket ehettitek meg mindazokból, melyek vízben [élnek:] a minnek úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; ¹⁰Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye, meg ne egyétek; tisztátalan az néktek. ¹¹Minden tiszta madarat megehetitek. ¹²Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. ¹³A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. ¹⁴Minden holló az ő nemével. ¹⁵A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. ¹⁶A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. ¹⁷A pelikán, a gém és a hattyú. ¹⁸Az eszterág és a szarka az ő nemével; a бүдösbanka és a denevér. ¹⁹Minden szárnyas féreg is tisztátalan legyen néktek; meg ne egyétek. ²⁰Minden tiszta szárnyast megehetitek. ²¹Semmi holttestet meg ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől [van], adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az idegennek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne föld a gödölyét az ő anyja tejében. ²²Esztendőre tizedet vedd a te magodnak minden terméséből, a mely a te meződön terem. ²³És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben. ²⁴Ha pedig hosszabb néked az út, hogysen oda vihethéd azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened: ²⁵Akkor add el pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; ²⁶És adjad a pénzt mind azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe. ²⁷A lévitát pedig, a ki a te kapuidon belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem öröksége veled. ²⁸A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. ²⁹És eljön a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te kapuidon belől [vannak], és esznek és megelegetsznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezeden minden munkájában, a melyet végzesz.

15A hetedik esztendő végén elengedést mívelj. ²Ez pedig az elengedésnek módja: Minden kölcsönadó ember engedje el, a mit kölcsönadott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és atyjafián; mert elengedés hirdettetett

az Úrért. ³Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál lesz, engedje el [néki] a te kezéd. ⁴De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt. ⁵De csak úgy [lesz] [ez], ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén mind azt a parancsolatot, a melyet én ma parancsolok néked. ⁶Mert az Úr, a te Istened megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak. ⁷Ha [mégis] szegénynyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; ⁸Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik. ⁹Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. ¹⁰Bizonyára adj néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezded vedd. ¹¹Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. ¹²Hogyha eladja magát néked a te atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged hat esztendeig: a hetedik esztendőben bocsásd őt szabadon mellőled. ¹³És mikor szabadon bocsátod őt mellőled, ne bocsásd el őt üresen; ¹⁴[Hanem] terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te szérűdről, és a te sajtódból; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. ¹⁵És emlékezzél meg róla, hogy [te is] szolga voltál Égyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt néked. ¹⁶Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy jól van néki te nálad dolga: ¹⁷Akkor vedd az árat, és fúrd a fülebe és az ajtóba; és legyen szolgáló mindvégig; így cselekedjél szolgálóleányoddal is. ¹⁸Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen két annyi bére valót szolgáltat néked hat éven át, mint a béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. ¹⁹Barmaid és juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te tehenednek első fajzásán, és meg ne nyírjad a te juhaidnak első fajzását. ²⁰Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. ²¹Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, [vagy] akármely fogyatkozásban szenvedő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. ²²A te kapuidon belől edd meg azt; a tisztátalan és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy

szarvas. ²³Csakhogy a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsdt azt, mint a vizet.

16Ügyelj az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban hozott ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. ²Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. ³Ne egyél azzal semmi kovászoszt, [hanem] hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak kenyerét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom, földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. ⁴És ne lásjon senki kovászt hét napon át sehol a te határodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. ⁵Nem ölheted le a páskhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked; ⁶Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. ⁷Azon a helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te hajlékodbá. ⁸Hat napon át egyél kovásztalan; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesztő ünnepe lévén, ne munkálkodjál [azon.] ⁹Számlálj [azután] magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlódat a vetésbe bocsátod. ¹⁰És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezdednek szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhoz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened. ¹¹És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgálád, szolgálóleányod, és a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. ¹²És emlékezzél meg róla, hogy te [is] szolgálta voltál Égyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendelkezéseket. ¹³A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd [a termést] a te szérűdről és sajtódról. ¹⁴És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. ¹⁵Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezdednek minden munkájában; azért örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. ¹⁶Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! ¹⁷Kiki az ő képessége szerint [adjon,] az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked. ¹⁸Bírákat és felügyelőket állíts minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzseid szerint, hogy ítéljék a népet igaz ítélettel. ¹⁹El

ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja a bölcsék szeméit, és elfordítja az igazak beszédét. ²⁰Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. ²¹Ne plántálj magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. ²²Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöl az Úr, a te Istened.

17Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármilyen hiba; mert útálatosság az az Úrnak, a te Istenednek. ²Hogyha taláztatik közötted valamelyikben a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik az Úrnak, a te Istenednek szeméi előtt, megszegvén az ő szövetségét; ³És elmegy és szolgál idegen isteneket, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közül, a melyet nem parancsoltam; ⁴És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos a dolog, [és] megtörtént ez az útálatosság Izráelben: ⁵Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, a ki azt a gonoszságot művelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. ⁶Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halálra való; [de] egy tanú szavára meg ne haljon. ⁷A tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettessék, és azután mind az egész nép keze. Így tisztítsd ki magad közül a gonoszt. ⁸Ha megfoghatatlan valami előtted, a mikor ítélned kell vér és vér között, ügy és ügy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. ⁹És menj be a Lévita-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják néked az ítéletmondást. ¹⁰És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy mind a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged. ¹¹A törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra. ¹²Ha pedig elbizakodottságból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. ¹³És mind az egész nép hallja, és féljen, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. ¹⁴Mikor bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, és bírod azt, és lakozol abban, és ezt mondod: Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a melyek körültem vannak: ¹⁵Azt emeld magad fölé királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai közül emelj magad fölé királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, a ki nem atyádfia. ¹⁶Csak sok lovat ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy

lovat sokasítsa, mivelhogy az Úr megmondta néktek: Ne térjetekek többé vissza azon az úton! ¹⁷Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se ezüstjét, se aranyát felettébb meg ne sokasítsa. ¹⁸És mikor az ő országának királyi székére ül, írja le magának könyvbe e törvénynek mását a Lévitá-papokéból. ¹⁹És legyen az ő nála, és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa e törvénynek minden ígését, és e rendelkezéseket, hogy azokat cselekedje. ²⁰Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyjafiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az ő országában ő és az ő fiai Izráelben.

18A Lévitá-papoknak, a Lévi egész nemzetségének ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem éljenek az Úrnak tüzes áldozataiból és örökségéből. ²Annakokáért ne legyen néki öröksége az ő atyjafiai között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki. ³És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörral, akár juhval, hogy a papnak adják a lapoczkát, a két állat és a gyomrot. ⁴A te gabonád, mustod és olajod zsenégjét, és a te juhaid gyapjának zsenégjét néki adjad; ⁵Mert őt választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetséged közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, ő és az ő fiai minden időben. ⁶Mikor pedig eljön a Lévitá valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid közül, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes kívánsága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr: ⁷Szolgáljon az Úrnak az ő Istenednek nevében, mint az ő többi atyjafiai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr előtt. ⁸Az eledelkeben egyenlőképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladott valaki az ő atyai örökségéből. ⁹Mikor te bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint. ¹⁰Ne találtassék te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se ígész, se jegymagyarázó, se varázsló; ¹¹Se bűbájos, se ördöngösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző; ¹²Mert mind utálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled. ¹³Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. ¹⁴Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűzesz, ígészökre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened. ¹⁵Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok! ¹⁶Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hórebbe a gyülekezésnek napján mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istennemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! ¹⁷Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondtak. ¹⁸Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik mindent, a mit parancsolok néki. ¹⁹És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon! ²⁰De az a próféta, a ki olyat mer

szólani az én nevemben, a mit én nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta. ²¹Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígét, a melyet nem mondott az Úr? ²²Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljeseedik be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

19Mikor kiírtja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és bírn fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő házaikban: ²Válassz ki magadnak három várost a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt. ³Készítsd meg magadnak az utat [azokhoz], és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön. ⁴Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt azelőtt; ⁵A ki [például] elmegy az ő felebarátjával az erdőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével, hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon. ⁶Különben a vérbosszuló rokon űzőbe veszi az ő szívének búsulásában, és eléri, ha az út hosszú leend, és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt. ⁷Azért én parancsolom néked, mondván: Három várost válassz magadnak. ⁸Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodát, a mint megesküdt a te atyáidnak, és néked adja mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyáidnak; ⁹(Hogyha megtartod mind e parancsolatot, megtévén azt, a mit én ma parancsolok néked, [tudniillik], hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és jársz az ő utain minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost. ¹⁰Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és hogy a vér ne legyen rajtad. ¹¹De hogyha lesz valaki, a ki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt, és reá támad és úgy üti meg, hogy meghal, és bemenekül valamelyikbe e városok közül: ¹²Akkor az ő városának vénei küldjenek [embereket], és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszuló rokon kezébe, hogy meghaljon. ¹³Ne nézz reá száanalommal, hanem tisztátsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. ¹⁴A te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy bírjad azt. ¹⁵Ne álljon elő egy tanú senki ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnben bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú szavára álljon a dolog. ¹⁶Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártütéssel vádolja őt: ¹⁷Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elé, a papok és a bírák elé, a kik abban az időben lesznek; ¹⁸És a bírák vizsgálják

meg jól [a dolgot], és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot szólott az ő atyjafia ellen: ¹⁹Úgy cselekedjétek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyjafiával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt; ²⁰Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne cselekedjenek te közötted ilyen gonosz dolgot. ²¹Ne nézz reá számalommal; lelket lélekért, szemet szemért, fogat fogért, kezét kézért, lábat lábért.

20Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet: ne félj tőlök, mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozott téged Égyiptom földről. ²És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; ³És ezt mondja nékik: Hallgassd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljétek, és meg ne rettenjétek, se meg ne rémüljétek előttök; ⁴Mert az Úr, a ti Istenedek veletek megy, hogy harcoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartsa titeket. ⁵Az előljárók pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan férfi, a ki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki avassa fel azt. ⁶És kicsoda olyan férfi, a ki szőlőt ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki vegye el annak hasznát. ⁷És kicsoda olyan férfi, a ki feleséget jegyzett el magának, de még el nem vette? Menjen el, és térjen vissza házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki vegye azt el. ⁸Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi, a ki félénk és lágy szívű? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy az ő atyjafiainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve. ⁹És mikor elvégzik az előljárók beszédöket a néphez, állítsanak seregvezéreket a nép élére. ¹⁰Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínáld meg azt. ¹¹És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találtatik abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. ¹²Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harcra kél veled, akkor zárd azt körül; ¹³És [ha] az Úr, a te Istened kezébe adja azt: vágj le abban minden fineműt fegyver élével; ¹⁴De az asszonyokat, a kis gyermekeket, a barmokat és mind azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni való magadnak prédáld; és fogyaszd el a te ellenségeidtől való zsákmányt, a kiket kezébe ad néked az Úr, a te Istened. ¹⁵Így cselekedjél mindazokkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetek városai közül valók. ¹⁶De e népek városaiban, a melyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyd élni csak egy lelket is; ¹⁷Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; ¹⁸Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útálatosságaik szerint cselekedni, a melyeket

ők cselekesznek az ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzetek az Úr ellen, a ti Istenedek ellen. ¹⁹Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegjed azt: ki ne veszítsd annak egy élőfáját sem, fejszével vágván azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? ²⁰Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcsstermő, azt veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erősséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a míg leomlik az.

21Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked birtokul, és az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki ölte meg azt; ²Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és mérjék meg [a földet] a városokig, a melyek az agyonütött körül vannak; ³És a mely város legközelebb esik az agyonütöthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszötínót, a melylyel még nem dolgoztattak, és a mely nem vont még jármot; ⁴És annak a városnak vénei vigyék az üszöt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az üszőnek ott a völgyben. ⁵És járuljanak oda a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). ⁶És mindnyájan annak a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütöthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszegett üsző felett a völgyben; ⁷És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki ezt a vért, sem a mi szemeink nem látták. ⁸Bocsáss meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek a vérért. ⁹Te azért tisztítsd ki közüled az ártatlan vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. ¹⁰Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, kezébe adja őket az Úr, a te Istened, és azok közül foglyokat ejtesz; ¹¹És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: ¹²Vidd be őt a te házába, hogy nyírja meg a fejét, és messe le körmeit. ¹³És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házában, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. ¹⁴Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt. ¹⁵Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnék néki fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsőszülött: ¹⁶Azon a napon, a melyen az ő fiait örökösökké teszi a maga jószágában, nem teheti elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, a ki elsőszülött; ¹⁷Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van; mert az az ő erejének zsengeje, övé az elsőszülöttség joga.

¹⁸Ha valakinek pártütő és makacs fia van, a ki az ő atyja szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyítik, sem engedelmeskedik nékik: ¹⁹Az illet fogja meg az ő atyja és anyja, és vigyék azt az ő városának véneihez és az ő helységének kapujába, ²⁰És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk pártütő és makacs, nem hallgat a mi szónkra, tobzódó és részeges: ²¹Akkor az ő városának minden embere kövekkel kövezzék meg azt, hogy meghaljon. Így tisztítsd ki közülük a gonoszt, és az egész Izráel hallja meg, és féljen! ²²Ha valakiben halálos ítéletre való bűn van, és megölik, és felakasztatod azt fára: ²³Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt a ki fán függ; és meg ne fertéztessed azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül.

22Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelyeg, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony tereld vissza azokat a te atyádfiához. ²Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismered őt: hajtsd a [barmot] a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és akkor add vissza néki. ³És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és ekképen cselekedjél a te atyádfiának minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. ⁴Ha látod, hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az úton eldűlve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel [azokat.] ⁵Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert mind útálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, a ki ezt míveli. ⁶Ha madárfészek akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön, madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; ⁷Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el magadnak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj. ⁸Ha új házat építesz, házfedeledre korlátot csinálj, hogy vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. ⁹Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek termése. ¹⁰Ne szánts ökrön és szamáron együtt. ¹¹Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gypjúból és lenből szőtt ruhába. ¹²A te felsőruhádnak négy szegletére, a melyet felülre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. ¹³Ha valaki feleséget vesz, és bemegy hozzá, és meggyüli azt, ¹⁴És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz hírbe keveri azt, mert ezt mondja: E feleséget vettem magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne szüzességet: ¹⁵Akkor vegye azt a leánynak atyja és anyja, és vigyék a leány szüzességének [jeleit] a város vénei elé a kapuba; ¹⁶És mondja a leánynak atyja a véneknek: Leányomat feleségül adtam e férfúnak, de gyüli őt; ¹⁷És íme szégyenletes dolgokkal vádol[ja], mondván: Nem találtam a te leányodban szüzességet; pedig ímhol vannak az én leányom szüzességének [jelei!] És terítsék ki a ruhát a város vénei elé. ¹⁸Akkor a város vénei fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt; ¹⁹És bírságot adják meg száz ezüst [siklusra,] és adják ezt a

leány atyjának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita szüzet; és legyen annak felesége, [és] el nem bocsáthatja azt teljes életében. ²⁰Ha pedig igaz lesz a vádolás, és nem találtatik szüzesség a leányban: ²¹Akkor vigyék ki a leányt az ő atyjának háza elé, és az ő városának emberei kövezzék meg kövel, hogy meghaljon; mert gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az az ő atyjának házában. Így tisztítsd ki közülük a gonoszt. ²²Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes asszonnyal hál, ők mindketten is meghaljanak: a férfi, a ki az asszonnyal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. ²³Ha szüz leány van jegyben egy férfúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: ²⁴Vigyétek ki mindkettőjüket annak a városnak kapuja elé, és kövezzék meg őket kövel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta az ő felebarátjának feleségét. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. ²⁵De hogyha mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és erőszakoskodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a férfi haljon meg, a ki azzal hált; ²⁶A leányt pedig ne bántsd, mert a leánynak nincsen halálos bűne, mivel olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti. ²⁷Mert a mezőn találta őt; kiálthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. ²⁸Ha valaki el nem jegyzett szüz leánnyal találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: ²⁹Akkor a férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyjának ötven ezüst [siklust], a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. ³⁰Ne vegye el senki az ő atyjának feleségét, és az ő atyjának takaróját fel ne takarja!

23Akinek szeméremtelle zúzott vagy megcsonkított, ne menjen be az Úrnak községébe. ²A fattyú se menjen be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjen be az Úrnak községébe. ³Az Ammoniták és Moabiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjenek be az Úrnak községébe, soha örökké: ⁴Azért, mert nem jöttek elötökbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. ⁵De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te Istened. ⁶Ne keresd az ő békességöket és az ő javokat teljes életedben, soha. ⁷Ne utáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne utáld az egyiptombelit, mert jövevény voltál az ő földén. ⁸Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nékik, bemehetnek az Úrnak községébe. ⁹Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: a ki nem volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt: menjen ki a táborból, és ne menjen vissza a táborba; ¹¹És mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a táborba. ¹²A táboron kívül valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. ¹³És legyen ásócskád

a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz kívül, [gödröt] áss azzal és ha felkelsz, betakarhassad azt, a mi elment tőled; ¹⁴Mert az Úr, a te Istened, a te táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és elődbe vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el ne forduljon tőled. ¹⁵Ne add ki a szolgát az ő urának, a ki az ő urától hozzád menekült. ¹⁶Veled lakjék, te közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben a te városaid közül, a hol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. ¹⁷Ne legyen [felavatott] paráznánő Izráel leányai közül; se [felavatott] paráznaférfi ne legyen Izráel fiai közül. ¹⁸Ne vidd be a paráznánő bérét és az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében; mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. ¹⁹A te atyádfiától ne végy kamatot: [se] pénznek kamatját, [se] eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. ²⁰Az idegentől vehetsz kamatot, de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire kinyujtod kezedet, azon a földön, a melyre bemégy, hogy birjad azt. ²¹Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdoníttatik az néked. ²²Ha pedig nem teszesz fogadást, bűn sem tulajdoníttatik néked. ²³Ügyelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad akarattól teszesz fogadást az Úrnak, a te Istenednek. ²⁴Ha bemégy a te felebarátodnak szőlőjébe, egyél szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig, de edényedbe ne rakj. ²⁵Ha bemégy a te felebarátod vetésébe, kezeddél szaggass kalászosokat, de sarlóval ne vágj be a te felebarátod vetésébe.

24Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házából; ²És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúé lesz; ³És a második férfiú [is] meggyüli őt, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házából; vagy ha meghal az a második férfi, a ki elvette azt magának feleségül; ⁴Az első férje, a ki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztetett; mert útálatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül. ⁵Hogyha valaki újonnan vesz feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában, és vidámitsa a feleségét, a kit elvett. ⁶Zálogba senki ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életet venne zálogba. ⁷Hogyha rajtakapnak valakit, a ki embert lop az ő atyjafiai közül, Izráel fiai közül, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te közül. ⁸A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmasan megtartsad és megcselekedjed mindazt, a mire a Lévíta-papok tanítanak

titeket; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nékik, a képen cselekedjétek. ⁹Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miriámmal az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból. ¹⁰Ha kölcsön adsz valamit a te felebarátodnak: ne menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle; ¹¹Kivül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát. ¹²Hogyha szegény ember az, ne feküdjél le az ő zálogával; ¹³Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságul lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt. ¹⁴A szegény és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak. ¹⁵Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánczik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad. ¹⁶Meg ne öletessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne öletessenek az atyáért; kiki az ő bűnéért haljon meg. ¹⁷A jövevénynek [és] az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegynek ruháját ne vedd zálogba. ¹⁸Hanem emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomban, és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. ¹⁹Mikor learatod aratni valódat a te meződön, és kévét felejtessz a mezőn, ne térj vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. ²⁰Ha olajfád [termését] lerázod, ne szedd le, a mi még utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. ²¹Ha szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. ²²És emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

25Ha per támad férfiak között, és törvény elé mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak és bűnösnek mondják a bűnöst: ²Akkor, ha a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttessen arra maga előtt annak bűnössége szerint való számban. ³Negyvenet üttessen rá, ne többet, hogy netalán, ha ennél több ütést üttet reá, alávalóvá legyen előtted a te atyádfia. ⁴Ne kösd be az ökörnek száját, mikor nyomtat! ⁵Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közülök, és nincs annak fia: a megholtnak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; [hanem] a sógora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül, és éljen vele sógorsági házasságban. ⁶És majd az elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izráelből. ⁷Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja: Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérenek nevét Izráelben, nem akar velem sógorsági házasságban élni. ⁸Akkor hívják azt az ő városának vénei, és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni: ⁹Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szeméi előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és

köpjön az arcába, és szóljon, és ezt mondja: Így kell cselekedni azzal a férfival, a ki nem építi az ő testvérének házáat. ¹⁰És "lehúzott sarujú háznép"-nek nevezzék az ő nevét Izráelben. ¹¹Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, a ki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: ¹²Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. ¹³Ne legyen a te zsákodban kétféle font: nagyobb és kisebb. ¹⁴Ne legyen a te házádban kétféle éfa: nagyobb és kisebb. ¹⁵Teljes és igaz fontod legyen néked; teljes és igaz éfád legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ¹⁶Mert az Úr előtt, a te Istened előtt útálni való mindaz, a ki ezeket cselekszi; [és] mindaz, a ki hamisságot mível. ¹⁷Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtad az úton, a mikor Égyiptomból kijöttetek: ¹⁸Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregnek utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik hátul valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem félté az Istent. ¹⁹Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened, minden te köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtst!

26Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, és bírn fogod azt, és lakozol abban: ²Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengejéből, a melyet szerezz a te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ad néked; és tedd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; ³És menj be a paphoz, a ki abban az időben lesz, és mondjad neki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az Úr a mi atyáinknak, hogy nekünk adja. ⁴És a pap vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, a te Istenednek oltára elé. ⁵És szólj, és mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az atyám, és aláment vala Égyiptomba, és jövevény volt ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé lön ottan. ⁶Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyiptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének reánk kemény szolgálatot. ⁷Kiáltánk azért az Úrhoz, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgattart, a melyeket vassal meg ne faragj. ⁶Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárát; és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. ⁷Áldozzál a földön, a melyet az Úr, a te Istenednek oltára elé. ⁸És áldozzál azon egészen égőáldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. ⁸És írd fel a kövekre e törvénynek minden ígését igen világosan! ⁹És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyelj és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. ¹⁰Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelkezései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. ¹¹És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: ¹²Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegyén,

termésedből egészen megadod a tizedet, és adod a lévítának, a jövevénynek, az árvának és özvegynak, hogy egyenek a te kapuid között, és jól lakjanak: ¹³Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a házból, és oda adtam azt a lévítának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynak minden te parancsolatod szerint, a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem! ¹⁴Nem ettem belőle gyászomban, nem pusztítottam belőle tisztátalanul, és halottra sem adtam belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem. ¹⁵Tekints alá a te szentségednek lakóhelyéből a mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet nekünk adtál, a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a tejjel és mézzel folyó földet. ¹⁶E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelkezések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért és cselekedjed azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! ¹⁷Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Isteneddé lesz néked, hogy járhas az ő útain, megtudhassad az ő rendelkezései, parancsolatai és végzéseit, és engedhess az ő szavának; ¹⁸Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő tulajdon népévé leszesz, a miképen szólott néked, és minden ő parancsolatát megtartod, ¹⁹Hogy feljebb valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dicséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

27Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok ma néktek. ²És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néktek: nagy köveket állíts fel, és meszeld be azokat mésszel. ³És mihelyt általmégy, írd fel azokra e törvénynek minden ígését, hogy bemehess arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked, a tejjel és mézzel folyó földre, a miképen megígérte néked az Úr, a te atyáidnak Istene. ⁴Mihelyt azért általmentek a Jordánon, állítsátok fel azokat a köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek, az Ebál hegyén; és meszeld be azokat mésszel. ⁵És építs oltárt az Úrnak, a te Istenednek; olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. ⁶Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárát; és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. ⁷Áldozzál a földön, a melyet az Úr, a te Istenednek oltára elé. ⁸És áldozzál azon egészen égőáldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. ⁸És írd fel a kövekre e törvénynek minden ígését igen világosan! ⁹És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyelj és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. ¹⁰Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelkezései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. ¹¹És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: ¹²Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegyén,

mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. ¹³Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegyén: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Nafthali. ¹⁴Szóljanak pedig a lévíták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: ¹⁵Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál, útálatára az Úrnak, mesterember kezének munkáját, és rejtve tartja [azt]! És feleljen az egész nép és mondja: Ámen! ¹⁶Átkozott a ki kevésre becsüli az ő atyját vagy anyját! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁷Átkozott, a ki elmozdítja az ő felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁸Átkozott, a ki félrevezeti a vakot az úton! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁹Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek, árvának és özvegynek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁰Átkozott, a ki az ő atyjának feleségével hál, mert feltakarja az ő atyjának takaróját! És mondja az egész nép: Ámen! ²¹Átkozott, a ki közönsül valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! ²²Átkozott, a ki az ő leánytestvérével hál, az ő atyjának leányával vagy az ő anyjának leányával! És mondja az egész nép: Ámen! ²³Átkozott a ki az ő napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁴Átkozott, a ki megöli az ő felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁵Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlan lélek vérént ontsa! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁶Átkozott, a ki meg nem tartja e törvénynek ígét, hogy cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; ²És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesed rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. ³Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőben. ⁴Áldott [lesz] a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, és a te barmodnak gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. ⁵Áldott [lesz] a te kosarad és a te sütő tekenőd. ⁶Áldott leszel bejöttödben, és áldott leszel kimentedben. ⁷Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik reád támadnak; egy úton jönnek ki reád, és hét úton futnak előled. ⁸Áldást parancsol melléd az Úr a te csüireidben és mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ⁹Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ő útain jársz. ¹⁰És megérti majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevével neveztetel és félnek tőled. ¹¹És bővülködővé tesz téged az Úr [minden] jóban: a te méhednek gyümölcseiben, a te barmodnak gyümölcseiben és a te földednek gyümölcseiben, azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, hogy néked adja azt. ¹²Megnyitja néked az Úr az ő drága kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezened minden munkáját, és kölcsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcsönt. ¹³És fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és mindinkább feljebbvaló leszel és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; ¹⁴És ha el nem térsz egyetlen ígétől sem, a melyeket én parancsolok néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat tiszteljétek. ¹⁵Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jönnek mind ez átkok, és megteljesednek rajtad: ¹⁶Átkozott leszel a városban, és átkozott a mezőn. ¹⁷Átkozott [lesz] a te kosarad és a te sütő tekenőd. ¹⁸Átkozott lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. ¹⁹Átkozott leszel bejöttödben, és átkozott leszel kimentedben. ²⁰Bocsát az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; míg nem eltöröltetel és míg nem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagytál engem. ²¹Hozzád ragasztja az Úr a döghalált, míg nem elemészt téged arról a földről, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. ²²Megver téged az Úr szárazbetegséggel, hidegleléssel, gyulasztó és izzasztó betegséggel, aszálylyal, szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, míg nem elveszesz. ²³Eged, a mely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. ²⁴Az Úr eső helyett port és hamut ad a te földedre; az égből száll reád, míg nem elpusztulsz. ²⁵Az Úr megszalaszt téged a te ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és hét úton futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére leszel. ²⁶És eledelével leszel a te holttested az ég minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, a ki elűzze [azokat]. ²⁷Megver téged az Isten Égyiptomnak fekélyével, és sülylyel, varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyíttatható. ²⁸Megver téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elme-zavarodással; ²⁹És tapogatni fogsz délben, a mint tapogat a vak a setétségben; és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és nem lesz, a ki megszabadítson. ³⁰Feleséget jegyzesz magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, de nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak hasznát. ³¹A te ökröd szemed előtt vágatik le, és nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhaid ellenségeidnek adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítson. ³²A te fiaid és leányaid más népnek adatnak, és a te szemeid néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezeden. ³³A te földednek gyümölcset, és minden fáradságos szerzeményedet oly nép emészti fel, a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított leszel minden időben. ³⁴És megtébolyodol a látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. ³⁵Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a te térdeiden és czombjaidon, a melyekből ki nem gyógyíttatható, talpadtól fogva a koponyádig. ³⁶Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél sem te, sem

a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket: fát és követ. ³⁷És iszonyattá, példabeszéddé és gúnynyá leszel minden népnél, a melyek köz élfz téged az Úr. ³⁸Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. ³⁹Szölöket ültetsz és míveled [azokat], de bort nem iszol, meg sem szeded, mert elemészti azokat a féreg. ⁴⁰Olajfáid lesznek minden határodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcse lehull. ⁴¹Fiakat és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéd; mert fogságra jutnak. ⁴²Minden fadat és földednek minden gyümölcsét megemészti a sáska. ⁴³A jövevény, a ki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik feletted, te pedig alább-alább szállasz. ⁴⁴Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönzöl néki; ő fej lesz, te pedig fark leszel. ⁴⁵És ez átkok mind reád szállanak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, míglen elpusztulsz, mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked; ⁴⁶És rajtad lesznek jelül és csudául, és a te magodon mind örökké. ⁴⁷A miatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindennel bővölködvén: ⁴⁸Szolgálod majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindenek szükiben; és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged. ⁴⁹Hoz az Úr ellened népet megszűnően, a földnek széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted; ⁵⁰Vad tekintetű népet, a mely nem tiszteli a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez: ⁵¹És felemészti a te barmodnak tenyészését és a te földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz; a mely nem hágy néked a te gabonából, borodból, olajodból, és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak elléséből, mígnem kiveszít téged. ⁵²És megszáll téged minden városodban, míglen leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te földeden: megszáll téged minden városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ⁵³És megeszted a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ad néked az Úr, a te Istened - a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorogtat téged a te ellenséged. ⁵⁴A te közötted való finnyás és igen kedvére nevedett férfi is irigy szemmel tekint az ő atyjafiára, az ő szeretett feleségére és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak [még]. ⁵⁵Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ő fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe nem marad a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorogtat téged a te ellenséged minden városodban. ⁵⁶A közötted való finnyás és kedvére nevedett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkényesedés és finnyáság miatt) irigy szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára, leányára. ⁵⁷Az ő mássa miatt, a mely elmegy tőle és gyermekei miatt, a kiket megszüli; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorogtat téged a te ellenséged a te városaidban. ⁵⁸Hogyha meg nem tartod [és] nem teljesíted e törvény minden ígését, a melyek

meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedét: ⁵⁹Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magodnak csapásait: nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekkel. ⁶⁰És reád fordítja Égyiptomnak minden nyavalyáját, a melyektől irtóztál vala, és hozzád ragadnak [azok.] ⁶¹Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az Úr, míglen kipusztulsz. ⁶²És kevesen maradtok meg, a kik annak feleltétek oly sokan voltatok, mint az égnek csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. ⁶³És a szüképen örvendezett az Úr rajtatok, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtatok, hogy kiveszt és kipusztít titeket; és ki fogtok gyomlálatni arról a földről, a melyre te bemegy, hogy bírjad azt. ⁶⁴És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek [egyik] végétől a földnek [másik] végéig; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. ⁶⁵De e nemzetek között sem pihensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, epedő szemeket és sóvárgó lelket ad ott néked az Úr. ⁶⁶És a te életed kétséges lesz majd előtted: és rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol életedben. ⁶⁷Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondod: Bárcsak reggel volna! - a te szívednek rettegései miatt, a melylyel rettegsz, és a te szemeidnek látása miatt, a melyet látsz. ⁶⁸És visszavisz téged az Úr Égyiptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgálakul és szolgálóleányokul, de nem lesz, a ki megvegyen.

29Ezek annak a szövetségnek ígéi, a mely felől megparancsoltad az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, a melyet kötött vala velök a Hóreben. ²És előhivatá Mózes az egész Izráelt, és monda nekik: Ti láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr Égyiptom földén a Faraóval és minden ő szolgálójával, és egész földével: ³A nagy kísértéseket, a melyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. ⁴De nem adott az Úr néktek szívet, hogy [jól] értsetek, szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig. ⁵Mindamellet is vezérlettelek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. ⁶Kenyeret nem ettetek, sem bort, sem részegítő italt nem ittatok, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenedek. ⁷És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya, hogy megütkezzenek velünk, de megvertük őket. ⁸És elvettük az ő földjüket, és odaadtuk örökségül a Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének. ⁹Tartsátok meg azért e szövetségnek ígéit, és a szerint cselekedjete, hogy szerencsések legyetek mindenben, a mit cselekesztek. ¹⁰Ti e napon mindnyájan az Úr előtt,

a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tisztartóitok, Izráelnek minden férfia; ¹¹A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a te táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; ¹²Hogy szövetségre lépj[etek] az Úrral, a ti Istenetekkel, és pedig az ő esküjével [erősített kötésre], a melyet ma köt meg veled az Úr, a te Istened; ¹³Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólott néked, és a miképen megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ¹⁴És nem csak ti veletek kötöm én e szövetséges és ez esküvéses kötést, ¹⁵Hanem azzal, a ki itt van velünk, [és] itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. ¹⁶(Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak földén, és miképen jöttünk által a nemzetek között, a kiken általjöttetek. ¹⁷És láttátok az ő undokságaikat és bálványait: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) ¹⁸Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünkötől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürötermő gyökér! ¹⁹És ha lesz, a ki hallja ez esküvéses kötésnek ígét, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondván: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a szomjas együtt veszszenek): ²⁰Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjed akkor az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva e könyvben, és eltörli az Úr annak nevét az ég alól. ²¹És kiválasztja azt az Úr veszedelemre, Izráelnek minden törzse közül, a szövetségnek minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. ²²És ezt fogja mondani a következők nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utánatok támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el, ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: ²³Kénkő és só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevedik rajta; olyan, mint Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsüllyesztett helye, a melyeket elsüllyesztett az Úr haragjában és búsulásában. ²⁴Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? ²⁵És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét, a melyet akkor kötött velök, a mikor kihozta őket Égyiptom földéről; ²⁶És elmentek, és szolgáltak idegen isteneket, és imádták azokat; [olyan] isteneket, a kiket nem ismertek volt és nem adott nekik [az Isten.] ²⁷És felgerjedett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt az átkot, a mely meg van írva e könyvben. ²⁸És kigyomlálta őket az Úr az ő földjokről haragjában, búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más földre, a mint mai nap [is] van. ²⁹A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden

ígétjét beteljesítsük.

30És ha majd elkövetkeznek reád mind ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda taszított téged az Úr, a te Istened; ²És megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára mind a szerint, a mint én parancsolom néked e napon, te és a te fiaid teljes szívedből és teljes lelkedből: ³Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden nép közül, a kik közé oda szórt téged az Úr, a te Istened. ⁴Ha az ég szélére volnál is taszítva, onnét is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnét is felvesz téged; ⁵És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, mint a te atyáidat. ⁶És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj. ⁷Mind ez átkokat pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre és gyűlölőidre, a kik üldöztek téged. ⁸Te azért térj meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, a melyeket én e mai napon parancsolok néked. ⁹És bővülködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, a [te] jódra. Mert [hozzád] fordul az Úr és öröme lesz benned a [te] jódra, a miképen öröme volt a te atyáidban. ¹⁰Hogyha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez. ¹¹Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. ¹²Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? ¹³Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? ¹⁴Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. ¹⁵Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt. ¹⁶Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy járj az ő útain, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. ¹⁷Ha pedig elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; ¹⁸Tudtotokra adom ma nektek, hogy bizony elvesztek: nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon általkelvén, bemegy, hogy bírjad azt. ¹⁹Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; ²⁰Hogy

szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adja azt.

31 És méne Mózes, és ez ígéket mondotta vala az egész Izráelnek; ²Monda pedig nékik: Száz és húsz esztendő vagyok ma, nem járhatok többé ki és be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a Jordánon. ³Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírdad őket; Józsué az, a ki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. ⁴És akképen cselekedez azokkal az Úr, a miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjökkel, a melyeket elpusztított vala. ⁵Ha azért elötökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedjete velök, a mint parancsoltam néktek. ⁶Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegjete tőlök, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged. ⁷Szólítá azért Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e néppel a földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáiknak, hogy nékik adja, és te osztod el azt nékik örökségül. ⁸Az Úr, ő az, a ki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged: ne félj és ne rettegj! ⁹És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a kik hordozzák az Úr szövetségének ládáját, és Izráel minden vénjének. ¹⁰És megparancsolá nékik Mózes, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendejének idejében, a sátorok innepén: ¹¹Mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenjék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. ¹²Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövevényedet, a ki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a ti Isteneteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígését. ¹³És az ő fiaik is, a kik nem tudják [még], hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell félni mind addig, a míg éltek azon a földön, a melyre általkeltek a Jordánon, hogy bírdátok azt. ¹⁴Monda azután az Úr Mózesnek: Ímé elközelgettek a te napjaid, hogy meghalj; hívd elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adjak néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának a gyülekezet sátorában. ¹⁵És megjelenék az Úr a sátorban, felhőoszlopban, és megállá a felhőoszlop a sátor nyílása felett, ¹⁶És monda az Úr Mózesnek: Ímé te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után [jár és] paráználkodik azon a földön, a melyre bemegy, hogy [lakozzék] azon; és elhagy engem, és felbontja az én szövetségemet, a melyet én ő vele kötöttem. ¹⁷De felgerjed az én haragom ő ellene azon a napon, és elhagyom őt, és elrejttem az én orczámat ő előle, hogy megemésztesék. És

mikor utóléri a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttem? ¹⁸Én pedig valóban elrejttem az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszúsága miatt, a melyet cselekedett, mivelhogy más istenekhez fordult. ¹⁹Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyosságul Izráel fiai ellen. ²⁰Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől megesküdtem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja az én szövetségemet. ²¹Mikor pedig utóléri őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte bizonyágképen (mert nem megy feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minekelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem vala. ²²Megírá azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. ²³Azután parancsola [az Úr] Józsuének, a Nún fiának, és monda: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, a mely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek. ²⁴Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes e törvény ígét könyvbe: ²⁵Parancsola Mózes a lévítáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének ládáját, mondván: ²⁶Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyosságul; ²⁷Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat. Ímé most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? ²⁸Gyűjtsétek én hozzám a ti törzseiteknek minden vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéket az ő füleik hallására, és hadd hívjam bizonyosságul ellenök a mennyet és földet. ²⁹Mert tudom, hogy halálom után mind inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam néktek; és utólér majd titeket a veszedelem a későbbi időben, mivelhogy gonoszt cselekedtetek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt kezeiteknek csinálmányával. ³⁰Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek ígét, mind végig.

32 Figyeljete egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! ²Csepegjen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge füre, s mint permetezés a pázsitra! ³Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! ⁴Köszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! ⁵Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. ⁶Így fizettek-é az Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, a ki teremtett? Ő alkotott és erősített meg. ⁷Emlékezzél meg az ősidőkről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet és megmondják néked! ⁸Mikor a Felséges örökséget osztott

a népeknek; mikor szétválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint, ⁹Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége. ¹⁰Pusztta földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; ¹¹Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, [és] tollain emeli őket: ¹²Egy nap vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. ¹³A föld magaslatain járatta őt, mezők terméseivel étette, kősziklából is mézet szopatott vele, kovaszirtból is olajat; ¹⁴Tehenek vaját, és juhok tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és bakkecskéket a buza java kövérjével; és szőlő vérét, bort ittál. ¹⁵És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhásasodtál. És elhagyá Istent, teremtőjét, és megveté az ő üdvösségének kőszikláját. ¹⁶Idegen [istenek] kőköt ingerelték, útálatosságokkal bosszantották. ¹⁷Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, a kiket nem ismertek; újaknak, a kik csak most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. ¹⁸A Kősziklát, a ki szült téged, elfeledted; megfelejtkeztél Istenről, a ki nemzett téged. ¹⁹Látta ezt az Úr és megútálta bosszúságában az ő fiait és leányait. ²⁰És monda: Elrejttem orczámat előlük, hadd látom, mi lesz a végök? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, a kikben nincs hűség! ²¹Azzal ingereltek űk, a mi nem isten; hiábavalóságaikkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. ²²Mert tűz lobban fel haragomban és leég a Seol fenekéig; megemészt a földet és gyümölcset, és felgyújtja a hegyek alapjait. ²³Veszedelemkedez, a miképen meghalt Áron, a te testvéred halmozok reájok, nyilaimat mind rájuk fogyasztom. ²⁴Éhségűl aszottan, láztól emésztetten és keserű dögvésztől - a vadak fogait is rájuk bocsátom, a porban csúszók mérgével együtt. ²⁵Kívül fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szűzet, csecsszopót a vén emberrel együtt. ²⁶Mondom: Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetüket az emberek közül. ²⁷Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondják: A mi kezűnk a hatalmas, és nem az Úr cselekedte mind ezt! - ²⁸Mert tanács-vesztett nép ez, és nincs bennök értelem. ²⁹Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! ³⁰Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan űzhetne tízezeret, ha az ő Kősziklájok el nem adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! ³¹Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájok; ellenségeink is megítélhetik! ³²Mert az ő szőlőjök Sodoma szőlője és Gomora mezősege; bogyóik mérges bogyók, keserűek a gerézdjeik. ³³Sárkányok mérge az ő boruk, áspiskígyóknak kegyetlen epéje. ³⁴Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között? ³⁵Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmök napja, és siet, a mi rájuk vár! ³⁶Mert megítéli az Úr az ő népét, és megkönyörül az ő szolgálain, ha látja, hogy elfogyott az erő, s védett és védtelen oda van. ³⁷És ezt mondja: Hol az ő istenők? a Kőszikla, a melyben bizakodtak? ³⁸A kik megették az ő véres áldozataik kövérjét, megitták

az ő italáldozatuk borát: keljenek fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg titeket! ³⁹Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölk és elevenítek, én sebesítek és én gyógyítok, és nincs, a ki kezemből megszabadítson. ⁴⁰Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondom: Örökké élek én! ⁴¹Ha megélesítem kardomat és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek. ⁴²Megrészegítem nyilaimat vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenség vezéreinek fejéből! ⁴³Ujjongjatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő szolgálainak vérét, bosszút áll az ő ellenségein, földjének és népének megbocsát! ⁴⁴Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek minden ígését a nép füle hallására, ő és Józsué a Nún fia. ⁴⁵És mikor végig elmondá Mózes mind ez ígéket az egész Izráelnek, ⁴⁶Monda nékik: Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a melyekkel én bizonyosságot teszek ellenetek e mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígését; ⁴⁷Mert nem hiábavaló íge ez néktek; hanem ez a ti életetek, és ez íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön, a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt. ⁴⁸És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁴⁹Menj el ebbe az Abarim hegységbe, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval átellenben; és nézd meg a Kanaán földet, a melyet én Izráel fiainak adok örökségűl. ⁵⁰És halj meg a hegyen, a melyre felmegy, és takarítottassál a földön, a melyre a te testvéred Áron meghalt. ⁵¹Mivelhogy vétkeztek ellenem Izráel fiai között a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között. ⁵²Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem megy be.

33 Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izráel fiait az ő halála előtt. ²Monda ugyanis: Az Úr a Sinai [hegyről] jött, és Szeirből támadt fel nékik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbjá felől tüzes törvény vala számukra. ³Bizony szereti ő a népeket! Mind kezdenél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet. ⁴Törvényt parancsolt nékünk Mózes, örökségűl Jákób községének. ⁵És király lön Jesurunban, mikor összegyűltek a népnek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei. ⁶Éljen Rúben és meg ne haljon; és száma legyen embereinek. ⁷Ez pedig a Júda [áldása]; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát, és vidd be őt az ő népéhez. Az ő keze elégséges legyen néki, de légy segítsége az ő szorongatói ellen. ⁸Lévőről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Mériba vizeinél. ⁹A ki azt mondta az ő atyjáról és anyjáról: Nem láttam őt; és az ő atyjafiait nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak

szövetségedhez. ¹⁰Tanítták a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre Izráelt; füstölöt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot a te oltárodra. ¹¹Áldd meg Uram az ő erejét, és az ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törd meg derekukat a reá támadóknak és az ő gyűlölőinek, hogy fel ne kelhessenek! ¹²Benjáminról monda: Az Úrnak kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ő vállalai között lakik. ¹³Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ő földe az égnek kincseivel, a harmattal és az alatt elterülő mélységes vizekkel; ¹⁴A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágaságokkal; ¹⁵És az ő hegyek javaival, és az örök halmok drágaságaival; ¹⁶A földnek drágaságaival és bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ő atyjafiai közül kiválasztottnak koponyájára! ¹⁷Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyszarvak; népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek széléig. És ezek Efraim tízezei és Manassé ezrei. ¹⁸És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentedben, és te Izsakhár a te sátraidban. ¹⁹Népeket hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek bőségét szopják, és a fővénynek rejtett kincseit. ²⁰És Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán, úgy lakik, és szétszaggat kart és koponyát. ²¹Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az ő végzését Izráellel együtt. ²²És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. ²³És Nafthaliról monda: Ó Nafthali, a ki az Úrnak jó kedvével bővölködöl és áldásával vagy teljes! Vedd birtokba a tengert és a délt. ²⁴És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser! Legyen az ő atyjafiai előtt kedves, és áztassa lábát olajban. ²⁵Vas és réz legyenek a te záraid; és élteden át tartson erőd. ²⁶Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. ²⁷Hajlék az örökkévaló Isten, alatt vannak örökkévaló karjai; elűzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! ²⁸És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmatot csepegnek. ²⁹[@Boldog vagy Izráel! @Kicsoda olyan mint] @te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Pizga tetejére, a mely átellenben van Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig; ²És az egész Nafthalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; ³És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig. ⁴És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át. ⁵És meghala ott Mózes, az Úrnak

szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. ⁶És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig. ⁷Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje. ⁸És siraták Izráel fiai Mózes a Moáb mezőségén harmincz napig; és eltelének a Mózes siratásának, [azaz] gyászolásának napjai. ⁹Józsúé, a Nún fia pedig beteljesedék bölcseségnek lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekedének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. ¹⁰És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-színre: ¹¹Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye [azokat] Égyiptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az ő egész földén; ¹²És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettenetességben, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Józsué

1 És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván: **2**Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. **3**Minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. **4**A pusztától és a Libánontól fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földje és a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok. **5**Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a miképen Mózesrel veled voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. **6**Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt. **7**Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz! **8**El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz. **9**Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. **10**Parancsola azért Józsué a nép előjáróinak, mondván: **11**Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népnek, mondván: Készítsetek magatoknak útravalót, mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy bemenjetek és bírjátok azt a földet, a melyet az Úr, a ti Istenedek ad néktek birtokul. **12**A Rúben és Gád nemzetségének pedig, és a Manassé nemzetség felének szóla Józsué, mondván: **13**Emlékezzetek meg a dolgról, a mit megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenedek megnyugtattak titeket, és néktek adta ezt a földet. **14**Feleségeitek, gyermekeitek és barmaitok maradjanak e földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyátokfiai előtt, mindnyájan, a kik közületek erős vitézek, és segéljétek meg őket; **15**A míg megnyugosztja az Úr a ti atyátokfiai is, mint titeket, és bírják ők is a földet, a melyet az Úr, a ti Istenedek ad nékik: akkor aztán térjetek vissza a ti örökségtek földére és bírjátok azt, a melyet

Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. **16**Azok pedig felelének Józsuénak, mondván: Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál nekünk, és a hová küldesz minket, oda megyünk. **17**A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózesrel. **18**Mindenki, a ki ellene szegül a te szódnak, és nem hallgat a te beszédedre mindabban, a mit parancsolsz néki, megölettessék. Csak bátor légy és erős!

2 És Józsué, a Nún fia, elküldé Sittimből titkon két férfiút kémekül, mondván: Menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a kinek Ráháb vala neve, és ott hálának. **2**Mikor pedig megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván: Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül e földnek kémelésére; **3**Akkor küldé Jérikhó királya Ráhábhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész földet. **4**Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. **5**És kimentek e férfiak kapuzáráskor a setétben; nem tudom, hová mentek a férfiak; siessetek gyorsan utánok, mert utólérhetitek őket. **6**Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakva. **7**És utánok sietének a férfiak a Jordánhoz vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket üldözik vala. **8**Ők pedig még le sem feküvének, a mikor felméne ő hozzájuk [az asszony] a házhéjára, **9**És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és hogy megszállt minket a félelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek. **10**Mert hallottuk, hogy megszártotta az Úr a Veres tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket megöltetek. **11**És a mint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenedek az Isten fenn az égben és alant a földön! **12**Most azért esküdjete meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cselekesztek majd az én atyámnak házával,

és igaz jelt adtok nékem, ¹³Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámat, férfi és nőtestvéreimet, és mindent, a mi az övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól. ¹⁴És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentitek ezt a mi dolgunkat. És ha nekünk adja az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot cselekszünk veled. ¹⁵Alábocsátá azért őket kötélén az ablakon (mert az ő háza a kökerítés falán vala, és ő a kökerítésen lakik vala). ¹⁶És monda nekik: A hegyre menjete, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és ott rejtőzködjete három napig, a míg visszatérnek az üldözők; azután pedig menjete a magatok útján. ¹⁷A férfiak pedig mondának néki: Ártatlanok leszünk ezen te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket. ¹⁸Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. ¹⁹És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtain, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. ²⁰Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. ²¹Monda pedig amaz: A mint szőlottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig reáköte az ablakra. ²²És elmenének és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, mígnem visszatérének az üldözők. Keresék ugyanis őket az üldözők minden úton, de nem találták vala. ²³Akkor a két férfiú visszatére, és leszállának a hegyről, és átmenének a [Jordánon], és eljutának Józsuéhez, a Nún fiához, és elbeszélének néki mindent, a mi történt vala velök. ²⁴És mondának Józsuének: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

3Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordánhoz, ő és Izráel fiai mindnyájan, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. ²Lön pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron; ³És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi [nemzetségéből] papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjete utána. ⁴Csak hogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjete ahhoz, hogy megismerhessétek az útat, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. ⁵Józsué pedig monda a népnek: Tisztítsátok meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. ⁶A papoknak is szóla Józsué, mondván: Vegyétek fel a frigyládát, és menjete át a nép előtt. Felvevék azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt. ⁷Az Úr pedig monda Józsuének: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózeszel, te veled is veled leszek. ⁸Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a

Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. ⁹Ekkor monda Józsué Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! ¹⁰És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elűzi elöletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust, a Girgazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: ¹¹Íme az egész föld Urának frigyládája előttetek megy át a Jordánon! ¹²Most azért válaszzatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetségeiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. ¹³És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfoló víz megáll egy rakásban. ¹⁴És lön, hogy a mint megindula a nép az ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt: ¹⁵És a mint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett): ¹⁶Megállá a víz, a mely felülről foly vala alá, és állá egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a pusztá tengere, a Sóstenger felé aláfoló [víz] pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikhó előtt. ¹⁷A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állának a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon megy vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

4Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsuének, mondván: ²Vegyete magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. ³És parancsoljátok nekik, mondván: Vegyete fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, a hol bátorsággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, a hol megháltok ez éjszaka. ⁴Előhivá azért Józsué a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből; ⁵És monda nekik Józsué: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel mindegyikötök egy-egy követ az ő vállára, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, ⁶Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? ⁷Mondjátok nekik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; ketté vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetöül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. ⁸És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint megparancsolta vala Józsué, és felvevének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsuének, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, és általhozák magokkal az éjjeli szállásra és ott letevék azokat. ⁹Tizenkét követ állíta fel Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. ¹⁰A papok pedig, a ládának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg végbe mene mind az a dolog, a

mit parancsolt vala az Úr Józsuének, hogy mondja meg a népnek, egészen úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsuének. A nép pedig sietett és általméne. ¹¹És a mint véget ére az egész nép általmenetele, általméne az Úr ládája is és a papok is, a nép előtt. ¹²Általmentek vala a Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé félnemzetsége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szolt vala nékik Mózes. ¹³Mintegy negyven ezrenyi fegyveres vitéz ment vala át az Úr előtt a harcra, Jérikhónak sík mezejére. ¹⁴Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsuét az egész Izráel szemei előtt, és félek őt, a mint félték vala Mózes, életének minden napjaiban. ¹⁵Mert szolt vala az Úr Józsuének, mondván: ¹⁶Parancsold meg a papoknak, a kik a bizonyosság ládáját hordozzák, hogy jöjjenek fel a Jordánból. ¹⁷És parancsola Józsué a papoknak, mondván: Jöjjetek fel a Jordánból! ¹⁸És lön, hogy a mint a papok, az Úr frigyládjának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. ¹⁹A nép pedig az első hónap tizedik napján jöve fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jérikhónak keleti határán. ²⁰Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsué. ²¹És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? ²²Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. ²³Mert kiszárította az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét ti előttetek, míg általjövétetek rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszártított előttünk; míg általjövénk rajta. ²⁴Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben.

⁵Lön pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl lagnak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett lagnak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ő szívök, és nem vala többé bátorság bennök Izráel fiai miatt. ²Ez időben monda az Úr Józsuének: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az Izráel fiait. ³És csinála Józsué magának kőkéseket, és körülmetélé Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán. ⁴Az ok pedig, a miért körülmetélé őket Józsué, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyiptomból, a férfiak, a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból. ⁵Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból, nem metélték vala körül; ⁶Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészteték a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Égyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velök a földet, a mely felől megesküdt

vala az Úr az ő atyáiknak, hogy nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. ⁷Fiaikat állította vala azért helyökbe, ezeket metélé körül Józsué, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélek vala körül őket az útban. ⁸Miután pedig mind az egész nép körülmetéltetett vala, veszteg lönök az ő helyökön a táborban, míglen meggyógyulának. ⁹És monda az Úr Józsuének: Ma fordítottam el rólatok Égyiptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig. ¹⁰És Gilgálban táborozának Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizennegyedik napján, estve, Jérikhónak mezején. ¹¹És évének a föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon. ¹²És másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé mannájuk az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcseiből évének abban az esztendőben. ¹³Lön pedig, a mikor Józsué Jérikhónál vala, felemelé az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül? ¹⁴Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a földre arcczal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának? ¹⁵És monda az Úr seregének fejedelme Józsuének: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

6Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki. ²És monda az Úr Józsuének: Lásd! kezvedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel [együtt.]. ³Azért járjátok körül a várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át. ⁴És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel. ⁵És ha majd belefúnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen. ⁶Előhívá azért Józsué, a Nún fia, a papokat és monda nékik: Vegyétek fel a frigyládát, hét pap pedig vigyen hét kos-szarvból való kürtöt az Úr ládája előtt. ⁷A népnek pedig monda: Menjétek el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig menjenek az Úr ládája előtt. ⁸És úgy lön, a mint mondotta vala Józsué a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládjája pedig utánok megy vala. ⁹A fegyveresek pedig előttök mennek vala a kürtölő papoknak, és a köznép követi vala a ládát, menvén és kürtölvén kürtökkel. ¹⁰A népnek pedig parancsolt vala Józsué, mondván: Ne kiáltatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki szátokból addig a napig, a míg azt mondom néktek: Kiáltatok; és akkor kiáltatok. ¹¹Körüljárák azért az Úrnak ládjával a várost, egyszer

megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. ¹²Józsué pedig felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak ládáját. ¹³És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék, az Úr ládája előtt megy vala folyton, és kürtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttök mennek vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját, menvén és kürtökkel kürtölvén. ¹⁴A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekedének hat napon át. ¹⁵És lön a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. ¹⁶És lön, hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok a kürtökkel, Józsué pedig monda a népek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost! ¹⁷És legyen a város maga, és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak szentelve; csak a parázna Ráháb maradjon életben, ő és mindazok, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk volt. ¹⁸Mindazáltal ti óvjátok meg magatokat a teljesen [Istennek] szentelt dolgoktól, hogy miután [néki] szentelitek, el ne vegyetek a teljesen [néki] szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt. ¹⁹Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van szentelve, az Úrnak kincse közé jusson. ²⁰Kiálta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lön ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kőfal magától, és felméne a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevevék a várost. ²¹És teljesen kipusztítának mindent, a mi csak vala a városban, a férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. ²²A két férfiúnak pedig, a kik megkémlték vala a földet, monda Józsué: Menjetek be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindazt, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. ²³Bemenének azért a kémlo ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyját, anyját és az ő atyjafiait, és mindazt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán kívül. ²⁴A várost pedig megégeték tűzzel, és mind azt, a mi benne vala; csakis az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. ²⁵A parázna Ráhábot pedig, és az ő atyjának háznépét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig; mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsué, hogy kikémljék Jérikhót. ²⁶És átkot szóla Józsué azon a napon, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, a ki felkél, hogy megépítse e várost, Jérikhót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! ²⁷És vala az Úr Józsuéval, és lön híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen [Istennek] szentelt dolgokkal, mert elvön a teljesen [Istennek] szentelt dolgokból Ákán, Kárminak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetségéből); felgerjede azért az Úrnak haragja

Izráel fiai ellen. ²Külde ugyanis Józsué férfiakat Jérikhóból, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nékik, mondván: Menjetek fel és kémleljétek ki azt a földet. És felmenének a férfiak és kikémlék Ait. ³Majd visszatérének Józsuéhoz, és mondának néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fáraszd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! ⁴Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől. ⁵És megölének közülök Ai férfiai mintegy harminczhat férfit, és üldözék őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lön olyanná, mint a víz. ⁶Józsué pedig megszagatá az ő ruháit, és földre borula arczczal az Úrnak ládája előtt mind estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejökre. ⁷És monda Józsué: Ah Uram Istenem! Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! ⁸Óh Uram! mit mondjak, miután meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt! ⁹Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért? ¹⁰És monda az Úr Józsuénak: Kelj fel! Miért is borulsz te arczra? ¹¹Vétkezett Izráel, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen [nékem] szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak. ¹²Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem veszítetek magatok közül azt a [nékem] szentelt dolgot. ¹³Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítsátok meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: [Istennek] szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az [Istennek] szentelt dolgot. ¹⁴Azért jöjjetek elő reggel nemzetségeitek szerint; a nemzetség pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő férfianként. ¹⁵És lészen, hogy a ki az [Istennek] szentelt dologban bűnösnek találtatik, tűzzel égettessék meg, ő és mindene, a mije van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben. ¹⁶Felkele azért Józsué és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetségei szerint, és bűnösnek jelenték a Júda nemzetsége. ¹⁷Ekkor előállítá a Júda családait, és bűnösnek jelenték a Zéra családja; azután előállítá a Zéra családját férfianként, és bűnösnek jelenték a Zabdi [háza.] ¹⁸És előállítá az ő házát férfianként, és bűnösnek találtaték Ákán, Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetségéből való Zérának fia. ¹⁹Monda azért Józsué Ákának: Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem!

²⁰Ákán pedig felele Józsuének, és monda: Bizony én vétkeztem felé vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! középebe. ¹⁴És lön, hogy mikor meglátta vala Ainak királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfiai Izráel ellen a harcra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. ¹⁵Józsué pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a pusztá felé [vivő] úton. ¹⁶És felriasztaték az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözzé őket. És üldözzék Józsuét, és elszakadának a várostól. ¹⁷És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost kinyitva, és üldözzék Izráelt. ¹⁸Az Úr pedig monda Józsuének: Emeld fel a kopját, a mely kezedben van, Ai felé, mert kezembe adom azt. És felemelé Józsué a kopját, a mely kezében vala, a város felé. ¹⁹A lesben levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyökről, és a mint felemelte vala kezét, futásnak eredének, és bemenének a városba, és bevévék azt, és nagy hamarsággal tűzbe boríták a várost. ²⁰Ai férfiai pedig hátratekintének, és láták, hogy ímé a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé. ²¹Józsué ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfiai. ²²Amazok pedig a városból jövének ki ellenök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazok meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy sem marada közülök élve, vagy a ki elszaladt volna. ²³Ainak királyát is elfogák élve, és elvívék őt Józsué elé. ²⁴Mikor pedig leöldöse Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, a hol üldözték vala őket, és mikor mindnyájan elhullottak vala az utolsóig fegyver éle alatt: visszafordula az egész Izráel Ai ellen, és vágá azt fegyver élével. ²⁵Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, tizenkét ezeren valának; Ainak minden embere. ²⁶Józsué ugyanis nem voná vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, mígnem megölek Ainak minden lakosát. ²⁷A barmot azonban és a mi zsákmányolni valója volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete szerint. A mint utasította vala Józsuét. ²⁸Ait pedig felgyujtatá Józsué és tevő örökkévaló köhalommá, pusztassággá mind e napig. ²⁹Ainak királyát pedig felakasztá fára [és ott vala] estvéig; de naplementekor paráncsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fáról, és veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás követ hordának fölébe, mind e napig. ³⁰Majd oltárt építe Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegyén, ³¹Miképen megparancsolt vala Mózes, az Úrnak szolgálja Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett és vivének arra egészen égőáldozatot az Úrnak, és áldozának hálaáldozatokat. ³²És felírá ott kövekre a Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel fiai elé. ³³Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévitá-

8 És monda az Úr Józsuének: Ne félj és ne rettegj! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezembe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét. ²Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jerikóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! ³Felkele azért Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué harmincezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. ⁴És parancsola nekik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen messzire ne menjetek a várostól, és mindnyájan készen legyetek! ⁵Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttök. ⁶És utánunk jönnek, mígnem elszakasztjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előlünk, mint először. És a míg futunk előttök, ⁷Ti támadjatok elő a leshelyből, és foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja azt a ti kezetekbe. ⁸És ha majd beveszitek a várost, gyűjtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjete, vigyázzatok, megparancsoltam néktek! ⁹Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállának Béthel és Ai között, Aitól napnyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála. ¹⁰És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélé a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. ¹¹És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt vala. ¹²És vön mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. ¹³Így állíták fel a népet, az egész tábor, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugat

papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala, úgy a jövény, mint a bensülött, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes az Úr szolgálója, hogy megáldaná az Izráel népét először. ³⁴Azután pedig felolvasta a törvénynek minden ígését, az áldást és az átkot, mind úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. ³⁵Nem volt egy íge sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövények előtt is, a kik járnak vala közöttök.

9Lön pedig, hogy mikor [ezt] meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és síkon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: ²Egybegyülekezének, hogy megvívják Józsuéval és Izráellel egy akarral. ³De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsué Jérikhóval és Aival cselekedett vala. ⁴És ők is ravaszul cselekedének. Elmenének ugyanis és követekül adák ki magokat. Szerzének azért szamaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett és összekötözött boros tömlőket; ⁵És ócska, megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat magokra; az útravaló kenyerek is mind száraz és penészes vala. ⁶Így menének el Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfiaknak: Messze földről jöttünk, most azért kössetek frigyot mi velünk.

⁷Izráel férfiai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közöttem lakol te; hogyan kössek azért frigyot te veled? ⁸Azok pedig mondának Józsuének: Szolgáid vagyunk mi! És monda nékik Józsué: Kik vagytok, és honnan jöttetek? ⁹És mondának néki: Igen messze földről jöttök a te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő hírét és mindazt, a mit Égyiptomban cselekedett; ¹⁰Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban vala. ¹¹Ezért szólának nekünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezzetek magatoknak eledelt az útra, és menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössetek frigyot mi velünk!

¹²Ez a mi kenyérünk meleg volt, a mikor eleségül elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jöjjünk; most ímé, száraz és penészes lett. ¹³Ezek a boros tömlők is, a melyeket új korokban töltöttünk vala meg, ímé, de megszakadtak, e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! ¹⁴És vőnek a férfiak azoknak eledeléből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. ¹⁵És békességesen bánt velök Józsué, és frigyot köte velök, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdenek nekik. ¹⁶De harmadnap múlva azután, hogy frigyot kötöttek vala velök, meghallják, hogy közel valók azok hozzájuk, sőt közöttök lakoznak azok. ¹⁷Elindulának azért Izráel fiai, és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth- Jeárim.

¹⁸De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdtek vala nekik a gyülekezet főemberei az Úrra, Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen. ¹⁹Mondának azért mind a főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nekik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bánthatjuk őket. ²⁰Ezt cselekedjük velök, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért, a melylyel megesküdtünk nekik. ²¹Mondának azért a főemberek nekik: Ám éljenek! És lőnek favágóivá és vízfordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala nekik a főemberek. ²²Hívatá ugyanis őket Józsué, és szóla nekik, mondván: Miért csaltatok meg minket, ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? ²³Most azért átkozottak legyetek, és ne fogyjon ki közületek a szolgálta, a favágó és vízfordó az én Istennemnek házába. ²⁴Azok pedig felelének Józsuének, és mondának: Mivelhogy nyilván tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti Istenedek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának, hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiirtja előletek a földnek minden lakosát: igen féltettük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. ²⁵És most ímé, a te kezdedben vagyunk, a mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! ²⁶És úgy cselekedék velök, és kiszabadítá őket Izráel fiainak kezéből, és nem ölék meg őket. ²⁷És tevé őket Józsué azon a napon favágókká és vízfordókká a gyülekezethez és az Úr oltárához, mind e napig, azon a helyen, a melyet választand.

10Lön pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jeruzsálemnek királyá, hogy bevette vala Józsué Ait, és elpusztította azt, [és] hogy a mint cselekedett vala Jérikhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel, és közöttük vannak: ²Igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfiai pedig mind vitézek valának. ³Külde azért Adonisédek, Jeruzsálemnek királyá Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireámhoz Jármutnak királyához és Jáfiához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: ⁴Jöjjetek fel hozzám, és segítetek meg engem, és verjék meg Gibeont, mert békességre lépett Józsuéval és Izráel fiaival! ⁵Összegyülének azért, és felméne az Emoreusoknak öt királyá: Jeruzsálemnek királyá, Hebronnak királyá, Jármutnak királyá, Lákisnak királyá, Eglonnak királyá, ők magok és minden seregök, és tábort ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene. ⁶Küldének azért Gibeon férfiai Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jöjj fel hozzánk hamar és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. ⁷Felméne azért Józsué Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnek minden vitéze. ⁸Monda pedig az Úr Józsuének: Ne félj tőlök, mert kezdedbe adtam őket; senki sem áll meg közülök előtted. ⁹És rájok töre Józsué nagy hirtelen, [miután] egész éjszaka

ment vala Gilgálból. ¹⁰És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és úzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makkedáig. ¹¹Mikor pedig futnak vala ők Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájuk az égből egész Azekáig, és meghalának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. ¹²Akkor szóla Józsué az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust Izráel fiai elé; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében! ¹³És megállá a nap, és vesztegla a hold is, a míg bosszút állá a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-e ez megírva a Jásár könyvében? És megállá a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig. ¹⁴És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte sem annakután, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. ¹⁵Ezután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba. ¹⁶Ez az öt király pedig elfutott vala, és elrejtözék Makkedában a barlangban. ¹⁷És megizenék ezt Józsuénak, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtözve a makkedai barlangban. ¹⁸És monda Józsué: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetekek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. ¹⁹Ti pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek után és vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Istenetek. ²⁰Minekután pedig elvégezték Józsué és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemaradtak a megerősített városokban. ²¹Visszatére az egész nép Józsuéhoz a táborba, Makkedába békességgel; nyelvéte se mozdította senki Izráel fiai ellen. ²²És monda Józsué: Nyissátok fel a barlang száját, és hozzátok ki hozzám ezt az öt királyt a barlangból! ²³És akképen cselekedének, és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Jármut királyát, Lákis királyát, Eglon királyát. ²⁴Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhoz, előhívátá Józsué Izráelnek minden férfiát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jöjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövének azért és tevék lábait azoknak nyakára. ²⁵És monda nekik Józsué: Ne féljetekek, és meg ne rettenjetekek; legyetek bátrak és erősek, mert ekképen cselekszik az Úr minden ellenségetekkel, a kik ellen ti hadakoztok. ²⁶Azután pedig megveré őket Józsué, és megölé őket, és felakasztatá őket öt fára, és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig. ²⁷Lőn pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué, és levevék őket a fákról, és behányák őket a barlangba, a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig. ²⁸Makkedát is bevévé Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt és annak királyát, és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával. ²⁹Általméne annakután Józsué és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával. ³⁰És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hányá azt, és egy lelket sem engedte menekülni azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával. ³¹Libnából pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és hadakozék ellene. ³²És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákist és bevévé azt másodnapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen úgy, amint cselekedett vala Libnával. ³³Akkor feljöve Hórám, Gézernek királya, hogy megsegélje Lákist, de megveré Józsué őt és az ő népét annyira, hogy egy menekült sem hagyta meg néki. ³⁴Lákisból pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba, és táborba szállának ellene, és hadakozának ellene. ³⁵És bevévék azt ugyanazon a napon, és fegyver élére hányák azt; és megölé minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, amint cselekedett vala Lákissal. ³⁶Felméne azután Józsué Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és hadakozának az ellen. ³⁷És bevévék azt, és fegyver élére hányák azt, és annak királyát és minden városát, és egy lelket sem engedte menekülni azokból, a melyek benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne vala. ³⁸Fordula azután Józsué, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. ³⁹És bevévék azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hányá őket, és megölének minden lelket, a mely benne vala, sem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett vala. ⁴⁰Megveré azért Józsué az egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindazoknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megölé minden élet, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. ⁴¹Megveré pedig őket Józsué Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. ⁴²És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala Izráelért. ⁴³Azután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

11 Mikor pedig meghallotta [ezt] Jábin, Hásornak királya, küldé Jobábhöz, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, ²És azokhoz a királyokhoz, a kik [laknak vala] észak felé a hegységben, és a pusztában Kinneróttól délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé; ³A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittheushoz, a Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá, Mispának földére. ⁴És kijövének ők és velök az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fővény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló és szekér. ⁵És összegyülének mindezek a királyok, és

megindulának, és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. ⁶Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlök, mert holnap ilyenkorra mindnyájokat átdöfötten vetem az Izráel elé; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tűzzel. ⁷Elméne azért Józsué és vele az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájok rohanának. ⁸És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és űték őket egészen a nagy Sidonig és Miszfefót-Majimig, és Mispának völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy senki sem maradt közülök életben. ⁹És úgy cselekedék velök Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr: az ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tűzzel égeté el. ¹⁰Majd visszafordula Józsué ugyanazon időben és bevévé Hásort, királyát pedig fegyverrel megöle (Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak a feje volt az előtt); ¹¹És levágának minden lelket, a mely benne vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg egy élő sem; Hásort pedig tűzzel égeté meg. ¹²És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsué, és megöle őket fegyver élével, kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgálja. ¹³Csak épen azokat a városokat nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égeté meg Józsué. ¹⁴És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai; csak az embereket hányák mind fegyver élére, míglén kipusztítá őket. Nem hagytak meg egy élő sem. ¹⁵A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgáljának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindabból, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. ¹⁶És elfoglalá Józsué mindazt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyét és annak síkságát. ¹⁷A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyaik pedig mind elfogá és megveré és megöle őket. ¹⁸Sok napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal. ¹⁹Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal vették azt meg mind. ²⁰Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nékik irtalom, hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. ²¹Majd elméne Józsué ez időben, és kiirtá az Anákokat a hegyek közül Hebronból, Debirből, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt törle el őket Józsué. ²²Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, Gáthban és Asdódban hagyattak meg. ²³Elfoglála azért Józsué az egész földet egészen úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek osztályrészeikhez képest, nemzetségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harctól.

12Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek

Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyéig, és az egész mezőséget kelet felől: ²Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban, a ki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. ³És a mezőségtől a Kinneróth tengerig napkelet felé, és a pusztá tengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig. ⁴És Ógnak, a Básán királyának tartománya, a ki Refaim maradékai közül való, a ki Astarotban és Edreiben lakozik vala. ⁵És uralkodik vala Hermon hegyén, Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakhátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. ⁶Mózes, az Úrnak szolgálja és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt [a földet] Mózes, az Úrnak szolgálja örökségül a Rúben és Gád [nemzetségeknél] és a Manassé nemzetség felének. ⁷Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libánon völgyében, egészen a kopasz hegyig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül az Izráel nemzetségeinek, az ő osztályrészeik szerint: ⁸A hegységben és a síkságon, a mezőségen és a hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Uzizeus, Khivveus és Jebuzeusok [földjét.] ⁹Jérikhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; ¹⁰Jeruzsálemnek királya egy, Hebronnak királya egy; ¹¹Jármutnak királya egy, Lákisnak királya egy; ¹²Eglonnak királya egy, Gézernak királya egy; ¹³Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; ¹⁴Hormáhnak királya egy, Aradnak királya egy; ¹⁵Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; ¹⁶Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; ¹⁷Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya egy; ¹⁸Afeknek királya egy, Kattassáronnak királya egy; ¹⁹Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; ²⁰Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy; ²¹Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; ²²Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; ²³A Dór magaslatán levő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; ²⁴Tirczának királya egy; összesen harminczegy király.

13Mikor Józsué megvénhedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénhedtél, igen megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. ²Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak minden tartománya és az egész Gesur. ³A Sikkhórtól fogva, a mely Égyiptom felé [foly], egészen Ekronnak határáig északra, [mely] a Kananeushoz számítatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé, Askeloné, Gáthé, Ekroné és az Avveusoké. ⁴Délről a Kananeusnak egész földje és Meára, a mely a Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. ⁵Továbbá a Gibli földje és az egész Libanon napkelet felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegy alatt van, egészen addig, a

hol Hamáthba mennek. ⁶A hegységnek minden lakosát a Libanontól Miszrefóth-Majimig, a Sídoniakat mind, magam üzöm ki őket Izráel fiai elől, csak sorsold ki Izráelnek örökségül a mint megparancsoltam néked. ⁷Mostan azért oszd el ezt a földet örökségül kilencz nemzetségnek, és a Manassé nemzetség felének. ⁸Ő vele együtt a Rúben és Gád [nemzetsége] elvették örökségüket, a melyet adott vala nékik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé, a miképen adta vala nékik Mózes, az Úrnak szolgálja. ⁹Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van, úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. ¹⁰És minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, a ki uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig. ¹¹És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határáig, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. ¹²Básánban Ógnak egész országát, a ki uralkodik vala Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim maradékai közül, de leveré és kiüzé őket Mózes. ¹³De Izráel fiai nem üzék ki a Gesurit és a Maakhátit, és ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind e mai napig. ¹⁴Csak Lévi nemzetségének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai az ő öröksége, a mint szólott vala néki. ¹⁵Adott vala pedig Mózes [örökséget] a Rúben fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. ¹⁶És lön az ő határuk Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld Medeba mellett; ¹⁷Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámoth-Baal és Béth-Baal-Meon; ¹⁸És Jahcza, Kedemót és Méfaát; ¹⁹És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen: ²⁰És Béth-Peór, a Pizsga hegyoldalai, és Béth-Jesimóth. ²¹És a sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, a ki uralkodik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, őt és a Midiánnak fejedelmeit: Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik e földön laktak vala. ²²A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát, megölék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. ²³Vala tehát a Rúben fiainak határa a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui. ²⁴A Gád nemzetségének, a Gád fiainak is adott vala [örökséget] Mózes, az ő családjaik szerint. ²⁵És lön az ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba felett van. ²⁶És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig. ²⁷A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkóth és Czáfón, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger széléig a Jordánon túl napkelet felé. ²⁸Ez a Gád fiainak örökségök, az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui. ²⁹A Manassé nemzetség felének is adott vala Mózes [örökséget]. És lön a Manassé fiainak félágáé, az ő családjaik szerint; ³⁰És lön az ő határuk: Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jainak minden faluja, a melyek Básánban

vannak, hatvan város. ³¹És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir feléé, az ő családjaik szerint. ³²Ezek azok, a miket örökségül adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jérikhótól napkelet felé. ³³A Lévi nemzetségének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istene az ő örökségök, a mint szólott vala nékik.

14Ezek pedig azok, a miket örökségül vőnek el Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségül adtak nékik Eleázár, a pap, Józsué, a Nún fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett; ²Sorsvetés által való örökségökül, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilencz nemzetségnek és a félnemzetségnek: ³Mert két nemzetségnek és fél nemzetségnek a Jordánon túl adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ő közöttök. ⁴Mert a József fiai két nemzetség voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marháik számára. ⁵A mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet. ⁶Hozzámenének pedig Józsuéhoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. ⁷Negyven esztendő valék én, mikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgálja Kádes-Barneából, hogy kikémleljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala. ⁸Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem, elrémítették a népek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet. ⁹És megesküvék Mózes azon a napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé mind örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. ¹⁰Most pedig, ímé megtartott engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje, a mióta szólott vala az Úr e dologról Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé, nyolczvanöt esztendő vagyok! ¹¹Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldött engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harczoláshoz és járásra-kelésre. ¹²Most azért add nékem ezt a hegyet, a melyről szólott vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiüzöm őket, a mint megmondotta az Úr. ¹³És megáldá őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnek, a Jefunné fiának örökségül. ¹⁴Azért lön Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, Izráelnek Istenét. ¹⁵A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt; a ki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15A Júda fiai nemzetségének sors által való része pedig az ő családjaik szerint [ez] vala: Edomnak határa felé a Czin pusztája délre, a déli határnak végén. ²Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől, a tengernyelvtől fogva, a mely dél felé fordul. ³És halad délre az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé; ⁴Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok délre. ⁵Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől, a Jordán végétől [kezdődik.] ⁶És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. ⁷És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és északnak fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a mely a pataktól dél felé esik. És átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé. ⁸Azután felmegy a határ a Hinnom fiának völgyén, Jebuzeusnak, azaz Jeruzsálemnek déli oldala felé; felmegy továbbá e határ a hegynek tetejére, a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. ⁹És hajlik e határ a hegynek tetejétől a Neftoáh víznek kútfejéhez és kimegy az Efron hegyének városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak. ¹⁰Baalától pedig fordul e határ napnyugotnak a Szeír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala felé, azaz Kesalon felé és alámegy Béth-Semesnek és átmegy Timnának. ¹¹Majd tova megy e határ Ekron északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel felé. A határ szélei pedig a tengernél vannak. ¹²A napnyugati határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak határa köröskörül az ő házoknépe szerint. ¹³Kálebnek, a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyjának [városát], azaz Hebront. ¹⁴És kiüzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmaid, Anák gyermekeit. ¹⁵És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. ¹⁶És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. ¹⁷Elfoglala pedig azt Othniél, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. ¹⁸És lön, hogy a mikor eljőve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszálla azért a szamárról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? ¹⁹Ő pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. ²⁰Ez a Júda fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. ²¹A Júda fiai nemzetségének városai pedig a déli végtől kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; ²²Kina, Dimóna és Adada; ²³Kedes, Hásor és Ithnán; ²⁴Zif, Télem és Bealóth; ²⁵Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz Hásor; ²⁶Amam, Séma és Mólada;

²⁷Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pelet; ²⁸Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; ²⁹Baála, Ijzim és Eczem; ³⁰Elthólád, Keszil és Hormah; ³¹Siklág, Madmanna és Szanszanna; ³²Lebaóth, Silhim, Ain és Rimmon. Összesen huszonkilenc város és ezek falui. ³³A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnáh; ³⁴Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh és Énám; ³⁵Jármut, Adullám, Szókó és Azéka; ³⁶Saárim, Adithaim, Gedéra és Gederóthaim. Tizenégy város és azok falui. ³⁷Senán, Hadása és Migdal-Gad; ³⁸Dilán, Miczpe és Jokteél; ³⁹Lákis, Boczkát és Eglon; ⁴⁰Kabbon, Lahmász és Kitlis; ⁴¹Gederóth, Béth-Dágon, Naama és Makkéda. Tizenhat város és ezeknek falui. ⁴²Libna, Ether és Asán; ⁴³Jifta, Asná és Neczib; ⁴⁴Keila, Akzib és Marésa. Kilenc város és ezeknek falui. ⁴⁵Ekron, ennek mezővárosai és falui. ⁴⁶Ekrontól fogva egész a tengerig mind azok, a melyek Asdód mellett vannak, és azoknak falui. ⁴⁷Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; Égyiptom patakjáig, és a nagy tenger és melléke. ⁴⁸A hegységen pedig: Sámír, Jathír és Szókó; ⁴⁹Danna, Kirjáth-Szanna, azaz Debir; ⁵⁰Anáb, Estemót és Anim; ⁵¹Gósen, Hólón és Giló. Tizenegy város és ezeknek falui. ⁵²Aráb, Dúma és Esán; ⁵³Janum, Béth-Tappuah és Aféka; ⁵⁴Humta, Kirjáth-Arba, azaz Hebron és Czihor. Kilenc város és ezeknek falui. ⁵⁵Maón, Karmel, Zif és Júta; ⁵⁶Jezeél, Jokdeám és Zánoah; ⁵⁷Kajin, Gibeá és Timna. Tíz város és ezeknek falui. ⁵⁸Halhul, Béth-Czúr és Gedor; ⁵⁹Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. ⁶⁰Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. ⁶¹A pusztában: Béth-Arabá, Middin és Szekáka; ⁶²Nibsán, Ir-Melah és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. ⁶³De a Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem bírták kiüzni, azért laknak ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt Jeruzsálemben, mind e mai napig.

16A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikhói Jordántól fogva, Jérikhó vizei felé napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikhótól a Béthel hegyének. ²És tovamegy Béthelből Lúzba, és átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. ³Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. ⁴Elvevék azért az ő örökségöket Józsefnek fia: Manassé és Efraim. ⁵Efraim fiainak határa is az ő családjaik szerint vala, és pedig az ő örökségöknek határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethoronig vala. ⁶És kimegy a határ a tengerre; Mikhmethattól észak felé, és fordul a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak. ⁷Janoáhtól pedig lemegy Ataróthba és Naaróthba, és éri Jérikhót, és kimegy a Jordánnak. ⁸Tappuáhtól tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. ⁹És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim fiai számára a Manassé fiai örökségének közepette, mind e városok és ezeknek falui. ¹⁰De ki nem űzék a Kananeust, a ki lakik vala Gézerben; azért ott lakik

a Kananeus az Efraim között mind e napig, és lön robotos szolgává.

17Lön sors által való része Manassé nemzetségének is, mert ő vala elsősülötte Józsefnek, Mákirnak, a Manassé elsősülötteének, Gileád atyjának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán. ²Manassé többi fiainak is juta az ő családjaik szerint: Abiézer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek Manassének a József fiának fiúgyermekai, az ő családjaik szerint. ³De Czólofhádnak, Héfer fiának (ez Gileád fia, [ez] Mákir fia, [ez] Manassé fia) nem valának fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza. ⁴Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuének, a Nún fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nekünk a mi atyánkfiai között. Adott vala azért nekik örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyjoknak bátyjai között. ⁵Tíz rész esék azért Manassének, Gileád és Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon. ⁶Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai között; Gileád földe pedig a Manassé többi fiaié lön. ⁷A Manassé határa pedig Ásertől Mikmetháth felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappuahnak lakói felé. ⁸Manassé volt Tappuah földe, de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala. ⁹És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraiméi a Manassé városai között. Manassé határa pedig a pataktól észak felé és a széle a tengernél vala. ¹⁰Délről Efraimé, északról pedig Manasséé, és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. ¹¹És a Manasséé vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány. ¹²De nem bírták elfoglalni Manasséé észak felé, azaz a Jordántól fogva, és felméne a határ fiai ezeket a városokat, és sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön. ¹³De mihelyt megerősödtek vala Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem úzék ki őket. ¹⁴József fiai pedig szóltak vala Józsuével, mondván: Miért adtál nekem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészt, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr?! ¹⁵Józsué pedig monda nekik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az Efraim hegye. ¹⁶És mondanak a József fiai: Nem elegendő nekünk ez a hegy, a Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laknak, mindnek vas-szekerök van ; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a Jezréel völgyében vannak. ¹⁷Szóla pedig Józsué a József házának, Efraimnak és Manassének, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van neked, nem lesz neked [csak] egy sors szerint való részed; ¹⁸Mert hegyed lesz neked. Ha erdő

az, úgy írtd ki azt, és annak szélei is a tied lesznek; mert kiüzöd a Kananeust, noha vas-szekere van néki, [s] noha erős az.

18Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezők Silóban és oda helyezteték a gyülekezetnek sátorát, minekutána meghódola előttök a föld. ²De maradtak vala még Izráel fiai között, akiknek nem osztották vala ki az ő örökségeket: hét nemzetség. ³Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vonakodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene? ⁴Hozzatok elő három-három férfiút nemzetségenként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és térjenek vissza hozzám; ⁵Azután osszák fel azt magok közt hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga határaiban észak felől. ⁶És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzám, hogy sorsot vessek itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. ⁷Mert a Lévitáknak nincs részök ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetsége megkapták az ő örökségeket a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nekik. ⁸És felkelének azok a férfiak, és elmenének. Parancsola pedig Józsué azoknak, a kik elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjetekek vissza hozzám, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr előtt. ⁹Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírák azt városonként hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhez a táborba, Silóba. ¹⁰És sorsot vete nekik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészeik szerint. ¹¹És kijöve a Benjámín fiai nemzetségének sors szerint való része az ő családjaik szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részöknek határa a Júda fiai és a József fiai közé. ¹²Vala pedig az ő határok a Júda fiai és a József fiai között: Jérikhó háta mögé észak felé, azután felméne a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. ¹³Onnan pedig átmegy a határ Luz-felé, Lúznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. ¹⁴Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugoti oldalnak dél felé, attól a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugoti határ. ¹⁵A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől kezdve, és megy a határ napnyugot felé, megy a Nefthoa vizének kútfejéhez. ¹⁶Azután alámegy a határ a hegynek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom fiának völgyével, a mely észak felé van a Refaim völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrásához. ¹⁷És kerül észak felől, és megy Én-Semesnek, azután megy Gelilothnak, a mely átellenben van az Adummimba

felvivő úttal; majd alá megy Bohánnak, a Rúben fiának kővéhez. ¹⁸És át megy az Arabával átellenben levő oldalra észak felé, és alá megy Arabába is. ¹⁹Át megy a határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcánál, délnek a Jordán végénél vannak. Ez a dél felé való határ. ²⁰A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő határai szerint köröskörül, az ő családjaik szerint. ²¹A Benjámin fiai nemzetségének városai pedig az ő családjaik szerint [ezek]: Jerikó, Béth-Hogla, és Emek-Keczic; ²²Béth-oldala felől; ³⁰És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város Arabá, Czemaraim és Béthel; ²³Avvim, Pára és Ofra; ²⁴Kefár és ezeknek falui. ³¹Ez az Áser fiai nemzetségének öröksége Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. ²⁵Gibeon, Ráma és Beéroth; ²⁶Miczpe, Kefira és Mócza; ²⁷Rekem, Jirpeél és Thareala; ²⁸Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruzsálem, Gibeath, Kirjáth. Tizennégy város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

19A sors által való második rész juta Simeonnak, a Simeon fiai nemzetségének az ő családjaik szerint, és lön az ő örökségök a Júda fiainak öröksége között. ²És lön az övék az ő örökségökül: Beer-Seba, Seba és Móláda; ³Haczar-Sual, Bála és Eczem; ⁴Eltolád, Bethul és Horma; ⁵Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar-Szusza; ⁶Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város és ezeknek falui. ⁷Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy város és ezeknek falui; ⁸És mindazok a faluk, a melyek e városok körül valának Baalath-Beérig, délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. ⁹A Júda fiainak osztályrészéből lön a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak osztályrésze nagyobb vala mint illett volna nékik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. ¹⁰A sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak az ő családjaik szerint, és lön az ő örökségöknek határa Száridig. ¹¹És fel megy az ő határuk nyugotnak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizet is, a mely átellenben van Jokneámmal. ¹²Száridtól pedig napkelet felé fordul Kiszloth-Tábor határára, és tova megy Daberáthnak, és fel megy Jafiának. ¹³Innen pedig át megy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, kerülvén Néa felé: ¹⁴És ennél kerül a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye. ¹⁵Továbbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jidealá és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui. ¹⁶Ez a Zebulon fiainak öröksége az ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui. ¹⁷A sors által való negyedik rész Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az ő családjaik szerint. ¹⁸És lön az ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem; ¹⁹Hafaráim, Sion és Anaharath; ²⁰Rabbith, Kisjon és Ébecz; ²¹Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és Béth-Paczczez. ²²És éri a határ Tábor, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán. Tizenhat város és ezeknek falui. ²³Ez az Izsakhár fiai nemzetségének öröksége, az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. ²⁴A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzetségének az ő

családjaik szerint. ²⁵És lön az ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf; ²⁶Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt nyugot felé és Sihór- Libnáthot. ²⁷Azután visszafordul napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neielt, és tova megy Kabulnak balkéz felől; ²⁸És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig. ²⁹Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib szerint [ezek]: Jerikó, Béth-Hogla, és Emek-Keczic; ²²Béth-oldala felől; ³⁰És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város Arabá, Czemaraim és Béthel; ²³Avvim, Pára és Ofra; ²⁴Kefár és ezeknek falui. ³¹Ez az Áser fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. ³²A sors által való hatodik rész juta a Nafthali fiainak, a Nafthali fiainak az ő családjaik szerint. ³³Lön pedig a határuk: Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. ³⁴Azután fordul a határ nyugot felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tova megy Hukkóknak, és éri Zebulont dél felől, Ásert pedig éri nyugot felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala. ³⁵Erősített városok [ezek]: Cziddim, Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth; ³⁶Adáma, Ráma és Hásor; ³⁷Kedes, Edrei és Én-Hásor; ³⁸Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilenc város és ezeknek falui. ³⁹Ez a Nafthali fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. ⁴⁰A sors által való hetedik rész juta a Dán fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. ⁴¹És lön az ő örökségüknek határa: Czóra, Estháol és Ir-Semes; ⁴²Saalabbin, Ajjálón és Jithla; ⁴³Élon, Timnatha és Ekrón; ⁴⁴Eltheké, Gibbethon és Baaláth; ⁴⁵Jehud, Bené-Báarak és Gath-Rimmon; ⁴⁶Mé-Jarkon és Rakkon, a Jáfó átellenében levő határral. ⁴⁷De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa. Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem ellen, és el is foglalák azt, és veték azt fegyver élére, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék Lesemet Dánnak, az ő atyjoknak Dánnak nevére. ⁴⁸Ez a Dán fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. ⁴⁹Mikor pedig elvégezték vala a földnek örökbe vételét annak határai szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuének, a Nún fiának ő közöttök. ⁵⁰Az Úr rendelése szerint adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szeráhot az Efraim hegyén, és megépíté azt a várost, és abban lakozék. ⁵¹Ezek azok az örökségek, a melyeket örökül adának Eleázár, a pap és Józsué, a Nún fia és az atyáknak fejei az Izráel fiai nemzetségeinek sors szerint, Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál. Így végezzék el a földnek felosztását.

20Majd szóla az Úr Józsuének, mondván: ²Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok magatoknak menekülésre való városokat, a melyekről szóltam néktek Mózes által, ³Hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedékül nékik a vérbosszú elől. ⁴A ki pedig beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon [az] a város kapujába, és beszélje el

az ő dolgaiat a város véneinek hallatára, és vegyék be őt magok közé a városba, és adjanak néki helyet, hogy velők lakozzék. ⁵Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját, és nem gyűlölte őt annakelőtte. ⁶És lakozzék abban a városban mindaddig, a míg ítéletre állhat a gyülekezet elé, a míg meghal a főpap, a ki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, a melyből elfutott vala. ⁷És kiválaszták Kedest Galileában a Nafthali hegyén, Sikemet az Efraim hegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén. ⁸Túl a Jordánon pedig Jérikhótól napkelet felé választák Beczert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetségéből; Rámothot Gileádban, a Gád nemzetségéből és Gólánt Básánban a Manassé nemzetségéből. ⁹Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, a ki közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon mindaz, a ki megöl valakit tévedésből, és meg ne haljon a vérbosszúlónek keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elé.

21És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nún fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett, ²És szólának nékik Silóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére. ³Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit. ⁴Esék pedig a sors a Kehátiták családjaira, és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda nemzetségétől, a Simeon nemzetségétől és a Benjámin nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; ⁵Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzetségének családjaitól, Dán nemzetségétől és Manassé fél nemzetségétől sors szerint tíz város. ⁶A Gerson fiainak pedig az Issakhár nemzetségének családjaitól, az Áser nemzetségétől a Nafthali nemzetségétől és Manassének Básánban levő fél nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; ⁷Mérári fiainak az ő családjaik szerint a Rúben nemzetségétől, Gád nemzetségétől és Zebulon nemzetségétől tizenkét város. ⁸Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózes által, sors szerint. ⁹Adák pedig a Júda fiainak nemzetségéből és Simeon fiainak nemzetségéből ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. ¹⁰És lön, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való Kehátinak családjából az Áron fiaira. ¹¹És adák nékik az Anák atyjának [városát], Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit; ¹²A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnek, a Jefunné fiának adák birtokául. ¹³Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebront és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. ¹⁴Jatthirt és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét; ¹⁵Holont és annak legelőjét, és Debirt és annak legelőjét; ¹⁶Aint és annak legelőjét, Juttát és

annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilencz várost e két nemzetségből. ¹⁷A Benjámin nemzetségéből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; ¹⁸Anathót és annak legelőjét, Almont és annak legelőjét: négy várost. ¹⁹Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város és azoknak legelői. ²⁰A Kehát fiai családjainak pedig, [s] a Kehát fiai közül való többi Lévitáknak városai, az ő sorsuk szerint, az Efraim nemzetségéből valának. ²¹Nékik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét; ²²Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak legelőjét: négy várost. ²³A Dán nemzetségéből pedig Elthekét és annak legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét; ²⁴Ajjalont és annak legelőjét; Gath-Rimmont és annak legelőjét; négy várost. ²⁵A Manassé fél nemzetségéből pedig: Taanákot és annak legelőjét, Gath-Rimmont és annak legelőjét: két várost. ²⁶Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. ²⁷A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták családjából valának, [adák] a Manassé fél nemzetségéből a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két várost. ²⁸Az Issakhár nemzetségéből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráthot, és annak legelőjét, ²⁹Jármatot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. ³⁰Az Áser nemzetségéből pedig: Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét, ³¹Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak legelőjét: négy várost. ³²A Nafthali nemzetségéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost. ³³A Gersoniták összes városai, az ő családjaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. ³⁴A Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, [adák] a Zebulon nemzetségéből: Jokneámot és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, ³⁵Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét; négy várost. ³⁶A Rúben nemzetségéből pedig: Beczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, ³⁷Kedemóthot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. ³⁸A Gád nemzetségéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, ³⁹Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. ⁴⁰A Mérári fiainak városai az ő családjaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. ⁴¹A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolcz város azoknak legelőivel. ⁴²Valának ezek a városok a [tulajdonképen] város és körülöttök azoknak legelői. Így vala ez mind e városoknál. ⁴³Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. ⁴⁴Nyugodalmat is ada nékik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáiknak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenségöket kezökbe

adá az Úr. ⁴⁵Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

22Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetségét, ²És monda nékik: Ti megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgája parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómrá mindenben, a mit parancsoltam néktek; ³Nem hagytátok el a ti atyátokfiaiit immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottátok a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. ⁴Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiainak, a mint megmondta vala nékik; most azért térjete vissza, és menjete a ti sátraitokba, a ti örökséteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgája adott vala néktek túl a Jordánon. ⁵Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítséte a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, hogy szeresséte az Urat, a ti Isteneteket, és járjatek minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatek hozzá, és szolgáljatek néki teljes szívetekből és teljes lelketekből. ⁶És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sátraikba. ⁷Mert a Manassé nemzetsége felének Mózes adott vala [örökséget] Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyjafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sátraikba, akkor is megáldá őket, ⁸És szóla nékik, mondván: Nagy gazdagsággal térjete vissza sátraitokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt osszátok meg a ti atyátokfiaival. ⁹Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földre, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vönek az Úr rendelése szerint Mózes által. ¹⁰Mikor a Jordán mellékére érte, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. ¹¹Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Ímé a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. ¹²A mint meghallák Izráel fiai, egybegyüle Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. ¹³Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez Gileád földre Fineást, Eleázárnak, a papnak fiát; ¹⁴Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek minden nemzetségéből. Ezek mind fejedelmei valának az ő őseik házának, Izráelnek ezerei között. ¹⁵És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez a Gileád földre, és szólának ő velök, mondván: ¹⁶Így szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztetek Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek

immár az Úr ellen?! ¹⁷Avagy kevés-é nekünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztultunk még mind e napig, és a miért csapás lön az Úrnak gyülekezetén? ¹⁸És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot üttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezetére haragszik meg. ¹⁹Ha pedig tisztátalan[nak tetszik előttetek] a ti örökséteknek földje: úgy jöjjetek át az Úr örökségének földjére, a hol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösökké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül. ²⁰Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekel az [Istennek] szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyülekezete ellen lön a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az ő bűnéért! ²¹Felelének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: ²²Az Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártütésből és ha az Úr ellen való vétekből van ez: ne tartson meg minket e napon! ²³Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elforduljunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozzunk azon egészen égőáldozatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját: - lássa meg [ezt] ő maga az Úr! ²⁴Hát nem inkább a miatt való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közöttök van néktek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? ²⁵Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai - a Jordánt; nincsen néktek részetek az Úrban! És eljedeníthetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne féljék az Urat! ²⁶Mondottuk azért: Nosza fogjunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem egészen égőáldozatra, se nem véres áldozatra; ²⁷Hanem hogy bizonyság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetségeink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi egészen égőáldozatainkkal, véres áldozatainkkal és hálaáldozatainkkal, és hogy ne mondassák a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs néktek részetek az Úrban. ²⁸Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap nekünk vagy a mi nemzetségeinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Úr oltárának mássát, a melyet a mi atyáink készítettek, nem egészen égőáldozatra, sem nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyság legyen mi közöttünk és ti közöttetek! ²⁹Távol legyen tőlünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elforduljunk immár az Úrtól, építvén oltárt égőáldozatra, ételáldozatra és véres áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül, a mely az ő sátora előtt van! ³⁰Hallván pedig Fineás, a pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai; tetszésre találtak vala előttök. ³¹És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztetek e vétekel az Úr ellen. Most megszabadítottátok Izráel fiait az Úr kezéből. ³²Visszatére azért Fineás, az

Eleázár pap fia és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földre Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nékik e dolgot. ³³És tetszésre talált e dolog Izráel fiai előtt [is], és áldák az Istent Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai. ³⁴Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: "Bizonyosság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten."

23Lőn pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő ellenségeitől: megvénhedék Józsué és megidősödék. ²Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak véneit, fejeit, bíráit és felügyelőit, és monda nékik: Én megvénhedtem és megidősödtem. ³Magatok is láttatok mindent, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti Istenetek harczott érettetek. ⁴Ímé elosztám néktek sors által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindazokat a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat felől. ⁵Az Úr pedig, a ti Istenetek kiűzi őket a ti orozátok elöl, és kiűzi őket ti elöletek, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala néktek az Úr, a ti Istenetek. ⁶Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek mind azt, a mi meg van írva a Mózes törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; ⁷Hogy össze ne elegyedjetez ezekkel a népekkel, azokkal, a melyek fennmaradtak közöttetek; isteneik nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjetez, se ne szolgáljatez nékik, se előttök meg ne hajoljatez; ⁸Hanem ragaszkodjatez az Úrhoz, a ti Istenetekhez, a miképen e mai napig cselekedtetek. ⁹Ezért úzött ki az Úr elöletek nagy és erős népeket: a mi pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben mind e napig. ¹⁰Egy férfiú közületek elüz ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, a ki harczott érettetek, a miképen megmondta vala néktek. ¹¹Azért igen vigyázzatez magatokra, hogy szeressétez az Urat, a ti Isteneteket! ¹²Mert ha elfordultok [tőle] és ragaszkodtotez e népek maradékaihoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és sógorságot köttök ő velök és összeelegyedtez velök és ők veletek: ¹³Bizonyynyal megtudjatez majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem űzi többé e népeket ti elöletek; sőt inkább lésznek ti néktek törre és hurokká, oldalaitokban ostorrá, szemeitekben pedig tövisékké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. ¹⁴Én pedig ímé megyek már a minden földinek útján: Tudjatez meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felöletek. Minden betelt rajtatez, egy szó sem esett el azokból! ¹⁵De a miképen betelt rajtatez mind az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felöletek: akképen teljesíti majd rajtatez mind a gonosz szót [is] az Úr, míglen kipusztít titeket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. ¹⁶Ha általhágjatez az Úrnak, a

ti Isteneteknek szövetségét, a melyet parancsolt néktek, és elmentek és szolgáltotez idegen isteneknek, és meghajoltotez azok előtt: akkor felgerjed ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott néktek.

24Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetségét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit, bíráit és felügyelőit, és oda állának az Úr elébe, ²És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvízen túl lakoztatez régenten a ti atyáitok: Tharé, Ábrahámnak atyja és Nákórnak atyja, és idegen isteneknek szolgáltatez vala. ³De áthozám a ti atyáitokat, Ábrahámot a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kanaán földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki Izsákot. ⁴Izsáknak pedig adám Jákóbot és Ézsaut. És Ézsauanak a Szeír hegyét adám birtokul, Jákóbot pedig és az ő fiai alámenének Égyiptomba. ⁵Majd elküldém Mózeset és Áront, és megverém Égyiptomot úgy, a hogy cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak vala titeket. ⁶És kihoztam a ti atyáitokat Égyiptomból, és jutátok a tengerhez, és űzék az égyiptomiak a ti atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Veres tengerig. ⁷Akkor az Úrhoz kiáltának, és homályt vete ti közéték és az égyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és elborítá őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatez a pusztában. ⁸Majd elhozálak titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktatez vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezetekbe adám őket, és bírátok az ő földüket, őket pedig eltörlém a ti orozátok elöl. ⁹Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya, és hadakozék Izráellel, és elküldé és hivatá Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. ¹⁰De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. ¹¹Majd általjövetez a Jordánon, és jutátok Jérikhóba, és hadakozának veletez Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus, Khittheus, Girgazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezetekbe adám őket. ¹²Mert bocsátám előttetek a darázsokat, és űzék azokat elöletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de nem a te kezíved által! ¹³És adék néktez földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építtetetez vala, mégis bennök laktotez; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti ültettetez, de esztek [azokról]. ¹⁴Azért hát féljetez az Urat, és szolgáljatez néki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgáltatez a ti atyáitok túl a folyóvízen és Égyiptomban, szolgáljatez az Úrnak. ¹⁵Hogyha pedig rossznak látjatez azt, hogy szolgáljatez az Úrnak: válaszszatez magatoknak még ma, a kit szolgáljatez; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti atyáitok szolgáltatez, a míg túl valának a folyóvízen, akár az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén lakoztotez: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. ¹⁶A nép pedig felele, és monda: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! ¹⁷Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és atyáinkat Égyiptom

földéből, a szolgálók házából, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk, és mind ama népek között, a melyek között általjöttünk; ¹⁸És kiűzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczáink elől: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk! ¹⁹Józsue pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket; ²⁰Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordul és rosszal illet benneteket, és megemészt titeket, minekutána jól cselekedett veletek. ²¹Akkor monda a nép Józsue-nak: Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk! ²²Józsue pedig monda a népnek: Bizonyságok vagytok magatok ellen, hogy ti választottátok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyságok! ²³Most azért hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak, és hajtsátok sziveteket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. ²⁴És monda a nép Józsue-nak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk. ²⁵Szerze azért Józsue szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést és végzést Síkemben. ²⁶És beírta Józsue e dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy nagy követ, és oda helyezteté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. ²⁷És monda Józsue az egész népnek: Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyságul; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet szólott vala nekünk; és lesz ellenetek bizonyságul, hogy ne hazudjatok a ti Istenetek ellen. ²⁸És elbocsátá Józsue a népet, kit-kit a maga örökségébe. ²⁹És lőn e dolgok után, hogy meghala Józsue, a Nún fia, az Úrnak szolgálója, száztíz esztendő korában, ³⁰És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnat-Szerában, a mely az Efraim hegyén van, a Gaas hegytől észak felé. ³¹Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsue-nak minden idejében, és a véneknek is minden idejökben, a kik hosszú ideig éltek Józsue után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. ³²A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkemben, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a Síkem atyjának fiaitól száz pénzén; és lőnek a József fiainak örökségévé. ³³Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeték őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak [városában], a mely néki adatott az Efraim hegyén.

Birák

1 És lön Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? ² És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam [azt] a földet. ³ Ekkor monda Júda az ő atyjafiának Simeonnak: Jer velem együtt a nékem sors által jutott örökségbe, hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled a néked sors által jutott örökségbe. És Simeon elméne vele. ⁴ És felméne Júda, és kezökbe adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtak közülök Bézekben tízezer embert. ⁵ És találák Adonibézeket Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. ⁶ És megfutamodott Adonibézek, de űzöbe vevék, és elfogván őt, elvágták kezeinek és lábainak hüvelykújjait. ⁷ Ekkor monda Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykújjait; a mint én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután elvivék őt Jeruzsálembe, és ott meghala. ⁸ Azután Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván azt, [lakosait] levágták fegyvernek élivel, a várost pedig lángba borították. ⁹ Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harcoljanak a hegységen, a déli tartományban és a lapályon lakó Kananeus ellen. ¹⁰ És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen, - Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, - és megverték Sésait, Achimánt és Thalmánt. ¹¹ Onnan pedig méne Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. ¹² És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat, Akszát. ¹³ És elfoglalá azt Othniel, Kénáz fia, Káleb öcscse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. ¹⁴ És lön, hogy a mikor eljőve az, biztatá őt, hogy kérjen mezőt az ő atyjától. Leszálla azért a számárról, Káleb pedig monda néki: Mi bajod van? ¹⁵ Ő pedig monda néki: Adj áldást nékem: mert déli vidékre helyeztettél engem, adj most vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást. ¹⁶ És Keneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek és letelepedtek a nép között. ¹⁷ És elment Júda az ő atyjafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátban lakó Kananeust, és elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának. ¹⁸ Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront és annak határát. ¹⁹ Vala pedig az Úr Júdával, és kiüzé a hegység [lakóit]; de a völgy lakóit nem lehetett kiüzni, mert vas-szekerek voltak. ²⁰ És Kálebnek adták Hebront, a mint meghagyta volt Mózes, és kiüzé onnan Anák három fiát. ²¹ De a Jebuzeust, Jeruzsálemnek lakóját nem űzték el a Benjámin fiai, és ezért lakik a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még máig is. ²² És felméne a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele. ²³ És kikémlteté a József háza Béthelt. A város neve pedig régenten Lúz volt. ²⁴ És látának a kémek egy férfiút, a ki a városból jött vala, és mondanak néki: Mutasd meg a város bejárását, és irgalmasságot cseleksziunk veled. ²⁵ És mikor ez megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver élére hányták; de azt a férfiút és egész házanépét elbocsáták. ²⁶ És elment az a férfiú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak neve mind e mai napig. ²⁷ És nem űzte el Manassé [a lakosokat] sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. ²⁸ És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elüzni nem űzte el. ²⁹ És Efraim sem űzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. ³⁰ Zebulon sem űzte el sem Kitron lakosait, sem Nahalólnak lakóit, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőiké lettek. ³¹ Áser sem űzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob lakóit. ³² És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem űzte el őket. ³³ Nafthali sem űzte el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóit, hanem [ott] lakott a Kananeusok a föld lakói között, és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőiké lettek. ³⁴ Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegységbe, mert nem engedték meg, hogy lejőjjenek a völgybe. ³⁵ És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimban; de mikor a József házának keze rájok nehezedett, adófizetőkké lettek. ³⁶ Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely fölől megesküdtem a ti

atyáitoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké. ²Csakhogy ti se kössetek frigvet ennek a földnek lakosival, rontsátok le az ő oltárait; de ti nem hallgattatok az én szómrá. Miért cselekedtetek ezt? ³Annakokáért azt mondom: Nem űzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek [mint tövis] a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tör gyanánt. ⁴És lőn, hogy mikor az Úrnak anygala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemelé a nép az ő szavát és síra. ⁵És elnevezték azt a helyet Bókimnak, és áldozának ott az Úrnak. ⁶És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségébe, hogy bírják a földet. ⁷És a nép az Urat szolgálta Józsuének egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel. ⁸És meghalt Józsué, a Nún fia, az Úr szolgálja, száztíz esztendő korában. ⁹És eltemeték őt örökségének határában, Timnat-Héreszben, az Efraim hegyén, északra a Gaas hegyétől. ¹⁰És az az egész nemzetség gyűjteték az ő atyáihoz, és támadott más nemzetség ő utánok, a mely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. ¹¹És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. ¹²És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki kihozta őket Égyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. ¹³És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baálnak és Astarótnak. ¹⁴És felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. ¹⁵A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nékik. És igen megnyomorodának. ¹⁶És támasztott az Úr bírákat, a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből. ¹⁷De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, [és] hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így. ¹⁸Mert mikor bírákat támasztott az Úr nékik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaiakon, [melyeket emeltek] elnyomóik és szorongatóik miatt. ¹⁹De [mihelyt] a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletökkel. ²⁰Ezért felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágta ez a nemzetség az én szövetségemet, melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra: ²¹Én sem űzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsué, a mikor meghalt; ²²Hanem azok által kísértem Izráelt, ha [vajjon] megtartják-é az Úrnak útát, járván

tazon, a miképen megtartották az ő atyáik, avagy nem? ²³Ezért hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem [is] űzte ki hamar, és nem adta őket Józsué kezébe.

3Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísértse Izráelt, azokat a kik nem ismerték a Kanaánért való harcokat, ²Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetségei megismerjék, hogy tanítsa őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: ³A Filiszteusok őt fejedelemsége, a Kananeusok mindnyájan, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegyén laknak, a Baálhermon hegyétől fogva Hamath bemenetelig. ⁴Kik azért hagytak meg, hogy megkísértse általok az Úr Izráelt, hogy meglássa, vajjon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak melyeket parancsolt az ő atyáiknak Mózes által? ⁵Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, ⁶És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaikat pedig oda adták azok fiainak, és szolgálák azoknak isteneit. ⁷És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő Istenökről, és a Baáloknak és Aseráknak szolgáltak. ⁸Ezért felgerjedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának kezébe, és nyolcz évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. ⁹Ekkor az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítá őket: Othnielt, Kénáz fiát, Káleb öcscsét. ¹⁰És az Úrnak lelke vala ő rajta, és biráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránehezült keze Kusán-Risathaimra. ¹¹És megnyugovék a föld negyven esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia. ¹²De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekedének az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt. ¹³Ez magához gyűjtötte Ammonnak és Amáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelt, és elfoglalták a pálmák városát. ¹⁴És szolgálák az Izráel fiai Eglont, a Moáb királyát tizenkilenc esztendeig. ¹⁵Ekkor [megint] az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott nékik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, a ki suta volt. És mikor az Izráel fiai ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királyának, ¹⁶Ehud szerze magának egy kétélű kardot, egy singnyi hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb tomporára övezé. ¹⁷És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának. Eglon pedig igen kövér ember vala. ¹⁸És lőn, hogy mikor elvégeze az ajándék bemutatását, elbocsátá az embereket, a kik az ajándékot vitték vala. ¹⁹Ő maga pedig visszatért a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és monda: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenének előle mindnyájan, kik állanak vala körülötte. ²⁰És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő hűsölő felházában ült magányosan, és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkele [az] a királyi

székből. ²¹Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb tomporáról, és beleüté azt annak hasába. ²²És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. ²³Általméne pedig Ehud a csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház ajtait, és bezárta. ²⁴A mint ő kiméne, jövének annak szolgálái, és láták, hogy ímé a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végzi a hűsölő kamarájában. ²⁵De mikor váltig várakoztak és ímé nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és megnyiták: és ímé az ő urok ott feküdt a földön halva. ²⁶Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedelmezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeiráhba futott. ²⁷És a mikor [oda] megérkezett, kürtjébe fújt az Efraim hegyén, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. ²⁸És monda nékik: Jertek utánam, mert kezetekbe adta az Úr a ti ellenségeket, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, [melyek] Moáb felé [vezettek,] és nem engedtek azokon senkit általkelni. ²⁹És leölték a Moábiták közül akkor mintegy tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. ³⁰Így alázatott meg Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolczvan esztendeig. ³¹Ő utána pedig Sámgár, Anáthnak fia volt [bíró], a ki hatszáz Filiszteus férfit üt meg egy ökörszörteivel, és megszabadítá ő is Izráelt.

4De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekedének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. ²Azért adá őket az Úr Jábinak, a Kanaán királyának kezébe, a ki Hásorban uralkodott; seregének vezére pedig Sisera volt. Ez a pogányok [városában], Harósethben lakott. ³És kiáltának az Izráel fiai az Úrhoz, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal. ⁴Ebben az időben Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben. ⁵És ő a Debora-pálmája alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegyén, és [ide] jöttek fel hozzá az Izráel fiai törvényre. ⁶És elküldé és hivatá Bárákot, az Abinoám fiát, Kedes- Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsolta-é meg az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? ⁷És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin hadvezérét, az ő szekereit és seregét, és kezedbe adom őt. ⁸És monda néki Bárák: Ha velem jössz, elmegyek; de ha nem jössz el velem, én sem megyek. ⁹Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adja az Úr Siserát. És felkele Debora, és elméne Bárákkal Kedes felé. ¹⁰Összegyűjté annakokáért Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is. ¹¹A Keneus Héber pedig elvált a Keneusoktól, Hobábnak, a Mózes ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgyesénél vonta fel, mely Kedes mellett van. ¹²Hírül vivék pedig Siserának,

hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. ¹³Egybegyűjté azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népét, mely vele volt, a pogányok [városából], Harósethből, a Kison patakjához. ¹⁴És monda Debora Báráknak: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adja az Úr Siserát! hisz [maga] az Úr vezet téged! És alájöve Bárák a Thábor hegyéről, és a tízezer ember ő utána. ¹⁵És megrettenté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, anynyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. ¹⁶Bárák pedig a szekereket és a tábort egész Harósethig, a pogányok [városáig] üzé, és Siserának egész tábora elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg. ¹⁷Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béke volt Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. ¹⁸És kiméne Jáhel Sisera elé, és monda néki: Jöjj be Uram, jöjj be hozzám, ne félj! És betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt lasnakkal. ¹⁹[Az] pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyita ez egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará őt. ²⁰És [az annakfelet] monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jöne és kérdezne, és ezt mondaná: Van-é itt valaki? mondjad: Nincsen! ²¹Ekkor Jáhel, a Héber felesége vevé a sátorszöveget, és pörölyt vön kezébe, és beméne ő hozzá halkán, és beveré a szöveget halántékába, úgy hogy beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és így meghala. ²²És ímé, a mint Bárák üzve [keresné] Siserát, Jáhel kiméne elébe, és monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert, a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott feküdt halva, és a szög halántékában. ²³Így alázá meg Isten azon a napon Jábinat, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. ²⁴Az Izráel fiainak keze pedig mind jobban ránehezédék Jábinra, a Kanaán királyára, mígnem kiirták Jábinat, a Kanaán királyát.

5Énekelt pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia azon a napon, mondván: ²Hogy a vezérek vezettek Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! ³Halljátok meg királyok, figyeljete fejedelmek! Én, én az Úrnak éneket mondok, Dicséretet zengek az Úrnak, az Izráel Istenének. ⁴Uram, mikor Szeirböl kijövé, Mikor lépdelél Edom mezejéről: Megrendült a föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának. ⁵A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt. ⁶Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jáhel idejében pihentek az utak, És az útonjárók tekervényes ösvényekre tértek. ⁷Megszüntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszűntek végekpen, Mígnem én Debora felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. ⁸Új isteneket ha választott [a nép,] Mindjárt [kigyúlt] a harcz a kapuk előtt; De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenezereknél az Izráel között? ⁹Szívem azoké, kik parancsolnak Izráelben, Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! ¹⁰Kik ültök fehér szamarakon, Kik ültök

a szőnyegeken És a kik gyalog jártok: [mind] énekeljete! ¹¹Az íjászok szavával a vízmerítők között, Ott beszéljék az Úrnak igazságát, Az ő faluihoz való igazságát Izráelben. Akkor [újra] a kapukhoz vonul az Úr népe! ¹²Kelj fel, kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! Kelj fel Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia! ¹³Akkor lejött a hősök maradéka; Az Úrnak népe lejött hozzám a hatalmasok ellen. ¹⁴Efraimból, kiknek gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé; Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri pálczát tartják. ¹⁵És Issakhár fejedelmei Deborával, És mint Issakhár, úgy Bárák A völgybe rohan követőivel. [Csak] a Rúben patakjainál Vannak nagy elhatározások. ¹⁶Miért [maradtál] ülve a hodályban? Hogy hallgasd nyájad bégetéseit?! Rúben patakjainál nagyok voltak az elhatározások! ¹⁷Gileád a Jordánon túl pihen. Hát Dán miért időzik hajójánál? Áser a tenger partján ül és nyugszik öbleinél. ¹⁸[De] Zebulon, az halálra elszánt lelkű nép, És Nafthali, a mezőség magaslatain! ¹⁹Királyok jöttek, harczoltanak; Akkor harczoltak a Kanaan királyai Taanaknál, Megiddó vizénél; [De] egy darab ezüstöt sem vettenek. ²⁰Az égből harczoltak, A csillagok az ő helyökből vívtak Siserával! ²¹A Kison patakja seprerte el őket; Az ő s patak, a Kison patakja! Végy erőt én lelkem! ²²Akkor csattogtak a lovak körmei A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. ²³Átkozzátok Mérozt - mond az Úr követje, - Átkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, Az Úrnak segélyére vitézei közé. ²⁴De áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, A Keneus Héber felesége, A sátorban [lakó] nők felett legyen áldott! ²⁵[Az] vizet kért, ő tejet adott, Fejedelmi csészében nyújtott tejszínét. ²⁶Balját a szegre, Jobbját pedig a munkások pörölyére nyújtotta, És ütötte Siserát, szétzúzta fejét, És összetörte, általfúrta halántékát, ²⁷Lábainál leroskadt, elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol leroskadt, ott esett el megsemmisülve. ²⁸Kinézett az ablakon, és jajgatott Siserának anyja a rostélyzat mögül: "Miért késik megjöni szekere? Hol késlekednek kocsijának gördülései?" ²⁹Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak néki; Ő egyre csak azok szavait ismételteti: ³⁰"Vajjon nem zsákmánytaláltak-é, s mostan osztozkodnak? Egy-két leányt minden férfúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának; Tarka szövetek zsákmányát, tarkán hímzett öltözeteket, Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint zsákmányt." ³¹Így veszszenek el minden te ellenségid, Uram! De a kik téged szeretnek, [tündököljenek] mint a kelő nap az ő erejében! És megnyugovék a föld negyven esztendeig.

6 És gonoszul cselekedének az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendeig. ²És hatalmat vőn a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiániták [való féltőkben] készítették magoknak az Izráel fiai [azokat] a barlangokat, rejtekhelyeket és erősségeket, a melyek a hegységben vannak. ³Mert ha vetett Izráel, [mindjárt ott] termettek a Midiániták, az Amálekíták és a Napkeletnek

fiai, és rájok törtek. ⁴És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhok, sem ökröt, sem szamarat. ⁵Mert barmaikkal és sátoraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nékik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt. ⁶Mikor azért igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. ⁷Mikor pedig kiáltottak vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: ⁸Prófétát küldje az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nékik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból, és hoztalak ki titeket a szolgálatnak házából, ⁹És én mentettelek meg benneteket az Égyiptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezökből, a kiket kiűztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket. ¹⁰És mondek néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómrá. ¹¹És eljőve az Úrnak anygala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csévelt a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orczája elől. ¹²Ekkor megjelenék néki az Úrnak anygala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiú! ¹³Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Égyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe. ¹⁴És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged? ¹⁵És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Ímé az én nemzetségem legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. ¹⁶És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert. ¹⁷Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jelt, hogy te szólasz én velem. ¹⁸El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda: Én itt leszek, míg visszatérsz. ¹⁹Gedeon pedig elméne, és elkészíte egy kecszegödölyét és egy efa lisztből kovásztalan pogácsákat, [és] betevé a húst egy kosárba, és a [hús] levét fazékba, és kivivé hozzá a cserfa alá, és felajánlá néki. ²⁰És monda néki az Isten anygala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és rakd erre a kösziklára, és a hús levét öntsd rá. És úgy cselekedék. ²¹Ekkor kinyújtá az Úrnak anygala pálczájának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst, és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kösziklából, és megemészté a húst, és a kovásztalan kenyereket. Az Úrnak anygala pedig eltűnt az ő szemei elől. ²²Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak anygala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem! mert az Úrnak angyalát láttam színről színre! ²³És monda néki az Úr: Békesség néked! ne félj, nem halsz

meg! ²⁴És építte ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt Jehova-Salomnak [(azaz: az Úr a béke),] mely mind e mai napig megvan az Abiézer nemzetségének [városában,] Ofrában. ²⁵És lön ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közül, és egy másik tulkot, a mely hét éves, és rontsd le a Baál oltárát, a mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. ²⁶És építs oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmas helyen, és vedd a második tulkot, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágsz. ²⁷Ekkor Gedeon tíz férfit vőn [maga mellé] az ő szolgálói közül, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De [miután] félt atyjának háznépétől és a városnak férfaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé meg. ²⁸Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfiai, íme [már] össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a mely építették. ²⁹És mondának egyik a másiknak: Ki cselekedte ezt? És [mikor] utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondták: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. ³⁰Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell hálnia, mert lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. ³¹Joás pedig monda mindazoknak, a kik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmaztatok-e őtet? Valaki perel ő érette, öletessék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! ³²És azon a napon elnevezték őt Jerubbaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárát. ³³És mikor az egész Midián és Amálek és a Napkeletiek egybegyűlének, és általkeltek [a Jordánon], és táborra jártak a Jezréel völgyében: ³⁴Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfúván a harsonákat, egybehívá az Abiézer [házát,] hogy őt kövesse. ³⁵És követeket küldé egész Manasséba, és egybegyűlé az is ő utána; és követeket küldé Aserbe és Zebulonba és Nafthaliba, és feljövének eleikbe. ³⁶És monda Gedeon az Istennek: Ha [csakugyan] az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen mondtad, ³⁷Íme egy fürt gyapjat teszek a szérűre, [és] ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leendő: erről megtudom, hogy [valóban] az én kezem által szabadítod meg Izráelt, a mint mondtad. ³⁸És úgy lön. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. ³⁹És monda Gedeon az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. ⁴⁰És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lön szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lön.

7Felkele pedig jó reggel Jerubbaál - ez Gedeon - és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle északra volt, a Moré

halomtól fogva, a völgyben. ²És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysen kezébe adhatnám Midiánt; Izráel [még] dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! ³Azért kiáltás a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és [csak] tizezeren maradának [ott. ⁴És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondom néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne [is] menjen. ⁵És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvökkel nyálnak a vízből, mint a hogyan nyál az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik térdeikre esnek, hogy igyanak. ⁶És lön azoknak száma, a kik kezökkel szájokhoz [véve] nyaldosák a [vizet,] háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. ⁷És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítottalak meg titeket, a kik nyaldosták vala [a vizet,] és adom Midiánt kezébe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére. ⁸És ők kezökbe vevék a népnek útravalóját és kürtjeit. Az Izráel [többi] férfait pedig mind elküldötte, mindeniket a maga hajlékába, és [csak] a háromszáz férfit tartotta meg. A Midián tábora pedig alatta feküdt a völgyben. ⁹És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert kezébe adtam őket. ¹⁰Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. ¹¹És hallgasd meg, mit beszélnek, hogy annakutána megerősödjének a te kezeid, és menj alá a táborba. És lement ő és Púra, az ő szolgálója a fegyveresek szélső részéhez, a kik a táborban voltak. ¹²És a Midiániták és az Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai [úgy] feküdtek a völgyben, mint a saskák sokasága, és tevéiknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fővenyek, mely a tenger partján van. ¹³Mikor pedig Gedeon [oda] ment, ímé az egyik férfiú [épen] álmát beszélte el a másiknak, és monda: Ímé álmodtam, hogy egy sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldőlt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledőlt. ¹⁴A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát. ¹⁵És mikor hallotta Gedeon az álomnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtá magát, és visszatéret az Izráel táborába, és monda: Keljetek fel, mert kezébe adta az Úr a Midián táborát. ¹⁶És a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kürtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba. ¹⁷És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjétek. És ímé én bemegyek a tábornak szélébe, és akkor, a mint én cselekszem, [ti is] úgy cselekedjétek. ¹⁸Ha én a kürtbe fúvok és mindazok, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltjátok: az Úrért és Gedeonért! ¹⁹És leméne Gedeon, és az a száz

férfiú, a ki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott, és kürtölének a kürtökkel és összetörék a korszókat, a melyek kezökben [valának.] ²⁰És kürtölt [mind] a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korszókat, és balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltanak: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! ²¹És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. ²²És mikor a háromszáz [ember] belefújt kürtjébe, fordítá az Úr kinékinék fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth- Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. ²³És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Naftaliból, Áserből és az egész Manasséből, és úgy űték a Midiánitákat. ²⁴És követeket küldé Gedeon az egész Efraim hegységbe, [ezt] izenvén: Jöjjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok el előttök a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűle Efraimnak minden férfija, és elzárák a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt [is]. ²⁵És elfogák Midiánna két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megöleék Orebet az Oreb köszikláján, és Zéebet megöleék a Zéeb pajtájában, és űték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig elvivék Gedeonnak a Jordánon túl.

8És mondának az Efraim férfiai néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddözének vele. ²Ő pedig monda nékik: Vajjon cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer [egész] szüretje? ³Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet és Zéebet; hát mit cselekedtettem én olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor e beszédet mondotta vala. ⁴Mikor pedig Gedeon a Jordánhoz ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől kifáradottan. ⁵És monda a Sukkót férfainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyeret, mert fáradtak, én pedig űzöm Zébát és Sálmunáht, Midiánnak királyait. ⁶És mondának Sukkót előljárói: Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezdedben tartod-é, hogy kenyeret adjunk a te seregednek? ⁷Gedeon pedig monda: Ha kezembe adja az Úr Zébát és Sálmunáht, a pusztának tüskéivel és csalánjaival csépelem meg testeteket. ⁸És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szóla azoknak is, és Pénuel férfiai [épen] úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót férfiai. ⁹És szóla a Pénuel férfainak is, mondván: Mikor békességben visszatérek, lerontom ezt a tornyot. ¹⁰Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, és az ő seregök velök, mintegy tizenötezeren, mind a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész táborából. Az elesettek [száma] százhúszezer fegyverfogható férfiú [volt.] ¹¹És felmenvén Gedeon a sátorban lakók útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és szétverte a tábor, pedig a tábor biztonságban [érezte magát]. ¹²És Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáht, és szétszórta az egész tábor. ¹³Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatért a harczból a Heresz hágójától: ¹⁴Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliék közül, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak előljáróit és véneit, hetvenhét férfiút. ¹⁵Mikor aztán a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Kéjhol Zéba és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtatok velem, mondván: Vajjon Zéba és Sálmunáh öklét már kezdedben tartod-é, hogy kenyeret adjunk kifáradott embereidnek? ¹⁶És előfogá a város véneit, és a pusztának töviseit és csalánjait [vévén], megtanítá azokkal Sukkótnak férfiai. ¹⁷Azután Pénuel tornyát rontá le, és a város férfait ölte meg. ¹⁸És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férfiak, a kiket a Thábor [hegyén] megöltetek? Ők pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arcú, mint egy-egy királyfi. ¹⁹És monda: Az én atyámfiái, az én anyámnak fiai voltak azok. Él az Úr! ha életben hagytátok volna őket, én sem ölnélek meg titeket! ²⁰És monda Jéthernek, az ő elsőszülöttjének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala. ²¹És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és [te] öld meg minket, mert a milyen a férfiú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és megöleé Zébát és Sálmunáht, és elvevé az ő tevéiknek nyakán levő ékességeket. ²²És mondának az Izráel férfiai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a Midiániták kezéből. ²³És monda nékik Gedeon: Én nem uralkodom felettetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettetek! ²⁴Azután monda nékik Gedeon: Egyet kívánok [csak] tőletek, hogy adja nékem mindenikötök a zsákmányul ejtett fülön függőket; mert arany fülön függők voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának. ²⁵És mondának: Örömet néked adjuk. És leterítették egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prédául ejtett. ²⁶Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany [siklus] volt, amaz ékességeken, függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Midián királyain voltak, és az aranylánczok nélkül, a melyek tevéik nyakán valának. ²⁷És készíté abból Gedeon efódot, és helyezteté azt a maga városában, Ofrában, és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lön [ez] Gedeonnak és házanépének törbeejtésére. ²⁸Így aláztattak meg a Midiániták az Izráel fiai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüket, és megnyugovék a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. ²⁹És [haza]tért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelepedett otthon. ³⁰És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. ³¹És az ő ágyasa is, a ki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. ³²És meghala Gedeon, a Joás fia, késő vénységében, és eltemetteté atyjának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer [városában]. ³³Lön pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel fiai [az Úrtól], és a Baálokkal paráználkodának, és a Baál-Beritet tevék istenökké. ³⁴És nem emlékezének meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenökről, a ki őket megszabadította minden

ellenségeik kezéből köröskörül. ³⁵És nem cselekedének irgalmassággal, jöjjön ő is néktek; ²⁰De hogyha nem, jöjjön tűz ki a Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket Abimélekből, és emészsze meg Sikem férfait és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfaiából és Milló házából, és emészsze meg Abiméleket! ²¹És elfutott Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyjafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg. ²²Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett három esztendeig: ²³Egy gonosz lelket bocsátott Isten Abimélek és Sikem férfai közé, és pártot ütöttek Sikem férfai Abimélek ellen, ²⁴Hogy eljőjön a Jerubbaál hetven fián elkövetett kegyetlenség [büntetése,] és szálljon az ő vérök Abimélekre, testvérekre, a ki megölte őket, és Sikem férfaira, a kik az ő kezeit megerősítették, hogy megölje az ő atyjafiai. ²⁵És lest vetének néki a Sikem férfai a hegyeknek tetején, és kiraboltak mindenkit, a ki elment mellettök az úton, mely dolgot megmondák Abiméleknek. ²⁶És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyjafiai, és bementek Sikembe, és bízának ő hozzá Sikem férfai. ²⁷Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőiket, [mindjárt] ki is taposták, és örömmünetpet ültek, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták Abiméleket. ²⁸És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgáljunk néki? Nem Jerubbaál fia-é ő, és [nem] Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem atyjának férfait; de miért szolgálánk mi? ²⁹Csak volna az én kezemben e nép, [majd] elűzném Abiméleket. És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregedet, és jöjj ki! ³⁰Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédit, nagy haragra gyulladt, ³¹És követeket küldött Abimélekhez Thormába, [ezt] izenven: Ímé Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te ellened. ³²Most azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. ³³És reggel, napfelköltekor korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint akarod. ³⁴És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak Sikem ellen négy csapatban. ³⁵És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. ³⁶És a mint meglátta Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé nép jö alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. ³⁷De Gaál [csak] folytatta beszédét, és monda: Ímé [egy másik] csapat meg az ország közepéből jö alá; a [harmadik] csapat pedig a jós-tölgyfa útján jö. ³⁸Ekkor monda néki Zebul: Hol van most szád, melylyel mondád: Kicsoda Abimélek, hogy szolgáljunk néki? Nem ez a nép-é az, a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene, és harcolj vele. ³⁹És kivonult Gaál Sikem polgárainak élén, és megütközött Abimélekkel. ⁴⁰De Abimélek megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok sebesült elesett a kapu bejáratáig. ⁴¹Abimélek pedig Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyjafiai, hogy ne lakjanak Sikemben. ⁴²És lőn, hogy másnap kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek. És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta el,

JÉs elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő anyjának atyjafiaihoz, és beszélt velök, valamint az ő anyja atyjának egész nemzetségével, mondván: ²Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfának hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é rajtatok, Jerubbaálnak minden fia, [vagy] pedig [csak] egy ember uralkodjék felettetek? És emlékezzetek meg [arról], hogy én a ti csontotok és a ti testetek vagyok. ³És elmondották anyjának testvérei róla mind e beszédeket Sikem minden férfainak füle hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkfia ő! ⁴És adának néki hetven ezüst [pénzt] a Baál-Beritnek házából, és ezzel [holmi] henyélő és hiábavaló embereket fogadott magának Abimélek, a kik őt követék. ⁵És elméne atyjának házához Ofrába, és megöle testvéreit, Jerubbaál fiait, a hetven férfiút egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtözött. ⁶És összegyülekezék Sikemnek egész polgársága, és Millónak egész háza, és elmenének és királylyá választák Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikemben [áll.] ⁷Mikor pedig [ezt] elbeszéltek vala Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegy tetején, és nagy felszóval kiálta, [és így] szóla hozzájuk: Hallgassatok rám, Sikem férfai, hogy reátok is hallgasson az Isten! ⁸[Egyszer] elmenvén elmentek a fák, hogy királyt választssanak magoknak, és mondanak az olajfának: Uralkodjál felettünk! ⁹De az olajfa [így] felelt nékik: Elhagyjam az én kövérségemet, a melylyel tisztelnek Istent és embereket, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? ¹⁰Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, [és] uralkodjál rajtunk! ¹¹De a fügefa [is] azt mondta nékik: Elhagyjam-é édességemet és jó gyümölcsöseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? ¹²Azután a szőlőtőnek mondák a fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk. ¹³Azonban a szőlőtő [is] azt mondta nékik: Elhagyjam-é mustomat, a mely isteneket és embereket vidámít, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? ¹⁴Mondának végre a fák mindnyájan a galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. ¹⁵És monda a galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királylyá kentek engem magatok felett, jöjjetek el, nyugodjatok az én árnyékomban: [de] hogyha nem, jöjjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanonnak czédrusait. ¹⁶Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abiméleket tettétek királylyá, és jól cselekedtetek-é Jerubbaállal és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint megérdemelte? ¹⁷Mert érettetek harczolt atyám, és még életével [is] semmit nem gondolván, mentett meg titeket a Midiánnak kezéből. ¹⁸Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza ellen, és megöltétek gyermekeit, hetven férfiút egy kövön, és királylyá választottátok Sikem férfai felett Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert atyátokfia! ¹⁹Ha igazán és becsületesen cselekedtetek Jerubbaállal és az ő házával a mai napon, örüljete Abiméleknek,

és lesbe állott a mezőn; és látta, hogy ímé a nép jő ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. ⁴⁴És Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; [a másik] két csapat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket. ⁴⁵És Abimélek egész nap vívta a várost, mígnem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte: a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval. ⁴⁶Mikor pedig [ezt] meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith [isten] házában a várába mentek. ⁴⁷És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai [ott] gyűltek össze: ⁴⁸Felment Abimélek a Sálmon hegyére, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejszét vett kezébe, és faágakat vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit láttatok, hogy cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én. ⁴⁹Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és követték Abiméleket, és lerakták [a fát] a vár körül, és tűzzel rájuk gyújtották a várat, úgy hogy meghaltak a Sikem tornyának minden férfiai, közel ezer férfi és asszony. ⁵⁰Abimélek pedig elment Thébesbe, és táborba szállott Thébes ellen, és bevette azt. ⁵¹De egy erős torony volt a város közepén, és oda menekült minden férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; [ezt] magukra zárták, és a toronynak padlására mentek fel. ⁵²És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a torony ajtajáig közeledett, hogy azt tűzzel égesse fel. ⁵³Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le Abimélek fejére, és bezúzta koponyáját. ⁵⁴Ki mindjárt oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondják felőlem: Asszony ölte meg őt! És keresztülszúrta őt az apród, és meghalt. ⁵⁵Mikor pedig az Izráel férfiai látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga helyére. ⁵⁶Így fizetett meg Isten Abiméleknek azért a gonoszságért, melyet atyja ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvérét. ⁵⁷És a Sikem férfiainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és rájuk szállott Jóthámnak, a Jerubbaál fiának átka.

10Támadta pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia, Issakhár nemzetségéből való, a ki Sámirban lakott, az Efraim hegységben. ²És bírászkodék Izráelben huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemetteték Sámirban. ³Ő utána következett Jáír, a gileádbeli, és ítéle Izráelt huszonnégy esztendeig. ⁴Ennek harmincz fia volt, kik harmincz számarcsikón nyargaltak, és volt nékik harmincz városuk, melyeket mind e mai napig Jáír faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. ⁵És meghalt Jáír, és eltemetteték Kámonban. ⁶De az Izráel fiai újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baáloknak és Astarótnak, és Sziria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. ⁷Felgerjedett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak

és az Ammon fiainak kezökbe. ⁸És [ezek] szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől [fogva] tizenhatsz esztendőn keresztül, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. ⁹És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongattaték az Izráel. ¹⁰Akkor az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai, mondván: Vétkezünk te ellened, mert elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak. ¹¹Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Egyiptombeliektől, az Emoreusoktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, ¹²És a Sidonbeliektől, az Amálekítáktól és a Maonitáktól, mikor titeket szorongattak, és ti én hozzám kiáltottatok, megszabadítottalak titeket az ő kezökből? ¹³És ti [mégis] elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadítalak meg titeket ezután. ¹⁴Menjetek és kiáltatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadítsanak meg azok benneteket a ti nyomorúságtoknak idején. ¹⁵Felelének pedig az Izráel fiai az Úrnak: Vétkezünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadíts [még] meg, kérünk! ¹⁶És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. ¹⁷És összegyülekeztek az Ammon fiai, és táborba szállottak Gileádban, és összegyűltek az Izráel fiai [is], és Mispában táboroztak. ¹⁸És Gileád népe és fejedelmei egyik a másikatól kérdezgették: Ki az a férfiú, a ki megkezdi a harcot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakóinak!

11A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és [egy] parázna asszonynak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette. ²De [mikor] Gileádnak a felesége [is] szült néki fiakat, és megnöttek az ő feleségének fiai: akkor elűzték Jeftét és azt mondták néki: Nem fogsz örökösödni atyánknak házában, mert más asszonynak vagy a fia. ³És elfutott Jefte az ő atyjafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henylő emberek gyűltek össze Jefte körül, és együtt portyáztak. ⁴És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel. ⁵És lön, hogy a mint harczolni [kezdtek] az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földről. ⁶És mondanak Jeftének: Jer el, és légy nekünk fejedelmünk, és harczoljunk az Ammon fiai ellen. ⁷Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiűztetek atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzám a ti nyomorúságtoknak idején? ⁸És mondanak Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy jöjj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nekünk fejünk, és Gileád minden lakosinak. ⁹És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy hadakozzam az Ammon fiai ellen, és kezembe adja őket az Úr: [igazán] fejetekké leszek? ¹⁰Akkor mondanak Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanúnk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk!

¹¹És elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden beszédit az Úr előtt Mispában. ¹²És követeket küldött Jefte az Ammon fiainak királyához, [ezt] izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy hadakozzál az én földem ellen? ¹³És monda az Ammon fiainak királya Jefte követeinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Égyiptombólki eleibe dobokkal és tánczó sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki [kivülötte] sem fia, sem leánya. ³⁵És mikor meglátta őt, megszagatá ruháit, és monda: Óh leányom, de megszorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. ³⁶Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségiden: az Ammon fiain való bosszút. ³⁷És monda az ő atyjának: Csak azt az egyet tedd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek el és vonulhassak félre a hegyekre, hogy sírjak szüzességem leánybarátaimmal. ³⁸És ő monda: Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és siratta az ő szüzességét a hegyeken. ³⁹És a két hónap elteltével visszatért atyjához, és betöltötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett, és ő [soha] nem ismert férfit. És szokássá lett Izráelben, ⁴⁰Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát esztendőnként négy napon át.

¹²Összegyülének pedig az Efraim férfiai, és általmenének északra, és mondanak Jeftének: Miért szállottál harcuba az Ammon fiaival, és [miért] nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? [Most azért] a te házadat megegetjük te veled együtt tűzzel. ²És monda Jefte nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezökből. ³És a mikor láttam, hogy ti nem [akartok] segíteni, kockára vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttetek fel hozzám, hogy hadakozzatok én ellenem? ⁴És [ekkor] egybegyűjté Jefte Gileádnak minden férfiai, és megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiai Efraimot, mert azt mondták: Efraim szökevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között [látkok.] ⁵És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a Jordán réveit, és lőn, hogy mikor az Efraim közül való menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak Efraimbéli vagy-é? És [ha az azt] mondotta: nem! ⁶Akkor azt mondák néki: Mondd: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbéliek közül negyvenkétezer. ⁷Ítéle pedig Jefte Izráelt hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemetteték Gileád egyik városában. ⁸És ítéle ő utána az Izráelt Ibsán, ki Bethlehemből való volt. ⁹Ennek harmincz fia volt és harmincz leányt házasított ki, és harmincz leányt hozott be kívül az ő fiainak, és ítéle Izráelt hét esztendeig.

¹⁰És meghala Ibsán, és eltemették Bethlehembben. ¹¹És bírásokdék ő utána Élon Izráelben, ki a Zebulon nemzetségéből való volt, és ítélé Izráelt tíz esztendeig. ¹²És meghalt Élon, a Zebulonbeli, és eltemették Ajalonban, Zebulon földén. ¹³Ő utána pedig Abdon bírásokdött Izráelben, a Pireathonita Hillel fia. ¹⁴Ennek negyven fia és harmincz unokája volt, kik hetven számarcsikón nyargaltak, és ítélte Izráelt nyolcz esztendeig. ¹⁵És meghalt Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemették Pireathonban, Efraim földén, az Amálekíták hegységén.

13Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig. ²És élt [ebben az időben] egy férfiú Czórából, a Dán nemzetségéből való, névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült. ³És megjelent az Úrnak anygala az asszonynak, és monda néki: Ímé most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz. ⁴Azért most megőjjad magad, és ne igyál se bort, se [más] részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant. ⁵Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennek szenteltetett lesz [az] a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi [majd] megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből. ⁶És elment az asszony, és elbeszélte [ezt] férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten anygálának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg [sem mertem] kérdezni, hogy honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét. ⁷És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se [más] részegítő italt ne igyál, és semmi tisztátalant ne egyél, mert Istennek szentelt lesz [az] a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. ⁸Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. ⁹És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennek anygala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manoah nem volt vele. ¹⁰Akkor az asszony elsietett, és elfutott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Ímé megjelent nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött. ¹¹És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaért [ahhoz] a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-é az a férfiú, a ki ez asszonynyal beszéltél? És monda: Én vagyok. ¹²És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? ¹³Az Úrnak anygala pedig monda Manoáhnak: Mindentől, a mit [csak] mondottam az asszonynak, őrizkedjék. ¹⁴Mindabból, a mi csak a bor[termő] szőlőből származik, ne egyék, és bort és [más] részegítő italt ne igyék, és semmi tisztátalant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg. ¹⁵És monda Manoah az Úr anygálának: Kérlek, hadd tartóztassozd meg téged, hogy készítsünk néked egy kecszegödölyét. ¹⁶De az Úrnak anygala így szólt Manoáhhhoz: Ha megmarasztasz

[is,]nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak anygala vala. ¹⁷És monda Manoah az Úr anygálának: Kicsoda a te neved, hogy ha [majd] beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. ¹⁸És monda néki az Úrnak anygala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos? ¹⁹Mikor aztán Manoah a kecszegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék Manoahnak és feleségének szeme láttára: ²⁰Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak anygala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arczzal a földre borultak. ²¹És többé nem jelent meg az Úrnak anygala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak anygala volt az. ²²És monda Manoah az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Istent láttuk. ²³Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkől az egészen égőáldozatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nekünk mindezeket, sem pedig nem hallatott volna velünk ilyeneket. ²⁴És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és felnevekedék a gyermek, és megáldá őt az Úr. ²⁵És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Estháol között.

14És lement Sámson Timnátba, és meglátott egy nőt Timnátban a Filiszteusok lányai közül. ²És mikor [haza]ment, elbeszélte [ezt] atyjának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnátban a Filiszteusok leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül. ³És monda néki az ő atyja és anyja: Hát nincsen a te atyádfiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmegy, hogy feleséget végy a körülméletlen Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyjának: Őt vegyed nékem, mert [csak] ő kedves az én szemeim előtt. ⁴Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett. ⁵És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba, és mikor Timnátban szőlőhegyéhez értek, íme [egy] oroszlánkölyök [jött] ordítva elébe. ⁶És felindítá őt az Úrnak lelke, és [úgy] kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, a mit cselekedett. ⁷És mikor leérkezett, beszélt a nővel, a ki kedves volt Sámson szemei előtt. ⁸Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézzé az oroszlánnak holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz. ⁹És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyjához és anyjához, adott abból nekik is, és azok is ettek; de nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán holtteteméből vette ki a mézet. ¹⁰És azután lement az ő atyja [ahhoz] a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak. ¹¹Mikor pedig

meglátták őt a [Filiszteusok,] harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele. ¹²És monda nékik Sámson: Hadd vessek elötökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nekem a lakodalom hét napja alatt és kitaláljátok; adok néktek harmincz inget és harmincz öltöző ruhát; ¹³De ha nem tudjátok megfejtetni, ti adtok nekem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondanak néki: Add elő találós mesédet, hadd halljuk. ¹⁴Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki S az erősből édes jött ki. De nem tudták a találós mesét megfejtetni három egész napon át. ¹⁵Lőn annakokáért heted napon, mondanak Sámson feleségének: Vedd reá férjedet, hogy fejtsen meg nekünk a találós mesét, hogy valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házáat tüzzel; [vagy] azért hívtatok [ide] minket, hogy koldussáadjunk téged. Sámson pedig monda nékik: Esküdjete tegyetek bennünket, vagy nem? ¹⁶És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nekem sem fejtetted meg. Ő pedig monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg? ¹⁷Az pedig hét napon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom tartott. [Végre] a hetedik napon megmondá néki, mert [folyvást] zaklatta őt. Ő pedig [aztán] megfejté a találós mesét népe fiainak. ¹⁸És mondanak néki a város férfiai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint az oroszlán? Ki monda nékik: Ha nem az én üszömön szántottatok volna, Mesém [soha] ki nem találtátok volna. ¹⁹Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgerjedett haragjában elment az ő atyjának házához. ²⁰A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő egyik társához, a kit társaságába vett vala.

15Lőn pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson az ő feleségét, egy kecskegödölyét [vivén] néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálólházba. De nem hagyá őt bemenni az ő atyja. ²És monda annak atyja: Azt gondoltam, hogy gyűlölve gyűlölöd őt, azért odaadtam őt a te társadnak; de hát vajjon húga nem szebb-é nálánál? Legyen ő helyette most az a tied. ³És monda néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kárt okozok nékik. ⁴És elment Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén, a [rókák] farkait egymáshoz kötözé, és egy-egy csóvát tett [minden] két [rókának] farka közé. ⁵És meggyújtá tüzzel a csóvákat, és beeresztette azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyújtá a gabonakalángyákat, az álló vetések és a szőlőket és az olajfaerdőket. ⁶Akkor mondanak a Filiszteusok néki: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, mert elvette [tőle] az ő feleségét, és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és megégeték az asszonyt és annak atyját tüzzel. ⁷Sámson pedig monda nékik: Bátor ezt cselekedtetétek, mégis addig nem nyugszom

meg, míg bosszúmat ki nem töltöm rajtatok. ⁸És megverte őket keményen válluktól tomporukig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban. ⁹A Filiszteusok pedig felmentek, és megszállották Júdát, és Lehiben telepedtek le. ¹⁰Akkor mondanak a Júda férfiai: Miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondanak: Sámson megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett mi velünk. ¹¹Ekkor háromezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velök. ¹²És mondanak néki: [Azért] jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy a Filiszteusok kezébe meg nékem, hogy ti nem rohantok reám. ¹³És azok felelének néki, mondván: Nem! csak megkötözzvén megkötözünk, és kezökbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötözték őt két új kötéllel, és felvezették őt a kőszikláról. ¹⁴És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok [már] ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzsel a tűz és lemállottak a kötések kezeiről. ¹⁵És egy nyers számarállcsontot találá, és kinyújtván kezét, felvéve azt, és agyonvert vele ezer embert. ¹⁶És monda Sámson: Szamar állcsontjával seregeket seregre, Szamar állcsontjával ezer férfit vertem le. ¹⁷És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. ¹⁸Azután megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan [kell] meghalnom, és a körülméletlenek kezébe jutnom. ¹⁹Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéledett. Azért nevezetik a "segítségül hívás forrásának" [e hely] Lehiben mind e mai napig, ²⁰És ítéle [Sámson] Izráelt a Filiszteusok idejében húsz esztendeig.

16És elment Sámson Gázába, és meglátott ott egy parázna asszonyt, és bement hozzá. ²A gázabelieknek pedig [mikor] [megmondották,] mondván: Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkedének ő utána egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, [és azt] mondták: Reggel, ha világos lesz, megöljük őt. ³És aluvék Sámson éjfélig. Éjféltkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, a kapufélfakkal és a závarokkal együtt kiszakította azokat, és vállaira vette, és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik. ⁴És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt. ⁵És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondanak néki: Kérdezd ki őt és tudd meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínózzuk őt, és mi mindenikünk adunk néked ezerszáz ezüst [siklust]. ⁶És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg nekem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötöni, hogy megkínózhassanak téged. ⁷És felele néki

Sámson: Ha megkötöznek hét nyers gúzszal, melyek még meg nem száradtak, akkor elgyengülök és [olyan] leszek, mint más ember. ⁸Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmét hét nyers gúzst, a mely még nem volt száraz, és megkötözték őt azzal. ⁹A lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakasztottam a gúzsokat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, - és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje. ¹⁰És monda Delila Sámsonnak: Ímé rászedtél, és hazugságot szóltál nékem, most mondd meg [igazán], hogy mivel lehet téged megkötözni? ¹¹Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. ¹²És vett Delila új köteleket, és megkötözte őt velük, és monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott lesekkeltek utána a hálókamarában). De ő letépte azokat karjairól, mint a fonalat. ¹³És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nékem? Mondd meg [egyszer már], mivel kötöztethetel meg? - Ő pedig monda néki: Ha összeszövöd az én fejemnek hét fonatékját a nyüstfonalal, ¹⁴És szeggel megerősítvén a [zugolyt,] monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitepte a zugolyszeget és a nyüstfonalat. ¹⁵Ekkor monda néki [Delila:] Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondtad meg, hogy miben van a te nagy erőd? ¹⁶Mikor aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lelke, ¹⁷És kitárta előtte egész szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől fogva; ha megnyíratatom, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és [olyan] leszek, mint akármely ember. ¹⁸És mikor látta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívatta a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt izené: Jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt [is] felvitték kezökben. ¹⁹És elaltatta őt az ő térdein, és előhívott egy férfút, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdé őt kínozni. És eltávozott tőle az ő ereje. ²⁰És monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom [a kötelekeket]; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle. ²¹De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezették őt Gázába, és ott megkötözték két vaslánczczal, és örölnie kellett a fogházban. ²²De az ő fejének haja újra kezdett nőni, miután megnyíretett. ²³És mikor a Filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámson, a mi ellenségünket. ²⁴És [mikor] látta őt a nép, dicsérték az ő istenöket, mert - mondának - kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közülünk. ²⁵Lőn pedig, hogy mikor megvidámult az ő szívök, mondának: Hívjátok Sámson, hadd játszék előttünk. És előhívák Sámson, a fogházból, és játszék ő előttük, és az oszlopok közé állították őt. ²⁶Sámson pedig monda a fiúnak, a ki őt kézenfogva vezette: Ereszsz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. ²⁷A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzetten közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. ²⁸Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak [még] ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért! ²⁹És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájuk támaszkodott. ³⁰És monda Sámson: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította [az oszlopokat,] és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt életében. ³¹És lementek az ő testvérei és atyjának egész házával, és elvívék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Estháol között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána húsz esztendeig ítélte az Izráelt.

17Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegyéről való, kinek neve Míka vala; ²És monda az ő anyjának: Az az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétellett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondtad, ímé az az ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! ³És visszaadta az ezerszáz ezüst[pénzt] az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelve szentelem e pénzt az Úrnak az én kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány készíttessék abból, azért most visszaadom azt tenéked. ⁴De ő [megint] visszaadá a pénzt anyjának, és vön az ő anyja kétszáz ezüst[pénzt], és odaadá azt az ötvösnek, és az készített abból [egy] faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka házában volt. ⁵És a férfúnak, Míkanak volt [egy] temploma, és készített efódot és terafimot, és felszentelte az ő fiai közül egyet, és ez lőn néki papja. ⁶Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki azt cselekedte, a mit jónak látott. ⁷Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzetségéből való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. ⁸És elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy ott tartózkodjék, a hol [helyet] talál. Így jött az Efraim hegyére, Míka házához, vándorlása közben. ⁹És monda néki Míka: Honnan jössz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy hol találnék [helyet.] ¹⁰És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok néked esztendőnként tíz ezüst[pénzt] és egy öltöző ruhát és eledelt. És a Lévita beszegődött. ¹¹És tetszék a Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfúnál; és olyan lőn néki az az ifjú, mint egyik az ő fiai közül. ¹²És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házábanál. ¹³És monda Míka: Most tudom, hogy jól fog velem tenni

az Úr, mert e Lévíta lett papom.

18Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett a Dán nemzetsége magának örökséget, a hol lakják, mert nem jutott néki mind ez ideig az Izráel törzsei között osztályrész. ²És elküldöttek a Dán fiai az ő házoknépe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok határaikból, Czórából és Estháolból, hogy kémeljék ki és nézzék meg jól a földet, és mondának nékik: Menjetekek el, kémeljétek ki a földet. És elérkeztek az Efraim hegyéhez, a Míka házához, és ott megháltak. ³Mikor a Míka házánál voltak, megismerték az ifjú Lévítanak hangját, és hozzá mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? ⁴Ő pedig monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és papjává lettem. ⁵És mondának néki: Kérdezd meg Istentől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-e a mi útunk, a melyen járunk? ⁶És monda nékik a pap: Menjetekek el békességgel; a ti útatok, a melyen jártok, az Úr előtt van. ⁷És elment az öt férfiú, és Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint [él] csendesen és bátorságosan, és nincs senki, a ki őket bánthatná az országban, vagy úr volna felettök, és távol vannak a sidoniaktól, és nincs senkivel semmi dolguk. ⁸És mikor visszatértek atyjokfiához Czórába és Estháolba, és kérdezték tőlök az ő atyjokfiai: Mi jóval jártatok? ⁹Mondának: Keljetekek fel, és menjünk fel ellenök, mert láttuk a földet, hogy ímé igen jó, és ti veszteg ültök? ne legyetekek restek a menetelre, hogy elmenjetekek elfoglalni azt a földet. ¹⁰Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas; mert Isten kezetekbe adta azt a helyet, a hol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. ¹¹És elment onnét a Dán nemzetségéből, Czórából és Estháolból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. ¹²És felvonultak, és táborba szállottak Kirjáth-Jeárimban, Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig. És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. ¹³És onnan felvonultak az Efraim hegyére, és Míka házába mentek. ¹⁴És szólott az az öt férfiú, a ki elment kikémlelni Lais földét és monda atyjafiainak: Tudjátok-e, hogy ebben a házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjetekek. ¹⁵És betértekek oda, és az ifjú Lévíta-hoz mentek a Míka házába, és köszöntöttekek őt: Békességgel! ¹⁶A hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. ¹⁷És az az öt férfiú, a ki a föld kikémlelésére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval. ¹⁸Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és elvették a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit míveltekek? ¹⁹Azok pedig mondának néki: Hallgass, tedd kezed ajakadra, és jöjj el velünk, és légy nékünk atyánk és

papunk. Melyik jobb, hogy egy ember házában légy papja, vagy hogy Izráelben egy nemzetségnek és háznépnek légy papja? ²⁰És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velök a nép közé ment. ²¹És megfordulván elvonultak, magok előtt küldve a gyermekeket, a barmokat és drágaságaikat. ²²Mikor pedig már messze jártak a Míka házától, a férfiak, a kik a Míka házában szomszédságában laktak, összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak. ²³És utánok kiáltoztak a Dán fiainak. Azok pedig visszafordulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy [így] felsereglettél? ²⁴És monda: Isteneimet vettétek el, a melyeket készíttettem, és papomat, és elmentetekek, hát mim van még egyebem? és [mégis] azt mondjátok nékem: mi bajom van? ²⁵És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! ²⁶És elmentek a Dán fiai a magok útján, és mikor Míka látta, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához. ²⁷Ők pedig elvitték, a mit Míka készíttetett, és a papot, a ki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tüzzel. ²⁸És nem volt senki, a ki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel. [Lais] pedig a Béth-Rehob völgyében feküdt és itt építtétek meg a várost, és telepedtekek meg benne. ²⁹És elneveztekek a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevérol, a ki Izráelnek született volt. Bár először Lais volt a város neve. ³⁰És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet, és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az ő fiai voltak papok a Dán nemzetségében egészen a föld fogságának idejéig. ³¹És felállítva tarták a Míka faragott képét, a melyet az készíttetett, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

19Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegyesség oldalán egy Lévíta, a ki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethleheméből. ²Paráználkodék pedig nála az ő ágyasa és elméne tőle atyjának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig. ³Ekkor felkelvén az ő férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, [és] hogy visszavigye őt. Szolgája és egy pár szamar volt [mellette]. Az pedig bevezette őt az ő atyjának házába, és mikor meglátta őt a leánynak atyja, örvendve eléje ment. ⁴És ott tartóztatá őt ipa, a leánynak atyja, és ő ott maradt nála három napig, és ettekek, ittakek, és ott [is] háltak. ⁵És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltekek, és ő felkészült, hogy elmenjen, monda a leánynak atyja az ő vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjetekek el. ⁶És leültekek, és mindketten együtt ettekek és ittakek, és monda a leány atyja a férfiúnak: Gondold meg és hálj itt az éjjel és gyönyörködjék a te szíved. ⁷Mikor pedig felkelt az a férfiú, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy ott maradt [megint] éjszakára. ⁸És felkelt azután az ötödik napon

jókor reggel, hogy elmenjen, és monda a leánynak atyja: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és [együtt] evének mindketten. ⁹Ekkor felkele az a férfiú, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa, a leánynak atyja, így szólt hozzá: Ímé a nap már lehanyatlík, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt; ímé nyugalomra hajlik a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljétek fel jókor reggel a ti útatokra, és menj el sátorodba. ¹⁰De a férfiú nem akart [ott] meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott, - ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt számár és ágyasa volt vele. ¹¹Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállott, és monda a szolgálta az ő urának: Jerünk és térjünk be a Jebuzeusok e városába, és háljunk ott. ¹²És monda néki az ő ura: Ne térjünk be az idegenek városába, a hol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább menjünk el Gibeáig. ¹³És monda az ő szolgájának: Siess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és háljunk vagy Gibeában, vagy Rámában. ¹⁴És tovább vonultak, és elmenének, és a nap Gibeá mellett ment le felettök, a mely Benjáminé. ¹⁵És oda tértek, hogy bemenjenek és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piacán, mert nem volt senki, a ki őket házába behívná éjszakára. ¹⁶És ímé egy öreg ember jöve a munkából a mezőről [késő] estve. Ez a férfiú az Efraim hegységéről való volt, és [csak] jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminiták voltak. ¹⁷És mikor felemelte szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piacán, monda az öreg ember néki: Hová mégy és honnan jössz? ¹⁸Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethleheméből az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, a ki házába fogadna engem. ¹⁹Pedig szalmánk és abrakunk is van szamaraink számára, és kenyereim és borom is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgálóddal van, [úgy] hogy semmiben sem szűkölködünk. ²⁰Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szűkölködöl, nékem lesz gondom. Csak nem hálsz itt az utcán?! ²¹És elvezette őt az ő házához és abrakot adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. ²²És mikor vígan laktának, ímé a város férfiai, a Béliál fiainak emberei, körülvették a házat, és az ajtót döngetve, mondának az öreg embernek, a ház urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, a ki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őtet. ²³És kiment hozzájuk az a férfiú, a háznak ura és monda nekik: Ne, atyámfiain, ne cselekedjétek ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek [vele] azt az alávaló dolgot. ²⁴Ímé itt van hajadon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjétek azt az alávaló dolgot. ²⁵A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor [kézen] fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nekik az utcára. Ezek pedig megszeplősítették őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor

feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. ²⁶És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. ²⁷Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, ímé az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön. ²⁸És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a számarra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. ²⁹És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába. ³⁰Lön pedig, hogy mindenki, a ki ezt látta, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai Égyiptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkojjatok e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek meg.

20Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. ²És megjelentek az egész népnek főfő emberei, az Izráelnek minden nemzetségei az Isten népének gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. ³De meghallották a Benjámin fiai [is,] hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez a gonoszság? ⁴És felele a Lévíta, a megöletett asszonynak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. ⁵És ellenem támadtak Gibeának férfiai, és körülvették miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. ⁶Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és szétküldöttem az Izráel örökségének minden tartományaiiba, mert útálatosságot és aljasságot követtek el Izráelben. ⁷Ímé mindnyájan, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok [felőle]. ⁸Ekkor felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közülünk sátorába ne menjen, és senki házához ne térjen, ⁹Mert most Gibeá ellen ezt cselekedéndjük: sorsot vetünk rá. ¹⁰És választunk tíz férfiút száz közül, és százat ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden nemzetségéből, hogy hordjanak élelmet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben. ¹¹És összegyülekezett Izráel minden férfja a város ellen, mint egy ember, egyesülten. ¹²És követeket küldöttek az Izráel nemzetségei Benjámin minden törzseihez, mondván: Micsoda aljasság az, a mi ti közöttetek történt? ¹³Most adjátok ki azokat a férfiakat, a Béliál fiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem akartak hallgatni testvéreiknek, az Izráel fiainak szavára, ¹⁴Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból Gibeába, hogy kimenjenek harcolni az Izráel fiaival. ¹⁵És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból [jöttek fel,] huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálának, Gibeá lakóin kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, [mind]

válogatott férfiú. ¹⁶Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfiú, a kik suták voltak. Ezek mindnyájan a parittyával hajszálnyira [biztosan] találtak és nem hibázták el. ¹⁷Az Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámín fiai kivül, négyszázezeren voltak, fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férfiak. ¹⁸Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdezték az Istent, és mondának az Izráel fiai: Ki menjen fel először közülünk a Benjámín fiai ellen hadakozni? És monda az Úr: Júda először. ¹⁹Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és táborba szállottak Gibeá előtt. ²⁰És kimentek Izráel emberei harcolni Benjámín ellen, és csatarendbe állottak fel ellenök az Izráel emberei Gibeánál. ²¹És kivonultak a Benjámín fiai [is] Gibeából, és levertek az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a földre. ²²De a nép, Izráel férfiai, megbátoríták magukat, és újra csatarendbe állottak ugyanazon a helyen, a melyen előtte való nap sorakoztak. ²³És felmenének az Izráel fiai, és [ott] sírtak, az Úr előtt egész estig, és megkérdezték az Urat, mondván: Vajjon elmenjek-e még harcolni az én atyámfiának, Benjámín fiai ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! ²⁴És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámín fiai ellen felvonultak, ²⁵Kijött elébük Benjámín Gibeából másnap, és leverte az Izráel fiai közül [még] tizennyolcezer embert a földre, kik mindannyian fegyverfoghatók valának. ²⁶Ekkor felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és böjtöltek asnap egész estvéig, és égőáldozattal és hálaadó áldozattal áldoztak az Úr előtt. ²⁷És megkérdezték az Izráel fiai az Urat, - mert ott volt abban az időben az Isten frigyládája. ²⁸És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körülötte abban az időben - mondván: Vajjon még [egyszer] felmenjek-e harcolni az én atyámfiának Benjámín fiaival, vagy pedig abban hagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezedbe adom őket. ²⁹És lesekét vetett Izráel Gibeá ellen köröskörül. ³⁰És felvonultak az Izráel fiai a Benjámín fiai ellen harmadnapon, és felállottak Gibeá ellen úgy, mint annakelőtte. ³¹Ekkor kijöttek a Benjámín fiai a nép ellen, elszakasztatának a várostól, és elkezdették a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike Béthelbe, másika Gibeá felé vezet, [és már megöltek] mintegy harmincz férfiút Izráelből. ³²És mondának a Benjámín fiai: Megverettetnek ezek előttünk [megint,] mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, [ki] az országútra. ³³És az Izráel minden fia elhagyta helyét és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig elötörték [rejte]k helyeikből Maareh-Gabából. ³⁴Ekkor az egész Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibeá ellen, és néki búsulának a harcznak, és amazok észre sem vették, hogy veszedelemben forognak. ³⁵Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon a napon a Benjámín fiai közül huszonötezerszáz férfiút, kik mind fegyverfoghatók voltak. ³⁶Benjámín fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai [csak] azért adtak helyet Benjámínak, mert ők a lesekben bíztak, a melyeket

Gibeánál helyeztek el. ³⁷És a les elösiert és elötört Gibeá ellen, és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel. ³⁸És abban egyeztek meg Izráel férfiai a les-csapatokkal, hogy erős füstfelleget bocsátanak fel a városból. ³⁹Mikor aztán az Izráel férfiai visszafordultak a harcz közben, és Benjámín megkezdte az öldöklést és [leölt] mintegy harmincz férfiút Izráelből, és azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk, mint az első ütközetben: ⁴⁰Épen akkor kezdett a felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És mikor [aztán] Benjámín hátratekintett, látta, hogy íme a város lángja [már] feléri az eget. ⁴¹És az Izráel fiai megfordultak, és megijedének a Benjámín fiai, a kik most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. ⁴²És elfutottak az Izráel férfiai elöl a pusztába [vivő] útra; de a harcz ott is beütölte őket, és az út közepén ölték le a városból jövőket. ⁴³Körülvették Benjámint, üldözték őt, letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibeá előtt keletre [eső vidékig.] ⁴⁴És elesett Benjámín közül tizennyolcezer ember, mindnyájan a pusztában férfiak. ⁴⁵Ekkor megfordultak, és a pusztába menekültek a Rimmon sziklájához; de az úton még megöltek közülök ötezer embert, és azután egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök kétezer embert. ⁴⁶Azok tehát, akik elestek Benjámín közül, összesen huszonötezeren voltak, kik mindannyian fegyvert fogtak azon a napon, és mindnyájan vitéz férfiak voltak. ⁴⁷De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon közsiklájára, és ott [is] maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. ⁴⁸Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámín faira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tüzzel égették meg.

21És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván: Senki mi közülünk nem adja leányát Benjámínak feleségül. ²És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és felemelve szavát, nagy sírással sírt. ³És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma Izráelből egy nemzetség hiányzik? ⁴És lőn másnap reggel, felkele a nép és ott oltárt épített, és egészen égőáldozatot és hálaadó áldozatot áldozott. ⁵És mondának az Izráel fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezetbe az Izráelnek minden nemzetségei közül az Úrhoz? Mert nagy esküt tettek volt [egyszer] a felől, a ki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván meghaljon [az!] ⁶És megszánák az Izráel fiai Benjámint, az ő atyjokfiát, és mondának: Kivágattatott ma egy nemzetség Izráelből. ⁷Mit cselekedjünk azokkal, a kik megmaradtak, hogy feleséget [kaphassanak?]Mert mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk nekik feleségül a mi leányainkat. ⁸És mondának: Van-e valaki az Izráel nemzetségei közül, a ki nem jött fel az Úrhoz Mispába? És íme Jábes-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. ⁹Mert megszámlálá magát a nép, és ímé nem vala ott senki a Jábes-Gileád lakosai közül. ¹⁰Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer

harcban edzett férfiút, és megparancsolták nékik, mondván: Menjete el, és vágjátok le Jábes- Gileád lakóit fegyvernek élivel, [még] az asszonyokat és a gyermekeket [is.] ¹¹És ezt [kell] cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, a ki már férfúval hált, öljetek meg. ¹²Találának pedig a Jábes-Gileád lakói között négyszáz szűz leányt, a kik [még] nem ismertek férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán földén. ¹³És elküldött az egész gyülekezet, és izent a Benjámin fiainak, kik a Rimmon szikláján voltak, és békességet ígérének nékik. ¹⁴Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nékik adták azokat feleségül, a kiket meghagytak Jábes-Gileád asszony népei közül; de így sem lön elég nékik. ¹⁵És bánkódék a nép Benjámin miatt, hogy az Úr [ilyen] rést csinált az Izráel törzsein. ¹⁶Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget [kapjanak,] mert Benjáminból kipusztítottak az asszonyok? ¹⁷És mondának: A Benjáminták birtoka örökség szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem szabad Izráelben [egy] nemzetségnek sem eltöröltetni. ¹⁸De mi nem adhatunk nékik feleségeket leányaink közül, mert megesküdtek az Izráel fiai, mondván: Átkozott, a ki feleséget ad Benjáminnak! ¹⁹És mondának: Ímé az Úrnak esztendőnként [való] ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet felé az országút mellett, a mely Bétheltől Sikem felé visz, és délre Lebonától. ²⁰[Ezt] parancsolák azért a Benjámin fiainak: Menjete el, és leselkedjete a szőlőkben. ²¹És ha látjátok, hogy jönnek Siló leányai a körtánczban tánczolni, akkor jöjjetek elő a szőlőkből, és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai közül, és menjete el a Benjámin földére. ²²Ha aztán atyjaik vagy testvéreik hozzánk jönnek perlődni, akkor azt mondjuk nékik: Könyörüljete rajtuk mi érettünk, mert nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nékik, most [nem] vagytok vétkesek. ²³És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczolók közül, a kiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a városokat, és azokban laktak. ²⁴Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindegyik a maga nemzetségéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségébe. ²⁵Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

Ruth

1 És lőn azon napokban, a mikor a bírák bírászkodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. **2**A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. **3**Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. **4**A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másíknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. **5**Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül. **6**Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatéren Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret. **7**És kiméne arról a helyről, a hol volt, és vele a két menyje. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földre, **8**És monda Naómi az ő két menyének: Menjetelek térjetelek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem! **9**Adja az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. **10**És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez! **11**Naómi pedig monda: Térjetelek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhembem, a kik férjetelek lehetnének? **12**Térjetelek vissza leányaim! menjetelek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: **13**Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetelek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. **14**Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá. **15**Ő pedig monda: Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után. **16**Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. **17**A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit,

hogy csak a halál választ el engem tőled. **18**Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet. **19**És menének mind a ketten, míg len Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? **20**És ő monda nékik: Ne hívjatek engem Naóminak, hívjatek inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható. **21**Többed magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet? **22**Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menyje, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

2Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve Boáz. **2**És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom. **3**Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a ki Elimélek nemzetségéből való volt. **4**És ímé Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondanak néki: Áldjon meg téged az Úr! **5**És monda Boáz az ő szolgájának, a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? **6**És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómi-val jött a Moáb mezejéről. **7**A ki monda: Hadd megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetelek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. **14**Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá. **15**Ő pedig monda: Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után. **16**Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. **17**A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit,

napaddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt. ¹²Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél. ¹³Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül. ¹⁴És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az ecetes [lébe]. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is. ¹⁵Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgálóinak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg ne pironassátok őt. ¹⁶Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt. ¹⁷És ő szedegete a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa. ¹⁸És felvévé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővévé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala. ¹⁹És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfinak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. ²⁰És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem vonta meg irgalmasságát az élöktől és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nekünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő. ²¹És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj [mindenütt] az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat. ²²És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn. ²³Így járt ő [mindenütt] a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevégeződött; és az ő napaasszonyával lakott.

3És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod? ²Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérún. ³Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruháidat, és menj le a szérúre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát. ⁴És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél. ⁵És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. ⁶És lement a szérúre, és mindent úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. ⁷És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék. ⁸Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És

ímé: asszony fekszik az ő lábainál. ⁹És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. ¹⁰És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsovel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. ¹¹Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. ¹²És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. ¹³Ez éjszakán hálj [itt]; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj [itt] reggelig. ¹⁴És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert monda: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérúre jött. ¹⁵És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat [mérték] árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba. ¹⁶És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélte néki mindent, a mit cselekedett vele az a férfi. ¹⁷És monda: Ezt a hat [mérték] árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. ¹⁸És monda [Naómi:] Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

4Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle. ²Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének. ³És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejéről. ⁴Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom. ⁵És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak, az ő örökségében. ⁶A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszesse a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. ⁷Ez vala pedig [a szokás] régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyosság Izráelben. ⁸Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját. ⁹És monda Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné és Mahloné

volt, Naómi kezéből; ¹⁰[Söt] a Moábita Ruthot is, Mahlónnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszzen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma. ¹¹És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki a te házába megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehembben. ¹²És a te házad legyen, miként a Pérecz háza - a kit Thámár szült Júdának - abból a magzattól, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól. ¹³Elvévé annakokáért Boáz Ruthot, és lön az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút. ¹⁴És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! ¹⁵És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál. ¹⁶Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lön annak. ¹⁷A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és nevezték az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának. ¹⁸És a Pérecz nemzetségei ezek: Pérecz nemzé Hesront; ¹⁹Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot; ²⁰Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt; ²¹Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; ²²És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Sámuel

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységéről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. ²És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei. ³És ez az ember felmegy vala esztendőként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Úrnak Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai. ⁴És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és leányának [áldozati] részt ad vala; ⁵Annának pedig kétakkora részt ad vala, mivel Annát [igen] szerette; de az Úr bezárá az ő méhét. ⁶Igen bosszantja vala pedig [Annát] vetélkedő társa, hogy felingerelje, mivel az Úr bezárá az ő méhét. ⁷És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképen bosszantá őt, ő pedig sír vala és semmit sem evék. ⁸És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódsz szívedben? Avagy nem többet érek-é én néked tíz fiúnál? ⁹És felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófélnél ül vala székében), ¹⁰És lelkében elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala. ¹¹És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha! ¹²Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; ¹³És mivel Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. ¹⁴Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. ¹⁵Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttem ki az Úr előtt. ¹⁶Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig. ¹⁷És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. ¹⁸Ő pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő útjára és evék, és arcza nem vala

többé [szomorú.] ¹⁹És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És ismeré Elkána az ő feleségét, Annát, és az Úr megemlékezik róla. ²⁰És történt idő multával, hogy terhes lön Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek, mert [úgymond] az Úrtól kértem őt. ²¹És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész háznépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását: ²²Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztándom, felviszem őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. ²³És monda néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked tetszik, maradj [itthon], míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse be az ő beszédét! [Otthon] marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. ²⁴És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevivé őt az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig [még igen] kicsiny vala. ²⁵És levágták a tulkot, és a gyermeket Élihez vitték. ²⁶Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki itt állott melletted, és könyörgött az Úrnak. ²⁷Ezért a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem. ²⁸Most azért én is az Úrnak szentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.

²És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, Felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban. Az én szám felnyílt ellenségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én! ²Senki sincs olyan szent, mint az Úr, Sőt rajtad kívül senki sincs. Nincsen olyan köszál, mint a mi Istenünk. ³Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, Mert mindentudó Isten az Úr, És a cselekedeteket ő ítéli meg. ⁴Az erős kizívásokat megrontja, És a roskadozókat erővel övedzi fel, ⁵A megelégedettek bérért szegődnek el, Éhezők pedig nem lesznek; S míg a magtalan hét gyermeket szül, A sok gyermekű megfogyatkozik. ⁶Az Úr öl és elevenít, Sírba visz és visszahoz. ⁷Az Úr szegénynyé tesz és gazdagít, Megaláz s fel is magasztal; ⁸Felemeli a porból a szegényt, És a sárból kihozza a szükölködőt, Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségnek székét adja nékik; Mert az Úr a földnek oszlopai, És azokra helyezé a föld kerekességét. ⁹Híveinek lábait megoltalmazza,

De az istentelenek setéségben némulnak el, Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert. ¹⁰Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja, Mennydörög felettök az égben, Az Úr megítéli a földnek határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkentjének szarvát! ¹¹Elméne ezután Elkána Rámába az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgálja lett Éli pap előtt. ¹²Éli fiai azonban Béliál fiai valának, nem ismerék az Urat. ¹³És a papoknak ez vala szokásuk a néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgálja, midőn a húst főzték, és a háromágú villácska az ő kezében vala; ¹⁴És beüti vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe, és mindent, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel, kik oda mennek Silóba. ¹⁵És minekelőtte a kövérét megáldoznák, eljön a papnak szolgálja és azt mondja az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, hanem csak nyerset. ¹⁶És ha az ember [azt] mondja néki: Hadd gyűjtsák meg most a kövérét, azután vedd el, a mint lelked kívánja: akkor azt mondják vala: [Semmiképen] nem, hanem most adjad, mert ha nem, erővel elveszem. ¹⁷Igen nagy volt azért az ifjakknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megütálják vala az Úrnak áldozatát. ¹⁸Sámuel pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs efóddal körül övezve. ¹⁹És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki, és felvivé néki esztendőnként, mikor férjével felment az esztendőnként való áldozat bemutatására. ²⁰És megáldá Éli Elkánát és az ő feleségét, és monda: Adjon az Úr néked magzatot ez asszonytól a helyett, a kiért könyörgött, és a kit az Úrnak kért. És haza menének. ²¹És meglátogató az Úr Annát, ki az ő méhében fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevedék az Úrnál. ²²Éli pedig igen vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. ²³Monda azért nékik: Miért cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. ²⁴Ne [tegyétek] fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népét. ²⁵Ha ember embertársa ellen vétkezik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem hallgatának atyjok szavára, mert az Úr meg akará őket ölni. ²⁶A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt. ²⁷És eljőve Istennek embere Élihez, és monda néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házának, midőn Égyiptomban a Faraó házában valának? ²⁸És kiválasztám őt papnak Izráel minden nemzetségei közül magamnak, hogy áldozzon az én oltáromon; hogy füstölő szert füstölögtesse, hogy az efódot előttem viselje; és atyád házára bízam Izráel fiainak minden tüzes áldozatait. ²⁹Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem [e] hajlékban? És te többre becülöd fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével.

³⁰Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de most, [azt] mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a kik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, a kik azonban engem megutálnak, megutáltatnak. ³¹Ímé, napok jönnek, és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne legyen vén [ember] a te házadban. ³²És meglátod az [Isten] hajlékának szorongattatását, mind a helyett, a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem leszen vén [ember] a te házadban soha. ³³Mindazonáltal nem fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emészszem és lelketed gyötörjem; de egész házadnépe férfikorban hal meg. ³⁴És az legyen előtted a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és Fineásra, hogy egy napon hálnak meg mind a ketten. ³⁵Támaszok azonban magamnak hűséges papot, ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építék néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog járni mindenkor. ³⁶És leszen, hogy mind az, a ki megmarad a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte [egy] ezüst pénzecskeért és [egy] darab kenyérért, [és ezt] mondja: ugyan helyezd el engem a papi tisztégek egyikébe, hogy ehessem [egy] falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben [igen] ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás. ²És történt egyszer, mikor Éli az ő [szokott] helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), ³És az Istennek szövétneke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek ládája volt: ⁴Szólt az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhol vagyok! ⁵És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem hívtalak, menj vissza, feküdjél le. Elméne azért és lefeküvék. ⁶És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza, feküdjél le. ⁷Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, [mert] még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje. ⁸És szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket. ⁹Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, [ezt] mondjad: Szólj Uram, mert hallja a te szolgálád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére. ¹⁰Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgálád! ¹¹És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én [oly] dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele. ¹²Azon a napon véghez viszem Élin mind azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem. ¹³Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, a melyet [jól] tudott, hogy miként tesz vala útálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. ¹⁴Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el

Éli házána álnoksága, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal mondjon a városban, jajveszékelt az egész város. ¹⁴És ¹⁵Aluvék azért Sámuel mind reggelig, és [akkor] kinyitá az Úr házána ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást. ¹⁶Szólítá azért Éli Sámuel, és monda: Fiam, Sámuel! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. ¹⁷És monda: Mi az a dolog, melyet mondott néked [az Úr?] El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Isten [most] és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem mind abból, a mit mondott néked! ¹⁸Megmondott azért Sámuel néki mindent, és semmit sem hallgatott el előtte. Ő pedig monda: Ő az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik. ¹⁹Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő ígéből a földre nem hagy vala esni. ²⁰És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. ²¹És az Úr kezdé ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

⁴És [ismeretessé] lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harczolni, és tábor járána Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábor járána Áfekben. ²És [csata]rendbe állána a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megverették Izráel a Filiszteusok által, és levágána a harczmezőn mintegy négyezer embert. ³És mikor a nép a táborba [visszatért,] mondána Izráel vénei: [Vajjon] miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk [az Úr], és szabadítson meg ellenségeink kezéből. ⁴Elküldé azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urána frigyládáját, a ki ül a Khérubok felett. Ott volt Éli két fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. ⁵És mikor az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendüle a föld. ⁶Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondána: Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak ládája érkezett a táborba, ⁷Megfélemlének a Filiszteusok, mert mondána: Isten a táborba jött! És mondána: Jaj nekünk! mert nem történt ilyen soha az előtt. ⁸Jaj nekünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, a ki Égyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. ⁹Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne kelljen szolgálnotok a zsidóknak, mint a hogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harczoljatok! ¹⁰Megütközének azért a Filiszteusok, és megverették Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izráel közül harmincezer gyalog hullott el. ¹¹És az Isten ládája [is] elvettetett, és meghala Élinek mindkét fia, Hofni és Fineás. ¹²Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin [nemzetségéből,] és Silóba ment azon a napon, ruháit megszagatván és port [hintvén] a fejére. ¹³És ímé mikor oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten ládája miatt. És [mihelyt] odaért az ember, hogy hírt

meghallotta Éli a kiáltás hangját, és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve eljőve, és megmondotta Élinek. ¹⁵Éli pedig kilencvennyolcz esztendő volt, és szemei [annyira] meghomályosodtak, hogy már nem is látott. ¹⁶És monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a harczból menekültem ma. És monda: Mi dolog történt, fiam? ¹⁷Felele a követ, és monda: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és [igen] nagy veszteség lön a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládája is elvették. ¹⁸És lön, hogy midőn az Isten ládája emlité, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert [immár] vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítelt Izráel felett. ¹⁹És az ő menyé, Fineásnak felesége, várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten ládája elvettetett és az ő ipa és férje meghalának, térdre esék és szüle, mert a fájdalmak meglepték. ²⁰És mikor elalélt, mondána azok, akik mellette állána vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt [arra.] ²¹És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: "Oda van Izráel dicsősége", mert elvettetett az Isten ládája, és az ő ipa és az ő férje. ²²És monda [ismét]: Oda van Izráel dicsősége, mert elvettetett az Isten ládája.

⁵A Filiszteusok pedig vevék az Isten ládája és elvitték Ében-Ézernél Asdódba. ²És megfogták a Filiszteusok az Isten ládája, és bevívén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el. ³És mikor az Asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon leesett arczzal a földre az Úr ládája előtt. És felvevék Dágon, és ismét helyreállíták. ⁴Mikor pedig másnap korán reggel felkelének, ímé Dágon [ismét] leesett arczzal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két kezefeje letörve a küszöbön valának, csak Dágon [dereka] maradt meg. ⁵Annakokáért a Dágon papjai és mind azok, akik a Dágon templomába járnak, nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e mai napig. ⁶És az Úrnak keze az Asdódbeliekre nehezédék, és pusztítja vala őket; és megveré őket fekélyekkel, Asdódot és határait. ⁷Mikor azért látták az Asdódbeliek, hogy így van a [dolog,] mondána: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének ládája, mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. ⁸Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondána: Mit csináljunk Izráel Istenének ládája? Azok pedig felelének: Vigyék Gáthba az Izráel Istenének ládája. És elvívék Izráel Istenének ládája. ⁹És történt azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémületére lön a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytől fogva nagyig, és fekélyek támadának rajtok. ¹⁰Elküldék azért az Istennek ládája Ekronba. És lön, hogy a mikor Ekronba jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekronbeliek, mondván: Reám hozták Izráel Istenének ládája, hogy megöljön engem és az én népemet. ¹¹Annakokáért elküldének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondána: Küldjétek el Izráel Istenének ládája, hogy térjen vissza

helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az egész városban; igen súlyos volt ott Istennek keze. ¹²És azok az emberek, a kik nem haltak meg, fekélyekkel sújtattak [annyira], hogy a város jajkiáltása felhatott az égig.

6És az Úrnak ládája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. ²Akkor szólították a Filiszteusok a papokat és jóvendómondókat, mondván: Mit tegyünk az Úrnak ládájával? Mondjátok meg nekünk, mi módon küldjük haza? ³Azok pedig felelének: Ha elkülditek Izráel Istenének ládáját, ne küldjétek azt üresen, hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő keze rólatok. ⁴És mondanak: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet hoznunk kell néki? Azok pedig felelének: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekélyforma arany és öt arany egér, mert ugyanazon csapás van mindeneiken, a ti fejedelmeiteken is. ⁵Csináljátok meg azért fekélyeiteknek képmását és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és [így] adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán megkönnyebbedik az ő keze rajtatok, és a ti isteneteken és földeteiken. ⁶Miért keményítenétek meg szíveiteket, mint megkeményítették szívöket Egyiptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmutatta rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek? ⁷Most azért vegyetek és készíttetek egy új szekeret és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek el tőlök haza; ⁸És vegyétek az Úrnak ládáját, és tegyétek a szekérre; az aranyszerszámokat pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd menjen el. ⁹És nézzetek [utána], hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nekünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, [akkor] megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt az, a mi velünk történt. ¹⁰Úgy cselekedének azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. ¹¹És feltették az Úrnak ládáját a szekérre és a táskát az arany egerekkel és fekélyeiknek képmásával. ¹²A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé [vivő] úton menének; egy úton mentek, folytonosan bölgve, és sem jobbra, sem balra nem térének le. És a Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig.

¹³A Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a ládát: és örvendezének, hogy látták. ¹⁴A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józua mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdalták a szekér fát és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul. ¹⁵Akkor a Léviták levették az Úrnak ládáját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyszerszámok valának, és a nagy köre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak. ¹⁶És mikor a Filiszteusok öt fejedelme [ezt] látta,

visszatére azon napon Ekronba. ¹⁷Az arany fekélyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: egyet Asdóért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekronért. ¹⁸Az arany egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az öt fejedelem alá [tartoztak,] a kerített városoktól a kerítetlen helységekig. És bizonyág az a nagy kő, a melyre az Úrnak ládáját helyezték, mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józua mezején. ¹⁹És megvere [az Úr] a Béth-Semesbeliek közül némelyeket, mivel az Úrnak ládájába tekintének. Megvere pedig a nép közül ötv ezer és hetven embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr [ily] nagy csapással sújtotta vala a népet. ²⁰Mondának azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez megy el mi tőlünk? ²¹Követeket küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A Filiszteusok visszahozták az Úrnak ládáját, jöjjetek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

7És eljövének a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, [mely] a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának őrizésére rendelék. ²És lön, hogy attól a naptól fogva, a [melyen] Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelék, tudniillik húsz esztendő. És Izráelnek egész háza siránkozék az Úr után. ³Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértetek az Úrhoz, és eltávolíttátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből. ⁴Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálának. ⁵Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. ⁶Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és böjtölének azon a napon, és [így] szólának ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen ítélé Sámuel Izráel fiait Mispában. ⁷Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És mikor [ezt] meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. ⁸És mondanak Izráel fiai Sámuelnek: Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. ⁹Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászokodék Sámuel Izráelért az Úrhoz, és az Úr meghallgatá őt. ¹⁰És lön, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végeze, eljövének a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennydörge nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és [annyira] megzavarta őket, hogy megverettének Izráel előtt. ¹¹Akkor kijövének Izráel emberei Mispából, és üldözték a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkaron alól. ¹²Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Házernernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr! ¹³És megaláztatának a Filiszteusok, és

nem menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. ¹⁴És visszavevé [Izráel] a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő határukat megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lön Izráel és az Emoreusok között. ¹⁵Sámuel pedig életének minden napjaiban ítélte Izráel felett. ¹⁶És elmegy vala esztendőnként, és bejárá Béthelt, Gilgált és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett mind e helyeken. ¹⁷Annakutána visszatére Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott [is] ítéletet hozza Izráel felett; és oltárt építe ott az Úrnak.

⁸És lön, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevő bírakká Izráel felett. ²Elsőszülött fiának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bírászkodtak. ³De fiai nem járanak az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet. ⁴Összegyűlének azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. ⁵És mondának néki: Ímé te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszs nekünk királyt, a ki ítéljen felettünk, mint minden népnél [szokás]. ⁶Azonban Sámuelnek nem tetszék a beszéd, hogy azt mondák: Adj nekünk királyt, a ki ítéljen felettünk. És könyörge Sámuel az Úrhoz. ⁷És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettök. ⁸Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Égyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. ⁹Most azért hallgass szavukra; mindazáltal tégy ellenök bizonyoságot, és add tudtokra a király hatalmát, a ki uralkodni fog felettök. ¹⁰És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kért. ¹¹És monda: A királynak, a ki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaivá teszi őket, és szekere előtt futnak. ¹²Ezredesekké teendi őket, és hadnagyokká ötven ember felett; velök szántatja meg barázdáit, és velök végezteti aratását, készítetteti hadi szerszámain és harci szekereihez az eszközöket. ¹³Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknékné, szakácsnéknak és sütőknek. ¹⁴Elveszi legjobb szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgálóinak adja. ¹⁵Veteményeiteket és szőlőiteket megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgálóinak adja. ¹⁶Elveszi szolgálóitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal. ¹⁷Barmaitokat megdézsmálja, és ti szolgálóitok néki. ¹⁸És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni titeket. ¹⁹A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem! hanem király legyen felettünk. ²⁰És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harczainkat. ²¹És miután Sámuel meghallgatta a népnek minden szavát,

megmondta azokat az Úrnak. ²²És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nekik királyt. És Sámuel monda Izráel férfiaiának: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába.

⁹És volt egy ember a Benjámin [nemzetségéből,] kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin [házából] való volt; igen tehetős ember vala. ²És volt néki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél. ³És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyjának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat. ⁴És bejárá Efraim hegyiségét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sáalim földét, de nem voltak ott; és bejárá Benjámin földét, de nem találták meg. ⁵Mikor pedig a Suf földre jutottak, monda Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térjünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék. ⁶Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nekünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk. ⁷És monda Saul az ő szolgájának: Elmehtünk oda, de mit vigyünk ez embernek? mert a kenyér elfogyott tarisznyánkból, és nincsen mit vigyünk ajándékba az Isten emberének; mi van nálunk? ⁸A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Ímé van nálam egy ezüst siklusnak negyedrészze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nekünk a mi útunkat. ⁹Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. ¹⁰És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. ¹¹A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkoznak, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának nekik: Itt van-e a néző? ¹²És azok felelének nekik, és mondának: Igen, amott van előtted, siess azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. ¹³A mint a városba mentek, azonnal megtaláljátok, a mint felmentek a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem vár addig, míg ő el nem jön, mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. ¹⁴Felmenének azért a városba. És mikor a városban menének, ímé akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen. ¹⁵És az Úr kijelentette Sámuelnek füleibe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondván: ¹⁶Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzám. ¹⁷Mikor pedig Sámuel meglátta Sault, szöla néki az Úr: Ímé ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodjék az

én népem felett. ¹⁸Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző háza? ¹⁹Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlak téged, és megmondom néked mind azt, a mi szívedben van. ²⁰A szamarak miatt pedig, melyek tőled ezelőtt három nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben becses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? ²¹És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetségem nem legkisebb-é Benjámin törzsének nemzetsége között? Miért szólasz tehát hozzám ilyen módon? ²²Akkor Sámuel megfogta Sault és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkező helyre; és nekik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. ²³És monda Sámuel a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondtam, hogy tartsd magadnál. ²⁴Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevée. És ő monda: Ímhol a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondtam: Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. ²⁵És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban beszélgetett Saullal. ²⁶És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiálta Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének ketten, ő és Sámuel az utcára. ²⁷Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak: Mondd meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk - és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Istennek beszédét.

10 Akkor elővevé Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? ²Mikor azért te most elmegy tőlem, találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és ímé, a te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért? ³És mikor onnan tovább mégy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, és a harmadik visz egy tömlő bort. ⁴És azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezökből. ⁵Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok előőrsei vannak. Mikor pedig bemegy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jönnek le, előttök lant, dob, síp és hárfá lesz, és ők magok prófétálnak. ⁶Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszesz. ⁷Mikor pedig [mind] e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mind azt, a mi csak kezud ügyébe esik, mert az Isten veled van. ⁸Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek te hozzád, hogy égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek, és [akkor] tudtadra adom, hogy mit cselekedjél. ⁹És lön, a mint hátra fordult, hogy Sámuelől eltávozzék, elváltoztatá Isten az ő szívet, és azon a napon beteljesedének mind azok a jelek. ¹⁰És mikor elmenének ama hegyre, ímé a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő reá szálla, és prófétála ő közöttök. ¹¹És lön, hogy mind azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor látták, hogy ímé a prófétákkal együtt prófétál, monda a nép egymás között: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van? ¹²És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyjuk? Azért lön példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? ¹³És mikor elvégezé a prófétálást, elfelment a hegyre. ¹⁴Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának: Hol jártatok? És ő monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehoh sem láttuk, Sámuelhez menénk. ¹⁵Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondtok néktek Sámuel? ¹⁶És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nekünk, hogy a szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról mondott, nem beszélt el néki. ¹⁷És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz. ¹⁸És monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt Égyiptomból, és én szabadítottalak meg titeket az egyiptombeliek kezéből és mind amaz országok kezéből, melyek sanyargatának titeket. ¹⁹Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondtátok néki: Adj királyt nekünk. Most azért álljatok az Úr elé a ti nemzetségeitek és ezreitek szerint. ²⁰És mikor előállatá Sámuel Izráelnek minden nemzetségét, kiválasztaték [sors] [által] a Benjámin nemzetsége. ²¹Akkor előállatá a Benjámin nemzetségét az ő házanépei szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe, [azután] kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem találták meg. ²²Megkérdezték azért ismét az Urat: Vajjon eljön-é ide az az ember? És az Úr monda: Ímé ő a holmik közé rejtőzék el. ²³Akkor elfutának, és előhozták őt onnan. És mikor a nép közé állta, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé; ²⁴És Sámuel monda az egész népnek: Látjátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkiálta az egész nép, és monda: Éljen a király! ²⁵Sámuel pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy könyvbe, és letevé az Úr elé. És elbocsátá Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához. ²⁶Azután Saul is elment haza Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívet Isten megindította vala. ²⁷[Némely] kaján emberek azonban [azt] mondák: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot nem vivének néki. Ő pedig olyan volt, mintha [semmit] [sem] hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és tábort jára Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondanak mindnyájan

Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked. ²És monda nekik az Ammonita Náhás: Úgy szövetség kötök veletek, ha kivágatom mindnyájatoknak jobb szemét, és tehetem ezt egész Izráelnek gyalázatára. ³Jábes vénei pedig mondának néki: Engedj nekünk hét napot, hogy követeket küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít meg minket, akkor kimegyünk hozzád. ⁴Elmenének azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták [e] beszédeket a nép füle hallatára. És felemelé az egész község az ő szavát, és sírának. ⁵Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit. ⁶És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak lelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede. ⁷És vett egy pár ökröt, és feldarabolá azokat, és a követektől elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak félelme szálla a népre, és kivonulának mind egy szálíg. ⁸És megszámlálá őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig harminczezeren. ⁹És mondának a követeknek, kik [oda] menének: Így szóljatok a Jábes- Gileádbelieknek: Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek, és ők örvendezének. ¹⁰Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjetek velünk, a mint néktek jónak tetszik. ¹¹Másnap pedig Saul a népet három seregbe osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedék; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülök együtt. ¹²Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, a ki mondá: Saul fog-e rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férfiakat, hogy megöljük őket! ¹³Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr Izráelnek. ¹⁴Sámuel pedig monda a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot. ¹⁵Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban királylyá tették Sault; és áldoztak ott hálaáldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott, Saul és Izráelnek minden férfiai.

12És monda Sámuel az egész Izráelnek: Ímé meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit nékem mondottatok, és királyt választottam néktek. ²És most ímé a király előttetek jár. Én pedig megvénhedtem és megöszültem, és az én fiaim ímé ti köztetek vannak, és én is előttetek jártam ifjúságomtól fogva mind a mai napig. ³Itt vagyok, tegyetek bizonyosságot ellenem az Úr előtt és az ő felkentje előtt: kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek. ⁴Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. ⁵És ő monda nekik: Legyen bizonyosság az Úr ti ellenetek, és bizonyosság az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit

sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyosságul. ⁶És monda Sámuel a népnek: [Igen,] az Úr, a ki rendelte Mózeset és Áront, és a ki kihozta atyáitokat Égyiptom földéről! ⁷Most azért álljatok elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és a ti atyáitokkal. ⁸Miután Jákób Égyiptomba ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr elküldé Mózeset és Áront, a kik kihozták atyáitok az Égyiptomból, és letelepíték erre a helyre. ⁹De ők elfeledték az Urat, az ő Istenöket, azért adá őket Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe, és azok harcolának ellenök. ¹⁰Akkor kiáltának az Úrhoz, és mondák: Vétkezünk, mert elhagytuk az Urat, és szolgáltunk a Baálokknak és Astarótnak; most azért szabadíts meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy néked szolgáljunk. ¹¹És elküldé az Úr Jerubbaált és Bédánt és Jeftét és Sámuel, és megszabadíta titeket mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban laktatok. ¹²Mikor pedig láttátok, hogy Náhás, az Ammon fainak királya ellenetek jöve, azt mondátok nékem: Semmiképen nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok. ¹³Most azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértetek. Ímé, az Úr királyt adott néktek. ¹⁴Hogyha az Urat féltitek, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és nem engedtetek ti, mind pedig a király, a ki felettetek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket követitek: [megtartattok.] ¹⁵Ha pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek: az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen. ¹⁶Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt. ¹⁷Avagy nem búzaaratás van-e most? Kiáltani fogok az Úrhoz, és ő mennydörgést és esőt ad, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszagtok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek magatoknak. ¹⁸Kiálta azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámuelről. ¹⁹És monda az egész nép Sámuelnek: Könyörögj szolgálidért az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk, mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. ²⁰És monda Sámuel a népnek: Ne féljete! Ha már mind e gonoszságot véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. ²¹Ne térjete el a hiábalóságok után, a melyek nem használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiábalóságok azok. ²²Mert nem hagyja el az Úr az ő népét, az ő nagy nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy titeket a maga népévé válaszszon. ²³Sőt tölem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezsem és felhagyjak az érettetek való könyörgéssel; hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra. ²⁴Csak féljétek az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szívetekből; mert látjátok; mily nagy dolgot cselekedett veletek. ²⁵Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: mind ti, mind királyotok

elveszték.

13Saul [harmincz] éves volt, mikor királylyá lett és mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig, ²Választa Saul magának az Izráel közül háromezer [embert,] és kétezer Saullal vala Mikmásban és Béthel hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin [városában,] a népek többi részét pedig elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. ³És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely Gébában vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! ⁴És meghallotta egész Izráel, [hogy] [azt] mondák: Megverte Saul a Filiszteusok előőrsét, és gyűlöletessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyüle Saul mellé Gilgálba. ⁵Összegyülének a Filiszteusok is, hogy harcoljanak Izráel ellen; harminczezer szekér és hatezer lovas volt, a nép pedig [oly] sok volt, mint a tenger partján lévő főveny; és feljövének és tábornak ütének Mikmásnál Béth-Aventől keletre. ⁶Mikor pedig Izráel férfiai látták, hogy bajban vannak - mert a nép szorongattatott -: elrejtözék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és vermekbe. ⁷És a zsidók közül [némelyek] általmenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép, mely mellette vala, rettegett. ⁸És várakozék hét napig, a Sámuel által meghagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. ⁹Akkor monda Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a hálaáldozatokat. És égőáldozatot tön. ¹⁰És mikor elvégezte az égőáldozatot; ímé megérkezék Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntse őt. ¹¹És monda Sámuel: Mit cselekedtetek? Saul pedig felele: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a Filiszteusok pedig összegyülének [már] Mikmásban, ¹²Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozám; bátorságot vevék azért magamnak és megáldozám az égőáldozatot. ¹³Akkor monda Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtetél; nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az Úr a te királyságodat Izráel felett. ¹⁴Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a mit az Úr parancsolt néked. ¹⁵Felkele ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin [városába,] Gibeába. És Saul megszámllálta a népet, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz embert. ¹⁶Saul pedig és az ő fia, Jonathán és a nép, mely körülöttök található vala, Benjámin [városában], Gébában tartózkodának, és a Filiszteusok Mikmásnál táborozának. ¹⁷Akkor a Filiszteusok táborából egy dúló sereg vált ki három csapatban; az egyik csapat az Ofra felé [vivő] útra fordult Suál földének; ¹⁸A másik csapat a Bethoron felé [vivő] útra fordula; a harmadik csapat pedig a határ felé [vivő] útra fordult, mely a Sebóim völgyén át a pusztáig terjed. ¹⁹És kovácsot egész Izráel

földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok azt mondák: Ne csinálhassanak a zsidók szablyát vagy dárdát. ²⁰És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszét és sarlóját, ²¹(Mint hogy megtompulának a kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztökét kiegyenesítsék. ²²Azért az ütközet napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárda nem találtaték, hanem csak Saulnál és az ő fiánál Jonathánnál volt található. ²³És a Filiszteusok előőrsé kijöve Mikmás szorosához.

14És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt monda szolgájának, a ki az ő fegyverét hordozza vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez, mely amott túl határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron [nevű mezőn] van; és a nép, mely vele volt, mintegy hatszáz ember vala. ³És Ahija [is,] ki Silóban az efódot viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód testvérének, Fineás fiának, a ki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozék. ⁴A szorosok között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán a Filiszteusok előőrséhez, volt egy hegyes kőszikla innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek Boczéc, a másiknak pedig Sené volt a neve. ⁵Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délre, Géba átellenében. ⁶És monda Jonathán a szolgának, a ki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülmételetleneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr értünk [valamit,] mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzon szabadulást. ⁷És fegyverhordozója felele néki: Tégy mindent a te szíved szerint; indulj néki, ímé én veled leszek kívánságod szerint. ⁸Jonathán pedig monda: Nosza menjünk fel ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nekik. ⁹Ha azt mondják nekünk: Várjatok meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor álljunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájuk; ¹⁰Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nekünk a jel. ¹¹Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előőrsének, mondanak a Filiszteusok: Ímé a zsidók kijödögélnek a barlangokból, a hova rejtözének. ¹²És szólának némelyek az előőrs emberei közül Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mihozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jöjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. ¹³És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána. ¹⁴És az első ütközet, melyben Jonathán és fegyverhordozója mintegy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszányin volt. ¹⁵És félelem támada a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló sereg - azok is megrémülének - és a föld megrendüle; és Istentől való rettegés lön. ¹⁶És megláták a Saul őrei Benjámin [városában,]

Gibeában, hogy a sokaság elszéledett és ide-oda elszóratott. [mint] néked tetszik, [úgy] cselekedjél mindent. De a pap [azt] mondá: Járuljunk ide az Istenhez. ³⁷És megkérdezé számba [a népet], és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk; Saul az Istent: Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek és a mikor számba vették, ímé Jonathán és az ő fegyverhordozói közé adod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon. nem valának ott. ¹⁸És monda Saul Ahijának: Hozd elő ³⁸Monda azért Saul: Jertek ide mindnyájan, a népnek az Isten ládáját; mert az Isten ládája akkor Izráel fiainál oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bűn ma? ³⁹Mert él az Úr, a ki Izráelt oltalmazza, hogy a Filiszteusok táborában mind nagyobb lőn a zsidongás. ha fiamban, Jonathánban volna is, meg kell halnia; és az egész nép közül senki sem felele néki. ⁴⁰És monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszola a ⁴¹Akkor monda Saulnak: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél. ⁴¹Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! ⁴²És monda Saul: Vessetek sorsot közöttem és fiam, Jonathán ⁴²És monda Saul: Vessetek sorsot közöttem és fiam, Jonathán és a Filiszteusok között. És kiválasztaték Jonathán. ⁴³Akkor monda Saul ⁴³Akkor monda Saul Jonathánnak: Mondd meg nékem, mit cselekedtéél? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálcza végével, mely kezembe vala, ízlelék egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! ⁴⁴És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, hogy meg kell halnod Jonathán. ⁴⁵A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, a ki ezt a nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejről a földre, mert Istennek [segedelmével] cselekedte ezt ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg. ⁴⁶Akkor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyökre haza menének. ⁴⁷Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenségivel mindenfelé: Moáb ellen és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, a hol megfordula, keményen cselekedék. ⁴⁸És sereget gyűjtván, megverte Amáleket, és megszabadítá Izráelt fosztogatóinak kezéből. ⁴⁹Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál. ⁵⁰És Saul feleségét Akhinóámnak hívták, a ki Akhimaás leánya volt. Seregének vezetőjét pedig Abnernek hívták, a ki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia; ⁵¹Mert Kis, a Saul atyja és Nér, az Abner atyja, Abiel fiai valának. ⁵²A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt Saulnak egész életében; azért, a hol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához fogadta.

15És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királyládá kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. ²Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljöve Égyiptomból. ³Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevé, mind a szamarat. ⁴És összehíva Saul a népet, és megszámlálá

őket Thélaimban, kétszázezer gyalogost, és Júdából tízezer embert. ⁵És elméne Saul Amálek városáig, és megütközék ott egy völgyben. ⁶És monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekíták közül, hogy velök együtt téged is el ne veszesselek, mert te irgalmasságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Égyiptomból feljövénél. És eltávozék Kéneus az Amálekíták közül. ⁷Saul pedig megveré Amáleket Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Égyiptom átellenében van. ⁸És Agágot, az Amálekíták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányatá. ⁹Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszületteknek javát; a bárányokat és mindazt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztíták. ¹⁰Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondván: ¹¹Megbántam, hogy Sault királylává tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka. ¹²És korán felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelnek, [ezt] mondván: Saul Kármelbe ment, és ímé emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba, ¹³És a mint Sámuel Saulhoz érkezék, monda néki Saul: Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtam az Úrnak parancsolatját. ¹⁴Sámuel azonban monda: Micsoda az a juhbegetés, [mely] füleimbe [hat] és az az ökörbögés, melyet hallok? ¹⁵És monda Saul: Az Amálekítáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többit pedig elpusztítottuk. ¹⁶Akkor monda Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig monda néki: Beszélj. ¹⁷Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindazáltal Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királylává kent fel téged Izráel felett?! ¹⁸És elkülde az Úr téged az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztítsd el az Amálekítákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted őket. ¹⁹Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és [miért] estél néki a prédának, és cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt? ²⁰És felele Saul Sámuelnek: Én bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekíták királyát, és az Amálekítákat elpusztítottam. ²¹A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre [rendelt] juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban. ²²Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! ²³Mert, [mint] a varázslásnak bűne, [olyan] az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király. ²⁴Akkor monda Saul Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; [de] mivel féltam a néptől, azért

hallgattam szavokra. ²⁵Most azért bocsásd meg az én vétkeket, és térj vissza velem, hogy könyörögjek az Úrnak. ²⁶Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. ²⁷És mikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada. ²⁸Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, a ki jobb náladnál. ²⁹Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon. ³⁰És ő monda: Vétkeztem, mindazáltal becsülj meg engem népemnek vénei előtt és Izráel előtt, és velem térj vissza, hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek. ³¹Visszatére azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak. ³²Sámuel pedig monda: Hozzátok ide előmbe Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára eltávozék a halál keserűsége. ³³És monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat tett gyermektelenné, úgy legyen gyermektelenné [minden] asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. ³⁴Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig felment az ő házához Gibeába, Saul [városába.] ³⁵És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának idejéig; de bánkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királylává tette Sault Izráel felett.

16És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben [lakó] Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. ²Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vigy magaddal egy üszöt, és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. ³És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtodra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. ⁴És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város vénei pedig megijedének, [és] eleibe [menvén,] mondának: Békességés-é a te jöveteled? ⁵Ő pedig felele: Békességés; azért jöttem, hogy áldozzam az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé, és elhívá őket az áldozatra. ⁶Mikor pedig bemenének, meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az ő felkentje! ⁷Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se, természetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az [Úr] nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van. ⁸Szólitá azért Isai Abinádábot, és elvezeté őt Sámuel előtt; ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választá. ⁹Elvezeté azután előtte Isai Sammát; ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választá. ¹⁰És így elvezeté Isai Sámuel előtt [mind] a hét fiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. ¹¹Akkor monda Sámuel Isainak:

Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. ¹²Elküldé azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. ¹³Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. ¹⁴És az Úrnak lelke eltávozék Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni őt, [mely] az Úrtól [küldetett]. ¹⁵És mondának Saul szolgálái néki: Ímé most az Istentől [küldött] gonosz lélek gyötör téged! ¹⁶Parancsoljon azért a mi urunk szolgálóknak, kik körülötted vannak, hogy keressenek [olyan] embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől [küldött] gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebbülj. ¹⁷És monda Saul az ő szolgálóinak: Keressetek tehát számomra [olyan] embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. ¹⁸Akkor felele egy a szolgálók közül, és monda: Ímé én láttam a Bethlehemben [lakó] Isainak [egyik] fiát, a ki tud hárfázni, a ki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. ¹⁹Követeket küldé azért Saul Isaihoz, és monda: Küldd hozzám a fiadat, Dávidot, ki a juhok mellett van. ²⁰Isai pedig vőn egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól. ²¹Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megállá előtte, az igen megszerette őt, és fegyverhordozója lőn néki. ²²És elküldé Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem őt. ²³És lőn, hogy a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebbüle és jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozék tőle.

17És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harcra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. ²Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének, és táborot ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állának a Filiszteusok ellen. ³És a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. ⁴És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliáthnak hívtak, Gáth [városából való,] kinek magassága hat sing és egy arasz vala. ⁵Fején rézsisak vala és pikkelyes páncélba volt öltözve; a páncél súlya pedig ötezer rézsikusnyi vala. ⁶Lábán réz lábpáncél és vállain rézpaizs volt. ⁷És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig hatszáz siklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza vala. ⁸És megállván, kiálta Izráel csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek ki, hogy harcra készüljete? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgálói? Válaszokat azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzám. ⁹Ha azután meg bír velem vívni és engem legyőz: akkor mi a ti szolgálótok leszünk;

ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgálóink, hogy szolgáljatok nekünk. ¹⁰Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel seregét, állítsatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívjunk egymással. ¹¹Mikor pedig meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. ¹²És Dávid, Júda [városából,] Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek közt [korban] előhaladt. ¹³És Isainak három idősebbik fia Saullal elment a háborúba. Az ő három fiának pedig, a kik a háborúba menének, [ezek] valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. ¹⁴És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb elment Saul után: ¹⁵Dávid elméne és visszatére Saultól, hogy atyjának juhait őrizze Bethlehemben. ¹⁶A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. ¹⁷És monda Isai az ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd el a táborba testvéreidhez. ¹⁸Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. ¹⁹Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának, hogy harcolnának a Filiszteusok ellen. ²⁰Felkele azért Dávid korán reggel, és a nyáját egy pásztorra bízván, felvette a [terhet] és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott. ²¹És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. ²²Akkor Dávid rábizta a holmit arra, a ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harczterre és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. ²³És míg ő beszélt velök, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, a ki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok csatarendei közül, és most is hasonlóképen beszél vala; és meghallá [ezt] Dávid. ²⁴Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának előle, és igen félnek vala. ²⁵És mondának az Izráeliták: Láttátok-é azt a férfit, a ki feljöve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is néki adná, és atyjának házát szabaddá tenné Izráelben. ²⁶És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, a ki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülméletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?! ²⁷A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondván: Ez történik azzal az emberrel, a ki megöli őt. ²⁸És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszélé; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet! ²⁹Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak

szóbeszéd volt ez. ³⁰És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, [mint korábban,] és a nép is az előbbi beszéd szerint válaszola néki. ³¹És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatá őt. ³²És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. ³³Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. ³⁴És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül: ³⁵Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt. ³⁶A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülmetéletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázzal illeté az élő Istennek seregét. ³⁷És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! ³⁸És felöltözteté Saul Dávidot a maga harci ruhájába; rézsisakot tett a fejére, és felöltözteté őt páncélba. ³⁹Akkor Dávid felköté kardját harci ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. ⁴⁰És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parittyájával kezében közeledék a Filiszteushoz. ⁴¹Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, a ki a paizsát hordozza, előtte vala. ⁴²Mikor pedig oda tekinté a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. ⁴³És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével [együtt.] ⁴⁴Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jöjj ide hozzám, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. ⁴⁵Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizsszal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, a kit te gyalázzal illetél. ⁴⁶A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. ⁴⁷És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog adni. ⁴⁸És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elé. ⁴⁹És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arcczal a földre esék. ⁵⁰Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, parittyával

és kövel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. ⁵¹És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megöle őt, és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának. ⁵²És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltának, és üldözik a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekron kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé [vezető] úton Gáthig és Ekronig. ⁵³Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak táborát. ⁵⁴Dávid pedig felvev a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta le. ⁵⁵Saul pedig mikor látta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elé, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! ⁵⁶És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? ⁵⁷És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. ⁵⁸És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

18Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforr a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ²És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atyja házához. ³És szövetséget kötének Jonathán és Dávid [együtt.] mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ⁴És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét. ⁵És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölé tev é őt, és kedves lön az egész nép előtt, és a Saul szolgálai előtt is. ⁶És a mint [hazafelé] jövének, mikor Dávid visszatért, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben tánczoljanak, dobokkal, vígassággal és tomborákkal. ⁷És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. ⁸Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság [hiányzik] néki. ⁹Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. ¹⁰Másnap pedig megszállta Saul az Istentől [küldött] gonosz lélek, és prófétálni kezdé a maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként [szokta,] és a dárda Saul kezében vala. ¹¹És elhajítá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. ¹²És félni kezdé Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozék. ¹³És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tev é; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. ¹⁴És Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. ¹⁵Mikor pedig látta Saul, hogy ő igen eszesen viseli

magát, félni kezdte tőle. ¹⁶De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. ¹⁷És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczait; mert [azt] gondolá Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. ¹⁸Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családja Izráelben, hogy a királynak veje legyek? ¹⁹De történt abban az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. ²⁰Mikál, a Saul leánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék néki a dolog. ²¹És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy [tehát] most az én vöm. ²²És megparancsolá Saul az ő szolgálainak: Beszéljetekek Dáviddal titokban, mondván: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgálai is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. ²³És elmondák a szolgálak Dávid előtt e beszédeket. Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttemek, hogy a király vejévé legyen [valaki,] holott én szegény és megvetett ember vagyok? ²⁴És megmondá Saulnak az ő szolgálai, mondván: Ezt meg ezt mondta Dávid. ²⁵Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kíván a király [más] jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus elöbörét, hogy bosszút állj a király ellenségein; mert Saul a Filiszteusok keze által akará Dávidot elpusztítani. ²⁶Megmondá azért az ő szolgálai Dávidnak e beszédeket; és tetszék ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje legyen. A [kitűzött] napok még el sem telének, ²⁷Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozá Dávid előböreiket, és mind beadta azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. ²⁸Mikor pedig Saul látta és megtudta, hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: ²⁹Akkor Saul még inkább félni kezdte Dávidtól. És Saul ellensége lön Dávidnak teljes életében. ³⁰A Filiszteusok vezérei pedig [gyakran] betörnek vala, de valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgálínál eszesen viselé magát; azért felette híressé lön az ő neve.

19És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgálainak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. ²Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtse el magad. ³Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, a hol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint [lesz], és tudtodra adom néked. ⁴És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő atyja, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgálja ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. ⁵Mert ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást

szerezte az egész Izráelnek. Te láttad [azt] és örültél [rajta;] miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. ⁶És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék Saul: Él az Úr, hogy nem fog megöletni! ⁷Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind e beszédeket; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, a ki ismét olyan lön előtte, mint annakelőtte. ⁸A háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nekik, és azok elfutának előle. ⁹Az Istentől [küldött] gonosz lélek azonban megszállta Saul, mikor házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté [a hárfát] kezével. ¹⁰Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, és elmenekült azon éjjel. ¹¹És követeket küldé Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnék. ¹²És lebecsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada, és megmenté magát. ¹³És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszörböl készült párnát tett, és betakará lepedővel. ¹⁴Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, [azt] monda: [Dávid] beteg. ¹⁵És Saul elküldé [ismét] a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól [is] hozzátok őt előmbe, hogy megöljem őt. ¹⁶És mikor a követek oda menének: ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszörböl készült párna volt. ¹⁷Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? - elbocsátád az én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő monda nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek téged. ¹⁸Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelhez Rámába, és elbeszélte néki mindazt, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő és Sámuel, és Nájóthban tartózkodának. ¹⁹És tudtára adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. ²⁰Követeket küldé azért Saul, hogy Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak seregét, a kik prófétálának, és Sámuel, a ki ott állott, ²¹hírt az ő előjárójuk; akkor az Istennek lelke Saul követekre szállott, és azok is prófétálának. ²²Mikor pedig megmondták Saulnak, más követeket küldé, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket küldé Saul, de azok is prófétálának. ²³Elméne azért ő maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezék, mely Székuban van, megkérdezé, mondván: Hol van Sámuel és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. ²⁴És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétála, míg eljutott Nájóthba, Rámában. ²⁵És leveté ő is ruháit, és prófétála, ő is Sámuel előtt és ott feküvék meztelenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a próféták közt van-é?

20Elfuta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cselekedtem? Mi

vétkem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? ²Ő pedig monda néki: Távol legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg ne mondaná. Miért titkolná el azért atyám előlem ezt a dolgot? Nem úgy van! ³Mindazáltal Dávid még megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért [azt] gondolá: Ne tudja ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között. ⁴És felele Jonathán Dávidnak: A mit lelked kíván, megteszem érted. ⁵És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap újhoid lesz, mikor a királylyal kellene leülnöm, hogy egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a mezőn a harmadik [nap] estvéjéig. ⁶Ha kérdezősködnék atyád utánam, [ezt] mondjad: Sürögösen kéredzett Dávid tőlem, hogy elmehessen Bethlehemből az ő városába, mert ott az egész nemzetségnek esztendőnként való áldozatja van [most.] ⁷Ha azt fogja mondani: Jól van, úgy békessége van a te szolgáltnak; ha pedig nagyon megharagudnék, úgy tudd meg, hogy a gonosz tette elhatározta magát. ⁸Cselekedjél azért irgalmasságot a te szolgálddal, mert az Úr előtt szövetséget kötöttél én velem, a te szolgálddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te; miért vinnél atyádhoz engemet? ⁹Jonathán pedig felelé: Távol legyen az tőled! Ha bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatározta magát [arra,] hogy a gonosz tettet rajtad végrehajtsa, avagy nem mondanám-é meg azt néked? ¹⁰És monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra, hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? ¹¹És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a mezőre; és kimenének mindketten a mezőre. ¹²Akkor monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izraelnek Istene; ha kipuhatolhatom atyámtól holnap ilyenkor [vagy] holnapután, hogy ímé Dávid iránt jó [akarattal] van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked? ¹³Úgy cselekedjék az Úr Jonathánnal [most] és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszszal illessen téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elmehess. És az Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal! ¹⁴És ne [csak] a míg én élek, és ne [csak] magammal cselekedjél az Úrnak irgalmassága szerint, hogy meg ne haljak; ¹⁵Hanem meg ne vond irgalmasságodat az én házamtól soha, még akkor se, hogyha az Úr kiirtja Dávid ellenségeit, mindegyiket a földnek színeről! ¹⁶Így szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; [mondván:] vegyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. ¹⁷És Jonathán még egyszer megesketé Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ¹⁸Monda pedig néki Jonathán: Holnap újhoid lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert helyed üres leend. ¹⁹A harmadik napon pedig jöjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, a hol elrejtőzél amaz esemény napján, és maradj ott az útmutató kő mellett. ²⁰És én három nyilat lövök oldalához, mintha magamtól czélba lőnék. ²¹És ímé [utánuk] küldöm a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat. Ha azt mondom a gyermeknek: Ímé mögötted vannak emerre: hozd el azokat és jöjj elő, mert békességed van néked, és nincs baj, él az Úr! ²²Ha pedig azt mondom a gyermeknek: Ímé előtted vannak a nyilak amarra: [akkor] menj el, mert elküldött téged az Úr. ²³És erre a dologra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás közt, ímé az Úr [legyen bizonyosság] közöttem és közötted mind örökké! ²⁴Elrejtőzék azért Dávid a mezőn. És mikor az újhoid eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. ²⁵És mikor leült a király a maga székébe, most is [úgy], mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. ²⁶És Saul semmit sem szólt azon a napon, mert azt gondolá: Valami történt vele; nem tiszta, bizonyosan nem tiszta. ²⁷És lön az újhoid után következő napon, a második napon, mikor [ismét] üres volt a Dávid helye, monda Saul az ő fiának, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédre sem tegnap, sem ma? ²⁸Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; ²⁹És monda: Ugyan bocsáss el engem, mert nemzetségünknek áldozata van most a városban, és [ezt] parancsolta nékem atyám; azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához. ³⁰Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te elfajult, engedetlen gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára és anyád szemérmének gyalázatára! ³¹Mert mindaddig, míg Isainak fia él a földön, nem állhatsz fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzám, mert ő a halál fia. ³²Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyjának, és monda néki: Miért kell meghalnia, a mit vétett? ³³Akkor Saul utána dobta dárdáját, hogy általüssé őt. És megérté Jonathán, hogy atyja elvégezté, hogy megölje Dávidot. ³⁴És felkele Jonathán az asztaltól nagy haraggal, és semmit sem evék az újhoidnak második napján, mert bánkódott Dávid miatt, mivel atyja gyalázattal illetté őt. ³⁵És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek volt vele. ³⁶És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg a nyilakat, a melyeket ellövök. És mikor a gyermek elfutott, ellövé a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. ³⁷És mikor a gyermek a helyre érkezék, a hol a nyíl vala, melyet Jonathán előtt, a gyermek után kiálta Jonathán, és monda: Avagy nem tovább van-é a nyíl előtted? ³⁸És kiálta Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyilat és urához ment. ³⁹A gyermek pedig semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. ⁴⁰Átadá azután Jonathán fegyverét a gyermeknek, a ki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. ⁴¹Mikor pedig elment a gyermek, felkele Dávid a [kő] déli oldala mellől és arcczal a földre borula, és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták egymást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan zokogott. ⁴²Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván:

Az Úr legyen köztem és közted, az én magom között és a te magod között örökre. ⁴³Felkele [ezután] és elméne. Jonathán pedig bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elé, és monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki sincs veled? ² És monda Dávid Akhimélek papnak: A király bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a mit parancsoltam néked; azért a szolgálakat elküldém erre és erre a helyre. ³ Most azért, mi van kezedenél? Adj öt kenyeret nékem, vagy [egyebet,] a mi van. ⁴ És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges kenyér kezemenél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgálak tisztán tartották magokat, legalább az asszonytól. ⁵ Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgálak holmija is tiszta vala (jóllehet az út közönséges): azért bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. ⁶ Adott azért a pap néki szentelt [kenyeret], mert nem volt ott [más] kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe előtt, hogy meleg kenyeret tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az [előbbit] elvevék. ⁷ Vala pedig ott azon a napon Saul szolgálai közül egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívtak, a [ki] Edomita volt, Saul pásztorainak számadója. ⁸ És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-e kezedenél egy dárda vagy valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga sürgős vala. ⁹ És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkívül más nincsen itt. És monda Dávid: Nincs ahhoz hasonló, add ide azt nékem. ¹⁰ És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul előtt, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. ¹¹ És mondának Ákhis szolgálai néki: Vajjon nem ez-e Dávid, annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekelték-e a körtáncban, mondván: Saul megverte az ő ezerét, Dávid is az ő tízezerét? ¹² És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen megrémülett Ákhistól, Gáthnak királyától. ¹³ És megváltoztatá magaviseletét ő előttük, és őrzöngye kezeik között, és irkál vala a kapuknak ajtain, nyálát pedig szakállán folytatja alá. ¹⁴ És monda Ákhis az ő szolgálainak: Ímé látjátok, hogy ez az ember megörült, miért hoztátok őt hozzám? ¹⁵ Szükölködöm-e örültekben, hogy ide hoztátok ezt, hogy bolondoskodjék előttem? Ez jöjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és atyjának egész háza [népe], oda menének hozzá. ² És hozzá gyűlének mindazok, a kik nyomorúságban valának, és mindazok, a kiknek hitelezőik voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és mintegy négyszázan valának ő vele. ³ És elméne

onnan Dávid Miczpába, Moáb [földére,] és monda Moáb királyának: Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. ⁴ És vivé őket Moáb királya elé, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban volt. ⁵ Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, [hanem] eredj és menj el Júda földére. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. ⁶ És meghallotta Saul, hogy elötűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgálai mindnyájan mellette állának). ⁷ Monda azért Saul az ő szolgálainak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fog-e néktek mindnyájatoknak szántóföldeket és szőlő[hegyeket,] és mindnyájatokat ezredesekké és századosokká fog-e tenni, ⁸ Hogy mindnyájan összeesküdtek ellenem? És senki sincs, a ki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttetek, a ki szánakoznék felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgálamat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? ⁹ Akkor felele az Edomita Doég, a ki Saul szolgálai közt állott: Én láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. ¹⁰ A ki ő érette megkérde az Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. ¹¹ Akkor elküldé a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyjának egész háza[népét], a papokat, a kik Nóbban valának; és eljövénék mindnyájan a királyhoz. ¹² És monda Saul: Halld meg most te, Akhitóbnak fia! Ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. ¹³ És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és ő érette megkérdezéd az Istent, hogy fellázadjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? ¹⁴ És felele Akhimélek a királynak, és monda: Minden szolgálaid között kicsoda hűségesebb Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akaratom szerint jár, és tisztelt [ember] a te házában? ¹⁵ Vajjon csak ma kezdém-e az Istent ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgálójának, sem atyám egész háza[népének,] mert erről a dologról semmit sem tud a te szolgálád, sem kicsinyt, sem nagyot. ¹⁶ A király pedig monda: Meg kell halnod Akhimélek, néked és a te atyád egész háza[népének! ¹⁷ És monda a király a poroszlóknak, a kik mellette állának: Vegyétek körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezök is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondták meg nékem. A király szolgálai azonban nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak papjaira rohanjanak. ¹⁸ Akkor monda a király Doégnak: Fordulj [nékik] te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula az Edomita Doég, és ő rohana a papokra. És azon a napon nyolczvanöt embert ölt meg, a kik golycs efódot viselének. ¹⁹ És Nóbot [is,] a papok városát fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az asszonyt, mind a gyermeket, mind a csecsemőt; az ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. ²⁰ Akhitób fiának, Akhiméleknek

egy fia azonban, a kit Abjáhárnak hívtak, elmenekült, és Dávid után futott. ²¹És megmondá Abjáhár Dávidnak, hogy megölette Saul az Úrnak papjait. ²²Dávid pedig monda Abjáhárnak: Tudtam én azt [már] aznap, mert ott volt az Edomita Doég, hogy bizonyosan megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész háza[népe]k halálára. ²³Maradj nálam, ne félj; mert a ki az én életemet halálra keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz mellettem.

23Értesíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a szérüket. ²Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-e ezeket a Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. ³A Dávid emberei azonban mondanak néki: Ímé, mi itt Júdában [is] félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok táborára. ⁴Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe adom. ⁵Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtá marhájakat, és felette igen megveré őket. És megszabadítá Dávid Kehilla lakosait. ⁶Lön pedig, hogy a mikor Abjáhár, az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efódot is magával vitte. ⁷Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment; és monda Saul: Kezembe adta őt az Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. ⁸És összegyűjté Saul a harczra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körülfogja Dávidot és az ő embereit. ⁹Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáhár papnak: Hozd elő az efódot. ¹⁰És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonynyal meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar jöni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. ¹¹Vajjon kezébe adnak-e engem Kehilla lakosai? Vajjon lejön-e Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda az Úr: Lejön. ¹²És monda Dávid: Vajjon Saul kezébe adnak-e Kehilla lakosai engem és az én embereimet? És monda az Úr: Kezébe adnak. ¹³Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének Kehillából, és ide s tova járnak vala, a hol csak járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel. ¹⁴És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul mindennap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe. ¹⁵Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben vala: ¹⁶Felkele Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. ¹⁷És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utólélni téged, és te király leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. ¹⁸És szövetséget kötének ketten az Úr előtt.

És Dávid az erdőben marada, Jonathán pedig haza ment. ¹⁹És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-e Dávid az erős helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! ²⁰Most azért minthogy lelkednek főkvánsága az, hogy lejöjj, óh király, jöjj le; és a mi [gondunk] lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. ²¹És monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! ²²Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét, és hogy ki látta őt ott, mert [azt] mondották nékem, [hogy] igen ravasz ő. ²³Annakokáért nézettek meg és tudjatok meg minden búvóhelyet, a hol ő lappang és minden bizonynyal térjete vissza hozzám, hogy elmenjek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. ²⁴Azok pedig felkelének, és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre van. ²⁵És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse [őt.] Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállott a köszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. ²⁶És Saul a hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek másik oldalán. És [épen], mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei [már] körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják, ²⁷Akkor érkezék egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! mert a Filiszteusok betörték az országba. ²⁸Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a hegyet a menekülés kösziklájának.

24És Dávid elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék. ²Lön pedig, hogy a mikor visszatért Saul a Filiszteusok [üldözéséből,] megizenték néki, mondván: Ímé Dávid az Engedi pusztájában van. ³Maga mellé vön azért Saul az egész Izráel közül háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék köszikláin. ⁴És eljutott a juhaklokhoz, a [melyek] az útfélen [vannak], hol egy barlang volt; és beméne Saul, hogy [ott] szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben valának. ⁵Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Ímé ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Ímé kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmetszé orozva Saul ruhájának szárnyát. ⁶Lön pedig ezután, hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul ruhájának szárnyát; ⁷És monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő. ⁸És megfeddé Dávid [kemény] szókkal embereit, és nem engedte meg nekik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton: ⁹Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, mondván: Uram király!

Mikor pedig Saul hátratekintte, Dávid arczczal a földre hajolt, és tisztességet tön néki. ¹⁰És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, a ki azt mondja: Ímé Dávid romlásodra tör?! ¹¹Ímé a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a barlangban, és azt mondották, hogy öljelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem fel kezem az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. ¹²Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkeztem ellened, de te mégis életem után leselkedel, hogy elveszessed azt. ¹³Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. ¹⁴A mint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem nem lesz ellened. ¹⁵Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? ¹⁶Legyen azért az Úr ítélőbíró, és tegyen ítéletet közöttem és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. ¹⁷És lön, hogy a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt, monda Saul: A te szavadé ez, fiam, Dávid? És felkiálta Saul, és síra. ¹⁸És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig rosszal fizettem néked. ¹⁹És te megmondottad nékem a mai napon, minémű jót cselekedtél velem, hogy az Úr kezembe adott engem, és te még sem öltél meg engem. ²⁰Mert ha valaki megtalálja ellenségét, elbocsátja-e őt békében az úton? Annakokáért fizessen az Úr néked jóval azért, a mit velem ma cselekedtél. ²¹Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszel, és Izráelnek királysága a te kezében állandó lesz: ²²Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani maradékomost és nevetem nem fogod kitörölni atyám házából! ²³És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének az ő erősségökbe.

25Meghala pedig Sámuel, és egybegyûle az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. ²És volt egy ember Máonban, a kinek jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: háromezer juha és ezer kecskéje volt néki. És Kármelben épen juhait nyírta. ³(Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, a ki igen eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzetségéből való volt.) ⁴És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. ⁵Elküldte azért Dávid tíz ifjút, és monda Dávid az ifjaknak: Menjete fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevében békességesen. ⁶És így szóljatok: Légy békességben az életben, legyen békességben a te házad[népe] és legyen békességben mindened, a mid van! ⁷Most hallottam, hogy juhaidat nyíratod. A te pásztoraid

pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmijök sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. ⁸Kérdezd meg szolgálódat, ők meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttünk. Adj kérlek abból, a mi kezéd közt van, szolgálódnak, és a te fiadnak, Dávidnak. ⁹Elmenének azért a Dávid szolgálói, és szólának Nábálnak mind e beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozóának. ¹⁰Nábál pedig felele a Dávid szolgálóinak, és monda: Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság sok [olyan] szolga van, a kik elszöknek uraiktól. ¹¹Vegyem azért kenyeremet és vizemet és az én levágott marhám, a melyet nyíróimnak levágtam, hogy olyan embereknek adjam, a kiktől azt sem tudom, hova valók? ¹²Akkor megfordulának a Dávid szolgálói az ő útjokra, és visszatérének; és mikor megérkezének, értesítették őt mind e beszédek felől. ¹³És monda Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és felment Dávid után mintegy négyszáz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál. ¹⁴Abigailt pedig, a Nábál feleségét értesíté a szolgálók közül egy ifjú, mondván: Ímé Dávid követeket küldött a pusztából, hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő elüze őket. ¹⁵Azok az emberek pedig igen jók voltak mi hozzánk; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg velök jártunk, mikor a mezőn voltunk. ¹⁶Olyanok voltak reánk nézve, mint a köfal, mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg velök valánk, mikor a juhokat őriztük. ¹⁷Most azért értsd meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat néki. ¹⁸Akkor Abigail sietve vön kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát, száz kötés aszúszőlöt és kétszáz kötés száraz fűgét, és a szamarakra rakta. ¹⁹És monda az ő szolgálóinak: Menjete el előttem, ímé én utánatok megyek; de férjének, Nábálnak nem mondá meg. ²⁰És történt, hogy a mint a számaron megy vala, és leereszkedék a hegynek [egyik] mellékösvényén: ímé Dávid és az ő emberei lejövének eleibe, és ő összetalálkozék velök. ²¹Dávid pedig [azt] mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mi je van a pusztában, hogy semmi híjja nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett rosszal fizet nékem. ²²Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel [most] és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabból, a mi az övé, még egy ebet sem. ²³Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve leszállott a számarról, és arczczal leborula Dávid előtt, és meghajtá magát a földig. ²⁴És az ő lábaihoz borula, és monda: Óh uram! én magam vagyok a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóéányod te előtted, és hallgasd meg szolgálóéányodnak szavait. ²⁵Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóéányod, nem láttam

az én uramnak szolgálait, a kiket elküldöttél volt. ²⁶Most pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne [saját] kezdeddel szerezz magadnak elégtételt. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekednek. ²⁷És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az én uram körül forgolódnak. ²⁸Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak vétkét; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harcait harcolja az én uram, és gonoszság nem taláztatik te benned a te életedben. ²⁹És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözzön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az élőknek csomójába leend bekötve az Úrnál a te Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parittyának öbléből fogja elhajítani. ³⁰És mikor az Úr megadja a jót az én uramnak mind a szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelmül rendel Izráel fölé: ³¹Akkor, óh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról. ³²És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbé küldött! ³³És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel szerezzek magamnak elégtételt! ³⁴Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem, hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbé, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre [csak] egyetlen ebe sem. ³⁵És átvevő Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és monda néki: Eredj el békességben a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. ³⁶Mikor pedig Abigail Nábálhoz visszaérkezék, ímé olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál szíve vigadozék azon, [mert] igen megrészegetett; azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt, sem nagyot egészen reggelig. ³⁷Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket a dolgokat; és elhala az ő szíve ő benne, és olyanná lön, mint a kő. ³⁸És mintegy tíz nap múlva megveré az Úr Nábált, és meghala. ³⁹És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyaláztatásomért, és szolgáját visszatartotta a gonosztól, a Nábál gonoszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És elküldé Dávid, és izent Abigailnak, hogy elvenné őt feleségül. ⁴⁰Elmenének azért Dávid szolgálói Abigailhoz Kármelbe, és beszélének vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád, hogy téged elvegyen feleségül. ⁴¹Ő pedig felállá, és meghajtottá magát arczczal a földre, és monda: Ímé a te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én uram szolgálainak lábait. ⁴²És Abigail sietve felkele, és felült a számárra és az ő öt szolgálóleánya, a kik körülötte valának, és elment Dávid követői után, és az ő felesége

lön. ⁴³Ahinoát is elvevé Dávid Jeze rélből, és mind a kettő felesége lön néki. ⁴⁴Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltinak, a Láis fiának adá, a ki Gallimból való volt.

26És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, a pusztá átellenében? ²Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül háromezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában. ³És táborat jára Saul a Hakila halmán, mely a pusztá átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul utána ment a pusztába: ⁴Kémekeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. ⁵És felkele Dávid, és elment arra a helyre, a hol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, a hol fekvék Saul és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban fekvék, és a nép körülötte táborozott. ⁶Akkor szóla Dávid, és monda a Hitteus [nemzetségéből] való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, a ki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled. ⁷És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És ímé, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte fekvének. ⁸Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezzem a földhöz őt a dárdával egy ütessel, és másodsor nem ütöm át. ⁹Dávid azonban monda Abisainak: Ne veszed el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! ¹⁰És monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harczzba megy és [ott] vész el! ¹¹Távoztassa el [azért] az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el. ¹²Akkor elvevé Dávid a dárdát és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, a ki látta volna, sem a ki észrevette volna, sem a ki felserkent volna, hanem mindnyájan aluvának, mert az Úr mély álmat bocsátott reájok. ¹³És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegy tetején messzire, [úgy], hogy nagy távolság volt közöttük. ¹⁴És kiálta Dávid a népek és Abnernek, a Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele Abner, és monda: Kicsoda vagy te, hogy [így] kiáltasz a királynak? ¹⁵Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyáztál a te uradra, a királyra? Mert a nép közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. ¹⁶Nem jó dolog ez, a mit cselekedtél! Él az Úr, hogy halál fiait vagytok ti, a miért nem vigyáztatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? ¹⁷És megismeré Saul a Dávid hangját, és monda: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig monda: Az én

hangom, uram király! ¹⁸És monda: Miért üldözi szolgálját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és micsoda gonoszság van én bennem? ¹⁹Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgáljának szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek. ²⁰Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken. ²¹Saul pedig monda: Vétkeztem! térj vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én életem kedves volt előtted a mai napon. Ímé, esztelenül cselekedtem, és igen nagyot vétettem. ²²És felele Dávid, és monda: Ímhol a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közül egy, és vigye el azt. ²³Az Úr pedig fizessen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembe adott téged ma, de én nem akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. ²⁴És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked én előttem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem minden nyomorúságból! ²⁵Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatért az ő helyére.

27És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok tartományába, [így] Saul felhagy [azzal,] hogy engem tovább is üldözzön Izráel egész területén, és [így] megszabadulok az ő kezéből. ²Felkelvél azért Dávid, elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishoz, a Máok fiához, Gáth királyához. ³És Dávid Ákhishnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindegyik a maga háza[népé]vel együtt; Dávid és az ő két felesége, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. ⁴Mikor pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem üldöze tovább őt. ⁵És monda Dávid Ákhishnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknék a te szolgád veled a királyi városban? ⁶És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lön azért Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. ⁷És lön ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. ⁸És felméne Dávid embereivel együtt és megtámadták a Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitaakat, mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen Égyiptom földéig. ⁹És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhok, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és ment Ákhishoz. ¹⁰Mikor pedig Ákhis [azt] kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda déli részére és Jerákhmélnek déli részére és Kéneusnak déli részére. ¹¹Dávid azonban sem férfit,

sem asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamiképp ellenünk ne nyilatkozzanak és [azt] mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén tartózkodék. ¹²És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát az ő népe, Izráel előtt, azért örökké az én szolgám leend.

28És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harcoljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tudd meg, hogy velem kell jönnöd a táborba, mind néked, mind embereidnek. ²Dávid pedig felele Ákhishnak: Meglátod bizonynyal, hogy mit fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennélfogva fejem oltalmazójává teszlek mindenkorra. ³Sámuel pedig meghalt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirtá a földről. ⁴És mikor a Filiszteusok egybegyűlvén, eljövének és tábort járanak Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és tábort járanak Gilboánál. ⁵A mint azonban Saul meglátta a Filiszteusok táborát, megfélemlék és az ő szíve nagyon megrémüle. ⁶És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. ⁷Akkor monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái pedig mondanak néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. ⁸Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked. ⁹És monda az asszony néki: Ímé te [jól] tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirtá a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért törbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless engem?! ¹⁰És megesküvék néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem léssen. ¹¹Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ő monda: Sámuelt idézd fel nékem. ¹²Mikor pedig az asszony Sámuelt meglátta, hangosan felkiáltott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! ¹³És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljöni a földből. ¹⁴És ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jő fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtá magát a föld felé, és tisztességet tön [néki.] ¹⁵Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidézttél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozék tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? ¹⁶És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségeddél lön?! ¹⁷És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam

megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. ¹⁸Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ő felgerjedd haragját az Amálekítákon: azért cselekszik most így veled az Úr. ¹⁹És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaddal együtt velem leszel. Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. ²⁰Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. ²¹Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor látta, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettem életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: ²²Most azért hallgass te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek egy falat kenyeret elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. ²³Ő azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgálói és az asszony is kényszeríték őt, és ő engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. ²⁴Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; [azután] lisztet vett, és meggyúrta, és süttött kovásztalan pogácsát. ²⁵És vivé Saul elé és az ő szolgálói elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

29Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afeknél; Izráel pedig táborát jár vala a forrásnál, [mely] Jezeél mellett van. ²És a Filiszteusok vezérei kivonulának, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ő emberei hátul menének Ákhiszal. ³És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit [akarnak] ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgálója, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi [rosszat] attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. ⁴De megharaguvának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jöjjön el mi velünk a harciba, hogy ellenünk ne forduljon a harciban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? ⁵Avagy nem ez-é Dávid, a kiről [így] énekelnek a körtáncban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? ⁶Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. ⁷Most azért térj vissza, és menj el békeségben, és [semmit] se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. ⁸És monda Dávid Ákhisnak: Vajjon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgálóban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harcoljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? ⁹Ákhis pedig felele, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint

az Istennek anyyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jöjjön velünk a harciba. ¹⁰Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgálóival együtt, a kik veled eljövének; keljtek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjetek el. ¹¹Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezeélbe.

30És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék, [ímé] az Amálekíták betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklágot, és felégették azt tüzzel. ²És fogságba hurcolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsinytől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurcolták, és elmentek az ő útjokra. ³Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; ímé az tüzzel felégettetett vala, feleségeik, fiaik és leányaik pedig fogságba hurcoltattak. ⁴Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejük sem volt a sírásra. ⁵Dávidnak két felesége is fogságba hurcoltatott, a Jezeélből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. ⁶És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép [arról] beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. ⁷És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz. ⁸És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözsem-e ezt a sereget? Utólérem-é őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szeresz. ⁹Elméne azért Dávid, ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a [népnek] egy része megállott. ¹⁰Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldözé [az ellenséget;] kétszáz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhetek volna. ¹¹És találának a mezőn egy egyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyeret, hogy egyék, és megittatták őt vízzel. ¹²És adának néki egy csomó száraz fűgét és két kötés aszuszölöt; és miután evett, magához kért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. ¹³És monda néki Dávid: Ki [embere] vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Egyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekita embernek szolgálója, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem [immár] ma harmadnapja. ¹⁴Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnek déli vidékére; és Siklágot felégettük tüzzel. ¹⁵És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahhoz a sereghez. ¹⁶Elvezeté azért őket; és ímé, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és tánczolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának. ¹⁷És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült

meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának. ¹⁸És mindent megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekíták; az ő két feleségét is megszabadította Dávid. ¹⁹És semmijök sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányaik, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük; Dávid mindent visszahozott. ²⁰És elvivé Dávid mind a juhokat és barmokat, [melyeket] tulajdonosának el. ²¹És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerre, hogy hírt mondanának bálványaiknak templomában és a nép között. ²²És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. ²³Mikor pedig értesültek felöle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: ²⁴Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és [miután] levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket; ²⁵Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és böjtölének hét napig.

meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának. ¹⁸És mindent megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekíták; az ő két feleségét is megszabadította Dávid. ¹⁹És semmijök sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányaik, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük; Dávid mindent visszahozott. ²⁰És elvivé Dávid mind a juhokat és barmokat, [melyeket] tulajdonosának el. ²¹És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerre, hogy hírt mondanának bálványaiknak templomában és a nép között. ²²És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. ²³Mikor pedig értesültek felöle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: ²⁴Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és [miután] levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket; ²⁵Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és böjtölének hét napig.

²⁶Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetek így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nekünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk jött vala. ²⁷Vajjon kicsoda engedhetne néktek ebben a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a ki elment a harcza, akkora legyen annak is a része, a ki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak. ²⁸És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is; törvénynyé és szokássá tette ezt Izráelben mind e mai napig. ²⁹Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, küldé a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván: Ímé az Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék számotokra. ³⁰Azoknak [tudniillik,] a kik Béthelben, a kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban [laknak;] ³¹A kik Aroerben, a kik Sifmóthban és a kik Estemoában [laknak;] ³²A kik Rákálban, a kik a Jerakhméeliták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban [laknak;] ³³A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban [laknak;] ³⁴A kik Hebronban és mindazon helyeken, a hol Dávid embereivel megfordult vala.

31És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfiai a Filiszteusok elöl, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. ²A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. ³És a küzdelem igen heves lön Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézives emberek, és igen megrettene a kézivesektől. ⁴És mondá Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy valami módon reám ne jöjjenek e körülmetéletlenek, és keresztülszúrjanak engemet és gúnyt üzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátkozék. ⁵És fegyverhordozója a mint meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő kardjába, és vele együtt meghala. ⁶És meghala Saul és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindnyájan egyenlőképen azon a napon. ⁷És mikor meglátták az Izráel

férffiai, a kik a völgyön túl és a Jordánon túl [laktak] vala, hogy Izráel férfiai elfutottak, és hogy Saul és az ő fiai meghalának: elhagyták a városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig eljövének és lakának azokban. ⁸És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket, megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa hegyén esének el. ⁹És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerre, hogy hírt mondanának bálványaiknak templomában és a nép között. ¹⁰És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. ¹¹Mikor pedig értesültek felöle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: ¹²Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és [miután] levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket; ¹³Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és böjtölének hét napig.

2 Sámuel

1 És lön Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekitaak legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött: ²Ímé a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszagatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtá magát. ³Monda pedig néki Dávid: Honnét jössz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el. ⁴Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lön a dolog? Ő pedig felele: Megfutamítottak a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának. ⁵Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki [ezt] elbeszélé: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ő fia? ⁶Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul az ő dárdájára támaszkodott vala, és ímé a szekerek és lovak utólérék ötet. ⁷Hátratekintvén pedig [Saul,] megláta engem és szólta, és mondék: Ímhol [vagyok] én. ⁸Monda pedig nékem: Ki [vagy] te? Felelék néki: Amálekita vagyok. ⁹Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van. ¹⁰Annakokáért [én] mellé állván, megölém ötet, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ő fején [vala,] és az aranypereczet, mely az ő karján [volt,] és azokat [ímé] ide hoztam az én uramnak. ¹¹Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszagatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele [valának.] ¹²És nagy zokogással sírának, és böjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el. ¹³És monda Dávid az ifjúnak, a ki [ezt] elbeszélé néki: Honnét [való] [vagy] te? Felele: Egy jövevény Amálekita férfi fia vagyok. ¹⁴Ismét monda néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére? ¹⁵És szólta Dávid egyet az ő szolgálai közül, kinek monda: Jöjj elő és öld meg őt. Ki általüté azt, és meghala. ¹⁶És monda néki Dávid: A te véred [legyen] a te fejed: mert a tennen nyelved vallása bizonyágot tesz ellened, mondván: Én öltem meg az Úrnak felkentjét. ¹⁷És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián, ¹⁸És monda ([íjdal ez,] hogy megtanulják Júda fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe): ¹⁹Izráel! a te ékesség el esett halmaidon: miként hullottak el a hősök! ²⁰Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utcáiban, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai. ²¹Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne [szálljon,] és mezőtök [ne teremjen semmi] áldozatra valót; mert ott hányatott el az erős [vitézek] paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal. ²²A megöletteknek vérétől és a hősöknek kövérétől Jonathán kézíve hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. ²³Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszánoknál erősebbek valának. ²⁴Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltöztetett gyönyörűen, és arannyal ékesíté fel ruhátokat. ²⁵Oh, hogy elhullottak a hősök a harczban! Jonathán halmaidon esett el! ²⁶Sajnállak testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél. ²⁷Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

2 Ezek után lön, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-e Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. ²Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. ³És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit- kit a maga házanépével, és lakának Hebron városaiban. ⁴És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Sault; ⁵Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek; ⁶Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek; ⁷Most azért a ti kezeitek erősödjének meg, és legyetek erős férfiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza önmagán. ⁸Abner pedig, a Nér fia, a ki Saulnak fővezére [vala], felvévé Isbósetet, a Saul fiát, és elvivé Mahanáimba. ⁹És királylyá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel [város]án, és az Efraim és Benjámin [nemzetség]ein, és az egész Izráelen. ¹⁰Negyven esztendőös [vala] Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezdé Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. ¹¹Lön pedig az időnek száma, míg Dávid király

volt Hebronban Júdának házában, hét esztendő és hat hónap.¹² És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgálói Mahanáimból Gibeonba.¹³ Joáb is Sérujának fia, és a Dávid szolgálói elmenvén, összetalálkoznak azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a halastón innét, amazok pedig a halastón túl.¹⁴ Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő.¹⁵ Felkelének azért és [egyenlő] számban általmenének a Benjámin [nemzeté]ből és a Saul fiának, Isbósetnek [seregé]ből tizenketten, és a Dávid szolgálói közül [is] tizenketten.¹⁶ És kiki az ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába [üté:] és egyenlőképen mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkát- Hassurimnak, mely Gibeonban van.¹⁷ És felette erős harcz lön azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgálói által.¹⁸ Három fia vala pedig ott Sérujának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn [lakik.]¹⁹ És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában.²⁰ Hátratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-e Asáel? Felele: Én [vagyok.]²¹ És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszd ki őt mindenéből; de Asáel nem akarta őt elhagyni.²² Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el hátam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhoz, a te bátyádhoz?²³ Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általuté őt Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lön, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, a hol Asáel elesett és meghalt vala, megállának.²⁴ Joáb pedig és Abisai tovább üldözék Abnert; és midőn a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton.²⁵ Akkor egybegyülekezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején.²⁶ És kiálta Abner Joábnak, és monda: Vajjon szüntelenül öldökölnie kell-e a fegyvernek? Nem tudod-e, hogy siralmas lesz ennek a vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térjenek vissza testvéreiknek hátukról?²⁷ És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyjafiait.²⁸ Trombitát fuvata azért Joáb, és megállá az egész nép, és nem üldözék tovább Izráelt, és nem harcolának tovább.²⁹ Abner pedig és az ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárván, jutának Mahanáimba.³⁰ Joáb pedig megtérvén, Abner üldözéséből, összegyűjté az egész népet, és hiányozának a Dávid szolgálói közül tizenkilenczen és Asáel.³¹ A Dávid szolgálói pedig Benjámin [nemzeté]ből, az Abner szolgálói közül háromezázhatvan embert ölének meg, a kik meghalának.³² És felvevén Asáelt, eltemeték őt atyjának sírboltjában, mely Bethlehembben vala. Joáb pedig és az ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

Sok ideig tartó hadakozás lön a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala.² Fiai születének Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezeélből való Ahinoámtól; a második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailtól való, és a harmadik Absolon, a Máákha fia, a ki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala;⁴ És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abitál fia,⁵ A hatodik Ithreám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban.⁶ Míg a hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépéhez.⁷ Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda [Isbóset] Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához?⁸ Felette igen megharaguvék azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfaj vagyok-e én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő atyjafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te [mégis] ez asszonynak vétkét reám fogod most.⁹ Úgy cselekedjék Isten Abnerrel [most] és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele:¹⁰ Hogy elveszem a királyságot Saulnak házából, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig.¹¹ És nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle.¹² Követeket küldé azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és ímé az én erőm is te melletted lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam.¹³ Kinek felele [Dávid:] Jó, én frigyet kötök veled. De mindazáltal egyet kérek tőled, mondván: [Addig] ne lássad az én arczomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jöni, hogy arczomat lássad.¹⁴ És követeket küldé Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbörével jegyeztem el magamnak.¹⁵ Elküldé azért Isbóset, és elvételét őt az ő férjétől Páltieltől, Láis fiától.¹⁶ És vele ment az ő férje [is,] sírva követvén őt Bahurimig; és [ott] monda néki Abner: Eredj, menj vissza; és haza tére.¹⁷ Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek:¹⁸ Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: Az én szolgálomnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden ellenségeinek kezéből.¹⁹ Azután szóla Abner a Benjámin [nemzetség]ével is, és elméne Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzetségének.²⁰ Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember, megvendéglé Dávid Abnert és a vele volt embereket.²¹ Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindeneken

úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével. ²²És ímé a Dávid szolgálai és Joáb jönnek vala a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala. ²³Joáb pedig és az egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére. ²⁴Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátád el őt, hogy elmenjen? ²⁵Ismered-e Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasd őt és kikémlelje a te kijövesedet és bemenésedet, és megtudjon mindent, a mit te cselekszel. ²⁶És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket küldé Abner után, kik visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid azonban nem tudja vala. ²⁷Visszajöven Abner Hebronba, félreszólítá őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszélni, és általuté ott őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asáelnek, a [Joáb] atyjafiának véréért. ²⁸Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának véréből. ²⁹Szálljon ez Joábnak fejére, és az ő atyjának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb házából a folyásos, a bélpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő. ³⁰Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt Gibeonban a harczon. ³¹Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassátok meg ruháitokat, és öltözzetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig megy vala a koporsó után; ³²És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiálta a király, és igen síra az Abner koporsója felett, és síra az egész nép is. ³³És a király gyászaldt szerezvén Abner felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? ³⁴A te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép. ³⁵Előjőve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten [most] és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyeret, sem egyebet nem eszem. ³⁶Mely dolgot mikor az egész község megértett, igen tetszék nékik; valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik vala, igen tetszék nékik. ³⁷És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték. ³⁸Monda pedig a király az ő szolgálainak: Nem tudjátok-é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? ³⁹Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérújának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, a ki gonoszt cselekeszik, az ő gonoszsága szerint.

⁴Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész

Izráel megrémüle. ²Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót a Benjámin [városai] közé számláltatik. ³Elfutottak vala pedig a Beerótbeliék Gittáimba, és lőnek ott jövények mind e mai napig. ⁴Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (őt esztendős vala, mikor Jezréelből hír jött Saul és Jonathán felől, és felvevé őt a dajkája, hogy elszaladjon [vele;] lőn pedig, hogy mikor a [dajka] gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Mefibóset. ⁵Kimenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és ő déli álmát aluszsza vala. ⁶Bemenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive, általuték őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyjafia, Bahana, elszaladának. ⁷Mikor azért ezek a házba bementek, és ő hálószobájában az ágyán fekvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn. ⁸És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondanak a királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelkedet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán. ⁹Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahánának, az ő atyjafiának, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nékik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból, ¹⁰Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt mondván: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: ¹¹Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajjon ne kívánjam-é meg az ő véréte kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről? ¹²Parancsola azért Dávid az ő szolgálainak, hogy megöljék őket; és elvagdálák kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvevén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

⁵Eljövénnek pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a te csontodból és testedből való vagyunk, ²[Mert] ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. ³Eljövénnek azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett. ⁴Harmincz esztendős vala Dávid, mikor uralkodni kezdé, [és] negyven esztendeig uralkodék. ⁵Hebronban uralkodék a Júda [nemzetség]én hét esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel és Júda [nemzetség]ein. ⁶Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálembé a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jössz ide be, hanem a sánták és vakok

elűznek téged! [melylyel] azt jelenték: Nem jő ide be Dávid. ⁷Bevevé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az [immár] a Dávid városa. ⁸Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához [és vágja ott] a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba! ⁹És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé. ¹⁰Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, [mert] az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele. ¹¹Követeket küldé pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz, és czédrusfákat is, ácsmestereket és kőműveseket, és építének házat Dávidnak. ¹²És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért, Izráelért. ¹³Vön pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. ¹⁴És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon, ¹⁵Ibhár, Elisua, Néfég, Jáfia, ¹⁶Elisáma, Eljada és Elifélet. ¹⁷Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot az Izráelen; felkelének mind a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, aláméne az erősségre. ¹⁸A Filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében. ¹⁹Megkérde azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-e a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezdedbe adom a Filiszteusokat. ²⁰Elérkezének azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak. ²¹És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgálói. ²²Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében. ²³Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felele: Ne menj [most] reájok; [hanem] kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támad meg őket. ²⁴És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok táborát. ²⁵És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind [addig,] míg Gézerbe mennél.

6Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer [embert. ²És felkelvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának [városába], Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevről neveztetik, ki ül a Kérubok között. ³És tevék az Isten ládáját új szekerre, és elhozák azt Abinádábnak házától, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret. ⁴Elvívék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten ládájával, és Ahió a láda előtt megyen. ⁵Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden

[szerszámokkal,] hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal. ⁶És mikor Nákonnak szerűjére jutának, kinyújtá Uzza [az ő kezét] az Isten ládájára, és megtartá [azt:] mert az ökrök félremozdították vala. ⁷Ennekokáért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett. ⁸És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig. ⁹Megfélemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jöjjön az Úr ládája én hozzám? ¹⁰És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letéteté azt Dávid a Gitteus Obed Edom házánál. ¹¹És lön az Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házánál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépét. ¹²És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mi je van, az Isten ládájáért. És elmenvén Dávid, elvívé az Isten ládáját az Obed Edom házától Dávid városába vígassággal. ¹³Mikor pedig [azok,] a kik az Úr ládáját vitték, hat lépést mentek, áldozék [ott egy] ökröt és hízott borjút. ¹⁴Dávid pedig teljes erejéből tánczol vala az Úr előtt, és gyalcs efódot övedzett magára Dávid. ¹⁵Dávid azért és Izráelnek egész háza felvívék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval. ¹⁶Lön pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és tánczol az Úr előtt, megútálá őt szívében. ¹⁷Mikor pedig bevitték az Úr ládáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sáornak közepére, melyet számára Dávid felállított: akkor áldozott Dávid egészen égőáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt. ¹⁸Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében. ¹⁹És osztogattata Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és asszonyoknak, mindenkinek egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne mind az egész nép, kiki az ő házához. ²⁰Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét [is:] kijöve Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgálóinak szolgálói előtt felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózni! ²¹És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezem. ²²Sőt minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretreméltóbb leszek a szolgálók előtt, a kiktől te szólasz. ²³Ennekokáért Mikálnak, Saul leányának nem lön soha gyermeke az ő halálának napjáig.

7Lön pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől, ²Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrus[fából] [csinált] palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok

között van. ³És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van. ⁴Azonban lön az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondván: ⁵Menj el, és mondd meg az én szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam? ⁶Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyiptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam. ⁷Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetségének, a kinek parancsoltam, hogy legeltesse az én népemet Izráelt, mondván: ⁸Miért nem építettetek nékem cédrusfából való házat? ⁸Most Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondtad ezt a jót a te szolgálád felől), ²⁹Legyen a te jóakarotodnak áldása a te szolgálódnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldással áldassék meg a te szolgálódnak háza mindörökké.

¹⁰Helyet is szerzék az én népemnek Izráelnek, és [ott] elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdíttatik, és nem fogják többé az álnokságúknak fiait nyomorgatni őt, mint annakelőtte, ¹¹Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr. ¹²Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékdoból származik, és megerősítem az ő királyságát: ¹³Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. ¹⁴Én leszek néki atyja, és ő leszen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével. ¹⁵Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted. ¹⁶És állandó leszen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszen, [és] a te trónod erős leszen mindörökké. ¹⁷Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. ¹⁸Bemenyén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél? ¹⁹És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem ímé szólasz a te szolgálódnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten! ²⁰De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgálódat? ²¹A te ígéretedért, és a te jóakarotod szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgálódnak ²²Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel. ²³Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől.

²⁴Mert megerősítetted magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál, Uram, nékik Istenök. ²⁵Most annakokáért, Uram Isten, a mit szólalt a te szolgálád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedjél úgy, a mint szólottál; ²⁶Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgálódnak háza legyen állandó te előtted! ²⁷Mert megjelentetted a te szolgálódnak fülebe, óh Seregeknek Ura és Izráelnek Istene, ezt mondván: Házat építék néked. Ezért készteté szolgálodat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. ²⁸Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondtad ezt a jót a te szolgálád felől), ²⁹Legyen a te jóakarotodnak áldása a te szolgálódnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldással áldassék meg a te szolgálódnak háza mindörökké.

8Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát. ²És megveré a Moábitákat [is,] és kötéllel méré meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel méré azokat, a kik megölelendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgálói lőnek. ³Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze [az Eufrátes] folyó vizéig. ⁴És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres [lovak]nak és [csak] száz szekérbe [valót] hagyott meg közülök. ⁵Eljövén pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. ⁶És helyezé Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megven vala. ⁷És elvevé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgálói valának, és bevivé azokat Jeruzsálemben. ⁸Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból, Bétákból és Berótaiból felette igen sok rezet. ⁹Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit; ¹⁰Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a [Tói fia] kezében aranyból, ezüsből és rézből való edények valának, ¹¹Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és arannyal együtt, a melyet [az Úrnak] szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott; ¹²A Siriabeliektől, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekítáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. ¹³És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a Siriabelieket leverte a sós völgyben, tizennyolcezeret. ¹⁴Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgálói

lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala. ¹⁵Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot. ¹⁶Fővezéres kikémléjék és teljesen elpusztítsák. ⁴Elfogatá azért volt Joáb, Sérujának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékirat fia papok valának, és Sérája íródeák. ¹⁸Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok [előljárója,] a Dávid fiai pedig fők valának.

9Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépe között, hogy irgalmasságot cselekedjem ő vele Jonathánért? ²[Vala] pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítanak, és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: [Én vagyok] a te szolgád. ³Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe között, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a királynak: Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára sánta. ⁴Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Ímé az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. ⁵Akkor elküldé Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debárból. ⁶És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathánnak a Saul fiának fia, arcczal leborula, és tisztességet tőn néki; és monda Dávid: Méfibóset! ki felele: Ímhol a te szolgád. ⁷Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkül irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyáért; és visszaadom néked Saulnak, a te [nagy]atyádnak minden majorságát, és néked mindenkor aszталomnál lesz ételed. ⁸Akkor fejet hajta [Méfibóset,] és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? ⁹Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam. ¹⁰A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te fiaid és szolgálid, és beszolgáltatásad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én aszталomnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgája. ¹¹Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol [nékem], szolgájának, a képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én aszталomnál eszik, mint a király fiainak egyike. ¹²Vala pedig Méfibósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindnyájan Méfibóset szolgálai [valának.] ¹³Méfibóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király aszталánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. ²És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atya is velem irgalmasságot tett; és hozzá küldé Dávid, hogy vigasztalja őt szolgálai által atya [halála] felől. Mikor Dávid szolgálai Ammon fiainak földére érkezének: ³Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajjon becsüli-é Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád

vigasztalókat küldött? Vajjon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád szolgálait, hogy a várost megszemléljék Hánon a Dávid szolgálait, és szakáloknek felét lenyiratá, és akháikat félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket. ⁵A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe küldé, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevedik szakálotok; és [úgy] jöjjetek haza. ⁶Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöttekké lettek Dávid előtt, követet küldének az Ammon fiai, és felfogadák Siriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Siriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakának királyát ezer emberrel, és a Tóbbelieket, tizenkétezer embert. ⁷A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész seregét. ⁸Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka magukban valának a mezőn. ⁹Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség van ő ellene, kiválogatá az Izrael népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. ¹⁰A népnek maradékát az ő öcscsének, Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. ¹¹És monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek. ¹²Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjék úgy, a mint néki tetszik. ¹³Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. ¹⁴Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának [ők is] Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálemben. ¹⁵Mikor pedig látták a Siriabeliek, hogy megverettettek az Izraeliták által, ismét együvé gyülekezének. ¹⁶És elküldé Hadadézer, és elhozatá a Siriabelieket, a kik a vizen túl [valának,] és jövének Helámába; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön. ¹⁷Megizenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánon, és juta Helámhoz: és sereget rendelének a Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele. ¹⁸De a Siriabeliek megfutamodtak Izrael előtt, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétszáz szekereset és negyven ezer lovagot, Sobákot is, a seregnek fővezérét megölé; és ugyanott meghala. ¹⁹Mikor pedig látták mindazok a királyok, a kik Hadadézernek szolgálai valának, hogy az Izrael által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijöni az Ammon fiainak segítségére.

11Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok [hadba] szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgálait ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba [városát;] Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. ²És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. ³És elküldé Dávid,

és tudakozódék az asszony felől, és monda [egy ember:] Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? ⁴Akkor követeket küldé Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához. ⁵És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megizené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem! ⁶Akkor Dávid izene Joábnak: Küldd [haza] hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. ⁷Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől. ⁸Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldé utána. ⁹Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgálival, és nem méne a maga házához. ¹⁰És megjelenték Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házadhoz? ¹¹Felele Uriás Dávidnak: Az [Isten] ládája, Izráel és Júda [nemzetsége] sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgálai a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mívelem azt! ¹²Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is. ¹³Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgálival együtt, de házához nem méne alá. ¹⁴Megvirradván pedig, levelet íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. ¹⁵Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, a hol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljon. ¹⁶Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, a hol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. ¹⁷Kijöven azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának [egyesek] a nép közül, Dávid szolgálai közül, és a Hitteus Uriás is meghala. ¹⁸[Követet] küldé akkor Joáb, és megizené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. ¹⁹És megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, ²⁰És ha a király haragra lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harczolni? Avagy nem tudtátok-é, hogy lelövöldöznek a kőfalról? ²¹Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubóset fiát? Nemde nem egy asszony üt-é agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? [Azért] miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. ²²Elméne azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb. ²³És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaüztük őket a kapu bejáratáig; ²⁴Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilasok a te szolgálidra, és a király szolgálai közül [egyesek] meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt. ²⁵Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemésztt egyet, mint mást. Fokozad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. ²⁶Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. ²⁷És mikor a gyászolás[nak ideje] eltelt, érette küldé Dávid és házába viteté őt és lőn néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Úrnak.

12Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán [prófétát,] ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. ²A gazdagnak felette sok juhai és ökrei valának; ³A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nöstény báránkjájánál, a melyet vett és táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leánya. ⁴Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közül hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvevé a szegénytől az ő bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, a ki hozzá ment. ⁵Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, a ki azt cselekedte. ⁶A bárányért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte, és annak nem kedvezett. ⁷És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. ⁸És néked adtam a te urad házáat, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házáat; [és] ha még ez kevés [volt,] ezt s ezt adtam volna néked. ⁹Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. ¹⁰Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megütáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen. ¹¹Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. ¹²Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágnál cselekeszem azt. ¹³Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni. ¹⁴Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, a ki lett néked, bizonynyal meghal. ¹⁵Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék. ¹⁶És könyörgé Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön fekvék éjjel. ¹⁷Felkelének azért az ő házának vénei [és menének] ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akará, és nem is evék ő velek kenyeret. ¹⁸Hetednapra azért

meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgálai néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy [magának] bajt szerezzen?¹⁹Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgálai suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgálainak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondának: Meghalt.²⁰Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vön magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyeret vivének eleibe, és evék.²¹Akkor mondának az ő szolgálai néki: Mi dolog ez, a mit míveltél? Míg a gyermek élt, böjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél.²²Monda ő: Míg a gyermek élt, addig böjtöltem és sírtam; mert ezt mondtam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megél a gyermek.²³De most, [hogy] meghalt, vajjon miért böjtölnék? Vajjon visszahozhatom-é azzal? Én megyek ő hozzá, de ő nem jő ide vissza én hozzám.²⁴És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és beméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt,²⁵A mint megizente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért.²⁶Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak [városa,] Rabba ellen, és megvevé a királyi várost.²⁷És követeket küldé Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettem a város[nak egyik részét, a hol a víz van.]²⁸Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglald el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla neveztessek az én nevem.²⁹Egybegyűjtsd azért Dávid mind az egész népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglalá azt.³⁰És elvevé az ő királyuknak koronáját annak fejről, melynek súlya egy talentum arany volt, és drága [kövekkel vala rakva,] és lön a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el.³¹A népet pedig, mely benne [vala,] kihozatá; és némelyét fűrészt, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket pedig, melyeket a Dávid király által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13Lön ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támár vala; és Amnon, a Dávid fia megszereté őt.²Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen.³[Vala] azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérének fia; Jonadáb pedig igen eszes ember vala.⁴Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem.⁵És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tedd

betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jöjjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem.⁶Lefeküvék azért Amnon, és tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jöjjön ide hozzám Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélest, és hadd egyem az ő kezéből.⁷Elküldé azért Dávid a Támár házához, ezt izenvén: Eredj el mindjárt az Amnon bátyád házához, és készíts valami ennivalót néki.⁸Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik vala. És lisztet vevén, meggyúrá és bélest csinála ő előtte, és megfőzé a bélest.⁹Előhozá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjete ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindnyájan előle.¹⁰Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a bélest, melyet készített vala, és bevívé Amnon bátyjának az ágyasházba.¹¹És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jöjj, feküdj mellém, húgom.¹²Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot.¹³És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert nem fog megtagadni engem tőled.¹⁴Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék.¹⁵És meggyülölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lön gyűlölete, melylyel gyűlölte őt, a szeretetnél, melylyel őt megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgozdra.¹⁶Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonosztságot annál, a melyet rajtam kövél, hogy elűzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni,¹⁷Hanem beszólitá szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Űzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána.¹⁸Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának. Kiűzé azért őt a szolgál, és bezárá az ajtót utána.¹⁹Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogató, kezét pedig fejére tevén, jajgatva jár vala.²⁰És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, hugom, [mert] atyádfia, ne bánkódjál azon felettébb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő bátyjának, Absolonnak házában.²¹Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen megharaguvék.²²Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Ammont, mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt.²³És lön két esztendő mulva, mikor Absolonnak [juhait] nyírták Baál- Hásorban, mely Efraimban van, meghívá Absolon mind a király fiait.²⁴Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Ímé most nyírták a te szolgáltnak [juhait, azért] jöjjön el kérem a király és az ő szolgálai a te szolgálddal.²⁵Monda a király Absolonnak: Ne, fiam, ne menjünk el

mindnyájan, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt. ²⁶Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jöjjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? ²⁷Mikor pedig erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait. ²⁸Parancsola pedig Absolon az ő szolgálóinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondom néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljete, hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljete. ²⁹Úgy cselekedének azért az Absolon szolgálói Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindnyájan felkelének, és ki-ki öszvéreire üle, és elszaladának. ³⁰Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. ³¹Akkor felkele a király, megszaggatá ruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgálói mindnyájan megszaggatott ruhában állanak vala előtte. ³²Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvérének fia, és monda: Ne mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak mindig szájában volt [ez a dolog]. ³³Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül. ³⁴Absolon pedig elmenekült. És felemelvén az órálló az ő szemeit, látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. ³⁵És monda Jonadáb a királynak: Ímé jönnek a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. ³⁶És lőn, a mint megszűnt beszélni, megérkezének a király fiai, és szavokat felemelvén, sírának; és maga a király is és az ő szolgálói mindnyájan felette igen sírának. ³⁷Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihur fiához, Gessurnak királyához. És [Dávid] minden nap siratá az ő fiát. ³⁸Absolon pedig, minekutána elfutott és Gessurba ment, három esztendeig volt ott. ³⁹Dávid király pedig felhagyott [azzal,] hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott, Amnon felől, hogy meghalt.

14Észrevévén Joáb, Séruijának fia, hogy a királynak szíve vágyakozik Absolon után, ²Elküldte Joáb Tékoa [városában] és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. ³És menj be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szólani. ⁴Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arcczal a földre leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király! ⁵És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt. ⁶És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvédte volna, az egyik megsérté a másikat és megölé. ⁷És ímé

az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünkbe az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és vesszük el az örököszt is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát, a mely [nékem] megmaradott, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. ⁸Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől. ⁹Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlan leszen. ¹⁰Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbé, és többé nem fog illetni téged. ¹¹Akkor ő monda: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúzó ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne vesszések el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre. ¹²És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgáló csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő monda: Szólj. ¹³Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltaszított magától, nem hívatja vissza? ¹⁴Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem. ¹⁵Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én sózlék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindazáltal azt mondotta a te szolgáló: Mégis beszélek a királylyal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond. ¹⁶Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből. ¹⁷Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzen nyugalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az én szolgáló, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a gonoszt. És az Úr a te Istened legyen te veled. ¹⁸És felevén a király, monda az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek! ¹⁹És monda a király: Vajjon mindezekben nem a Joáb keze [van-é] veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet térti attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta [ezt] nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába. ²⁰Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy mindent észrevegyen, a mi a földön van. ²¹Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza [az] [én] fiamat, Absolont. ²²És a földre arcczal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád,

hogy van valami becsületed előtted; mert az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király. ²³Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza hozá Absolont Jeruzsálembé. ²⁴És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját nem láthatá. ²⁵Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala. ²⁶És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint. ²⁷Lön pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez igen szép termetű asszony vala. ²⁸Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem látta. ²⁹Elküldé azért Absolon Joábhhoz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elküldé másodsor is, de ő még sem akart elmenni. ³⁰Monda azért az ő szolgáinak: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjetek el, és gyűjtsátok fel tűzzel; és meggyújták az Absolon szolgái a gazdaságot tűzzel. ³¹Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ő házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgáid az én gazdaságotat felgyújtották tűzzel? ³²Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzád küldöttem ily szóval, hogy ide jöjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad [néki]: Mi szükség volt hazajönöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott [lennem]. Most azért szeretném a király arcját látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. ³³Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a [király] Absolont, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván a király előtt, arczczal a földre borula. És megcsókolá a király Absolont.

15Lön pedig annakutána, szerze magának Absolon szekereket, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak. ²És reggelenként felkelvén Absolon, megállá az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólíta. Absolon, és megkérde: Micsoda városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetségéből való a te szolgád; ³Monda néki Absolon: Ímé a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, a ki téged meghallgatna a királynál. ⁴Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélobíróvá e földön, és én hozzám jöne minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki. ⁵Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét nyujtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. ⁶És e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala. ⁷Lön pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; ⁸Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Siriában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálembé, az

Úrnak szolgállok. ⁹Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba. ¹⁰Hírnököket küldé pedig Absolon Izráelnek minden nemzetségéhez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban. ¹¹És Absolonnal együtt kétszáz férfi [is] elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhiszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. ¹²És elküldvén Absolon, [hivatá] a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen nagy lön az összeesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. ¹³És követ méne Dávidhoz ilyen izenettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. ¹⁴Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és fussunk el, mert [itt] nincsen számunkra menekülés Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamiképp sietve utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. ¹⁵Mondának pedig a király szolgái a királynak: Minden [úgy legyen], a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, ímé [itt vannak] a te szolgáid. ¹⁶Kiméne azért a király és egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat. ¹⁷És kimenvén a király és egész [ház]népe ő utána, megállapodának a legszélső háznál. ¹⁸És minden szolgái ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, [az a] hatszáz férfi, kik vele jövének Gáthból, elvonulának a király előtt. ¹⁹Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel [szülő] helyedre. ²⁰Csak tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jöjj? Én megyek oda, a hova mehetek; te pedig térj vissza, és vidd vissza testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled. ²¹És felele Ittai a királynak, mondván: Él az Úr és él az én uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is. ²²Monda azért Dávid Ittainak: Ám jöjj el és menj[ünk] el. És elméne a Gitteus Ittai és az ő emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. ²³És az egész föld [népe] nagy jajgatással sír vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általméne a Kedron patakán, és a nép mind átméne az útra, a pusztá felé. ²⁴És ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének ládáját hordozzák vala; és letevék az Isten ládáját. Azonközben Abjátár is felméne, míg a nép a városból mind kitakarodék. ²⁵És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát. ²⁶Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködöm benned: Ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. ²⁷Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? [Azért] menj haza békességben a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt. ²⁸Lássátok, ímé én itt időzőm, ennek a pusztának sík mezején, míg tőletek hír jő, és nékem izentek. ²⁹Visszavivék

azért Sádók és Abjátár Jeruzsálemben az Isten ládáját, és otthon maradának. ³⁰Dávid pedig felméne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentőkben sírának. ³¹Megizenek azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. ³²És a mint feljuta Dávid a [hegy] tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszagatá és földet hinte fejére. ³³És monda néki Dávid: Ha eljössz velem, terhemre leszel nékem; ³⁴De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgálád vagyok, óh király; ennekelőtte a te atyád szolgálja voltam, most immár a te szolgálád leszek, megronthatod Akhitófelnek ellenem való tanácsát. ³⁵És ímé veled lesznek [ott] Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit hallándasz a király házából, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak. ³⁶Ímé ott van velök az ő két fiok is, Akhimás, a Sádók [fia], és Jonathán, az Abjátár [fia], kik által nékem mindjárt megizenhetitek, valamit hallotok. ³⁷Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálemben.

16Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a [hegy] tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgálja, két megnyergelt számarral, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszölő és száz csomó füge és egy tömlő bor vala. ²És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépéé legyenek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgálak megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában. ³És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Ímé Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát. ⁴És monda a király Sibának: Ímé minden tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előtted, óh uram király! ⁵Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve Sémei vala, Gérának fia, és kijöven szidalmazza vala [öket]. ⁶És kövel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgálait, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának. ⁷És így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vér[szopó] és istentelen ember! ⁸Megfizet [most] az Úr néked Saul egész házanépének vééréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! ⁹Monda pedig Abisai, Sérújának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. ¹⁰Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazza Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? ¹¹És monda Dávid Abisainak és minden szolgálainak: Íme az

én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan [cselekedné] tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. ¹²Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett. ¹³És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala. ¹⁴Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék. ¹⁵Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálemben, és Akhitófel is ő vele. ¹⁶Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a király, éljen a király! ¹⁷És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? ¹⁸Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok. ¹⁹Azután ugyan kinek szolgálnék [örömebb], mint az én [barátom] fiának? A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád [is]. ²⁰Monda pedig Absolon Akhitófelnek: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? ²¹Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérti az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tetted magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik melletted vannak. ²²Sátort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyjának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. ²³És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak [tekintetett] abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnek minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözsem Dávidot ez éjjel. ²És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm. ³És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfitől függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességben lesz. ⁴Igen tetszék e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek. ⁵És monda Absolon: Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is. ⁶És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ad, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá. ⁷Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott. ⁸És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt. ⁹Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami [más] helyen, és meglehet, hogy [mindjárt] kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani:

Megveretett az Absolon népe. ¹⁰És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlának szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. ¹¹Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való főveny; és magad is menj el a hadba. ¹²Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, a hol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. ¹³Ha pedig városba szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott. ¹⁴És monda Absolon és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsoltá, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. ¹⁵Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. ¹⁶Azért sietve küldjétek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van. ¹⁷Jonathán pedig és Akhimás a Rógel forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá [ezeket] nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a városba. ¹⁸Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim [városában,] kinek tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá. ¹⁹Az asszony pedig egy terítőt vön és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre. ²⁰Menének pedig az Absolon szolgálói az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék [őket], de mivel nem találták, visszatérének Jeruzsálembe. ²¹Mikor pedig elmentek, kijövének a kútból, és elmenvén, megmondák [ezeket] Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljétek fel és menjétek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófel. ²²Felkele azért Dávid és mind a vele való nép, és általkelének a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzék, a ki által nem ment volna a Jordánon. ²³Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába; és elrendezvén háznép[nek dolgát], megfojtá magát, és meghala; és eltemették az ő atyjának sírjába. ²⁴És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai mindnyájan ő vele. ²⁵És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérújának, a Joáb anyjának nővére vala. ²⁶És tábort jára Izráel és Absolon a Gileád földén. ²⁷Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott,

ímé Sóbi, az Ammoniták [városából], Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló- Debár [városból] való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád [tartományában,] Rógelimban lakozó Barzillai. ²⁸Ágyneműt, medenczéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt [árpát,] ²⁹Mézet, vaját, juhót, ünősajtokat hozának Dávidnak és az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

18Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele fölējök. ²És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Sérúja fiának, Abisainak, Joáb atyjafiának keze alatt, harmadrészét pedig [bízá] a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek. ³De a nép monda: Ne jöjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te [teszesz] [anynyt], mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nekünk segítségül. ⁴Monda azért nékik a király: A mi néktek jónak tetszik, én azt mívelem. Megállá azért a király a kapuban, és az egész sereg megy vala ki százanként és ezerenként. ⁵Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől. ⁶Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél. ⁷És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgálói által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, [mintegy] húszezer emberé. ⁸És kiterjedt a harcz az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. ⁹És találkozék Absolon Dávid szolgálíval; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sűrű ágai alá, [hol] fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alóla. ¹⁰Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy cserfán függeni. ¹¹Monda pedig Joáb az embernek, a ki megmondotta vala néki: Ímé láttad, és miért nem ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst [siklus]sal és egy övvel. ¹²Monda az ember Joábnak: Ha mindjárt ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméljétek, bárki [legyen,] az ifjút, Absolont. ¹³Vagy ha orozva törtem volna életére - mivel a király előtt semmi sem marad titokban - magad is ellenem támadtál volna. ¹⁴Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és vön három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. ¹⁵Körülfogák akkor a Joáb fegyverhordozó szolgálói tízen, és általverék Absolont, és megölék őt. ¹⁶Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek úzéséből, mert kimélni akará Joáb a népet. ¹⁷Absolont pedig felvevék,

és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hányának reá. És az egész Izráel elmeneküle, kiki az ő sátorába. ¹⁸Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívatatik mind e mai napig. ¹⁹Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadítottam őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből. ²⁰És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mondd meg a hírt, ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt. ²¹Monda azonközben Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt, és elszaladt. ²²És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való [ez] a hírmondás?! ²³Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit. ²⁴Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az őrálló felméne a kapu tetejére, a köfalra, és felemelvén szemeit, látá, hogy egy ember igen fut egyedül. ²⁵Kiálta azért az őrálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jő, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. ²⁶Látá pedig az őrálló, hogy másík ember is fut, és lekiálta az őrálló a kapunállónak, mondván: Ímé [más] ember [is] fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó. ²⁷Monda ismét az őrálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrel jő. ²⁸Kiáltván azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczczal a földre a király előtt, és monda: Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen. ²⁹Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt. ³⁰És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megállá ott. ³¹E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt. ³²Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele Kúsi: [Úgy] legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad. ³³És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: [Szerelmes] fiam, Absolon! [édes] fiam, [édes] fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted, Absolon, [édes] fiam, [szerelmes] fiam!

19És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. ²És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja

vala, hogy beszélük: Így bánkódik a király az ő fián. ³És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a nép, mely szegyenli magát, hogy a harczból elmenekült. ⁴A király pedig eltakarván orczáját, fenszóval kiáltja vala a király: [Édes] fiam, Absolon! Absolon, [édes] fiam! [szerelmes] fiam! ⁵Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszegyenítetted e mai napon minden te szolgáidnak orczáját, kik e mai napon a te lelkeidet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleséidnek lelkeit, és ágyasidnak lelkeit; ⁶Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnék és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentetted ma, hogy előtted a vezérek és szolgák mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élne Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. ⁷Azért most kelj fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgáidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely veled történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig. ⁸Felkele azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Ímé a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. ⁹Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek mindenik nemzetségében, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból. ¹⁰Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késtek azért hazahozni a királyt? ¹¹Dávid király pedig elküldé Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak házába. ¹²Én atyámfiái vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában? ¹³És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett. ¹⁴És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jőjj haza mind te, mind a te szolgáid. ¹⁵Hazatére azért a király; és a mint a Jordánhoz érkezék, Júda férfiai Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigyék a királyt a Jordánon. ¹⁶Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda nemzetségével eleibe méne Dávid királynak. ¹⁷És ezer ember vala ő vele Benjámín [nemzetség]éből, és Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgálja is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt. ¹⁸Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment. ¹⁹És monda a királynak: Ne tulajdonítsa [vétkül] nékem az én uram [az én] álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról,

hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; ²⁰Mert elismeri a te szolgád, hogy én vétkeztem, és ímé az egész József nemzetsége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek. ²¹És felele Abisai, Sérújának fia és monda: Nem ölod-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen? ²²Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem [újonnan] Izráel királya. ²³És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvék néki a király. ²⁴Méfibóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, mindama napig, a melyen békességgel haza jöve. ²⁵És lön, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfibóset? ²⁶És ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert sánta a te szolgád. ²⁷És rágalmazott [engem], a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király [olyan,] mint az Istennek anygala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! ²⁸Mert jóllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezéd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követésem és micsoda kérésem volna még a király előtt? ²⁹Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jószágon. ³⁰És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességben haza jöhet. ³¹A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylyal a Jordánon, kisérván őt a Jordánon. ³²Barzillai pedig igen vén [ember] vala, nyolczvan esztendős, és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. ³³Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. ³⁴Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felmehetnék a királylyal Jeruzsálembe? ³⁵Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? ³⁶Egy kevés ideig [óhajtaná] a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat? ³⁷Hadd menjen vissza, kérék, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylyal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. ³⁸És monda a király: Jöjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik;

és valamit tőlem kívánsz, megcselekszem veled. ³⁹Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. ⁴⁰Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. ⁴¹És ímé, Izráelnek minden férfiai eljövének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiain, a Júda nemzetsége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben? ⁴²Felelének pedig mindnyájan a Júda férfiai az Izráel férfainak: [Azért,] mert a király közelebb áll hozzám; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy megajándékozott-é valami ajándékkal? ⁴³Felelvén pedig az Izráel férfiai a Júda férfainak, mondanak: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbségem van feletted. Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat? De mindazáltal erősebb lön a Júda férfainak szava, az Izráel férfainak szavánál.

20Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin [nemzetségéből] való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nekünk semmi közünk Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. [Azért] oh Izráel, [oszoljatok el,] kiki az ő sátorába. ²Eltávozték azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda [nemzetségéből] valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán [vizétől] fogva mind Jeruzsálemig. ³Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyasát, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájuk be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak napjáig, özvegységben élven. ⁴Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetségét három nap alatt, és magad is itt légy jelen. ⁵Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a hogy a [király] meghagyta vala néki. ⁶Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgálait, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. ⁷Kimenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindnyájan, és kimenének Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. ⁸Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak, mely Gibeonnán van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övedzett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor [Joáb] ment, leesék. ⁹És monda Joáb Amasának: Egészségben vagy-é atyámfia? És Joáb megfogá jobbkezelével az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. ¹⁰Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általtűté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által,

mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia, üldözék azután Sébát, a Bikri fiát. ¹¹Megállá pedig az [Amasa] [teste] felett Joábnak egy szolgálója, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak [javát] kívánja, Joáb után [siessen.] ¹²Amasa pedig fetreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy [ember,] hogy ott mindenki megállá, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vette ő reá; mivel látta, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. ¹³Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözék Sébát, Bikrinek fiát. ¹⁴És általméne [Séba] Izráelnek minden nemzetségein, Abelán és Béth- Maakán, és egész Béreaán, kik egybegyűlvén, követik vala őt. ¹⁵És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-Maaka [városában], és nagy töltést emelének a város ellen, mely a köfállal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a köfalat, ¹⁶Akkor kiálta egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jöjj ide hozzám, valamit mondok néked! ¹⁷Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-e Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. ¹⁸Akkor monda az [asszony]: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek. ¹⁹Én Izráel békeszeretői hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni az Úrnak örökségét? ²⁰Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszessem! ²¹Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységéből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd kivetjük a köfalon a fejét néked. ²²Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhez, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálembe, a királyhoz. ²³Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala. ²⁴Adorai pedig adószedő, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékiró vala. ²⁵Séja írődeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának. ²⁶A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé [e miatt] Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat. ²Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala; Saul mindazáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetsége iránti buzgalomból). ³És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezzek engesztelést, hogy áldjátok az Úrnak örökségét? ⁴Felelének néki a Gibeoniták: Nincsen nekünk

sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házánál, és nem kell mi nekünk, hogy valaki megölettessék Izráelben. És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek. ⁵Akkor mondanak a királynak: Annak az embernek a [házából,] a ki megemésztett minket, és a ki ellenünk [gonoszt] gondola, hogy megsemmisíttessünk, és meg ne maradassunk Izráel egész határában; ⁶Adj nekünk hét embert az ő maradékai közül, a kiket felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom. ⁷És kedveze a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr [nevére tett] esküvésért, mely közöttök tetetett, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között. ⁸De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnak, a Méholátból valónak. ⁹És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. ¹⁰Vőn pedig Rispa, Ajának leánya [egy] zsákruhát, és kiteríté azt magának a kösziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani velük, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. ¹¹És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. ¹²Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán tetemeit a Jábes-Gileádbeliektől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utcájáról, a hol őket a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. ¹³És elhozták onnét Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasztattak. ¹⁴És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyjának, Kisnek sírboltjában; és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. ¹⁵Ezután ismét háborút kezdenek a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgálival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfáradá. ¹⁶Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot; ¹⁷De Abisai, Sérújának fia segített néki és általüté a Filiszteust és megöle. Akkor esküvéssel fogadák néki a Dávid szolgálói, ezt mondván: [Soha] többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétének el ne oltsad. ¹⁸Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób [városánál,] és Sibbékai, Husát [város]ból való, akkor megöle Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala. ¹⁹Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megöle a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a szövőknek zugolyfája. ²⁰Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, [azaz] mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala. ²¹És szidalmazá Izráelt, de megöle Jonathán, Dávid bátyjának,

Simeának fia. ²²Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgálainak kezeik által estek el.

22Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadította őt minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. ²És monda: Az Úr az én kösziklám és kőváram, és szabadítóm nékem. ³Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizsom nékem ő s idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. Az én idvezítóm, ki megszabadítasz az erőszakosságtól. ⁴Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretreméltó; És megszabadulok ellenségeimtől. ⁵Mert halál hullámai vettek engem körül, Az istentelenség árjai rettentettek engem; ⁶A pokol kötelei vettek körül, S a halál törei estek reám. ⁷Szükségemben az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom eljutott füleibe. ⁸Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, mert haragudott Ő. ⁹Füst szállt fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószén gerjedt belőle. ¹⁰Lehajta az eget és leszállt, És homály volt lábai alatt. ¹¹A Khérubon ment és röpült, És a szelek szárnyain tűnt fel. ¹²Sötétségből maga körül sátrakat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket. ¹³Az előtte levő fényességből Izzó szenek gerjedének. ¹⁴És döngött az égből az Úr, És a Magasságos hangot adott. ¹⁵Ellövő nyilait és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte azokat. ¹⁶És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra leheletének fúvásától. ¹⁷Lenyúlt a magasságból és felvett engem, S a mélyeséges vizekből kihúzott engem. ¹⁸Hatalmas ellenségimtel megszabadított engem; Gyűlölőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. ¹⁹Reámtörtek nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm volt nékem. ²⁰Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadott, mert jóakaróm nékem. ²¹Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem. ²²Mert megőriztem az Úrnak utait, S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. ²³Mert ítéletei mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el. ²⁴Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól. ²⁵Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, Szemei előtt való tisztaságom szerint. ²⁶Az irgalmashoz irgalmas vagy, A tökéletes vitézhöz tökéletes vagy. ²⁷A tisztához tiszta vagy, A visszához pedig visszás. ²⁸Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat. ²⁹Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágosítja az én sötétségem. ³⁰Mert veled harczyi seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. ³¹Az Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak. ³²Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? S kicsoda köszikla a mi Istenünkön kívül? ³³Isten az én erős kőváram, Ki vezérli az igaznak útját. ³⁴Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem. ³⁵Kezeimet harcra tanítja, Hogy az érczív karjaim által török el. ³⁶Idvességednek paizsát adtad nékem, S kegyelmed nagygyá tett engem.

³⁷Lépéseimet kiszélesítetted alattam. És bokáim meg nem tántorodtak. ³⁸Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket. ³⁹Megsemmisítem, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaik alatt hullanak el. ⁴⁰Mert te erővel öveztél fel engem a harcra, Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak. ⁴¹Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítottak nékem, Gyűlölöm, a kiket elpusztítottam én, ⁴²Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítsa, Az Úrhoz, de nem felelt nékik. ⁴³Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúgom, mint az utca sarát, széttaposom őket. ⁴⁴Megmentettél népemnek pártoskodásaitól, Népeknek fejéül tartasz fenn engemet, [Oly] nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. ⁴⁵Idegen fiak hizelkednek nékem, S [egy] hallásra engedelmeskednek, ⁴⁶Idegen fiak elcsüggednek, S váraikból reszketve jönnek elő. ⁴⁷Él az Úr és áldott az én kösziklám. Magasztaltassék az Isten, idvességem kösziklája. ⁴⁸Isten az, ki bosszút áll érttem, S alám hajtja a népeket. ⁴⁹Ki megment engem ellenségeimtől, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől megszabadítasz engem. ⁵⁰Dicsérlek azért téged, Uram, a pogányok között, S nevednek dicséretet éneklek. ⁵¹Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörökké!

23Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, [annak] a férfúnak szózata, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. ²Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. ³Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kösziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik: ⁴Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugártól, esőtől [sarjadzik] a fű a földből. ⁵Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é? ⁶De az istentelenek mindnyájan olyanok, mint a kitépott tövis, melyhez kézzel nem nyúlnak; ⁷Hanem a ki hozzá akar nyúlni is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. ⁸Ezek pedig a Dávid erős [vitézeinek] nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a ki a testörök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolczszázat sebesített meg. ⁹Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal együtt voltak, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harcra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. ¹⁰Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére ő utána, [de] csak a fosztogatásra. ¹¹Ő utána volt Samma, a Harárból való Agének fia. És összegyülének a Filiszteusok egy seregbe ott, a hol egy darab szántó föld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől: ¹²Akkor ő megállá annak a darab [földnek] közepén, és megoltalmazá azt, és megveré

a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze. ¹³A harmincz vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében. ¹⁴Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsege pedig Bethlehemnél. ¹⁵[Vizet] kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van? ¹⁶Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van, és elhozá, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akará meginni, hanem kiönté azt az Úrnak. ¹⁷És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az embereknek vérét [igyam-é meg], kik életöket [halálra] adva mentek el a [vízért?] És nem akará azt meginni. Ezt mívelte a három hős. ¹⁸Továbbá Abisai, Joábnak atyjafia, Sérújának fia, a ki e háromnak feje volt, a ki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és néki nagy híre vala a három között. ¹⁹A három között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. ²⁰Benája is, Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, a ki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővitézét. Ugyanő elmenvén, az oroszánt is megölé a veremben, télen. ²¹Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes embert. Az égyptomi kezében dárda vala, és ő [csak egy] pálczával méne reá; és kivevé az égyptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. ²²Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala a három erős vitéz között. ²³Híres volt ő a harmincz között, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevő őt Dávid a tanácsosok között. ²⁴Asael is, Joáb atyjafia, e harmincz közül való, [kik ezek:] Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia. ²⁵Haród [városbeli] Samma; [azon] Haródból [való] Elika. ²⁶Héles, Páltiból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia. ²⁷Abiézer, Anathóthból; Mébunnai, Húsáthból való. ²⁸Sálmón, Ahóhitból való; Maharai, Nétofáthból való. ²⁹Héleb, Bahanának fia, Nétofáthból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiaié. ³⁰Benája, Piráthból való; Hiddai, a patak mellett való Gáhasbeli. ³¹Abiálbon, Árbáthból való; Azmávet, Bárhumból való. ³²Eljáhba, Sahalból való; Jásen fia, Jonathán. ³³Samma, Harárból való; Ahiám, Arárból való Sarárnak fia. ³⁴Elifélet, Ahásbainak fia, Maakáthból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia. ³⁵Hesrai, Kármelből való; Paharai, Arbiból való. ³⁶Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból való. ³⁷Sélek, Ammonita; Naharai, Beeróthból való, Joábnak, a Sérúja fiának fegyverhordozója. ³⁸Ira, Jithriből való; Gáreb, Jithriből való. ³⁹Hitteus Uriás. Mindössen harminczheten.

24 Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felfengerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdat. ²Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a népnek számát. ³És monda Joáb

a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit, mint a mennyi most van, és lássák [azok] az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király? ⁴Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt. ⁵És általkelének a Jordánon és táborát járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jásér mellett. ⁶Azután menének Gileádba, és a Hodsí alföldére. Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon környékére. ⁷Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városaiba. Innét menének a Júdának dél felől való részére, Beersebába. ⁸És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálemba, kilencz hónap és húsz nap mulva. ⁹És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetségében ötszázezer férfiú vala. ¹⁰Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhédék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgáltnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem! ¹¹És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván: ¹²Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled. ¹³Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: [Akarod- é.] hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és [ellenség] kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, a ki engem elküldött. ¹⁴És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és nem essem ember kezébe. ¹⁵Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és döghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak. ¹⁶És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem fölé, hogy azt is elpusztítsa, megelégelé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala: Elég immár, hagyj el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szerűje mellett. ¹⁷És szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az én atyámnak háznépe ellen. ¹⁸Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, [és] rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szerűjén. ¹⁹És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala. ²⁰És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgálival ő hozzá megy; és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt, arczczal a föld felé. ²¹És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgáljához jő? Felele Dávid: Azért, hogy

megvegyem tőled e szérût, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszűnjék a csapás a nép között. ²²Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök szerszámai pedig fa helyett; ²³Arauna mindezt, óh király, a királynak adja. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened engeszteltessék meg általad. ²⁴Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé azért Dávid azt a szérût és az ökröket ötven ezüst sikluson. ²⁵És oltárt építe ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és megszűnék a csapás Izráelben.

1 Királyok

1Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni. **2**És mondának néki az ő szolgálói: Keressenek az én uramnak, a királynak egy szűz leányt, a ki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt. **3**Keressenek annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és találák a Súnem városából való Abiságot, a kit el is hozának a királyhoz. **4**És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeré őt. **5**Adónia pedig, Haggitnak fia, felfuvalkodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovakokat és ötven előtte járó férfiakat. **6**Kit az ő atyja soha meg nem szomoríta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi volt, és őt [Haggit] szülte [volt Dávidnak] Absolon után. **7**És tanácskozáék Joábbal, Séruja fiával és Abjátár pappal, kik az Adónia pártján voltak. **8**De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. **9**Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kösziklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonságát, a király fiait, Júda minden férfait, a király szolgálait; **10**De Nátán prófétát és Benáját és amaz erős vitézeket és Salamont, az ő atyjafiát nem hívá el. **11**Szóla akkor Nátán Bethsabének, a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? **12**Jövel azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. **13**Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt néki: Uram király, nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóknak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? **14**És ímé mialatt még te ott a királyljal beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédidet. **15**És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába. És a király igen megvénhedett vala, és a Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. **16**És fejet hajta Bethsabé, és meghajtá magát a királynak. És monda a király: Mit kívánsz? **17**Felele néki [Bethsabé: Édes] uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe.

18És ímé mégis Adónia lett királyllyá; és ímé, uram király, te nem tudsz erről semmit. **19**Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnek hadnagyát, csak Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **20**Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének szemei reád néznek, hogy megjelentessed nékik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében, ő utána. **21**De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiam, Salamon leszünk bűnösök. **22**És ímé, mikor még a királyljal szólana, Nátán próféta megérkezék. **23**És bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajtá magát a király előtt, arcczal a földre leborulván. **24**És monda Nátán: Uram király, te mondtad-é: Adónia legyen én utánam a király, és ő üljön az én királyi székembe? **25**Mert ma aláment, és áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait és a seregnek hadnagyait és Abjátár papot: és ímé ők esznek és isznak ő előtte, és [immár] azt kiáltották: Éljen Adónia király! **26**Engem pedig, a ki a te szolgád vagyok, és Sádók papot és Benáját, a Jójada fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **27**Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a dolog, hogy nem adtad tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak, a királynak székiben [az ő holta] után. **28**És felelvén Dávid király, monda: Hívjátok hozzám Bethsabét, a ki beméne a király eleibe, és megállá a király előtt. **29**És megesküvék a király, mondván: Él az Úr, a ki megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, **30**Hogy a miképen megesküdtem néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. **31**És fejet hajta Bethsabé, arcczal a földre [leborulván,] és magát meghajtván a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király, mindörökké! **32**Azután monda Dávid király: Hívjátok hozzám Sádók papot és Nátán prófétát és Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király eleibe. **33**És monda nékik a király: Vegyétek mellétek a ti uratoknak szolgálait, és ültessétek Salamont, az én fiamat az én öszvéremre, és vigyétek alá őt Gihonba; **34**És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek királyává; és fűjjátok meg a harsonákat, és kiáltstok: Éljen Salamon király! **35**És jöjjetek fel [onnét] ő utána; és eljövén, üljön

az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert [immár] meghagytam néki, hogy ő legyen fejedelme mind Izraelnek, mind Júdának. ³⁶Felele akkor Benája, a Jójada fia a királynak, és monda: Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak Istene [is.] ³⁷A miképen vele volt az Úr az én urammal, a királylyal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja feljebb az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak királyi székénél. ³⁸Aláméne azért Sádók pap és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a Dávid király öszvére, és alávivék őt Gihonba. ³⁹És vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és megkené Salamont; azután kürtölének, és az egész nép ezt kiáltá: Éljen Salamon király! ⁴⁰És felvonult utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától. ⁴¹És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégezték; és meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj [és] mozgás a városban? ⁴²És a mikor ő még szólana, ímé megérkezék Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jöjj be, mert megbízható férfiú vagy, és jó hírt mondasz. ⁴³Jonathán pedig felevén, monda Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamont tette királylyá. ⁴⁴És elküldötte ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király öszvére ülteték, ⁴⁵És Sádók pap Nátán prófétával együtt királylyá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet hallottatok. ⁴⁶És [immár] be is ült Salamon az országnak királyi székibe; ⁴⁷És a király szolgálai is bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresebbé a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székét a te székednél. És meghajtá magát a király az ő ágyn. ⁴⁸És ekképen is szóla a király: Áldott az Úr, Izrael Istene, a ki adott e mai napon olyat, a ki szemeim láttára [helyettem] üljön az én királyi székemben. ⁴⁹Akkor megrettenének, és felkelének mindnyájan a hivatalosok, a kik Adóniával valának, és kiki mind dolgára méne. ⁵⁰De Adónia félt Salamontól, és felkészülve elfutott, és megragadta az oltárnak szarvait. ⁵¹Hírül adák pedig Salomonnak ilyen szókkal: Ímé Adónia Salamon királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel. ⁵²És monda Salamon: Ha jámbor léssen, [egy] hajszál fejről le nem esik a földre; de ha gonoszság találtatik ő benne, meg kell hálnia. ⁵³Elküldé azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

2Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salomonnak az ő fiának, ezt mondván: ²Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. ³És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek őrizetit,

hogy az ő útain járj, és megőrizzed az ő rendelkezéseit, parancsolatit és ítéleteit, és biznyságtételeit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mindenekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; ⁴Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizéndik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, [mondom]: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az Izraelnek királyi székiből. ⁵Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, mit cselekedett az Izrael seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt, harci vért ontván békességnek idején, és hintett harci vért az ő derekának övére és az ő lábának saruira. ⁶Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne engedd, hogy megöszülvén, békességgel menjen a koporsóba. ⁷De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedjél irgalmasságot, és legyenek a te asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzám, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. ⁸És ímé veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbéli Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor, mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordánhoz, megesküdtém néki az Úrra, és mondek: Nem öllek meg téged fegyverrel; ⁹Te azonban ne hagyj őt büntetés nélkül, és mivel eszes férfiú vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. ¹⁰Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és eltemetteték a Dávid városában. ¹¹Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid Izraelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig uralkodék harminchárom esztendeig. ¹²Azután Salamon ült Dávidnak, az ő atyjának királyi székibe, és megerősödék az ő királyi birodalma felette igen. ¹³De Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, és az monda: Békességes-é a te jöveteled? Ki felele: Békességes. ¹⁴És monda: Beszédem volna veled. Monda az: Szólj. ¹⁵Akkor monda [Adónia:] Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izrael reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvéteték az ország tőlem, és lőn az én atyámfiáé, mert az Úrtól adattaték néki. ¹⁶Most egy kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! ¹⁷És monda: Beszélj, kérlek Salamon királylyal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adja nékem a Súnemből való Abiságot feleségül. ¹⁸Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok melletted a királynak. ¹⁹És beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekében; és felkele a király, és elébe menvén meghajtá magát előtte, és leüle királyi székibe; és székét tétete a király anyjának, hogy üljön az ő jobbkeze felől. ²⁰És monda [Bethsabé]: Egy kis kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenitem meg orczádat. ²¹Monda ő: Adassék a Súnemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. ²²Akkor felele Salamon király, és monda az ő anyjának: De miért kéred te a Súnembéli Abiságot Adóniának? Kérjed néki az országot

is; mert ő az én bátyám, és vele [egyetért] Abjátár pap, és Joáb, a Séruja fia. ²³És megesküvök Salamon király az Úrra, mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segítjen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédet! ²⁴Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia! ²⁵Elküldé azért Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt, és meghala. ²⁶Abjátár papnak pedig monda a király: Menj el Anathótba, a te jószágodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem öletlek, mivel te hordoztad az Úr Istennek lábáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden nyomorúságában részese voltál. ²⁷És kiüzé Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott vala az Éli háza felől Silóban. ²⁸És eljutott ez a hír Joábhhoz, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elfuta Joáb az Úrnak sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. ²⁹Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához futott, és ímé az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benáját, a Jójada fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. ³⁰Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jöjj ki. Kinek felele [Joáb]: Nem, itt akarok meghalni. És megvívé Benája a királynak e dolgot, mondván: Így szólott Joáb és így felelt nékem. ³¹És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szólott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlan vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házaról. ³²És fordítsa az Úr az ő fejére az ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, [tudniillik] Abnert, Nérek fiát, az Izrael seregének fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. ³³Ezeknek a vére térjen Joáb fejére és az ő magvának fejére mindörökké: Dávidnak pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi székének békesége legyen az Úrtól mindörökké. ³⁴És elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megölé őt; és eltemetteték az ő házában, a pusztában. ³⁵Rendelé pedig a király a Jójada fiát ő helyette a sereg fölé, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. ³⁶És elküldé a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. ³⁷Mert valamely nap kimenédesz, és általmenédesz a Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te véred léssen tennen fejedén. ³⁸És monda Sémei a királynak: Tetszik nékem e beszéd; a miképen szólott az én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád; és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. ³⁹Lőn azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két szolgálja elszökött Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván: Ímé a te szolgálid Gáthban [vannak]. ⁴⁰Ekkor felkelt Sémei, és megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az ő szolgálait. Oda érvén Sémei, meghozá szolgálait

Gáthból. ⁴¹Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és haza jött. ⁴²Akkor elküldé a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde esküvéssel kényszerítettelek-é téged az Úrra, és bizonyosságot tettem néked, ezt mondván: Valamely napon kimenédesz, s ide s tova menédesz, bizonynyal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nékem: Tetszik e beszéd, megértettem. ⁴³Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküvést, és a parancsolatot, a melyet néked parancsoltam? ⁴⁴Monda annakfelette a király Sémeinek: Te tudod mindazt a gonoszságot, a melyről a te szíved bizonyság, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most mindazt a gonoszságot az ő száján fejedre fordította. ⁴⁵Salamon király pedig áldott léssen, és Dávidnak királyi széke léssen állandó az Úr előtt mindörökké. ⁴⁶És parancsola a király Benájának, a Jójada fiának, a ki elméne, és levágá [Sémeit], és meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

3Sógorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Égyiptombeli királylyal; és elvevé a Faraó leányát, és hozá Dávidnak városába, míg elvégezé az ő házának és az Úr házának építését és Jeruzsálemnek köfalát köröskörül. ²De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építettett vala ház az Úr nevének mind ez ideig. ³Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő atyjának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. ⁴És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: ⁵Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel álmában, és monda az Isten: Kérj, a mit [akarsz,] hogy adjak néked. ⁶És monda Salamon: Te a te szolgáloddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen [ő is] járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki fiat adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. ⁷És most, óh én Uram Istenem, te tetted a te szolgálodat királylyá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. ⁸És a te szolgád a te néped között van, a melyet te [magadnak] választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem íratathatik a sokaság miatt. ⁹Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? ¹⁰És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. ¹¹Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségidnek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítéllettelre: ¹²Ímé a te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. ¹³Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem

lesz hozzád hasonló senki minden te idődben. ¹⁴És ha az én útaimon járándasz, megőrizvén az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid: meghosszabbítsa az én életed idejét. ¹⁵És mikor felserkent Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálembe, és állá az Úr szövetségének ládája elé, és áldozék egészen égőáldozatokat, és készíté hálaáldozatokat, és szerze nagy lakomát minden szolgálóinak. ¹⁶Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megállá ő előtte. ¹⁷És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a házban. ¹⁸És harmadnappal az én születésem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. ¹⁹És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. ²⁰És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette. ²¹Mikor pedig hajnalban felkeltem, hogy megszoztassam az én fiamat: ímé, megholt; de reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én szültem. ²²Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig az, a ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen versengettek a király előtt. ²³Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, és a te fiad az, a ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. ²⁴És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, ²⁵Monda a király: Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. ²⁶Ekkor monda az az asszony, a kié vala az élő gyermek, a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied ne legyen; vágjátok ketté. ²⁷Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne öljétek azt, [mert] az az ő anyja. ²⁸És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orcáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében az ítélettételre.

⁴És lön Salamon király az egész Izráel felett királylyá. ²Ezek [valának] pedig az ő főemberei: Azária, Sádók papnak fia. ³Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékiró vala. ⁴És Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. ⁵És Azáriás, a Nátán fia, a tisztartók előjárója; és Zábud, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja. ⁶És Ahisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia, kincstartó. ⁷Vala pedig Salomonnak tizenkét tisztartója az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. ⁸És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegyén.

⁹Dékernek fia Mákásban, Sahálbimban, Béth-Semesben és Elonban és Béth- Hanában. ¹⁰Hésednek fia Arúbotban, ¹¹Hízai tartozott Szókó és Héfer egész földe. ¹¹Abinádáb fiaie volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki felesége. ¹²Bahana, az Ahilud fia, [bírja vala] Taanakot és Megiddót és egész Béth- Seánt, mely Sartána mellett vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Méholáig és mind Jokméámon túl. ¹³Gébernek fia, Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban [valának;] az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város köfállal és érczárakkal [megerősítve. ¹⁴Ahinádáb, Iddó fia Mahanámban. ¹⁵Ahimaás Naftaliban; a Salamon leányát, Bosmátát vevé magának feleségül ő is. ¹⁶Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. ¹⁷Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. ¹⁸Simei, Éla fia, Benjámiban. ¹⁹Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak, a Básánbeli királynak [földében;] ²⁰És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok volt, mint a tenger mellett való fővény, és ettek, ittak és vigadtak. ²¹Salamon pedig uralkodék minden országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak vala, és szolgálnak vala Salomonnak, életének minden idejében. ²²És Salamon eledele naponként [ez] vala: harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges liszt; ²³Tíz hízlalt ökör, húsz füvön járt ökör és száz juh; a szarvasokon, özekén, bivalokon és hízlalt madarakon kívül. ²⁴Mert ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen túl Thifsától fogva egész Gázáig; minden királyokon, a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalóitól köröskörül. ²⁵És lakozék Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtöje és fügefája alatt. Dántól fogva Bersebáig; Salomonnak minden idejében. ²⁶És Salomonnak volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja. ²⁷És ezek a tisztartók ellátták Salamon királyt és mindazokat, a kik a Salamon király asztalánál valának, kiki az ő hónapján, minden fogvatkozás nélkül. ²⁸Azután árpát és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, a hol a [király] volt, kiki az ő rendelete szerint. ²⁹És az Isten adott bölcseséget Salomonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a fővény, mely a tenger partján van. ³⁰Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet minden fiának bölcsesége és Égyiptomnak egész bölcsesége. ³¹Sőt bölcsőbb volt minden embereknél, [még] az Ezráhita Ethánál is és Hémánál, Kálkólnál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre neve vala minden nemzetségek között köröskörül. ³²És szerze háromezer példabeszédet, és az ő énekeinek [száma] ezer és öt volt. ³³Szóltott a fákról is, a Libánon czédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevedik ki; és szóltott a barmokról, a madarokról, a csúszó- mászó állatokról és a halakról is. ³⁴És jönnek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcsességét; a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcsességét.

5És Hírám, Tírus királya elküldé az ő szolgálait Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királylyá az ő atyja helyett; mert Hírám szerette Dávidot teljes életében. 2És küldé Salamon Hírámhoz, ezt izenvén néki: 3Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építhete házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvették vala, mígnem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4De most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfelől, [úgy hogy] semmi ellenségem és senkitől semmi bántásom nincs. 5Ímé azt gondoltam magamban, hogy házat építek az Úrnak, az én Istenemnek nevének, a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én nevemnek. 6Most azért parancsold meg, hogy vágjanak nékem cédrusfákat a Libánonon. Az én szolgálaim is együtt lesznek a te szolgáláiddal; a te szolgálidnak pedig jutalmát megadom néked mind a szerint, a mit mondándasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, a ki a favágáshoz úgy értene, mint a Sidonbeliek. 7Mikor azért meghallotta Hírám a Salamon izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, a ki Dávidnak bölcs fiat adott e nagy népen. 8És elküldé Hírám Salamonhoz, ezt izenvén: Megértettem a mi felől küldöttél hozzám; én megteszem minden kívánságodat mind a cédrusfákra, mind a fenyőfákra [nézve]. 9Az én szolgálaim a Libánonról aláviszik a tengerre [a fákat:] én pedig azokat tutajokra rakatván, a tengeren addig a helyig vitetem, a melyet te megizentetsz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kívánságomat, hogy adj eledelt az én háznépemnek. 10Ada azért Hírám Salamonnak cédrusfákat és fenyőfákat, minden kívánsága szerint. 11Salamon pedig ada Hírámnak húszezer véka búzát az ő háznépének táplálására, és húszezer kórus sajtolt olajat. Ezt adja vala Salamon Hírámnak esztendőről-esztendőre. 12Az Úr azért bölcsességet ada Salamonnak, a mint megmondotta vala néki; és békesség lön Hírám és Salamon között, és ők szövetséget tőnek egymással. 13Salamon király pedig robotosokat szedete az egész Izráelből; és harmincezer ember lön robotossá. 14A kiket aztán elküldé a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig a Libánon [hegyén] valának, két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje. 15Ezenkívül Salamonnak hetvenezer teherhordója, és nyolczvanezer kövágója volt a hegyen. 16A pallérok fejedelmein kívül, a kikre Salamon a munkának igazgatását bízta volt, a kik háromezeren és háromszázan [valának], a kik a munkálkodó népet szorgalmaztattak. 17És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott köveket a ház fundamentomáig, 18Melyeket kifaragának a Salamon kőművesei és a Hírám ácsai és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövele után a négyszáznolczvanadik esztendőben,

Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap. 2És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing magas volt. 3És egy tornác vala a ház temploma előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában. 4És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. 5És építe a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíte mellék helyiségeket körül. 6Az alsó emelet [belső] szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket építe a ház körül kívülről, hogy az [emeletek gerendái] ne nyúljanak be a ház falaiba. 7Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszének, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél. 8[Az alsó emelet] középső mellék helyiségéhez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a [középső] emeletbe, és a középsőből a harmadikba. 9Megépíté ekként azt a házat és elvégezé, és befede a házat gerendákkal és cédrusfadeszkákkal. 10És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságok öt- [öt] sing volt, és a házhoz cédrusfagerendákkal ragasztattak. 11És lön az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: 12Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én ítéletim szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: [Én is] bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; 13És az Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. 14Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé azt. 15És megbéllé a ház falait belől cédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. 16És építe a ház hátulján egy húsz sing hosszú cédrusfa falat a padlózatától egész a padlásig, és építé azt [a ház] hátulso részének: szentek-szentjének. 17Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. 18Belülről az egész ház merő cédrus volt, kivésett sártökökkel és kinyílt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. 19És a szentek-szentjét építé a ház belső részében, hogy abba helyeztesse az Úr szövetségének ládáját. 20A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom arannyal; az oltárt is beborítá cédrusdeszkákkal. 21És Salamon beborította a házat belől finom arannyal, és arany lánczot vont a belső rész előtt, a melyet szintén beborított arannyal. 22Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő arannyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá arannyal. 23És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas Kérubot olajfából. 24És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a [másik] szárnya végéig tíz sing vala. 25A másik Kérub is tíz sing

volt; és mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása egy vala; ²⁶Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tíz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is. ²⁷És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a [ház] egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárny a másikkal. ²⁸És beborítá a Kérubokat arannyal. ²⁹És a ház összes falain köröskörül kívül és belül Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat metszetett ki. ³⁰És beborítá még a ház padlóját is arannyal kívül és belől. ³¹És a szentek-szentjének bemenetelén csinála ajtót olajfából, az ajtófélfák kiszögellése egy ötödrész volt; ³²És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá azokat arannyal a Kérubokat is és a pálmafákat is megaranyoztatá. ³³E képen csinált a templom szenthelyénél is négyszögletű ajtófélfákat olajfából. ³⁴És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó ajtószárny. ³⁵És metszete [azokra] Kérubokat és pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá arannyal, rá alkalmaztatva azt a metszésre. ³⁶Azután felépíté a belső pitvart három rend faragott kőből és egy rend czédrusgerendákból. ³⁷Az ő uralkodásának negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban. ³⁸És a tizenegyedik esztendőben Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezteték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt hét esztendeig.

7 Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendőig, a mely alatt elvégeze az ő házát egészen. ²Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing [vala,] szélessége ötven sing, magassága harmincz sing; [építé azt] négy rend czédrusoszlopon és az oszlopokon czédrusgerendákból valának. ³És bepaddlá czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt. ⁴És három rend ablak rajta egymással átellenben, három-három ellenében. ⁵És mind az ajtók és azoknak oldalfái négyszögűek [valának] az ablakokkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. ⁶És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harmincz sing volt; és egy tornácot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé. ⁷És építé a trón-termet, a hol ítelt, a törvényházat, a melyet czédrusfával bélelt meg a padlózattól fogva fel a padlásig. ⁸Azután a saját házát [építé,] a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, és építé egy házat a Faraó leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlóan e teremhez. ⁹Mindezek drágakövekből voltak, mérték szerint kifaragva, fűrészszel metszve minden oldalról, a fundamentomtól a tetőzetig, kívül is mind a nagy pitvarig. ¹⁰Még a fundamentom is drága és nagy kövekből volt: tíz singnyi kövekből és nyolcz singnyi kövekből. ¹¹És ezeken felül [voltak] a mérték szerint faragott drágakövek és czédrusfak.

és egy sor faragott czédrusgerenda volt, épen mint az Úr házának belső pitvara és a ház tornácza. ¹³És elküldé Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. ¹⁴Ez egy közvegy asszonynak volt a fia a Nafthali nemzetségeből; az ő atyja pedig Tírusbeli rézmíves ember vala; és ez teljes vala bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mívet rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mívet megcsinála néki. ¹⁵És formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága tizenhatsz sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. ¹⁶És készíté két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas volt a másik gömb. ¹⁷Reczés mívű hálók, lánczmívű zsinórok voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok tetején valának; hét volt az egyik gömbön, és hét volt a másik gömbön is. ¹⁸És megkészíté az oszlopokat, és két sor [díszítést] köröskörül az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálá a másik gömböt is. ¹⁹És a gömbök, a melyek a tornácban levő oszlopok tetején voltak, liliom formájúak voltak, négy singnyiek. ²⁰Gömbök voltak a két oszlopon, felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt sorban köröskörül a második gömbön. ²¹És felállítá az oszlopokat a templom tornácában; és felállítá a jobb oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. ²²És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezteték el az oszlopok míve. ²³És csinála egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing volt, köröskörül kerek, és öt sing magas, és a területit harmincz sing zsinór érte vala körül. ²⁴Valának pedig a peremén alól köröskörül formáltatva apró sártökök; tíz- tíz mindenik singben az egész tenger körül, az ilyen sártököcskék két renddel valának öntve köröskörül a maga öntésében. ²⁵És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugotra, három délre és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hátok pedig mind befelé. ²⁶És a vastagsága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, [vagy] a liliom virága, és kétezer báth fért bele. ²⁷És készíté tíz ércz-talpat, mindegyik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing magasra. ²⁸És e talpak így voltak csinálva: oldalai voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak. ²⁹És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, oroslánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon felül is ekként; az oroslánok és ökrök alatt pedig czifrázatok voltak bevéssett munkával. ³⁰És mindenik talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegleten támaszok voltak; a mosdómedenczén alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalán czifrázatok. ³¹És a szája az ő kerekded fészkeének belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a [fészeknek] szája kerekded vala, oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártázatai négyszögűek valának, nem gömbölyűek. ³²És négy kerék volt a pártázatok

alatt, és a kerekek tengelyei a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala. ³³És e kerekek hasonlóak valának a szekérnek kerekeihez, csak hogy a tengelyeik, kerékagyaik, küllőik, talpaik mind öntve valának. ³⁴És négy vállacsát csinált mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek ki a vállacsák. ³⁵És e talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak annak tartókezei és pártázatai a maga [öntéséből.] ³⁶Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, oroslánokat és pálmafákat: mindenik az üres helye szerint, és koszorút köröskörül. ³⁷Így készítette a tíz talpat egy öntésből, egy mérték és forma szerint. ³⁸És csinála tíz mosdómedenczét is rézből, és mindenik mosdómedenczébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tíz talp mindenikén egy-egy mosdómedencze vala. ³⁹És helyezetté a talpak ötét a ház jobbfelől való részére, és ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig helyezetté a ház jobbrésze felől naptámadatra dél ellenébe. ⁴⁰És készített Hírám még üstöket, lapátokat és medenczét, és elvégezé az egész munkát, a melyet Salamon királynak csinált az Úr házához; ⁴¹[Tudniillik] a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek a két oszlop tetejére tétettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére [tétettek.] ⁴²És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba, a két kerekded gömb befejezésére, a melyek valának az oszlopok tetején; ⁴³A tíz talpat és a talpakra való tíz mosdómedenczét; ⁴⁴Az egy tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; ⁴⁵Fazekakat, lapátokat és medenczét. És mindezek az edények, a melyeket Hírám Salamon királynak az Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. ⁴⁶A Jordán völgyében önteté ezeket a király az agyagos földben, Sukhót és Sártán között. ⁴⁷És mindezeket az edényeket Salamon méretlen hagyá, a réznek felettébb való sokasága miatt. ⁴⁸És megcsinálta Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához [szükséges volt]: az arany oltárt, az arany asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. ⁴⁹És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt balfelől a szentek-szentje elé, és arany virágokat, lámpákat, és hamvvevőket. ⁵⁰Azután csészéket, késeket, medenczét, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a szenthely ajtainak sarkait is mind aranyból. ⁵¹És ilyenképen elvégezteté az egész mű, a melyet Salamon király csinála az Úrnak házához. És bevívé Salamon az ő atyjától, Dávidtól az [Istennek] szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr házában kincsei közé tevé.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetségeket minden fejeit, az Izráel fiai atyjainak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembé, hogy az Úr szövetségének ládáját felvigyék a Dávid városából, mely a Sion. ²És felgyülenek Salamon királyhoz az Izráel minden férfiai az Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap. ³Mikor pedig eljöttek mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a papok a

ládát, ⁴És felvívék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát, és mind a szent edényeket, melyek valának a sátorban, és felvívék azokat a papok és a Léviták. ⁵És Salamon király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyült, [megyen vala] ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg nem irattathatnának a sokaság miatt. ⁶És bevívék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. ⁷Mert a Kérubok kiterjesztik vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a ládát és annak rúdait felülről. ⁸És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része felett; ezen kívül nem voltak láthatók; és ott vannak ma is mai napig. ⁹És nem volt egyéb a ládában, mint csak a két kötőta, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptom földéből. ¹⁰Mikor pedig kijöttek a papok a szenthelyből: köd tölté be az Úrnak házat, ¹¹Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjokban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házat. ¹²Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. ¹³Építve építettem házat néked lakásul; helyet, a hol örökké lakjál. ¹⁴Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét és az Izráel egész gyülekezetet felállott. ¹⁵És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki szólt az ő szája által Dávidnak, az én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette, mondván: ¹⁶Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam az én népemet, az Izráelt Égyiptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közül, hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett. ¹⁷És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte volt, hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének; ¹⁸De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezted; ¹⁹Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékdoból származik, az épít házat az én nevemnek. ²⁰És beteljesíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólt; mert felkelék az én atyám, Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen megmondotta vala az Úr, és megépítém a házat az Úr, Izráel Istene nevének. ²¹És helyet szerzettem ott a ládának, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet szerzett a mi atyáinkkal, mikor kihozta őket Égyiptom földéből. ²²És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezeit az ég felé, ²³És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem az égben ott fenn, sem a földön itt alant, a ki megtartod a szövetséget és az irgalmasságot a te szolgálidnak, a kik te előtted teljes szívvel járnak; ²⁴A ki megtartottad azt, a mit a te szolgálidnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te

hatalmaddal beteljesítetted, a mint e mai napon [megtetszik. 25Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te szolgáltnak, Dávidnak, az én atyámnak ígértél, ezt mondván: A te [magodból] [való] férfiú el nem fogy én előttem, a ki az Izráel királyi székebe üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem járjanak, a mint te én előttem jártál. 26Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a te szolgáltnak, Dávidnak, az én atyámnak. 27Vajjon gondolható-é, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Ímé az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem. 28De tekints a te szolgálád imádságára és könyörgésére, óh Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és az imádságot, a melylyel a te szolgálád könyörög előtted e mai napon; 29Hogy a te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott lészen az én nevem; hallgasd meg ez imádságot, a melylyel könyörög a te szolgálád e helyen. 30És hallgasd meg a te szolgáltnak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozándanak e helyen; hallgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy kegyelmes! 31Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék és ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban: 32Te hallgasd meg a mennyekből, és vidd véghez, és tégy igazat a te szolgálád között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején teljék a mit keresett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. 33Mikor megverettetikkegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezéndenek, a te néped, az Izráel, az ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád megtéréndenek, és vallást teéndenek a te nevedről, és néked imádkozándanak és könyörgéndenek e házban: 34Te hallgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg az Izráelnek a te népednek vétkeit; és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál az ő atyáiknak. 35Mikor berekesztetik az ég, és nem lészen eső, mert ellened vétkeztek; és imádkozándanak őket mindenkor, mikor téged segítségül hívnak. 36Mert különválasztottad őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül; a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgálád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyiptomból, Uram Isten! 37Éhség ha lesz e földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalya jövénd reájok: 38A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére [mért] csapást, és kiterjeszténdi kezeit e ház felé: 39Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered minden embernek szívét. 40Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. 41Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövénd messze földről a te nevedért; 42(Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozánd e házban: 43Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről nevezetik ez a ház, a melyet én építettem. 44Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen, az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik az Úrhoz, [fordulván] az úton e város felé, a melyet te magadnak választottál és e ház felé, a melyet építettem a te nevednek: 45Hallgasd meg a mennyekből az ő imádságokat és könyörgéseket, és szerezz nékik igazságot. 46Ha te ellened vétkezéndenek, - mert nincsen ember, a ki ne vétkeznék - és megharagudván reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik őket azok, a kiktől megfogattak, az ellenségnek földére, messze vagy közel; 47És eszökre térnek a földön, melyre fogva vitettek, és megtérvén könyörgenek néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvitettek, mondván: Vétkeztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk! 48És megtéréndenek te hozzád teljes szívből és lelkökből, az ő ellenségeknek földében, a kik őket fogva elvitték, és imádkozándanak hozzád az ő földöknek útja felé [fordulva,] a melyet adtál az ő atyáiknak, [és] e város felé, a melyet magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: 49Hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből az ő imádságokat és könyörgéseket, és szerezz nékik igazságot; 50És légy kegyelmes minden bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek; és szerezz kegyelmet nékik azok előtt, a kik őket fogva tartják, hogy könyörüljenek rajtuk; 51Mertők a te néped és örökséged, a kiket kihoztál Égyiptomból, a vaskemencze közepéből, 52Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgáltnak imádságára és a te népednek az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván őket mindenkor, mikor téged segítségül hívnak. 53Mert különválasztottad őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül; a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgálád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyiptomból, Uram Isten! 54És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elöl, és megszünék az ő térdein való állástól, és kezeinek az égbe felemelésétől. 55És felállván megáldá az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt mondván: 56Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az ő szolgálója által. 57Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, 58Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden ő útjaiban, és őrizzük meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végzésit, a melyeket a mi atyáinknak parancsolt. 59És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgálójának és az ő népének, az Izráelnek, minden időben,

⁶⁰Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy [csak] az Úr az Isten, és hogy ő kívülötte nincsen [más. ⁶¹És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy járjatok az ő rendelkezéseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit, miképpen e mai napon. ⁶²És a király és az egész Izráel ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. ⁶³És Salamon áldozék hálaadó áldozatul, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhuszezer juhot. És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az Izráel minden fiai. ⁶⁴Ugyanazon napon szentelék fel a király a középső pítvart, mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fért volna az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldozatok kövére. ⁶⁵És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától fogva Égyiptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig, [azaz] tizennégy napig. ⁶⁶És a nyolczadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és víg szívvel, mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr az ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az ő népével.

9És lön, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és mindent a mit kívánt és a mit akart építeni Salamon: ²Megjelenék az Úr Salamonnak másodszer is, a miként megjelent volt néki Gibeonban. ³És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyeztetvén az én nevemet mindörökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor. ⁴És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szívvel, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésem és végzésim megtartándod; ⁵Megegyesítem a te birodalmadnak trónját az Izráelen mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te [nemzetségedből] [való] férfitú az Izráel királyi székéből. ⁶De hogyha elszakadtok ti és a ti fiaitok én tölem, és meg nem őrizétek az én parancsolatimat és végzéseimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt: ⁷Kigyomlálom az Izráelt e föld színéről, a melyet nékik adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és meséül léssen minden nép előtt. ⁸És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal? ⁹És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenöket, a ki az ő atyáikat kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak: ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. ¹⁰És lön a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két házat, az Úr házát

és a király házát megépíté, ¹¹A melyekhez Hírám, Tírus királya adott volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kívánsága szerint: ada Salamon király Hírámnak húsz várost Galileának földén. ¹²És kiméne Hírám Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a melyeket Salamon néki ada, de nem tetszetek azok néki. ¹³És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat mind e mai napig. ¹⁴Küldött vala pedig Hírám a királynak százhusz tálentom aranyat. ¹⁵És ez az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem köfalait, és Kházort, Megiddót és Gézert. ¹⁶Mert a Faraó, Égyiptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégette tüzzel, és a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte, és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon feleségének. ¹⁷És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront; ¹⁸Bahalátot és Thadmort a pusztában, azon a földön; ¹⁹És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait, és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén. ²⁰És mindazt a népet, a mely megmaradott volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól, Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közül. ²¹Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az Izráeliták ki nem irhattak, Salamon jobbagyokká tette mind e mai napig. ²²De az Izráel fiai közül senkit nem vetett Salamon szolgálat alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és ő szolgálai és főemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. ²³És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak élén állottak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott a munkán. ²⁴És a Faraó leánya felméne a Dávid városából a maga házába, a melyet [Salamon] épített néki. Akkor építé meg Millót is. ²⁵És áldozék Salamon minden esztendőben háromszor, égő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jóillattal azon, a mely az Úr előtt vala. És elvégezé a házat. ²⁶És hajókat is csináltata Salamon király Esiongáberben, a mely Elót mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén. ²⁷És elküldé Hírám az ő szolgálait a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak [valának], a Salamon szolgálival. ²⁸És egész Ofirig menének, és hozának onnét négyszázhusz tálentom aranyat, és vivék azt Salamon királyhoz.

10A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljőve, hogy megkisértgesse őt nehéz kérdésekkel. ²És bejőve Jeruzsálembé igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerszámokat, igen sok aranyat és drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a melyek szíven voltak. ³És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. ⁴És a mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcsességét,

és a házat, a melyet épített vala; ⁵És az ő asztalának étkeit, és szolgálóinak lakásait, és szolgálói udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; ⁶És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemben hallottam volt a te dolgaidd felől és a te bölcseségedről, ⁷De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szememmel nem láttam. És ímé nékem a felét sem beszélték el: te meghaladtad bölcseséggel és jóssággal a hírt, a melyet hallottam felőled. ⁸Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te szolgálóid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: ⁹Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörökké, és királylává tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. ¹⁰És ada a királynak száz és húsz tálentom aranyat, és igen sok fűszerszámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerszámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. ¹¹És a Hírám hajója is, mely aranyat hozott Ofírból, ébenfát is hozott Ofírből nagy bőséggel és drágaköveket. ¹²És csinála a király az ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat, és nem is láttak olyanokat mind e mai napig. ¹³És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kívül, a melyeket gazdagságához képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe szolgálóival egyetemben. ¹⁴Vala pedig mértéke az aranynak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és hatvanhat tálentom arany. ¹⁵Azonkívül, [a mi jő vala] az árus emberektől és a fűszerszámokkal kereskedő kalmároktól, és mind az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tisztartóitól. ¹⁶És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. ¹⁷És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyezteté a Libánon erdő házába. ¹⁸És készíté a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt finom arannyal. ¹⁹Hat grádicsa volt e királyi székek és e szék teteje kerekded vala hátul, és karjai valának mindkétfelől az ülés mellett, és két oroszlán álla ott a karoknál. ²⁰És tizenkét oroszlán álla ott kétfelől a grádics hat lépésén. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. ²¹És Salamon királynak összes ivóedényei is aranyból voltak, és a Libánon erdő házában összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között semmi ezüst, mert [annak] semmi becse nem vala Salamon idejében. ²²Mert a király Társis hajója, a mely a tengeren Hírám hajójával járt, minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és pávákat. ²³És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagsággal és bölcseséggel a földön való minden királyoknál. ²⁴És mind az egész föld kívánja vala látni Salamont, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, melyet Isten

az ő szívébe adott volt. ²⁵És azok néki ajándékot hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteket, hadi szerszámokat, fűszerszámokat, lovakat, öszvéreket, esztendőnként. ²⁶És gyűjte Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer és négyszáz szekere, és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyezteté a szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálemben. ²⁷És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ, és a cédrust, mint a vad fügefákat, a melyek nagy tömegben vannak a mezőn. ²⁸És Salomonnak Égyiptomból hozának lovakat, és a király kereskedői sereggel vették volt a [lovakat] megszabott áron. ²⁹És egy-egy szekér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és jött ki Égyiptomból, és ugyancsak ők szállították [ezeket] a Hitteusok királyainak és SírIA királyainak.

11 Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a Moábiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait, ²Olyan népek közül, a kik felől azt mondotta volt az Úr az Izráel fiaiának: Ne menjetek hozzájuk, és őket se engedjétek magatokhoz jöni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel. ³És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő szívet. ⁴És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívet az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Istenéhez, a mint az ő atyjának, Dávidnak szíve. ⁵Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. ⁶És gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az Urat, mint Dávid, az ő atyja. ⁷Akkor építe Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. ⁸És ekképen cselekedék [Salamon] mind az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. ⁹Megharaguvék azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, a ki megjelent volt néki kétszer is, ¹⁰És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr parancsolatját. ¹¹Monda azért az Úr Salomonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakasztom tőled az országot, és adom a te szolgálóknak. ¹²Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyáért; hanem a te fiadnak kezétől szakasztom el azt. ¹³De nem szakasztom el az egész birodalmat; hanem egy nemzetséget adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért és Jeruzsálemért, a melyet magamnak választottam. ¹⁴És ellenséget támaszta az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi nemből való vala. ¹⁵Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a megöletteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemét Edomban, - ¹⁶Mert hat hónapig volt ott Joáb az egész

Izráellel, míg minden férfiúi nemet ki nem veszített Edomban, - ¹⁷Akkor szaladott vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő atyjának szolgálai közül ő vele, bemenvén Égyiptomba. Hadád pedig [akkor még] kis gyermek volt. ¹⁸Kik felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjük vévén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Égyiptomba a Faraóhoz, az Égyiptombeli királyhoz, a ki házat ada néki, és ételt, [italt] szolgáltatata néki, és jószágot is ada néki. ¹⁹Igen kedvében lön azért Hadád a Faraónak, úgyannya, hogy feleségül adá néki az ő feleségének hugát, Táfnes királyasszonynak hugát. ²⁰És a Táfnes huga szülé néki Génubátot, az ő fiát, és elválasztá azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a Faraó fiai között. ²¹Mikor pedig Hadád meghallotta Égyiptomban, hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnek fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el az én földembe. ²²És felele néki a Faraó: Mi nélkül szűkölködöl én nálam, hogy a te földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélkül [nem szűkölködöm], de [kérek] bocsáss el engem. ²³És támaszta az Isten néki [más] ellenséget [is,] Rézont, az Eljada fiát, a ki elfutott vala Hadadéztól, a Sóbabeli királytól, az ő urától. ²⁴És [hadakozó] férfiakat gyűjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé őket Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának, és uralkodának Damaskusban. ²⁵És ellensége volt Izráelnek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon kívül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelt, és uralkodott Siriában. ²⁶Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, - a kinek anyja Sérua, egy özvegy asszony volt - a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. ²⁷Annak pedig, a miért felemelte kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és berakatta az ő atyjának, a Dávid városának romlását; ²⁸Jeroboám erős férfiú vala; és látván Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában szorgalmatos, reá bízta a József háza gondviselésének egész terhét. ²⁹És történt ebben az időben, hogy mikor kiment [egysze]r Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új köpönyeg volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. ³⁰És megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasítá azt tizenkét részre. ³¹És monda Jeroboámnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ímé elszakasztom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetséget; ³²Egy nemzetséget hagyok pedig ő nála az én szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet magamnak választottam az Izráel minden nemzetségei közül, ³³Még pedig azért, mert elhagytak engem, és imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámot, a Moábiták istenét, és Milkomot, az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna az én szemeimnek: az én rendelkezésem és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atyja. ³⁴De nem veszem el az egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidért az én szolgámért,

a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat és rendelkezéseimet; ³⁵Hanem az ő fiának kezétől [már] elveszem a királyságot, és néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetséget. ³⁶Az ő fiának pedig egy nemzetséget adok, hogy Dávidnak, az én szolgámnak legyen előttem szövétneke mindenkor Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak választottam, hogy ott helyeztessem az én nevemet. ³⁷Téged pedig felveszlek, és uralkodol mindenekben a te lelkednek kívánsága szerint, és király lesz az Izráelen. ³⁸És ha te minden parancsolatim engedelmesz, és járándasz az én utaimban, és azt cselekedéded, a mi tetszik nékem, megőrizvén az én rendelkezésem és parancsolatim, a mint Dávid, az én szolgám cselekedett: én veled leszek, és építek néked állandó házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az Izráelt. ³⁹És megsanyargatom ezért a Dávid magvát: de még sem örökre. ⁴⁰Igyekezik vala pedig Salamon megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Égyiptomba, Sésákhoz, az Égyiptombeli királyhoz, és [ott] volt Égyiptomban, Salamon haláláig. ⁴¹Salamonnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a melyeket cselekedett, és bölcsesége avagy nem íratattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyvben? ⁴²Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő. ⁴³És elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyjának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék helyette.

12És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királylyá tegyék őt. ²Mikor pedig meghallotta [ezt] Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Égyiptomban volt, a hová futott volt Salamon király elől, és Égyiptomban tartózkodék Jeroboám, ³És hozzá küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván: ⁴A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk néked. ⁵És monda nékik: Menjete el, és harmadnap mulva jöjjetek vissza hozzám. És a nép elméne. ⁶És tanácsot tarta Roboám király a vénekkal, a kik Salamon, az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak e népnek? ⁷És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgája lesz e népnek, és nékik szolgálsz, és választ adsz nékik, és jó szót adsz nékik: mind éltig szolgálunk néked. ⁸De ő megveté a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és tanácsot tartá az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak. ⁹És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szólván, azt mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád? ¹⁰És mondának néki az ifjak, a kik együtt nevedtek volt fel ő vele: Így szólj ennek a népnek, a mely szólván néked, ezt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nekünk; e képen szólj nékik: Az én kis ujjam vastagabb az én atyám derekánál. ¹¹Most azért, ha az én atyám reátok

nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem a ti igátokat: ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. ¹²És elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván: Jöjjetek hozzám harmadnapon. ¹³És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a melyet adtak vala néki; ¹⁴És szóla nékik az ifjak tanácsa szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. ¹⁵És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. ¹⁶Mikor pedig látta az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az [egész] nép a királynak ekképen: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? Nincsen nekünk örökségünk az Isai fiában: [menj el] a te hajlékidba, óh Izráel! Most viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel az ő hajlékiba; ¹⁷Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. ¹⁸És a mikor elküldé Roboám király Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és [maga] Roboám király is hamarsággal szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálembe. ¹⁹Így szakada el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. ²⁰És lön, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megjött Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a gyülekezetbe, és királylyá tevék őt az egész Izráelen; senki pedig nem követé Dávidnak házát, hanem csak egyedül a Júda nemzetsége. (Vers 21-24: v. ö. 2 Krón. 11,1-4.) ²¹És mikor megérkezett Roboám Jeruzsálembe, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetségét, száznolczvanezer válogatott hadra való [férfiút,] hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon fiának. ²²De az Isten beszéde lön Sémajához, az Isten emberéhez, mondván: ²³Ezt mondjad Roboámnak, a Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a többi népnek, mondván: ²⁴Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térjetek meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És ők engedének az Úr beszédének, és visszatérvén, elmenének az Úr beszéde szerint. ²⁵Jeroboám pedig megépíté Síkemet az Efraim hegyén, és abban lakék; és onnét kimenvén, építé Pénuelt. ²⁶És monda Jeroboám az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid házához; ²⁷Ha felmegy a nép, hogy áldozatot tegyen Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az ő urához, Roboámhoz, a Júda királyához hajol, és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, a Júda királyához. ²⁸Tanácsot tartván azért a király, csináltata két arany borjút, és monda nékik: Sok néktek Jeruzsálembe felmentetek: Ímhol vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptomnak földéből. ²⁹És az egyiket helyezteté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. ³⁰És e dolog

nagy bűnnek lett az okozója, mert a nép felment az egyik elé egészen Dánig. ³¹Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. ³²És szerze Jeroboám egy ünnepet is a nyolczadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a melyeket csinált vala. ³³És áldozék azon az oltáron is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolczadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fiainak, és felméne az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

13És ímé Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyújtson. ²És kiálta az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsiás lesz, a ki megáldozza rajtad a magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és emberek csontjait égetik meg rajtad, ³És ugyanazon napon csudát tön, mondván: E leszen jegye, hogy az Úr mondotta légyen [ezt]: Ímé az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van. ⁴És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszarada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. ⁵És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. ⁶És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek, és imádkozz érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lön, mint azelőtt. ⁷És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlak ajándékozni. ⁸És monda az Isten embere a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem vizet nem innám e helyen; ⁹Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél [ott] kenyeret, vizet se igyál; vissza se térj az úton, a melyen elmenédesz. ¹⁰És elméne más úton, és nem tére meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. ¹¹És lakozék Béthelben egy vén próféta, a kihez eljövén az ő fia, elbeszélé az ő atyjának mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszélék azokat az ő atyjoknak. ¹²Akkor monda nékik az ő atyjok: Mely úton ment el? És megmutaták az ő fiai az utat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. ¹³És monda az ő fiainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felüle reá, ¹⁴És elméne az Isten embere után, és megtalálá őt egy cserfa alatt ülve, és

monda néki: Te vagy-e amaz Isten embere, a ki Júdából jöttél? És monda: Én vagyok. ¹⁵Akkor monda néki: Jere haza velem és egyél kenyeret. ¹⁶De az felele: Nem mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem kenyeret, vizet sem iszom veled e helyen; ¹⁷Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva: Ne egyél kenyeret, vizet se igyál ott, és ne térj azon az úton vissza, a melyen oda menédesz. ¹⁸És felele az néki: Én is olyan próféta [vagyok,] mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza őt veled a te házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. És e képen hazuda néki. ¹⁹Megtére azért vele, és kenyeret evék az ő házában, és vizet ivék. ²⁰Mikor pedig az asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a prófétahoz, a ki őt visszahozta vala, ²¹És kiálta az Isten emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr, a te Istened parancsolt volt; ²²Hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne egyél [ott] kenyeret, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyáid sírjába. ²³És miután evett kenyeret és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétaék, a ki visszahozott vala. ²⁴És mikor elment, egy oroszlán találá őt az úton, a mely megöle őt; és az ő teste az úton fekszik vala, és mind a szamár, mind az oroszlán a holttest mellett állanak vala. ²⁵És ímé az arra menő emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszélék a városban, a melyben a vén próféta lakott. ²⁶A mit mikor meghallott a próféta, a ki visszahozta vala őt az útról, monda: Az Isten embere az, a ki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta az Úr őt az oroszlánnak, és az törte össze és ölte meg őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt néki. ²⁷És szóla az ő fiainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték. ²⁸És ő elment és megtalálá a holttestet az útféltre vetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. ²⁹És felvév a próféta az Isten emberének holttestét, és feltevé azt a szamárra, és visszahozá azt, és beméne a városba a vén próféta, hogy [ott] sirassa és eltemesse őt. ³⁰És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták őt: Ah szerelmes atyámfia! ³¹És miután eltemette őt, szóla az ő fiainak, mondván: Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, tetemimet tegyétek az ő tetemei mellé; ³²Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úrnak beszédével az oltár ellen, a mely Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. ³³De még e történet után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz útjáról, hanem ismét papokat rendele a nép aljából a magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja. ³⁴És ez a dolog lett az [oka] a Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való kiirtatásának és megsemmisítettetésének.

¹⁴Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia. ²És monda Jeroboám az ő feleségének: Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Ímé ott van Ahija próféta, a ki nékem megmondotta volt, hogy királyyá leszek e népen. ³És végy magadhoz tíz kenyeret és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. ⁴És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén, elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az ő szemei a vénség miatt. ⁵És az Úr monda Ahijának: Ímé a Jeroboám felesége jött [hozzád,] hogy valamit kérdjen tőled az ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteté magát. ⁶De mikor meghallotta Ahija az ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jöjj be Jeroboám felesége; miért tettetted magadat másnak? Én te hozzád kemény [követséggel] küldtettem. ⁷Menj el, mondd meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak, és téged fejedelemmé tettelek az én népemen, az Izráelen; ⁸És elszakasztottam az országot a Dávid házatól, és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, a ki megőrizte az én parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívéből, csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; ⁹Hanem gonoszabbul cselekedtél mindazoknál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hátad mögé vetettél: ¹⁰Azért ímé én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom Jeroboámnak még az ebét is, és mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem vége lesz. ¹¹A ki meghal a Jeroboám [maradékai] közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. ¹²Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; ¹³És az egész Izráel siratja őt, és eltemeti őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedül ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznépe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt csak ő benne találtatott valami jó. ¹⁴És támaszt az Úr magának királyt Izráelben, a ki kigyomlálja a Jeroboám házat egy napon. De mit [mondok?] Már [is támasztott! ¹⁵És megveri az Úr az Izráelt, mint a nád a vízben ide s tova hanyattatik, és elszakasztja az Izráelt erről a jó földről, a melyet adott az ő atyáiknak, és szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. ¹⁶És kézbe adja az Izráelt a Jeroboám bűneiért, a ki [maga is] vétkezett és az Izráelt is bűnbe ejtette. ¹⁷És felkészült a Jeroboám felesége, elment és jutta Thirsába. És mikor a ház küszöbén belépett, meghalt a gyermek. ¹⁸És eltemeté őt, és siratá őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott az ő szolgája, Ahija próféta által. ¹⁹Jeroboámnak

pedig egyéb cselekedetei, mimódon hadakozott és uralkodott, az Izráel királyának a huszadik esztendejében Asa lett a ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében.¹⁰ És az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvék az ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az ő fia, ő helyette.²¹ Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendő volt Roboám, mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet az Úr választott volt [magának] az Izráelnek minden nemzetségei közül, hogy ott helyeztesse az ő nevét; és az ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon nemzetségéből való volt.²² Júda is gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkeikkel, a melyekkel vétkeztek, mint atyáik azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt.²³ Mert ők is építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő fa alatt.²⁴ És valának férfi paráznák is az országban, és cselekedének a pogányok minden útálatos vétkei szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt.²⁵ És lön Roboám király ötödik esztendejében, feljött Sisák, az Egyiptom király Jeruzsálem ellen.²⁶ És elvivé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és mindent, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott,²⁷ a melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmek kezébe, a kik a király házának kapunállói valának.²⁸ És valahányszor a király bement az Úr házába, bevitték azokat a testőrök, és ismét visszahozták a testőrök házába.²⁹ Roboám pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-é írva a Júda királyainak krónika-könyvében?³⁰ És folyton hadakozás volt Roboám és Jeroboám között.³¹ És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és az ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetségéből való; és Abija, az ő fia, lett a király ő helyette.

15 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolczadik esztendejében Abija lett a király Júdában.² És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisáalom leánya.³ És járt az ő atyjának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve [olyan] tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve.⁴ De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az ő Istene szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén.⁵ Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsolt néki az ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás dolgát.⁶ És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között mind éltig.⁷ Abija egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között.⁸ És elaluvék Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az ő fia.⁹ Jeroboámnak

az Izráel királyának a huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában,¹⁰ És uralkodék negyvenegy esztendeig Jeruzsálemben; és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisáalom leánya.¹¹ És Asa azt cselekedé, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atyja.¹² Mert kiveszté a férfit paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az ő atyái.¹³ És Maakát az ő anyját is megfosztá a királynéságtól, mivelhogy egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben; és elrontá Asa az ő bálványát, és megégeté azt a Kidron pataknál.¹⁴ De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden napjaiban.¹⁵ És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és az edényeket, a melyeket az ő atyja és ő maga arra szenteltek volt.¹⁶ És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig.¹⁷ Mert feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy [senkit] ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához.¹⁸ És vevén Asa mind az ezüstöt és aranyat, a mely megmaradott volt mind az Úr, mind a király házának kincseiből; adá azt az ő szolgáinak kezébe, és elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának, a ki Héczion fia volt, Siria királyának, a ki Damaskusban lakott, ezt izenvén [néki:]¹⁹ Szövetség van köztem és te közötted, az én atyám és a te atyád között. Ímé ajándékot küldök neked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem.²⁰ És Benhadád engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az ő szolgáinak vezéreit az Izráel városai ellen; és bevé Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróthot a Nafthali egész földével.²¹ Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában.²² Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit ki nem hagyván, és elhordák Rámának mind köveit, mind fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetségében és Mispát.²³ Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy vénségében megbetegedett a lábaira.²⁴ És elaluvék Asa az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival Dávidnak, az ő atyjának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék helyette.²⁵ Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen;²⁶ És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyjának útján és annak vétkében, a melylyel bűnbe ejtette volt az Izráelt.²⁷ De Baása, az Ahija fia, az Issakhár nemzetségéből, pártot ütött ellene, és megveré őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok [városá]nál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak.²⁸ És megölé őt Baása, Asának, a júdabeli királynak harmadik esztendejében, és uralkodék helyette.²⁹ És lön, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész háznépét; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből, mígnem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a

melyet megmondott volt az ő szolgálja, a Silóbeli Ahija által, ³⁰A Jeroboám vétkeiért, a melyekkel vétkezék és az Izráelt is vétekbe ejté; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. ³¹Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-e megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ³²És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig. ³³Asának, a Júdabeli királynak harmadik esztendejében lett Baása, az Ahija fia királylyá az egész Izráelen Thirsában, huszonnégy esztendeig. ³⁴És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkében, a melylyel bűnbe ejtette az Izráelt.

16Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: ²Mivelhogy téged felemeltelek a porból, és fejedelemmé tettelek téged az én népemen, az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és bűnbe ejted az én népemet, az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: ³Íme én elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. ⁴A ki Baása maradékai közül a városban hal meg, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn halánd meg, azt az égi madarak eszik meg. ⁵Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és az ő uralkodása vajjon nincsenek-e megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ⁶És elaluvék Baása az ő atyáival, és eltemetteték Thirsában, és az ő fia, Ela uralkodék ő utána. ⁷És nemcsak azért lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. ⁸És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királylyá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. ⁹Azonban az ő szolgálja Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, a ki az ő házában Thirsában gondviselője volt; ¹⁰És eljövén Zimri, megveré és megöle őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette. ¹¹Mikor pedig királylyá lett és trónját elfoglalta, kiirtá Baása egész házát minden rokonságával és barátaival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. ¹²Így veszté ki Zimri a Baása egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólt Jéhu próféta által: ¹³Baása minden vétkeiért, és Elának, az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétekbe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét az ő bálványozásukkal. ¹⁴Elának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-e megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ¹⁵Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. ¹⁶Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy

pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királylyá a táborban. ¹⁷És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák Thirsát. ¹⁸De Zimri, a mikor látta, hogy a várost bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tűzzel magára gyújtá a királyi házat, és meghala. ¹⁹Az ő bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az ő bűnében, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtvén az Izráelt. ²⁰Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő pártütése, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-e megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? ²¹Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylyá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. ²²De a népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. ²³Asának, a Júdabeli királynak harminczegyedik esztendejében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. ²⁴És megvevé áron a Samaria hegyét Sémertől két tálent ezüstön; és építe a hegyre, és nevezé a várost, a melyet építe, Sémernek, a hegy urának nevérol, Samariának. ²⁵És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságáva meghaladá mind az ő előtte valókat. ²⁶És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnében, a melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. ²⁷Omriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel cselekedett, vajjon nincsenek-e megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? ²⁸És elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemetteték Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. ²⁹Akháb pedig, az Omri fia uralkodni kezdé Izráelen, Asának, a Júdabeli királynak harmincznyolczadik esztendejében; és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét esztendeig. ³⁰És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, a kik ő előtte voltak. ³¹Mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabelt, Ethbaálnak, a Sídombeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgálja, és meghajtá magát annak. ³²És oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. ³³És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte voltak. ³⁴Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jérikhót. Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak [élete] árán veté meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak [élete] árán állítá fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia által.

17És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnek: Él az Úr, az Izráel Istene, a ki előtt állok, hogy ez esztendőkből sem harmat, sem eső nem lészen; hanem csak az én beszédem szerint. ²És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván:

³Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kérith patakja mellett, mely a Jordán felé [folyik.] ⁴És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. ⁵Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kérith patakja mellett, a mely a Jordán felé [folyik.] ⁶És a hollók hoztak néki kenyeret és húst reggel és este, és a patakból ivott. ⁷És lön néhány nap múlva, hogy kiszáradt a patak; mert nem volt eső a földre. ⁸És lön az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: ⁹Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. ¹⁰És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a ki fát szedegetett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam. ¹¹De mikor az elment, hogy [vizet] hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezeden. ¹²Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi [sült] kenyérem, csak egy marok lisztesckém van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk. ¹³Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; ¹⁴Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére. ¹⁵És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és evék mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként. ¹⁶A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által. ¹⁷És lön ezek után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. ¹⁸Monda azért Illésnek: Mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat? ¹⁹És monda néki: Add ide a te fiadat. És ő elvevé azt az ő kebeléről, és felvivé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára fekteté. ²⁰Akkor kiálta az Úrhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én lakom, hogy az ő fiát megölöd? ²¹És ráborult háromszor a gyermekre és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét ő belé! ²²És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért a gyermekbe a lélek, és megélede. ²³És felvén Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a házba, és adá őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! ²⁴És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon: igazság.

Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. ²És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. ³És Akháb hivatá Abdiást, a ki az ő házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; ⁴Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett [oltalmába,] és rejtette el ötvenenként [egy-egy] barlangba, és ott táplálta őket kenyérrrel és vízzel). ⁵És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szerzte a vizek forrásaihoz és a patakokhoz, hogyha valami füvet találhatnánk, hogy a lovakat és öszvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. ⁶Eloszták azért magok közt a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb egyedül ment az egyik úton, és Abdiás [is] egyedül ment a másik úton. ⁷És mikor Abdiás az úton ment, ímé Illés előtallálá őt, és mikor felismerte őt, arczra borula és monda: Nem te vagy-é az, uram, Illés? ⁸Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. ⁹Ő pedig monda: Mit vétettem ellened, hogy a te szolgálodat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? ¹⁰Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetség, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondták: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találtak meg. ¹¹És most te azt mondod: Menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. ¹²Ha most elmegyek tőled, téged pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek, hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgáló féli az Urat gyermekségétől fogva. ¹³Nem mondták-é meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtettem el az Úr prófétái közül száz férfit ötvenenként egy-egy barlangba és tápláltam őket kenyérrrel és vízzel. ¹⁴És te mégis azt mondod: Menj el és mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés; hogy megöljön engemet. ¹⁵És felele Illés: Él a Seregeknek Ura, a ki előtt állok: e mai napon megmutatom magamat néki. ¹⁶Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek. ¹⁷És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítója? ¹⁸Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok. ¹⁹Most azért küldj el, gyűjtsd hozzám az egész Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négyszázötven prófétáját, és az Aserának négyszáz prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról élnek. ²⁰És elküldé Akháb mind az egész Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. ²¹És odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem. ²²Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg a Baál prófétái négyszázötvenen vannak; ²³Adjatok azért

18 És lön sok idő multán, a harmadik esztendőben, az

nékünk két tulkot, és [ők] válaszszaák magoknak az egyik tulkot, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készítem el, a melyet a fákra rakok, de tüzet én sem teszek alája. ²⁴Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, és én is segítségül hívom az Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvén az egész sokaság, monda: Jó lesz! ²⁵És monda Illés a Baál prófétáinak: Válaszszaatok el magatoknak az egyik tulkot, és készítsétek el ti először; mert ti többen [vagytok,] és hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, de tüzet ne tegyetek alája. ²⁶És vevék a tulkot, a melyet nékik adott, és azt elkészíték, és segítségül hívák a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet. És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítettek. ²⁷Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmékedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felszerken. ²⁸És [elkezdtek] hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvákcal metélték magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. ²⁹Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni [kezdték] egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. ³⁰Akkor monda Illés az egész sokaságnak: Jöjjetek én hozzám. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a mely leromboltatott volt. ³¹És vön Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetségeinek száma szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; ³²És oltárt építé a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne. ³³És oda készíté a fát, és felvagdalá a tulkot, és felraká azt a fára; ³⁴És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mívelék; ³⁵Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel. ³⁶És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. ³⁷Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket! ³⁸Akkor alászálla az Úr tüze, és megemészté az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. ³⁹Mikor ezt látta az egész sokaság, arczra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! ⁴⁰És monda Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közülök! És megfogák őket, és alávivé őket Illés a Kison patakja mellé, és megölé ott őket. ⁴¹Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása [hallszik.] ⁴²És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborula a földre, és az ő orcáját az ő

két térde közé tevé; ⁴³És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és [arrafelé] nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda [Illés:] Menj vissza hétszer. ⁴⁴És lön hetedúttal, monda [a szolgál:] Imé egy kis felhőske, mint egy embernek a tenyere, jö fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne késleljen az eső. ⁴⁵És lön azonközben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment Jezeélbe. ⁴⁶És lön az Úr keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, [még] Akháb előtt futott el Jezeél felé.

19És Akháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. ²És követet küldé Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életteddel, mint a hogy [te cselekedté] azoknak életekkel mind egyig. ³A mit mikor megértett, felkelvén elméne, [vigyázzván] az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. ⁴Ő pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy [hadd] haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! ⁵És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És imé angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. ⁶És mikor körülnézett, imé fejénél vala egy szén között [sült] pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvék. ⁷És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. ⁸És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hórebéig. ⁹És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És imé lön az Úrnak beszéde ő hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés? ¹⁰Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. ¹¹És monda: Jöjj ki és állj meg [ezen] a hegyen, az Úr előtt. És imé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a köszikákat az Úr előtt; [de] az Úr nem [vala] abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem [volt] a földindulásban sem. ¹²És a földindulás után tűz jöve, de nem [volt] az Úr a tűzben sem. És a tűz után [egy] halk és szelíd hang [hallatszék.] ¹³És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arczát palástjával, és kimenvén, megállá a barlang ajtajában, és imé szózat [lön] ő hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés? ¹⁴És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. ¹⁵És

monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutándasz, kenjed királylyá Hazáelt Siriában; ¹⁶És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. ¹⁷És lészen, hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. ¹⁸De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. ¹⁹És ő elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökrrel, és ő maga a tizenkettedikkel volt; és Illés hozzá méne, és az ő palástját reá veté. ²⁰És ő elhagyván az ökröket, Illés után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az én atyámat és az én anyámat, és azután követlek. És monda: Menj, térj vissza; mert mit cselekedtem tenéked? ²¹És elmenvén ő tőle, vön azután egy pár ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból [tűzet rakván,] megfőzé azok húsát, és a népnek adá, és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgáltá néki.

20És Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és harminczkét király volt ő vele és [nagyon sok] ló és szekér, és felméne és megszállá Samariát, és ostromolni [kezdte] azt. ²És követeket küldött Akhábhoz, az Izráel királyához a városba; ³És azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyéme. ⁴És felele az Izráel királya, és monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindennel, a melyeket bírok. ⁵Megtérvén pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád küldöttem, és azt izentem, hogy a te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem; ⁶Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgálóimat hozzád, és felkutatják a te házat, és a te szolgálóid házait; és kezekhez veszik, a mi csak kedves előtted, és elhozzák. ⁷Akkor egybehívá az Izráel királya mind az ország véneit, és monda: Vegyétek eszetekbe, és lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert hozzám küldött az én feleségeimért és gyermekeimért, ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle. ⁸És mondának néki a vének mindnyájan, és az egész nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd. ⁹És ő monda a Benhadád követeinek: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te szolgálódnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén a követek, megmondák néki a választ. ¹⁰Akkor hozzá küldé Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek velem az istenek és úgy segéljenek, hogy Samariának minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson! ¹¹És felele az Izráel királya, mondván: Mondjátok meg [néki]: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözik, mint a ki már leveti a fegyvert! ¹²Meghallván pedig ezt a választ, mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő

szolgálóinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvevék azt. ¹³És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel királyához, a ki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai napon kezdedbe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr! ¹⁴Monda pedig Akháb: Ki által? És felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda [Akháb:] Ki kezdje meg a harczot? És felele: Te! ¹⁵Megszámlálá azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, a kik kétszázharminczketten voltak; ezekután megszámlálá mind az Izráel fainak is minden népét, hétezer embert. ¹⁶És elindulának délben. Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedett ő és a harminczkét király, a ki segítségére jött vele. ¹⁷És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak ki legelőszőr. Benhadád pedig elkülde, és megmondották néki, ezt mondván: Valami férfiak jöttek ki Samariából! ¹⁸És monda: Akár békességért jöttek ki, fogjátok meg őket elevenen; akár viadalért jöttek ki, fogjátok el őket elevenen. ¹⁹De mikor kivonultak a városból a tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte: ²⁰Mindenik vágni kezdte azt, a ki eléje került, és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Siria királya [is] lovon a lovagokkal együtt. ²¹És azután kivonult az Izráel királya, és megveré mind a lovagokat, mind a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással. ²²És méne az Izráel királyához [egy] próféta, és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva [ismét] feljö Siria királya ellened. ²³A siriabeli király szolgálói pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívjunk csak meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? ²⁴És tedd ezt: Küldd el a királyokat, mindeniket a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettök, ²⁵És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztettél, és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívjunk meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék. ²⁶Mikor azért az esztendő elmúlt, rendbeszedte Benhadád a Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen. ²⁷De az Izráel fiai összeszámláltattak és elláttattak élelemmel, és eleikbe menének azoknak. Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok [voltak,] mint két kicsiny kécskenyájacska; míg a Siriabeliek ellepték a földet. ²⁸Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt mondja az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt mondották, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindezt a nagy sokaságot a te kezdedbe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr. ²⁹És ott táboroztak egészen velök szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütözköztek, és az Izráel fiai levágtak a Siriabeliek közül egy nap százezer gyalogost. ³⁰És a többiek elmenekültek Afek városába; de a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer emberre, és Benhadád

is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára.³¹ És mondanak néki az ő szolgálói: Ímé hallottuk, hogy az Izráel házának királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözzünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet.³² És zsákokba öltözének, és köteleket vetének nyakokba, és elmenének az Izráel királyához, és mondanak: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő!³³ És a férfiak jó jelnek vették azt, és gyorsan megragadták a szót, és mondanak: A te atyádfia Benhadád [él]. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekérébe,³⁴ És monda néki: A városokat, a melyeket elvett volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utcákat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötéssel bocsátlak el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt.³⁵ Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akará őt megverni.³⁶ Akkor monda néki: Azért, mert nem engedté az Úr szavának: ímé mihelyt én tőlem elmégy, megöl téged az oroszán. És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszán, és megöle. ³⁷Talála azután más férfiat, a kinek monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette.³⁸ És elméne a próféta, és az útfélen a király elé álla és elváltoztatá magát szeméit bekötözvén.³⁹ Mikor pedig arra ment el a király, kiálta a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy férfiú eljövén, hoza én hozzám egy férfiút, és monda: Őrizd meg ezt a férfiút; ha elszaladánd, meg kell halnod érette, vagy egy tálentom ezüstöt fizetsz.⁴⁰ És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az [az ember] már nem volt. És monda néki az Izráel király: Az a te ítéleted; magad akartad.⁴¹ És mindjárt elvéve a kötést az ő szeméről, és megismeré őt az Izráel király, hogy a próféták közül való.⁴² És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, a kit én halálra szántam, azért lelked léssen lelkéért, és néped népéért.⁴³ És házához méne az Izráel király szomorú és megbúsult szívvel, és méne Samariá-

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria királyának a háza mellett.² És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzül adom meg az árát.³ És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget.⁴ Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék az ő ágyára, és arczát [a fal felé] fordítá, és nem évék kenyeret.⁵ Hozzá menvén az ő felesége Jézabel, monda

néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret nem eszel? ⁶És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő [pedig] azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet.⁷ Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-e most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenyeret, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét.⁸ És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a főembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak;⁹ És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére;¹⁰ És ültessetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyságot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istent és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy meghaljon.¹¹ És ekképen cselekedének a vének és a főemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jézabel nékik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nékik küldött;¹² Böjtöt hirdetének, és ülteté Nábótot a nép élére.¹³ Előjöve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonyságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istent és a királyt. Kivivék azért őt a városból, és megkövezzék, és meghala.¹⁴ Azután megizenék Jézabelnek, mondván: Megköveztetett Nábót, és meghalt.¹⁵ Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt.¹⁶ És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja.¹⁷ Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván:¹⁸ Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe, a ki Samariában lakik, ímé ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja;¹⁹ És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, a hol felnyalták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet is!²⁰ És monda Akháb Illésnek: [Megint] rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt.²¹ Ímé, [azt mondja az Úr:] Veszedelmet hozok reád, és elvesztem a te maradékaidat, és kigyomlálom Akhábnak még az ebét is, és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben;²² És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és a miért bűnbe ejtetted az Izráelt.²³ És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabelt Jezréel köfala előtt;²⁴ Azt, a ki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, a ki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg.²⁵ [Mert] bizonyára nem volt Akhábnak mássa, a ki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék

az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökélte őt. ²⁶Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az Emoreusok. És a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. ²⁷Lön pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszagatá az ő ruháit, és zsákba öltözék és böjtöle, és a zsákban hála, és nagy alázatossággal jár vala. ²⁸És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: ²⁹Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, [hanem] [csak] az ő fia idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

22 És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. ²De a harmadik esztendőben aláméne Josafát, Júda királya az Izráel királyához, ³Akkor monda az Izráel királya az ő szolgálóinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza azt Siria királyától? ⁴És monda Josafátnak: Feljössz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. ⁵És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. ⁶És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közel négyszáz férfit, és monda nekik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe adja azt a királynak. ⁷És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól [is] tudakozódhatnánk? ⁸És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, a ki által megkérdehetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlölöm őt, mert [soha] nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! ⁹És előszólta az Izráel királya egy udvariszolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. ¹⁰És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind ott jövendöltek előttük. ¹¹És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszarvakat készített, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészted őket. ¹²És a próféták is mindnyájan ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. ¹³A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. ¹⁴Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy [csak] azt fogom mondani, a mit az Úr mondánd nékem. ¹⁵És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adja [azt] a királynak. ¹⁶És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr

nevében? ¹⁷És monda: Látám az egész Izráelt szétszéledve a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. ¹⁸És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az ő házához békességben. ¹⁸És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy [soha] jót nékem nem jövendöl, hanem [csak] rosszat. ¹⁹És monda [Mikeás:] Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az ő székiben ülni, és az egész mennyei sereget az ő jobb- és balkeze felől mellette állani. ²⁰És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábót, hogy felmenjen, és elveszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mást szól vala hozzá. ²¹Akkor előjőve egy lélek, a ki az Úr eleibe áll, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? ²²És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda [az Úr:] Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. ²³Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. ²⁴Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólna? ²⁵És monda Mikeás: Ímé meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. ²⁶Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; ²⁷És mondjad: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlőzbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyérével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. ²⁸Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népek! ²⁹És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád [ellen]. ³⁰És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és úgy megyek a viadalra, te pedig öltözzél fel ruhádba. És elváltoztatá ruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. ³¹Siria királya pedig megparancsolá az ő szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjatok se kicsinytel, se nagygyal, hanem egyedül csak az Izráel királya ellen vívjatok. ³²És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván vívának ellene. De Josafát [elkezdett] kiáltani. ³³Mikor pedig látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. ³⁴Egy ember pedig [csak úgy] találmra kilővé az ő kezívét, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesültem! ³⁵És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és a király az ő szekereben állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este [felé,] és a vér a sebből a szekerbe csorgott. ³⁶És kikiálták napnyugotkor a táborban, mondván: Minden ember [menjen haza] a maga városába és földjébe! ³⁷És meghalt a király és visszavitetvén Samariába, eltemeték a királyt Samariában. ³⁸És mikor mosták az ő szekeret a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyalták az ő vérét, és paráznák fürödtek ott, az Úrnak

beszéde szerint, a melyet szólott volt. ³⁹Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból építtetett ház, és mind a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ⁴⁰És elaluvék Akháb az ő atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. ⁴¹És Josafát, az Asa fia lett királylyá Júdában, Akhábnak, az Izráel királyának negyedik esztendejében. ⁴²És Josafát harminczöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya. ⁴³És jára Asának, az ő atyjának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt kedves. ⁴⁴Csakhogya magaslatoakat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatoakon. ⁴⁵És békességben élt Josafát az Izráel királyával. ⁴⁶Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ⁴⁷A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az ő atyjának, Asának idejéből, kiüzte az országból. ⁴⁸Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király. ⁴⁹És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben. ⁵⁰Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgálaim a te szolgáláiddal e hajókon; de Josafát nem akará. ⁵¹És elaluvék Josafát az ő atyáival; és eltemetteték az ő atyáival az ő atyjának, Dávidnak városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette. ⁵²Akházia pedig, az Akháb fia kezdte uralkodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig. ⁵³És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az ő atyjának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, a ki bűnbe ejté az Izráelt; ⁵⁴És szolgálá a Baálnak, és azt imádá és haragra indítá az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atyja cselekedett.

2 Királyok

1 És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől. **2** És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket küldte el, a kiknek azt parancsolá: Menjtek el, kérjétek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-e e betegségből? **3** Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeknek, és szólj nekik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérni? **4** Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés. **5** És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nekik: Miért jöttetek vissza? **6** És felelének neki: Egy férfiú jöve előnkbe, és monda nekünk: Menjtek el, térjétek vissza a királyhoz, a ki titeket elküldött, és mondjátok meg neki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebubhoz, Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérni? Azért az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. **7** És monda nekik: Milyen volt az a férfiú, a ki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólá néktek? **8** És felelének neki: Egy szőr-[ruhás] ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. **9** És hozzá küldte egy ötven ember előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda neki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jöjj le! **10** Felevén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emészszen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészté őt és az [ő] ötven emberét. **11** És ismét küldte ő hozzá [a király] más ötven ember előtt való főembert, mind az ötven férfival egybe, a ki szóla és monda neki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jöjj alá! **12** És felele Illés, és monda nekik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészszen meg téged és a te ötven emberedet. És Istennek tüze szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. **13** És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvén neki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgálidnak, ez ötven ember lelkének! **14** Imé

tűz szállott le az égből és megemészté az ötven ember előtt való elébbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt! **15** Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. **16** És szóla neki: Ezt mondja az Úr: A miért követeket küldöttél tanácsot kérni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédéből tanácsot kérhetnél: azért fel nem kelsz ez ágyból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz. **17** És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdabeli királynak második esztendejében; mert [Akháziának] nem volt fia. **18** Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lön mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgálból. **2** És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És felele Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel felé: **3** Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának neki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. **4** És monda neki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba: **5** A próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának neki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok. **6** Azután monda neki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindketten. **7** Ötven férfiú pedig a próféták fiai közül [utánok] menvén, velök szemben messze megállának, mikor ők ketten a Jordán mellett megállottak. **8** És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté azzal a vizet; és az kétfelé válék; úgy hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. **9** És mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadtatom. És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a

te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. ¹⁰És ő monda: Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátándasz engem, mikor töled elragadtatom, meglesz, a mit [kérsz:] ha pedig [meg] nem [látándasz,] nem lesz meg. ¹¹És lön, a mikor menének és menvén beszélgetének, ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elváltatá őket egymástól. És felméne Illés a szélvészben az égbe. ¹²Elizeus pedig ezt látván, kiált vala: [Édes] atyám, [édes] atyám! Izráel szekerei és lovagjai! És nem látá őt többé. És vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat, ¹³És felemelé az Illés palástját, a mely róla leesett, és visszatért, és megállott a Jordán partján. ¹⁴És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és [azzal] megüté a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válék az; és általméne Elizeus. ¹⁵És mikor látták őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; ¹⁶És mondának néki: Ímé a te szolgálid között van ötven ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék meg a te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De ő monda: Ne küldjete. ¹⁷De azok kényszerítették őt egész a megszegyenülésig, és monda: [Hát] küldjete! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találák meg őt. ¹⁸És mikor visszajöttek ő hozzá, mert Jérikhóban lakott, monda nékik: Nem mondottatok, hogy ne menjete el? ¹⁹És mondának a város férfiai Elizeusnak: Ímé e város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize ártalmas, és a föld gyümölcsét meg nem érleli. ²⁰És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyete sót belé. És elhozák néki. ²¹Ő pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem származik ezután azokból halál és idétlen termés. ²²És egészségesekké lőnek a vizek mind e mai napig, Elizeus beszéde szerint, a melyet szólt. ²³Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermekek jövének ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondván: Jöjj fel, kopasz, jöjj fel, kopasz! ²⁴És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövének ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. ²⁵Onnét azután felment a Kármel hegyére; onnét pedig Samariába tért vissza.

3Jórám pedig, az Akháb fia kezdte uralkodni Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizenhatszadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. ²És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, de nem annyira, mint az ő atyja és anyja; mert elrontá a Baál képét, a melyet az ő atyja készítettett volt. ³De mindazáltal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétékbe ejtette volt az Izráelt, és el nem távozóék azoktól. ⁴És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. ⁵De mikor meghalt

Akháb, a Moáb királya elszakadt az Izráel királyától. ⁶Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; ⁷És elméne, és küldé [követeket] Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenvén néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljössz-e velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaidd. ⁸És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján. ⁹És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velök volt barmoknak. ¹⁰Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr [azért] hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket! ¹¹És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgálói közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala. ¹²És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya. ¹³És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izráel királya: Ne [utasíts el:] mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket. ¹⁴És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, [bizony] téged nem néznék, és rád sem tekintenék; ¹⁵Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lön ő rajta. ¹⁶És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat; ¹⁷Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájatok és barmaitok. ¹⁸Kevés pedig [még] ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja. ¹⁹És megvesztek minden kulcsos várost és minden szép várost, és minden jótermő fát kivagdaltok, és minden kútfőt betöltötök, és minden jó szántóföldet behánytok kövekkel. ²⁰És lön reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jönek vala Edom útjáról, és megtelék a föld vízzel. ²¹Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok ő ellenök harcolni, egybegyülének mindnyájan, a kik fegyvert foghattak, és megállottak az ő [tartományuk] határán. ²²És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy láták a Moábiták, mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér. ²³És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte egyik a másikat. Prédára most, Moáb! ²⁴De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttök; betörték hozzájuk és leverték Moábot. ²⁵És városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre kiki követ hányt, és elborították azt [kövekkel,] és minden kútfőt behánytak, és minden jótermő fát kivágtak, úgy hogy csak Kir-Harését kőfalait hagyták fenn; de körülvevék azt is a parittyások, és lerontották. ²⁶Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzöttetik a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút,

hogy keresztül törjenek az Edom királyához; de nem bírtak.
²⁷Akkor vevé az ő elsőszülött fiát, a ki ő helyette uralkodandó volt, és égőáldozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő földjökbe.

⁴És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közül Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád félte az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy néki szolgálai legyenek. ²Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg nékem, mi van a házában? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. ³Akkor monda: Menj el, kérj ott kinn minden te szomszédidtól üres edényeket, de ne keveset; ⁴És menj be és zárkózzál be magad a te fiaddal, és tölts [az olajból] mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd félre. ⁵És elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki [az edényeket], ő maga pedig csak töltögetett. ⁶És mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény; és akkor megállott az olaj. ⁷És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződöt; te pedig és a te fiaid éljete a maradékából. ⁸És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy [nála] egyék kenyeret. És lön, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. ⁹És monda [az asszony] a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember; ¹⁰Csináljunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. ¹¹És történt egy napon, hogy oda ment [Elizeus,] és megszállott a felházban, és megpihent ott. ¹²És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemitát. Előhívá azért azt, és eleibe állá. ¹³Megmondotta volt pedig néki: Mondd meg néki: Ímé nagy szorgalmatossággal szolgálsz nekünk, [mit kívánsz], hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetségem között [békeséggel] lakom. ¹⁴Monda [Elizeus:] Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vén ember. ¹⁵És monda: Hívd ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. ¹⁶És monda [Elizeus:] Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölelni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! ¹⁷És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. ¹⁸De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyjához, az aratókhoz, ¹⁹És monda az ő atyjának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda [az ő atyja] a szolgának: Vidd el őt az anyjához. ²⁰Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyjához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. ²¹És felméne az [asszony], és az Isten emberének ágyára tevé őt, és az [ajtót] bezárván kijöve [onnét.] ²²És

előhívata az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindjárt megjövök. ²³És az monda: Miért mégy ő hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: Csak hagyd rám! ²⁴És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondándom néked. ²⁵És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegyére. És mikor meglátá őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé a Súnemita ez! ²⁶Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha békeségben van-é mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda az: Békeségben! ²⁷Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átölelte az ő lábait; de Géházi oda ment, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagyj békét néki, mert megkeseredett az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem. ²⁸És monda az: Vajjon én kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? ²⁹És monda [Elizeus] Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj néki, és annak is, a ki köszön néked, ne felelj, és az én pálczámat tedd a gyermek arczára. ³⁰De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt. ³¹Géházi pedig már előttök elment volt, és a pálczáat a gyermek arczára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá [a gyermek.] Azért visszatért eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. ³²És bement Elizeus a házba, és ímé a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. ³³És bement, és bezárta az ajtót magára és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak. ³⁴És az [ágyra] felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tevé, szemeit szemekre, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste. ³⁵Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a gyermek prüszszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek. ³⁶Ő pedig szólítá Géházit, és monda: Hívd ide a Súnemitát. És oda hívá azt. És mikor oda ment, monda: Vedd a te fiadat. ³⁷Ki mikor bement, lábához esék, és leborula a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. ³⁸Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laktak vala. És monda az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak. ³⁹Kiméne azért egy a mezőre, hogy paréjt szedjen. És [holmi] vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknek; de nem tudta, hogy mi az? ⁴⁰Mikor azután feladták a férfiaknak, hogy egyenek, és ők enni kezdenek a főzelékből, felkiáltának és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni. ⁴¹Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és monda: Add fel immár a népnek, hadd egyenek. És nem volt [már] semmi rossz a fazékban. ⁴²Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hoz vala az Isten

emberének első zsengek kenyereit, hús árpa kenyeret, és megszendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek. ⁴³Felele az ő szolgálója: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is. ⁴⁴És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

5És Naámán, a siriai király seregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyabecsült volt, mert általa szabadítottá volt meg az Úr Siriát; és az a férfi vitéz hős, [de] bélpoklos volt. ²[Egyszer] portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán feleségének szolgált. ³És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, a ki Samariában [van,] kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő bélpoklosságából. ⁴És [Naámán] beméne, és elbeszélé az ő urának, mondván: Így s így szólt az Izráel országából való leány! ⁵Akkor monda Siria királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vön magával tíz talentom ezüstöt és hatezer aranyat, azon felül tíz öltöző ruhát. ⁶És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e levél hozzád érkezik, ímé az én szolgálómat, Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg bélpoklosságából. ⁷De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszagatá az ő ruháit és monda: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az ő bélpoklosságából? Vegyétek eszetekbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. ⁸Mikor pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszagatta, küldte a királyhoz ilyen izennel: Miért szaggatad meg a te ruháidat? Hadd jöjjön hozzám, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. ⁹És elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megállta az Elizeus házána ajtaja előtt. ¹⁰És küldte Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz. ¹¹Akkor megharaguvék Naámán és elment, és így szólt: Ímé én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a [beteg] helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. ¹²Avagy nem jobbak-é Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden vizeinél? Avagy nem fürödhethném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment. ¹³De hozzá menének az ő szolgálói, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tetted volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor [csak] azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? ¹⁴Beméne a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. ¹⁵Azután visszatért az egész kíséretével az Isten emberéhez, és bemenvén megállta előtte, és monda: Ímé, most tudom már, hogy nincsen az

egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, [ez] ajándékot a te szolgálótól. ¹⁶Ő pedig monda: Él az Úr, a ki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt, hogy elvegye; de ő nem akará. ¹⁷És monda Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgálóknak e földből annyit, a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgáló többé égőáldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. ¹⁸Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgálóknak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgálóknak ebben a dologban. ¹⁹És monda néki [Elizeus:] Eredj el békességgel. És mikor elment ő tőle úgy egy mértföldnyire, ²⁰Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgálója azt gondolta: Ímé az én uram megkimélé ezt a Siriabeli Naámánt, és nem akará tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr, hogy utána futok, és valamit kérek tőle. ²¹És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe méne és monda: Rendben van minden? ²²És monda: Rendben. Az én uram küldött engem, ezt mondván: Ímé most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim hegyéről a próféták fiai közül: adj kérlek azoknak egy talentom ezüstöt és két öltöző ruhát. ²³És monda Naámán: Kérlek végy két talentomot. És kényszeríté őt és egybeköte két talentom ezüstöt két zsákba, és két öltöző ruhát, és azokat két szolgálójának adá, a kik előtte vitték azokat. ²⁴De mikor a dombhoz ért, elvette tőlök azokat, és elrejté egy házban, és elbocsátá a férfiakat, és elmenének. ²⁵Ő pedig bemenvén, megállta az ő ura előtt, és monda néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgáló sehová. ²⁶Ő pedig monda néki: Nem ment-e el az én szívem [veled,] mikor az a férfiú leszállott szekereből elődbe? Most az ideje, hogy szerezz ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgálókat és szolgálóleányokat?! ²⁷Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké. És kiment ő előle megpoklosodva, mint a hó.

6És mondanak a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, a hol nálad lakunk, igen szoros nekünk; ²Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenikünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, a melyben lakjunk. És monda: Menjete el! ³És monda egy közülök: Nyugodj meg rajta, és jöjj el a te szolgálóiddal. És monda: Én is elmegyek. ⁴És elméne velök. És menének a Jordán mellé, és ott fákat vágtak. ⁵És történt, hogy amikor egy közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. Akkor kiálta és monda: Jaj, jaj, [édes] uram! pedig ezt is kölcsön kértem! ⁶És monda az Isten embere: Hová esett? És mikor megmutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána dobta, és a fejsze feljött a [víz színére.] ⁷És monda: Vedd ki. És kinyújtván kezét, kivevé azt. ⁸Siria királya

pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgálival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom. ⁹És elküldte az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak a siriaiak betörni. ¹⁰És elküldte az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. ¹¹És felháborodott ezen a siriai király szíve, és összegyűjtven az ő szolgálit, monda nékik: Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közölünk az Izráel királyával?! ¹²Akkor monda egy az ő szolgálai közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, a ki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédek, a melyeket te a te titkos házában beszélsz. ¹³És monda: Menjete el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjek és elhozassam őt. És megjelenték néki, mondván: Ímé Dótánban van. ¹⁴Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget küldte oda, a kik elmenének éjjel, és körülvevék a várost. ¹⁵Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgálja, kiméne, és ímé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgálja: Jaj, jaj, [édes] uram! mit cselekedjünk? ¹⁶Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velök. ¹⁷És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolgálja szemeit és látta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovakokkal és szekerekkel Elizeus körül. ¹⁸És mikor [azok] hozzá lementek, könyörgött Elizeus az Úrnak, mondván: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus kívánsága szerint. ¹⁹És monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város; jertek el én utánam, és ahhoz a férfúhoz vezetlek titeket, a kit kerestek. És elvezeté őket Samariába. ²⁰És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És megnyitá az Úr az ő szemeiket és látának, és ímé Samaria közepében voltak. ²¹Az Izráel királya pedig mikor látta őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket, atyám? ²²És monda: Ne vágasd. Le szoktad-é vágatni azokat, a kiket karddal vagy kézívvvel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet, hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. ²³És nagy lakomát szerzett nékik; és miután ettek és ittak, elbocsátá őket. Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére. ²⁴És lön ezek után, hogy Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta Samariát. ²⁵És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy számarfej nyolczvan ezüst, és egy véka galambganéj őt ezüst lett. ²⁶És mikor az Izráel királya a köfal széljéjára, egy asszony kiálta ő hozzá, mondván: Légy segítségemmel, uram király! ²⁷A [király] monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítsék én meg? A szérúról vagy a sajtóról? ²⁸És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap eszszük

meg. ²⁹És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor azután másnap azt mondtam néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát. ³⁰Mikor pedig hallotta a király az asszonynak beszédét, megszagatá az ő ruháit, a mint a köfalon járt, és meglátta a nép, hogy ímé alól zsákruha van az ő testén. ³¹És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! ³²Elizeus pedig ott ült az ő házában, és együtt ültek vele a vének. És elküldött [a király] egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda [Elizeus] a véneknek: Látjátok-é, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Ímé az ő ura lábainak dobogása követi őt. ³³És mikor még így beszélne velök, már a követ leérkezett hozzá [és nyomában a király], és monda: Ímé ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjatek-é még tovább az Úrra?

7És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. ²És felelvén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda [Elizeus:] Ímé, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. ³A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghaljunk [éhen]? ⁴Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. ⁵És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táborába menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, ímé már nem volt ott senki. ⁶Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Ímé az Izráel királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyiptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjenek. ⁷És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák mind sátoraikat, mind lovaikat, mind szamaraikat, a mint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életüket megmenthessék. ⁸Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és [abból] [is] hozának és elmenvén, elrejték. ⁹És monda egyik a másíknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házában. ¹⁰És elmenének, és kiáltának a város kapuján állónak, és elbeszélék nékik, mondván: Odamentünk volt a Siriabeliek táborába, és ímé már nem volt ott senki; emberek szava

nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. ¹¹Kiáltának azért a kapunál, és hírré tévők ott benn a király házában. ¹²És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgáinak: Megmondom néktek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és [csak] azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. ¹³Akkor felele egy az ő szolgálói közül, és monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, - ímé épen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely megmaradt; ímé épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, - és küldjük ki, hadd lássuk meg. ¹⁴És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táborába, mondván: Menjete el és nézzétek meg. ¹⁵És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, ímé az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségben elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák ezt a királynak: ¹⁶Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek táborát, és egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. ¹⁷A király pedig azt a főembert, a kinek kezére [szokott] támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, a ki megjövendölte ezt, mikor a király lement hozzá. ¹⁸Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köből árpát egy sikluson és egy köből zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. ¹⁹És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? és ő azt mondotta rá: Ímé te szemeiddel meg fogod látni; de nem eszel belőle. ²⁰És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8És Elizeus szólott volt annak az asszonynak, a kinek a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, a hol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és el is jött a földre hét esztendeig. ²És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék, és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok földében hét esztendeig. ³Mikor pedig elmúlt a hét esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszolkodjék a királynak az ő házáért és szántóföldeiért. ⁴A király pedig beszélt Géházival, az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszélj el, kérlek, nékem mindazokat a csudálatos dolgokat, a melyeket Elizeus cselekedett. ⁵És mikor elbeszélé a királynak, mimódon támasztotta fel a halottat, ímé az asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiért; és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. ⁶És kikérdezé a király az asszonyt, és az elbeszélé néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd

vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig. ⁷És Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig, Siria királya beteg volt, és hírül adák néki, mondván: Az Isten embere ide jött. ⁸És monda a király Hazáelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-e ebből a betegségből? ⁹És eleibe ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven tevé terhet; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Siria királya, az küldött engem hozzád, mondván: Vajjon meggyógyulok-e ebből a betegségből? ¹⁰Felele néki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal. ¹¹És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. ¹²És monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel leváगतod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes asszonyait ketté vágod. ¹³És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Siria királya. ¹⁴És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. ¹⁵Másnap azonban elővett egy takarót és bemártván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék Hazáel ő helyette. ¹⁶És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendejében, mikor még Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya. ¹⁷Harminczkét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. ¹⁸És járt az Izráel királyainak útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házából valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. ¹⁹De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; a mint megígérte volt néki, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak mindörökké. ²⁰Az ő idejében szakadt el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának. ²¹És átment Jórám Seirbe és minden harci szekere ő vele, s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába. ²²És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is. ²³Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁴És elaluvék Jórám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. ²⁵Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia. ²⁶Huszonkét esztendő volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya. ²⁷És járt az Akháb házának útján, és gonoszul

cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házának veje vala. ²⁸És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Siria királya, Hazáel ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek megverték Jórámot. ²⁹Akkor visszatért Jórám király, hogy meggyógyíttassa magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Siriabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, a hol az betegen feküdt.

Jelizeus próféta pedig szólíta egyet a próféták fiai közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe e korsócska olajat, és menj el Rámóth Gileádba. ²És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyjafiai közül, és vidd be a belső kamarába, ³És vedd elő e korsócska olajat, és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged kentelek királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el, és semmit ott ne időzz. ⁴És elment az ifjú, a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. ⁵És mikor bement, ímé a seregek fejedelmei ott ültek együtt, és ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És monda Jéhu: Kivel [volna beszéded] ennyiönk közül? És monda: Te veled, fejedelem! ⁶Felkele azért, és bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek téged az Úrnak népén, az Izráelen, ⁷Hogy elveszítsed Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút állok az én szolgálóimnak, a prófétáknak véérért, és mind az Úr szolgálóinak véérért Jézabelen. ⁸És kivész egészen az Akháb háza, és kigyomlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben; ⁹És olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát. ¹⁰Jézabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott. ¹¹És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgálóihoz, mondának néki: Békességés-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád? És felele nékik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédét! ¹²És mondának: Hazugság! Mondd meg [az igazat.] És monda: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr: Királylyá kentelek téged Izráelen. ¹³Akkor nagy sietséggel kiki mind vevé az ő ruháját, és alája terítették a grádics felső részére és megfuvaták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik! ¹⁴Így ütött pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt az egész Izráellel, Hazáel, Siria királya ellen. ¹⁵De visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezréelben gyógyíttassa a sebekből, a melyeket a Siriabeliek ütöttek rajta, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. És monda Jéhu: Ha néktek [is úgy] tetszik, ne engedjete senkit kimenni a városból, a ki elmenjen és hírül vigye ezt Jezréelbe. ¹⁶És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe, a hol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda királya lement volt,

hogy meglátogassa Jórámot. ¹⁷Mikor pedig az őrálló, a ki Jezréelben a tornyon állott, meglátta Jéhu seregét, hogy jő, monda: Valami sereget látok. Akkor monda Jórám: Válassz egy lovast és küldj eléjük, és mondja ezt: Békességés-é a dolog? ¹⁸És oda lovagolt a lovas eléjük, és monda: Azt kérdi a király: Békességés-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté pedig ezt az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. ¹⁹Akkor elküldött egy másik lovast, a ki hozzájok ment, és monda: Azt kérdi a király: Békességés-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. ²⁰Hírül adá [ezt] [is] az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert mint egy örült, úgy hajt. ²¹Akkor monda Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenik a maga szekeren, Jéhu eleibe, és a Jezréelbeli Nábót mezején találkoztak vele. ²²És mikor meglátta Jórám Jéhut, monda: Békességés-é a dolog, Jéhu? Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te anyádnak paráznsága és varázslása mindig nagyobb lesz! ²³Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni kezdé, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia? ²⁴Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátba lövé a lapoczkák között úgy, hogy a szívéen ment át a nyíl, és lerogyott a szekérben. ²⁵És monda Bidkárnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezréelbeli Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atyja, Akháb után lovagoltunk, és az Úr ő felőle ezt a fenyegetést mondotta: ²⁶Bizonyára [megkeresem] a Nábót vérét és az ő fiainak vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. ²⁷Akházia pedig, a Júda királya, mikor látta ezt, futni kezdé a kert házának útján; de Jéhu utána menvén, monda: Ezt is vágjátok le a szekérben [és megsebesíték őt] a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt. ²⁸És az ő szolgálói elvitték őt szekéren Jeruzsálembe, és eltemették az ő sirboltjába az ő atyáival a Dávid városában. ²⁹Akházia pedig uralkodni kezdett Júdában Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik esztendejében. ³⁰És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabelt ezt meghallotta, arczát megékesíté kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon. ³¹És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: Békesség van-é, óh Zimri! uradnak gyilkosa? ³²Ő pedig feltekintve az ablakra, monda: Ki van ott velem? Ki? És alátékintett két [vagy] három főember. ³³És monda azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére szétfrecskendez a falra és a lovakra, és eltapodtatá őt. ³⁴Bemenvén pedig oda, evett és ivott, és monda: Nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen [mégis] [csak] király leánya. ³⁵De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze fejait. ³⁶És visszamenvén, megmondák néki, és ő

monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezréel földén, ³⁷És olyan lesz Jezréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába Jezréel fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb [fiainak] tútoraihoz, ilyen parancsolattal: ²Mihelyt e levél hozzátok jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt, ³Nézzétek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közül, azt ültessétek az ő atyjának királyi székébe, és harcoljatok a ti uratok házáért. ⁴És megrettenének felette igen, és mondának: Ímé már két király nem maradhatott meg ő előtte, mimódon maradhatnánk hát mi meg? ⁵És elküldének mind a [király] házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgáid vagyunk mi, valamit parancsolsz nekünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedjed! ⁶És írt nekik levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejéket a férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jöjjetek hozzám holnap ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai: hetven férfiú, és a város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. ⁷És mikor a levél hozzájuk jutott, vevék a király fiait, és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő hozzá küldték Jezréelbe. ⁸És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté neki, mondván: Elhozták a király fiainak fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelig. ⁹És mikor reggel kiment, megállott, és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímé az én uram ellen én ütöttem pártot és én öltem meg őt; de ki ölte meg mind ezeket? ¹⁰Azért vegyétek eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen szólott, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés által mondott. ¹¹Azután levágá Jéhu mindazokat, a kik megmaradtak volt az Akháb házából Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is. ¹²És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza. ¹³És itt Akházíának, a Júda királyának atyjafiaira talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyjafiai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királyné fiait. ¹⁴Ő pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülük. ¹⁵És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, a ki elébe jött, és köszönté őt, és monda neki: Vajjon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújts kezét. És ő kezét nyújta, és felülteté őt maga mellé a szekérbe. ¹⁶És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az

Úrért. És [vele együtt] vitték őt az ő szekeren. ¹⁷És megérkezett Samariába, és levágta mindazokat, a kik az Akháb [nemzetségéből] megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté azt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek. ¹⁸És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda neki: Akháb kevéssé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. ¹⁹Most azért hívjátok hozzám a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit. ²⁰És monda Jéhu: Szenteljétek ünnepet Baálnak. És kikiálták. ²¹És szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövének mind a Baál tisztelői, és senki el nem maradt a ki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtelék a Baál temploma minden zugában. ²²Akkor monda a ruhatárnoknak: Hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hoztak nekik ruhákat. ²³És bement Jéhu és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgálói közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői. ²⁴És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kívül nyolczvan embert, a kiknek azt mondta: A ki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni. ²⁵Mikor pedig elvégezték az égőáldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjétek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket fegyver élével, és elhányták [az ő holttestöket] a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába, ²⁶És kihordván a Baál templomának bálványait, megégeték azokat. ²⁷És lerontották a Baál képét is templomostól együtt, és azt árnyékszékké tették mind e mai napig. ²⁸Így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből. ²⁹De Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejté az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjúktól, melyek Béthelben és Dánban valának. ³⁰És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted azt, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiben. ³¹De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, [mert] nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, a ki bűnbe ejtette az Izráelt. ³²Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel, Izráel minden határában. ³³A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzetségének, a Rúben nemzetségének, Manasse nemzetségének egész földjét. Aroertől fogva; mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. ³⁴Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónikakönyvében? ³⁵És elaluvék Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. ³⁶A napok pedig, a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolcz esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor látta, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölette. ²De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellopván őt a király fiai közül, a kik megöltették vala, [elrejté] az ő dajkájával együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől úgy, hogy ez nem ölettették meg. ³És elrejtve vala [Joás] ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és Athália uralkodott az országban. ⁴A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hívatta a Káriánusok és a testőrök csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velök, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát. ⁵És megparancsolta nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jönnek [örségre,] tartsa a király házában őrizetét; ⁶A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrök háta mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzéték e házat, hogy senki reánk ne üthessen. ⁷Az a két rész pedig közületek, az egész, a mely szombaton az [örszolgálatból] kilép, vigyázzon az Úr házában megőrzésére a királyhoz [vezető részen.] ⁸És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével, és a ki a sorokba benyomul, ölettessék meg, és a király körül legyetek kijövelekor és bemenetelekor. ⁹És a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az [örségre,] azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek. ¹⁰És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és paizsokat adta oda, a melyek Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak. ¹¹És a testőrök ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szenthely felé. ¹²És kivezeté [Jójada] a király fiát, és fejébe tevé a koronát, és [kezébe] [adá] a bizonyágtételt, és királylyá tevék őt és felkenék; és kezeikkel tapsolván, kiáltának: Éljen a király! ¹³Mikor pedig Athália meghallotta a testőröknek és a községeknek kiáltását, bement a néphez az Úr házába. ¹⁴És mikor szétnézett, ímé a király ott állott az emelvényen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások és az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszaggatá Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda: Összeesküvés! Összeesküvés! ¹⁵De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyainak, és monda nékik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert azt mondta a pap: Ne ölettessék meg az Úr házában. ¹⁶És utat nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték. ¹⁷És kötést tön Jójada az Úr, a király és a nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és [külön] a király és a nép között. ¹⁸És elment az egész föld népe a Baál templomába, és azt lerombolta, [és] oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendele az Úr házában. ¹⁹És maga mellé vevén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az egész föld népét, elvivék a királyt az Úrnak házából, és menének a testőrök kapujának útján a király házához. És [Joás] jüle [a király]ok székébe. ²⁰És örvendezett mind az egész föld népe, és megnyugovék a város, miután megölték Atháliát fegyverrel a király háza mellett. ²¹Joás hét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást királylyá, és negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve, a ki Beersebából való volt. ²És cselekedék Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatá őt; ³Azonban a magaslatok [oltárai] nem rontattak le, a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok [oltárain.] ⁴És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden pénzt, a mely Istennek szenteltetik és az Úr házába bevitetik, mind a megszámlálás pénzét és a személyek váltásának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akarata szerint az Úr házához bevisz. ⁵Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől, és építsék meg az [Úr] házában romlásait mindenütt, a hol romlást látnak rajta. ⁶De mikor Joás király huszonharmadik esztendejéig sem építették meg a papok az [Úr] házában romlásait, ⁷Előhivatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nékik: Miért nem építetek meg az [Úr] házában romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzt magatokhoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. ⁸És a papok beleegyeztek, hogy [többé] semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. ⁹És Jójada pap vett egy ládát, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyezteté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a [templom] küszöbinek őrizői minden pénzt, a melyet az Úr házába hoznak. ¹⁰És mikor látták, hogy sok pénz van a ládában, felment a király íródeákja a főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénzt, a mely az Úr házában találtatott. ¹¹És a megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt az ácsoknak és építőknak, a kik a házon dolgoztak, ¹²És a kömíveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindarra, a mi a ház javítására szükséges volt. ¹³De abból a pénzből, a melyet bevitték az Úr házába, nem csináltattak az Úr házához sem ezüst poharakat, sem késeket, sem medenczéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt. ¹⁴Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házat javították ki abból. ¹⁵Számot sem vettek azoktól az emberektől, a kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el. ¹⁶De a vétekért és a bűnért való pénzt nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. ¹⁷Ebben az időben jött fel Hazáel, Siria királya, és megszállotta Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazáel, hogy Jeruzsálem ellen menjen. ¹⁸De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ő atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az

[Úrnak] szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és minden aranyat, a mely találtaték mind az Úr házának, mind pedig a király házának kincsei között, és elküldé Hazáelnek, Siria királyának, és az elment Jeruzsálem alól. ¹⁹Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁰Fellázadván pedig az ő szolgálai, pártot ütének ellene, és megölték Joást Beth-Millóban, a merre Sillába megy az ember. ²¹Jozakhár, a Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az ő szolgálai ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az ő atyáival, a Dávid városában. És Amásia, az ő fia lett a király ő helyette.

13Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadik esztendejében lett király Joákház, a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. ²És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki bűnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. ³És felgerjedd az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a Siria királyának kezébe, és Benhadádnak, a Hazáel fiának kezébe, [az ő életének] minden idejében. ⁴De könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatá őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép nyomorgatja őket Siria királya. ⁵És az Isten szabadítót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket a Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak az ő sátoraikban, mint azelőtt. ⁶De még sem távoztak el a Jeroboám házának bűneitől, a ki bűnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén maradt Samariában; ⁷Pedig nem hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz szekér és tízezer gyalogos; a többit mind megölte Siria királya, és olyanná tette, mint a cséplő pora. ⁸Joákház egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő ereje, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ⁹És elaluvék Joákház az ő atyáival, és eltemették őt Samariában; és az ő fia, Joás, uralkodék ő helyette. ¹⁰Joásnak, a Júda királyának harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendeig. ¹¹És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozóék el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől, a ki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. ¹²Joásnak egyéb dolgai pedig és valamit cselekedett és az ő erőssége, a melylyel Amásia, a Júda királya ellen harczolt, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ¹³És elaluvék Joás az ő atyáival, és Jeroboám ült az ő királyi székibe; és eltemették Joás Samariában, az Izráel királyai mellé. ¹⁴És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára [borulván] sírt és monda: [Édes] atyám, [édes] atyám! Izráel szekerei és lovagjai! ¹⁵És monda néki Elizeus: Végy kézivet és nyilakat. És ő kézivet és nyilakat vett kezébe. ¹⁶Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezedd a kézivet. És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátette kezeit a király kezeire; ¹⁷És monda: Nyisd ki az

ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyíla ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. ¹⁸Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földbe, és bele lőtt a földbe háromszor; azután abba hagyta. ¹⁹Akkor megharaguvék reá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lönöd, akkor megverted volna a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Siriabelieket. ²⁰Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. ²¹És történt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, meglevénedett és lábaira állott. ²²Hazáel pedig, Siria királya nyomorgatá az Izráelt Joákház minden napjaiban. ²³De megkegyelmezett az Úr nékik, és megkönnyült rajtok, és hozzájok tért az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez ideig. ²⁴És meghalt Hazáel, Siria királya, és az ő fia, Benhadád lett helyette a király. ²⁵És visszavé Joás, a Joákház fia Benhadádnak, a Hazáel fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az ő atyjának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerezte Izráel városait.

14Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Joásnak, a Júda királyának fia. ²Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. ³És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az ő atyja, hanem csak úgy tett mindent, mint az ő atyja, Joás. ⁴Mert a magaslatokat nem rontották le, hanem a nép [még mindig] ott áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon. ⁵Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte az ő szolgálait, a kik a királyt, az ő atyját megölték volt. ⁶De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. ⁷Ugyanő megvert az Edomiták közül tízezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnek mind e mai napig. ⁸Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak, az Izráel királyának volt a fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe! ⁹És elküldé Joás, Izráel királya Amásiához, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon [van], elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; de a mező vadja, a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt. ¹⁰Megverted

az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenségek harcra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt?¹¹ De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, Izráel királya, és szembe-szállottak egymással, ő és Amásia, Júda királya Bethemesnél, amely Júdában van.¹² De megveretett Júda Izráeltől, és kiki elfutott az ő sátorába.¹³ És Amásiát, Júda királyát, Joásnak, az Akházia fiának fiát [is] elfogta Joás, Izráel királya Bethemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a szegletkapuig, négyszáz singre.¹⁴ És elvitt minden aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között, és kezeseket [is vévén], visszatért Samariába.¹⁵ Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda királya ellen, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?¹⁶ És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemették Samariában az Izráel királyaival együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette.¹⁷ Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia, Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig élt.¹⁸ És Amásiának egyéb dolgai vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?¹⁹ És pártot ütöttek ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána küldtek Lákisba, és megölték ott.²⁰ És visszahozták őt lovakon, és eltemették Jeruzsálemben, a Dávid városában az ő atyáival.²¹ És az egész Júda népe vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendős volt, és őt tette királylyá, az ő atyja, Amásia helyett.²² Ő építé meg Elátot, a melyet visszavett Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyáival.²³ Amásiának, Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samariában, negyvenegy esztendeig.²⁴ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, a ki bűnbe ejtette az Izráelt.²⁵ Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szólott volt az ő szolgálja, Jónás próféta, az Amittai fia által, a ki Gáth-Kéferből való volt.²⁶ Mert megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett és az elhagyatott is semmi és nincs senki, a ki az Izráelt megszabadítaná.²⁷ És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevéltörli az ég alól; annakokáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által.²⁸ Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust és a Júdához tartozó Hámátot az Izráelnek, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?²⁹ És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyaival, és uralkodék az ő fia, Zakariás ő helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásiának, a Júda királyának

fia.² Tizenhat esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ő anyjának neve Jekólia, Jeruzsálemből való.³ És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyja, Amásia cselekedett;⁴ Csakhogy a magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon.⁵ És megverte az Úr a királyt, mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta a házat, és ő szolgáltattott törvényt a föld népének.⁶ Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?⁷ És elaluvék Azária az ő atyáival, és eltemették őt az ő atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette.⁸ Azáriának, a Júda királyának harmincznyolczadik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen, Samariában hat hónapig.⁹ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt. Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette az Izráelt.¹⁰ És összeesküdött ellene Sallum, a Jábés fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette.¹¹ Zakariásnak egyéb dolgai pedig, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében.¹² Ez az Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedizig ülnek Izráel trónján. És így történt.¹³ Sallum, a Jábés fia lett a király Uzziának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejében, de csak egy hónapig uralkodott Samariában;¹⁴ Mert Menáhem, a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és megölte Sallumot, a Jábés fiát Samariában, és megölvén őt, ő uralkodott helyette.¹⁵ Sallumnak egyéb dolgai pedig és összeesküvése, a melyet csinált, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében.¹⁶ Akkor verte le Menáhem Tifsáhot és mindazokat, a kik benne voltak, és egész határát Thirsától fogva, mert nem bocsátották be, azért veré le, [és még] a terhes asszonyokat [is] mind felhasogatá benne.¹⁷ Azáriának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejétől fogva uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz esztendeig Samariában.¹⁸ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt.¹⁹ [És] rátört Púl, Assiria királya az országra, és Menáhem Púlnak ezer talentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki segítséggel az ő birodalmának megerősítésében.²⁰ És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra, ötven ezüst siklust minden egyes emberre, hogy azt Assiria királyának adja, és visszatért Assiria királya, és nem maradt ott az országban.²¹ Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?²² És elaluvék Menáhem az ő atyáival, és uralkodék az ő fia, Pekája ő helyette.²³ [És] Azáriának, Júda királyának ötvenedik esztendejében kezdett uralkodni Pekája, a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig.²⁴ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozik el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette

az Izráelt. ²⁵És pártot ütött ellene Péka, a Remália fia, az ő hadnagya, és megölte őt Samariában, a király házában palotájában, Argóbbal és Arjéval és ötven emberrel a Gileádban, Péka fiaival, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. ²⁶Pekájának fia, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. ²⁷Az ázárának, Júde királyának ötvenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen Samariában húsz esztendeig. ²⁸És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távoztak el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. ²⁹Pékának, az Izráel királyának idejében jött el Tiglát-Piléser, Assiria királya, és foglalta el Hijont, Abélt, Beth-Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Nafthali egész földét, és hurczolta el őket, Assiriába. ³⁰De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia ellen, és levágta és megölte őt, és ő lett helyébe a király Jótámnak, az Uzziá fiának huszadik esztendejében. ³¹Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. ³²Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. ³³Huszonöt esztendő volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. ³⁴És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az ő atyja, Uzziá cselekedék; ³⁵Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslatokon. Ő építette meg az Úr házában felső kapuját. ³⁶Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ³⁷Ebben az időben kezdte az Úr ráküldeni Júdára Réczint, Siria királyát, és Pékát, a Remália fiát. ³⁸És elaluvék Jótám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival, Dávidnak, az ő atyjának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék ő helyette.

16Pékának, a Remália fiának tizenhetedik esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda királyának fia. ²Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak, az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő atyja, ³Hanem az Izráel királyainak útjokon járt, még az ő fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. ⁴És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon és minden zöld fa alatt. ⁵Abban az időben jött fel Réczin, Siria királya, és Péka, a Remália fia, az Izráel királya, Jeruzsálemet vívatni, és körülzárták Akház, de nem tudták legyőzni. ⁶Akkor nyerte vissza Réczin, Siria királya Elátot a Siriabelieknek, és irtotta ki a zsidókat Elátból; és Siriabeliek jövének Elátba, és ott laktak mind e mai napig. ⁷És követeket küldött Akház Tiglát-Piléserhez, Assiria királyához, ezt izenvén: Te szolgál és a te fiad vagyok; jöjj fel és szabadíts meg engem Siria királyának

kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reám támadtak. ⁸És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, és a mely találtaték az ő házában és a király házában kincsei között, és ajándékba küldé Assiria királyának. ⁹És engedett néki Assiria királya, és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta; Réczint pedig megölte. ¹⁰És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésernek, Assiria királyának Damaskusba, és mikor meglátta Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király annak az oltárnak hasonlatosságát és képét minden felszerelésével Uriás paphoz. ¹¹És megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás pap, mire Akház király visszajött Damaskusból. ¹²És mikor megjött a király Damaskusból és meglátta a király az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, ¹³És meggyújtotta az ő égőáldozatját és ételáldozatját, és áldozott italáldozattal is, és az ő hálaáldozatainak vérét elhintette az oltár körül. ¹⁴És a rézoltárt, a mely az Úr előtt állott, elviteté a ház elöl, hogy ne álljon az ő oltára és az Úr háza között, és helyhezteté azt az oltár szegletéhez észak felől. ¹⁵És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyűjtsd meg a reggeli égőáldozatot és az esteli ételáldozatot, a király égőáldozatját is az ő ételáldozatával együtt, az egész föld népének is mind égőáldozatát, mind ételáldozatját, mind italáldozatját, és az égőáldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül hintsd el; a rézoltár felől pedig még [majd] gondolkodom. ¹⁶És Uriás pap mind a szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta. ¹⁷És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehányta azokról a mosdómedencéket; a tengert is ledobta a rézökrökről, a melyeken állott, és kőtalapzatra tette. ¹⁸És áthelyezte a szombati hajlékot, a melyet a házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt. ¹⁹Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁰És elaluvék Akház az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék ő helyette az ő fia, Ezekiás.

17Akháznak, a Júda királyának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Samariában Izráelen, kilencz esztendeig. ²És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint Izráel ama királyai, a kik előtte éltek. ³Ez ellen jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett Hóseás, és adót fizetett néki. ⁴De mikor Assiria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Assiria királyának: elfogatta őt Assiria királya és börtönbe vetette. ⁵És felméne az assirii király az egész ország ellen, és feljövén Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. ⁶És Hóseásnak kilencedik esztendejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assiriába; és Halában és Háborban a Gózában folyó mellett, és a Médek városaiban telepítette le

őket. ⁷Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, a ki őket kihozta Égyiptom földéből, a Faraónak, az egyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek. ⁸És jártak a pogányok szerzésekből, és a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek, mint az Izráel királyai. ⁹És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak magaslatokat minden városaikban, az őrtornyoktól a kerített városokig. ¹⁰És emeltek magoknak faragott képeket és Aserákat minden magas halmokon és minden zöld fa alatt. ¹¹És ott tömjéneztek minden magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt előlük, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel az Urat haragra indították. ¹²És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik: Ezt ne cselekedjétek. ¹³És mikor bizonyosságot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjete meg a ti gonosz útitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti hozzátok küldöttem az én szolgálaim, a próféták által: ¹⁴Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az ő nyakokat atyáik macacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az ő Istenökben. ¹⁵Sőt megvetették az ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az ő bizonyosságát, a melyekkel megintette őket, és hiábavalóságot követvén, magok is hiábavalókká lettek, és a körülök való pogányok után [indultak,] a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr, hogy azokat ne utánozzák. ¹⁶És elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két borjút és készítettek Aserát, és meghajlottak az ég minden seregei előtt, és a Baált tisztelték. ¹⁷És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön, jövendőket mondtak és varázslást űztek, és magokat teljesen eladták a bűnnek az Úr bosszantására. ¹⁸Azért igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetsége egyedül. ¹⁹Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az ő Istenének parancsolatait, hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. ²⁰Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem mind elvetette az ő szemei elől; ²¹Mert elszakasztotta Izráelt a Dávid házától, és királylyá tevék Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. ²²És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövetett, és nem távoztak el azoktól; ²³Míglén elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint megmondotta minden ő szolgálái, a próféták által. Így hurczoltatott el fogságra az Izráel az ő földéből Assiriába mind e mai napig. ²⁴És [más] [népet] telepített be Assiria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámátból és Sefárvaimból, és beszállítá őket Samaria városaiba az Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. ²⁵És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat félték, és az Úr orozslánokat bocsátott rájuk, a melyek [többet] megölték közülök. ²⁶Mondának azért Assiria királyának: A pogányok, a kiket [ide] hoztál és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért orozslánokat bocsátott az rájuk, a melyek megölik őket, mert nem tudják e föld Istene tiszteletének módját. ²⁷Parancsola azért Assiria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg őket ama föld Istene tiszteletének módjára. ²⁸És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából elvittek volt, és lakék Béthelben, és megtanította őket, hogy mikép tiszteljék az Urat. ²⁹De azért mindenik nép külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritanusok építettek, mindenik nemzetség a maga városában, a melyben lakott. ³⁰A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót-Benótot, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámátból való férfiak az Asimát csinálták; ³¹A Háveusok pedig a Nibeházt és a Tartákot csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. ³²De miután az Urat is tisztelték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik ő érettök és szolgáltak a magaslatok házaiban. ³³Így tisztelték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt őket. ³⁴És mind e mai napig az ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelik [igazán] az Urat, és nem cselekesznek az ő rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta. ³⁵És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nékik; ³⁶Hanem csak az Urat tiszteljétek, őt imádjátok és néki áldozzatok, a ki titeket kihozott az Égyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. ³⁷És őrizzétek meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt néktek, azokat cselekedvén minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljetek; ³⁸És el ne felejtkezetek a kötésről, a melyet veletek tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneket; ³⁹Hanem az Urat tiszteljétek, a ti Isteneteket, és ő megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből. ⁴⁰De ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásaik szerint cselekedtek. ⁴¹Így tisztelték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az ő bálványait, és így cselekedtek az ő fiaik és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

18És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia. ²Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilencz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. ³És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az ő

atyja, Dávid cselekedett volt. ⁴Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. ⁵[Egyedül] az Úrban, Izráel Istenében bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, a kik ő előtte [voltak.] ⁶Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. ⁷És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Assiria királyától, és nem szolgált néki. ⁸Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és határukat, az őrtornyoktól a kerített városokig. ⁹Ezékiás királynak negyedik esztendejében - a mely Hóseásnak az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje - feljött Salmanassár, Assiria királya Samaria ellen, és megszállta azt; ¹⁰És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében - ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilencedik esztendeje - ekkor vették be Samariát. ¹¹És elhurczolta Assiria királya az Izráelt Assiriába, és letelepíté Halába, Háborka, a Gózáni folyó mellé, és a Médeusok városaiába; ¹²Azért, mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára, hanem megszegték az ő szövetségét, mindazokat, a melyeket Mózes, az Úr szolgálója parancsolt vala; sem nem hallgattak rájuk, sem nem cselekedték azokat. ¹³Ezékiás királynak pedig tizennegyedik esztendejében feljött Sénakhérub, Assiria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat. ¹⁴Akkor elküldött Ezékiás, Júda királya Assiria királyához Lákisba, ezt izenvén: Vétkeztem, térj el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem! És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz talentum ezüstöt és harmincz talentum aranyat vetett ki. ¹⁵És Ezékiás oda adott minden ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király házában kincsei között. ¹⁶Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és az ajtók félfáit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga borított be, és oda adta azokat Assiria királyának. ¹⁷És Assiria királya [mégis] oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal Jeruzsálembé, és felmenének és jutának Jeruzsálembé, és feljövén és oda érven, megállának a felső halastó zsilipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. ¹⁸És kihívaták a királyt. És kiméne hozzájuk Eliákim, a Hilkia fia, ki a [király] házában gondviselő volt, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékiró. ¹⁹És monda nékik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assiria nagy királya: Micsoda bizodalom ez, a melyben te bizakodtál? ²⁰Azt mondád: csak szóbeszéd; tanács és erő [kell] a hadakozáshoz; vajjon kihez bízál, hogy fellázadtál ellenem? ²¹Ímé, ebben a törött nádszálban bizakodol, Égyiptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemegegy az ő kezébe és általlikasztja? Ilyen a Faraó, Égyiptom királya mindenkhez, a kik ő hozzá bíznak! ²²Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Istenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és oltárait

lerontotta Ezékiás, és mind Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? ²³Nosza, fogadj hát az én urammal, Assiria királyával: Én néked kétezer lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast. ²⁴Hogy verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyai közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Égyiptomhoz a szekerek és a lovagok miatt? ²⁵Vajjon az Úr [tudta] nélkül jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem? Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszed el azt! ²⁶És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgálóiddal siriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk zsidóul e nép füle hallatára, a mely a köfalon van. ²⁷És felele nékik Rabsaké: Vajjon a te kiráddhoz, vagy te hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgokat, avagy nem [inkább] e férfiakhoz-é, a kik a köfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletöket? ²⁸És Kicsoda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszélni, mondván: Halljátok meg a királynak, Assiria nagy királyának beszédit! ²⁹Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket az ő kezéből. ³⁰És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondván: Kétség nélkül megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assiria király kezébe. ³¹Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assiria királya: Békéljetek meg velem, és jöjjetek ki hozzám, és kiki egyék az ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyék az ő kútjának vizéből; ³²Míg eljövök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfás, és mézes földre, hogy élhessetek és meg ne haljatok. Ne higyjetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít minket! ³³Vajjon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assiria királyának kezéből? ³⁴Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvainnak, Hénának és Hivvának istenei? És Samariát is megszabadították-é az én kezemből? ³⁵Kicsoda a földön való minden istenek közül, a ki megszabadíthatta volna az ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthatná Jeruzsálemet az én kezemből? ³⁶De a nép csak hallgatott, és nem felelt néki csak egy ígét sem; mert a király megparancsolta volt, mondván: Ne feleljetek néki. ³⁷És elment Eliákim, a Hilkia fia, a [király] házában gondviselője, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékiró, Ezékiáshoz megszagattott ruhákban, és elmondák néki Rabsaké beszédit.

19Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszagatta az ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az Úr házába. ²És elküldte Eliákimot, a [király] házában gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákot, és a papoknak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámós fiához; ³És mondanak néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a születésre jutottak, de nincs erő születéshez. ⁴Netalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakénak minden beszédit, a kit elküldött az ő ura,

Assiria királya, hogy szidalommal illesse az élő Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te Istened meghallott és könyörögj azért azokért, a kik még megmaradtak. ⁵És elmenének az Ezékiás király szolgálói Ésaiáshoz. ⁶És monda nékik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assiria királyának szolgálói. ⁷Ímé én oly lelket adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az ő földjére és fegyverrel vágatom le őt az ő földjében. ⁸És mikor visszatért Rabsaké, Assiria királyát Libna ellen harcolva találta, mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment. ⁹És hallván Tirháká felől, a szerecsen király felől, ezt mondván: Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenven: ¹⁰Így szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt mondván: Nem adatik Assiria királyának kezébe Jeruzsálem. ¹¹Ímé hallottad, mit cselekedtek Assiria királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-e? ¹²Vajjon megszabadították a pogányok istenei azokat, a kiket elvesztettek az én atyáim: Gózánt, Aránt, Résefet és az Eden fiait, a kik Thelasárban [voltak?] ¹³Hol van Hámát királya, Arphád királya és Sefárvaim város királya? Héna és Hivva? ¹⁴És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvasá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; ¹⁵És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak Istene, te teremtetted a mennyet és a földet; ¹⁶Hajtsd hozzám, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg; és halld meg a Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istent. ¹⁷Igaz, Uram, Assiria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. ¹⁸És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vettették el őket. ¹⁹Most azonban, mi Urunk, Istenünk, szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje e föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! ²⁰Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: A te könyörgésedet, Assiria királya, Sénakhérib felől, meghallgattam. ²¹Ez az, a mit az Úr ő felőle mondott: Megutál téged és megcsúfol téged Sionnak szûz leánya, utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya. ²²Kit szidalmaztál és kit gyaláztál? És ki ellen emelted fel a te szódat, vagy [ki ellen] emelted fel a te szemeidet a magasságba? Az Izráel szentje ellen! ²³Követeid által gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és levágom magas czedrusait, legfelségesebb cziprusfáit, és bemegyek csúcsának lakóhelyébe, kertes erdejébe. ²⁴Ástam és ittam idegen vizeket, és kiszáritom lábaim talpával Égyiptom minden folyóvizét. ²⁵Avagy nem hallottad? Régen megcsináltam, és most [csak] véghezvittem, hogy pusztá kőhalmokká dönts össze az erős városokat; ²⁶És

hogy a benne lakók erejökben megfogyatkozzanak, megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatal paréj, a háztető füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. ²⁷És ismerem a te üléseidet, és járásodat keléseidet, és ellenem való tombolásodat; ²⁸A te ellenem való tombolásodért és a te elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és visszaviszlek azon az úton, a melyen eljöttél. ²⁹Te néked pedig, [Ezékiás], legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik esztendőben [már] vettek és arattok, szőlőket plántáltak és azok gyümölcsét eszitek. ³⁰És a Júda házából a kiszabadult és a megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül. ³¹Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion hegyéről; a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt! ³²Azért azt mondja az Úr Assiria királya felől: Be nem jő e városba, és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem kanczot nem ás mellette. ³³Azon az úton, a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. ³⁴És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgálóimért. ³⁵És azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolczvanötezeret, és mikor jó reggel felkeltek, ímé mindenütt holttestek [heverték.] ³⁶És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Assiria királya, és Ninivében maradt. ³⁷És lön, mikor ő a Nisróknak, az ő Istenednek templomában imádkozék, Adramélek és Sarézer, az ő fiai, levágták őt fegyverrel: magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ő fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

20 Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá menven Ésaiás próféta, az Ámós fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. ²Akkor arczczal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: ³Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előttem hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással. ⁴Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lön ő hozzá, mondván: ⁵Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének. Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könyhullatásodat, ímé én meggyógyítlak téged, harmadnapra felmegy az Úr házába; ⁶És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost Assiria királyának kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és Dávidért, az én szolgálóimért, ⁷És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz fűgét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. ⁸És mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felmehelek az Úr házába? ⁹Felele Ésaiás: Ez legyen jeled az Úrtól, hogy ő megcselekszi ezt a dolgot, a melyről szólott [néked]: Előremenjen-e az árnyék tíz

grádicscsal, vagy visszatérjen-e tíz grádicscsal? ¹⁰És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tíz grádicscsal alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék tíz grádicscsal. ¹¹És könyörgött Ésaiás próféta az Úrhoz, és visszatéríté az árnyéket Akháb napóráján, azokon a grádicsokon, a melyeken már aláment volt, tíz grádicscsal. ¹²Ebben az időben küldött Berodákh Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt. ¹³És meghallgatá őket Ezékiás, és megmutatta nekik az ő egész kincsházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerszámokat, a drága kenetet és az ő fegyveres házát és mindent, a mi csak találtatott az ő kincstáraiban, és nem volt semmi az ő házában és egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás. ¹⁴Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondtak ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? Ésele Ezékiás: Messze földről jöttek, Babilóniából. ¹⁵És monda: Mit láttak a te házában? Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én házámban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nekik meg ne mutattam volna. ¹⁶Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: ¹⁷Ímé eljő az idő, a mikor mindaz, a mi a te házában van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvitetik Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az Úr. ¹⁸És a te fiaid közül is, a kik tőled származnak és születnek, elhurczoltatnak és udvariszolgák lesznek a babilóniai király udvarában. ¹⁹Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, a melyet szólál: Ésele monda: Nem [merő jóság-é], ha békesség és hűség lesz az én napjaimban? ²⁰Ezékiás pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsöveket, a melyekkel a vizet a városba vezette, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika- könyvében? ²¹És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia, Manasse uralkodék helyette.

21Manasse tizenkét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. ²És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok útálatossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől: ³Mert újra megépítette a magaslatokat, a melyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akháb, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált. ⁴És oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyeztetem az én nevemet! ⁵Oltárokat épített az egész mennyei seregek, az Úr házában mind a két pitvarában. ⁶És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött és ördögösöket és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. ⁷És az Asera-bálványt, a melyet készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, a melyet

magamnak választottam Izráelnek minden nemzetségei közül, helyeztetem az én nevemet mindörökké; ⁸És ki nem mozdítom többé Izráel lábát erről a földről, a melyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a melyet nekik Mózes, az én szolgám parancsolt. ⁹Ők azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe ejté őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kivestett az Izráel fiai elől. ¹⁰Akkor szóla az Úr az ő szolgálai, a próféták által, mondván: ¹¹Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útálatosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindazoknál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdat is vétkebe ejtette az ő bálványai által: ¹²Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ímé, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, a ki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. ¹³És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házában mértékét; és kitörölöm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, ¹⁴És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; ¹⁵Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáiknak Égyiptomból való kijövetelök napjától fogva, mind e mai napig. ¹⁶És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon vétkén kívül, a melylyel vétkebe ejtette Júdat, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt. ¹⁷Manassénak egyéb dolgai vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ¹⁸És elaluvék Manasse az ő atyáival, és eltemették az ő háza mellett lévő kertben, az Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette. ¹⁹Amon huszonkét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus leánya. ²⁰És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ő atyja. ²¹És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atyja, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atyja, és azokat imádta. ²²És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útában. ²³És pártot ütöttek Amon ellen a maga szolgálai, és megölték a királyt az ő házában. ²⁴De a föld népe levágta mindazokat, a kik pártot ütöttek volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ő fiát, Jósiást, helyette. ²⁵Amonnak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁶És eltemették őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő helyette.

22Nyolcz esztendő volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jédida, a Boskátból való Adaja leánya. ²És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak minden útáiban, és nem tért el sem

jobbra, sem balra. ³És történt Jósiás király tizennyolczadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának fiát, az íródeákat, az Úr házához, mondván: ⁴Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyűlt pénzt, a melyet gyűjtöttek az ajtóőrizők a néptől. ⁵És adják azt az Úr házában való mivesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; ⁶Az ácsoknak, az építőknak és a kőmiveseknek, hogy fákat és faragott kőveket vásároljanak a ház kijavítására. ⁷De számadást nem kell tőlök venni a pénzről, a mely kezökbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. ⁸És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. ⁹És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz és megvívé a királynak a választ, és monda: A te szolgálid egybeszedék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak kezébe. ¹⁰És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvasá azt Sáfán a király előtt. ¹¹Mikor pedig hallotta a király a törvénykönyvének beszédit, megszagatá az ő ruháit. ¹²És megparancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király szolgájának, mondván: ¹³Menjete el, kérdezzétek meg az Urat én érettem és a népért és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgerjedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna mindent úgy, a mint megíratott nekünk. ¹⁴És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tikva fiának - a ki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt - feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében lakott, és beszéltek vele. ¹⁵És monda nekik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, a ki titeket hozzám küldött; ¹⁶Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; ¹⁷Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jóillattal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezöknek minden csinálmanúvákat azért felgerjed az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. ¹⁸A Júda királyának pedig, a ki elküldött titeket, hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, a melyeket hallottál, ¹⁹Meglágyult a te szíved, és magadat megaláztat az Úr előtt, hallván azokat, a miket e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulásá és átokká lesznek, és megszagattad a te ruháidat, és sírtál előttem; azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. ²⁰Azért ímé én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem látják a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

23És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. ²És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvasták a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában. ³És oda állott a király az emelvényre, és kötést tön az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre. ⁴És megparancsolá a király Hilkiának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak és az ajtóőrizőknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregnek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kívül a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vivé. ⁵És kiirtá a [bálvány] papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindazokat is, a kik a Baálnak, a napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregnek tömjénezték. ⁶Kivivé az Úr házából az Aserát is Jeruzsálemen kívül a Kidron patakja mellé, és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúzta, és annak porát a község temetőhelyére hinté. ⁷És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kárpitokat szöttek az Aserának. ⁸És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertéztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjénezték, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek Józsuének, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában. ⁹De a magaslatok papjai soha sem áldoztak az Úr oltárán Jeruzsálemen, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfiak között ették. ¹⁰Megfertéztette a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. ¹¹És eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házában bemenetelénél, a Nátán-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégette. ¹²És az oltárokat, a melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házában mindkét pitvarában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. ¹³Azokat a magaslatokat is megfertéztette a király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán, a melyeket [még] Salamon, az Izráel királya épített volt Astóretnek, a Sídombeliek útálatosságának, és Kámósnak, a Moábiták útálatosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai útálatosságának. ¹⁴És összetörte az oszlopokat és kivágatta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. ¹⁵Még azt az oltárt is, a mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, - azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és

a magaslatot felégette, porrá tette, és az Aserát megégette. ¹⁶És körültekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégette az oltáron, és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. ¹⁷És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelének néki a város férfiai: Az Isten emberének sírja ez, a ki Júdából jött volt és mindezeket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, a miket [most] cselekedtél. ¹⁸És monda: Hagyjatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, a ki Samariából jött volt. ¹⁹És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samária városaiban voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy [az Urat] haragra ingereljék, és épen úgy cselekedett azokkal mindenekhez, a mint Béthelben cselekedett. ²⁰És megáldozta a magaslatok összes papjait, a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálembe. ²¹És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepelejték páskhát az Úrnak, a ti Istenteknek, a mint meg van írva e szövetség könyvében; ²²Mert nem szerettetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a kik az Izráelt ítélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, ²³Hanem csak Jósiás király tizennyolczadik esztendejében szerettetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. ²⁴És kivesztette Jósiás király az ördögösöket és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az útálatosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédit, a melyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilkia pap talált meg az Úr házában. ²⁵Nem is volt ő hozzá hasonló király ő előtte, a ki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló. ²⁶De az Úr még sem szünt meg az ő megbúsult nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindazokért a bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse. ²⁷Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy az Izráelt elvettem, és megútálom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondtam volt: Ott legyen az én nevem! ²⁸Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁹Az ő idejében jött fel Faraó-Nékó, az egyiptomi király Assiria király ellen az Eufrátes folyóvíze mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint meglátta őt. ³⁰És az ő szolgálói szekerre tévén őt, halva vitték el Megiddóból és Jeruzsálembe hozván, eltemeték őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és felkenvén őt, királylyá tevé az ő atyja helyett. ³¹Huszonhárom esztendő volt Joákház, mikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás leánya. ³²És gonoszul cselekedék az

Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt. ³³De Faraó-Nékó bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királylyá lett; és az országra adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat. ³⁴És Faraó-Nékó Eliákimot, a Jósiás fiát tette királylyá, az ő atyja, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az Égyiptomba megérkezvén, ott hala meg. ³⁵Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Joákim a Faraónak, de az országot sarczoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adja. ³⁶Joákim huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. ³⁷És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia király, és Joákim szolgálja lett három esztendeig; de [azután] elfordult és elpártolt tőle. ²És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Siriabeliek seregeit, a Moábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott szolgáljai, a próféták által. ³Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneieért, mind a szerint, a mint cselekedett vala; ⁴És az ártatlan véreért is, a melyet kiontott, és hogy betöltötte volt Jeruzsálemet ártatlan vérral; ezért nem akart az Úr megbocsátani néki. ⁵Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ⁶És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákin uralkodék helyette, ⁷És Égyiptom királyja többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királyja mindent elvett, a mi csak az egyiptomi királyé volt, Égyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvizéig. ⁸Tizennyolcz esztendő volt Joákin, mikor királylyá lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán leánya. ⁹És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyja cselekedett volt. ¹⁰Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgáljai Jeruzsálem ellen, és szállották meg a várost. ¹¹[Maga] Nabukodonozor, Babilónia király is feljött a város ellen, a melyet már az ő szolgáljai megszállottak volt. ¹²És kiment Joákin, a Júda király Babilónia királyához az ő anyjával, szolgálival, hadnagyival és udvariszolgálival együtt, de fogságra vetette őt Babilónia király az ő uralkodásának nyolczadik esztendejében. ¹³És elvitte onnét az Úr házában minden kincsét és a király házábanak kincsét, és összevagdalt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel király csináltatott volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt. ¹⁴És elhurczolta az egész Jeruzsálemet, összes fejedelmeit és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakatosokat, [úgy hogy] a föld szegény népén kívül senki sem maradt ott. ¹⁵És elhurczolta Joákind is Babilóniába,

és a király anyját, és a király feleségeit és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogságba hurczolta Jeruzsálemből Babilóniába; ¹⁶És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harcra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. ¹⁷És Babilónia királya Mattaniát, nagybátyját, tette ő helyette királylányá, és nevét Sédékiásra változtatta. ¹⁸Huszonnegy esztendő volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett és tizenegyet esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremiás leánya. ¹⁹És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt; ²⁰Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, míg csak el nem vetette őket az ő országja elől. Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

25És történt az ő uralkodásának kilencedik esztendejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott ellene, és köröskörül ostromtornyokat építettek ellene. ²És megszállva tartatott a város Sédékiás király tizenegyedik esztendejéig; ³De a [negyedik] hónap kilencedik napján akkora inség lett a városban, hogy nem volt mit enni a föld népének. ⁴És betöretett a város, és a harcosok mind [futni kezdtek] éjjel a kettős köfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott [táboroztak] a város körül. És a [király] is elfutott a pusztá útján. ⁵De a Káldeusok hada úzóbe vette a királyt, és utólérték őt Jerikhó mezején, és egész serege szétszóródott mellöle. ⁶És elfogták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához Riblába, a hol ítéletet tartottak fölötte. ⁷És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágták le; Sédékiás szemeit pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt Babilóniába. ⁸És az ötödik hónap hetedik napján - ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának tizenkilencedik esztendeje - feljött Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája Jeruzsálemben; ⁹És felgyújtotta az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és mind a nagy palotákat felégette tüzzel. ¹⁰És Jeruzsálem köfalait köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával volt. ¹¹A többi népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet mind elhurczolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. ¹²A föld népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőműveseket és szántó-vető embereket. ¹³És a rézoszlopokat, a melyek az Úr házában voltak, és [a mosdómedenczék] talpait és a réztengert, a mely az Úr házában [volt,] összetörték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. ¹⁴Elvitték a fazekakat is, a lapátokat, a késeket, temjénezőket, és minden, szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. ¹⁵És elvitte a vitézek hadnagya a serpenyöket, a medenczéket, a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, ¹⁶A két [réz]oszlopot, a [réz]tengert és a [mosdómedenczék]

talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában; megmérhetetlen volt mindezeknek az edényeknek a reze. ¹⁷Az egyik oszlop magassága tizenhét sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül hálózat és gránátalmák mind érczből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. ¹⁸És elhurczolta a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot, a második rendből és a három ajtónállót, ¹⁹És a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó férfiak előjáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt vala a föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a kik ott találtattak a városban. ²⁰És vevé őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Riblába, ²¹És levágta őket Babilónia királya, és megölte Riblában a Hámát földjén. És [így] vitették el Júda az ő földjéről. ²²A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát, rendelte tisztartóul. ²³Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai mind, és az ő embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tisztartóvá, elmentek Gedáliához Mispába, Izmaél, a Nétánia fia, és Johanán, a Kareáh fia, és Serája, a nétofáti Tánhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ök és az ő embereik; ²⁴És megesküdött nekik Gedália és az ő embereiknek, és monda nekik: Ne féljeteK a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgotok lesz. ²⁵A hetedik hónapban azonban elment Izmaél, Nétániának, az Elisáma fiának fia, a ki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megölték Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak Mispában. ²⁶És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Égyiptomba; mert féltek a Káldeusoktól. ²⁷És lön a harminczhetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fogságba hurczoltatása után, a tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházból; ²⁸És kegyesen beszélt vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinél, a kik nála voltak Babilóniában; ²⁹És kicserélte fogsága ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. ³⁰És mindenkor kijárt az ő része, a melyet a király adott neki napról- napra életének minden idejében.

1 Krónika

¹Ádám, Séth, Énós. ²Kénán, Mahalálél, Járed. ³Énókh, Methuseláh, Lámekh. ⁴Noé, Sém, Khám és Jáfet. ⁵Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. ⁶A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth és Tógármah. ⁷Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. ⁸Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. ⁹Khúsnak fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmának pedig fiai: Séba és Dédán. ¹⁰Khús nemzé Nimródót is; ez kezdte hatalmassá lenni a földön. ¹¹Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. ¹²Pathruszimot és Kaszluhimot, a kiktől a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. ¹³Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét és Khétet, ¹⁴És Jebuzeust, Emorreust és Girgazeust. ¹⁵Khivveust, Harkeust és Szineust. ¹⁶Arvadeust, Czemareust és Hamatheust. ¹⁷Sémnek fiai: Élám és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesek. ¹⁸Arpaksád pedig nemzé Séláht és Séláh nemzé Hébert. ¹⁹Hébernek is lett két fia, az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérenek neve pedig Joktán. ²⁰Joktán pedig nemzé Almodádot és Sélefet, Haczarmávetet és Jerákhót, ²¹Hadórámot, Úzált és Diklát, ²²És Ebált, Abimáelt és Sébát, ²³Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai. ²⁴Sém, Arpaksád, Séláh. ²⁵Héber, Péleg, Réu. ²⁶Sérug, Nákhör, Tháré. ²⁷Abrám, ez az Ábrahám. ²⁸Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel. ²⁹Ezeknek nemzetségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót és Kédar, Adbeél és Mibszám. ³⁰Misma és Dúmáh, Massza, Hadad és Théma. ³¹Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az Ismáel fiai. ³²Keturának pedig, az Ábrahám ágyasának fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián, Isbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. ³³És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh. Mindezek a Keturáh fiai. ³⁴Ábrahám pedig nemzé Izsákot; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel. ³⁵Ézsau fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és Korakh. ³⁶Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám, Kenáz és Timna és Amálek. ³⁷Réhuél fiai: Nakhath, Zérakh, Samma és Mizza. ³⁸Szér fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón, Haná, Disón, Eczer és Disán. ³⁹Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna. ⁴⁰Sóbál fiai: Alján és Mánakhát, Hébal, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná. ⁴¹Haná fia: Disón, Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. ⁴²Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán fiai: Húcz és Arán. ⁴³Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az Izráel fiai között király uralkodott volna: Bela, Behor fia, az ő városának neve Dinhába vala. ⁴⁴[Bela] meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a Boczrából való Zerakh fia. ⁴⁵És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. ⁴⁶Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; és az ő városának neve Hávit vala. ⁴⁷Hadád is, hogy meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. ⁴⁸Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. ⁴⁹Saul is meghala, és uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia. ⁵⁰Báhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadád; és az ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehetábéel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. ⁵¹Hadád halála után Edom fejedelmei valának: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, ⁵²Ohólibamá fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem, ⁵³Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, ⁵⁴Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

2Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakhár és Zebulon; ²Dán, József, Benjámin, Naftali, Gád és Áser. ³Júdának fiai: Hér, Ónán és Séla; e három születék néki a Kanaánita Súahnak leányától. De Hér, Júdának elsőszülött [fia] gonosz vala az Úr szemei előtt, és megöle őt az [Úr]. ⁴Thámár pedig, az ő menyé szülé néki Péreczet és Zerákhót. Júdának fiai mindnyájan öten [valának.] ⁵Pérecz fiai: Kheczrón és Khámul. ⁶Zerákh fiai pedig: Zimri és Ethán, Hémán, Káلكól és Dára; mindenestől öten. ⁷Kárm fiai: Ákán, Izráelnek megrontója, mivel lopott a zsákmányból. ⁸Ethán fia: Azária. ⁹Kheczrón fiai, kik születtenek néki: Jérahméel, Rám és Kélubai. ¹⁰Rám nemzé Amminadábot, Amminadáb pedig nemzé Nakhson, a Júda fiainak fejedelmét. ¹¹Nakhson nemzé Szálmát, Szálma pedig nemzé Boázt; ¹²Boáz nemzé Obedet; Obed nemzé Isait; ¹³Isai pedig nemzé Eliábot, az ő elsőszülöttét, és Abinadábot, másodikat, Simeát, harmadikat. ¹⁴Netanéelt, negyediket, és Raddait, ötödiket. ¹⁵Osetet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiát; ¹⁶És nővereiket, Sérúját és Abigáilt. Sérújának pedig fiai voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. ¹⁷Abigáil szülé Amasát; Amasának atyja pedig az Ismáel nemzetségéből való Jéter vala. ¹⁸Káleb

pedig, a Kheczrón fia nemzett vala az ő Azuba nevű feleségétől származtak.

és Jérióttól; és ezek az ő fiai: Jéser, Sobáb és Ardon.

¹⁹Azuba meghala, és Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki Húrt. ²⁰Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. ²¹Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának leányához; mert ő ezt elvette vala hatvan esztendőskorában, és szülé néki Ségubot. ²²Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád földén. ²³De Gesur és Áram elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek Mákirnak, a Gileád atyjának fiaiei. ²⁴Minekutána pedig meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor szülé néki Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Tékoa atyját. ²⁵Jérakhméelnek, a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. ²⁶Volt más felesége is Jérakhméelnek, Atára nevű; ez az Onám anyja. ²⁷Rámnak, Jérakhméel elsőszülöttének pedig fiai voltak: Maás, Jámin és Héker. ²⁸Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb és Abisúr. ²⁹Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé néki Akhbánt és Mólidot. ³⁰Nádáb fiai: Széled és Appaim: Széled magtalanul halt meg. ³¹Appaim fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia: Ahálai. ³²Jáda fiai, a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter magtalanul halt meg. ³³Jonathán fiai: Pélet és Záza. Ezek voltak a Jérakhméel fiai. ³⁴Sésánnak nem voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy Égyiptombeli szolgája, Járha nevű. ³⁵És adá Sésán e Járha nevű szolgájának az ő leányát feleségül, a ki szülé néki Athait. ³⁶Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán nemzé Zabádot; ³⁷Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé Obedet; ³⁸Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. ³⁹Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; ⁴⁰Elása nemzé Sisémait; Sisémai nemzé Sallumot; ⁴¹Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. ⁴²A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhméel testvére vala: elsőszülötte Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak atyjok, Hebronnak atyja. ⁴³Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rékem és Séma. ⁴⁴Séma pedig nemzé Rahámot, a Jorkeám atyját; és Rékem nemzé Sammait, ⁴⁵A Sammai fia pedig: Máon; ez a Máon [volt] a Bethsúr atyja. ⁴⁶Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. ⁴⁷Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. ⁴⁸A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és Tirhánát. ⁴⁹És szülé Saáfot, Madmanna atyját, Sevát, a Makbéna atyját és Gibeá atyját; és Aksza a Káleb leánya vala. ⁵⁰Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atyja. ⁵¹Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. ⁵²Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-Jeárim atyjának fiai: Haroé, a fél Menuhót [ura]. ⁵³A Kirját-Jeárim háznépei: Jiteusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. ⁵⁴Szálma fiai, Bethlehem és a Netofátbeliak, Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. ⁵⁵És a Jábésben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok, Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékáb házának atyjától

3Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsőszülötte vala Amnon, a Jezréelből való Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigailtól. ²Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. ³Ötödik Sefátia, Abitáltól való; hatodik Jitreám, az ő feleségétől, Eglától való. ⁴[E] hat [fia] születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig harminczhárom esztendeig uralkodék. ⁵Jeruzsálemben pedig ezek születének néki: Simea, Sóbáb, Nátán és Salamon, negyedik, Bathsúától, az Ammiel leányától. ⁶És Ibhár, Elisáma és Elifélet. ⁷Nógah, Néfeg és Jáfia. ⁸És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. ⁹Mindezek a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiain kívül; és ezeknek a huga, Támár. ¹⁰Salamonnak pedig fia volt Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. ¹¹Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. ¹²Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. ¹³Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse. ¹⁴Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. ¹⁵Jósiásnak pedig fiai: elsőszülötte Johanán, második Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. ¹⁶Jójákim fiai: az ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. ¹⁷Jékóniásnak fiai: Assir, ennek fia Saálthiel. ¹⁸És Malkiráam, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Nédábá. ¹⁹Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az ő hugok vala Selómit. ²⁰És Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, [ezek] öten. ²¹Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; [és] Refája fiai [és] Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai. ²²És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárja és Sáfát, ezek hatan. ²³Neárja fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek hárman. ²⁴Eljohénai fiai: Hódajéva, Eliásib, Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; [ezek] heten.

4Júda fiai [ezek:] Pérecz, Kheczrón, Kármi, Húr és Sobál. ²Reája pedig, a Sobál fia nemzé Jáhátot; Jáhát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. ³Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, Jisma, Jidbás; és az ő hugoknak neve Haslelponi. ⁴Pénuel pedig Gedor atyja, és Ezer Húsa atyja. Ezek Efrata elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala. ⁵Ashúrnak pedig, a Tékoa atyjának volt két felesége, Heléa és Naára. ⁶És Naára szülé néki Ahuzámot, Héfert, Teménit és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. ⁷Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán [és Kócz.] ⁸Kócz pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és Ahárhel háznépét, a ki Hárumnak fia vala. ⁹Jábés pedig testvéreinél tisztelteméltőbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja Jábésnek, mondván: Mivelhogy fájdalommal szülém őt. ¹⁰És Jábés az Izráel Istenét hívá segítségül, mondván: Ha engem megáldanál és az én határomat megszelesítenéd, és a te kezéd én velem lenne, és engem minden veszedelemtől megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. ¹¹Kélub pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhírt; ez az

Eston atyja. ¹²Eston nemzé Béth-Rafát, Paseákhót, Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. ¹³Kénáz fiai: Othniel és Serája; Othniel fia: Hatát. ¹⁴Meonótai nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé-Harasimbeliek atyját, mert mesteremberek valának. ¹⁵Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai; és Kénáz. ¹⁶Jéhalélel fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. ¹⁷Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálon; és szülé Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóa atyját. ¹⁸Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a Gedor atyját és Hébert, a Szóko atyját, Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bithiának, a Faraó leányának fiai, a kit Méred elvett vala. ¹⁹Hódia nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának nővére vala: Hagármí és a Maakátbeli Estemóa. ²⁰Simon fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. Isi fiai: Zohét és Benzohét. ²¹Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atyja, és Laáda, Marésa atyja, és a gyapotszövök háznépe Béth-Asbeában; ²²És Jókím és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem. De [ezek már] régi dolgok. ²³Ezek voltak a fazekasok, és Netaimban és Gederában laktak. A királylyal laktak ott, az ő dolgáért. ²⁴Simeon fiai: Némuel, Jámin, Járíb, Zérah, Saul; ²⁵Kinek fia Sallum, kinek fia Míbsám, kinek fia Mísma. ²⁶Mísma fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; ²⁷Siminek tizenhat fia és hat leánya volt; de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépök nem volt oly népes, mint Júda fiaié. ²⁸Lakoznak vala pedig Beersebában és Móladában és Haczar-Suálban. ²⁹Bilhában, Eczemben és Toládban, ³⁰Bétuelben, Hormában és Cziklágban, ³¹Beth-Markabótban, Haczar-Szuszimban, Beth-Biriben és Saárainban; ezek valának az ő városaik mindaddig, míg Dávid királylyá lett. ³²Faluik pedig [ezek:] Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; ³³És mindazok a falvaik, a melyek e városok körül voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetségeik: ³⁴Mesobáb, Jámlek és Jósa, Amásia fia. ³⁵És Jóel és Jéhu, a Jósibia fia, ki Serája fia, ki Asiel fia [vala;] ³⁶És Eljoénai, Jaákoba, Jésohája, Asája, Adiel, Jesiméel és Benája. ³⁷Ziza, a Sifi fia, ki Alon fia, ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája fia. ³⁸Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetségökben, a kik igen elszaporodtak volt atyjok házában. ³⁹Azért elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére [menjenek] és ott barmaiknak legelőt keressenek. ⁴⁰Találának is zsiros és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmas és békességes), mert Khámból valók laktak ott azelőtt. ⁴¹Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, lerombolták sátoraikat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig, s helyökbe letelepedének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket [találtak.] ⁴²És közülök, a Simeon fiai közül, [némelyek] elmenének a Seir hegyére, úgymint ötszázan, a kiknek előljáróik az Isi fiai, Pelátja, Nehárja, Refája és Uzriel voltak. ⁴³És valakik az Amálek nemzetségéből megmaradtak vala, mind levágák azokat, és ott letelepedének mind e mai napig.

5Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindazáltal nem úgy hogy ők neveztessenek származás szerint elsőszülötteknek, ²Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttségnek [haszna] lön Józsefé): ³[Ezek] Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármí. ⁴Jóel fiai: Semája ennek fia, Góg ennek fia, Simeí ennek fia. ⁵Mika ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. ⁶Beéra ennek fia, a kit fogságba vitt Tíglát-Piléser, az Assiriabeli király; ő a Rúbeniták fejedelme vala. ⁷Testvérei pedig, családjaik, nemzetségük megszámlálása szerint [ezek] valának: a fő Jéhíel és Zakariás, ⁸Bela, Azáz fia, ki Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-Meonig. ⁹Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. ¹⁰Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárenusok ellen, és elhullának [azok] az ő kezeik által, és lakának azoknak sátoraikban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. ¹¹A Gád fiai pedig velök szemben a Básán földén laktak Szalkáig. ¹²Jóel vala előljárójok, Sáfám második az után; Johánai és Sáfát Básánban. ¹³És testvéreik, családjaik szerint [ezek]: Mikáel, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és Éber, heten. ¹⁴Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikáel fia, ki Jéisai fia, ki Jahadó fia, ki Búz fia. ¹⁵[És] Ahi, a Gúni fiának, Abdielnek a fia volt a család feje. ¹⁶[Ezek] Gileádban, Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, hatáiraikig. ¹⁷Kik mindnyájan megszámláltatán Jótámnak, a Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, az Izráel királyának idejében. ¹⁸A Rúben fiai közül és a Gáditák közül és a Manasse félnemzetsége közül erős paizs- és fegyverhordozó férfiak, kézívesek és a hadakozásban jártasok, negyvennégyezerhatvenczharzra kész férfiak; ¹⁹Hadakoztak a Hágárenusok ellen, Jétúr, Náfis és Nódáb ellen. ²⁰És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárenusok és mindazok, a kik ezekkel valának; mert az Istenhez kiáltának harcz közben, és ő meghallgatá őket, mert ő benne bíztak. ²¹És elvívék az ő barmaikat, ötvenezer tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer embert. ²²A seb miatt pedig sokan elhullának; mert Istentől vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogságig. ²³A Manasse nemzetsége felének fiai pedig [azon] a földön laktak, [a mely] Básántól Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegyéig [terjedt,] [mert] igen megsokasodtak vala. ²⁴És ezek voltak az ő atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, Irméja, Hodavía és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között fők voltak. ²⁵Vétkezének pedig az ő atyjoknak Istene ellen; mert a föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodán a kiket az Isten szemök elől elpusztított. ²⁶Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és Tíglát-Pilésernek, az assirii királynak szívét, és fogva elvívék

őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manasse félnemzetségét fia, ki Hilkia fia. ⁴⁶Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. ⁴⁷Ki Makhli fia, ki Musi fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. ⁴⁸És testvéreik, a Léviták rendeltetnek vala az Isten háza hajlékának egyéb szolgálatjára. ⁴⁹Áron pedig és az ő fiai az egészen megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az Izrael megszentelésére [rendeltetének] mind a szerint, a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt. ⁵⁰Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia Fineás, ennek fia Abisua. ⁵¹Ennek fia Bukki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája. ⁵²Ennek fia Merájót, ennek fia Amárja, ennek fia Akhitúb. ⁵³Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás. ⁵⁴És az Áron fiainak, a Kéhátiták nemzetségéből, ezek a lakhelyeik, letelepedésük szerint az ő vidékükön, mert ez jutott volt nekik sors által. ⁵⁵Ők kapták Hebront, a Júda földében és a körulte való legelőket. ⁵⁶De e város földjeit és annak faluit Kálebnek, a Jefunné fiának adák. ⁵⁷Az Áron fiainak azért a Júda városai közül adák a menedékvárosokat, Hebront, Libnát és legelőit, Jatthirt és Esthemoát és ezeknek legelőit, ⁵⁸És Hilent és annak legelőit, és Débirt és annak legelőit, ⁵⁹Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak legelőit. ⁶⁰A Benjámin nemzetségéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót [várost] [is] és annak legelőit. Ezeknek az ő nemzetségek szerint tizenhárom városuk volt. ⁶¹A Kéhát többi fiainak pedig az egy nemzetségnek családjaitól, és a félnemzetségből, a Manasse nemzetségének felétől, sors által tíz várost adtak. ⁶²Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetségek szerint az Izsakhár nemzetségéből, az Áser nemzetségéből, a Nafthali nemzetségéből és a Manasse nemzetségéből Básánban [adtak] tizenhárom várost. ⁶³A Mérári fiainak az ő nemzetségek szerint a Rúben nemzetségéből, a Gád nemzetségéből és a Zebulon nemzetségéből sors által tizenkét várost. ⁶⁴Adának tehát az Izrael fiai a Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel együtt. ⁶⁵Sors által adták a Júda nemzetségéből, a Simeon nemzetségéből és a Benjámin nemzetségéből ezeket a névszerint megnevezett városokat. ⁶⁶Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjaiából valók voltak, és a határukban [levő] városok az Efraim nemzetségéből valának: ⁶⁷Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegyén, Gézert és annak legelőit. ⁶⁸És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. ⁶⁹Ajalont és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. ⁷⁰A Manasse nemzetségének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. ⁷¹A Gerson fiainak [pedig] a Manasse félnemzetségéből Gólánt Básánban és annak legelőit, és Astarótot és annak legelőit: ⁷²Az Izsakhár nemzetségéből [adták] Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. ⁷³Rámótot és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. ⁷⁴Az Áser nemzetségéből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. ⁷⁵Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. ⁷⁶A Nafthali nemzetségéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. ⁷⁷A Mérári többi fiainak a Zebulon

⁶Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. ²Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. ³Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. ⁴Eleázár nemzé Fineást, Fineás nemzé Abisuát; ⁵Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzi; ⁶Uzzi nemzé Zeráhiát, Zeráhia nemzé Merájót; ⁷Merájót nemzé Amáriát, Amária nemzé Ahitúbot; ⁸Ahitúb nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ahimáhást; ⁹Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; ¹⁰Jóhanán nemzé Azáriát, ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. ¹¹Azária nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbot; ¹²Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; ¹³Sallum nemzé Hilkiát; Hilkia nemzé Azáriát; ¹⁴Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadákot; ¹⁵Jéhozadék pedig [fogságba] méne, mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogságba viteté Nabukodonozor által. ¹⁶Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. ¹⁷Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi. ¹⁸Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. ¹⁹Mérári fiai: Makhli és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő nemzetségeik szerint. ²⁰Gersonnak [fiai]: Ligni az ő fia, Jáhát ennek fia, Zima ennek fia. ²¹Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zérah ennek fia és Jáethérai ennek fia. ²²Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; ²³Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia és Asszir ennek fia. ²⁴Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzziának ennek fia és Saul ennek fia. ²⁵Elkána fiai: Amásai és Ahimót, ²⁶Elkána. Elkána fia: Sófai az ő fia és Náhát ennek fia. ²⁷Eliáb ennek fia, Jérohám ennek fia, Elkána ennek fia. ²⁸Sámuel fiai pedig: az elsőszülött Vásni, a [második] Abija. ²⁹Mérári fiai: Mahli, Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. ³⁰Simea ennek fia, Haggiya ennek fia és Asája ennek fia. ³¹Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az [Isten] ládája elhelyeztetett. ³²És a míg Salamon felépíté az Úr házat Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátora előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. ³³Ezek pedig a kik szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közül Hémán főéneklő, Jól fia, ki Sámuel fia. ³⁴Ki Elkána fia, ki Jérohám fia, ki Eliél fia, ki Thóa fia. ³⁵Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. ³⁶Ki Elkána fia, ki Jól fia, ki Azárja fia, ki Séfánia fia. ³⁷Ki Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia. ³⁸Ki Jiczhár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izrael fia. ³⁹És ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás fia, ki Simea fia [vala.] ⁴⁰Ki Mikáel fia, ki Bahásia fia, ki Melkija fia. ⁴¹Ki Ethni fia, ki Zérah fia, ki Adája fia. ⁴²Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia. ⁴³Ki Jáhát fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. ⁴⁴Továbbá a Mérári fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől [állnak vala:] Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. ⁴⁵Ki Kasábja fia, ki Amásia

nemzetségéből Rimmont és annak legelőit, és Thábort és annak legelőit. ⁷⁸A Jordánon túl Jérikhó ellenében a Jordánna napkelet felől való részében a Rúben nemzetségéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. ⁷⁹Kedemótot és annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. ⁸⁰A Gád nemzetségéből Rámótot Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. ⁸¹Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7 Izszakhár fiai: Thóla, Pua, Jásub és Simron, négyen. ²Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai, Jíbsám és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyjaiaknak családjaiban. A Thóla [fiai] erős hadakozók voltak nemzetségökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. ³Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikáel, Obádia, Joel, Issia, ötven, a kik mind főemberek valának. ⁴És közöttük nemzetségeik és családjaik szerint harminczhatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségök volt és [sok] fiuk [is]. ⁵Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsége szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolczvanhétezeren szám szerint mindenestől. ⁶Benjámín [fiai]: Bela, Béker és Jediáel, hárman. ⁷Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérimót és Hiri, öt főember az ő nemzetségökben, erős hadakozó férfiak, a kik megszámláltatván huszonkétezerharmincznégyen valának. ⁸Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet; ezek mindnyájan Béker fiai. ⁹Azok megszámláltatván nemzetségeik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázán valának. ¹⁰Továbbá Jédiáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámín, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. ¹¹Ezek mind Jédiáel fiai, családfők, erős hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázán mehetnek vala ki a viadalra. ¹²Ír fiai: Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. ¹³Naftali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fia. ¹⁴Manasse fiai: Aszriel, kit szüle [az ő felesége.] Az ő ágyastársa pedig, a Siriabeli asszony szüle Mákirt, a Gileád atyját. ¹⁵Mákir pedig vevé feleségül Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek neve Maáka. A másíknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. ¹⁶Maáka, a Mákir felesége szüle fiat, a kit nevezze Péresnek; annak pedig öcscsét Séresnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. ¹⁷Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. ¹⁸Az ő huga, Moléket pedig szüle Ishodot, Abiézert és Makhlát. ¹⁹Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniam. ²⁰Efraim fiai pedig: Sútélákh, kinek fia Bédred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. ²¹Ennek fia Zábád, ennek fia Sútélákh, Ezer és Elhád. És megölék ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alémentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. ²²Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyjafiai, és őt vigasztalják vala. ²³Beméne azért az ő feleségéhez, ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő házában. ²⁴Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. ²⁵Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek

fia Táhán. ²⁶Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud, ennek fia Elisáma. ²⁷Ennek fia Nún, ennek fia Józsué. ²⁸Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel és annak mezővárosai; napkeletre Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázáig és az ehhez tartozó mezővárosokig; ²⁹És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának, Józsefnek fiai. ³⁰Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok. ³¹Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki Birzávit atyja volt. ³²Khéber pedig nemzé Jaffétet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat. ³³Jaffét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaffét fiai. ³⁴Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám. ³⁵Testvéreinek, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál. ³⁶Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra. ³⁷Bésér, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. ³⁸Jéter fiai: Jéfunné, Pispá és Ara. ³⁹Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. ⁴⁰Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott harczosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetségök rendje szerint, huszonhatezer harczra képes férfi volt.

8 Benjámín pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét, másodikat Asbél, harmadikat Akhráhot, ²Negyediket Nóhát, és Ráját ötödiket. ³(Belának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd, Abisua, Naamán, Ahóah.) ⁵Gérát, Sefufánt és Hurámot. ⁶Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberek a Géba [város]ában lakó nemzetség között, kiket fogságba vittek Manahátba. ⁷Nevezetesen Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogságba): nemzé pedig Uzzát és Akhihúdót. ⁸Saharáim pedig nemzé a Moáb mezején, minekutána eltaszítá feleségeit, Husimot és Baarát; ⁹Nemzé [Hódes] nevű feleségétől Jobábot és Sibját, Mésát és Malkámot, ¹⁰Jéust is, Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberek az ő nemzetségökben. ¹¹Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált. ¹²Elpaál fiai: Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és ennek mezővárosait. ¹³Béria, Séma, (ezek voltak fők az Ajalonban lakozó nemzetségek közt, és ezek üzték vala el Gáthnak lakóit), ¹⁴Ahio, Sasák, Jeremót, ¹⁵Zebádia, Arád, Ader. ¹⁶Mikáel, Ispa, Jóha, Béria fiai. ¹⁷Zebádia, Mésullám, Hizki, Héber. ¹⁸Ismérai, Izlia és Jobáb; Elpaál fiai. ¹⁹Jákim, Zikri, Zabdi, ²⁰Eliénai, Silletai, Eliel, ²¹Adája, Berája és Simrát, Simhi fiai. ²²Jispán, Eber, Eliel, ²³Abdon, Zikri, Hanán, ²⁴Hanánja, Elám, Anatótija, ²⁵Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, ²⁶Samsérai, Sehárja, Atália. ²⁷Jaarésia, Elia, és Zikri, Jérohám fiai. ²⁸Ezek voltak a családfők az ő nemzetségök szerint, főemberek és ezek laktak Jeruzsálemben. ²⁹Gibeonban pedig laktak Gibeonnak atyja; az ő feleségének neve Maaka [vala]. ³⁰És az ő elsőszülötte Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; ³¹Gedor, Ahio és Zéker, ³²És Miklót, [a ki] nemzé Simámot. Ezek is testvéreiknek átellenében, Jeruzsálemben laktak testvéreikkel. ³³Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált. ³⁴Jonathán fia: Méribbaál; Méribbaál nemzé Mikát. ³⁵Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea és Akház.

³⁶Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé Mósát; ³⁷Mósa pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elása, ennek fia Asel. ³⁸Továbbá Aselnek hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. ³⁹Az ő testvéreinek Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötte, Jéus második és Elifélet harmadik. ⁴⁰És az Ulám fiai erős hadakozó férfiak, kézivesek voltak, s gyermekeik és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közül valók [voltak.]

9Az egész Izráel megszámláltatván nemzetségeik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak könyvébe, a kik gonoszságukért Babilóniába vitetének. ²A legelső lakosok az ő jószágaikon s városaikban, ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. ³Mert Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közül s Benjámin fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: ⁴Utái, Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérecz fiai közül való, ki Júda fia vala. ⁵A Silóniták közül, Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai. ⁶A Zerah fiai közül: Jéuel és az ő atyjafiai, hatszázkilencvenen. ⁷A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia fia, ki Hasénua fia. ⁸Ibnéja, Jérohám fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Séfátja fia, ki Reuel fia, ki Ibnija fia [vala.] ⁹Testvéreik, nemzetségeik szerint, kilencszázötvenhatalan valának; ezek mind családfők voltak az ő atyjok háznépe szerint. ¹⁰A papok közül is: Jedája, Jéhojáríb és Jákin. ¹¹Azária, Hilkia fia, ki Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérajót fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala. ¹²És Adája Jérohám fia, ki Pashúr fia, ki Málkija fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám fia, ki Mésillémit fia, ki Immer fia. ¹³Ezeknek atyjokfiai az ő családjainak fejei, ezerhétszázhatvanan [valának,] buzgók az Isten háza dolgának munkájában. ¹⁴A Léviták közül Semája, Hásub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közül. ¹⁵Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. ¹⁶Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki Jédutun fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, a ki Nétofáti faluiban lakik vala. ¹⁷És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és ezek testvérei; Sallum pedig fő [vala.] ¹⁸(És [ennek] mindez ideig a királykapun [van helye] napkelet felől.) Ezek az ajtónállók a Léviták rendje szerint. ¹⁹Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórakh fia, és ennek rokonságai a Kórakhiták családjából a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyáik az Úr seregében őrizték vala a bejáratot, ²⁰Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előjárójok, kivel az Úr vala. ²¹Zakariás, a Meselémi fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. ²²Ezek mind választott ajtónállók voltak, kétszázötvenketten; kik az ő faluikban, nemzetségek szerint, megszámláltattak volt; kiket Dávid rendelt és Sámuel próféta az ő tisztökbe. ²³Ők és fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátoznak kapuit. ²⁴Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugotra, északra és délre. ²⁵És

ezeknek atyjokfiai az ő faluikban [valának,] de minden hetednap amazokhoz felmenének Jeruzsálembé bizonyos ideig. ²⁶De a kapunállók négy főemberének állandó megbizatusuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. ²⁷És az Úrnak háza körül hálnak vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és minden reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. ²⁸És ő közülök [némelyek] a szolgálati edényekre [viselnek vala gondot;] mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelnél számon veszik vala azokat. ²⁹Ugyanazok közül választattak vala [némelyek másféle] edénynek, a szenthely minden eszközeinek, a lisztnek, bornak, olajnak, tömjénnek és fűszereknek [gondviselésére.] ³⁰A papok fiai közül valók csinálják vala fűszerekből a drágakenetet is. ³¹Továbbá Mattitja, a Léviták közül való (ki elsőszülötte a Kórakhiták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. ³²A Kéhátiták fiai és azok atyjokfiai közül [rendeltettek volt] a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészsítsék [azt]. ³³Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának [egyéb tisztól] az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. ³⁴Ezek a Léviták között családfők nemzetségek szerint, [főemberek, és] ezek Jeruzsálemben laktak. ³⁵Gibeonban pedig laktak a Gibeon atyja, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. ³⁶Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. ³⁷Gedor, Ahíó, Zékária és Miklót. ³⁸Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. ³⁹Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádábot és Esbaált. ⁴⁰Jonathán fia Méribbaál; és Méribbaál nemzé Mikát. ⁴¹Mika fiai: Piton, Mélek és Táréa. ⁴²Akház pedig nemzé Jahrát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. ⁴³Mósa nemzé Bineát, ennek fia Ráfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. ⁴⁴Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és [néhányan] a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. ²Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Malkisuát, a Saul fiait. ³És a viadal igen heves volt Saul körül, és rátalálván a kézivesek, nyilakkal megsebesíték őt. ⁴És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert netalán eljőnek e körülmételetlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azért Saul a fegyvert, és belé bocsátkozék. ⁵Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátkozék, és meghala. ⁶Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. ⁷Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiai, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai meghaltak: pusztán hagyák városaikat és elfutának.

Akkor eljövének a Filiszteusok, és azokba beszállának. ⁸Lőn pedig másodnap, eljövének a Filiszteusok, hogy a holtakat kifosztásák, és megtalálák Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. ⁹És kifoszták őt, és elvevék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványaiknak és a népnek. ¹⁰Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel. ¹¹Mikor pedig meghallották az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: ¹²Feltámadának mindnyájan az erős férfiak, és elvivék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jábesbe vivén, eltemeték azoknak csontjait a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig. ¹³Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak ígéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördögöst is megkereste, hogy megkérdezze; ¹⁴És nem az Urat kérde. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlének az Izráeliták mindnyájan Dávidhoz Hebronba, mondván: Ímé mi a te csontod és a te tested vagyunk; ²Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráelt ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen. ³Elmenének azért mindnyájan az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tön Dávid velök Hebronban az Úr előtt; és királylyá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint. ⁴Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai). ⁵És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevé Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa; ⁶Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előljáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Séruja fia; és lőn előljáróvá. ⁷Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának. ⁸És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körül; Joáb pedig megépíté a városnak maradékát. ⁹És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele. ¹⁰Ezek pedig a hősök előljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylyá válaszsák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. ¹¹Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakhmoni fia, a harmincznak előljárója; ez emelte vala fel az ő kopjáját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíte. ¹²Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; a ki a három hős közül [egy] vala. ¹³Ő vala Dáviddal Pasdamimban, a hová összegyűlének a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. ¹⁴De űk megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással. ¹⁵Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig tábort járanak a Réfaim völgyben.

¹⁶(Dávid az erősségben vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehennél.) ¹⁷Kivána Dávid [vizet,] és monda: Óh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! ¹⁸Akkor keresztülvágták magokat hárman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté azt az űrnak. ¹⁹És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak vérét igyam-é meg, a kik életöket halálra vetették? Mert űk ezt életök veszedelmével hozták. És [semmiképen] nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. ²⁰És Abisai, a Joáb testvére vala e háromnak előljárója; ő ragadott vala dárdát háromszáz ellen, [a kiket] megsebesíte; és ő volt a leghíresebb a három között. ²¹A három közül a kettőnél híresebb vala, azért volt azok előljárója; de azért [egymaga] még sem ért föl a hárommal. ²²Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből, a ki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két oroslánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az oroslánt, mikor havas idő volt. ²³Ugyanez ölé meg az Égyiptombeli férfit, akinek magassága őt sing volt, és oly dárda vala az Égyiptombeli férfiú kezében, mint a szövő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával, s kiragadá az Égyiptombeli ember kezéből a dárdát, és saját dárdájával általveré. ²⁴Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, a ki híres vala a három hős között. ²⁵Híres vala ő a harmincz között, de azzal a hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. ²⁶A seregek pedig [ezek] vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. ²⁷Haróritból való Sammót, Péloból való Héles, ²⁸Tékoabeli Hira, Ikkés fia, Anatótbeli Abiézer, ²⁹Húsatbéli Sibbékai, Ahóhitbéli Hirai. ³⁰Nétofátbéli Maharai, Nétofátbéli Héled, Bahána fia; ³¹Ittai, Ribai fia, a Benjámin fiainak Gibeá városából való; Pirátonbéli Benája; ³²Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbátbéli Abiel; ³³Baharumi Azmávet, Saálonbéli Eliáhba; ³⁴Gisonbéli Hásem fiai: Jonathán, Hararitbéli Ságé fia. ³⁵Hararitbéli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, ³⁶Mekerátbéli Héfer, Pélonbéli Ahija, ³⁷Kármelből való Hésró, Naárai, Ezbái fia, ³⁸Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; ³⁹Sélek, Ammon nemzetségéből való; Berótbéli Naárai, Joábnak, a ki Séruja fia vala, fegyverhordozója; ⁴⁰Itrébéli Hira, Itrébéli Gáreb, ⁴¹Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; ⁴²Hadina, a Rúben nemzetségéből való Siza fia, ki a Rúbeniták előljárója vala, és vele harminczan valának. ⁴³Hanán, Maaka fia, és Mitnibéli Jósafát, ⁴⁴Asterátbéli Uzzija; Sába és Jéhiel, Aroerbéli Hótám fiai. ⁴⁵Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibéli. ⁴⁶Mihávimbéli Eliel, Jéribai és Jósávia, Elnaám fia, és Jitma, Moáb nemzetségéből való. ⁴⁷Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

12 Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harcban segítői voltak. ²Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kövel [hajítanak] és nyíllal lönek vala,

a kik Saul atyjafiai közül valók valának, Benjámin nemzetségéből; Benjámin fiai közül, a kik Saul atyjafiai valának, háromezer; ³Előljáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziel és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótból, ⁴És a Gibeonbeli Ismája, a harmincz közül való hős, a kiknek előljárójok is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederáttbeli Józabád, ⁵Elúzai, Jérimót, Behália, Semária és Hárufbéli Sefátja, ⁶Elkána, Isija, Azaréel, Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. ⁷Joéla és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. ⁸A Gáditák közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségekben, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a [kiknek] orczájuk, mint az oroszlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen lakozó vadkecskékhez. ⁹Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik, ¹⁰Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, ¹¹Attála. ¹²A Dániták közül, a kik a viadalhoz készek valának, hatodik, Eliel hetedik, ¹³Nyolczadik Johanán, kilenczedik Elzabád, ¹⁴Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. ¹⁵Ezeken voltak főemberek a seregben a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! ¹⁶Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az [árvíz] a partot felülmúlta, és elúzték mindazokat, a kik a völgyben [valának] napkelet felől és napnyugot felől. ¹⁷Jövének Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai közül is az erősségekbe. ¹⁸És kiméne Dávid elejökbe, és felelvén, monda nékik: Hogyha békesség okáért jöttök hozzám, hogy segítségem legyetek, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csálni, [hogy eláruljatok] az én ellenségeimnek, holott szomszédoságukban levök, mint [mások] Izsakhárig, Zebulonig és Nafthaliig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és ökrökön, eleséget, lisztet, fűgét, aszuszölöt, kenyéret, olajat, [vágó]barmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy öröm vala Izráelben.

13 Tanácsot tartá pedig Dávid az ezredeknél és századoknál fejével és minden előljárókkal. ²És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha néktek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünktől [van:] küldjünk el mindenfelé a mi atyáinkfiainhoz, a kik [otthon] maradtak Izráel minden tartományaiban, s velök együtt a papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy [ők is] gyűljenek hozzánk. ³Hogy hozzuk ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törődöttünk vele. ⁴És monda az egész gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak [látatték] e dolog az egész nép előtt. ⁵Összegyűjté azért Dávid mind az Izráel népét Egyiptomnak Nilus folyóvizétől fogva egészen Hámáig, hogy az Istennek ládáját elhozzák Kirjáth-Jeárimból. ⁶Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába [vagy] Kirjáth-Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládáját, mely az ő nevéről neveztetik, a ki a Khérubok közt ül. ⁷És helyhezteték az Isten ládáját az Abinádáb házából [egy] új szekérré; Uzza és Ahió vezetik vala a szekeret. ⁸Dávid pedig és az egész Izráel tánczolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, cziterákkal, hegedűkkel, dobokkal, czimbalmokkal és kürtökkel. ⁹Mikor pedig jutottak a Kidon szérűjéhez, Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre tértek vala. ¹⁰És az Úrnak

haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, s meghala ugyanott az Isten előtt. ¹¹Akkor Dávid igen megdöbben, hogy az Úr [ily] csapással sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának nevezik. ¹²És félni kezdte Dávid azon a napon Istentől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?! ¹³És nem vivé be Dávid magához a ládat a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus Obed-Edom házában. ¹⁴És az Isten ládája Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

14Küldte pedig Hírá, Tírus királya Dávidhoz követeket: czédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak. ²És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen felmagasztaltott vala az ő országa az ő népéért, az Izráelért. ³Vön pedig Dávid még [több] feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még [több] fiakat és leányokat. ⁴És ezek neveik azoknak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon, ⁵Ibhár, Elisua és Elpélet, ⁶Nógah, Néfeg és Jáfia, ⁷Elisáma, Beheljada és Elifélet. ⁸Megértvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királylyá kenetett fel az egész Izráel felett, feljövének mind a Filiszteusok, hogy megkeressék Dávidot. Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment. ⁹A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének a Réfaim völgyében. ¹⁰Akkor Dávid megkérdé az Istent, mondván: Felmenjek-e a Filiszteusok ellen, és kezembe adod-e őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezembe adom őket. ¹¹Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlata az én ellenségeimet az én kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-perásimnak. ¹²És ott hagyák az ő [bálvány] isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessék azokat. ¹³Ismét [feltámadának] a Filiszteusok és a völgyben szétterjeszkedtek. ¹⁴Azért Dávid ismét megkérdé az Istent, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok, hanem fordulj el tőlök, és menj reájok a szederfák irányában; ¹⁵És mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát. ¹⁶Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig. ¹⁷És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

15Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten ládájának, és annak sátozt állított fel. ²Akkor monda Dávid: Nem [szabad] másnak hordozni az Isten ládáját, hanem csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten ládáját, és néki szolgáljanak mindörökké. ³Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálemben az egész Izráel népét, hogy az Úr ládáját az ő helyére vitesse, melyet számára csináltatott vala. ⁴Összegyűjté

Dávid az Áron fiait is és a Lévitákat. ⁵A Kéhát fiai között fő vala Uriel, és az ő atyjafiai százhuszan [valának.] ⁶A Mérári fiai között Asája volt a fő, és az ő atyjafiai kétszázhuszan [valának.] ⁷A Gerson fiai között Jóel volt a fő, és az ő atyjafiai százharminczan [valának.] ⁸Az Elisáfán fiai között Semája volt a fő, és az ő atyjafiai kétszázan [valának.] ⁹A Hebron fiai között Eliel volt a fő, és az ő atyjafiai nyolczvanan [valának.] ¹⁰Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb és az ő atyjafiai száztizenketten. ¹¹Hivatá akkor Dávid Sádók és Abjátár papokat, a Léviták közül pedig Urielt, Asáját, Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádábot. ¹²És monda nékik: Ti vagytok a Léviták családfői. Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiat, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének ládáját [arra a helyre, a melyet] készítettem számára. ¹³Mint hogy kezdettől fogva nem [mívelték ezt,] az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. ¹⁴Megszentelék azért magokat a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének ládáját. ¹⁵És felvévék a Léviták fiai az Isten ládáját, úgy, a mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaikra. ¹⁶És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, cziterákkal és czimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval, nagy örömmel. ¹⁷Választák azért a Léviták Hémánt a Jóel fiát, és az ő atyjafiai közül Asáfot, a Berekiás fiát, és a Mérári fiai közül, a kik azoknak atyjokfiai valának, Etánt, a Kúsája fiát. ¹⁸És ő velök együtt az ő atyjokfiat másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt, Semirámót, Jehielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maasját, Mattithját, Elifélet, Miknéját, Obed-Edomot és Jehielt, a kik ajtónállók valának. ¹⁹Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czimbalmokkal, hogy zengedezzenek; ²⁰Zakariás, Aziel, Semirámót, Jehiel, Unni, Eliáb, Maasája és Benája lantokkal a szűzek módjára; ²¹Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jehiel és Azaziás, hogy énekeljenek cziterákkal a nyolczhúrú szerint. ²²És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatá az éneklést, mivel tudós vala. ²³Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: ²⁴Sébániás pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt; Obed-Edom és Jehija, a kik kapunállók valának, a láda után [mennek vala.] ²⁵Dávid pedig s az Izráel vénei és az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját az Obed-Edom házából, nagy örömben valának. ²⁶Lön pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, akik az Úr szövetségének ládáját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. ²⁷Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltöztvén, valamint a Léviták mind, a kik a ládát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelének (Dávidon pedig golycsból csinált efód vala). ²⁸És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és cziterákkal. ²⁹Mikor pedig immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekinte az ablakon, s látván, hogy Dávid

király tánczol és vígad, szívében megutálja őt.

16Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. ²És mikor Dávid elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. ³És osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyeret, és egy-egy darab húst és egy-egy kalácsot. ⁴És rendelete az Úr ládája elé a Léviták közül szolgálókat, a kik hirdessék, tiszteljék és dicsérjék az Urat, Izráel Istenét. ⁵Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámon, Jékhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; ⁶Továbbá Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének ládája előtt. ⁷Azon a napon adott Dávid először [éneket] az Úrnak dicséretére Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe. ⁸Dicsérjétek az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. ⁹Énekeljétek néki, mondjátok dicséretet néki, beszéljétek minden csudálatos dolgairól. ¹⁰Dicsekedjétek az ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. ¹¹Keressétek az Urat és az ő erősségét; keressétek az ő orczáját szüntelen. ¹²Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedtetek az ő csudáiról és az ő szájának ítéletiről. ¹³Óh Izráelnek, az ő szolgájának magva! Jákóbnak, az ő választottjának fiai! ¹⁴Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az ő ítéletei! ¹⁵Emlékezzetek meg örökké az ő szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetségig; ¹⁶A melyet szerzett Ábrahámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. ¹⁷Amelyet állíta Jákóbnak [örök] végzésül, Izráelnek örökkévaló szövetségül, ¹⁸Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek örökségtek. ¹⁹Midőn ti számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zsellérek azon a földön; ²⁰Mert járnak vala egyik nemzetségtől a másikhoz, és egyik országból más országba: ²¹Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. ²²[Ezt mondván:] Az én felkentjeimet ne bántsátok, prófétáimnak se ártsatok. ²³Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-napra hirdessétek az ő szabadítását. ²⁴Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csudálatos dolgait; ²⁵Mert nagy az Úr és igen dicsérendő, és rettenetes minden istenek felett; ²⁶Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtette az egeket. ²⁷Dicsőség és tisztesség van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. ²⁸Adjatok az Úrnak, népeknek nemzetségeim, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! ²⁹Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jöjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. ³⁰Rettegjen az egész föld az ő orczájától; a föld kereksége is megerősítettetik, hogy ne ingadozzék. ³¹Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! ³²Zengjen a tenger és az ő teljessége; örvendezzen a mező

és minden, a mi azon van. ³³Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái az Úr előtt, mikor eljövend megítélni a földet. ³⁴Tiszteljétek az Urat, mert igen jó, mert örökkévaló az ő irgalmassága. ³⁵És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a te szent nevedet tisztelhesünk, dicsekedhesünk a te dicséretedben! ³⁶Áldott legyen az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! És monda a sokaság: Ámen! és dicsére az Urat. ³⁷Ott hagyá azért [Dávid] az Úr szövetségének ládájánál Asáfot és az ő atyjafiai, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak, ³⁸Obed-Edomot és az ő hatvannyolcz atyjafiát (Obed-Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig ajtónállóknak. ³⁹Sádók papot pedig és az ő pap atyjafiai, az Úr sátora előtt [hagyá] a magaslaton, mely Gibeonban vala; ⁴⁰Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy mindent a szerint [cselekedjenek], a mint megiratott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek, ⁴¹Hémánt is és Jédutunt velök [hagyá,] és többeket is választott, a kik nevök szerint megneveztettek, hogy az Urat dicsérjék, mert az ő irgalmassága örökkévaló. ⁴²És ő velök Hémánt és Jédutunt kürtökkel, czimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival. A Jédutun fiait pedig kapunállókká [tevé]. ⁴³Akkor eltávozék az egész nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az ő háznépét is megáldja.

17Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ülne, monda Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából csinált házban lakom, az Úr szövetségének ládája pedig kárpitok alatt. ²Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. ³Azon éjjel pedig lőn az Istennek szava Nátánhoz, mondván: ⁴Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul; ⁵Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba [mentem] és sátorból [sátorba.] ⁶A mely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel bírái közül (a kiknek parancsoltam vala, hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? ⁷Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izráelnek, ⁸És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elöl elvesztettem, ennekfelette [oly] hírt szerzettem néked, a minemű hírok engem, a hatalmasoknak, a kik a földön vannak; ⁹Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt. ¹⁰És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy bírák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked. ¹¹És lészen, mikor betelnek a te

életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közül való lesz, és az ő országát megerősítem. ¹²Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. ¹³Én leszek néki atyja, ő pedig fiam léssen, és az én irgalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te előtted valótól elvettem; ¹⁴Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz mindörökké. ¹⁵Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. ¹⁶Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki [vagyok] én, óh Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engemet eddig juttattál? ¹⁷Sőt még ez is kevés volt előtted, óh Isten! hanem ennekfelette szólál jövendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettél engemet, Úr Isten! ¹⁸És mit [kérhetne] Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztességére, holott te [jól] ismered a te szolgádat? ¹⁹Óh Uram, a te szolgáért és a te szíved szerint cselekedéd mind e nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindezeket a csudálatos dolgokat, ²⁰(Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), mind a szerint, a mint füleinkkel hallottuk. ²¹És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetség a földön, a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerezzen, kiüdvén a pogányokat a te néped elől, a melyet Égyiptomból megszabadítál! ²²És az Izráel népét a te népeddé tevéd mindörökké, és te Uram, nékik Istenök lettél. ²³Most azért Uram, a szó, a melyet szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősíttessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál. ²⁴Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izráel Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. ²⁵Mínthogy te, én Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelentetted, hogy néki házat csinálj: ezokáért indula meg a te szolgád, hogy könyörgene előtted. ²⁶Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e [jól] dolgot a te szolgád felől. ²⁷Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házat, hogy legyen [állandó] mindörökké előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad, [legyen] azért áldott mindörökké.

18Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt elvevé a Filiszteusok kezéből. ²A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lettek. ³Továbbá megveré Dávid Hámátban Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. ⁴Dávid pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast és húszezer gyalogost; és minden szekeres lovaknak inait elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekérbe valót tartta meg azokból. ⁵És mikor eljövének Damaskusból a Siriabeliek, hogy megsegellenék Hadadézert, a Sóba királyát: levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. ⁶És renделе

Dávid [tiszttartókat] Siriában, a hol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. ⁷És vevé Dávid az arany paizsokat, a melyeket a Hadadézer szolgái viselének, és vivé Jeruzsálembe. ⁸És hozza Dávid Tibhából és Kúnból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket. ⁹Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézert, a Sóba királyának egész hadát: ¹⁰Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy megharcolt vala Hadadézertel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És [küldé Dávidnak] sok arany, ezüst és rézedényt, ¹¹És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüstitel és az aranynyal együtt, a melyet nyert vala minden pogányoktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekítáktól. ¹²Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megverte tizennyolcezeret. ¹³És renделе Edomban [Dávid] tiszttartókat, és lettek az Edombeliek mind Dávidnak szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. ¹⁴Igy uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. ¹⁵Joáb pedig, Séruja fia, a sereg előljárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékiró. ¹⁶Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak a papok; Sausa az írődeák. ¹⁷És Benája, a Jójada fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója volt; a Dávid fiai pedig elsők a király mellett.

19Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. ²És monda Dávid: Minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atyja is jól tett volt velem. Ezért Dávid követeket küldé ő hozzá, a kik vigasztalnák őt az ő atyjának [halála] miatt; és elmenének a Dávid szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztalnák. ³Akkor mondanak az Ammon fiainak főemberei Hánunak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből küldött hozzád vigasztalókat? Avagy nem azért jöttek-é az ő szolgái hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék? ⁴Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgálait és azokat megnyirató, és ruhájokat félig elmetseté az ő derekukig, és úgy bocsátá el őket. ⁵Elmenének pedig és értesíték Dávidot, hogy mi történt a férfakkal. És küldé eléjük (mert azok a férfiak felette nagy gyalázzal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradjatok Jérikhóban, míg szakállatok megnövénd, akkor jöjjetek hozzám. ⁶Látván pedig az Ammon fiai, hogy tisztességtelenséget cselekedtek vala Dáviddal, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer tálentom ezüstit, hogy fogadjanak szekereket és lovakat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából. ⁷Fogadának azért magoknak harminczkétezer szekeret, Maakának királyát is az ő népével együtt, a kik eljövének és tábort járanak Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlenek az ő városaiból és jövének az ütközetre. ⁸A mit mikor

meghallott Dávid, elküldé Joábot és a vitézek egész seregét.⁹ És az Ammon fiai kimenvén, csatarendbe állának a város kapuja előtt; a mely királyok pedig [segítség]re jöttek vala, külön valának a mezőn.¹⁰ Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harcosai közül [egynéhányat], és a Siriabeliek ellen rendelé.¹¹ A nép többi részét pedig testvére, Abisaira bízta, és [ezek] az Ammon fiaival állának szembe.¹² És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erőt, én is megsegüllek.¹³ Légy erős, sőt legyünk bátrak mindnyájan a mi népünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki tetszik.¹⁴ Harczra indula azért Joáb és az ő hada a Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának.¹⁵ Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai elől az ő testvére elől, és a városba menekülének; Joáb pedig visszatért Jeruzsálembe.¹⁶ Látván pedig a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettetettek, követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a kik a folyóvizen túl laktak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előljárójuk.¹⁷ Mikor pedig hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmenvén, hozzájuk érkezék és csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő vele.¹⁸ De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer szekeret és negyvenezer gyalogot; annakfelette Sófákot, a sereg vezérét is megöle.¹⁹ Mikor pedig látták a Hadadézer szolgálai, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddal és szolgálának néki, és nem akarák többször a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lön az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok [harczba] menni [szoktak,] elindítá Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt.² És elvevé Dávid az ő királyuknak fejéről a koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el.³ A [város] népét pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálembe.⁴ Ezután ismét had támada Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a Husátites Sibbékai az óriások nemzetségéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának.⁵ Ismét lön had a Filiszteusok ellen, a melyben megöle Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyjafiát; és az ő dárdájának nyele hasonló [vala] a szövőök zúgolyfájához.⁶ Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, [vagyis] huszonnégy ujjja volt; ez is óriás fia vala.⁷ És szidalommal illeté Izráelt, és megöle őt Jonathán, Dávid testvére, Simeának fia.⁸ Ezek ugyanazon

és az ő szolgálainak keze által.

21 Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt.² Monda azért Dávid Joábnak és a nép előljáróinak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersebától fogva Dánig: és hozzátok hozzám, hadd tudjam számát.³ Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgálid-é azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére.⁴ De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembe.⁵ És megjelenté Joáb a megszámlált népek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel [népének száma] ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai [közül] pedig négyszázhetven ezer fegyverfogható férfi.⁶ A Lévi és Benjámín fiait azonban nem számlálta közéjük; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata.⁷ Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt.⁸ Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgálid vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem!⁹ Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván:¹⁰ Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszs magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled.¹¹ Elméne azért Gád [próféta] Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszs magadnak!¹² Vagy három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztéssel ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a döghalál három napig [kegyetlenkedjék] földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem hozzád küldött.¹³ És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe!¹⁴ Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren.¹⁵ Bocsáta annakfelette angyalat az Úr Jeruzsálemre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná [a népet], meglátá az Úr és könyörüle az [ő] veszedelm[ökö]n; és monda a pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak sérűjénél.¹⁶ Akkor Dávid felemelé az ő szeméit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra.¹⁷ És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, a ki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezéd és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás.¹⁸ Akkor szóla az Úr angyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán sérűjén.¹⁹ Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében

szóltt vala. ²⁰Mikor pedig Ornán hátratekintvén, látta az angyalt, ő és az ő négy fia, a kik vele valának, elrejtözének (Ornán pedig búzáat csépel vala). ²¹És juta Dávid Ornánhoz. Mikor pedig feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot, és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt, arcczal a földre. ²²És monda Dávid Ornának: Add nékem e szérűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz árán adjad nékem azt, hogy megszűnjék e csapás a népen. ²³Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az ökröket is oda adom égőáldozatul, és fa helyett a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul; mindezeket [ajándéku]l adom. ²⁴És monda Dávid király Ornának: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni tőled; mert a mi a tied, nem veszem el [tőled] az Úrnak és nem akarok égőáldozattal áldozni néki a másébol. ²⁵Ada azért Dávid Ornának a szérűért hatszáz arany siklust. ²⁶És építe ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék égő- és hálaáldozatokkal és segítségül hívá az Urat, a ki meghallgatá őt, mennyből tüzet [bocsátván] az égőáldozat oltárára. ²⁷És parancsola az Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. ²⁸Abban az időben, mikor látta Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. ²⁹(Az Úr sátora pedig, a melyet csinált vala Mózes a pusztában, és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magasztán vala. ³⁰És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.)

22Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatoltára Izráel számára. ²Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket kövágókká tön, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. ³Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtókhöz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkül. ⁴Számtalan czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus [város]beliek czédrusfákat bőségesen szállítának Dávidnak. ⁵Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészíték [azért mindeneket] néki. Dávid azért [mindeneket] nagy bőségesen megszerze, minekelötte meghalt. ⁶Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamont, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. ⁷És monda Dávid Salamonnak: [Édes] fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; ⁸De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál ki a földre én előttem. ⁹Ímé fiad leszen néked, a kinek csendessége leszen, mert nyugodalmat adok néki minden körül való ellenségeitől; azért neveztetik Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat adok Izráelnek az ő idejében. ¹⁰Ő csinál az én nevemnek házat; ő leszen nékem fiam és én néki atyja leszek, és megerősitem az ő királyságának trónját Izráel felett mindörökké.

¹¹Most [édes] fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szóltt te felöled; ¹²De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét megörizzed. ¹³Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesítéd azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! ¹⁴Ímé én is az én szegénységemben szereztem az Úr házának [építésére] százezer tálentom aranyat és ezerszer ezer tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szerettem; te is szerezz ezekhez. ¹⁵Van néked sok mívésed, kövágód, kő- és fafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered. ¹⁶Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: [azért] kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled! ¹⁷Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy [ők] is legyenek segítségül az ő fiának, Salamonnak, [ezt mondván]: ¹⁸Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, a ki néktek békességet adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá e földnek lakosait, és meghódolt e föld az Úr előtt és az ő népe előtt. ¹⁹No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének ládáját és az Istennek szentelt edényeket a házba, a mely építtetik az Úr nevének.

23Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: Salamon királylyá tevé az ő fiát, Salamont Izráel felett. ²És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. ³És megszámláltatának a Léviták, harmincz esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfianként harmincznyolczezer volt. ⁴Ezek közül huszonnégyzezer az Úr háza teendőinek gondviselői [valának] és hatezeren tisztartók és bírák. ⁵Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dicsérik vala az Urat [minden zengő] szerszámokkal, melyeket [Dávid] készíttetett a dicséretre. ⁶És Dávid őket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méráritákra. ⁷A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. ⁸Lahdán fiai: Jéhíel a fő, Zétám és Joel hárman. ⁹És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei. ¹⁰Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai. ¹¹Jahát volt a fő, Zina második: de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az ő családjukban csak egy ágnak vétettek. ¹²Kéhát fiai: Amráam, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. ¹³Amráam fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztatott, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő és az ő fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és szolgálának néki, s az ő nevében [a népet] megáldának mindörökké. ¹⁴Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetségei közé. ¹⁵Mózes fiai: Gerson és Eliézer. ¹⁶Gerson fiai: Sébuel a fő. ¹⁷Eliézer fiai voltak: Kehábía a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehábía

fiai igen megsokasodtak vala. ¹⁸Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala. ¹⁹Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. ²⁰Uzziel fiai: Mika a fő, és Isija második. ²¹Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Mákhlí fiai: Eleázár és Kis. ²²Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyjokfiai, a Kis fiai vettek el. ²³Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jeremót, hárman. ²⁴Ezek Lévi fiai családjaik szerint, a családfők, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. ²⁵Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké; ²⁶Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az [Isten] hajlékát, s mindazokat az eszközöket, [a melyek] az ő szolgálatához valók. ²⁷Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. ²⁸Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent [edények] tisztításai és az Isten házában szolgálatja által. ²⁹És hogy [gondot viseljenek] a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlámpára, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben föttre és pirítotttra, minden mértékre és mérőre. ³⁰És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dicséretére, úgy reggel, mint este; ³¹És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken [bizonyos] szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; ³²És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ő atyjokfainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

24 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itamár. ²Nádáb és Abihú még atyjuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itamár viselék a papságot. ³És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ő tisztök szerint a szolgálatra. ⁴Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családjaik szerint, nyolcz. ⁵Eloszták pedig őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók. ⁶És beirá őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi [nemzetségéből] való írődeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár [nemzetségéből] ⁷Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; ⁸Hárimra a harmadik; Seórimra a negyedik; ⁹Máلكijára az ötödik; Mijáminra a hatodik; ¹⁰Hakkósra a hetedik; Abijára a nyolczadik; ¹¹Jésuára a kilencedik; Sekániára a tizedik; ¹²Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettedik; ¹³Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik;

¹⁴Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; ¹⁵Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik; ¹⁶Petáhiára a tizenkilencedik; Jéhezkelre a huszadik; ¹⁷Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonkettedik; ¹⁸Delájára a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik. ¹⁹Ez az ő hivatalos rendjök szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ő atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. ²⁰A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrák fiai közül [vala] Subáel; a Subáel fiai közül Jehdėja. ²¹A [mi illeti] Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő. ²²Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. ²³A [Hebron] fiai közül [első] vala [Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jékámám negyedik. ²⁴Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámir. ²⁵Mika atyjafia Issija; Issija fiai közül Zekáriás. ²⁶Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Jaázija fia, Bénó. ²⁷Mérárinak Jaázijától, az ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. ²⁸Mákhlitól [vala] Eleázár, és ennek nem valának fiai. ²⁹Kistől: a Kis fiai közül való volt Jérahmél. ³⁰Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jérimót. Ezek a Léviták fiai az ő családjaik szerint. ³¹Ezek is sorsot vetének az ő atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak czipterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra [rendeltettek,] az ő szolgálatuk szerint: ²Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala. ³A Jédutun [fiai] közül: A Jédutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia [és] [Simej,] hatan czipterával az ő atyjok Jédutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dicséretére prófétál vala. ⁴A Hémán [fiai] közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérimót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálti, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallóti, Hótir, Maháziót. ⁵Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a [hatalom] szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennygy fiút és három leányt ada. ⁶Ezek mindnyájan az ő atyjuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és czipterákkal az Isten házában szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. ⁷Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekében, mindnyájan tudósok, kétszáznyolczvannolcz vala. ⁸És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. ⁹És esék az első sors az Asáf [fiára,] Józsefre; Gedáliára a második. Ő és testvérei tizenketten valának. ¹⁰A harmadik Zakkúr, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹¹Negyedik Jisrire [esék], kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹²Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹³Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁴Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁵Nyolczadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten

valának. ¹⁶Kilenczedik Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁷Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁸Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁹Tizenkettedik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁰Tizenharmadik Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²¹Tizennegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²²Tizenötödik Jérimótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²³Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁴Tizenhétedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁵Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁶Tizenkilenczedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁷Huszdik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁸Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁹Huszonkettedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ³⁰Huszonháromodik Maháziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ³¹Huszonegyedik Romám-ti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

26 Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül Meselémias, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül való volt. ²A Meselémias fiai közül elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel negyedik, ³Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. ⁴Obed-Edom fiai közül: Semája elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel ötödik, ⁵Ammiel hatodik, Issakhár hetedik, Pehullétai nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. ⁶Az ő fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. ⁷Semája fiai: Othni, Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákias. ⁸Ezek mindnyájan Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik és testvéreik derék férfiak valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomtól valók. ⁹Meselémiasnak is fiai és testvérei tizennyolczan erős férfiak valának. ¹⁰Hósánának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atyja őt akará választani főnek; ¹¹Hilkiás a második, Tebálías a harmadik, Zekária negyedik; mindnyájan a Hósa fiai és testvérei, tizenhárman. ¹²Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő atyjokfiaival együtt vigyáznának és szolgálják az Úr házában. ¹³És sorsot vetének kicsiny és nagy egyaránt az ő családjaik szerint mindenik kapura. ¹⁴És esék a napkelet felé való [kapunak őrizete] sors szerint Selémiasra; Zekáriára pedig, az ő fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének, esék az északi [kapu] sors szerint. ¹⁵Obed-Edomnak a déli [kapu]; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. ¹⁶Suppimnak és Hósának a napnyugotra való [kapu,] a Salléket kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal. ¹⁷Napkelet felé vala hat Lévíta; észak felé minden napra négy; délre is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő. ¹⁸A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé. ¹⁹Ezek az ajtónállók csoportjai a Kóriták és Méráriták közül. ²⁰A Léviták közül: Ahija

volt az Isten háza kincsenek, és az [Istennek] szentelt kincsek [főgondviselője.] ²¹A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli. ²²Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a kik az Úr háza kincseinek valának [gondviselői.] ²³Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetségéből valók. ²⁴Sébuél pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincsek főgondviselője volt. ²⁵Az ő atyjafiai pedig, Eliébertől kezdve: Rehábias az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Hanánias, kinek fia Zikri, kinek fia Selómit. ²⁶Ez a Selómit és az ő testvérei valának [gondviselői] minden megszentelt kincsek, a melyet Dávid király, a nemzetségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala [Istennek,] ²⁷A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az Úr házában építésére, ²⁸És a mit csak szentelt Sámuel próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Náfai fia; Joáb, a Séruja fia; és bárki szentelt is [valamit az Istennek] Selómitnak és az ő testvéreinek [gondviselése alatt volt.] ²⁹Az Isháriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival [bízták meg,] mint tisztartók és bírák. ³⁰A Hebroniták közül Hasábiás és testvérei igen erős férfiak, ezren és hétszázan valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában. ³¹A Hebroniták között Jerija vala a fő (a Hebroniták nemzetségeik és családjaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának negyvenedik esztendejében és találtak bátor férfiakat Gileád-Jaezerben). ³²És az ő atyjafiai, erős férfiak, kétezerhétszázan valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubenitákon és Gáditákon és Manasse félnemzetségén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgaiban.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előjárók azoknak, a kik a király szolgálatában állottak a seregek minden dolgaiban, a kik be- és kimennek hónapról-hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnégyezer ember [ből állának.] ²Az első csapatnak [vezére] az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat huszonnégyezerből állott; ³Ő a Péres fiai közül való volt és vezére az első hónapra [rendelt] sereg minden előjárójának. ⁴A [második] csapatnak [vezére] a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előjáró. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ⁵A harmadik seregnek a harmadik hónapban Benája volt a [vezére,] a ki Jójada főpaprak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ⁶Ez a Benája hős volt a harmincz között, sőt a harmincz felett való volt. Csapatjának [előjárója] az ő fia, Ammizabád vala. ⁷A negyediknek [vezére] a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ⁸Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jizráhites Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ⁹A hatodiknak [vezére] a hatodik hónapban a Tékoabeli Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ¹⁰A hetediknek [vezére] a hetedik hónapban a Pélonbeli

Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ¹¹A nyolczadiknak [vezére] a nyolczadik hónapban a Husátbeli Sibbékai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. ¹²A kilenczediknek [vezére] a kilenczedik hónapban az Anatótbeli Abiézer vala, a Benjáminizsámolyt; hozzá is készítettem [mindent] az építéshez. ³De az Isten monda nékem: Ne [te] csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, [sok] vért is ontottál [immár.] ⁴Engem választta az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökké; mert Júdat választotta előljárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépét; az én atyámnak fiai közül pedig engem méltóztatott királylyá tenni egész Izráel felett. ⁵És minden fiam közül (mert az Úr sok fiaat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy üljön az Úr királyságának székében Izráel felett. ⁶És monda nékem: Salamon a te fiad építi meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én öt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; ⁷Megerősítem az ő királyságát mindörökké; ha az én parancsolatimat és ítéletimet szorgalmasan megtartandja, a mint e mai napon. ⁸Most azért az egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őrizzétek s keressétek az Úrnak a ti Isteneteknek minden parancsolatit, hogy bírassátok e jó földet, és hogy örökségül hagyassátok fiaitokra is magatok után mindörökké. ⁹Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden [emberi] gondolatot jól ért. Hogyha őt kereséted, megtalálsz; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké. ¹⁰Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt. ¹¹Akkor átadá Dávid az ő fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját, ¹²És mindennek formáját, a melyeket szívében elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kincseknek számára köröskörül levő minden kamarák felől. ¹³A papok és Léviták csapatjainak [háza], az Úr háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. ¹⁴Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkal minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára. ¹⁵[Vagyis] aranyat mértékkal az arany gyertyatartókra és azok arany szövétnekére, mértékkal mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartókra mértékkal, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint. ¹⁶És aranyat mértékkal, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok számára. ¹⁷A villákra, medenczékre és kancsókra tiszta aranyat; az arany poharakra is [bizonyos] mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt [bizonyos] mértékkal, minden pohárra. ¹⁸A füstölő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a szekérnek [azaz] a Kéruboknak mintázására, a kik kiterjesztett [szárnyakkal] az Úr szövetségének

28Egybehívata pedig Dávid Jeruzsálemba az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetségek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előljáróit, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszolgáival, a harcosokat minden erős

ládáját befedezik. ¹⁹Mindezek az Úr kezétől íratattak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára. ²⁰Monda ezek után Dávid Salomonnak, az ő fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr Isten, az én Istenem veled leszen, téged el nem hagy, tőled el sem távozik, míglen elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét. ²¹Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házában minden szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép minden dolgaidra nézve.

29 Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: [Ím látjátok,] hogy egyedül az én fiamat Salomont választotta Isten, a ki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé leszen az a ház, hanem az Úr Istené. ²Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára [bőségesen] szereztem aranyat az arany [szerszámok]ra, [ezüstöt az ezüst [szerszámok]ra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a fákra, ónyköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különb színű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel. ³Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házában szükségére, azok mellett, a melyeket szereztem a szentház számára. ⁴Háromezer tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. ⁵Aranyat az arany [szerszámok]ra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki [még] adni akar, szabad akaratja szerint, töltsen meg az ő kezét ma és [adjon, a mit akar] az Úrnak. ⁶Azért szabad akaratjok szerint adának [ajándékokat] az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei. ⁷És adának az Isten házában szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dáríkot; tízezer tálentom ezüstöt és tizenhatszáz ezer tálentom rezet és száz ezer tálentom vasat. ⁸És valakinél [drága]kövek találhatók, adák az Úr házában kincséhez, a Gersoniták közül való Jéhiel kezébe. ⁹És örvendezzen a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. ¹⁰Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, öröktől fogva mind örökké! ¹¹Oh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, [tied]! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! ¹²A gazdagság és a dicsőség mind te tőled [vannak,] és te uralkodol mindeneken; a te kezeden van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezeden van mindenkinek felmagasztaltatása és megerősítettése. ¹³Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérjük a te dicsőséges nevedet; ¹⁴Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való [ajándék] adására, a mint tettünk? Mert tőled van minden, és a miket a te kezeden [vettünk,] azokat

adtuk most néked. ¹⁵Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, a mint a mi atyáink is egyenként; a mi [életünk] napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. ¹⁶Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezeden való és mindazok tiéd! ¹⁷Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. ¹⁸Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te feléd! ¹⁹Salomonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatodat, bizonyágtételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindazokat megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, a melyet én megindítottam. ²⁰És szóla Dávid az egész gyülekezetnek: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istent; s leborulván, tisztelék az Urat és a királyt. ²¹És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt itáláldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. ²²S evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salomont, a Dávid fiát másodszor is királylyá tevék és felkenék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelmek; Sádókot is fölkenék a főpapságra. ²³És üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyjának, Dávidnak helyében, és [mindenben] szerencsés vala, mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. ²⁴A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is mindnyájan keztek adának, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. ²⁵És igen felmagasztalá az Úr Salomont mind az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. ²⁶Igy uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. ²⁷Az idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven észtendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminczháromig uralkodék. ²⁸És meghala jó vénségben, életével, gazdagságával és minden dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia, Salamon helyette. ²⁹Dávid királynak pedig úgy első, mint utolsó dolgai, ímé megirattak a Sámuel próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád próféta könyvében; ³⁰Az ő egész országglásával, hatalmasságával és mind azzal, a mi az ő idejében történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Krónika

1Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felmagasztalá. **2**És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bírácoknak és egész Izráel minden előjáróinak [és] a családfőöknek. **3**Hogy elmennének Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgálja csinált vala a pusztában; **4**De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a [helyre,] melyet készített számára Dávid; mert sátort állított fel számára Jeruzsálemben. **5**A rézoltár azonban, melyet Bésalél, az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet. **6**És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot. **7**Azon éjszaka megjelent az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. **8**És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal, Dáviddal; és ő helyette engemet királylává tettél. **9**Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, [melyet szólottál volt] az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királylává e nép felett, mely [oly] sok, mint a földnek pora. **10**Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajjon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? **11**Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú életet magadnak, hanem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népet, mely felett királylává tettelek téged: **12**A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak. **13**És visszatére Salamon Jeruzsálemből a Gibeon hegyéről, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az Izráelen. **14**Szerze Salamon szekereket és lovakat; és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovagja, a kiket helyezett a szekerek városaiba és Jeruzsálemben a király mellé. **15**És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. **16**És Salamonnak hoznak vala lovakat

Egyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették meg a lovakat szabott áron. **17**És mikor feljönek vala, hozának Egyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst [siklusért,] egy-egy lovat százötven ezüst [siklusért;] és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Siria királyainak.

2Elvégeze Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát. **2**És rendele Salamon hetvenezer férfit teherhordásra, nyolczvanezer férfit favágásra a hegyen; háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. **3**És küldé Salamon a tírusbeli Hírám királyhoz, mondván: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtél, a kinek küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának házat, melyben lagnék; **4**Égy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölő szerekkel jó illatot gerjeszsek, hogy folytonosan szent kenyerek [álljanak előtte,] s minden reggel és este égőáldozatot [áldozzak] szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök az Izráelitáknak. **5**A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél. **6**De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassak? hanem hogy csak jóillatot tegyenek abban ő előtte. **7**Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, a ki tudjon készíteni aranyból, ezüsből, rézből, vasból, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; a ki tudjon metszéseket metszeni az én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, a kiket az én atyám, Dávid szerzett. **8**Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgálid tudják vágni a Libánusnak fáit; és ímé az én szolgálaim is a te szolgáliddal [lesznek.] **9**Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építetek, nagy és csudálatos lesz. **10**És ímé a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgálidnak adok húszezer véka cséplett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. **11**Felele pedig Hírám, a Tírus királya levélben, melyet küldé Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged nekik királyul. **12**Ismét monda Hírám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, a ki mind a mennyet, mind a földet teremtette; a ki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiat adott volt

Dávid királynak, a ki mind az Úrnak házat, mind magának királyi palotát akar építeni. ¹³Ímé küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, [a ki] [az] én atyámé, Húrámé [volt:] ¹⁴A Dán [nemzetségének] leányai közül való asszony fiát (és az ő atyja Tírus városából való), a ki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik, a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. ¹⁵Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort ígért az én uram, küldje el az ő szolgáinak; ¹⁶Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitessed Jeruzsálembé. ¹⁷Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyjának, Dávidnak megszámláltatása után és találatának százötvenháromezer hatszázán. ¹⁸És választá azok közül hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczvanezeret; pallérokul, a kik a népet szorgalmaztatnák, [rendelet] háromezerhatszázát.

3Elkezdé építtetni Salamon az Úr házat Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén. ²Elkezdé pedig az építést a második hónap második [nap]ján, királyságának negyedik esztendejében. ³És ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing. ⁴És a tornác a [templom] hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhusz sing; és beborítá azt belől tiszta arannyal. ⁵A derék házat pedig megbélelteté fenyőfákkal és finom arannyal borítá be, melyen pálmafákat és lánczokat metszete. ⁶És beborította a házat drágakövekkel ékességül, és az arany Párvaimból való arany volt. ⁷És beboríttatá a háznak gerendáit, ajtó mellékeit, falait és annak ajtait is arannyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. ⁸Megcsináltatá a szentek-szentjét is, melynek hosszúsága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beboríttatá azt hatszáz tálentom finom arannyal. ⁹A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségek is beboríttatá arannyal. ¹⁰És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat arannyal. ¹¹A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté. ¹²A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. ¹³Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjesztve; lábaikon állának és arczuk befelé. ¹⁴Annakfelette függönyt is csináltata, kék és piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. ¹⁵Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt

felül mindenikre, a mely öt sing vala. ¹⁶És csináltatott lánczokat is, [mint] a belső részben, s az oszlopok tetejére helyezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a lánczokra helyezteté. ¹⁷És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4Csináltatott rézoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala. ²Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte be a kerületit. ³Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből. ⁴Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugotra, három délre és három napkeletre, és a tenger felül [vala] rajtok, hátuk pedig mind befelé. ⁵Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, [vagy] a lilium virága; és háromezer báth fért belé. ⁶Csináltatott annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyeztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; s azokat a tenger felől [vala] rajtok, hátuk pedig mind befelé. ⁷Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. ⁸Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyeztete a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is. ⁹Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornácot; és ajtókat a tornácra, s azok ajtait rézzel borítá be. ¹⁰A tengert pedig helyezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe. ¹¹Húrám fazekakat, lapátokat és medenczéket is csinált. És elvégezé Húrám a mívet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában; ¹²[Tudniillik] a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. ¹³És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. ¹⁴Csinála talpakat is, és azokra mosdómedenczéket. ¹⁵Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. ¹⁶Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húrám az ő atyja tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr háza számára. ¹⁷A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta között. ¹⁸Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát. ¹⁹És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához [szükséges volt:] az arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek [voltak.] ²⁰A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésök szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból. ²¹Azok virágait, szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. ²²És az ollókat, medenczéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez [való

bejárt] belső ajtóit és a templom házának belső ajtóit aranyból.

5 És elvégeztették az egész mű, a melyet Salamon király csinála az Úr házához. És bevívé Salamon Dávidtól, az ő atyjától, [Istennek] szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhez teté azokat az Isten házának kincsei közé. **2** Akkor Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetségek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálembe, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját a Dávid városából, a mely a Sion. **3** És felgyűlének Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónap ünnepén. **4** Mikor pedig eljöttek volna mindnyájan az Izráel vénei: felvették a Léviták a ládát. **5** És felvették a ládát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvették azokat a papok [és] Léviták. **6** Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, [megy vala] a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számlálthatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt. **7** És bevívék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az [Isten] házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. **8** A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a ládát és annak rúdait felülről. **9** Azután kijebb vonták annak rúdait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a ládán kívül, a legbelső rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. **10** Nem volt egyéb a ládában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóreb [hegyén] tett vala [abba,] a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptomból. **11** Lön pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindnyájan, a kik ott valának, magokat megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjüket, **12** Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, czimballal, lantokkal és cziporokkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velök százhusz kürtölő pap; **13** Mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelének kürtökkel, czimballal és [mindenféle] zengő szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék köddel, **14** Annymira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

6 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. **2** Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, a hol örökké lakjál. **3** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezete felállott. **4** És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és [hatalmas] kezeivel beteljesítette, mondván: **5** Attól a naptól fogva, a

melyen kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közül, hogy házat építenének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. **6** Hanem Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy [vezére] lenne az én népemnek, Izráelnek. **7** Ámbár az én atyám, Dávid elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenének, **8** De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt elvégezted; **9** Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, ő épít az én nevemnek házat. **10** És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének. **11** És abba helyeztem a ládát, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival. **12** És oda állott [Salamon] az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. **13** Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felállta abba, és térdeire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté, **14** És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és irgalmasságodat a te szolgálidhoz, a kik te előtted teljes szívvel járnak! **15** Ki megtartottad a te szolgálidnak, az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik. **16** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgálidnak, Dávidnak, az én atyámnak ígértél, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való férfiú, a ki az Izráelnek királyiszekében üljön; csakhogy a te fiaid örizzék meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járjanak, mint te én előttem jártál. **17** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgálidnak, Dávidnak! **18** (Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egék és az egéknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.) **19** És tekints a te szolgálid könyörgésére és imádságára, oh én Uram Istenem, meghallgatván kiáltását és könyörgését, a melylyel könyörög a te szolgálid előtted! **20** Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, a melyről azt mondtad, hogy nevedet abba helyezéted, meghallgatván könyörgését a te szolgálidnak, a mikor e helyen könyörögne. **21** Hallgasd meg azért a te szolgálidnak és a te népednek Izráelnek könyörgését, a mikor könyörögni fognak e helyen; hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes! **22** Mikor valaki vétkezéndik felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék, és ő ide jő, megesküszik oltárod előtt

ebben a házban, ²³Te hallgasd meg a mennyből és vidd véghez, és tégy igaz ítéletet a te szolgálád között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő útját; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. ²⁴Mikor pedig megverettetik a te néped, az Izráel az ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és [hozzád] visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könyörögnek és imádkoznak te előtted e házban: ²⁵Te hallgasd meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek, az Izráelnek bűnét, és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáiknak. ²⁶Mikor az ég berekesztetik és nem léssen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te nevedről és megtérnek bűneikből, mert te sanyargatod őket: ²⁷Te hallgasd meg a mennyből, és légy kegyelmes a te szolgáládnak és a te népednek, az Izráelnek; minekutána őket megtanítándod az igaz útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökségül. ²⁸Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás és nyomorúság [jövend] reájok: ²⁹A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdalmát, és kezeit e házban kiterjeszté: ³⁰Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek fiainak szívét; ³¹Hogy féljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak. ³²Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezédért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könyörögnek e házban: ³³Te hallgasd meg a mennyből, a te lakóhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tiszteljenek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem. ³⁴Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád [fordulván] e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: ³⁵Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésöket és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. ³⁶Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem vétkeznék) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adándod és őket fogságba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre, ³⁷És ha az [idegen] földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén könyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk; ³⁸És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, a hol őket fogva tartják, és könyörögnek [hozzád,] az ő földjüknek útja felé [fordulva,] a melyet adtál volt az ő atyáiknak, és e város felé, a melyet választottál [magadnak,] és e ház felé, a melyet a te nevednek

építettem: ³⁹Hallgasd meg akkor az ő könyörgésöket és imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről, és szerezz nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könyörgésre ezen a helyen. ⁴¹És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak ládája! A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban. ⁴²Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett [király]od orczáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te szolgáládhhoz való [nagy] irgalmasságaidról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészte az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat, ²Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. ³És az Izráel fiai mindnyáján látták, a mikor alászalla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arcczal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádkák és tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való! ⁴A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatokat az Úr előtt. ⁵Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhúszezer juhval; és [ekképen] szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép. ⁶A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztókben; a Léviták is az Úrnak [minden] zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készíttetett, hogy az Urat dicsérenék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel [mely] kezökbe [adatott;] a papok pedig trombitálának velök szemben, míg az egész Izráel ott állá. ⁷És felszentelé Salamon a középső pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készíttete, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a [hálaadóáldozat] kövére. ⁸És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezék Hámáttól fogva az Egyiptom patakáig. ⁹A nyolcadik napon pedig gyülekezést tartának, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon. ¹⁰A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. ¹¹És Salamon bevégezé az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsésen bevégezé. ¹²Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magamnak áldozat házául választottam. ¹³Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megemészsze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre: ¹⁴És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom

földjüket. ¹⁵Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre. ¹⁶Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindörökké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. ¹⁷És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az én rendelésemet és ítéletimet megtartándod: ¹⁸Megerősítem a te birodalmad trónját, a mint megígértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétetik el a [te nemzetségedből való] férfiú az Izráel királyiszékiből. ¹⁹De hogyha ti elszakadtok, s rendelésemet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálndotok és azok előtt meghajoltok: ²⁰Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetségnek. ²¹És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélnodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? ²²És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Egyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

SLőn pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját: ²Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. ³Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté. ⁴És megépíté Tadmort a pusztában, és minden kincstartó városokat, a melyeket Hámátban épített. ⁵Annakfelette mind a felső, mind az alsó Bethoront megépíté s megerősített városokká [tette] köfalakkal, kapukkal és zárokkal. ⁶És Baalátot, s a tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és mindent, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén. ⁷Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok közül, a kik nem az Izráel közül valók; ⁸Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irhattak, azokat Salamon adófizetőkké tevé mind e mai napig. ⁹De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei. ¹⁰Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen. ¹¹És felviteté Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges [hely] az, mivel az Úr ládája abba vitetett. ¹²Akkor égőáldozatokat áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet rakatott vala a tornác előtt; ¹³Naponként

áldozának azon, Mózes parancsolatja szerint, szombatnapokon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; [tudniillik] a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. ¹⁴És elrendelé az ő atyjának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök szerint, hogy dícsérnék [az Istent] és szolgálának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolatja. ¹⁵És nem tértek el a király parancsolatjától, [a melyet parancsolt vala] a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől. ¹⁶[Ilyen módon] bevégződött Salomonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, Salomon befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült. ¹⁷Azután elméne Salamon Esiongáberbe és Elótba, a mely a tenger partján, Edom földén volt. ¹⁸És küldé Hirám az ő szolgálái által néki hajókat és szolgálakat, a kik a tengeren jártasok valának, a kik menének a Salamon szolgáláival együtt Ofirba, honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

ASéba királynéasszonya pedig hallván Salamon híret, eljőve, hogy megkísértse Salamonat nehéz kérdésekkel, Jeruzsálemben igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salomonhoz méne, és beszélt vele mindenekről, a melyek szíven voltak. ²És Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon elől elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki. ³És mikor látta Séba királynéasszonya Salamon bölcsességét és a házat, a melyet épített vala; ⁴És az ő asztalának étkeit, szolgálainak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeiket, pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott. ⁵És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcségedről; ⁶De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szemeimmel nem láttam. És ímé nékem a felét sem beszélték el a te bölcséged nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. ⁷Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgálid, a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy hallhatják a te bölcségedet! ⁸Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy megerősítse őt mindörökké, azért tett téged királylyá felettök, hogy szolgáltass ítéletet és igazságot. ⁹És ada a királynak százhusz tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket. Nem is volt [több] olyan fűszerszám, mint a melyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. ¹⁰És Hirám szolgálái is és Salamon szolgálái is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket is. ¹¹És csinála a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában.

¹²Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azonkívül, a mit ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgálói. ¹³Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhatszáz arany, ¹⁴Azonkívül, [a mit] hoznak vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. ¹⁵És csináltata Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel. ¹⁶Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus megy vala, a melyeket a király helyeztete a Libánon erdejének házába. ¹⁷És csináltata a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beboríttatá azt finom arannyal. ¹⁸Hat lépcsője volt a széknak, és arany zsámolya a székhöz erősítve, és támaszai valának mindkét felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok mellett. ¹⁹És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsőn mindkét felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. ²⁰És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi becse a Salamon idejében; ²¹Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hírám szolgálóival együtt. Minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. ²²És felülmúlta Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcseségben. ²³És e földnek minden királyai kívánnak vala szembe lenni Salomonnal, hogy hallhatnák az ő bölcsességét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe. ²⁴És azok mindnyájan ajándékot visznek vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fűszerszármazékokat és ösvéreket esztendőnként. ²⁵És Salomonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagai valának, a kiket helyhezette a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. ²⁶És uralkodó vala minden király felett az [Eufrátes] folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Égyiptom határáig. ²⁷És a király Jeruzsálemben olyanná tevő az ezüstöt, mint a köveket, és a czedrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a melyek nevednek a mezőségen bőséggel. ²⁸Hordnak vala pedig Salomonnak lovakat Égyiptomból és minden országból. ²⁹Salomonnak egyéb dolgai, úgy az első, mint az utolsó, avagy nem írtattak-e meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija próféciájában, és Jehdó prófétának Jeroboám ellen, a Nébát fia ellen [írt] látásaiban? ³⁰És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven esztendeig. ³¹És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben, és eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királylyá választanák. ²Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, a ki [akkor] Égyiptomban vala; mert oda futott volt Salamon király

elől, visszatére Jeroboám Égyiptomból. ³És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért Jeroboám és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván: ⁴A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény és szolgálátát és az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked. ⁵És monda nékik: Harmadnapig [gondolkodom róla,] azután jöjjetek hozzám. Elméne azért a nép. ⁶És tanácskozék Roboám király a vén [ember]ekkel, a kik Salamon előtt az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? ⁷És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájuk; akkor te szolgálaid lesznek mindenkor. ⁸De ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tartá az ifjakkal, a kik ő vele nevedtek volt fel és néki udvaroltak. ⁹És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te atyád reánk vetett. ¹⁰Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevedtek vala, mondván: Így szólj a népnek, a mely szólván néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nekünk; így szólj nékik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál; ¹¹Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátok, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. ¹²És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jöjjetek hozzám harmadnapon. ¹³És a király kemény választ adott nékik, megvetve Roboám király a vének tanácsát. ¹⁴És az ifjak tanácsa szerint szóla nékik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azokat, ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. ¹⁵És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősitené az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. ¹⁶Mikor pedig az egész Izráel [látta,] hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? Nincsen nekünk örökségünk az Isai fiában! [Menj el] a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! ¹⁷És elméne azért hajlékiba az egész Izráel; ¹⁷Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiaiban uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. ¹⁸És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig sieté szekerébe ülni, hogy Jeruzsálembé szaladjon. ¹⁹Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig.

11Méne azért Roboám Jeruzsálembé, és összegyűjté a Júda és Benjámín házát, száználhatvan ezer válogatott hadviselőket[,] hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. ²Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván: ³Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában

és Benjáminban, így szólván: ⁴Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térjetek meg ki-ki a maga házába, mert én tölem lett e dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennének. ⁵Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában. ⁶Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát, ⁷Bethsúrt, Sókót és Adullámot, ⁸Gátot, Marésát és Zifet, ⁹Adoráimot, Lákist és Azekát, ¹⁰Sorát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban. ¹¹És mikor megerősítette [ez] erősegeket, helyezett azokba előjárókat és [szerze] tárházakat eleségnek és bornak és olajnak. ¹²És mindenik városban [szerze] paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lön Júda és Benjámin. ¹³Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának minden ő határukból; ¹⁴Mert a Léviták elhagyták az ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálemben menének, mert kiűzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálják. ¹⁵És rendelete magának papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz, a melyeket csináltatott vala. ¹⁶És utánuk Izráel minden nemzetségei közül azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálemben, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének. ¹⁷És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járanak Dávidnak és Salamonnak útján. ¹⁸És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérimótnak, a Dávid fiának leányát [és] Abihailt, Eliábnak, az Isai fiának leányát, ¹⁹A ki szüle néki fiaikat: Jeust, Semáriát és Zahámot, ²⁰És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szüle néki Abiját, Attait, Zizát és Selómitot. ²¹Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolcz felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolcz fiút és hatvan leányt. ²²És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előljárvóvá, mert őt akará királylyá tenni. ²³És okosan gondolkodván, szétesztá fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

12Lön pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította, és abban megerősödött: elhagyta az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel. ²Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének). ³Ezerkétszáz [fegyveres] szekérrel és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkel, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel; ⁴És elfoglala Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá. ⁵Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálemben gyűltek össze Sésáktól való féltőkben, és monda nekik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe bocsátlak titeket. ⁶Akkor megalázzák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az

Úr igaz! ⁷És mikor az Úr látta, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat, nem veszttem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nékik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által; ⁸Mindazáltal szolgálai lesznek néki, hogy megtudják [a különbséget] az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. ⁹Feljöve azért Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvivé az Úr házának kincset, s a király házának kincset; mindazokat elvivé; az arany paizsokat is elvivé, a melyeket Salamon csináltatott vala. ¹⁰Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bízta azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a kik őrzik a király házának ajtaját. ¹¹És mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. ¹²Mikor azért megalázta magát [Roboám], eltávozzék az Úr haragja ő róla, hogy meg ne nevetessen mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. ¹³Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendő vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetségei közül, hogy ott helyeztesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. ¹⁴Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. ¹⁵Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-e megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak [könyvében,] a nemzetségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltökben. ¹⁶És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetteté a Dávid városában; és uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

13Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezdé uralkodni Abija Júdában. ²Három esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala. ³Azért felkészüle Abija a háborúra négyszázezer válogatott harczosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállt nyolczszázezer válogatott harczosból álló sereggel. ⁴Akkor felállta Abija a Semárain hegyének tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! ⁵Avagy nem kellene-e néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és fiainak, sónak szövetsége által? ⁶Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébat fia, Salomonnak, a Dávid fiának szolgálója, és támada az ő ura ellen; ⁷Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliál fiai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta. ⁸És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid fiainak kezében [van], mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntetett néktek istenek gyanánt. ⁹Avagy nem ti üztétek-e el az Úrnak papjait, az Áron fiait és a Lévitákat? És

nem ti szerzettetek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit, a ki az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded tulokkal és hét kossal eljött, és lett a [bálványok] papja, a melyek nem istenek. ¹⁰Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagyunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik [forgolódnak] az ő tisztökben. ¹¹És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden estve, és füstölőáldozattal, [és] a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra, szövétnekeivel egybe [gondot viselnek,] meggyújtván azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhagytátok őt. ¹²Azért ímé mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai! Ne harcoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem lesztek szerencsések! ¹³Jeroboám pedig lest vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is ők legyenek, hátuk mögött is a les. ¹⁴Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind hátul megtámadtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. ¹⁵És kiáltának Júda férfiai; és mikor kiáltának a Júda férfiai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt. ¹⁶És az Izráel fiai menekülének Júda elől, de az Isten kezökbe adá őket; ¹⁷Mert megveré őket Abija és az ő népe nagy csapással, úgyannyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszázezer válogatott férfi esett el. ¹⁸És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödének, mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. ¹⁹És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglala ő tőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efráviint és annak faluit. ²⁰És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala. ²¹Abija pedig hatalmasá lön, és vett vala magának tizennégy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt. ²²Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megíratnak az Iddó próféta könyvében.

14Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. ²És Asa mindazt cselekedé, a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az ő Istene előtt; ³Elrontá az idegen [istenek] oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöreté, és az Aserákat kivágatá; ⁴És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék [az Isten] törvényét és parancsolatját. ⁵Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lön alatta. ⁶És építtetett megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkbén, mert az Úr nyugalommal adott vala néki. ⁷Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal,

kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugalommal adott nékünk minden felől. Azért építének és lön jó előmenetelök. ⁸Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézívesek kétszáznyolcvanezeren valának; mindezek erős vitézek. ⁹És kijöve ő ellenök a szerescsen Zérah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig. ¹⁰Kiméne Asa is ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. ¹¹Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. ¹²Megveré azért az Úr a szerescseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerescsenek. ¹³És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerescsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. ¹⁴És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. ¹⁵A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhut és tevét elhajtának, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.

15És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: ²A ki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresenditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyándjátok, ő is elhagy titeket. ³Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül, és törvény nélkül van. ⁴Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik. ⁵De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindazoknak, a kik [e] földön laknak; ⁶Annyira, hogy egy nemzetség a másik nemzetséget és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötri őket minden sanyarúsággal. ⁷Ti azért bátorosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van. ⁸Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítá az Úr oltárát is, a mely az Úr tornácza előtt volt. ⁹És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetségét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetségéből; mert az Izráel nemzetségéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Istene, ő vele volt. ¹⁰Összegyűlének azért Jeruzsálembe a harmadik hónapban, Asa királyságának huzetötödik esztendejében. ¹¹És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval; ¹²És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő

atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni.¹³ És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megölettesék a kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony.¹⁴ És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kürtszókkal.¹⁵ És örvendezett az egész Júda az eskü felett; mert teljes szívökből esküdtek, és egyenlő akarattal keresték [az Urat]; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől.¹⁶ De még Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégeté.¹⁷ Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem irtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében.¹⁸ És bevivé az Isten házába, a mit atyja és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket.¹⁹ És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendejéig.

16 Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához.² De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hozza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván:³ Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt [azelőtt]. Ímé küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem.⁴ És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevév é Ijont, Dánt, Abelmáimot és Naftali minden kincses városait.⁵ A mit mikor meghallott Baása, abban hagyta Ráma építését és megszünteté munkáját.⁶ Akkor Asa király felvév az egész Júda népét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost építi vala, és azokból Gébát és Mispát építé.⁷ Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalmad, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből.⁸ Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezembe adá azokat;⁹ Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened.¹⁰ Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is [sokat] megnyomoríta.¹¹ De ímé Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében.¹² És megbetegedék Asa, királyságának harminczhatodik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat.¹³ És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében.

¹⁴ És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcscsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést rendezének.

17 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen.² És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atyja, Asa meghódított vala.³ És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyjának Dávidnak előbbi útain jára, és nem kére segítséget a bálványoktól, hanem az ő atyjának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint.⁴ Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt.⁵ És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá Júdából a magaslatokat és az Aserákat.⁶ Királyságának harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban,⁷ És velök Lévitákat: Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámot, Jónatán, Adónia, Tóbiás és Tóbadónia Lévitákat, és velök Elisáma és Jórám papokat.⁸ Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velök vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet.⁹ Ezért az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni.¹⁰ A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot.¹¹ És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lön, és építé Júdában kastélyokat és tárházakat.¹² És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben.¹³ Ez pedig azoknak száma nemzetségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos.¹⁴ Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznyolczvanezer ember.¹⁵ Mellette Amásia, a Zikri fia, a ki magát szabadakarattal az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázézer harcos.¹⁶ A Benjámin nemzetségéből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézívesek és paizsosok kétszázézeren.¹⁷ Mellette Józabád, és vele száznyolczvanezeren harczra felszerelve.¹⁸ Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, a kiket a király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

18 Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő sógorságot szerze Akhábbal.² [Néhány] esztendő mulva aláméne Akhábbhoz Samariába, és leváogatott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba.³ Mert ezt mondá Akháb: Kik Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljössz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harczban.⁴ Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után.⁵ És összegyűjté

az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adja. ⁶És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól [is] tudakozódhatnánk? ⁷És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! ⁸Szólíta azért az Izráel királya egyet [az ő] szolgálai közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. ⁹És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, [királyi] ruhákba öltözöttek; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő előttök. ¹⁰Csináltatt vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, mígnem megemészted őket! ¹¹A többi próféták is mind ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja. ¹²A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívna Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. ¹³Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy [csak] azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondand! ¹⁴Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjete el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe adattatnak azok. ¹⁵És monda a király néki: Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? ¹⁶Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességben. ¹⁷És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölteni, hanem rosszat? ¹⁸Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. ¹⁹És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla. ²⁰Akkor eljöve egy lélek, a ki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? ²¹És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Mondá azért: Csald meg és gyözd meg, menj ki és cselekedjél úgy. ²²Ímé azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. ²³Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arczul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana? ²⁴Felele Mikeás: Ímé meglátod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél. ²⁵Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok

meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. ²⁶És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyérével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. ²⁷És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek! ²⁸És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. ²⁹És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig öltözzél fel ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya az ő ruháját, és menének viadalra. ³⁰Siria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen. ³¹És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És körülfogták őt, hogy legyözzék. Akkor felkiálta Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítá tőle; ³²Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. ³³Egy férfi pedig kifeszíté kezívét csak úgy taláalomra, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem. ³⁴És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekérében állott a Siriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házához Jeruzsálembé békével. ²És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. ³Mindazáltal némi jó dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtad magadat. ⁴És Jósafát [egy ideig] Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegyiségig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáiknak Istenéhez; ⁵És rendele bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városokként. ⁶És monda a bírának: Jól meglássátok, a mit cselekesztek; mert nem ember [névében] ítélték, hanem az Úrnak [névében,] a ki az ítéletben veletek [lesz.] ⁷Azért az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok [arra,] a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknel nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel. ⁸Sőt Jeruzsálemben is beállíta némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre. És ők Jeruzsálembé visszatérének. ⁹És meghagyá nékik, mondván: Így cselekedjete az Úrnak félelmében hűséggel és tökéletes szívvel. ¹⁰Ha valamely pert előtökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátok és a ti atyátokfiaira [az Úr] haragja. Így cselekedjete és ne vétkezzetek. ¹¹És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden

dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előjáróitok lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

20És lön ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velök mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak [vele.] ²Eljövének pedig [a hírmondók], és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi. ³Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában böjtöt. ⁴Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr [segedelmet] keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy az Urat megkeressék. ⁵És megállta Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt; ⁶És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-e egyedül Isten a mennyben, a ki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezdedben [van] az erő és hatalom, és senki nincsen, a ki ellened megállhatna. ⁷Oh mi Istenünk! nem te űzéd-e ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-e azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké? ⁸És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajlékot, mondván: ⁹A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg [minket]. ¹⁰És most ímé az Ammoniták, a Moábiták és a Seir hegyén [lakozók,] a kiknek földjén nem akarád, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyiptom földéből kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták el őket; ¹¹Ímé ezért azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nekünk. ¹²Oh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád [néznek] a mi szemeink. ¹³És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. ¹⁴Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévíta vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közepette, ¹⁵És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velök, hanem az Isten. ¹⁶Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. ¹⁷Nem kell néktek harcolnotok, [hanem csak] álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert az Úr veletek lesz. ¹⁸Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádkáztak az Urat. ¹⁹A Kéhátiták fiai közül és a

Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállának, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérvék. ²⁰És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának [onnan,] megállta Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! ²¹Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérvék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága; ²²És a mint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén [lakozók] ellen, a kik Júdára jövének, és megverettetének. ²³Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. ²⁴A Júda népe pedig méne Mispába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg. ²⁵Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megszákmányozták és találnak nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának [rólók,] oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala. ²⁶Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig. ²⁷Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembé nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az ő ellenségeik felett. ²⁸És bemenének Jeruzsálembé, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. ²⁹És lön az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel ellenségei ellen. ³⁰Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől. ³¹És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendő vala, mikor uralkodni kezdé, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. ³²És jára Asának, az ő atyjának útján, el sem távozik attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala. ³³Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái Istenéhez. ³⁴Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. ³⁵Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, a ki gonoszul cselekedett vala; ³⁶Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társisba mennének; és a hajókat Esiongáberben készíték. ³⁷Jövendöle azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

21 És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ő fia, Jórám. ² És az ő testvérei, a Jósafát fiai [ezek valának:] Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikáel és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. ³ És adott nekik az ő atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülötte. ⁴ Kezde azért Jórám az ő atyjának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is [némelyeket.] ⁵ Harminczkét esztendősen kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. ⁶ És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. ⁷ Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségért, a melyet Dáviddal kötött, és mivel ígéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben. ⁸ Az ő idejében szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választának magoknak. ⁹ Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; ¹⁰ Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor elszakada Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. ¹¹ Ő is csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát is felbiztatá [erre.] ¹² Jutta pedig azonközben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királyának, Asának útján; ¹³ Hanem járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói paráználkodjanak, a mint az Akháb háza is paráználkodik; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát megöléd, a kik jobbak voltak nálad: ¹⁴ Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiadra, feleségeidre és minden jószágodra. ¹⁵ Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba [esel], mindaddig, míg a te béled naponként kimegy a betegségem miatt. ¹⁶ Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerezsenekkel határosok valának. ¹⁷ És feljövének Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindazt a vagyont, a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a legkisebbik. ¹⁸ És mindezek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan vala. ¹⁹ És [ez] így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki [drága illatú fűszereket] mint az ő atyáinak égettek vala. ²⁰ Harminczkét [esztendősen] vala, mikor uralkodni kezdé, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélkül kimula, eltemették őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

22 És királylyá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akházíát; mert az idősebbeket mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkal jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a Júda királyának fia. ² Akházia negyvenkét esztendősen volt, mikor királylyá lett, és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. ³ Ő is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre. ⁴ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után, az ő veszedelmére. ⁵ Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek Jórámot megverék. ⁶ Visszatért azért [Jórám,] hogy meggyógyíttassa magát Jezréel városában; mert sebek [valának rajta,] melyekkel megsebesítettett Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala. ⁷ Hogy Akházia Jórámhoz méne, Isten [akaratából,] az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiirtaná az Akháb háznépét. ⁸ Lön azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akházíának szolgálnak vala, és megölé őket. ⁹ Akházíát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: [Mégis] a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki képes lett volna a királyságra. ¹⁰ És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megölé a Júda háznépének minden királyi sarját. ¹¹ De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivivé őt titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az ágyasházban. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akházíának huga vala) Athália elől, hogy őt megölhesse. ¹² És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23 A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jérohám fiával, Ismaéllal a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával; ² A kik Júda országát körüljárván, összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövének Jeruzsálemben. ³ Szövetséget tön pedig mind az egész gyülekezet a királylyal az Isten házában, minekutána [Jójada] ekképen szólott nekik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiáról; ⁴ Azért ez az a dolog, amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen; ⁵ Harmadrész a király házában, és

harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házában pitvariban; ⁶Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához. ⁷És a Léviták vegyék körül a királyt, fegyvere mindenkinek kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megölettesse őt, és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön. ⁸És mind a szerint cselekedének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindazokat, a kik felmennek vala a szombatra, mind a kik kijönek vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszté el a csapatokat. ⁹És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és pánczélokot adá, a melyek Dávid királyi [voltak,] a melyek az Isten házában [valának.] ¹⁰És állítá az egész népet, mindenkinek fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül. ¹¹Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizonyágtételt, és királylyá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Éljen a király! ¹²Mikor pedig meghallotta Athália a futkosó nép szavát, a kik a királyt dicsérik vala; akkor [ő is] felméne a nép közé az Úr házába. ¹³És mikor látta, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az [isteni] dicséretben: megszaggatá Athália az ő ruháit, és monda: Árulás, árulás! ¹⁴És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előjáróit, mondván nekik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel öletessék meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában. ¹⁵Helyet adának azért néki, [hogy kimehessen,] és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megölték őt. ¹⁶Szövetséget tön pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek. ¹⁷És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait, mind bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját az oltárok előtt ölék meg. ¹⁸És gondviselőket állíta Jójada az Úr házába, a lévitai papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának égőáldozatokat az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint. ¹⁹És állítá az ajtónállókat az Úr házában kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztátalan bármely dolog által. ²⁰Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén a királyt az Úr házából, bemenének a király házában felső kapuján, és ülteték a királyt a királyiszékbe. ²¹És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovott minekutána Atháliát megölelék fegyverrel.

24Hét esztendő s vala Joás, mikor uralkodni kezdé, és

uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. ²És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében. ³Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiaikat és leányokat. ⁴Ezek után elvégeze magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házat. ⁵És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda nekik: Menjetek el a Júda városai, és szedjétek az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a ti Istentek háza esztendőnként kijavíttassék. Ti pedig siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietének. ⁶Akkor hivatá a király Jójadát a papifejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitákra, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet [rendelt] Mózes az Úr szolgája és az Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához? ⁷Mert az istentelen Athália [és] az ő fiai elpusztították az Isten házat, és mindazt, a mi az Úr házában vala szentelve, a bálványokra költötték. ⁸És mikor parancsolt a király, csinálának egy ládát, melyet az Úr házában kapuja előtt helyezének el, kívül. ⁹És kihirdetéek Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgája Mózes [parancsolt] a pusztában Izráelnek. ¹⁰Akkor a vezérek mindnyájan és az egész nép örömmel vivék [az ő ajándékaikat] és veték a ládába, míg megtelék. ¹¹És időnként a Léviták által elviteték a ládát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríték a ládát, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. ¹²És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házában újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házában megerősítésére. ¹³Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezök által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házat [előbbi] állapotába helyezék, és megerősíték azt. ¹⁴Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az [isteni] tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala égőáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében. ¹⁵Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendő s korában hala meg. ¹⁶És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, a mint a Mózes törvényében megíratott, mert kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel s mind az ő házával. ¹⁷Minekutána pedig meghala Jójada, eljövén a Júda fejedelmek, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok. ¹⁸És elhagyák az Úrnak, atyáik Istene házat, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkek miatt lön [az Úrnak] haragja Júda és Jeruzsálem ellen. ¹⁹És küldé hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bizonyágot tevének ellenök, de nem hallgattak reájok. ²⁰Az Isten lelke pedig elindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki feláll a nép között, és monda nekik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait? - mert az nem használ néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is elhagyá titeket. ²¹Amazok

pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában megkövezék őt a király parancsolatjából. ²²És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményéről, a melylyel annak atyja, Jójada vala ő hozzá élteben, hanem megöleté a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! ²³És már az esztendő elmúltával feljöve ellene Siria [királyának] serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek minden vezéreit a nép közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; ²⁴Mert noha kevés emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezökbe adá [Júdának] nagy seregét, mivel az Urat, atyáiknak Istenét elhagyták; és Joáson is bosszút állának. ²⁵És mikor töle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): pártot ütének ellene az ő szolgálói, a Jójada pap fiának haláláért, és megölek őt ágyában, és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába. ²⁶Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Józabád, a Moábbeli Simrith fia. ²⁷Az ő fiai, és alatta az adónak megszaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25Huszonöt esztendősen kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilenc esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. ²És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből. ³Lön pedig azután, hogy országában megerősödék, megöle az ő szolgálait, a kik a királyt, az ő atyját megölték vala. ⁴De azoknak fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megiratott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne öletessenek az atyák a fiakért és a fiak se öletessenek meg az atyáért, hanem kiki az ő saját bűnéért öletessék meg. ⁵Összegyűjté annak felette Amásia a Júda népét, és választá közülök a nemzetségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendősoktól fogva és a kik feljebb valának, és találá azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromezeret. ⁶Annakfelette az Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. ⁷Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival. ⁸Ha nem [hiszed,] ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés. ⁹Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. ¹⁰Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyökre; mely dologért igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal tértek vissza helyeikre. ¹¹Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret. ¹²És Júda fiai tízezeret élve fogtak el,

a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindnyájan összeroncoltattak. ¹³Annak a seregnek fiai pedig, a kiket visszakülde Amásia, hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira ütének Samariától fogva mind Bethóronig; és levágván háromezeret azok közül, nagy zsákmányt vivének el. ¹⁴Lön azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fiainak isteneit elhozá és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot gerjeszte. ¹⁵Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és prófétát küldé hozzá, a ki monda néki: Miért imádod annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népetek a te kezedből? ¹⁶Lön pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a [király:] Vajjon te tanácsosa vagy-e a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszűnék azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged vesztetni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg. ¹⁷Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet küldé Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza, szálljunk szembe egymással! ¹⁸Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ adá Amásiának, a Júda királyának: A Libánus hegyén való tövis küldé a Libánuson való cédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; eközben azonban arra menvén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist. ¹⁹Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszzen [általam.] ²⁰De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy [az ellenség] kezébe adja őket, mivel az Edomiták isteneit keresték. ²¹Felindula azért Joás, az Izráel királya, és szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. ²²És Júda megverették Izráel által, és elmenekülének mindnyájan sátoraikba. ²³Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálembé, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négyszáz singnyire. ²⁴És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király házában kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé. ²⁵Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle. ²⁶Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-e megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében? ²⁷Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldöttek Lákisba, és megölték ott őt. ²⁸És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

26Akkor előhozván az egész Júda nemzetsége Uzziást (ki tizenhat esztendősen vala), királylyá tevék őt az ő atyja

Amásia helyett. ²Ő építé meg Elótot, és csatolta ismét Júdához, minekutána [Amásia] király meghalt az ő atyáival egybe. ³Tizenhat esztendő korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való. ⁴És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atyja, Amásia is cselekedett vala. ⁵És keresi vala az Istent Zakariás [próféta] idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten; ⁶Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában. ⁷És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunimban. ⁸És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Egyiptomig; mert felette igen megnevedett az ő hatalma; ⁹És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítetté azokat. ¹⁰A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető szolgálai, vinczellérek a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte. ¹¹Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harcza mehetett csapatonként, a mint megszámláltatott Jéhiel írődeák és Maaséja előljáró által Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei közül való. ¹²A családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétezerhatszáz vala. ¹³És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhétezeröttszáz harcosból állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen. ¹⁴És készítetté Uzziás nekik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, pánczélokot, íveket és parittyába való köveket. ¹⁵Készítetté annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan megsegítették, míglen megerősödék. ¹⁶Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölő oltáron füstölne. ¹⁷És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. ¹⁸És ellene állának Uzziás királynak, és mondanak néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaíé, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkeztél és dicsőségedre nem leend az Úr Istentől. ¹⁹És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a papokra, belpoklosság támadta a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt. ²⁰És mikor tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, láták a belpoklosságot az ő homlokán; és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kimenni, mert az Úr megverte vala őt. ²¹És lön Uzziás király halála napjáig belpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban belpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És Jótám, az ő fia

vala a király házában, a ki ítélkezék az ország népe felett. ²²Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámós fia. ²³És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt mondják felöle: belpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

27Huszonöt esztendő vala Jótám, mikor uralkodni kezdé, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya. ²És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az ő atyja, Uzziás is cselekedett vala, csak hogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétkezék. ³Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé. ⁴Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé. ⁵Ő is hadakozott az Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tálentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. ⁶És hatalmassá lön Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. ⁷Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé megírták az Izrael és a Júda királyainak könyvében. ⁸Huszonöt esztendő korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. ⁹És elaluvék Jótám az ő atyjával, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

28Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja; ²Hanem az Izrael királyainak útján járt, és öntött [bálványokat] is csináltatott a Baál tiszteletére. ³Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tüzben, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izrael fiai elől kiűzött volt. ⁴Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. ⁵Ezért az Úr az ő Istene adá őt a Siriabeli király kezébe, és őt [igen] megverék, és sok foglyot hurczolának el ő tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izrael királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. ⁶Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhuszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. ⁷Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király után második vala. ⁸És elvivének az Izrael fiai az ő atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlök, és azzal a zsákmánnyal mennek vala Samariába. ⁹Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe menvén a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nekik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti [sokat] megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az égig

felhatott; ¹⁰És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, hogy néktek szolgálítok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-e magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti Isteneteknél? ¹¹Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyátokfiai közül való foglyokat, a kiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja [lészen] rajtatok. ¹²Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jönnek. ¹³És mondának nékik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok; mert [e nélkül] is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izrael ellen. ¹⁴Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. ¹⁵És felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvették a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltöztették a zsákmányból felöltöztették azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának nékik; sőt meg is kenék őket, és a gyengélkedőket szamarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikhóba, az ő atyjokfiaihoz; azután megtérének Samariába. ¹⁶Az időben küldte Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt. ¹⁷Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül [sokat] levágának, vagy rabságba hurcolóznak. ¹⁸A Filiszteusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederótot, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala; ¹⁹Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izrael királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. ²⁰Eljöve azért ő ellene Tiglát-Piléser, Assiria királya, a ki sanyargatá őt, és nem segítette meg. ²¹Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lön néki segítségére. ²²Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. ²³Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segítjenek engem is, holott mind néki, mind az egész Izraelnek azok okozták romlását. ²⁴És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinála a maga számára oltárokat Jeruzsálemben, minden szegletén; ²⁵Júdának minden városaiban is magaslatokra építe, hogy az idegen isteneknek tömjénezzon, és haragra ingerlé az Urat, atyái Istenét. ²⁶Az ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a Júda és az Izrael királyainak könyvében. ²⁷Meghala pedig Akház az ő atyáival, és eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izrael királyainak sírjába. És uralkodék az ő fia, Ezékiás, ő helyette.

és uralkodék huszonkilencz esztendeig Jeruzsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. ²És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az ő atyja is cselekedett vala. ³És az ő királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújíttatá. ⁴És egybehivatá a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában; ⁵És monda nékik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről; ⁶Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hátat fordítván annak. ⁷A tornác ajtait is bezárták, a szövőtekeket eloltották, és füstölőszert nem füstölögtettek és égőáldozatot nem áldoztak az Izrael Istenének a szent helyen. ⁸És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemen, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is látjátok. ⁹És ímé a mi atyáink fegyver által elhullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogságba vitettek e dolog miatt. ¹⁰Most [azért] elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izrael Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. ¹¹Fiaim, most ne tévelyegjete; mert az Úr választott titeket, hogy ő elötte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgálai legyetek néki és jóillatot szerzettetek. ¹²Felkelének azért a Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; ¹³Az Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia; ¹⁴A Hemán fiai közül Jéhiel és Simej; a Jédutun fiai közül Semája és Uzziel. ¹⁵Összegyűjték az ő atyjokfiai, és megszentelék magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. ¹⁶És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának [belöle] minden tisztátalanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába. ¹⁷Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és a hónap nyolczadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolcz napon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték be. ¹⁸És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és megmondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; ¹⁹Minden egyéb eszközöket is, a melyeket Akház király az ő királysága alatt megszenteltünk, mikor [Isten ellen] vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. ²⁰Reggel azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. ²¹És vivének fel hét tulkot és hét kost, hét bárányt és hét bakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak,

29Ezékiás huszonöt esztendősen kezdett uralkodni,

a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. ²²Megöleék azért a tulkokat, és a papok azoknak vérüket vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték azoknak vérüket az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét az oltárra hinték. ²³Azután előhozák a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet elé, és kezöket rájuk tevék. ²⁴Minekutána a papok azokat megölték, bűnért való áldozást végeztek a vérökkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulásáért, mert az egész Izráelért parancsolta vala a király az égőáldozatot és a bűnért való áldozatot. ²⁵És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és cziporokkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancs szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által. ²⁶Előállának azért a Léviták a Dávid [zengő]szerszámaival; a papok is a trombitákkal. ²⁷És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták [harsonája] Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. ²⁸És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen égőáldozatnak vége lön. ²⁹És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindnyájan a vele valók leborulván [arczczal,] imádkozának. ³⁰És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dicsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dicsérték [az Urat], meghajoltak és leborulának. ³¹Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattátok magatokat az Úrnak, azért jőjjetek, és hozzatok áldozatokat és dicsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hozza áldozatokat és dicsérő áldozatokat, és mindaz a kit a szíve indított, egészen égőáldozatot. ³²És az égőáldozatra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, [ez volt:] hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek egészen égőáldozatul valának az Úrnak. ³³Azonkívül szenteltek az [Úrnak] hatszáz tulkot és háromezer juhot. ³⁴De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték az áldozatokat mind megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a Léviták segítségökre valának nekik mindaddig, míg azt a munkát elvégezzék, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának a magok megszentelésében mint a papok. ³⁵Az egészen égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és ekképen helyreállított az Úr házában szolgálata. ³⁶Örvendeze azért Ezékiás és [ő vele] az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

30És küldé Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálembé, hogy megtartanák a pászkát az Úrnak, Izráel Istenének. ²És tanácsot tartá a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tartsák meg a pászkát. ³Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelheték

meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. ⁴És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek. ⁵Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálembé pászkát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, a mint megiratott. ⁶Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekével az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térjete meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt az Assiriabeli királyok kezétől. ⁷És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok. ⁸Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és elfordul rólatok haragja. ⁹Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogságba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istentek, és nem fordítja el orczáját rólátok, ha ő hozzá megtéréndetek. ¹⁰Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik és csúfolják vala őket; ¹¹Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetségéből megalázák magokat, és eljövének Jeruzsálembé. ¹²Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjük egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. ¹³Sok nép gyűle azért Jeruzsálembé, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. ¹⁴És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is mind elronták, és a Kidron patakába hányták. ¹⁵És megöleék a páska[bárányt] a második hónap tizennegyedik napján; s a papok és Léviták megszegyenlék és megszentelék magokat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába; ¹⁶És kiki állá az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. ¹⁷Mint hogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páska[bárány] megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztátalanok voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; ¹⁸Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon [nemzetségéből,] nem szentelték meg magokat, mindazáltal megevék a páska[bárány] nem úgy, a mint megiratott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tisztítsa meg azt; ¹⁹Mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a szentségnek tisztasága szerint is. ²⁰És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze. ²¹Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dicsérik vala az Urat minden nap

a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. ²²És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmekkel és jóindulattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dicsérvén az Urat, atyáik Istenét. ²³Tanácsot tartá pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így még hét napot töltöttek el vígasságban; ²⁴Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelék magokat a papok elegen. ²⁵Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók. ²⁶És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló [ünnep] Jeruzsálemben. ²⁷Ezek után felállának a papok [és] a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata az ő könyörgésök mennybe az [Isten] szentséges lakhelyébe.

31 A mint mindezeknek vége lön: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdálák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, mígnem befejezték; azután visszatérének az Izráel fiai mind, kiki az ő örökségébe [és] városaiba. ²És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égőáldozatokra és a hálaadó-áldozatokra, a szolgálatra, hálaadásra és dicséretre az Úr táborinak kapuiban. ³És [rendel] a király az ő jövedelmének egy részét az égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok, a szombatnapok, az újhoid és az ünnepek égőáldozatai számára, a mint megiratott az Úr törvényében. ⁴Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez [annál inkább] ragaszkodjanak. ⁵A mint ez intézkedés [híre] elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zengéjét bőséggel megadják; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák. ⁶És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásonként felhalmozák. ⁷A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezek el. ⁸Oda menván pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ő népét, Izráelt. ⁹Megkérde pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől. ¹⁰Kinek felelvén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt. ¹¹És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák. ¹²Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket

és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyjafia, Simei. ¹³Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából. ¹⁴Kóré Lévita pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát. ¹⁵Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen szolgáltassák a csapatok szerint az ő atyjokfiainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, ¹⁶(Az ő nemzetségek férfain kívül, a három esztendő fiútól fogva feljebb) mindenkinek, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; ¹⁷A papok nemzetségének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősek és feljebb valók volnának, az ő rendtartások és csapatjaik szerint. ¹⁸És azok családjának minden kiseddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitők szerint szentelték vala magokat a szentségre; ¹⁹Az Áron fiainak is, a papoknak, az ő városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban [valának] névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetségnek a Léviták között. ²⁰És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé. ²¹És minden munkában, a melyet elkezdett az Isten házában szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét, teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos [cselekedetek] után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menván, megszállá a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának. ²Mikor tehát Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljött, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: ³Tanácsot tartá vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsék; és azok segítségére lőnek néki; ⁴Mert összegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az assirii királyok elegendő vizet, ha eljönnek?! ⁵És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik köfalat is [emelt], s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. ⁶És a nép fölé seregvezéreket tett, és maga köré gyűjtvén őket a város kapujának utcájára, szóla az ő szívök szerint ekképen: ⁷Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljete, meg se öttenjete az assirii királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele. ⁸Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. ⁹Ezek után elküldé szolgálait Sénakhérib, az assirii király Jeruzsálemben

(ő pedig Lákis mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Júdához, mely Jeruzsálemben vala, mondván: ¹⁰Ezt mondja Sénakhérib, az assíriai király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? ¹¹Avagy nem Ezékiás áztatott-é el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölne meg titeket, mondván: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! ¹²Avagy nem Ezékiás pusztította-é el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólt Júdához és Jeruzsálemhez, mondván: [Csak] egy oltár előtt imádkoztatok, és [csak] azon tömjénezgetek?! ¹³Avagy nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajjon e föld nemzetségeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földöket? ¹⁴És kicsoda e nemzetségek istenei közül, a melyeket az én atyáim elvesztettek, a ki az én kezemből az ő népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenetek is az én kezemből titeket megszabadíthatna? ¹⁵Most azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon ily módon; ne higgyetek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbé szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből! ¹⁶Sőt ezenkívül az ő szolgálói még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ő szolgálja Ezékiás ellen. ¹⁷Levelet is írta, az Urat, Izrael Istenét káromlással illetván, és szólván ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ő népét kezemből. ¹⁸És kiáltnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megrettentenék és megháborítanak, [abban a reményben], hogy így a várost elfoglalhatják. ¹⁹És [úgy] szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak. ²⁰Akkor Ezékiás király könyörgé, és [ő vele] Éσαιás próféta az Ámós fia e [káromlásért,] és felkiáltának az égre. ²¹És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előljárót és vezért az assíriai király táborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt. ²²Megszabadította azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhéribtől az assíriai királytól, és minden másoktól, és védelmezé őket mindenfelől. ²³És sokan ajándékokat hoznak vala Jeruzsálemba az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. ²⁴Az időben Ezékiás halálos betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. ²⁵De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért [Istennel] haragja lőn rajta, Júdán és Jeruzsálemben. ²⁶Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért nem szálla [többé] reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. ²⁷És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsházat az ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok

és mindenféle drága szerszámok számára; ²⁸És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokot. ²⁹Városokat is építé magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. ³⁰És Ezékiás volt az, a ki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való itésén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás; ³¹De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követeivel [megbarátkozék,] a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák csudajelt, mely a földön lőn; elhagyá őt az Isten, hogy megkisértené őt és meglátná, mi volna az ő szívében. ³²Ezékiásnak pedig többi dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Éσαιás prófétának, az Ámós fiának látásában, [és] a Júda és Izrael királyainak könyvében. ³³Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33Tizenkét esztendő vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. ²És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izrael fiai elől kiűzött vala. ³Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atyja [azelőtt] elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgálta azoknak. ⁴Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben lészen az én nevem örökké. ⁵És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házában mindkét pitvariban. ⁶És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket üzött, ördögösöket és jövendőmondókat szerzett, és sok gonosztságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. ⁷A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házában és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izrael minden nemzetségei közül, helyheztetem az én nevemet mindörökké; ⁸És nem űzöm ki az Izraelt e földről, melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartándják, a melyeket nékik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és ítéleteket; ⁹De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyomlált volt az Izrael fiai elől. ¹⁰És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népét; de nem figyelmezőnek reá. ¹¹Reájok hozzá azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba verving megkötözék őt két lánczcczal, és Babilóniába vivék. ¹²Mikor pedig nagy nyomorúságban vala, fohászokodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt. ¹³És könyörögván hozzá megkegyelmeze néki, és meghallgatván

könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az [igaz] Isten. ¹⁴Ezek után a Dávid városának külső köfalát felépíté Gihontól napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemenetelig; Ofelt is körülveteté magas [kerítéssel,] és Júdának minden megerősített városaiba seregzérek helyeze. ¹⁵És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden oltárt, a melyet az Úr házában hegyén és Jeruzsálemben emeltetett, kihányatá azokat a városon kívül. ¹⁶És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. ¹⁷Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. ¹⁸Manassének pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. ¹⁹Az ő könyörgése pedig, és hogy [az Isten] mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózái beszédei között. ²⁰És meghala Manasse az ő atyáival, és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette. ²¹Huszonkét esztendő vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. ²²És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atyja Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. ²³Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atyja Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt. ²⁴Pártot ütének pedig az ő szolgálói ő ellene, és őt saját házában megölik. ²⁵A föld népe pedig levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiást az ő fiát helyette.

34Nyolcz esztendő vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig Jeruzsálemben. ²És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyjának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; ³Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. ⁴Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töreté, és elhinteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. ⁵A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. ⁶[Így cselekedék] Manassének, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Nafhaliig, azoknak pusztáiban köröskörül. ⁷Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördele mind porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész

földén; azután megtére Jeruzsálembe. ⁸Királyságának tizennyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maasját a város előjáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékirót, hogy kijavíttatnák az Úrnak, az ő Istenének házat. ⁹És menének Hilkiás főpaphoz, és átadták [néki] az Isten házába begyűlt pénzt, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtöttek Manassétól, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól. ¹⁰És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyáztak az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és helyreállítsák a házat. ¹¹És adának [pénzt] az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. ¹²És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták pedig mindnyájan mesterek valának az éneklőszerszámokban. ¹³A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazzák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. ¹⁴Mikor pedig kihozák azok a pénzt, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által [adott] volt. ¹⁵Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. ¹⁶És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszélé néki a dolgot, mondván: Valamit bízál a te szolgáládra, abban híven eljárnak; ¹⁷Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe. ¹⁸Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt. ¹⁹Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédit, ruháit megszaggatá. ²⁰És parancsola a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: ²¹Menjete el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. ²²Elméne azért Hilkia és a király embere Húlda prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint szólának néki. ²³Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket hozzám küldött; ²⁴Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindazokat az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; ²⁵Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszsenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedd az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. ²⁶A Júda

királyának pedig, a ki titeket küldött, hogy az Urat megkérdejétek [jehot] és háromszáz tulkot. ⁹Konánia pedig és Semája és Nétanéel az ő atyjafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer [juhot] és ötszáz tulkot. ¹⁰Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állanak, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. ¹¹Megölék azért a páscha[barányt,] és a papok hintik vala kezökből a [vért], a Léviták pedig a [bárányok] bőrét húzzák le. ¹²És külön választák az egészen égőáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megiratott; azonképen a tulkokból is [elválaszták.] ¹³És megsüték a páscha[barányt] szokás szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzik fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községnek. ¹⁴Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték [a páschabarányt], mert a papok, az Áron fiai az égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával el valának foglalva [késő] éjszakáig, azért a Léviták készíték és minden magoknak, mind a papoknak, az Áron fiainak. ¹⁵Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jédutunnak, a király prófétájának parancsolatja szerint; az ajtónállók is mindnyájan az ajtónál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az ő atyjokfiai, a Léviták készítették vala el nekik. ¹⁶És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartanak a páschát, egészen égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolatja szerint. ¹⁷Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páschát abban az időben, és a kovász nélkül való kenyerek ünnepét hét napon át. ¹⁸Ehez hasonló páschát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páschát, a melyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. ¹⁹Jósiás királyságának tizennyolczadik évében tartatott ez a páscha. ²⁰Mindezek után, hogy az [Isten] házat Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment. ²¹És noha követeket küldé ő hozzá [Nékó], ezt mondván: Mi közöm te hozzád nekem, Júda királya? Mert én most nem ellened [megyek], hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged; ²²Mindazáltal Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznék vele, öltözetit megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a [melyek] az Isten szájából [származtak vala.] Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó mezején. ²³Akkor a kézívesek nyilakat lövének Jósiás királyra, és monda a király az ő szolgálóinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesültem. ²⁴Levén azért őt az ő szolgálói a szekérből, másik szekere helyezék, és vivék Jeruzsálembe: És meghala, és eltemetteték az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem siránkozik Jósiás felett. ²⁵Jeremiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az éneklő férfiak és asszonyok mindnyájan száz

35És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a páscha[barányt] az első hónap tizennegyedik napján. ²És állítá a papokat az őrállásukra, és buzdítá őket az Úr házának szolgálatára. ³És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék: Helyheztesétek a szent ládát a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek. ⁴És készítsétek el [magatokat] a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. ⁵És álljatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának [egy]-[egy] csoportja szerint. ⁶Azután öljétek meg a páscha[barányt,] és szenteljétek meg magatokat, és készítsétek el azt a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjétek. ⁷És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyéket, mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinek, valaki ott találhatik vala, szám szerint harmincezeret, és háromezer tulkot; ezek mind a királyéből valának. ⁸Az ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz

mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé azok meg vannak írva a [Jeremiás] siralmaiban. ²⁶Jósiás pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva; ²⁷És az ő első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36És előhozá a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylá tette őt atyja helyett Jeruzsálemben. ²Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni kezdé, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben. ³És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat. ⁴És Égyiptom királya Eliákimot, az ő testvérét tette királylá Júda és Jeruzsálem felett, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az ő testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba. ⁵Huszonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt. ⁶És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt. ⁷Az Úr házában való edények egy részét is elvivé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté azokat az ő templomába, Babilóniában. ⁸Joákimnak pedig többi dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia. ⁹Nyolcz esztendős korában kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is gonoszul cselekedék az Úr előtt. ¹⁰Az esztendő fordultával pedig elküldé Nabukodonozor király, és elviteté őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylá tevé az ő testvérét Sédékiást Júda és Jeruzsálem felett. ¹¹Huszonegy esztendős korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy esztendeig Jeruzsálemben. ¹²És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében [szól vala] néki. ¹³Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, a ki őt az Isten [nevére] megesküdtette vala, s makacscsá és önfejűvé lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez. ¹⁴Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindnyájan szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben. ¹⁵És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájuk követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének. ¹⁶De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség. ¹⁷És reájok hozá a Káldeusok királyát, a ki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szűzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindnyájokat kezébe adá. ¹⁸És az Isten házában mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házában kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté. ¹⁹Az Isten házát

meggyújták, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgálivá lettek mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott; ²¹Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által [mondott] beszéde, míg lerójjá a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendő. ²²És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által [mondott] beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és ő kihirdteté az ő egész birodalmában, [élőszóval] és írásban is, mondván: ²³Igy szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel.

Ezsdrás

1Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által [mondott] beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, [élőszóval] és írásban is, mondván: ²Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; ³Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házat, ő az Isten, ki Jeruzsálemben [lakozik.] ⁴És mindenkit, a ki még megmaradt minden helyről, a hol lakik, segítsék azon helynek férfiai ezüsttel, arannyal, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkénytelen adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van. ⁵Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindnyájan, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van. ⁶És minden körülök lakók segíték őket ezüst edényekkel, arannyal, jószággal, barommal, drágaságokkal, mindazon kívül, a mit önkénytelen adának. ⁷Czírus király pedig előhozatá az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek házába helyezett vala; ⁸Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, a ki is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. ⁹És számok ez vala: harmincz arany medencze, ezer ezüst medencze, huszonkilencz kés, ¹⁰Harmincz arany pohár, négyszáztíz másrendbeli ezüst pohár, és ezer más edény. ¹¹Minden arany és ezüst edényeknek száma ötezernégyszáz. Mindezt magával vivé Sesbassár, mikor a foglyok kijövének Babilóniából Jeruzsálembe.

2Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket Nabukodonozor, Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő városába. ²Kik jövének Zorobábel, Jészuaival, Nehémiással, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bilsánnal, Mispárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férfainak száma [ez:] ³Paros fiai kétezerszázhetvenkettő; ⁴Sefátja fiai háromszázhetvenkettő; ⁵Árah fiai hétszázhetvenöt; ⁶Pahath-Moáb fiai, Jészua [és] Joáb fiaitól, kétezernyolczszáztizenkettő; ⁷Élám fiai ezerkétszázötvennégy; ⁸Zattu fiai kilencszáznegyvenöt; ⁹Zakkai fiai hétszázhatvan;

¹⁰Báni fiai hatszáznegyvenkettő; ¹¹Bébai fiai hatszázhuszonhárom; ¹²Azgád fiai ezerkétszázhuszonkettő; ¹³Adónikám fiai hatszázhatvan; ¹⁴Bigvai fiai kétezerötvenhat; ¹⁵Ádin fiai négyszázötvennégy; ¹⁶Áter fiai, Ezékiástól, kilenczvennyolcz; ¹⁷Bésai fiai háromszázhatvan; ¹⁸Jóra fiai száztizenkettő; ¹⁹Hásum fiai kétszázhuszonhárom; ²⁰Gibbár fiai kilenczvenöt; ²¹Bethlehem fiai százhuszonhárom; ²²Netófah férfiai ötvenhat; ²³Anathóth férfiai százhuszonnyolcz; ²⁴Azmáveth fiai negyvenkettő; ²⁵Kirjath-Árim, Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; ²⁶Ráma és Géba fiai hatszázhuszonegy; ²⁷Mikmás férfiai százhuszonkettő; ²⁸Béthel és Ái férfiai kétszázhuszonhárom; ²⁹Nebó fiai ötvenkettő; ³⁰Magbis fiai százötvenhat; ³¹A másik Élám fiai ezerkétszázötvennégy; ³²Hárim fiai háromszázhatvan; ³³Lód, Hádíd és Ónó fiai hétszázhatvan; ³⁴Jerikó fiai háromszáznegyvenöt; ³⁵Szenáa fiai háromezerhatszázhatvan; ³⁶A papok: Jedája fiai, Jészua családjából, kilencszázhatvenhárom; ³⁷Immér fiai ezerötvenkettő; ³⁸Pashur fiai ezerkétszáznegyvenhét; ³⁹Hárim fiai ezertizenhét; ⁴⁰A Léviták: Jészua és Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennégy. ⁴¹Az énekesek: Asáf fiai százhuszonnyolcz; ⁴²A kapunállók fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilencz. ⁴³A Léviták szolgálói: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaoth fiai; ⁴⁴Kérósz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, ⁴⁵Lebána fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, ⁴⁶Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, ⁴⁷Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, ⁴⁸Resin fiai, Nekóda fiai, Gazzám fiai, ⁴⁹Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, ⁵⁰Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai. ⁵¹Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, ⁵²Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, ⁵³Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, ⁵⁴Nesiah fiai, Hatifa fiai; ⁵⁵Salamon szolgálóinak fiai: Szótai fiai, Haszszóferet fiai, Peruda fiai, ⁵⁶Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, ⁵⁷Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hássebaim fiai, Ámi fiai. ⁵⁸Összesen a Léviták szolgálói és a Salamon szolgálóinak fiai háromszázkilenczvenöt; ⁵⁹És ezek, a kik feljövének Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán- Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: ⁶⁰Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázötvenkettő. ⁶¹És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezteték; ⁶²Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból; ⁶³És megmondá nekik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem pap ítél az Urimmal és Tummimmal. ⁶⁴Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezer

⁶⁵Szolgaikon és szolgálóikon kívül - ezek száma hétezerháromszázharmincközöt, a vének, a kik látták vala az első házat, - valának nékik énekes férfiak és asszonyaik kétszázan. ⁶⁶Lovakkor alapot vetnek vala most e háznak az ő szemök előtt, hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; ⁶⁷Tevéik négyszázharminczöt, hatezerhétszázhusz számmal. ⁶⁸A családfők közül pedig, mikor megérkezének az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek önkénytesen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén; ⁶⁹Tehetségük szerint adának az építés költségére aranyban hatvanegyezer dáríkot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát. ⁷⁰És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a Léviták szolgálói városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

3Mikor pedig eljőve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban [lakozának,] felgyűle a nép egyenlőképen Jeruzsálemben. ²És fölkele Jészua, Jósádák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtíél fia s az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, a mint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. ³És [erős] fundamentomra állíták fel az oltárt, mert félnek vala a földnek népétől, és áldozának rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat. ⁴És megülék a sátoros ünnepet, a mint írva van, s [áldozának] égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint minden napit az ő napján. ⁵És azután [áldozák] az állandó [napi], továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és mindazokért valót, a kik önkénytesen ajándékoznak az Úrnak. ⁶Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr templomának alapköve még nem tétetett le. ⁷És adának pénzt a [kő- és] favágóknak s a mesterembereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak czédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nékik adott engedelme szerint. ⁸Második esztendőben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálemben, a második hónapban megkezdték az építést Zorobábel, a Sealtíél fia és Jészua, a Jósádák fia és a többi atyjafiaik, a papok és Léviták és mindnyájan, a kik a fogságból visszajöttek vala Jeruzsálemben, és rendelék a Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon felül valának, az Úr háza építésének vezetésére. ⁹És előlalla Jészua, az ő fiai és atyjafiai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házat építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiaik és testvéreik, - [mind] Léviták. ¹⁰S midőn az építők letették az Úr templomának alapkövét, [Jészua és Zorobábel] oda állaták a papokat öltözetükben kürtökkel, s a Lévitákat, Ásáf fiait cimbalmokkal, hogy dicsérjék az Urat, Izráel királyának, Dávidnak rendelete szerint. ¹¹És énekelének, dicsérvén az Urat és hálát adván néki, mert jó, mert mindörökké van az ő irtalmassága Izráelen! És mind az egész nép nagy felszóval kiált vala, dicsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letétetett! ¹²Nagy sokan pedig a papok és a Léviták és a

4Mikor pedig meghallák Júda és Benjámín ellenségei, hogy a kik a fogságból visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének: ²Menének Zorobábelhez és a családfökhöz, s mondának nékik: Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhaddon, Assiria királyának idejétől fogva, a ki ide hozott fel minket! ³És monda nékik Zorobábel és Jészua és Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus, Persia királya. ⁴És igyekezék e tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elrémíteni azt az építéstől. ⁵És felbérelni ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának egész idejében, Dárius persa király uralkodásáig. ⁶És Ahasvérus uralkodásakor, uralkodásának kezdetén, vádolást írnak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. ⁷Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely azután arám nyelvre fordítottatott át. ⁸Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár, írnak egy levelet Jeruzsálem ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. ⁹[Írnak pedig] ekkor Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok, Afársausok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hélemeusok. ¹⁰És a többi népek, a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek a folyóvizen túl vannak és a többi. ¹¹Ez mássa a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének: "A te szolgálid, a folyóvizen túl lévő férfiak, és a többi. ¹²Tudtára legyen a királynak, hogy a zsidók, a kik feljöttek tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálemben; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentomokat javítgatják. ¹³Mostan tudtára legyen a királynak, hogy ha ez a város megépítetik s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. ¹⁴Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a király kárát nem illik elnéznünk, ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királylyal, ¹⁵Hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztítottatott is el e város. ¹⁶Tudatjuk mi a királylyal, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizen

túl nem leszen.”¹⁷ A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kancellárnak és többi társaiknak, akik Samariában laknak, és minden folyóvízen túl lakozóknak: ”Békesség és a többi.”¹⁸ A levél, amelyet hozzánk küldtetek, világosan felolvastatott előttem;¹⁹ És megparancsoltam, hogy nézzenek utána, és úgy találják, hogy ez a város eleitől fogva királyok ellen támadó volt, és hogy pártütés és lázadás történt vala benne;²⁰ És hogy hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvízen túl lakókon, és adó, rovás és úti vám fizettetett nekik.²¹ Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg a férfiakat, s e város ne építtessék addig, míg tőlem parancsolat nem jövend;²² És meglássátok, hogy ebben valami mulasztást el ne kövessetek, hogy ne nevedjék a veszedelem a királyok megkárosítására!”²³ Mihelyt Artaxerxes király levelének mássa felolvastaték Rehum és Simsai, a kancellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálembe a zsidókhoz, és megakadályozák őket erővel és hatalommal.²⁴ Akkor megszűnik az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

5 És profétáinak a proféták, Aggeus, a proféta és Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, a kik valának Júdában és Jeruzsálemben, [szólván] nekik az Izráel Istenének nevében.² Akkor fölkelének Zorobábel, Sealtiel fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdenek Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van, s velök valának Isten profétái, támogatók őket.³ Abban az időben jöve hozzájuk Tattenai folyóvízen túli helytartó, és Sethar-bóznai és társaik, és így szólának nekik: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek s e kőfalat készítsétek?⁴ Ekkor megmondánk nekik ily módon, hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik.⁵ És az ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve.⁶ Mássa a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvízen túli helytartó, és Sethar-bóznai és az ő társai, az Afarsakeusok, a kik a folyóvízen túl lakának, Dárius királyhoz.⁷ Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként levén az írva: ”Dárius királynak minden békesség! ⁸Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istennek házához és az építtetik nagy kövekből, és fa rakatik a falakra, és e munka szorgalmasan folyik, és jó szerencsés leszen az ő kezök által.⁹ Ekkor megkérdeink azokat a véneket, ily módon szólván hozzájuk: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat készítsétek?¹⁰ Sőt még neveiket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírassuk azon férfiak nevét, kik fejeik.¹¹ És ekképen felelének nekünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk, és építjük e házat, mely ennekelőtt sok esztendőkön át meg vala építve, és Izráelnek egy nagy királya építé és végezé be azt.¹² De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennynek Istenét, adá őket a

Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, ki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte.¹³ Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendejében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek házána házat megépítenék.¹⁴ Sőt az Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba, kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartóul rendelt;¹⁵ És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építtessék meg [előbbi] helyén.¹⁶ Ekkor ez a Sesbassár eljött, letevé az Isten házának alapkövét, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig építtetik, és még sem végződött be.¹⁷ Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstartó házában, ott Babilóniában ha úgy van-e, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házának megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király akaróját erre nézve küldje hozzánk.”

6 Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tartják vala Babilóniában.² És találtaték Akhméta várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, melyre emlékezetül ez vala írva:³ ”Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építtessék meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak; s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen.⁴ A nagy kövek rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házából adassék.⁵ Sőt az Isten házának arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyökre, s te helyezd el azokat az Isten házába.”⁶ Mostan azért Tattenai folyóvízen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvízen túl [laknak,] távol legyetek onnan!⁷ Hagyjátok, hadd épüljön meg Istennek ama háza! A zsidók helytartója és a zsidók vénei építsék meg Isten ama templomát a maga helyén!⁸ És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjete a zsidók ama véneivel, hogy megépítsék Isten ama házat; tudniillik a király folyóvízen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül,⁹ És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égőáldozatra a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nekik naponként és pedig mulasztás nélkül,¹⁰ Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a királynak és fiainak életéért.¹¹ És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házából szakíttassék ki egy gerenda s felállíttatván szegeztessek reá, háza pedig szemétdombbá tétessék e miatt.¹² Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden királyt és népet, a ki felemelendi kezét, hogy megszegje [e rendelést],

hogy elpusztítsa Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék.¹³ Akkor Tattenai folyóvizet túli helytartó, Sethar-bóznai és társai, miután Dárius [ily rendelet] küldött, ahhoz képest cselekedének pontosan.¹⁴ És a zsidók vénei építének és jó szerencsések valának Ageus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán, és megépítették és elvégezték Izrael Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából.¹⁵ Bevégezteték pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király országlásának hatodik esztendejében vala.¹⁶ És megtarták Izrael fiai, a papok, a Léviták és a fogságból visszajött többiek Isten házának felszentelését örömmel.¹⁷ Vivének pedig Isten házának felszentelésénél áldozatul száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot bűnért való áldozatra egész Izraelért, Izrael nemzetségeinek száma szerint.¹⁸ És rendelék a papokat az ő osztályaik és a Lévitákat az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben,¹⁹ És megtarták a rabságból visszajött a pászkát az első hó tizennegyedik napján;²⁰ Mert megtisztultak vala a papok és Léviták: egyetemben mindnyájan tiszták valának, és megölék a húsvéti bárányt mindazokért, a kik a rabságból megjöttek, és atyjokfiáért a papokért és önmagokért;²¹ És megevék azt Izrael fiai, a kik a rabságból visszajöttek vala, és mindazok, a kik elkülönítették vala magokat a föld népeinek tisztátalanságától s hozzájuk [állottak vala], hogy keressék az Urat, Izrael Istenét.²² És azután megtarták a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon örömmel, mert megvidámította vala őket az Úr, hozzájuk hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek, Izrael Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás fia, ²Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, ³Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, ⁴Ki Zerahja fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, ⁵Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpapnak fia volt. ⁶Ez az Ezsdrás feljőve Babilóniából, (ő, a ki bölcs írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izrael Istene adott vala) és megadá néki a király az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugovó kegyelme szerint minden kérését. ⁷Feljövének pedig az Izrael fiai, a papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták szolgálói közül [többen] Jeruzsálemben Artaxerxes király hetedik esztendejében. ⁸És [Ezsdrás] megérkezék [velök] Jeruzsálemben az ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. ⁹Ugyanis az első hónap első napján határozá el a Babilóniából való feljövételt, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálemben, az ő Istenének rajta nyugovó jó kegyelme szerint; ¹⁰Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izraelben a rendeléseket és ítéleteket. ¹¹És ez mássa a levélnek, melyet adott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki

írástudó vala az Úr parancsolatainak beszédiben, Izraelnek adott rendeléseiben: ¹²Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki a menny Istenének törvényében bölcs írástudó és a többi. ¹³Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izrael népe, papjai és a Léviták közül Jeruzsálemben akar menni, veled elmehet. ¹⁴Mint hogy te elbocsáttatol a királytól és hét tanácsosától, hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te Istened törvénye szerint, mely kezedben van, ¹⁵És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önkénytesen ajándékoznak Izrael Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben van, ¹⁶És mindazt az ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában, együtt a nép és a papok önkénytes ajándékával, mit [ezek] önkénytesen ajándékoznak az ő Istenök házának, mely Jeruzsálemben van. ¹⁷Annálfogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat és bárányokat s hozzájuk való étel- és italáldozatokat, s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán, mely Jeruzsálemben van, ¹⁸A megmaradott ezüsttel és arannyal pedig, a mit láttok cselekedni te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek. ¹⁹És az edényekkel, melyek néked adattak át a te Istened házának szolgálatára, számold be Isten előtt Jeruzsálemben. ²⁰Egyéb szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartó házából. ²¹És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizet túl lakó kincstartóimnak, hogy minden, a mit csak kérend tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan teljesíttessék, ²²[És pedig] száz tálent ezüstig, száz kór búzáig, száz báth borig, száz báth olajig és sóban, a mennyi elég. ²³Minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan teljesíttessék a menny Istenének házáért, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak országára. ²⁴Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem a Léviták szolgálóira, sem Isten e háza szolgálóira, adót, rovást és úti vámot [senkinek] vetni nem szabad. ²⁵És te Ezsdrás, a te Istened bölcs [törvénye] szerint, a mely kezedben van, rendelj ítéelőket és bírákat, a kik törvényt tegyenek minden a folyóvizet túl lakó nép között, mindazok között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják, azokat tanítsátok! ²⁶Valaki pedig nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, ítélet hozassék felette pontosan, vagy halálra, vagy számkivetésre, vagy jószágvesztésre, vagy fogságra.” ²⁷Áldott az Úr, atyáink Istene, a ki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van. ²⁸És [a ki] hozzám fordítá irgalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden hatalmas fejedelmei előtt! És én megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által, családfőket gyűjték össze Izraelből, [hogy feljönnének] velem.

8 Ezek pedig családfőik és nemzetségi eredetök azoknak, a kik feljövének velem Artaxerxes uralkodásakor Babilóniából: ²Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dániel;

Dávid fiai közül: Hattus; ³A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetségben másfélszáz férfi; ⁴Pahath-Moáb fiai közül: Eljóénaí, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; ⁵Sekánia fiai közül a Jaházuel fia s ő vele háromszáz férfi; ⁶Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven férfi; ⁷Élám fiai közül: Ésaías, Athália fia és vele hetven férfi; ⁸Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ő vele nyolczvan férfi; ⁹Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel fia és vele kétszáztizennyolcz férfi; ¹⁰Selómith fiai közül a Jószifia fia és vele százhatvan férfi; ¹¹Bébai fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolcz férfi; ¹²Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és vele százötz férfi; ¹³Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velök hatvan férfi; ¹⁴És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök hetven férfi. ¹⁵Mikor pedig összegyűjtém őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. ¹⁶Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járivot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint [család]főket, és Jójárikot, és Elnáthánt, mint eszes embereket. ¹⁷És rendelém őket Iddóhoz, a ki fő vala a Kászifia [nevű] helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyjafainak, a Léviták szolgálóinak a Kászifia [nevű] helyen, - hogy hozzanak szolgálókat a mi Istenünk házához. ¹⁸És elhozák nekünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekhelt, a Mahli fiai közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizennyolcz testvéreivel együtt. ¹⁹És Hasábiát s vele Ésaías, a Mérári fiai közül, testvéreivel és húsz fiával együtt; ²⁰És a Léviták szolgálói közül, a kiket Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, kétszázhuszöt mindnyájok nevei feljegyeztettek. ²¹Ekkor bōjtöt hirdetek ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak. ²²Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi ellenségeink ellen ez útban, mert ezt mondtuk volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, a kik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, a kik elhagyják őt. ²³És bōjtölénk és a mi Istenünkhöz könyörgénk annakokáért, és meghallgatott minket. ²⁴Ekkor különválaszték a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához [és] Hasábiához és hozzájuk atyjokfiai közül tízet. ²⁵És átmérem nekik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és fejedelmei és minden [Babilóniában] élő Izráeliták ajándékoznak. ²⁶Kezökhöz mérék pedig hatszázötven talentom ezüstöt, száz talentomot érő ezüst edényeket és száz talentom aranyat. ²⁷Húsz arany poharat, melyek ezer dáríkot érnek vala, és két szép ragyogású rézedényt, melyek oly becsesek, mint az arany. ²⁸És mondék nekik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkénytesen adott ajándék: ²⁹Vigyázzatok azért [reá] és megőriztétek,

míg átméritek a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házában kamaráiban! ³⁰És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy vigyék Jeruzsálemben Istenünk házához. ³¹Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálemben menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton. ³²És megérkezénk Jeruzsálemben, és pihenénk ott három napig. ³³Negyednap pedig átméretett az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velök Józadáb, a Jésua fia és Nóadia, a Binnui fia, Léviták. ³⁴Minden szám és súly szerint, s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. ³⁵A kik pedig megérkeztek a fogságból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét tulkot egész Izráelért, kilenczvenhat koszt, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindezt egészen égőáldozatul az Úrnak. ³⁶És átadák a király parancsolatait a király helytartóinak, s a vizen túl lévő helytartóknak, és [ezek] segíték a népet és az Isten házát.

9Minekutána ezek elvégezödének, jövének hozzám a főemberek mondván: Izráel népe és a papok és a Léviták nem különíték el magokat e tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusoknak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyiptomiáknak és Emoreusoknak útálatos [vétke] szerint [el kellett volna,] ²Mert [ezek] leányai közül vettek vala [feleséget] magoknak és fiaiknak, és megegyezteték a szent mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek és főemberek valának első e bűnben. ³Mihelyt e dolgot meghallottam, megszagatám alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és veszteg ültem. ⁴És hozzám gyűlének mindnyájan, a kik reszketve [gondoltak] Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogságból megjöttek vala; és én veszteg ülök vala mind az estvéli áldozatig. ⁵Az estvéli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszagatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én Istenemhez. ⁶És mondék: Én Istenem, szégyenlem és átalom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejük fölött és a mi vétkeink mind az égig nevedektek! ⁷A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi mind e mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és orczapirulásra, a mint [ez] a mai nap [is van.] ⁸És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nekünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgaságunkban. ⁹Mert szolgálak vagyunk mi, de szolgaságunkban nem hagyott

el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordítá irgalmasságát. Ezsdrás, a pap, és monda nekik: Ti vétkeztetek, hogy Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nekünk bátorságos lakást Júdában és Jeruzsálemben. ¹⁰És most mit mondjunk, óh mi Istenünk, [mindezek] után? [Azt,]hogymi [mégis] elhagytuk parancsolataidat, ¹¹A melyeket parancsoltál szolgáid a próféták által, mondván: A föld, melyre bementek, hogy bírjátok azt, tisztátalan föld, a tartományok népeinek tisztátalansága miatt, útálatosságaik miatt, melyekkel betölték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukban; ¹²Annakokáért ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaikat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjete és éljete e föld javaival, és örökségképen adhassátok azt fiaitoknak mindörökké. ¹³Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveltél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nekünk e maradékot, ¹⁴Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összeházasodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-e haragudni reánk mindaddig, míg megemésztetünk, hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen? ¹⁵Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagytál minket, maradék gyanánt, mint e mai nap [bizonyítja.] Ímé előtted vagyunk vétünkben, és nem állhatunk meg előtted e miatt!

¹⁰És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tön, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és keservesen. ²És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! ³Vessünk ugyanis frigyot a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazon asszonyokat és a tőlük szülötteket az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik reszketve [gondolnak] a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! ⁴Kelj fel! mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! ⁵Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megesketé a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és megesküvének. ⁶És fölkele Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke miatt. ⁷És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálemben gyűljenek; ⁸Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint, adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyülekezetéből. ⁹Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadnapra Jeruzsálemben a kilencedik hóban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piacán, aggódván e dolog és az esőzések miatt. ¹⁰Ekkor fölkele

Ezsdrás, a pap, és monda nekik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettetek magatoknak, hogy ezzel is többítétek Izráel vétké; ¹¹Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjete az ő akaratja szerint, elkülönítvén magatokat e föld népeitől és az idegen feleségektől. ¹²És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell minékünk cselekednünk! ¹³De e nép igen sok és az esős idő miatt kétféleképpen állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e gyülekezeté, és mindenki, a ki idegen feleséget vett magának, városonként jöjjön elő bizonyos időben s velők a városoknak vénei és birái, hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog miatt való búsulásának haragját! ¹⁵Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állanak fel ez ellen és Mésullám és Sabbethai, a Léviták támogaták őket. ¹⁶És cselekedének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; ¹⁷És bevégezék azt mindazon férfiakra nézve, a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónap első napjáig. ¹⁸Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának, a Jósádák fiának és az ő testvéreinek fiai közül: Maaséja, Eliézer, Járrib és Gedálja; ¹⁹És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltének vétkükért; ²⁰Immér fiai közül pedig: Hanáni és Zebádja. ²¹Hárim fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzziá, ²²Pashur fiai közül: Eljóéna, Maaszéja, Ismaél, Nethanéel, Józabád és Elásza; ²³Továbbá a Léviták közül: Józabád, Simei és Kelája. (az a Kelita), Pethahja, Júda és Eliézer; ²⁴Az énekesek közül pedig: Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri; ²⁵Továbbá Izráel [nép]ből: Parós fiai közül: Ramia, Jezija, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája; ²⁶Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Élija; ²⁷Zattu fiai közül: Eljóéna, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; ²⁸Bébai fiai közül: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai; ²⁹Báni fiai közül: Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth; ³⁰Pahath-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse; ³¹A Hárim fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon; ³²Benjámin, Mallukh, Semarja; ³³Hásum fiai közül: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei, ³⁴Báni fiai közül: Maádai, Amrámm és Uél; ³⁵Benája, Bédéja, Keluhu; ³⁶Vanja, Merémóth, Eliásib; ³⁷Mattánia, Mattenai és Jaaszái; ³⁸Báni, Binnui, Simei; ³⁹Selema, Náthán és Adája; ⁴⁰Makhnadbai, Sásai, Sarai; ⁴¹Azareél, Selema és Semária; ⁴²Sallum, Amaria, József; ⁴³A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája. ⁴⁴Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szültek.

Nehemiás

1Nehemiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lön a Kislév [nevű] hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. **2**És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiak közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlök a fogságból megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. **3**És mondának nékem: A fogságból megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem köfala lerontatott, s kapui tűzben égtek meg! **4**Hogy pedig meghallám e beszédeket, leültem és sírtam és keseregtem napokon át, s böjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; **5**És mondkék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és irgalmasságot az ő szeretőknél és az ő parancsolatait megtartóknak; **6**Oh, legyen figyelmes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgálóidért, és vallást tések az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkezünk te ellened, én is s az én atyámnak háza vétkezünk! **7**Felette igen vétkezünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat és a rendelkezéseket és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. **8**Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: [Ha] ti vétkeztek, én [meg] elszélesztelek titeket a népek között; **9**Ha pedig megtérendetek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszitek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórt [gyermekeitek,] onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! **10**És ők a te szolgálóid és a te néped, a kiket megszabadítottál a te nagy erő által és a te erős kezű által! **11**Kérlek oh Uram, legyen figyelmes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgálóidnak könyörgésökre, a kik kívánják félni a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engeddd, hogy kegyelmet találjon ama férfi előtt. Én ugyanis a királynak pohárnoka voltam.

2És lön a Niszán [nevű] hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendejében, bor vala ő előtte és én fölvevém a bort, adám a királynak; [azelőtt] pedig nem voltam szomorú ő előtte. **2**És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem

szívednek szomorúsága! És felette igen megfélemlém. **3**Akkor mondkék a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczád, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, pusztán hever és kapui megemésztettek tűzben?! **4**És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És könyörgék a menny Istenéhez. **5**És mondkék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgáló, [azt kérem], hogy bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! **6**És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig leszen utazásod és mikorra jössz vissza? És tetszik a királynak engem elbocsátani, miután én tudattam vele az időt. **7**És mondkék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a folyóvizet túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; **8**És [adasson] egy levelet Ászáfhoz, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendául a templom várának kapuihoz, és a város köfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. **9**És megérkezém a folyóvizet túl való tisztartókhöz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király főembereket a seregből és lovagokat. **10**Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nékik, hogy jött valaki, a ki Izráel fiainak javokat keresi. **11**Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék három napig. **12**És fölkelék éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala velem, csak az, melyen ülök vala, **13**És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemétkapuhoz, és vizsgálgattam Jeruzsálem köfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz által megemésztetének. **14**Azután átmenék a forrás kapujához és a király távához, holott nem vala hely a baromnak, hogy velem átmenjen. **15**Azért [gyalog] menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgattam a köfalat, azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazatértem. **16**A főemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak, sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. **17**Ekkor mondkék nékik: Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és

kapui tűzben égtek meg; jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! ¹⁸És megjelentém nekik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédit is, a melyeket nekem szólt, és mondának: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jóra. ¹⁹Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolgál, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit míveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütöni? ²⁰Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nekünk, és mi mint az ő szolgálai kelünk föl és építünk, néktek pedig részetek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és építék a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; [építék] pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánél tornyáig; ²És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; ³A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ők gerendázzák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; ⁴Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Mesézabéel fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. ⁵Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának [jármáiba]. ⁶Az ó-[város] kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázzák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; ⁷És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; ⁸Mellettök javítgatott Uzziel, Harhajának fia az ötvösök[kel.] és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; ⁹Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; ¹⁰Mellette javítgatott Jedája, Harumáf fia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. ¹¹A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárím fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. ¹²És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhész fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány [másik] felének, ő és az ő leányai. ¹³A völgy kapuját javítgaták Hánun és Zánoah lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; és a kőfalból ezer singet a szemétkapuig. ¹⁴A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závarait. ¹⁵És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závarait; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájönnek. ¹⁶Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-

Sur tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az [újonnan] készült tóig, és a vitézek házáig. ¹⁷Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya [lakosai]val; ¹⁸Ő utána javítgatának atyjokfiai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila tartománya [másik] felének fejedelme; ¹⁹Javítgatá pedig ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetelének ellenébe; ²⁰Ő utána Bárukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig; ²¹Ő utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, a ki Hakkós fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végéig; ²²Ő utána javítgatának a papok, a környék férfiai; ²³Ezek után javítgata Benjámin és Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, Maaséja fia - a ki Ananiás fia vala - az ő háza mellett; ²⁴Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azáriás házától mind a zugig és szegletig; ²⁵[Továbbá] Palál, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a tömlőcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; ²⁶(A Léviták szolgálai pedig laknak vala az Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) ²⁷Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; ²⁸A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának ellenébe; ²⁹Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu őrizője; ³⁰Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő szobája ellenébe; ³¹Utána javítgata Malkija, az ötvösök egyike, a Léviták szolgálainak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; ³²A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4Lőn pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; ²És szóla az ő atyjafiai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajjon megengedik-e ezt nekik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégték?! ³Az Ammonita Tóbiás pedig mellette [állván], mondá: Bármint építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát. ⁴Halld meg, oh mi istenünk! hogy csúffá lettünk, fordítsad gyalázásukat az ő fejökre, és add őket prédára a rabságnak földében; ⁵Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el ne töröltessék, mert [téged] bosszantának az építők előtt! ⁶És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott. ⁷Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok, hogy javítgattatnak Jeruzsálem

kőfalai, és hogy a törések betömése megkezdődött, felette nagy haragra gerjedének; ⁸És összeesküvének mindnyájan egyenlő akarattal, hogy eljőnek Jeruzsálemet megostromolni és [népét] megrémíteni. ⁹De mi imádkozánk a mi Istenünkhöz, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlök. ¹⁰És mondák a zsidók: Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. ¹¹A mi ellenségeink pedig ezt mondták: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közikbe bemegyünk és őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. ¹²És lön, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő mellettök laknak vala és nekünk tízszer is mondták: Térjetez haza! ¹³Azért állítám a hely alsó és nyílt részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetségek szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézi-veikkel. ¹⁴És körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetez tőlök! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetez, és harczoljatez testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitekért! ¹⁵És lön, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk [az ő szándékukat], és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindnyájan a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; ¹⁶De azon naptól fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat, kézi-veket és pánczélokot, és a fejedelmek ott állának az egész Júda háznépe mögött. ¹⁷A kőfalon munkálkodik közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végeze, rakodának, másik kezök pedig a fegyvert tartja vala, ¹⁸A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. ¹⁹És így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon, egymástól messze esünk; ²⁰Azért oda gyűlletez hozzánk, hol a trombita szavát hallándjatez, a mi Istenünk hadakozik érettünk! ²¹Ekképen munkálkodik vala; és [legényeimnek] fele dárdások tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. ²²Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka örködjének felettünk és nappal dolgozzanak. ²³És sem én, sem az én atyámfiak, sem legényeim, sem az örízök, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

5Lön pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiak, a zsidók ellen. ²Valának, a kik ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nekünk gabona kell, hogy együnk és éljünk. ³És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat zálogba kell adogatnunk, nekünk gabona kell, mert éhezünk. ⁴Viszontag valának, a kik ezt mondják vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; ⁵És ímé, bár a mi testünk épen olyan, mint a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, mi nekünk mégis rabság alá kell

adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga-leányaink is, és nincs erők arra, [hogy őket megválthatnók,] hisz mezeink és szőlőink másokéi már! ⁶Felette nagy haragra gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; ⁷És magamba [szállva,] gondolkodtam erről, és megfeddém az előjárókat és főembereket, ezt mondván nekik: Ti a ti atyátokfiakival szemben uszoráskodtok! És szerzék ő ellenök nagy gyűlést; ⁸És mondtam nekik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiakat, a zsidókat, a kik a pogányoknak eladattak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátokfiakat, s ök nekünk adják el magokat?! És hallgatának és nem tudának felelni semmit. ⁹És mondték: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekeszetez. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy [valahára] ne gyalázzanak [már] minket a pogányok, a mi ellenségeink? ¹⁰Hiszen én, atyámfiak és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönöztünk nekik; engedjük el, kérlek, e tartozást! ¹¹Adjátok vissza, nekik még ma az ő mezeiket, szőlőiket, olajkerteiket és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak századát [engedjetez el.] ¹²És felelének: Visszaadjuk és tőlök nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a mint te mondot. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetéz őket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. ¹³Ruhámat is megrázám és mondték: Épen így rázzon ki az Isten minden embert az ő házából és vagyonából, és épen így legyen kirázott és üres, valaki meg nem teljesíti e beszédet. És monda az egész gyülekezet: Amen. És dicsérék az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a nép. ¹⁴Sőt azon naptól fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltetem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harminczkettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiak a helytartónak járó kenyeret nem evénk. ¹⁵Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valának, terhelék a népet és vevének tőlök kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül; sőt még legényeik is zsarnokoskodának a népén. De én nem cselekedém így az Isten félelme miatt. ¹⁶Sőt még e kőfalon is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. ¹⁷Annakfele a zsidók, továbbá a másfélszáz főember és a kik jönnek vala mi hozzánk a körülünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál [esznek] [vala.] ¹⁸A mit minden napra készítének vala: egy ökröt, hat kövér juhót, és madarakat is készítének nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindemellett sem kívántam be a helytartó kenyérét, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen. ¹⁹Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

6És lön, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink, hogy megépítetem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jóllehet még az ideig ajtókat nem állíttattam a kapukra: ²Küldé Szanballat és Gesem hozzám ilyen izenettel: Jer és találkozzunk a faluk [egyikében,] az Onó-völgyében; holott ök gonoszt

gondoltak ellenem. ³Küldék azért követeket hozzájuk ilyen izennel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszűnnék e munka, ha attól eltávozván, hozzáátok mennék. ⁴És küldének hozzám ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelek nekik. ⁵Küldé továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször az ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala, ⁶Melyben ez vala írva: A szomszéd népek közt ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakokáért építed te a kőfalat; és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint. ⁷Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felöled Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdában! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! ⁸Én pedig küldék ő hozzá ilyen izennel: Nem történt semmi olyan, a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindazt a te szívedben. ⁹Mert mindezek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondván: Leveszik kezöket a munkáról és az félben marad! Azért hát, [oh] [Uram!] erősítsd meg az én kezeimet. ¹⁰És én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabeél fia vala, és őt bezárkózza [találtam,] és monda: Menjünk az Isten házába, a templom belsejébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljönnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönnek el, hogy megöljenek. ¹¹Én pedig mondék: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, [illik]-é futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megyek! ¹²És megismerém, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a próféciát azért monda nekem, mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt. ¹³Azért vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen cselekedvén, vétkezsem, hogy így rossz híreket költessék és rágalmazhassanak. ¹⁴Emlékezzél meg én Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövendőmondó Noádja asszonyról és a többi jövendőmondókról is, a kik rémítgetének engem. ¹⁵Elvégeztetek pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. ¹⁶És lön, hogy midőn meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlenek minden pogányok, a kik körülünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünkől vitetett végbe e munka. ¹⁷E napokban is sok levelet küldének némely zsidó előjárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól sok jöve hozzájuk. ¹⁸Mert sokan Júdában ő hozzá esküdtek, mivelhogy ő veje vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el. ¹⁹Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet megvívék neki. Leveleket pedig Tóbiás [folyton] küldött, hogy engem elrettentene.

⁷És lön, hogy midőn megépítették a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetének a kapunállók, az énekesek és a Léviták [örizetre;] ²És [hadnagyokká] tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál. ³És mondék nekik: Meg ne nyitassanak Jeruzsálem kapui mindaddig,

míg a nap melegen nem süt, és míg [az örök] ott állanak, addig tegyék be az ajtókat és zárjátok be azokat; azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket az ő vigyázó helyökre, s másokat az ő házak ellenébe. ⁴A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek. ⁵Felindítá azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az előjárókat, a főembereket és a népet, hogy felíratassanak; és megtalálám azok nemzetségének könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben ily írást találék: ⁶Ezek a tartománynak fiai, a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövének Jeruzsálemba és Júdába, kiki az ő városába. ⁷Kik jövének Zorobábellel: Jésua, Nehemiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána. Izrael népe férfainak számok [ez:] ⁸Parós fiai: kétezerszázhetvenkettő; ⁹Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő; ¹⁰Arah fiai: hatszázötvenkettő; ¹¹Pahath-Moáb fiai, Jésua és Joáb fiaitól: kétezernyolczszáztizennyolcz; ¹²Elám fiai: ezerkétszázötvennégy; ¹³Zattu fiai: nyolczszáznegyvenöt; ¹⁴Zakkai fiai: hétszázhatvan; ¹⁵Binnui fiai: hatszáznegyvennyolcz; ¹⁶Bébai fiai: hatszázhuszonnyolcz; ¹⁷Azgád fiai: kétezerháromszázhuszonkétszáz; ¹⁸Adónikám fiai: hatszázhatvanhét; ¹⁹Bigvai fiai: kétezerhatvanhét; ²⁰Adin fiai: hatszázötvenöt; ²¹Áter fiai, Ezékiástól: kilenczvennyolcz; ²²Hásum fiai: háromszázhuszonnyolcz; ²³Bésai fiai: háromszázhuszonnyolcz; ²⁴Hárif fiai: száztizenkettő; ²⁵Gibeon fiai: kilenczvenöt; ²⁶Bethlehem és Netófa férfiai: száznyolczvannolcz; ²⁷Anathóth férfiai: százhuszonnyolcz; ²⁸Beth-Azmáveth férfiai: negyvenkettő; ²⁹Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth férfiai: hétszáznegyvenhárom; ³⁰Ráma és Géba férfiai: hatszázhuszonegy; ³¹Mikmás férfiai: százhuszonkettő; ³²Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; ³³A másik Nébo férfiai: ötvenkettő; ³⁴A másik Elám fiai: ezerkétszázötvennégy; ³⁵Hárim fiai: háromszázhusz; ³⁶Jerikó férfiai: háromszáznegyvenöt; ³⁷Lód, Hádíd és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; ³⁸Szenáa fiai: háromezerkilenczszázharmincz; ³⁹A papok: Jedája fiai Jésua családjából: kilenczszázhatvanhárom; ⁴⁰Immér férfiai: ezerötvenkettő; ⁴¹Pashur fiai: ezerkétszáznegyvenhét; ⁴²Hárim fiai: ezertizenhét; ⁴³A Léviták: Jésua [és] Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennégy; ⁴⁴Az énekesek: Asáf fiai: száznegyvennyolcz; ⁴⁵A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai: százharmincznyolcz; ⁴⁶A Léviták szolgálói: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, Kérósz fiai, Szia fiai, Pádón fiai, ⁴⁸Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai, ⁴⁹Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, ⁵⁰Reája fiai, Resin fiai, Nekóda fiai, ⁵¹Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, ⁵²Bészai fiai, Meunim fiai, Nefszim fiai, ⁵³Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, ⁵⁴Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, ⁵⁵Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, ⁵⁶Nesiah fiai, Hatifa fiai; ⁵⁷A Salamon szolgálóinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai, ⁵⁸Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, ⁵⁹Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; ⁶⁰Összesen a Léviták szolgálói és a Salamon szolgálóinak fiai, háromszázkilenczvenkettő. ⁶¹És ezek, a kik feljövének Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán- Immérből, de nem mondhatták meg családjukat

és eredetüket, hogy Izráelből valók-é? ⁶²Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai, hatszáznegyvenkettő; ⁶³És a papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget és ezek nevéröl nevezteték; ⁶⁴Ezek keresték írásukat, tudniillik nemzetségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból; ⁶⁵És megmondá nékik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, míg nem a pap ítél az Urimmal és Tummimmal; ⁶⁶Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkét ezer és százharminchat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; ⁶⁷Szolgaikon és szolgálóikon kívül - ezek valának hétezerháromszázharminchat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; ⁶⁸Lovaik hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; ⁶⁹Tevéik négyszázharminczöt, szamaraik hatezerhétszázhusz; ⁷⁰Némelyek pedig a családfők közül adakozának az építésre: a király helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dáríkot, ötven medenczét, ötszázharmincz papi ruhát; ⁷¹A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban húszezer dáríkot, és ezüstben kétezerkétszáz mánét; ⁷²És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer dárík, és ezüstben kétezer máne, és hatvanhét papiruha vala. ⁷³És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgálói, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

8Mikor pedig eljőve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyüle az egész nép egyenlőképen a piacra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. ²Előhozá azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, [melyben együtt valának] férfiak és asszonyok és mindazok, a kik azt értelemmel hallgathaták, a hetedik hónap első napján. ³És olvasa abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. ⁴Áll vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen célra csinált faemelvényen, és mellette álla jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkijaz, Hásum, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. ⁵És felnyitá Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész népnek; és mikor fölnyitá, felállá az egész nép. ⁶És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczczal a földre. ⁷Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbethai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. ⁸Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat. ⁹Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjétek

és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá. ¹⁰És ő mondá nékik: Menjetek, egyetek kövért és igyatok édest és küldjete belőle részt annak, a kinek semmi nem készítettet, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a mi erősségetek. ¹¹A Léviták is csendesíték vala az egész népet, mondván: Hallgassatok, mert e nap szent és ne bánkódjatok! ¹²Elméne azért mind az egész nép enni és inni és megszórni és szerezni nagy vígasságot, mert megérték a beszédeket, a melyekre őket tanították vala. ¹³Másod napon pedig összegyülene az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz, hogy megértenék a törvénynek beszédeit. ¹⁴Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozniok az ünnepen, a hetedik hónapban, ¹⁵És hogy nékik tudatniok kell és ki kell hirdettetniök minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus és pálmalombokat, [szóval akármely] sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, a mint meg van írva. ¹⁶Kiméne azért a nép, és hozának [lombokat,] és csinálának magoknak leveles színeket, kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piacán és Efraim kapujának piacán. ¹⁷Csinála pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságból, leveles színeket, és lakának a leveles színekben; mert nem cselekedtek vala így Józsuének, a Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mind az napiglan, és lön felette igen nagy öröm[ük.] ¹⁸És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden napon, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és ünneplének hét napon át; a nyolczadik napon pedig egybegyülekezés tartatott a törvény szerint.

9Azután ugyanezen hónap huszonnegyedik napján egybegyülene Izráel fiai és böjtölének, gyászba öltözvén és port hintvén fejökre. ²És elválnak az Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállván, vallást tőnek az ő bűneikről és atyáik hamisságairól. ³És megállának helyökön, és olvasának az Úrnak, az ő Istenöknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulának az Úr előtt, az ő Istenök előtt. ⁴És felállá a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltának nagy felszóval az Úrhoz, az ő Istenökhöz. ⁵És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökké; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dicséretnél! ⁶Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindnyájoknak, és az égnek serege előtted borul le. ⁷Te vagy az Úr, az Isten, a ki választottad Ábrámot és kihozád őt a Káldeusoknak Úr [nevű városából], te nevezéd őt Ábrahámnak. ⁸És találád az ő szívét hűnek

te előtted és szerzél vele szövetséget, hogy adod a Kananeusoknak; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyosságot tőnek Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Girgázeusok ellenök, hogy őket te hozzád térítenék, és nagy bosszúsággal földét, hogy adod az ő magvának; és megteljesítéd beszédeidet tőted. ²⁷Annakokáért adád őket nyomorgatóik kezébe mert igaz vagy te! ⁹Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak és megnyomorgaták őket; de nyomorúságok idején hozzád Égyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat meghallgattad, és te az égből meghallgattad és nagy irgalmassággal a Veres tengernél, ¹⁰És tevél jeleket és csodákat a Faraón szerint adál nékik szabadítókat, és megszabadíták őket nyomorgatóik és minden szolgálín és földének egész népén, mert tudtad, kezéből. ²⁸És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadád őket ellenségeik kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltának, te választád ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén; az égből meghallgattad és megszabadítád őket irgalmassággal üldözőiket pedig mélységbe borítád, mint követ nagy vizekbe. ²⁹És bizonyosságot tevél ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatodat, és végzéseid ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és makacskodva hátat fordítának, s nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskedének. ³⁰És mégis meghosszabbítád felettök [kegyelmedet] sok esztendőkön át, s bizonyosságot tevél ellenök lelkeddel, prófétáid által, de nem figyelmezték; annakokáért adád őket a föld népeinek kezébe. ³¹De nagy irgalmasságod szerint meg nem emésztéd őket, sem el nem hagyád őket, mert te könyörülő és irgalmas Isten vagy. ³²Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy, erős és rettenetes Isten, a ki megőrized a szövetséget és irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted mindaz a nyomorúság, mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és egész népedet, Assiria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. ³³Hiszen te igaz vagy mindenekben, valamelyek reánk jövének; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvénk! ³⁴Hiszen a mi királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet és nem figyelmezték parancsolataidra és bizonyóságtételeidre, melyek által bizonyosságot tettél ő ellenök; ³⁵És ők az ő országokban s a te nagy jóvoltodban, melylyel megáldád őket, s a széles és kövér földön, melyet nékik adál, nem akartak szolgálóid lenni; és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. ³⁶És ímé mi most szolgálak vagyunk azon a földön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, ímé mi szolgálak vagyunk azon; ³⁷És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölübünk helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralkodnak és barmainkon az ő kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! ³⁸És mindemellett mi erős kötést szerzünk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

10A megpecsételt [kötése]ken pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakhalia fia és Sédékiás; ²Serája, Azariás, Jeremiás, ³Pashur, Amaria, Malakiás, ⁴Hattus, Sebánia, Malluk, ⁵Hárim, Merémóth, Abdiás, ⁶Dániel, Ginnethón, Báruk, ⁷Mesullám, Abija, Mijámin, ⁸Maazia, Bilgai, Semája; ezek papok voltak. ⁹A Léviták pedig [ezek:] Jésua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel, ¹⁰És atyjafiaik: Sebánia, Hódiya, Kelita, Pelája, Hanán, ¹¹Mika, Rehób, Hasábia, ¹²Zakkur, Serébia, Sebánia, ¹³Hódiya, Báni, Beninu. ¹⁴A nép fejei [pedig ezek:] Parós Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, ¹⁵Bunni, Azgád, Bébai, ¹⁶Adonija, Bigvai,

Adin, ¹⁷Áter, Ezékiás, Azzur, ¹⁸Hódija, Hásum, Bésai, ¹⁹Háripedig [marad a maga] városában. ²És áldá a nép mindazon Anathóth, Nébai, ²⁰Magpiás, Mesullám, Hézir, ²¹Mesézabel, férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy Jeruzsálemben Sádók, Jaddua, ²²Pelátia, Hanán, Anája, ²³Hóseás, Hanánia, lakoznak. ³Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben Hásub, ²⁴Hallóhes, Pilha, Sóbek, ²⁵Rehum, Hasabná, Maaszéja, megtelepedének; de Júda városaiiban lakozék kiki az ő örökségében. ²⁶És Ahija, Hanán, Anán, ²⁷Mallukh, Hárím, Baána. ²⁸És városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a Léviták szolgálói és Salamon szolgálóinak fiai. ⁴Jeruzsálemben azért megtelepedének a Júda fiai közül és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefátia fia, ki Mahalalél fia vala, a Pérecz fiai közül, ⁵És Maaszéja, Bárúk fia, ki Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilóni fia vala. ⁶Pérecz fiai összesen, a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolc erős férfi; ⁷Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, ⁸És ő utána Gabbai, Szallai, kilencszázhuszonnyolczan; ⁹És Jóel, a Zikri fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előljárója. ¹⁰A papok közül: Jedája, Jójárib fia, Jákhin, ¹¹Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki Akhítúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, ¹²És atyjokfiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia, ki Malkija fia vala, ¹³És az ő atyjafiai, a családfők kétszáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, ¹⁴És az ő atyjokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, előljárójok volt pedig Zabdiel, a Haggédólim fia. ¹⁵A Léviták közül pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. ¹⁶És Sabbethai és Józabád, az Isten házának külső munkája felett felügyelők valának a Léviták fejei közül, ¹⁷És Mattánia, - a Mika fia, ki Zabdi fia, ki Akás fia vala, - a ki vezetője volt a hálaadó éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala atyjafiai között, és Abda, Sammua fia, ki Gálál fia, ki Jeduthun fia vala; ¹⁸A Léviták összesen a szent városban: kétszáznyolczvannégyen. ¹⁹A kapunállók pedig: Akkub, Ealmón és atyjokfiai, a kapukat őrizők százhetvenketten. ²⁰A többi Izráeliták pedig, a papok, a Léviták [lakozának] Júdának minden városaiiban, kiki az ő örökségében. ²¹A Léviták szolgálói pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gipsa valának előljárók a Léviták szolgálóinak. ²²A Léviták előljárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, a Báni fia, - ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika fia volt, - Asáf fiai, az énekesek közül; ²³Mert űk, [a Léviták], a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint [végezék] naponként való teendőjüket; ²⁴Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden dolgában. ²⁵A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közül lakozának Kirjáth-Arbában és mezővárosaiiban, Dibonban és mezővárosaiiban, Jekabseélben és faluiban. ²⁶Jésuában, Móladában és Beth-Péletben. ²⁷Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiiban, ²⁸Siklágban, Mekónában és mezővárosaiiban, ²⁹En-Rimmonban,

11És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz emberből vinnének egyet Jeruzsálembe, a szent városba lakóul, a többi kilencz

Sorában, Jarmuthban, ³⁰Zánoáiban, Adullámban és faluiban a köfal mellett a szemétkapu felé, ³²És utánok méne Hósaája Lákisban és határaiban, Azékában és mezővárosaiban, - és Júda fejedelmeinek fele, ³³És Azária, Ezsdrás és Mesullám, ekként laknak vala Beér-Sebától mind a Hinnóm völgyéig. ³⁴Júda és Benjámín, Semája és Jeremiás, ³⁵A papok fiai ³¹Benjámín fiai pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, közül kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki Semája fia, Ajában, Béthelben és mezővárosaiban. ³²Anatóban, Nóbán, Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki Asáf fia vala, Anániában, ³³Hásórban, Rámában, Gittajimban, ³⁴Hádidban, ³⁶És az ő atyjafiai: Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Sebóimban, Neballátban, ³⁵Lódban, Onóban, s a mesteremberek: Nethanéel, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének völgyében. ³⁶A Léviták közül pedig némely júdai osztályok éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök megy vala; ³⁷[Méne pedig e sereg] a forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a köfalhoz vezető lépcsőre, s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. ³⁸A hálaadást éneklő második sereg pedig, mely átellenben megy vala - én pedig és a népnek fele'utánok - [méne] a köfal mellett, a kemenczék tornya mellett, mind a széles köfalig. ³⁹És az Efraim kapuja mellett és az ó város kapuja mellett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a juhok kapujáig, s megállanak a tömlöcz kapujában. ⁴⁰És megállá a hálaadást éneklő mindkét sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmeknek fele velem, ⁴¹És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámín, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanánia kürtökkel, ⁴²És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedeznek vala az énekesek, és Jizrahia az elöljáró. ⁴³És áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámítá őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze hallatott. ⁴⁴És rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, felemelt áldozatoknak, első zsengeknek és a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból a törvény szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendezze Júda a papokon és a Lévitákon, a kik ott állanak [tisztökben,] ⁴⁵Mint a kik megörzik Istenök rendtartását s a tisztaság rendtartását, és az énekesek és a kapunállók [is ott állanak tisztökben], Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak parancsolatja szerint; ⁴⁶Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek hálát adó és őt dicsérő éneklésnek vezetője. ⁴⁷És a Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadja vala az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

12Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövének Zorobábelrel, Sealtiel fiával és Jésuával: Serája, Jeremiás, Ezsdrás. ²Amária, Mallukh, Hattus, ³Sekánia, Rehum, Meremóth, ⁴Iddó, Ginnethoi, Abija, ⁵Mijámín, Maádia, Bilga, ⁶Semája, Jójárib, Jedája, ⁷Szallu, Ámók, Hilkija, Jedája, - ezek valának fejei a papoknak és atyjokfiainak Jésua napjaiban. ⁸A Léviták pedig ezek: Jésua, Binnui, Kadmiel, Serébia, Jehuda, Mattánia, - ki vezetője vala hálaadó éneklésnek, atyjafiaival. ⁹És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfiai velök szemben, tisztök szerint. ¹⁰És Jésua nemzé Jójákimot, s Jójákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójadát, ¹¹És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé Jadduát. ¹²Jójákim napjaiban pedig papok, családfők valának: Serája családjában Merája, Jerémiásban Hanánia, ¹³Ezsdrásban Mesullám, Amáriában Jóhanán, ¹⁴Melikuében Jónathán, Sebaniában József, ¹⁵Háriméban Adna, Merajóthéban Helkai, ¹⁶Iddóban Zakhariás, Ginnethónéban Mesullám, ¹⁷Abijában Zikri, Minjámínéban és Móadiában Piltai, ¹⁸Bilgában Sammua, Semájában Jónathán, ¹⁹Jójáribéban Mattenai, Jedajában Uzzi, ²⁰Szallaiában Kallai, Amókéban Éber, ²¹Hilkijában Hasábia, Jedajában Nethanéel. ²²A Léviták közül Eliásib, Jójada, Jóhanán és Jaddua napjaiban felírtak a családfők, a papok pedig mind a persiai Dárius országlásáig. ²³A Léviták családfői felírtattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának napjaiig; ²⁴A Léviták családfői [valának:] Hasábia, Serébia, Jésua a Kadmiel fia, és az ő atyjokfiai velök szemben a dicsérő és hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. ²⁵Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál. ²⁶Ezek valának Jójákim napjaiban, ki Jésua fia, ki Jósadák fia volt, és Nehémiásnak, a helytartónak és Ezsdrásnak, a törvénytudó papnak napjaiban. ²⁷Jeruzsálem köfalának felszentelésekor pedig fölkeresék a Lévitákat minden ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy véghezvigyék a felszentelést örömmel és hálaadással és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. ²⁸És összegyűlének az énekesek fiai mind Jeruzsálem környékéről, mind pedig a Netófátiak faluiból. ²⁹Mind Beth-Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem körül. ³⁰És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és a köfalat. ³¹Azután felvívém Júda fejedelmeit a köfalhoz és rendelék két nagy hálaadást éneklő sereget és csapatokat; [az egyik] jobbkéz felé [méne]

13Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek a köfalatára és írva találák benne, hogy Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, ²Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálamot, hogy őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. ³És lön, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden elegy-belegy népet. ⁴Ennekelötte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölé rendelteték, rokonságba jutott Tóbiással; ⁵És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét,

mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. ⁶Mind ennek történetkor én nem valék Jeruzsálembenfeddödém velök, és megátkozáom őket, és megverék közülök mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettedik esztendőjában, és megtépém őket, és megesketém őket Istenre: visszamentem vala a királyhoz, s napok múltán [újra szabadságot] bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek kértem a királytól. ⁷És visszatérék Jeruzsálembé, és megértém leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. ⁸Avagy e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy nem ebben vétkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem átengedett néki egy kamarát az Isten házának pítvaraiban. volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret ⁹Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás vala az ő Istene és királylyá tette vala őt Isten egész Izráel házának minden edényeit abból a kamarából; ¹⁰És parancsolatföltűt; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok: ¹¹És néktek meg tisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba Isten engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindezen nagy gonosszást, ¹²És megértém a kamaraedényeit, az ételáldozatot és a tömjént. ¹³Megtudtam néktek kezdetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat vevén feleségül? ¹⁴Jójadának (ki Eliásib főpaprak fia vala) fiai közül is azt is, hogy a Léviták részeit nem adták meg; ennek miatta egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, elüzém azért őt tőlem. ¹⁵Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a papságnak ¹⁶És a papság szövetségének és a Lévitáknak ilyen megfertőztetéséért ¹⁷És meg tisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, ¹⁸A fa hozására is bizonyos időkben és az első zsongékre. ¹⁹Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

és mondék: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtvén a [Lévitákat,] helyökre állítám őket; ¹²Az egész Júda pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. ¹³És felügyelőkké rendelém a tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót és Pedáját a Léviták között, és melléjük Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztök vala kiosztani atyjokfiainak [részét.] ¹⁴Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival! ¹⁵Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálembé szombat napon, és bizonyoságot tevék [ellenök,] a mely napon eleséget árulnak vala. ¹⁶Tírusiak is lakozának [a város]ban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút, melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. ¹⁷Annakokáért megfeddém Júda elöljáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? ¹⁸Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozá mindezen gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek [Isten]haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! ¹⁹Lőn annakokáért, hogy midőn megárnyékosodtak Jeruzsálem kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utánig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz rendelék, [mondván:] Nem fog bejőni teher a szombatnak napján! ²⁰Annakokáért a kereskedők és minden árúk árusai kívül hálának Jeruzsálemben egyszer vagy kétszer; ²¹És bizonyoságot tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, kezét vetek reátok! Az időtől fogva nem jöttek szombaton. ²²És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! ²³Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. ²⁴És fiaik felerésze

Eszter

1Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, a ki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományon), **2**Azokban a napokban, a mikor Ahasvérus király üle királyi székében, a mely Susán várában volt, **3**Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden fejedelmek és szolgálainak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei előtte valának, **4**Midőn mutogatá országa dicsőségének gazdagságát és az ő méltóságának fényes díszét sok napon át, száznolcivan napig. **5**És mikor elmúltak ezek a napok, tőn a király az egész népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének udvarán. **6**Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüsből való keretek voltak az alabástromból, fehér márványból, gyöngyköböl és vörös márványból való padozaton. **7**Ittak pedig arany poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi bor böven vala, királyi módon. **8**És az ivás, rendelet folytán, kényszer nélkül [történt:] mert így hagyta meg a király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. **9**Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. **10**Hetedik napon, mikor megváltam a király szíve a bortól, monda Méhumánnak, Biztának, Hárbonának, Bigtának és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak a hét udvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, **11**Hogy hozzák el Vástit, a királynét a király elé, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ő szépségét; mert szép arcú vala. **12**De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen megharagudott a király, és az ő haragja felgerjede benne. **13**És monda a király az időket mérő bölcseknek, (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvényutak elé [tartoznak.]) **14**Legközelebb valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét fejedelme, a kik láták a király arcát, [és elől ülének az országban): **15**Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? **16**Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus király minden tartományában,

17Mert a királyné cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják: Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. **18**És e napon [ugyanazt] fogják mondani Persia és Média fejedelemisszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. **19**Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlanul, hogy ne jöjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elé, és hogy az ő királyságát adja a király másnak, a ki jobb ő nálánál. **20**És hallják meg a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy minden asszony adja meg a tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig. **21**És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. **22**És leveleket küldé a királynak minden tartományába, tartományról tartomány annak saját írása szerint, és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ő házában és beszéljen az ő népének nyelvén.

2Ezek után, a mint megszűnt Ahasvérus király haragja, a mit megváltam emlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett, és arról a mit végeztek felöle. **2**És mondanak a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek a királynak szép ábrázatú szűz leányokat. **3**És rendeljen a király tiszteket országának minden tartományába, a kik gyűjtsenek össze minden szép ábrázatú szűz leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nékik szepítő szereket. **4**És az a leány, a ki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. **5**És tetszett a dolog a királynak, és úgy cselekedék. **5**Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, a ki Simei fia, a ki Kis fia, Benjámín nemzetségéből, **6**A ki Jeruzsálemből fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely elvitetett Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. **7**És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ő nagybátyja leányának; mert sem atyja, sem anyja nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ő atyja és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá. **8**Lőn pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdettetett és sok leány gyűjtetett Susán várába, Hégai keze alá, akkor

felvételét Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok örökéke kezé alá. ⁹És tetszett a leány az ő szeméinek és kegyébe fogadá, és siette néki szépítő szereket adni, és kiadni az ő részét és hét leányzót, a kit néki a király házából kelle kiszemelni, és vivé őt és az ő szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. ¹⁰Meg nem mondá Eszter az ő nemzetségét és származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja. ¹¹Márdokeus pedig minden nap járt az asszonyok házának pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogyléte felől, és hogy mi történik vele. ¹²Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele (mert ennyi időbe telik az ő szépítésök, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekekkel és asszonyi szépítő szerekekkel): ¹³Akkor így ment a leány a királyhoz: Mindent, a mit kívánt, megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házából a király házáig; ¹⁴Este bement és reggel visszatért az asszonyok második házába, Sahásgáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak őrzőjének kezé alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kívánta őt a király, és nevének hívták. ¹⁵Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya gyanánt fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kívánt mást, mint a mit Hégai, a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki szeméi előtt, a ki őt látá. ¹⁶És felviteték Eszter Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Télet hónapja, országlásának hetedik évében. ¹⁷És a király Esztert minden asszonynál inkább szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. ¹⁸És nagy lakomát adott a király minden ő fejedelmének és szolgálóinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmas adott, és ajándékokat osztogata király módjára. ¹⁹És mikor összegyűjték a szüzeket másodsor, Márdokeus üle a király kapujában. ²⁰És Eszter nem mondá meg sem származását, sem nemzetségét, miképen megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyámja volt. ²¹Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott Bigtán és Téres, a király két udvarmestere, a kapu őrei, és azon voltak, hogy rávetik kezeiket Ahasvérus királyra. ²²Tudtára esett e dolog Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynénak, és Eszter elmondá a királynak Márdokeus nevében. ²³És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és mind a kettőt fára akasztották. És megíratatték a krónikák könyvébe a király előtt.

3Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibelit, és felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, a kik vele valának. ²És a király minden szolgálói, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nékik a király; de Márdokeus

nem hajtott térdet és nem borult le. ³Mondának azért a király szolgálói, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szegeged meg a király parancsát? ⁴Lön pedig, mikor így szólnának néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. ⁵És látván Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul le előtte, megtelék Hámán haraggal. ⁶De kevés volt előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondták néki Márdokeus nemzetségét) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. ⁷Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra a tizenkettedikig, s ez Adár hónapja. ⁸És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. ⁹Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek, és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. ¹⁰Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. ¹¹És monda a király Hámánnak: Az ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedjed vele, a mi néked tetszik. ¹²Előhivatának azért a király irtokai az első hónap tizenharmadik napján, és megíraték minden úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejének; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételtetett a király gyűrűjével. ¹³És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék mind a zsidókat, ifjútól a vénig, gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. ¹⁴Az írásnak mássa, hogy tétessék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. ¹⁵A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is kiadatott; a király pedig és Hámán küldtek, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

4Márdokeus pedig megtudta mindazt, a mi történt; és Márdokeus megszaggatá ruháit, zsákba és hamuba öltözék, és a város közepére méne [és] kiálta nagy és keserves kiáltással. ²És eljött a királynak kapuja elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. ³És minden egyes tartományban, azon helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jajgatás; zsák és hamu vala terítve sokak alá. ⁴Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák

ruhákat, hogy felöltöztetnék Márdokeust, és hogy vesse le a zsákot magáról; de nem fogadá el. ⁵Akkor előhivatá Eszter Hatákot, a király udvarmesterei közül a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? ⁶Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcájára, mely a király kapuja előtt vala. ⁷És elmondá néki Márdokeus mindazt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elvesztessenek. ⁸És az írott rendeletnek mássát is, a melyet Susánban adtak ki eltöröltetésökre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért. ⁹Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. ¹⁰És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy [tudassa] Márdokeussal: ¹¹A király minden szolgálja és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megölettesék, kivéven, a kire a király aranypálczáját kinyujtja, az él; én pedig nem hívtam, hogy a királyhoz bemenjek, már harmincz napja. ¹²És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. ¹³És monda Márdokeus visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. ¹⁴Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan léssen könnyebbségök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? ¹⁵És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: ¹⁶Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. ¹⁷Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett mindent, a mint néki Eszter parancsolá.

5Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyiasan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király üle királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenében. ²És lön, a mint meglátá a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet találá szemei előtt, és kinyujtá a király Eszterre az arany pálczá, a mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. ³És monda néki a király: Mi [kell] néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. ⁴És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jöjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. ⁵És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. ⁶Monda pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglészen! ⁷És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és kérésem ez: ⁸Ha kegyet találtam

a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kívánságomat és teljesíteni kérésemet: jöjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készíték nékik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. ⁹És kiment Hámán azon a napon vígan és jó kedvvel. De a mint meglátá Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtelek Hámán haraggal Márdokeus ellen. ¹⁰De megtartóztatá magát Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá barátait és Zérest, az ő feleségét. ¹¹És elbeszélé nékik Hámán gazdagságának dicsőségét, fiainak sokaságát és mindazt, a mivel felmagasztalta őt a király, és hogy feljebb emelte őt a fejedelmeknél és a király szolgálóinál; ¹²És monda Hámán: Nem is hívtott Eszter királyné mást a királylyal a lakomára, a melyet készített, hanem csak engem, és még holnapra is meghivattattam hozzá a királylyal. ¹³De mindez semmit sem ér nékem, valamíg látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. ¹⁴És monda néki Zéres, az ő felesége és minden barátja: Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák reá, és akkor menj a királylyal a lakomára vígan. És tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

6Azon éjjel került az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. ²És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtánát és Térest, a király két udvarmesterét, a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy rávetik kezöket Ahasvérus királyra. ³És monda a király: Micsoda tisztességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő szolgálói: Semmit sem juttattak néki [azért.] ⁴Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készítettett néki.) ⁵És felelének néki a király apródjai: Ímé Hámán áll az udvarban. És mondja a király: Jöjjön be! ⁶És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfúval, a kinek a király tisztességet kíván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek akarna a király nagyobb tisztességet tenni, mint én nékem?) ⁷És monda Hámán a királynak: A férfúnak, a kinek a király tisztességet kíván, ⁸Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovat, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. ⁹És adják azt a ruhát és lovat a király egyik legelső fejedelmének a kezébe, és öltöztessék fel azt a férfút, a kinek a király tisztességet kíván, és hordozzák őt a lovon a város utcáin, és kiáltásák előtte: Így cselekesznek a férfúval, a kinek a király tisztességet kíván. ¹⁰Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozd elő azt a ruhát és azt a lovat, a mint mondad, és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabból, a mit szóltál. ¹¹Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovat, és felöltözteté Márdokeust, és lovon hordozá őt a város utcáján, és kiáltá előtte: Így

cselekesznek a férfúval, a kinek a király tisztességet kíván.
¹²És Márdokeus megtérea a király kapujához. Hámán pedig siette házába, búsulva és fejét betakarva. ¹³És elbeszélé Hámán Zéresnek, az ő feleségének és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ő bölcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdtlél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. ¹⁴És a míg így beszélének vele, eljövének a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynénak.
²És monda a király Eszternek másodnapon is, borivás közben. Mi a te kívánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed? Ha az országnak fele is, meglészen. ³És felele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kívánságomra, és nemzetségemet kérésemre. ⁴Mert eladattunk, én és az én nemzetségem, hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek minket; ha csak szolgáluk, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnék, jóllehet az ellenség nem adna kárpótlást a király vesztességéért. ⁵És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? ⁶És monda Eszter: Az ellenség és gyűlölő, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné előtt. ⁷A király pedig felkele haragjában a borivástól [és méne] a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert látta, hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. ⁸És mikor a király visszatért a palota kertjéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arczát befedék. ⁹És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Ímé a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! ¹⁰Felakaszták azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király haragja.

8 Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter királynénak Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ő néki. ²Lehúzá azért a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. ³És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábaihoz és sírt és könyörgött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. ⁴És a király kinyújtá Eszterre az arany pálczát, és Eszter felkelt és megállta a király előtt, ⁵És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és ha helyes a dolog a király

előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írassék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. ⁶Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiainak veszedelmét? ⁷Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynénak és a zsidó Márdokeusnak: Ímé Hámán házát Eszternek adtam, és őt felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. ⁸Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. ⁹Hivattatának azért a király irtokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint, és minden nemzetségnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök szerint. ¹⁰És megírá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És küldé leveleket lovas futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménes gyors paripáin, ¹¹Hogy megengedte a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék minden népnek és tartománynak seregét, a mely őket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. ¹²Egy napon, Ahasvérus királynak minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak (ez Adár hónapja). ¹³Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. ¹⁴A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgösen a király parancsolata szerint; és kiadatott a törvény Susán várában is. ¹⁵Márdokeus pedig kiméne a király elől kék bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával, és bíborbársony palástban, és Susán városa vígáda és örvendeze. ¹⁶A zsidóknak világosság táma, öröm, vigasság és tisztesség. ¹⁷És minden tartományban és minden városban, a hová a király szava és rendelete eljuta, öröme és vigalma lön a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókká lettek; mert a zsidóktól való félelem szállta meg őket.

9 A tizenkettedik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor eljött [az ideje] a király szavának és végzésének, hogy akkor teljesíttessék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei remélték, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat azokon, a kik őket gyűlölék. ²Egybegyűlének a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztöket keresték, és

senki sem állhatott meg előttük; mert miattok való félelem szállott minden népre. ³És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat; mert a Márdokeustól való félelem szállott rájuk. ⁴Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba; mert ez a férfiú, Márdokeus, emelkedett és nagyobbodott. ⁵És levették a zsidók minden ellenségeiket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőkkel. ⁶És Susán várában megöltek és megsemmisítének a zsidók ötszáz férfiút. ⁷Parsandátát, Dalpont és Aspatát. ⁸Porátát, Adáliát és Aridátát. ⁹Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát. ¹⁰Tíz fiát Hámánnak, Hammedátának fiának, a zsidók ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket. ¹¹Azon a napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek számát. ¹²És monda a király Eszter királynénak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz férfiút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cselekesznek? Mi a kívánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. ¹³És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akasztják fel a fára. ¹⁴És szóla a király, hogy úgy tegyenek. És kiadaték a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakasztották. ¹⁵És összegyűltek a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának tizennegyedik napján is, és megölének Susánban háromszáz férfiút; de zsákmányra nem tették rá kezöket. ¹⁶És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlének és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőikből hetvenötezeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket. ¹⁷[Történt ez] az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megnyugovának a tizennegyedik napon, és tették azt vigalom és öröm napjává. ¹⁸De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlének azon [hónap] tizenharmadik és tizennegyedik napján, és megnyugovának azon [hónap] tizenötödik napján, és azt tették vigalom és öröm napjává. ¹⁹Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen falvakban laktak, Adár hónapjának tizennegyedik napját tették öröm és vigalom [napjává] és ünneppé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak. ²⁰És megírá Márdokeus e dolgokat, és levelet küldé minden zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala. ²¹Meghagyva nekik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizennegyedik napját és annak tizenötödik napját évről-évre, ²²Mint olyan napokat, a melyeken megnyugovának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségök örömmé és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom és öröm napjaiul, és küldjenek adjándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek. ²³És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdetek és a mit Márdokeus íra nekik. ²⁴Mert az agági Hámán, Hammedátának fia, minden zsidónak ellensége, szándékozott a zsidókat elvesztetni, és Púrt, azaz sorsot vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse; ²⁵De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá levélben,

hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt és fiait a fára. ²⁶Annakokáért nevezék e napokat Púrimnak a Púr nevetől. És azért ezen levél minden szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket: ²⁷Elhatározzák és elfogadják a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és mindazokra, a kik hozzájuk csatlakoznak, örök időkre, hogy megtartják e két napot, írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben. ²⁸És ezen napok emlékezetben lesznek és megülik azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékek ki nem vész ivadékaik közül. ²⁹Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal, hogy megerősítsék e második levelet a Púrimról. ³⁰És küldé levelet minden zsidónak Ahasvérus országának százhuszonhét tartományába, békességes és igazságos szavakkal; ³¹Hogy megerősítsenek ezek a Púrim napjai, meghatározott idejökben, a miképen meghagyta nekik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra és ivadékaikra a böjtölés és jajkiáltás dolgát. ³²És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe íraték.

10És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire. ²Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a mellyel felmagasztalá őt a király, avagy nincsenek-e megírva Média és Persia királyainak évkönyveiben, ³Mert a zsidó Márdokeus második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyjafiai sokasága előtt, a ki javát keresé népének, és békességet szerze minden ivadékának.

Jób

1Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő. **2**Születék pedig néki hét fia és három leánya. **3**És vala az ő marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. **4**Eljártak vala pedig az ő fiai [egymáshoz] és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívták vala az ő három hugokat is, hogy együtt egyenek és igyanak velök. **5**Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elküldte értök Jób és megszentelék őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő szívökben! Így cselekedik vala Jób minden napon. **6**Lőn pedig egy napon, hogy eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljőve a Sátán is közöttök. **7**És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. **8**És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő. **9**Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent? **10**Nem te vetted-é körül őt magát, házáat és mindenét, a mi je van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön. **11**De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! **12**Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindazt, a mi je van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. **13**Lőn pedig egy napon, hogy az ő fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ő elsősülött bátyjoknak házában. **14**És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettök legelésznek vala. **15**De a Sabeusok rajtok ütének és elhajták azokat, a szolgálkat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **16**Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégeté a juhokat és a szolgálkat, és megemészte őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **17**Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgálkat pedig fegyverrel ölék meg,

csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **18**Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ő elsősülött bátyjoknak házában; **19**És ímé nagy szél támada a pusztá felől, megrendíté a ház négy szegeletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **20**Akkor felkele Jób, megszagatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula. **21**És monda: Meztelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és meztelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! **22**Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

2Lőn pedig, hogy egy napon eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljőve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. **2**És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. **3**Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. **4**És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bört bőrért; de mindent a mi je van, odaad az ember az életéért. **5**Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? **6**Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kiméld. **7**És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig. **8**És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. **9**Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségében? Átkozd meg az Istent, és halj meg! **10**Ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival. **11**Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljőve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czófár; és elvégezek, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjának vele és vigasztalják őt. **12**És a mint ráveték szemüket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhangon zokognak vala; azután pedig megszagatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejökre ég felé. **13**És

ülének vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják vala, hogy igen nagy az ő fájdalma.

3Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő napját. ²És szóla Jób, és monda: ³Veszszén el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondták: fiú fogantatott. ⁴Az a nap legyen sötétség, ne törődjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fényljék azon. ⁵Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéka; [a] felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettenetessé. ⁶Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz. ⁷Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. ⁸Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik bátrak felingerelni a leviathánt. ⁹Sötétüljenek el az ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! ¹⁰Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot. ¹¹Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt megszülettem? ¹²Mért vettek fel engem térdre, és mért az emlékre, hogy szopjam?! ¹³Mert most feküdném és nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék - ¹⁴Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik magoknak kőhalmokat építenek. ¹⁵Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat. ¹⁶Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idétlen gyermek, mint a világosságot sem látott kisdede? ¹⁷Ott a gonoszok megszűnnek a fenyegetéstől, és ott megnyugosznak, a kiknek erejük ellankadt. ¹⁸A foglyok ott mind megnyugosznak, nem hallják a szorongatónak szavát. ¹⁹Kicsiny és nagy ott [egyenlő,] és a szolga az ő urától szabad. ²⁰Mért is ad [Isten] a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűeknek? ²¹A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmasabban keresik mint az elrejtett kincset. ²²A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. ²³A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörül. ²⁴Mert kenyerem gyanánt van az én foházkodásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint habok. ²⁵Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam. ²⁶Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

4És felele a témáni Elifáz, és monda: ²Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná türtöztetni magát a beszédben? ³Ímé sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítetted; ⁴A tántorgót a te beszédeid fentartottad, és a reszkető térdeket megerősítetted; ⁵Most, hogy rád jött [a sor], zokon veszed; hogy téged ért [a baj,] elrettensz! ⁶Nem bizodalmad-é a te istenfélelmed, s nem reménységed-é utaidnak becsületessége? ⁷Emlékezzél, kérlek, ki az, a ki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el az igazak? ⁸A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és gonosztságot

vetnek, ugyanazt aratnak. ⁹Az Istennek lehelletétől elvesznek, az ő haragjának szelétől elpusztulnak. ¹⁰Az oroszlán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai megsemmisülnek. ¹¹Az agg oroszlán elvesz, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei elszélednek. ¹²Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üt meg abból fületem. ¹³Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. ¹⁴Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. ¹⁵Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék. ¹⁶Megállá, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és [ilyen] szót hallék: ¹⁷Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremtoje előtt tiszta-é az ember? ¹⁸Ímé az ő szolgáliban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: ¹⁹Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?! ²⁰Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. ²¹Ha kiszakíttatik belőlök sátoruk kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

5Kiálts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz? ²Mert a bolondot boszúság öli meg, az együgyüt pedig buzgóság veszti el. ³Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar megátkozta szép hajlékát. ⁴Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, a ki kimentse őket. ⁵A mit learatnak néki, az éhező eszi meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kinceiket törvetők nyelik el. ⁶Mert nem porból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomorúság! ⁷Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szikrái. ⁸Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bízám ügyemet. ⁹A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen. ¹⁰A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát. ¹¹Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászolókat szabadulással vidámítsa. ¹²A ki semmivé teszi a csalárdok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék. ¹³A ki megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi. ¹⁴Nappal sötétségre bukkannak, és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka. ¹⁵A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájoktól, és az erősnek kezéből a szegényt; ¹⁶Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő száját. ¹⁷Ímé, boldog ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld! ¹⁸Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. ¹⁹Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged. ²⁰Az éhínségben megment téged a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezeiktől. ²¹A nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik. ²²A pusztulást és drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz. ²³Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességben lesz veled. ²⁴Majd megtudod, hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te

hajlékodat, nem találsz benne hiányt. ²⁵Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te sarjadékod, mint a mezőn a fű. ²⁶Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takarítatik be a learatott gabona. ²⁷Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6Jób pedig felele, és monda: ²Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba! ³Bizony súlyosabb ez a tenger fövényénél; azért balgatagok az én szavaim. ⁴Mert a Mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge emészti az én lelkemet, és az Istennek rettentései ostromolnak engem. ⁵Ordít-é a vadszamar a zöld fűvön, avagy bög-é az ökör az ő abrakja mellett? ⁶Vajjon ízetlen, sótalán étket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek? ⁷Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nékem, mint a megromlott kenyér! ⁸Oh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit reménylek; ⁹És tetszenék Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem! ¹⁰Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. ¹¹Micsoda az én erőm, hogy váraкоzzam; mi az én végem, hogy türtőztessen magam?! ¹²Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczélból van-é? ¹³Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! ¹⁴A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét. ¹⁵Atyámfiai hűtlenül elhagytak mint a patak, a mint túláradnak medrükör a patakok. ¹⁶A melyek szennyesek a jégtől, a melyekben [olvadt] hó hömpölyög; ¹⁷Mikor átmelegülnek, elapadnak, a hőség miatt fenéig száradnak. ¹⁸Letérnek újtjokról a vándorok; felmennek a sivatagba [utánok] és elvesznek. ¹⁹Nézek utánok Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. ²⁰Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak. ²¹Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek. ²²Hát mondtam-é: adjatok nékem [valamit,] és a ti jószágotokból ajándékozzatok meg engem? ²³Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből, és a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? ²⁴Tanítsatok meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek meg velem. ²⁵Oh, mily hathatóság az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? ²⁶Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek szavai! ²⁷Még az árvának is néki esnétek, és [sírt] ásnátok a ti barátotoknak is?! ²⁸Most hát tessék néktek rám tekintenetek és szemetekbe csak nem hazudom? ²⁹Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra, az én igazságom még mindig áll. ³⁰Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek napjai? ²A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a mint a béres reményli az ő bérét: ³Úgy részesültem én keserves hónapokban, és

nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra. ⁴Ha lefekszem, azt mondom: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánykolódással [reggeli] szürkületig. ⁵Testem férgekkel van fedve és a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik és meggenyved. ⁶Napjaim gyorsabbak voltak a vetélőnél, és most reménység nélkül tűnnek el. ⁷Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet, és az én szemem nem lát többé jót. ⁸Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám [veted] szemed, de már nem vagyok! ⁹A felhő eltűnik és elmegy, így a ki leszáll a [sír]ba, nem jő fel [többé]. ¹⁰Nem tér vissza többé az ő hajlékába, és az ő helye nem ismeri őt többé. ¹¹Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én lelkemnek fájdalomában, és panaszkodom az én szívemnek keserűségében. ¹²Tenger vagyok-é én, avagy csethal, hogy őrt állítasz ellenem? ¹³Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönyvel panaszkodásomat az én ágyasházam: ¹⁴Akkor álmodok rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg engem; ¹⁵Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább a halált, mint csontjaimat. ¹⁶Utálok! Nem akarok örökké élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem. ¹⁷Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsüled, és hogy figyelmedet fordítod reá? ¹⁸Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbálsz őt. ¹⁹Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyelem? ²⁰Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki céltáblául magadnak? Mért legyenek magamnak is terhére. ²¹És mért nem bocsátod meg vétkeket és nem töröld el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: ²Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde sebes szél? ³Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a Mindenható elforgatja-é az igazságot? ⁴Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket. ⁵De ha te az Istent buzgón keresed, és a Mindenhatóhoz [bocsánatért] könyörögsz; ⁶Ha tiszta és becsületes vagy, akkor legott felszerken éretted, és békességessé teszi a te igazságodnak hajlékát. ⁷És ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon. ⁸Mert kérdezd meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyáikról való tudakozódásra! ⁹Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön. ¹⁰Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélnek-é meg szívök szerint néked?! ¹¹Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? ¹²Még gyenge korában, ha fel nem szakasztják is, minden fűnél előbb elszárad. ¹³Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, a kik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége [is] jelvész. ¹⁴Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. ¹⁵Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg. ¹⁶Bő

nedvességû ez a napfényen [is.] és ágazata túlnő a kertjén.
¹⁷Gyökerei átfonódnak a köhalmon; átfúródnak a szikla-
 rétegen. ¹⁸Ámha kiirtják helyéről, megtagadja ez őt: Nem
 láttalak! ¹⁹Ímé ez az ő pályájának öröme! És más hajt
 ki a porból. ²⁰Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de
 a gonoszoknak sem ad előmenetelt. ²¹Még betölti szádát
 nevetéssel, és ajakidat vigassággal. ²²Gyűlölőid szégyenbe
 öltöznek, és a gonoszok sátora megsemmisül.

9Felele pedig Jób, és monda: ²Igaz, jól tudom, hogy így
 van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember Istennél? ³Ha
 perelni akarna ő velem, ezer közül egy sem felelhetne meg
 néki. ⁴Bölcs szívű és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene,
 hogy épségben maradjon? ⁵A ki hegyeket mozdít tova,
 hogy észre se veszik, és megfordítja őket haragjában. ⁶A ki
 kirengeti helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek.
⁷A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a
 csillagokat. ⁸A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a
 tenger hullámain tapos. ⁹A ki teremtette a gönczölszekeret,
 a kaszás csillagot és a fastyúkot és a délnek titkos tárait.
¹⁰A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat
 megszámlálhatatlanul. ¹¹Ímé, elvonul mellettem, de nem
 látom, átmegy előttem, de nem veszem észre. ¹²Ímé, ha
 elragad [valamit,] ki akadályozza meg; ki mondhatja néki:
 Mit cselekszel? ¹³Ha az Isten el nem fordítja az ő haragját,
 alatta meghajolnak Ráháb czinkosai is. ¹⁴Hogyan felelhetnék
 hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat? ¹⁵A
 ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért
 könyörögnék ítélő birámhoz. ¹⁶Ha segítségül hívnám és
 felelné is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe
 vevé; ¹⁷A ki forgószelelben rohan meg engem, és ok nélkül
 megsokasítja sebeimet. ¹⁸Nem hagyja még lélekzetet se
 vennem, hanem keserűséggel lakatna jól. ¹⁹Ha erőre kerülne
 a dolog? Ímé, ő igen erős; és ha ítéletre? Ki tűzne ki
 én nékem napot? ²⁰Ha igaznak mondanám magamat, a
 szájam kárhozzatna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne
 engemet. ²¹Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkeimmel, útálom
 az életemet. ²²Mindegy ez! Azért azt mondom: elveszít ő
 ártatlant és gonoszt! ²³Ha ostorával hirtelen megöl, neveti
 a büntelenek megpróbáltatását. ²⁴A föld a gonosz kezébe
 adatik, a ki az ő biráinak arczát elfedezi. Nem így van?
 Kicsoda hát ő? ²⁵Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál;
 elfutának, nem láttak semmi jót. ²⁶Ellebbentek, mint a
 gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű.
²⁷Ha azt mondom: Nosza elfelejtem panaszomat, felhagyok
 haragoskodásommal és vidám leszek: ²⁸Megborzadok az
 én mindenféle fájdalamtól; tudom, hogy nem találsz bünteléseket
 engem. ²⁹Rossz ember vagyok én! Minek fárasztasz hát
 magamat hiába? ³⁰Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha
 szappannal mosom is meg kezeimet: ³¹Akkor is a posványba
 mártanál engem és az én ruháim is utálnának engem. ³²Mert
 nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhettek, [és] együtt
 pörbe állanánk. ³³Nincs is közöttünk igazlító, a ki kezét
 közbe vethesse kettőnk között! ³⁴Venné csak el rólam az

ő veszszéjét, és az ő rettentésével ne rettegette engem:
³⁵Akkor szólanék és nem félnék tőle: mert nem így vagyok
 én magammal!

10Lelkemből utálok az életemet, megeresztem felőle
 panaszomat; szólok az én lelkeim keserűségében. ²Azt mondom
 az Istennek: Ne kárhozzatna engem; add tudtomra, miért
 perlesz velem?! ³Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz, hogy
 megútálsz kezednek munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod?
⁴Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint
 halandó lát? ⁵Mint a halandónak napjai, olyanok-é a te
 napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? ⁶Hogy
 az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz.
⁷Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs,
 a ki kezedből kiszabadítson! ⁸Kezeid formáltak engem és
 készítének engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz
 engem?! ⁹Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami agyagedényt,
 úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem? ¹⁰Nem
 úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál
 engem? ¹¹Bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal
 és inakkal befedeztél engem. ¹²Életet és kegyelmet szerzettél
 számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkeimet. ¹³De
 ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted
 el magadban: ¹⁴Ha vétkezem, mindjárt észreveszed rajtam,
 és bűnöm alól nem mentesz föl engem. ¹⁵Ha istentelen
 vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet,
 eltelve gyalázzal, de tekintsz nyomorúságomra! ¹⁶Ha pedig
 felemelkednék az, mint oroslán kergetnél engem, és ismét
 csudafájdalmakat bocsátanál reám. ¹⁷Megújítanád a te
 bizonyosságodat ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat
 rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. ¹⁸Miért
 is hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha meghaltam
 volna, és szem nem látott volna engem! ¹⁹Lettem volna,
 mintha nem is voltam volna; anyámnak méhéből sírba
 vittek volna! ²⁰Hiszen kevés napom van még; szünjék meg!
 Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevéssé, ²¹Mielőtt
 oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és
 a halál árnyékának földébe; ²²Az éjféli homálynak földébe,
 a mely olyan, mint a halál árnyékának sűrű setétsége; hol
 nincs rend, és a világosság olyan, mint a sűrű setétség.

11Felele a Naamából való Czófár, és monda: ²A sok
 beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó embernek
 legyen-é igaza? ³Fecsegéseid elnémítják az embereket, és
 csúfolódsz is és ne legyen, a ki megszégyenítsen?! ⁴Azt
 mondod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te
 szemeid előtt. ⁵De vajha szólalna meg maga az Isten, és
 nyitná meg ajkait te ellened! ⁶És jelentené meg néked
 a bölcsességnek titkait, hogy kétszerte többet ér az az
 okoskodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is
 engedett néked a te bűneidből. ⁷Az Isten mélységét elérheted-
 é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é? ⁸Magasabb
 az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy
 ismerheted meg? ⁹Hosszabb annak mértéke a földnél, és

szélesebb a tengernél. ¹⁰Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg? ¹¹Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! ¹²És értelmessé teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszamar csikóját is. ¹³Ha te a te szívedet felkészítenéd, és kezdet felé terjesztenéd; ¹⁴Ha a hamisságot, a mely a te kezdedben van, távol tartanád magadtól, és nem lakoznék a te hajlékodból gonoszság; ¹⁵Akkor a te arcodat fölemelhetnéd szégyen nélkül, erős lennél és nem félnél; ¹⁶Sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vízekről, úgy emlékeznél arról. ¹⁷Ragyogóbban kelne idő a déli fénynél, és az éjféli sötétség is olyan lenne, mint a [kora] reggel. ¹⁸Akkor bízna, mert volna reménység; és ha széttekintnél, biztonságban aludna. ¹⁹Ha lefeküdnél, senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked. ²⁰De a gonoszok szemei elepednek, menedékek eltűnik előlük, és reménységök: a lélek kilehellése!

12Felele erre Jób, és monda: ²Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcsesség! ³Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenfélét? ⁴Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat, az ártatlant! ⁵A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roskadoz. ⁶A kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a kik ingerlik az Istent, és a ki kezében hordja Istenét. ⁷Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. ⁸Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélnek néked. ⁹Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt? ¹⁰A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke. ¹¹Nemde nem a fül próbálja-e meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt? ¹²A vén emberekben van-e a bölcsesség, és az értelem a hosszú életben-e? ¹³Ő nála van a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem. ¹⁴Ímé, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire rázárja [az ajtót,] nem nyílik föl az. ¹⁵Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják a földet. ¹⁶Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki tévelygésre visz. ¹⁷A tanácsadókat fogságra viszi, és a bírakat megbolondítja. ¹⁸A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra. ¹⁹A papokat fogságra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. ²⁰Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot. ²¹Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét megtágítja. ²²Feltárja a sötétségből a mélyes titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. ²³Nemzeteket növel fel, azután elveszti őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. ²⁴Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és úttalan pusztában bujdosztatja őket. ²⁵És világtalan setétben tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13Ímé, mindezeket látta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette. ²A mint ti tudjátok, úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. ³Azonban én a Mindenhatóval akarok szólni; Isten előtt kívánom védeni ügyemet. ⁴Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindnyájan haszontalan orvosok. ⁵Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségekre lenne. ⁶Halljátok meg, kérlek, az én feddözésemet, és figyeljete az én számnak pörlekedéseire. ⁷Az Isten kedvéért szóltok-e hamisságot, és ő érette szóltok-e csalárdságot? ⁸Az ő személyére néztek-e, ha Isten mellett tusakodtok? ⁹Jó lesz-e az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-e őt, a mint megcsalható az ember? ¹⁰Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók. ¹¹Az ő fensége nem rettent-e meg titeket, a tőle való félelem nem száll-e rátok? ¹²A ti emlékezéseitek hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárok. ¹³Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármi essék is rajtam. ¹⁴Miért szagatnám fogaimmal testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet? ¹⁵Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte! ¹⁶Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe. ¹⁷Hallgassátok meg figyelmesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. ¹⁸Ímé, előterjesztem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam. ¹⁹Ki az, a ki perelhetne velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimulnék. ²⁰Csak kettőt ne cselekedj velem, színed elől akkor nem rejtőzöm el. ²¹Vedd le rólam kezdet, és a te rettentésed ne rettentsen engem. ²²Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. ²³Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságom és vétkeket add tudtomra! ²⁴Mért rejtetted el arcodat, és tartasz engemet ellenségedül? ²⁵A letépett falevelet rettegteted-e, és a száraz pozdorját üldözöd-e? ²⁶Hogy ily [sok] keserűséget szabtal reám, és az én ifjúságomnak vétkét örököltetted velem?! ²⁷Hogy békóba teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait? ²⁸Az pedig elsenyved, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészt.

14Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. ²Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó. ³Még az ilyen ellen is felnyitod-e szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-e engem? ⁴Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki. ⁵Nincsenek-e meghatározva napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; hárt vetettél neki, a melyet nem hághat át. ⁶Fordulj el azért tőle, hogy nyugalma legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy béresnek. ⁷Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak. ⁸Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a törzsökere: ⁹A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. ¹⁰De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő? ¹¹Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: ¹²Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek

föl az ő álmukból. ¹³Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél rólam! ¹⁴Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é? [Akkor] az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglén elkövetkezett az én elváltózsám. ¹⁵Szólítanál és én felelnék néked, kíváncskodnál a te kezded alkotása után. ¹⁶De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! ¹⁷Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. ¹⁸Még a hegy is szétomlik, ha eldőli; a szikla is elmozdul helyéről; ¹⁹A köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé. ²⁰Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arcát, úgy bocsátod el őt. ²¹Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszegyenülnek, nem törődik velök. ²²Csak ömagáért fáj még a teste, és a lelke is ömagáért kesereg.

15 Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: ²Vajjon a bölcs felelhet-é [ilyen] szeles tudománnyal, és megtöltheti-é a hasát keleti széllel? ³Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít. ⁴Te már semmivé akarod tenni az [Isten] félelmét is; és megkevesbítéd az Isten előtt való buzgólkodást is! ⁵Mert gonoszságod oktatja a te szádát, és a csalárdok nyelvét választottad. ⁶A te szád kárhoztat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened. ⁷Te születél-é az első embernek; elébb formáltattál-é, mint a halmok? ⁸Az Isten tanácsában hallgatóztál-é, és a bölcseséget magadhoz ragadtad-é? ⁹Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg? ¹⁰Ősz is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. ¹¹Csekélységek-é előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely szelíden bánt veled? ¹²Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottál a te szemeid? ¹³Hogy Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztasz ki a szádon? ¹⁴Micsoda a halandó, hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik? ¹⁵Ímé, még az ő szenteiben sem bízok, az egek sem tiszták az ő szemében: ¹⁶Mennyivel kevésbbé az útálatos és a megromlott ember, a ki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?! ¹⁷Elmondom néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el; ¹⁸A mit a bölcsök is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót; ¹⁹A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem megy vala. ²⁰Az istentelen kínozza önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van az ő esztendeinek száma. ²¹A félelem hangja [cseng] az ő füleiben; a békesség [ide]jén tör rá a pusztító! ²²Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegyére van ő kiszemelve. ²³Kenyér után futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja. ²⁴Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés; leverik őt, mint valami háborúra felkészült király. ²⁵Mert az Isten ellen nyujtotta ki kezét, és erősködött a Mindenható ellen; ²⁶[Kinyitotta] nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellege alatt. ²⁷Mivel befedezte az arcát kövérséggel, és hájat borított

temporára; ²⁸És lakozott elrombolt városokban; lakatlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak: ²⁹Meg nem gazdagodik, vagyona meg nem marad, jószága nem lepi el a földet. ³⁰Nem menekül meg a setétségtől, sarjadékát láng perzseli, és szájának lehelletétől pusztul el. ³¹Ne higgyen a hívságnak, aki megcsalatott, mert hívság lészen annak jutalma. ³²Nem idejében telik el [élete,] és az ága ki nem virágzik. ³³Lehullatja, mint a szőlővessző az ő egresét, elhányja, mint az olajfa az ő virágát. ³⁴Mert a képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg az ajándékból való sátrakat. ³⁵Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az ő méhök csalárdságot érlel.

16 Felele pedig Jób, és monda: ²Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan! ³Vége lesz-é már a szeles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy [így] felelsz? ⁴Én is szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csóválhatnám miattatok a fejemet; ⁵Erősíthetnélek titeket [csak] a szájjammal és ajakim mozgása kevesbíténé [fájdalmatokat.] ⁶Ha szólnék is, nem kevesbbednék a keserűségem; ha vesztegtek is: micsoda távozik el tőlem? ⁷Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítád egész házam népét. ⁸Hogy összenyomtál engem, ez bizonyosság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. ⁹Haragja széttépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségemként villogtatja felém tekintetét. ¹⁰Feltátották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecődültek ellenem. ¹¹Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. ¹²Csendességben valék, de szétszaggata engem; nyakszirten ragadott és szétzúzott engem, czéltáblává tűzött ki magának. ¹³Körülvettek az ő íjászai; veséimet meghasítja és nem kimél; epémet a földre kiontja. ¹⁴Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. ¹⁵Zsák-ruhát varrék az én [fekélyes] bőrömrre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. ¹⁶Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka [szállt]; ¹⁷Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta. ¹⁸Oh föld, az én véretem el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! ¹⁹Még most is ímé az égben van az én bizonyosságom, és az én tanuim a magasságban! ²⁰Csúfolóim a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, ²¹Hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát. ²²Mert a kiszaladt esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza. ²³Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír.

17 Még mindig csúfot űznek belőlem! Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt. ²Kezest magadnál rendelj, kérlek, nékem; [különben] ki csap velem kezét? ³Mint hogy az ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod őket. ⁴A ki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogyatkoznak. ⁵Példabeszéddé tön engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök. ⁶A bosszúság miatt szemem

elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. ⁷Elálmlélnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutatás ellen támad. ⁸Am az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. ⁹Nosza hát, térjete ide mindnyájan; jöjjetek, kérlek, úgy sem találok bölcsét köztetek. ¹⁰Napjaim elmúlnak, szívemnek kincsei: terveim meghiusulnak. ¹¹Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz. ¹²Ha reménykedem is, a sír [már] az én házam, a sötétségben vettem az én ágyamat. ¹³A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és néném. ¹⁴Hol tehát az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel? ¹⁵Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban.

18Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: ²Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg [a dolgot], azután szóljunk. ³Miért állítatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátalanok a ti szemeitekben? ⁴Te éretted, a ki szagatja lelkét haragjában, vajjon elhagyattatik-e a föld, és felszakasztatik é a kőszikla helyéről? ⁵Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tűzőknek szikrája. ⁶A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövétneke kialuszik felette. ⁷Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. ⁸Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett jár. ⁹A sarka törbe akad, és kelepce fogja meg őt. ¹⁰Hurok rejtetett el a földbe ellene, és zsineg az ő [szokott] ösvényén. ¹¹Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt léptennyomon. ¹²Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. ¹³Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsengeje. ¹⁴Eltűnik sátorából az ő bátorsága, és a félelmek királyához folyamodik ő. ¹⁵Az lakik sátorában, a ki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak. ¹⁶Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. ¹⁷Emlékezte elvész a földről, még az utczákon sem marad fel a neve. ¹⁸A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elüldözik őt. ¹⁹Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján. ²⁰Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket. ²¹Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, a ki nem tiszteli Istent.

19Felele pedig Jób, és monda: ²Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? ³Tízszer is meggyaláltok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtök ellenem? ⁴Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem én magamra hárul. ⁵Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett? ⁶Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körül. ⁷Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. ⁸Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. ⁹Tisztességemből kivetkeztem, és fejemnek koronáját elvév. ¹⁰Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és reménységemet, mint a fát, letördelé. ¹¹Felgerjesztette

haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel. ¹²Seregei együtt jövének be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak. ¹³Atyámfiat távol űzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek tőlem. ¹⁴Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam. ¹⁵Házam és házi nérei és szolgálóim idegennek tartanak engem, jövényem lettem előttök. ¹⁶Ha a szolgálmat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. ¹⁷Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt. ¹⁸Még a kisedek is megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem szólnak nekem. ¹⁹Megítált minden meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak. ²⁰Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húzával menekültem meg. ²¹Könyörülj rajtam, könyörüljtek rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem! ²²Miért üldöztök engem úgy, mint az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel? ²³Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! ²⁴Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének! ²⁵Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. ²⁶És miután ezt a bűnöm megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent. ²⁷A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más. Az én veséim megemésztenek én bennem; ²⁸Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! [látva,] hogy a dolog gyökere én bennem rejlik. ²⁹Féljete a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: ²Mindamellett az én gondolataim feleletre kényszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság bennem. ³Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én értelmes lelkem megfelel majd érttem. ⁴Tudod-e azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre helyeztette, ⁵Az istentelenek vígassága rövid ideig tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való? ⁶Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a felleget érne is a fejével: ⁷Mint az emészte, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? ⁸Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltűnik, mint az éjjeli látomás. ⁹A szem, a mely rá ragyogott, nem [látja] többé, és az ő helye sem törődik már vele. ¹⁰Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rablott vagyonát. ¹¹Csontjai, izmai megkeményednek is ifjú erővel, de vele együtt rokad az a porba. ¹²Ha édes az ő szájában a gonoszság, és elrejti azt az ő nyelve alá; ¹³És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között: ¹⁴Az ő etke elváltozik az ő gyomrában, vipera mérgévé lesz a belében. ¹⁵Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiűzi azt az Isten. ¹⁶A viperának mérgét szopta és a siklónak fulánkja öli meg őt, ¹⁷[Hogy] ne lássa a folyóvizeket, a tejjel és mézzel folyó patakokat. ¹⁸A mit [másoktól] szerzett, vissza kell adnia, hogy ne örvendzhesen annak. ¹⁹Mert megrontotta és elpusztította a szegényeket, házat rabolt, de nem építi meg

azt. ²⁰Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát. ²¹Az ő falánksága elől semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte. ²²Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükségét lát, és mindenféle nyomorúság támad reá. ²³Mikor meg akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának tüzet, és azt önti rá étele gyanánt. ²⁴Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczélból csinált íj veri át. ²⁵Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. ²⁶Mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztíttatják az is, a mi sátrában megmaradt. ²⁷Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellene támad. ²⁸Házának jövedelme eltűnik, szétfoly az az ő haragjának napján. ²⁹Ez a gonosz ember fizetése Istentől, és az ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

21Felele pedig Jób, és monda: ²Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalástok [helyett.] ³Szenvedjétek el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet. ⁴Avagy én embernek panaszkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelmem? ⁵Tekintsetek reám és álméldkodjatok el, és tegyétek kezeteiket szátokra. ⁶Ha visszaemlékezem, mindjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet. ⁷Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak? ⁸Az ő magvok előttök nő fel ő velök, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. ⁹Házok békességes a félelemtől, és az Isten vesszeje nincsen ő rajtok. ¹⁰Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellik és el nem vetél. ¹¹Kieresztik, mint nyáját, kisdedeiket, és ugrádoznak az ő magzataik. ¹²Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. ¹³Jóllétben töltik el napjaikat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba; ¹⁴Noha azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! ¹⁵Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte? ¹⁶Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, azért a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem! ¹⁷Hányszor aluszik el a gonoszok szövetségük, és jó rájuk az ő veszedelmök! [Hányszor] osztogatja részöket haragjában. ¹⁸Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el. ¹⁹Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd. ²⁰Maga látja meg a maga veszedelmét, és a Mindenható haragjából iszik. ²¹Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az ő hónapjainak száma letelt?! ²²Ki taníthatja Istent bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban levőket is! ²³Ez meghal az ő teljes boldogságában, egészen megelégedetten és nyugodtan; ²⁴Fejödényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad. ²⁵Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval. ²⁶Együtt fekszenek a porban, és féreg lepi őket. ²⁷Ímé, jól tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; ²⁸Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátora? ²⁹Avagy nem kérdeztétek-é meg azokat, a kik

[sokat] utaznak és jeleiket nem ismeritek-é? ³⁰Bizony a veszedelemnek napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. ³¹Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? ³²Még ha a sírba vitetik is ki, a sírdomb felett is él. ³³Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok [mentek el] előtte. ³⁴Hogyan vigasztalátok hát engem hiábavalósággal? Feleselések igazságtalanság marad.

22Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: ²Az Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának használ az okos! ³Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz? ⁴A te [isteni] félelmedért fedd-é téged, és [azért] perel-é veled? ⁵Avagy nem sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod? ⁶Hiszen zálogot vettél a te atyádfiától méltatlanul, és a szegényeket mezítelenekké tetted. ⁷Az eltikkadtnak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad a kenyeret. ⁸A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta. ⁹Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai eltörttek. ¹⁰Azért vett körül téged a veszedelem, és rettegtet téged hirtelen való rettegés; ¹¹Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít! ¹²Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak! ¹³És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? ¹⁴Sűrű felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körületén jár. ¹⁵Az ösvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok emberek jártak; ¹⁶A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?! ¹⁷A kik azt mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velök a Mindenható? ¹⁸Ő pedig megtöltötte házaikat jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. ¹⁹Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket: ²⁰Valósággal kigyomlálatott a mi ellenségünk, és az ő maradékjokat tűz emészti meg! ²¹Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességben: ezekből jó származik reád. ²²Végy csak oktatást az ő szájából, és vésd szívedbe az ő beszédeit! ²³Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépítteted, [és] az álnokságot távol űzöd a te sátorodtól. ²⁴Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: ²⁵És akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. ²⁶Bizony akkor a Mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arcodat Istenhez emeled. ²⁷Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted fogadásaidat. ²⁸Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik. ²⁹Hogyha megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. ³⁰Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

23Felele pedig Jób, és monda: ²Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszkodom.

³Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. ⁴Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. ⁵Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg, mit szólna hozzám. ⁶Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-e velem? Nem; csak figyelmezne reám! ⁷Ott egy igaz perelne ő velem; azért megszabadulhatnék birámtól örökre! ⁸Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. ⁹Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. ¹⁰De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany. ¹¹Lábam az ő nyomdokát követte; utát megőriztem és nem hajoltam el. ¹²Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát. ¹³Ő azonban [megmarad] egy mellett. Kicsoda téríthetné el őt? És a mit megkíván lelke, azt meg is teszi. ¹⁴Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. ¹⁵Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle. ¹⁶Mert Isten félemlítette meg az én szívemet, a Mindenható rettentett meg engem. ¹⁷Miért is nem pusztultam el e sötétség előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?!

24 Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő [büntetésének] idejét, és miért is nem látják meg az őt ismerők az ő [ítéletének] napjait?! ²A határokat odább tolják, a nyáját elrabolják és legeltetik. ³Az árvák szamarát elhajtják, [és] az özvegynek ökrét zálogba viszik. ⁴Lelökik az útról a szegényeket, [és] a föld nyomorultjai együtt lappanganak. ⁵Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztá ad nekik kenyeret fiaik számára. ⁶A mezőn a más vetését aratják, és a gonoszak szőlőjét szedik. ⁷Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegben sincs takarójuk. ⁸A hegyi zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik. ⁹Elszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba viszik. ¹⁰Mezítelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen vonszolják a kévét. ¹¹Az ő kerítéseik közt ütik az olajat, és tapossák a kádakat, de szomszujhozna. ¹²A városból haldoklók rimázkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal. ¹³Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. ¹⁴Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölködőt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj. ¹⁵A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reám, és arczára álarczot teszen. ¹⁶Setétben tör be a házakba; nappal elzárkóznak, nem szeretik a világosságot. ¹⁷Sötét inkább a reggel nekik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel. ¹⁸Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tér a szőlőbe vivő útra. ¹⁹Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vétkeznek. ²⁰Elfelejtí őt az anyaméh, féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé, és összetörik, mint a reves fa, ²¹A ki megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és

az özvegygel jót nem tett. ²²De megtámogatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez. ²³Biztonságot ad neki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyáznak azoknak útjaira. ²⁴Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásüllyednek, mint akárki és elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász. ²⁵Avagy nem így van-e? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehetné semmivé beszédemet?

25 Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: ²Hatalom és fenség az övé, a ki békességet szerez az ő magasságaiban. ³Van-e száma az ő sereginek, és kire nem kél fel az ő világossága? ⁴Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született? ⁵Nézd a holdat, az sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. ⁶Mennyivel kevésbé a halandó, a ki féreg, és az embernek fia, a ki hernyó.

26 Jób pedig felele, és monda: ²Bezzeg jól segítettél a tehetetlen, meggyámolítottad az erőtelen kart! ³Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanúsítottál! ⁴Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled? ⁵A halottak is megremegnek [tőle;] a vizek alatt levők és azok lakói is. ⁶Az alvilág mezítelenül élte, és eltakaratlan a holtak országa. ⁷Ő terjeszti ki északot az üresség fölé és függeszti föl a földet a semmiség fölé. ⁸Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad. ⁹Ő rejti el királyi székének színét, felhőjét fölibe terítvén. ¹⁰Ő szab határt a víz színe fölé - a világosságnak és setétségnek elvégződéséig. ¹¹Az egek oszlopai megrendülnek, és dűledeznek fenyegetéseitől. ¹²Erejével felriasztja a tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot. ¹³Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó kígyót. ¹⁴Ímé, ezek az ő útjainak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydörgését ki érthetné meg?

27 Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda: ²Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a Mindenható, a ki keserűséggel illette az én lelkemet, ³Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én bennem van, és az Istennek lehellete van az én orromban; ⁴Az én ajakim nem szólnak álnokságot, és az én nyelvem nem mond csalárdságot! ⁵Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. ⁶Igazságon ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol az én szívem. ⁷Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az álnok. ⁸Mert kicsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét? ⁹Meghallja-e kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? ¹⁰Vajjon gyönyörködhetik-e a Mindenhatóban; segítségül hívhatja-e mindenkor az Istent? ¹¹Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a Mindenhatónál vannak, nem titkolom el. ¹²Ímé, ti is mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal

hivalkodtok?!¹³ Ez a gonosz embernek osztályrésze Istentől, és a kegyetlenek öröksége a Mindenhatótól, a melyet elvesznek; ¹⁴Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak [sokasulnak meg,] és az ő magzatai nem lakhatnak jól kenyérral sem. ¹⁵Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg sem siratják. ¹⁶Ha mint a port, úgy halmozná össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat: ¹⁷Összeszerezheti [ugyan,] de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik. ¹⁸Házát pók módjára építette föl, és olyanná, mint a csösz-csinálta kunyhó. ¹⁹Gazdagon fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmijét sincsen. ²⁰Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar. ²¹Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről. ²²[Nyilakat] szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől. ²³Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakhelyéből.

28 Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranyak, a hol tisztítják. ²A vasat a földből hozzák elő, a követ pedig érczczé olvasztják. ³Határt vet [az ember] a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának követ. ⁴Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfelejtkeznének, alámerülnek és lebegnek emberektől messze. ⁵Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van forgatva, mintegy tűz által; ⁶Köveiben zafir található, göröngyvesen arany van. ⁷Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. ⁸Nem tudják azt büszke vadak, az oroslán sem lépked azon. ⁹Ráveti kezét [az ember] a kovaköre, a hegyeket tövükből kiforgatja. ¹⁰A sziklákban tárnákat hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme. ¹¹Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza. ¹²De a bölcsesség hol található, és az értelemnek hol van a helye? ¹³Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található. ¹⁴A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger azt mondja: én nálam sincsen. ¹⁵Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető. ¹⁶Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszzsal, sem zafírral. ¹⁷Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető. ¹⁸Korall és kristály említeni sem való; a bölcsesség ára drágább a gyöngyöknél. ¹⁹Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranyal sem mérhető össze. ²⁰A bölcsesség honnan jő tehát, és hol van helye az értelemnek? ²¹Rejtve van az minden élő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van. ²²A pokol és halál azt mondják: [Csak] hírét hallottuk füleinkkel! ²³Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét. ²⁴Mert ő ellát a föld határra, ő lát mindent az ég alatt. ²⁵Mikor a szélnek súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette; ²⁶Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát: ²⁷Akkor látta és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. ²⁸Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

29 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: ²Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! ³Mikor az ő szövétneke fénylett fejem fölött, [s] világánál jártam a setétet; ⁴A mint java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra! ⁵Mikor még a Mindenható velem volt, [és] körültem voltak gyermekeim; ⁶Mikor lábaimat [édes] tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakokat ontott; ⁷Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztéren székeket fölállítám: ⁸Ha megálltak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek [és] állottak. ⁹A fejedelmek abba hagyták a beszédet, és tenyeröket szájukra tették. ¹⁰A főemberek szava elnémult, és nyelvök az ínyökhöz ragadt. ¹¹Mert a mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyoságot tett én felőlem. ¹²Mert megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége. ¹³A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztetém. ¹⁴Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítéletem. ¹⁵A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. ¹⁶A szűkölködőknek én atyjok valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányámvetém. ¹⁷Az álnoknak zápfogait kitördösém, és fogai közül a prédát kiütém vala. ¹⁸Azt gondoltam azért: fészkeimmel veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim. ¹⁹Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon hál meg a harmat. ²⁰Dicsőségem megújul velem, és kezívem erősebbé lesz kezemben. ²¹Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra. ²²Az én szavaim után nem szóltak többet, [s harmatként] hullt [rájok beszédem. ²³Mint az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavaszi záporra. ²⁴Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arczom derűjét nem sötétíték be. ²⁵[Örömet] választottam útjokat, mint főember ültem [ott;] úgy laktam [ott,] mint király a hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

30 Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai közé sem számláltam volna. ²Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénség elveszett! ³Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot. ⁴A kik keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyerök. ⁵Az emberek közül kiűzik őket, úgy hurítják őket, mint a tolvajt. ⁶Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. ⁷A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek. ⁸Esztelen legények, söt becstelen fiak, a kiket kivertek az országból. ⁹És most ezeknek lettem gúnydalává, nekik levék beszéd tárgyuk! ¹⁰Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalának pökdödni előttem. ¹¹Söt leoldják kötelőket és bántalmaznak engem, és a zabolát előttem bítatják. ¹²Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak. ¹³Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök. ¹⁴Mint valami széles résen, úgy rontanak

elő, pusztulás között hömpölyögnek [ide].¹⁵ Rettegések fordultak ellenem, mint vihar űzik el tisztességemet, boldogságom eltűnt, mint a felhő.¹⁶ Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem.¹⁷ Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim.¹⁸ A sok erőlködés miatt elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra.¹⁹ A sárba vetett engem, hasonlónak lettem porhoz és hamuhoz.²⁰ Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállok és [csak] nézel reám!²¹ Kegyetlenné változtál irántam; kezéd erejével harcoksz ellenem.²² Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a viharban.²³ Hiszen tudtam, hogy visszatértesz engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába;²⁴ De a roskadóban levő ne nyujtsa-é ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért?²⁵ Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú?²⁶ Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot vártam és homály jöve.²⁷ Az én bensőm forr és nem nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságnak napjai.²⁸ Feketülten járok, de nem a nap hősége miatt; felkelek a gyülekezetben [és] kiáltozom.²⁹ Atyjok fiává lettem a sakálokknak, és társokká a strucz madaraknak.³⁰ Bőröm feketül[ten hámlik le] rólam, és csontom elég a hőség miatt.³¹ Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szavává.

31 Szövetségre léptem szemeimmal, és hajadonra mit sem ügyeltem.² És mi volt jutalmam Istentől felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból?³ Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és nem a gonosztevőt-é veszedelem?⁴ Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépéseimet?⁵ Ha én csalárdsággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett:⁶ Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat!⁷ Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt:⁸ Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől!⁹ Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én felebarátomnak ajtaján:¹⁰ Az én feleségem másnak öröljön, és mások hajoljanak rája.¹¹ Mert gyalázatosaság volna ez, és bírák elé tartozó bűn.¹² Mert tűz volna ez, a mely pokolig emésztene, és minden jövedelmemet tövestől kiirtaná.¹³ Ha megvettem volna igazát az én szolgálómnak és szolgálómnak, mikor pert kezdtek ellenem:¹⁴ Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki?¹⁵ Nem az teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében?¹⁶ Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit epedni engedtem;¹⁷ És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett;¹⁸ Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevedett nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt!¹⁹ Ha láttam a ruhátlant veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt;²⁰ Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én juhaim gyapjából

fel nem melegedett;²¹ Ha az árva ellen kezemet feemeltem, amikor láttam a kapuban az én segítségemet;²² A lapoczkájáról essék ki a vállam, és a forgócsontról szakadjon le karom!²³ Hiszen [úgy] rettegetem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valék!²⁴ Ha reménységemet aranyba vetettem, és azt mondtam az olvasztott aranynak: Én bizodalمام!²⁵ Ha örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem;²⁶ Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt,²⁷ És az én szívem titkon elcsábult, és szájjammal megcsókoltam a kezemet:²⁸ Ez is biró elé tartozó bűn volna, mert ámtítottam volna az Istent oda fent!²⁹ Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek nyomorúságán, és ugráltam örömben, hogy azt baj érte;³⁰ (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átkot kérjek az ő lelkére!)³¹ Ha nem mondták az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsával jól nem lakott?³² (A jövevény nem hált az utczán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.)³³ Ha emberi módon eltitkoltam vétkeket, keblemben rejtve bűnömet:³⁴ Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegetől, rettegnem kellene nemzetségek megvetésétől; elnémulnék [és] az ajtón sem lépnek ki!³⁵ Oh, bárcsak volna valaki, a ki meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a Mindenható feleljen meg nékem; és írjon könyvet ellenem az én vádlóm.³⁶ Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tenném!³⁷ Lépteimnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá!³⁸ Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak;³⁹ Ha annak termését fizetés nélkül ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam:⁴⁰ Búza helyett tövis teremjen és, árpa helyett konkoly! Itt végződnék a Jób beszédei.

32 Miután ez a három ember megszűnt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt:² Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél.³ De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivel hogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóbót.⁴ Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála.⁵ De mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede föl az ő haragja.⁶ És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet.⁷ Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága!⁸ Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellese, a mi értelmet ad néki!⁹ Nem a nagyok a bölcsék, és nem a vének értik az ítéletet.¹⁰ Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet!¹¹ Ímé, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatok, a míg szavakat keresgéltetek.¹² Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóbót egyikőtök sem czáfóla meg, sem beszédére meg nem felelt.¹³ Ne mondjátok azt: Bölcseségre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember!¹⁴ Mivel én ellenem

nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. ¹⁵Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlök a szó. ¹⁶Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé. ¹⁷Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! ¹⁸Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. ¹⁹Ímé, bensöm olyan, mint az [új] bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlök, [csaknem] szétszakad. ²⁰Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. ²¹Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hízlek egy embernek sem; ²²Mert én hízlekni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

33No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! ²Ímé, megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már. ³Igaz szívből [származnak] beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. ⁴Az Istennek lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellelte adott nékem életet. ⁵Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj elő! ⁶Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sárból formáltattam én is. ⁷Ímé, a tőlem való félelem meg ne háborítson; kezem nem léssen súlyos rajtad. ⁸Csak az imént mondtad fülem hallatára, hallottam a beszédhangját: ⁹Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. ¹⁰Ímé, vádakot talál ki ellenem, ellenségének tart engem! ¹¹Békóba veti lábaimat, és örzi minden ösvényemet. ¹²Ímé, ebben nincsen igazad - azt felelem néked - mert nagyobb az Isten az embernél! ¹³Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédre sem felelt? ¹⁴Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! ¹⁵Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek; ¹⁶Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésökkel. ¹⁷Hogy eltérítse az embert a [rossz] cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől. ¹⁸Visszatarthatja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át. ¹⁹Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával. ²⁰Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételtől, és lelke az ő kedves ételétől. ²¹Húsa szemlátomást aszikk le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek. ²²És lelke közelget a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz. ²³Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét; ²⁴És [az Isten] könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! ²⁵Akkor teste fiatal, erőből duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. ²⁶Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát. ²⁷Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; ²⁸Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. ²⁹Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, ³⁰Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet világosságával. ³¹Figyelj

Jób, [és] hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én! ³²Ha van mit mondanod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat. ³³Ha [pedig] nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

34És szóla Elihu, és monda: ²Halljátok meg bölcsék az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzám füleiteket! ³Mert a fül próbálja meg a szót, mint az íny kóstolja meg az ételt. ⁴Keressük csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? ⁵Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat. ⁶Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl [talált] hibám nélkül! ⁷Melyik ember olyan, mint Jób, a ki iszsa a csúfolást, mint a vizet. ⁸És egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és az istentelen emberekkel jár! ⁹Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istennel békeességben él. ¹⁰Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság! ¹¹Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg, a mit keres. ¹²Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot! ¹³Kicsoda bírta reá a földet és ki rendezte az egész világot? ¹⁴Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és lehellését magához vonná: ¹⁵Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. ¹⁶Ha tehát van eszed, halld meg ezt, [és] a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! ¹⁷Vajjon, a ki gyűlöli az igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? ¹⁸A ki azt mondja a királynak: Te semmirevaló! És a főembereknek: Te gonosztevő! ¹⁹A ki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegénynek fölibe nem helyezteti; mert mindnyájan az ő kezének munkája. ²⁰Egy pillanat alatt meghalnak; éjjélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas [is] eltűnik kéz nélkül! ²¹Mert ő szemmel tartja mindenkinek útját, és minden lépését jól látja. ²²Nincs setétség és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosztevő; ²³Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten elé kerüljön ítéletre! ²⁴Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyökbe. ²⁵Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsolatnak. ²⁶Gonosztevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen, a hol látják. ²⁷A kik azért távoztak és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem, ²⁸Hogy a szegény kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja. ²⁹Ha ő nyugalmat ad, ki kárhoztatja őt? Ha elrejtí arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember elől egyaránt; ³⁰Hogy képmutató ember az uralkodjék, és ne legyen töre a népnek. ³¹Bizony az Istenhez így való szólni: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; ³²A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! ³³Avagy te szerinted fizessen-é [csak azért], mert ezt megvted, [és] hogy te szabad meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mondd! ³⁴Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bölcs

férfit, a ki reám hallgat: ³⁵Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók. ³⁶Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! ³⁷Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapkod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35Tovább is felele Elihu, és monda: ²Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb, mint Istené? ³Hogyha ezt mondd: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném? ⁴Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. ⁵Tekints az égre és lásd meg; és nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak feletted! ⁶Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki? ⁷Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből? ⁸Az olyan embernek [árt] a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának [használ.] ⁹A sok erőszak miatt kiáltoznak; jajgatnak a hatalmasok karja miatt; ¹⁰De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, a ki hálaénekre indít éjszaka; ¹¹A ki többre tanít minket a mezei vadaknál, és bölcsebbekké tesz az ég madarainál? ¹²Akkor azután kiálthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt; ¹³Mert a hiábavalóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint. ¹⁴Hátha még azt mondd: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te reá vársz! ¹⁵Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra: ¹⁶Azért tátja fel Jób hívságra a száját, [és] szaporítja a szót értelem nélkül.

36És folytatá Elihu, és monda: ²Várj még egy kevéssé, majd felvilágosítlak, mert az Istenért még van mit mondanom. ³Tudásomat messzünnen veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. ⁴Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású [ember áll] melletted. ⁵Ímé, az Isten hatalmas még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. ⁶Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen. ⁷Nem veszi le az igazról szeméit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztalják őket. ⁸És ha békókba veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein: ⁹Tudtokra adja cselekedeteket, és vétkeiket, hogyha elhatalmaztak [rajtok]. ¹⁰Megnyitja füleiket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: ¹¹Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségeiben. ¹²Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban múlnak ki. ¹³De az álnok szívüek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megköti őket. ¹⁴Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életök a paráznákéhoz hasonló. ¹⁵A nyomorultat megszabadítja az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja füleket. ¹⁶Téged is kiszabadítana az ínség torkábólnem látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke kövérsége[ra] és kiderül. ²¹Észak felől arany[színû világosság] támad, Isten körül félelmetes dicsőség. ²²Mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a tiszta igazságot el nem nyomja. ²³Azért rettegjék őt az

valamit a te gazdagságodra? Sem aranyra, sem semmiféle erőfeszítésre! ²⁰Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyökből. ²¹Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted. ²²Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, a ki úgy tanítson, mint ő? ²³Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja [azt]: Igazságtalanságot cselekedtél? ²⁴Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! ²⁵Minden ember azt szemléli; a halandó távolról is látja. ²⁶Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendeinek száma sem nyomozható ki. ²⁷Hogyha magához szívja a vízceppeket, ködéből mint eső cseperegnek alá, ²⁸A melyet a fellegek [özönnel] öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. ²⁹De söt értheti-é valaki a felhő szétoszlását, az ő sátorának zúgását? ³⁰Ímé, szétterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tengernek gyökereit. ³¹Mert ezek által ítéli meg a népeket, ad eledelt bőségesen. ³²Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. ³³Az ő dörgése ad hírt felöle, mint a barom a közeledő viharról. ³⁴Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből.

37Halljátok meg figyelmesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön! ²Az egész ég alatt szétereszti azt, és villámát is a földnek széléig. ³Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült. ⁴Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érthetjük. ⁵Mert azt mondja a hónap: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak: [Szakadjatok]. ⁶Minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve. ⁷Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. ⁸Rejtékéből előjön vihar, és az északi szelektől a fagy. ⁹Isten lehellete által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. ¹⁰Majd nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma. ¹¹És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogyha támadnak a hegyek, és a föld megrázkózik. ¹²Vagy ostorul, ha földjének úgy kell, hogy áldásul juttatja azt. ¹³Vedd ezt füledbe Jób, állj meg és gondold meg az Istennek csudáit. ¹⁴Megtudod-é, mikor rendeli azt rájok az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma? ¹⁵Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, [vagy] a tökéletes tudásnak csudáit [érted-é]? ¹⁶Miképen melegülnek a föld ruháid, mikor nyugton van a föld a déli szélől? ¹⁷Vele együtt terjesztetted-é ki az eget, a mely szilárd, mint az aczéltükör? ¹⁸Mondd meg nekünk, mit szóljunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhetünk. ¹⁹Elbeszéli-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna! ²⁰Néha nem látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke kövérsége[ra] és kiderül. ²¹Észak felől arany[színû világosság] támad, Isten körül félelmetes dicsőség. ²²Mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a tiszta igazságot el nem nyomja. ²³Azért rettegjék őt az

emberek; a [kevély] bölcsék közül nem lát ő egyet sem.

38 Majd felele az Úr Jóbnak a forgószelekből és monda: ²Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel? ³Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezek, te meg taníts engem! ⁴Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! ⁵Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt? ⁶Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegeletkövét; ⁷Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának? ⁸És [kicsoda] zárta el ajtókkal a tengert, a mikor elötünt, az anyaméhéből kijött; ⁹Mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt? ¹⁰Mikor reávonam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: ¹¹És azt mondtam: Eddig jöjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak! ¹²Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta megvagy? Kimutattad-é a hajnalnak a helyét? ¹³Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a gonoszok róla. ¹⁴Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhában. ¹⁵Hogy a gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöressék? ¹⁶Eljutottál-é a tenger forrásáig, bejártad-é a mélységnek fenekét? ¹⁷Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad-é? ¹⁸Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod? ¹⁹Melyik út [viz] oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye? ²⁰Hogy visszavinnéd azt az ő határába, és hogy megismernéd lakása útjait. ²¹Tudod te ezt, hiszen már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy! ²²Eljutottál-é a hónapok tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? ²³A mit fentartottam a szükség idejére, a harc és háború napjára? ²⁴Melyik út [viz] oda, a hol széteszlik a világosság, és szétterjed a keleti szél a földön? ²⁵Ki hasított nyílást a záporosőnek, és a mennydörgő villámnak utat? ²⁶Hogy aláessék az ember nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen; ²⁷Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjasszon zsenge pázsitot? ²⁸Van-é atyja az esőnek, és ki szülte a harmat cseppjeit? ²⁹Kinek méhéből jött elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte? ³⁰[Miként] rejtőznek el a vizek mintegy kő [alá,] és [mint] zárul be a mély vizek színe? ³¹Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é? ³²A hajnalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? ³³Ismered-é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön? ³⁴Felemelheted-é szavadat a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged? ³⁵Kibocsátottál-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk? ³⁶Ki helyezett bölcseséget a setét felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet? ³⁷Ki számlálta meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és ki üríti ki az égnek tömlőit; ³⁸Mikor a por híg sárrá változik, és a göröngyök összetapadnak?

39 Vadászol-é prédát a nőstény oroszlánnak, és az oroszlán kölykök

éhségét kielégíted-é; ²Mikor meglapulnak tanyáikon, [és] a bokrok közt lesben vesztegelnek? ³Ki szerez a hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóvályognak, mert nincs mit enniük? ⁴Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? ⁵Megszámláltad-é a hónapokat, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? ⁶[Csak] összegörnyednek, elszülik magzataikat, vajudásaiktól [megszabadulnak. ⁷Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyranőnek, elszélednek és nem térnek vissza hozzájuk. ⁸Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e szárnak kötelét, ⁹A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyeül a sós földet? ¹⁰Kineveti a városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását. ¹¹A hegyeken szedeket, az ő legelőjén mindenféle zöld [gajt] felkeres. ¹²Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jászolodnál? ¹³Oda kötheted a bölényt a barázdához kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a völgyeket utánad? ¹⁴Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? ¹⁵Hiszed-é róla, hogy vetésedet behordja, és szérűdre betakarítja? ¹⁶Vígan [leng] a struczmadár szárnya: vajjon az eszterág szárnya és tollazata-é az? ¹⁷Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki! ¹⁸És elfeledi, hogy a láb eltíporthatja, és a mezei vad eltaposhatja azokat. ¹⁹Fiaival oly keményen bánt, mintha nem is övéi volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja; ²⁰Mert Isten a bölcseséget elfeledtette vele, értelmet pedig nem adott néki. ²¹De hogyha néki ereszkedik, kineveti a lovat és lovagját. ²²Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénnyel te ruházod-é fel? ²³Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tüsszögése dicső, félelmetes! ²⁴[Lábai] vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elé rohan. ²⁵Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől; ²⁶Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és a dárda; ²⁷Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és nem áll veszteg, ha trombita zeng. ²⁸A trombitaszóra nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt. ²⁹A te értelmed miatt van-é, hogy az ölyv repül, [és] kiterjeszti szárnyait dél felé? ³⁰A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é fészket a magasban? ³¹A kösziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és bérczetetökön. ³²Onnét kémelel enni való után, messzire ellátnak szemei. ³³Fiai vért szívnek, és a hol dög van, mindjárt ott [terem.] ³⁴Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: ³⁵A ki pert kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki az Istennel feddődik, feleljen néki! ³⁶És szóla Jób az Úrnak, és monda: ³⁷Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. ³⁸Egyszer szoltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!

40 Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószelekből, és monda: ²Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezek, te pedig taníts engem! ³Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy? ⁴És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, és mint ő? ⁵Ékesítsd csak

fel magadat fényvel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! ⁶Öntsd ki haragodnak tüztét, és láss meg minden kevélyt és alázd meg őket! ⁷Láss meg minden kevélyt és törd meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! ⁸Rejtsd el őket együvé a porba, orcájukat kösd be mélységes sötéttel: ⁹Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkezed! ¹⁰Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör! ¹¹Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban! ¹²Kiegyenesíti farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak. ¹³Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak. ¹⁴Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét. ¹⁵Mert fűvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik. ¹⁶Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak búvóhelyein. ¹⁷Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, [és] körülveszik őt a folyami fűzfák. ¹⁸Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. ¹⁹Megfoghatják és őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é az orrát törökkel?!

41 Kihúzzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? ²Húzhatsz-é gúzst az orrába, az állát szigonynyal átfurhatod-é? ³Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima beszédekkel? ⁴Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd őt örökös szolgálóul? ⁵Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermekeid kedvéért megköthetted-é? ⁶Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok közt feloszthatják-é azt? ⁷Tele rakhatod-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonynyal a fejét? ⁸Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harczot nem ismételed. ⁹Ímé, az ő reménykedése csalárd; [puszta] látása is halálra ijeszt! ¹⁰Nincs oly merész, a ki őt felverje. Ki hát az, a ki velem szállna szembe? ¹¹Ki adott nékem elébb, hogy azt visszafizessem. A mi az ég alatt van, mind enyém! ¹²Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét. ¹³Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor foga közé kicsoda hatol be? ¹⁴Ki nyitotta fel orcájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület [lakik!] ¹⁵Büszkesége a csatornás pajzsok, összetartva [mintegy] szorító pecséttel. ¹⁶Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se megy. ¹⁷Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. ¹⁸Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. ¹⁹A szájából szövétnekek jönnek ki, [és] tüzes szikrák omlanak ki. ²⁰Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. ²¹Lehellete meggyújtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő. ²²Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte félelem ugrándozik. ²³Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog. ²⁴Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő. ²⁵Hogyha felkél, hősök is remegnek; ijedtökben veszteg állnak. ²⁶Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, [legyen bár] dárda, kopja vagy kelevéz. ²⁷Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadtt fát. ²⁸A nyíl vesszője el nem űzi őt, a parittyakövek pozdorjává változnak

rajta. ²⁹Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. ³⁰Alatta éles cserepek vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett. ³¹Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, mint a festékedény. ³²Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné [valaki,] a tenger megöszült. ³³Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtett, hogy ne rettegjen. ³⁴Lenéz minden nagy állatot, ő a király minden ragadozó felett.

42 Jób pedig felele az Úrnak, és monda: ²Tudom, hogy minden mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat tőled, a mit elgondoltál. ³Ki az - mondod - a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. ⁴Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! ⁵Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szememmel látlak téged. ⁶Ezért hibáztatom [magam] és bánkódom a porban és hamuban! ⁷Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgálóm, Jób. ⁸Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el az én szolgálóimhoz Jóbhoz, és áldozatok magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgálóm, imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy retteneteset ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgálóm Jób. ⁹Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czófár, és úgy cselekedének, a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinté Jóbnak személyére. ¹⁰Azután eltávolítá Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaíért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak mindazt, a mije volt. ¹¹És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének ő vele együtt kenyeret az ő házában; sajnálkozának felette és vigasztalák őt mindama nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzt, és kiki egy-egy aranyfüggőt. ¹²Az Úr pedig jobban megáldá a Jób [életének] végét, mint kezdetét, mert lön néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. ¹³És lön néki hét fia és három leánya. ¹⁴És az elsőnek neve vala Jémima, a második Kecziha, a harmadiké Kéren- Happuk. ¹⁵És nem találtak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között. ¹⁶Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő fiait és unokáit negyedig. ¹⁷És meghala Jób jó vénségben és betelve az étellel.

Zsoltárok

1 Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; **2** Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **3** És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz. **4** Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél. **5** Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. **6** Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

2 Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek? **2** A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen: **3** Szaggassuk le az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket! **4** Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. **5** Majd szól nékik haragjában, és megrettentíti őket gerjedelmében: **6** Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! **7** Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzetelek téged. **8** Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait. **9** Összetöröd őket vasvesszővel: széjjelűzöd őket, mint cserépedényt. **10** Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái! **11** Szolgálatok az Urat félelemmel, és örüljetez reszketéssel. **12** Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetez az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!

3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor. **2** Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a reám támadók! **3** Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél, Szela. **4** De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, a ki felmagasztalja az én fejemet. **5** Felszóval kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. Szela. **6** Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem. **7** Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem. **8** Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenségemet; a gonoszok fogait összetörted. **9** Az Úré a szabadítás; [legyen] a te népeden a te áldásod. Szela.

4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. **2** Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Istene; szorultságomb tág tért adtál nékem; könyörülj rajtam és halld meg az én imádságomat! **3** Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? [Meddig] szerettek hiábavalóságot, és kerestek hazugságot? Szela. **4** Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok! **5** Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetez szivetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! Szela. **6** Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. **7** Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram! **8** Nagyobb örömet adsz [így] szívembe, mint a mikor sok az ő búzájok és boruk. **9** Békességben fekszem le és legott elalszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorságos lakozást.

5 Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára. **2** Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtasomat! **3** Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom! **4** Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. **5** Mert nem olyan Isten vagy te, a ki hamisságban gyönyörködnl; nem lakhatik tenálad gonosz. **6** Nem állhatnak meg szemeid reánk, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálja az Úr. **8** Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben. **9** Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyengesd előttem a te útadat! **10** Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejök csupa romlotttság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek. **11** Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert fellázdattak ellened. **12** És majd örülnek mindnyájan, a kik bíznak benned; mindörökké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet. **13** Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvóltoddal, mint egy paizszsal.

6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith szerint; Dávid zsoltára. **2** Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. **3** Könyörülj rajtam

Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! ⁴Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglen? ⁵Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; ⁶Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? ⁷Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könyhullatásom öntöztem nyoszolyámat. ⁸Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhedett minden szorongatóm miatt. ⁹Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát. ¹⁰Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat. ¹¹Megszégyenül majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

⁷Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminiták Kús beszéde miatt. ²Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmaz meg engem minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem, ³Hogy szét ne tépje, mint az oroslán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. ⁴Én Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. ⁵Ha gonoszszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélkül való ellenségemet: ⁶[Akkor] ellenség üldözze lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, és sujtsa porba az én dicsőségemet. Szela. ⁷Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, a ki parancsoltál ítéletet! ⁸És népek gyülekezete vegyen téged körül, és felettök térj vissza a magasságba. ⁹Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint! ¹⁰Szünjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. ¹¹Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az igazszívűeket. ¹²Isten igaz bíró; és olyan Isten, a ki mindennap haragszik. ¹³Ha meg nem tér a [gonosz,] kardját élesíti, kezívét felvonja és felkészíti azt. ¹⁴Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesíti nyilait. ¹⁵Ímé, álnoksággal vajúdik [a gonosz], hamisságot fogan és hazugságot szül. ¹⁶Gödrtől ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, a mit csinált. ¹⁷Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ő erőszakossága. ¹⁸Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

⁸Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. ²Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. ³A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeim miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd. ⁴Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: ⁵Micsoda az ember - [mondom] - hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? ⁶Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! ⁷Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél; ⁸Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait

is; ⁹Az ég madarait és a tenger halait, [mindent], a mi a tenger ösvényein jár. ¹⁰Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

⁹Az éneklőmesternek a múthlabbén szerint; Dávid zsoltára. ²Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csodatételedet. ³Örülök és örvelezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; ⁴Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt; ⁵Hogy véghezvitted ítéletemet és ügyemet: az ítélő- székben ültél, mint igaz bíró. ⁶Megdorgáltad a pogányokat, elvesztetted a gonoszt: nevöket mindörökre kitörölted. ⁷Az ellenség megszűnt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldúltál még az emlékezetök is elveszett. ⁸Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét. ⁹És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. ¹⁰És lesz az Úr nyomorultak kövára, kövár a szükség idején. ¹¹Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, a kik keresnek téged. ¹²Zengjete az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit. ¹³Mert számon kéri a [kiontott] vért, megemlékezik rólok, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról. ¹⁴Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölöim miatt van, a ki felemelsz engem a halál kapuiból; ¹⁵Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban; hadd örvendjek a te szabadításodban. ¹⁶Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok. ¹⁷Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. Higgajon. Szela. ¹⁸Seolba jutnak a gonoszok, [oda] minden nép, a mely elfeledkezik Istentől. ¹⁹Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. ²⁰Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltesenek meg a pogányok te előtted! ²¹Rettentsd meg, Uram, őket; tudják tined a pogányok, hogy halandók ők! Szela.

¹⁰Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a szükség idején? ²A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cseleeknek, a miket koholtak. ³Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének kivánságával, és a fősvény megveti és szidja az Urat. ⁴A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja. ⁵Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid, elfújja minden ellenségét. ⁶Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem [esem] bajba. ⁷Szálja telve átkozódással, csalárdsággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. ⁸Az utczák zugaiiban lappang, a rejtekhelyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. ⁹Leselkedik a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroslán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. ¹⁰Lenyomja, tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak. ¹¹Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arczát: nem is látott soha! ¹²Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne

feledkezzél el a szegényekről! ¹³Miért szidja Istent a gonosz? [Miért] mondja szívében: Nem keresed [rajta.] ¹⁴Te látod [ezt,] mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezéd. Te reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. ¹⁵Törd össze a gonosznak karját; és keressd a rosszon az ő gonoszságát, míg már nem találsz. ¹⁶Az Úr király mindenha és mindörökké; a pogányok kivesznek az ő földjéről. ¹⁷A szegények kívánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősítéd szívüket, füleiddel figyelmezel, ¹⁸Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak; hogy többé már ne rettsen a földből való ember.

11Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegyetekre, mint a madár?! ²Mert ímé, a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették a nyilokat az idegre, hogy a sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. ³Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz? ⁴Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. ⁵Az Úr az igazat megpróbálja a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke. ⁶Hálót hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ő osztályrészők! ⁷Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orcáját.

12Az éneklőmesternek a seminitre; Dávid zsoltára. ²Segít Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltűntek a hívek az emberek fiai közül. ³Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívből szólnak. ⁴Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond. ⁵A kik ezt mondják: Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk? ⁶A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek felel az Úr; biztosságba helyezem azt, a ki arra vágyik. ⁷Az Úr beszédei tiszta beszédek, [mint] földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva. ⁸Te Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké. ⁹Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság gyönyörűségek vannak örökké. felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

13Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejtet el orcádat tőlem? ³Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódom szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? ⁴Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra; ⁵Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. ⁶Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

14Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útálatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék. ²Az Úr letekintett

a mennyből az emberek fiára, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Istent kereső? ³Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. ⁴Nem tudják-e [ezt] mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat [pedig] segítségül nem hívják? ⁵Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetséggel van! ⁶A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő bizodalma. ⁷Vajha eljöne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

15Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? ²A ki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. ³Nem tegelem a nyelvvel; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. ⁴A megbélyegzett útálatos az ő szemeiben, de az Urat félteli: a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja. ⁵Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.

16Dávid miktámja. Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. ²Ezt mondom az Úrnak: Én Uram vagy te; felettet való jóm nincsen. ³A szentekben, a kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van minden gyönyörűségem. ⁴Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más [isten után] sietnek; nem áldozom meg véres italáldozatjokat és nem veszem nevüket ajkaimra. ⁵Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. ⁶Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem. ⁷Áldom az Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim. ⁸Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felel van, meg nem rendülök. ⁹Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosságban lakozik. ¹⁰Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. ¹¹Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon

17Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról. ²A te orcádtól jöjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd lássanak igazat. ³Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi [rosszat; ha tán] gondoltam [is], nem jött ki a számon. ⁴Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. ⁵Ragaskodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. ⁶Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg az én beszédemet. ⁷Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod jobboldal a te benned bízókat a támadóktól. ⁸Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet. ⁹A gonoszok elöl, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elöl, a kik lelkendezve

vesznek körül engem. ¹⁰Megkövéredett szívöket elzárták, szájokkal kevélyen szólnak. ¹¹Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. ¹²Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtekhelyen ülő oroszlánkölyökhöz. ¹³Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel; ¹⁴Az emberektől, oh Uram, kezddel, a világ embereitől! Az ő osztályrészüik az életben van; megtöltöttek hasukat javaiddal, bővölködnek fiakkal, a miök pedig marad, gyermekeikre hagyják. ¹⁵En igazságban nézem a te orczádat, meglegésem a te ábrázatod midőn felszerkenek.

18Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, a ki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. ²És monda: Szeretlek Uram, én erősségem! ³Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kösziklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. ⁴Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. ⁵Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. ⁶A Seol kötelei vettek körül; a halál törei fogtak meg engem. ⁷Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. ⁸Megindult, megrendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt. ⁹Füst szállt fel orrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. ¹⁰Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt. ¹¹Kérubon haladt és röpiült, és a szelek szárnyain suhant. ¹²A sötétséget tette rejtekhelyévé; sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. ¹³Az előtte lévő fényességből felhöin jégeső tört át és eleven szén. ¹⁴És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső [hullt] és eleven szén. ¹⁵És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat. ¹⁶És meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától. ¹⁷Lenyúlt a magasból és felvett engem; kivont engem nagy vizekből. ¹⁸Megszabadított engem az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölőimtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. ¹⁹Rám jöttek veszedelmek napján; de az Úr volt az én támaszom. ²⁰És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem. ²¹Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem; ²²Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. ²³Mert minden ítélete előttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól. ²⁴És tökéletes voltam előtte, őrizkedtem az én vétkeimtől. ²⁵És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, a mi szemei előtt van. ²⁶Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy. ²⁷A tisztával tiszta vagy; s a visszához visszas vagy. ²⁸Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevély szemeket megalázod; ²⁹Mert te gyujtod meg az

én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet. ³⁰Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által köfalon is átugrom. ³¹Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindazoknak, a kik bíznak benne. ³²Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda köszikla a mi Istenünkön kívül? ³³Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat: ³⁴Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. ³⁵Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az érczijat. ³⁶És adtad nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbod megszilárdított engem, és a te jóvoldod felmagasztalt engem. ³⁷Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem tántorogtak lábaim. ³⁸Üldözöm ellenségeimet és elérem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisültek. ³⁹Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. ⁴⁰Mert te öveztél fel engem erővel a harcra, alám görbeszted az ellenem felkelőket. ⁴¹És megadtad, hogy ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölőimet elpusztíthattam. ⁴²Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Úrhoz és nem felelt nekik. ⁴³És apróra törtem őket, a milyen a szél elé való por, és megtapodtam őket mint utca sarát. ⁴⁴Megmentettél engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem. ⁴⁵A mint hall a fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. ⁴⁶Az idegenek elepedtek, és reszketve jönnek elő zárt helyeikből. ⁴⁷Él az Úr és áldott az én kösziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene! ⁴⁸Az Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajlít alám; ⁴⁹A ki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem. ⁵⁰Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. ⁵¹Nagy segítséget ad az ő királyának és irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörökké.

19Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Az eget beszélék Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. ³Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. ⁴Nem [olyan] szó, sem [olyan] beszéd, a melynek hangja nem hallható: ⁵Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátort. ⁶Olyan ez, mint egy völegény, a ki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát. ⁷Kijövele az ég [egyik] szélétől s forgása a [másik] széléig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. ⁸Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsesé teszi az együgyűt. ⁹Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. ¹⁰Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. ¹¹Kivánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is. ¹²Szolgádat is intik azok; a ki megtartja azokat, nagy jutalma van. ¹³Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg

engemet. ¹⁴Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétektől. ¹⁵Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted, legyenek, oh Uram, kösziklám és megváltóm.

20Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve. ³Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged. ⁴Emlékezzék meg minden ételáldozatodról, és égőáldozataidat találja kövéreknek Szela. ⁵Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat. ⁶Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót [lobogtassunk:] teljesítse az Úr minden kérésedet! ⁷Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja öt szent egeiből jobbjának segítő erejével. ⁸Ezek szekerekben, amazok lovakban [bízna:] mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. ⁹Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. ¹⁰Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

21Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez. ³Szívének kívánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Szela. ⁴Sőt eléje vitted javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére. ⁵Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent. ⁶Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. ⁷Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámítottad őt színed örömeivel. ⁸Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme. ⁹Megtalálja kezéd minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet. ¹⁰Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. ¹¹Gyümölcsüket kiveszted e földről, és magvokat az emberek fiai közül. ¹²Mert gonosztságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki; ¹³Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszíted. ¹⁴Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

22Az éneklőmesternek az ajjelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. ²Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. ³Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. ⁴Pedig te szent vagy, a ki Izráel dicséretei között lakozol. ⁵Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. ⁶Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. ⁷De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép útálata. ⁸A kik engem látnak, mind csúfokodnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejüket: ⁹Az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne! ¹⁰Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, [és] biztattál engem

anyámnak emlőin. ¹¹Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem. ¹²Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, a ki segítsen. ¹³Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái. ¹⁴Feltátották rám szájakat, mint a ragadozó és ordító oroszlán. ¹⁵Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. ¹⁶Eröm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet. ¹⁷Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; körülgyúskasztották kezeimet és lábaimat. ¹⁸Megszámálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek [s] bámulnak rám. ¹⁹Megosztoznak ruháimon, és köntösömrre sorsot vetnek. ²⁰De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. ²¹Szabadítsd meg lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. ²²Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem. ²³Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. ²⁴Ti, a kik félitek az Urat, dicsérjétek őt! Jákób minden ivadékai dicsőítétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata! ²⁵Mert nem veti meg és nem utálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. ²⁶Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik félik őt. ²⁷Esznek a nyomorultak és megeleégesznek, dicsérik az Urat, a kik őt keresik. Éljen szívetek örökké! ²⁸Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előtted a pogányok minden nemzetsége. ²⁹Mert az Úr a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is. ³⁰Esznek és leborulnak a föld gazdagai mind; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem tarthatja lelkét. ³¹Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. ³²Eljönnek s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népek, hogy ezt cselekedte!

23Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorem; nem szűkölködöm. ²Füves legelőkön nyugtat engem, [és] csendes vizekhez terelget engem. ³Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. ⁴Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszszöd és botod, azok vigasztalnak engem. ⁵Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. ⁶Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

24Dávid zsoltára. Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kerekessége s annak lakosai. ²Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. ³Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? ⁴Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra. ⁵Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől. ⁶Ilyen az

öt keresők nemzetsége, a Jákób [nemzetsége,] a kik a te orczádat keresik. Szela. ⁷Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. ⁸Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. ⁹Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! ¹⁰Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. Szela.

25Dávidé. Hozzád emelem, Uram, lelkemet! ²Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam ellenségeim. ³Senki se szégyenüljön meg, a ki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül elpártolnak tőled. ⁴Útjaidra Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. ⁵Vezess engem a te igazságodban és taníts meg, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged. ⁶Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. ⁷Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram! ⁸Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket. ⁹Igazságban járhatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat. ¹⁰Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és biznyságait megtartják. ¹¹A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az. ¹²Kicsoda az, a ki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, a melyet válaszszon. ¹³Annak lelke megmarad a jóban, és magzatja örökli a földet. ¹⁴Az Úr bizodalmas az őt féltőkhöz, és szövetségével oktatja őket. ¹⁵Szemeim mindenha az Úrra [néznek,] mert ő húzza ki a törből lábamat. ¹⁶Tekints reám és könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok. ¹⁷Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engem. ¹⁸Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. ¹⁹Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlöléssel gyűlölnék engem. ²⁰Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bízom. ²¹Ártatlanság és becsület védelmezzelek meg engem, mert téged várlak. ²²Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

26Dávidé. Ítéld meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bízom ingadozás nélkül. ²Próbáld meg, Uram, és kísérs meg, és vizsgálj meg veséimet és szívemet. ³Mert kegyelmed szemem előtt van, és hűségemben járok-kelek. ⁴Nem ültem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. ⁵Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök. ⁶Ártatlanságban mosom kezem, és oltárodra gyakorlom Uram! ⁷Hogy hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatettedet. ⁸Uram, szeretem a te házában való lakozást, és a te dicsőség helyénél. ⁹Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé, ¹⁰A kiknek kezében vétek van, és jobbuk telve vesztegetéssel. ¹¹Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. ¹²Lábam

megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

27Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? ²Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim - ők botlanak meg és hullanak el. ³Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis [ő benne] bízom én. ⁴Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. ⁵Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak. ⁷Halld meg, Uram, hangomat - hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! ⁸Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram! ⁹Ne rejtse el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgálodat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene! ¹⁰Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. ¹¹Taníts meg engem a te útdra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. ¹²Ne adj át engem szorongatóim kívánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. ¹³Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! ¹⁴Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

28Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, mint a szőlőbe szállókhhoz hasonló. ²Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. ³Ne számlálj engem a hitetlenek és gonosztevők közé, a kik békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság van szívökben. ⁴Fizess meg nekik az ő cselekedeteik és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nekik; add meg nekik jutalmukat! ⁵Mint hogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket. ⁶Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát. ⁷Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegítetttem; örvend szívem és énekeimmel dicsérem őt. ⁸Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkejtjének megtartó erőssége. ⁹Tartsd meg a te népedet és áldd meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

29Dávid zoltára. Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fia, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! ²Adjatok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben. ³Az Úr szava [zeng] a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. ⁴Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges. ⁵Az Úr szava czedrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czedrusait is. ⁶És ugrándoztatja azokat,

mint a borjút, a Libánont és a Szirjont, mint a bivalyfiat.
⁷Az Úr szava tüzlángokat szór. ⁸Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. ⁹Az Úr szava megborjazzatja a nőstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában mindene azt mondja: dicső!
¹⁰Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké. ¹¹Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békeséggel.

30Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. ²Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségem örüljenek rajtam. ³Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem! ⁴Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírbaszállók közül. ⁵Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét. ⁶Mert csak pillanatig [tart] haragja, [de] élethossziglan jóakarata; este bánat száll be [hozzánk], reggelre öröm. ⁷Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. ⁸Uram, jókedvedből erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és megroskadtam. ⁹Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak irgalmaért könyörgök! ¹⁰Mit használ vérem, ha sírba szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat? ¹¹Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségemre! ¹²Síralmamát vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. ¹³Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

31Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. ²Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazsággal szabadíts meg engem. ³Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nékem erős köszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. ⁴Mert kösziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet. ⁵Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen te vagy az én erősségem. ⁶Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten. ⁷Gyülölöm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. ⁸Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat [és] megismered a háborúságokban lelkemet. ⁹És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, [sőt] tágas térre állatod lábaimat. ¹⁰Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; elsenyved a búbánat miatt szemem, lelkem, testem. ¹¹Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtságban [múlnak] éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim. ¹²Temérdek üldözöm miatt csúfsággá lettem, kivált szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem. ¹³Töröltettem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. ¹⁴Mert hallottam sokak rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és tervezték hogy elrabolják lelkemet. ¹⁵De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem. ¹⁶Életem ideje kezekben van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől.

¹⁷Világosítsd meg orczádat a te szolgáládon, tarts meg engem jóvoltodból. ¹⁸Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg [és] pusztuljanak a Seolba. ¹⁹A hazug ajkak nemuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel. ²⁰Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, [és] megbizonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előtt. ²¹Elrejtéd őket a te orczádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban örzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől. ²²Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített város! ²³Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de mégis, meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád. ²⁴Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megörzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek! ²⁵Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, a kik várjátok az Urat!

32Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatódott. ²Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. ³Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. ⁴Míg megváltam, a napokkal rám nehezédék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Szela. ⁵Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak - és te elvetted rólam bűneimnek terhét. Szela. ⁶Azért hozzád fohászok minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. ⁷Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel! Szela. ⁸Bölcscsé teszek és megtanítalak téged az útra, a melyen járj; szememmel tanácsollak téged. ⁹Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állat, [mert] nem közelít hozzád. ¹⁰Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. ¹¹Örüljete az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!

33Örvendeztetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. ²Dicsérjétek az Urat cziterával; tízhúrú hárfával zengjete néki. ³Énekeljete néki új éneket, lantoljátok lelkesen, harsogón. ⁴Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. ⁵Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld. ⁶Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök. ⁷Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. ⁸Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó. ⁹Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott. ¹⁰Az Úr elfogatja a nemzetek tanácsát, megghiúsítja a népek gondolatait. ¹¹Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. ¹²Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségül választott magának. ¹³Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. ¹⁴Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára.

¹⁵Ő alkotta mindnyájok szívét, [és] jól tudja minden tettöket. ¹⁶Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős sem menekül meg nagy erejével; ¹⁷Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg. ¹⁸Ámde az Úr szemmel tartja az öt félöket, az ő kegyelmében bízókat, ¹⁹Hogy kimentse lelkeket a halálból, és az éhségben [is] eltartsa őket. ²⁰Lelkünk az Urat várja, segítségünk és paizsunk ő. ²¹Csak ő benne vidag a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! ²²Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bízunk te benned.

34Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek előtt, és mikor ez elűzte őt és elment. ²Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van! ³Dicsékedik lelkem az Úrban; [s] hallják ezt a szegények és örülnek. ⁴Dicsőítétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! ⁵Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem. ⁶A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arczuk meg nem pirul. ⁷Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. ⁸Az Úr angyala tábort jár az öt félök körül és kiszabadítja őket. ⁹Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, a ki ő benne bízik. ¹⁰Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félik, nincs fogyatkozásuk. ¹¹Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek. ¹²Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! ¹³Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? ¹⁴Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől. ¹⁵Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövesd azt. ¹⁶Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán; ¹⁷Az Úr orczája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa, emlékezetöket a földről. ¹⁸[Ha igazak] kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket. ¹⁹Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. ²⁰Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. ²¹Megörzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. ²²A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat. ²³Az Úr kimenti az ő szolgálai lelkét, és senki meg nem lakol, a ki ő benne bízik.

35Dávidé. Perelj Uram a velem perlökkel; harcolj a velem harcolókkal. ²Ragadj paizst és vértet, és kelj föl segítségemre. ³Szegezz dárdát és rekeszd el üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged. ⁴Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják. ⁵Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse [öket]. ⁶Legyen útjok sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. ⁷Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójokat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. ⁸Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálója, a melyet kivetett, essék belé a veszedelembé. ⁹Az én lelkem pedig

vidag majd az Úrban, örvendezve szabadításában. ¹⁰Minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt az ő megrablójától. ¹¹Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a miről nem tudok. ¹²Jóért rosszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. ¹³Pedig én az ő betegségeikben gyászba öltöztem, bőjtvel gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szállt. ¹⁴Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem [érte;] mintha anyámat siratnám, úgy jártam bútól meghajolva: ¹⁵Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak, ¹⁶Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaitat vicsorgatva rám. ¹⁷Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaiktól, az oroszlánkölyköktől az én egyetlenemet. ¹⁸Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged. ¹⁹Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim se hunyorgassanak rám. ²⁰Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek e földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak. ²¹Föltátozták rám szájokat, azt mondták: Haha! Haha! Láttá a szemünk. ²²Láttad, oh Uram - ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem! ²³Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. ²⁴Ítéld meg engem a te igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! ²⁵Ne mondhassák szívökben: Örülj mi lelkünk! Ne mondhassák: Elnyeltük őt! ²⁶Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szégyen és gyalázat borítsa be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. ²⁷Vigadjanak és örüljenek, a kik kívánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, a ki kívánja az ő szolgálójának békességét. ²⁸Az én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

36Az éneklőmesternek; az Úr szolgálójáé, Dávidé. ²A gonosznak hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; ³Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik. ⁴Szájának beszéde hiábavalóság és hamisság; megszűnt bölcs lenni [és] jót cselekedni. ⁵Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll, [és] nem veti meg a rosszat. ⁶Uram, az égig [ér] a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig! ⁷Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, [mint] a nagy mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram! ⁸Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. ⁹Dúslakodnak háznak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből. ¹⁰Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot. ¹¹Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. ¹²Ne támadjon engem a kevélynek lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze. ¹³Hullnak már a gonosztevők; eltaszíttatnak és nem állhatnak fel!

37Dávidé. Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre. ²Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngö növény elfonnyadnak. ³Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. ⁴Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. ⁵Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. ⁶Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. ⁷Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, [se] arra, a ki álnok tanácsokat követ. ⁸Szünj meg a haragtól, hagy el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! ⁹Mert az elvetemültek kivágattatnak; de a kik az Urat várják, öröklik a földet. ¹⁰Egy kevés [idő] még és nincs gonosz; nézed a helyét és sincsen ott. ¹¹A szelidek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békességben. ¹²Fondorok a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: ¹³Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. ¹⁴Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, [és] leöljék az igazán élőket; ¹⁵[De] fegyverök saját szívökbe hat, és ívök eltörik. ¹⁶Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága. ¹⁷Mert a gonoszok karja eltörik, de az igazakat támogatja az Úr. ¹⁸Jól tudja az Úr a feddhetetlenek napjait, és hogy örökségek mindörökké meglesz. ¹⁹Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban. ²⁰De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el. ²¹Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó. ²²Mert a kiket ő megáld, öröklik a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattatnak azok. ²³Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli. ²⁴Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. ²⁵Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé. ²⁶Mindennapon irgalmatoskodik és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott. ²⁷Kerül a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké. ²⁸Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké, a gonoszok magvát pedig kiirtja. ²⁹Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak. ³⁰Bölcsiséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól. ³¹Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. ³²Leselkedik a gonosz az igazra, és halálra keresi azt; ³³De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik. ³⁴Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok. ³⁵Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; ³⁶De elmúlt és ímé sincsen! kerestem, de nem található. ³⁷Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövendő a béke emberé. ³⁸De a bűnösök mind elvesznek; a gonosznak vége pusztulás. ³⁹Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségök a háborúság idején. ⁴⁰Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne bíznak.

38Dávid zsoltára emlékeztetőül. ²Uram, haragodban fenyíts meg engem; felgerjedésedben ne ostorozz meg engem! ³Mert nyilaid belém akadtak, és kezéd rám nehezült. ⁴Nincs épség testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt. ⁵Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm felett. ⁶Megsenyvedtek, megbűzhödtek sebeim oktalanságom miatt. ⁷Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok. ⁸Mert derekam megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen. ⁹Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem keserősége miatt jajgatok. ¹⁰Uram, előtted van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem! ¹¹Szívem dobogva ver, elhagyok földi szemem világa - az sincs már velem. ¹²Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak. ¹³De tört vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és csalárdságot koholnak mindennap. ¹⁴De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki nem nyitja föl száját. ¹⁵És olyanná lettem, mint az, a ki nem hall, és szájában sincsen ellenmondás. ¹⁶Mert téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem! ¹⁷Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! ¹⁸És bizony közel vagyok az eleséshez, és bánatom mindig előttem van. ¹⁹Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt. ²⁰De ellenségeim élnek, erősödnek; megsokasodtak hazug gyűlölőim, ²¹És a kik jóért rosszal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jóra törekszem. ²²Ne hagyj el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem! ²³Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

39Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára. ²Mondá nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. ³Elnémultam, és szesztegeléssel hallgattam a jóról, de fájdalommal felzaklatódott. ⁴Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék [azért] az én nyelvemmel: ⁵Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok. ⁶Ímé tenyérnyivé teted napjaimat, és az én életem te előtted, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! Szela. ⁷Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! ⁸Most azért, mit reméljek, oh Uram?! Te benned van bizodalمام. ⁹Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává! ¹⁰Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. ¹¹Vedd le rólam a te ostorodat; kezéd fenyítéke miatt elenyésem én. ¹²Mikor a bűn miatt büntetéssel fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember. Szela. ¹³Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezzél kiáltásomra, könyhullatásomra ne vesztegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden

én ösöm. ¹⁴Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegegyek és nem leszek többé!

40Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. ³És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet. ⁴És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemlettek, és bíztak az Úrban. ⁵Boldog ember az, a ki az Úrba vetette bizodalját, és nem fordul a kevélyekhez és a hazugságra vetemedettekhez! ⁶Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, [de] többek, semhogy elszámálhatnám. ⁷Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad, égőáldozatot és bűnért való áldozatot sem kívántál. ⁸Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekerksben írva van fölölem. ⁹Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. ¹⁰Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! ¹¹Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. ¹²Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod mindig megóvnak engem. ¹³Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem [is] elhagyott engem. ¹⁴Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! ¹⁵Szégyenüljenek meg és piruljanak mind, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják. ¹⁶Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Héhé, héhé! ¹⁷Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. ¹⁸Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

41Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Boldog, a ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. ³Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának. ⁴Az Úr megerősíti őt az ő betegyán; bármilyen az ágya, megkönyörül a betegségében. ⁵Én azt mondtam: Uram kegyelmez nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! ⁶Ellenségeim rosszat mondanak fölölem: Mikor hal meg és vész ki a neve? ⁷Ha látogatni jön [be valaki,] hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára [és] beszél. ⁸Minden gyűlölőm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: ⁹Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kél fel többé! ¹⁰Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát

ellenem. ¹¹De te Uram, könyörülj rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessenek meg nékik! ¹²Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem; ¹³Engem pedig feddhetetlenségemben támogatsz, és színed elé állatsz mindenha. ¹⁴Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen!

42Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. ²Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten! ³Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? ⁴Könyhullatásom volt kenyerem éjjel és nappal, mikor mindennap azt mondták nékem: "Hol van a te Istened?" ⁵Mikor ezekről emlékezem, megkeseredom lelkemben; mert nagy csoportban vonultam [ezelőtt] és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig. ⁶Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orczájának szabadításáért. ⁷Istenem! elcsügged bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről. ⁸Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem! ⁹Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez. ¹⁰Hadd mondjam Istennek, az én köszálomnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? ¹¹Míntha zúzóadás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Istened? ¹²Miért csüggedsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

43Ítéld meg engem oh Isten! és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. ²Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? ³Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. ⁴Hadd menjek be Isten oltárához, vígasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! ⁵Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

44Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása. ²Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték el nekünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. ³Nemzeteket úztél te ki saját kezeddal, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted. ⁴Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segített nékik; hanem a te jobbod, a te karod és a te orczád világossága, mert kedveltél őket. ⁵Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! ⁶Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk

le támadóinkat. ⁷Mert nem az ívemben bízom, és kardom sem védelmez meg engem; ⁸Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyeníted meg. ⁹Dicsérvük Istent mindennap, és mindörökké magasztaljuk nevedet. Szela. ¹⁰Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. ¹¹Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak. ¹²Oda dobtál minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a nemzetek között. ¹³Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsülted az árát magasra. ¹⁴Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnyra és nevetségre a körülünk levőknek. ¹⁵Példabeszédül vetettél oda a pogányok fejszólására a népeknek. ¹⁶Gyalázatom naponta előttem van, és orcám szégyene elborít engem. ¹⁷A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség és a bosszúálló miatt. ¹⁸Mindezt utolért minket, mégsem feledtünk el téged, és nem szegtük meg a te frigvedet. ¹⁹Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről: ²⁰Noha kiűztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. ²¹Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: ²²Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívnek titkait. ²³Bizony te éretted gyilkoltak minket mindennapon; tekintettek bennünkben mint vágó-juhokat. ²⁴Serkenj fel! Miért alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el [minket] örökké! ²⁵Miért rejtetted el orcádat, és felejtetted el nyomorúságunkat és háborúságunkat? ²⁶Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad testünk. ²⁷Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmeddel!

45 Az éneklőmesternek a sosanimra, Kóráh fiainak tanítására, ének a szerelmesről. ²Fölbuzog szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla. ³Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. ⁴Kösd derekadra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. ⁵És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelidségért [és] jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed. ⁶Nyilaid élesek; népek hullanak alá; a király ellenségeinek szívében. ⁷Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak pálczája a te királyság pálczája. ⁸Szeretted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé. ⁹Mirrha, áloe, kácziaillatú minden öltözeted; elefántcsont palotából zenezsóval vidámítnak téged. ¹⁰Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofri aranyban. ¹¹Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és az atyád házáat. ¹²Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki! ¹³Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked. ¹⁴Csupa ékesség a király leánya bent, vont aranyból van a ruhája. ¹⁵Hímes öltözetben viszik a királyhoz, szűzek [vonulnak] utána, az ő társnői; néked hozzák őket. ¹⁶Bevezetik őket örömmel, vígsággal; bemennek a király palotájába. ¹⁷Atyáid helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön. ¹⁸Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre!

örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

46 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra. ²Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. ³Azért nem félünk, ha elválnánk is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: ⁴Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. Szela. ⁵Forrásainak árja megörvendeztetni Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. ⁶Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor. ⁷Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a népek. ⁸A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. Szela. ⁹Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; ¹⁰Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben. ¹¹Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. ¹²A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk! Szela.

47 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. ²Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek vígságos szóval. Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. ⁴Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá. ⁵Kiválasztja nekünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. Szela. ⁶Felvonul Isten harsona- szónál, kürtzengés közt az Úr. ⁷Énekeljete Istennek, énekeljete; énekeljete királyunknak, énekeljete! ⁸Mert az egész föld királya az Isten: énekeljete bölcseséggel. ⁹Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján. ¹⁰Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos ő igen!

48 A Kóráh fiainak zsoltáréneke. ²Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az ő szentséges hegyén. ³Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. ⁴Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék. ⁵Mert a mi királyok összegyűltek, de tovatűntek együttesen. ⁶Meglátták őket, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. ⁷Rémület fogta el ott őket, fájdalom, a milyen a szülőasszonyé; ⁸A keleti széllel összezúzódt Tarsis hajóit. ⁹A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten! Szela. ¹⁰A te kegyelmedről elmélkedünk oh Isten a te templomodnak belsejében. ¹¹A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbod. ¹²Örül Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért. ¹³Vegyétek körül a Siont, kerüljéte meg azt, számláljátok meg tornyait. ¹⁴Jól nézzéte meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövődő nemzedéknek: ¹⁵Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálíg!

49 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. ²Halljátok

meg ezt mind ti népek, figyeljete mind ti, e világ lakói!
³Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. ⁴Az én szájam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. ⁵Példabeszédre hajtom fületem, hárfaszóval nyitom meg mesémet. ⁶Miért félek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül, ⁷A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek? ⁸Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek. ⁹Minthogy lelköknek váltsága drága, abba kell hagynia örökre; ¹⁰Még ha örökké élne is és nem látná meg a sírgödört. ¹¹De meglátja! A bölcsék is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. ¹²Gondolatjok [ez:] az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről- nemzedékre [szállnak,] nevüket hangoztatják a földön. ¹³Pedig az ember, még ha tisztességben van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. ¹⁴Ez az ő sorsuk bolondság nékik; de azért gyönyörködnek szavokban az ő követőik. Szela. ¹⁵Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak uralkodnak rajtok reggel; alakjokat elemésztí a Seol, távol az ő lakásuktól. ¹⁶Csak Isten válthatja ki lelkeket a Seol kezéből, mikor [az] megragad engem. Szela. ¹⁷Ne félj, ha valaki meggazdagszik, ha megöregből házána dicsősége; ¹⁸Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána. ¹⁹Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: ²⁰[Mégis] az ő atyáinak nemzetségéhez jut, a kik soha sem látnak világosságot. ²¹Az ember, még ha tisztességben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

50Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig. ²A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. ³Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körülte erős forgószelel. ⁴Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét: ⁵Gyűjtsetek elem kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! ⁶És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró. Szela. ⁷Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izráel, hadd tegyek bizonyosságot rólad; Isten vagyok én, a te Istened. ⁸Nem feddlek én téged áldozataidért, és hogy égőáldozataid szüntelen előttem vannak. ⁹[De] nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaiddból; ¹⁰Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. ¹¹Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai [tudva vannak] nálam. ¹²Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene. ¹³Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? ¹⁴Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásodat! ¹⁵És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem. ¹⁶A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet? ¹⁷Hiszen te gyűlölöd a fenyítést, és hátad mögé veted rendelésimet! ¹⁸Ha lopót látsz, mellé

adod magad, és ha paráznákat, társalkodol velök. ¹⁹A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdságot sző. ²⁰Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod. ²¹Ezeket teszed és én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom [szavokban]. ²²Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül: ²³A ki hálával áldozik, az dicsőít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

51Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; ²Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett. ³Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmesség szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! ⁴Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; ⁵Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem [forog.] ⁶Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. ⁷Ímé én vétékben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám. ⁸Ímé te az igazságban gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és bensőmben bölcseségre tanítasz engem. ⁹Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. ¹⁰Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél. ¹¹Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. ¹²Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. ¹³Ne vess el engem a te orczád elöl, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. ¹⁴Add vissza nékem a te szabadításodnak örömet, és engedelmesség lelkével támogass engem. ¹⁵Hadd tanítsam a bűnösöket a te útadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. ¹⁶Szabadíts meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. ¹⁷Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet. ¹⁸Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörködöl. ¹⁹Isten előtt [kedves] áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! ²⁰Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem köfalait. ²¹Akkor kedvesek lesznek előtted az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor a te oltárodon áldoznak néked tulkokkal.

52Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; ²Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. ³Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! ⁴Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak mestere! ⁵Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni. Szela. ⁶Szeretsz minden ártalmas beszédet, [és] az álnok nyelvet. ⁷Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az

élők földéről. Szela. ⁸És látják [ezt] az igazak, és félnek, és nevetnek rajta: ⁹Ímé az a férfiú, a ki nem Istent fogadta erősségévé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt! ¹⁰Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké. ¹¹Áldlak téged örökké, hogy [így] cselekedtél; nevedben remélek, mert jóságos [vagy,] a te híveid előtt.

53Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása. ²Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. ³Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? ⁴Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. ⁵Avagy nincs értelem a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennének, a kik az Istent segítségül nem hívják? ⁶Ott félnek [nagy] félelemmel, a hol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik tábort járnak ellened; megszégyenítet azokat, mert az Isten megveti őket. ⁷Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

54Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása; ²Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? ³Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmassággoddal állj bosszút értem! ⁴Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. ⁵Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. Szela. ⁶Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. ⁷Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. ⁸Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. ⁹Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemem ellenségeimen.

55Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása. ²Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtse el magadat az én könyörgésem elől; ³Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert keseregve bolyongok és jajgatok! ⁴Az ellenségnek szaváért [és] a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hárítanak reám, és [nagy] dühösséggel ellenkeznek velem. ⁵Az én szívem reszket bennem, és a halál félelmei körülvettek engem. ⁶Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. ⁷Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. ⁸Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. Szela. ⁹Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. ¹⁰Rontsd meg Uram, [és] oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban. ¹¹Nappal és éjjel körüljárják azt annak kőfalainál, bent hamisság és ártalom van abban. ¹²Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről

a zsarnokság és csalárdság. ¹³Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz [azt] elszenvetném; nem gyűlölöm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: ¹⁴Hanem te, hozzám hasonló halandó, én barátom és ismerősöm, ¹⁵A kik együtt édes bizalomban éltünk; az Isten házába járunk a tömegben. ¹⁶A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van lakásukban, kebelökben. ¹⁷Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. ¹⁸Estve, reggel és délben panaszkodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szómat. ¹⁹Megszabadítja lelkemet békességre a rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem. ²⁰Meghallja Isten és megfelel nekik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol, Szela), a kik nem akarnak megváltozni és nem félnek az Istent. ²¹Kezeit felemelte a vele békességben lévőkre; megszegté az ő szövetségét. ²²A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok. ²³Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz. ²⁴Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

56Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra; Dávidnak miktámja; mikor megragadták őt a filiszteusok Gáthban. ²Könyörül rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és mindennap hadakozván, nyomorgat engem! ³Ellenségeim minden napon tátognak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos [Isten!] ⁴Mikor félnem kellene is, én bízom te benned. ⁵Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? ⁶Minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjok ellenem van, ártalomra. ⁷Egybegyűlnek, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kívánják az én lelkemet. ⁸Gonoszsággal menekedhetné Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket! ⁹Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát? ¹⁰Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. ¹¹Dicsérem Istent, az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért. ¹²Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? ¹³Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaáldozatokat; ¹⁴Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

57Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja; mikor Saul elől a barlangba menekült. ²Könyörül rajtam, oh Isten könyörül rajtam, mert benned bízok az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelmek. ³A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, a ki jót végez feőlem. ⁴Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. Szela. Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. ⁵Az én lelkem oroszlanok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya.

⁶Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! ⁷Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. Szela. ⁸Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és zengedezzek! ⁹Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfá, hadd költsem fel a hajnalt! ¹⁰Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. ¹¹Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. ¹²Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

58Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja. ²Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-e meg? Avagy igazán ítélték-e ti embernek fiai? ³Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méritek e földön. ⁴Eltértek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve. ⁵Mérgök olyan, mint a kígyónak mérgé; mint a siket áspisé, a mely füleit bedugja. ⁶A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét, a ki bűbájokban jártas. ⁷Isten, rontsd meg az ő fogaikat az ő szájokban; az oroszánoknak zápfogait törd össze, Uram! ⁸Olvadjanak el, folyjanak széllyel, mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek tompultak azok. ⁹Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonyrak, az idétlen szülötte, a mely nem látta a napot. ¹⁰Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgósziel. ¹¹Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gonosznak vérében. ¹²És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten e földön!

59Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja; midőn [embereket] küldé Saul, és őrizék az ő házat, hogy megöljék őt. ²Szabadíts meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet! ³Szabadíts meg engemet a gonosztevőktől, és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet; ⁴Mert ímé lelkem után leselkednek, egybegyültek ellenem az erősek; a nélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék, Uram! ⁵Bűnöm nélkül egybegyülnek és készülnek [ellenem]: serkenj fel előmbe és lásd meg [ezeket!] ⁶Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg mind e pogányokat, ne könyörülj senkin, a ki hamisságot cselekszik. Szela. ⁷Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb; körüljárják a várost. ⁸Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak: hisz, [úgy mond], kicsoda hallja meg? ⁹Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod mind e pogány népet. ¹⁰Hatalmá[val szemben] te reád vigyázok; mert Isten az én váram. ¹¹Előmbe jön az én kegyelmes Istenem; látnom engedi Isten az én ellenségeim [romlását.] ¹²Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzenek; bujdosókká tedd őket a te hatalmaddal, és alázd meg őket Uram, mi paizsunk! ¹³Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélységükben; mert csak átkot

és hazugságot szólnak. ¹⁴Veszítsd el őket búsulásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. Szela. ¹⁵Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost. ¹⁶Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. ¹⁷Én pedig éneklek a te hatalmadat, és reggelenként zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján. ¹⁸Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istenem!

60Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktámja; ²Mikor harczolt a mesopotámiai szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat a Sövölgyben, tizenkétezeret. ³Isten, elvetted minket, elszélesztetted minket; megharagudtál, hozz vissza minket! ⁴Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad; építsd meg romlásait, mert megindult. ⁵A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. ⁶Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. Szela. ⁷Hogy megszabaduljanak a te kedveltjeid: segíts jobboldal és hallgass meg minket! ⁸Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: ⁹Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelóm. ¹⁰Moáb az én mosdómedenczém, Edomra vetem az én sarumát; te Filisztea nékem örülj! ¹¹Kicsoda vezet engem az erős városba? Kicsoda kísért el Edomig engem? ¹²Nem te-é, oh Isten, a ki megvetted minket, s nem vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? ¹³Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló. ¹⁴Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

61Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. ²Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre. ³E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vigy el engem [innen] a sziklára, a hova én nem jutok. ⁴Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen. ⁵Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! Szela. ⁶Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek örökségét megadtad nékem. ⁷Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre [nyujtsd.] ⁸Isten előtt lakozzék örökké; kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg őt. ⁹Így éneklek majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid zsoltára. ²Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. ³Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb. ⁴Meddig támadtok még egy ember ellen; [meddig] törtök ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dülő kerítés ellen? ⁵Csak arról

tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Szela. ⁶Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reményem. ⁷Csak ő az én kösziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. ⁸Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van. ⁹Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Istn a mi menedékünk. Szela. ¹⁰Bizony hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél. ¹¹Ne bízzatok zsarolt javakban, és rablott jószággal ne kevélykedjete; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok; ¹²Egyszer szólt az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. ¹³Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinek az ő cselekedete szerint!

63Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. ²Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; ³Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet. ⁴Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. ⁵Áldanálak ezért életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. ⁶Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam! ⁷Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról örváltásra rólad elmélkedem; ⁸Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában örvendeztem. ⁹Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbod megtámogat engem. ¹⁰Azok pedig, a kik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. ¹¹Szablya martalékaikul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. ¹²A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

64Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ²Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemtől mentsd meg éltetem. ³Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a gonosztevőknek gyülekezetétől. ⁴A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák nyilokat, keserű beszédöket. ⁵Hogy lövöldözzék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek. ⁶Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek, hogy tört vetnek titkon, mondják: ki látja őket? ⁷Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenikök keble és szíve kikutathatatlan. ⁸De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtuk sebet. ⁹És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, a ki őket látja. ¹⁰Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét. ¹¹Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

65Az éneklőmesternek; zsoldár; Dávid éneke. ²Tied a

hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik [ott] a fogadást. ³Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test. ⁴Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. ⁵Boldog az, a kit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével! ⁶Csudálatos dolgokat szólasz nekünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a messze tengernek bizodalma; ⁷A ki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal; ⁸A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. ⁹Félnek is jeleidtől az erőd lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendezteted. ¹⁰Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz nekik, mert úgy rendelted azt. ¹¹Megitatod barázdáit, göröngyeit meglapítod; záporosóval meglágyítod azt, termését megáldod. ¹²Megkoronázod az esztendőt jóvóttal, és a te nyomdokaidon kövérség fakad; ¹³Csepegnek a pusztalegelői és a halmokat vígság övezi. ¹⁴A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

66Az éneklőmesternek; zsoldár, ének. Örvendez Istennek, oh te egész föld. ²Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! ³Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid. ⁴Az egész föld leborul előtted; énekel néked, énekli a te nevedet. Szela. ⁵Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. ⁶A tengert szárazzá változtatta, a folyamony gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne. ⁷A ki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. Szela. ⁸Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát. ⁹A ki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak. ¹⁰Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tisztítják az ezüstöt. ¹¹Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. ¹²Embortültéssel fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre. ¹³Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, ¹⁴A melyeket ajakim ígértek és szájam mondott nyomorúságomban. ¹⁵Hízalt juhokat áldozom néked égőáldozatul, kosok jóillatú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. Szela. ¹⁶Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel! ¹⁷Hozzá kiálték az én szájjammal, és magasztalás volt nyelvem alatt. ¹⁸Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. ¹⁹Ámde meghallgatott Isten, figyelmeztett könyörgésem szavára. ²⁰Áldott az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét [nem vontam meg] tőlem.

67Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoldár; ének. ²Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa

meg az ő orczáját rajtunk. Szela. ³Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat. ⁴Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. ⁵Örvendnek és vígnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. Szela. ⁶Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. ⁷A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; ⁸Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

68Az éneklőmesternek; Dávid zoltára, éneke. ²Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölői. ³A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten előtt; ⁴Az igazak pedig örvendeznek és vígnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. ⁵Énekeljete Istennek, zengedeztetek az ő nevének; csináljatok utat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljete előtte. ⁶Árváknak atyja, özvegyeknek bírása az Isten az ő szentséges hajlékában. ⁷Isten hozza vissza a száműzötteteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. ⁸Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: Szela. ⁹A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt. ¹⁰Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségre, s a lankadót megújítod vala. ¹¹Benne tanyázott a te gyülekezed: te szerzéd jóvoltodból a szegénynek, oh Isten! ¹²Az Úr ad vala szólniok az örömlírt vivő asszonyok nagy csapatának. ¹³A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. ¹⁴Ha cserények között heverték is: [olyanok lesztek, mint] a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy [mint] vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek. ¹⁵Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, [mintha] hó esett [volna] a Salmonon. ¹⁶Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye; ¹⁷Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyül; bizony [ezen] lakozik az Úr mindörökké! ¹⁸Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai [hegyen] az ő szent [hajlék]ban. ¹⁹Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekből: még a pártütők is [ide jönnek] lakni, oh Uram Isten! ²⁰Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! Szela. ²¹Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, a ki megszabadít a haláltól. ²²Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját. ²³Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak, ²⁴Hogy lábadat veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségéből lakomázzék. ²⁵Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. ²⁶Elöl mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. ²⁷A gyülekezetekben áldjátok az Istent, az Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók! ²⁸Ott a kis

Benjámin, a ki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetők; a Zebulon fejedelmei [és] a Naftali fejedelmei. ²⁹Istened rendelte el a te hatalmat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! ³⁰A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. ³¹Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek. ³²Eljönnek majd a főemberek Égyiptomból; Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez. ³³E földnek országai mind énekeljete Istennek: zengjete dicséretet az Úrnak! Szela. ³⁴A ki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, [onnét] szól nagy kemény szóval. ³⁵Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van. ³⁶Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. ²Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. ³Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. ⁴Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet. ⁵Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkül gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztetre török, a kik ellenségeim alap nélkül; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem! ⁶Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előtted: ⁷Ne szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istene! ⁸Mert te éretted viselek gyalázatot, [és] borítja pirontság az én orczámat. ⁹Atyámfiak előtt megenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé. ¹⁰Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám. ¹¹Ha sírok és bőjtöléssel [gyötröm] lelkemet, az is gyalázatomra válik. ¹²Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nékik. ¹³A kapuban ülök rólam szólanak, és a borozók rólam énekelnek. ¹⁴Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűséggeddel. ¹⁵Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből; ¹⁶Hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem! ¹⁷Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én reám; ¹⁸És ne rejtse el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! ¹⁹Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem. ²⁰Te tudod az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. ²¹A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék. ²²Sőt ételemben mérget adnak vala, és

szomjúságomban eczettel itatnak vala engem. ²³Legyen az ő asztalok előttök törre, és a bátorságosoknak hálóvá. ²⁴Setétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat tedd mindenkorra roskataggá. ²⁵Öntsd ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búsulása érje utól őket. ²⁶Legyen az ő palotájok pusztá, és az ő hajlékukban ne legyen lakos; ²⁷Mert a kit te megvertél, azt üldözik, és a töled sujtottak fájalmát szólnak meg. ²⁸Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el. ²⁹Töröltesse ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne irattassanak. ³⁰Engem pedig, a ki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! ³¹Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással. ³²És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál. ³³Látják [ezt] majd a szenvedők és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szívetek! ³⁴Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. ³⁵Dicsérjék őt az eget és a föld; a tengerek és a mi csak mozog azokban! ³⁶Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírni fogják azt. ³⁷És az ő szolgálóinak maradékai öröklék azt, és abban laknak majd, a kik szeretik az ő nevét.

70 Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre. ²Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess! ³Szegénynek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat érje őket, a kik bajomat kívánják. ⁴Hátráljanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! ⁵Örülnek és örvendeznek majd benned mindazok, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten! ⁶Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzám, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsél!

71 Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. ²A te igazságod szerint ments meg és szabadíts meg engem; hajtsd hozzám füledet és tarts meg engem. ³Légy sziklaváram, a hova menekülhessek szüntelen; rendelkezéssel megtartásom felől, mert köszálam és erősségem vagy te. ⁴Én Istenem, szabadíts meg engem a gonoszok kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! ⁵Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekémetől fogva! ⁶Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen. ⁷Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalمام. ⁸Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel. ⁹Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem! ¹⁰Mert felőlem szólanak elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, ¹¹Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, a ki megszabadítsa. ¹²Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre! ¹³Szegyenüljenek meg és enyészzenek el életemnek ellenségei; borítsa szegyen és gyalázat azokat, a kik vesztetre törnek!

¹⁴Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te dicséretedet. ¹⁵Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számát sem tudom. ¹⁶Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! ¹⁷Oh Isten, gyermekségetől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat. ¹⁸Vénségemig és megöszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következőnek a te igazságodat. ¹⁹Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh Isten?! ²⁰A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, [de] ismét megelevenítesz, és a föld mélységéből ismét felhozol minket. ²¹Megsokasítod az én nagyságomat; hozzám fordulsz [és] megvigasztalsz engem. ²²Én is tisztellek téged lanttal a te hűségédért, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje! ²³Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet megváltottál. ²⁴Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszegyenültek és gyalázzalattal illettetek, a kik vesztetre törnek.

72 Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. ²Hadd ítélje népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. ³Teremjenek a földnek békességet a népnek, és a halmok igazságot. ⁴Legyen bírása a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőnek fiain, és törje össze az erőszakoskodót. ⁵Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. ⁶Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet. ⁷Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold. ⁸És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a [nagy] folyamtól a föld határáig. ⁹Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják ellenségei a port. ¹⁰Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománynyal járuljanak elé. ¹¹Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki. ¹²Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. ¹³Könyörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; ¹⁴Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelküket, és vérök drága az ő szemében. ¹⁵És éljen ő és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden napon. ¹⁶Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcse, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve. ¹⁷Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. ¹⁸Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! ¹⁹Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! ²⁰Itt végződik Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszáf zsoldára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek. ²De én?! Már-már meghanyatlottak

lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem izamodtak. ³Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsáját. ⁴Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. ⁵A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostromoztatnak. ⁶Ezért nyakuknak ékessége kevéség, ruha gyanánt erőszak borítja őket. ⁷A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatjai csaponganak. ⁸Gúnyolódhatnak és gonoszszókat szólnak; elnyomásról beszélnek a fennhéjázással. ⁹Az égre tátogatják szájukat, és nyelvök eljárja a földet. ¹⁰Azért fordul az ő népe ide, hogy tele [pohár] vizet szüröcsölnek; ¹¹És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem? ¹²Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! ¹³Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; ¹⁴Mert nyomorgattatom minden napon, és ostromoztatom minden reggel! ¹⁵Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. ¹⁶Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. ¹⁷Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. ¹⁸Bizony sikos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket. ¹⁹Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. ²⁰Mint álmod, ha felszerkenünk: te Uram, ha felszerkensz, [úgy] veted meg képöket. ²¹Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: ²²Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalán állat volnék te irántad. ²³De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezeimet. ²⁴Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. ²⁵Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! ²⁶Ha elfogytok is testem és szívem: szívemnek köszöklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké! ²⁷Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. ²⁸De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

74Aszáf tanítása. Miért vetted el, oh Isten, teljesen? Miért füstölög haragod a te legelődnök juhaid ellen? ²Emlékezzél meg a te gyülekezetéről, a melyet régen szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! ³Lépj fel a teljes pusztaságba; mindent tönkre tett az ellenség a szent helyen! ⁴Támadóid a te gyülekezeted hajlékában ordítanak: jeleiket tűzték fel jelekké. ⁵Úgy tűnnek fel, mint mikor valaki fejszóját emelgeti az erdőnek sűrű fáira. ⁶Faragványait már mind összetördelték: fejszékkel és pörölyökkel. ⁷Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. ⁸Ezt mondták szívökben: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyújtották Istennek minden hajlékát az országban. ⁹Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, a ki tudná: meddig tart [ez?]. ¹⁰Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-e az ellenség a te nevedet? ¹¹Miért húzod vissza kezedet, jobbodat? [Vond] ki kebeledből: végezz! ¹²Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, a ki

szabadításokat mivel e föld közepette. ¹³Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a csethalak fejét a vizekben. ¹⁴Te rontottad meg a leviathánnak fejét, s adtad azt eledelül a pusztai népeknek. ¹⁵Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örök folyókat. ¹⁶Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. ¹⁷Te szabtad meg a földnek minden határát: nyarat és a telet te formáltad. ¹⁸Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. ¹⁹Ne adjad a fenevadnak a te gerliczednek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképen! ²⁰Tekints a szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal. ²¹A megrontott ne térjen szégyenvallással vissza; a nyomorult és szűkölködő dicsérje a te nevedet. ²²Kelj fel, oh Isten, és védj a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond! ²³Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen nevededik!

75Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára, ének. ²Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid. ³Ha megszabom a határidőt, én méltányosan ítélek. ⁴A föld és annak minden lakosa elcsügged; én erősítem meg annak oszlopait. Szela. ⁵Az éneklőknek azt mondom: Ne kérkedjétek; és a gonoszoknak: Ne emeljétek szarvat! ⁶Ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal; ⁷Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a pusztá felől [támad] a felmagasztalás; hanem Isten a bíró, a ki egyet megaláz, mást felmagasztal! ⁸Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsa és szopja a föld minden gonosztevője. ¹⁰Én pedig hirdetem [ezt] mindörökké, és éneket mondok a Jákób Istenének. ¹¹És a gonoszoknak szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

76Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszáf zsoltára, ének. ²Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izráelben. ³Mert hajléka van Sálemben, és lakhelye Sionban. ⁴Ott törté össze a kézív villámain, paizst, szablyát és a hadat. Szela. ⁵Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. ⁶Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat aluszszák, és minden hős kezének ereje veszett. ⁷A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megsibbadt mind szekér, mind ló. ⁸Te, te rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol? ⁹Az egekből jelentted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, ¹⁰Mikor felkelt Isten az ítéletre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! Szela. ¹¹Mert az emberek haragja megdicsőít téged, miután felőveded végső haragodat. ¹²Tegyetek fogadást és adjatok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, a kik ő körülte laktok, hozzanak ajándékot a Rettenetesnek. ¹³Mert a fejedelmek gögjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz.

77Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár. ²Szavamat

Istenhez [emelem] és kiáltok; szavam Istenhez [emelem], hogy figyelmezzon reám. ³Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. ⁴Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem. Szela. ⁵Szemeim ébren tartod; hánykolódom, de nem szólhatok. ⁶Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. ⁷Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja lelkem: ⁸Avagy mindörökké elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró? ⁹Avagy végképen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszűnik-é ígérete nemzedékről nemzedékre? ¹⁰Avagy elfelejtkezett-é könyörölni Isten? avagy elzárta-é haragjában az ő irgalmát? Szela. ¹¹És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbjá megváltozott. ¹²Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáiról. ¹³És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkodom. ¹⁴Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? ¹⁵Te vagy az Isten, a ki csodát mívelsz; megmutattad a népek között a te hatalmat. ¹⁶Megváltottad népedet karoddal a Jákób és a József fiait. Szela. ¹⁷Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfélemlének; a mélységek is megrázkódnak. ¹⁸A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyílaid széllyel futkostanak. ¹⁹Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld. ²⁰Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszóttak meg. ²¹Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

78Aszáf tanítása. Figyelj én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számunk beszédeire. ²Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből. ³A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk, ⁴Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. ⁵Mert bizonyosságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek fölül megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; ⁶Hogy megtudja [azokat] a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék [azokat] fiaiknak; ⁷Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. ⁸Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt. ⁹Efraim fiai, a fegyveres íjászok hátat fordítottak az ütközet napján; ¹⁰Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az ő törvényében; ¹¹Sőt elfelejtkeztek az ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nekik. ¹²Apáik előtt csodát mívelt Égyiptom földjén, a Czoán mezején. ¹³Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a vizeket fal gyanánt. ¹⁴Vezette őket nappal felhőben, és egész éjen át tűznek világosságában. ¹⁵Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen akárcsak a mélységes vizekből. ¹⁶Patakokat fakasztott a kösziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett: ¹⁷Mégis folyvást vétkeztek ellene, és haragították a Fölségest a pusztában; ¹⁸És megkísérték Istent az ő szívökben, enni valót kérvén az ő kivánságuk szerint. ¹⁹És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é Isten asztalt teríteni a pusztában? ²⁰Ímé, megcsapta a kösziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajjon tud-é kenyeret is adni? avagy készíthet-é húst az ő népének? ²¹Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel ellen; ²²Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében, ²³És ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta. ²⁴És hullatott rájuk mannat eledelül, és mennyei gabonát adott nekik. ²⁵Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nekik eleséget, ²⁶Megindította a keleti szelet az egekben, és elhozta erejével a déli szelet; ²⁷És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger fővénye. ²⁸És leszállította azokat az ő táboruk közepére, az ő sátoraikhoz körskörül. ²⁹Evének azért és igen megelégedének, és a mit kívántak, azt hozá nekik. ³⁰Még fel sem hagytak a kivánságukkal; az étel még a szájukban vala: ³¹Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbijeik közül [sokakat] megöle, és Izráelnek ifjait levágá; ³²Mindamellett is újra vétkézének, és nem hívének az ő asztalában. ³³Azért hiábavalóságban töltette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. ³⁴Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresék. ³⁵És eszökbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a felséges Isten az ő megváltójok; ³⁶És hízelkedének neki szájokkal, nyelvökkel pedig hazudozának neki. ³⁷De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségéhez; ³⁸Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. ³⁹Azért eszébe vevé, hogy testök, [és olyanok, mint] az ellebbenő szél, a mely nem tér vissza. ⁴⁰Hányszor keserítették őt a pusztában, [hányszor] illették fájdalommal a kietlenben?! ⁴¹És újra kísértették az Istent, és ingerelték Izráel szentjét. ⁴²Nem emlékeztek meg az ő kezéről, [sem] a napról, a melyen megváltotta őket a nyomorgatótól; ⁴³Midőn kitűzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán mezején. ⁴⁴És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat. ⁴⁵Legyeket bocsáta rájuk, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztította őket. ⁴⁶Odaadta termésöket a szöcskének, s munkájuk gyümölcset a sáskának. ⁴⁷Jégesővel pusztította el szőlőjüket, s figefáikat köesővel. ⁴⁸Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek. ⁴⁹Rájok bocsátá haragjának tűzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregét. ⁵⁰Utat tört haragjának, s nem tartotta meg a haláltól lelküket, és életüket döghalálnak veté. ⁵¹És megöle minden elsőszülöttet Égyiptomban, az erő zsenégjét Khám sátoraiban. ⁵²Elindította mint juhokat, az ő népét, s vezeté őket, mint nyájat a pusztában. ⁵³És vezeté őket biztonságban, és nem félelnek, ellenségeiket pedig elborítja a tenger. ⁵⁴És bevivé őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerezett az ő jobbkezével. ⁵⁵És kiüzé előlük a pogányokat,

és elosztá nekik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiiban az Izráel törzseit. ⁵⁶De megkisérték és megharagítá helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. a magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonyosságait; ⁵⁷Elfordítá Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik; visszafelé fordulánakkönyörgésére? ⁶Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, mint a csalfa kézív. ⁵⁸Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal. ⁵⁹Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútálá. ⁶⁰És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, a melyben lakott vala az emberek között; ⁶¹Sőt fogságba viteté erejét, dicsőséget és szölöt hozál ki, kiüzéd a pogányokat és azt elülteted. ¹⁰Helyet pedig ellenség kezébe. ⁶²És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. ⁶³Ifjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltek meg. ⁶⁴Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást. ⁶⁵Akkor felserkene az Úr, mintegy álomból; mint hős, a ki bortól vigadoz; ⁶⁶És visszaveré ellenségeit; s örök gyalázatot vete reájok. ⁶⁷Azután megútálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; ⁶⁸Hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, a melyet szeret. ⁶⁹És megépíté szent helyét, mint egy magas [vár]at; mint a földet, a melyet örök időre fundált. ⁷⁰És kiválasztá Dávidot, az ő szolgálját, és elhozá őt a juhok aklaiból. ⁷¹A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. ⁷²És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

79Aszáf zsoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomod, Jeruzsálemet köhalommal tették. ²Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadjainak. ³Ontották véreket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket. ⁴Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körülünk lakóknak. ⁵Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedeztél féltő szerelmed, mint a tűz? ⁶Onts ki haragodat a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; ⁷Mert megemésztették Jákóbot, és hajlékát elpusztították. ⁸Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkeiről; siess elénk irgalmassággal, mert megnyomottunk nagyon. ⁹Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. ¹⁰Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemekünk láttára a te szolgáid kiontott véreért való bosszúállásod. ¹¹Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; ¹²És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatot, a melylyel illettek téged, oh Uram! ¹³Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszáf zsoltára. ²Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a ki vezérled Józsefet, mint juhnyáját; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényveddel! ³Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat;

és jöjj el, hogy szabadíts meg minket! ⁴Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. ⁵Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére? ⁶Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket. ⁷Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. ⁸Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! ⁹Égyiptomból szölöt hozál ki, kiüzéd a pogányokat és azt elülteted. ¹⁰Helyet egyengettél előtte, és gyökeret eresztett, és ellepé a földet. ¹¹Hegyekeket fogott el az árnyéka, és a vesszei [olyanok lettek, mint] az Isten cédrusfái. ¹²Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig. ¹³Miért rontottad el annak gypéit, hogy szaggathassa minden járókelő? ¹⁴Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. ¹⁵Oh Seregek Istene! kérlek, térj vissza, tekints alá az egeből és lásd és tekintsd meg e szölötöt! ¹⁶És a csemetét, a mit jobbod ültetett, a sarjat, melyet felneveltél! ¹⁷Elégett a tűzben, leváगतott; arczod haragjától elvesznek. ¹⁸Legyen a te kezéd a te jobbodnak férfján, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak, ¹⁹Hogy el ne térjünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. ²⁰Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

81Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. ²Örvendeztetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok a Jákób Istenének! ³Dalt zengjete és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt. ⁴Fújjatok kürtöt új holdra, holdtöltekor, a mi ünnepünk napján; ⁵Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istenének rendelése. ⁶Bizonyosságul tette ő a József nemzetségében, a mikor kijött Égyiptom földé ellen. Nyelvet hallék [ott.] a mit nem tudtam. ⁷Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosártól. ⁸A nyomorúságban segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. Szela. ⁹Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyosságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! ¹⁰Ne nyomorultak nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! ¹¹Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt. ¹²De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. ¹³Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint. ¹⁴Oh, ha az én népem hallgatna reám, [s] Izráel az én utaimon járna! ¹⁵Legott megaláznám ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. ¹⁶Az Úrnak gyűlölői hízelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejük. ¹⁷És ő megaláztatná őt java búzával, és sziklából folyó mézzel hirtelenek be téged!

82Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítél az istenek között. ²Meddig ítélték még hamisan, és emelitek a gonoszok személyét? Szela. ³Ítéltetek a szegénynek kártárvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot!

⁴Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki. ⁵Nem tudnak, nem értenek, setéségekben járnak; a földnek minden fundamentuma inog. ⁶Én mondtam: meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember. ⁸Kelj fel, oh Isten, ítélj meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

83Ének; Aszáf zsoltára. ²Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! ³Mert ímé, háborognak ellenségeid, s gyűlölőd fejöket emelik. ⁴Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid ellen terveket szönek. ⁵Ezt mondják: Jertek, vesszük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét! ⁶Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened: ⁷Az Edomiták és Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok; ⁸A Gebaliták, Ammoniták és Amálekíták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt. ⁹Az asszir is szövetekezett velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. Szela. ¹⁰Úgy bánj velök, mint Midjással, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison patakjánál! ¹¹A kik elvesztek vala Endornál, [és] a föld szemetjévé lönek. ¹²Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmunát, minden felkentjökkel, ¹³A kik ezt mondták: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait! ¹⁴Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, [és] a milyen a polyva a szél előtt; ¹⁵Olyanokká, mint a tűz, a mely meggyújtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket. ¹⁶Így kergesd őket a te szélvészeddel, és forgószeleddel így rettentsd őket! ¹⁷Töltsd el orcájukat gyalázzal, hogy keressék Uram a te nevedet! ¹⁸Szégyenüljenek meg és rémuljenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, ¹⁹Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges [Isten] az egész földön.

84Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak zsoltára. ²Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! ³Kiváncokként sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé. ⁴A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, - a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! ⁵Boldogok, a kik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela. ⁶Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, [s] a te ösvényeid vannak szívében. ⁷Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszük azt; bizony áldással borítja el korai eső. ⁸Eröről erőre jutnak, [míg] megjelennek Isten előtt a Sionon. ⁹Uram, Seregeknek Istenem! hallgass meg az én könyörgésemet; hallgass meg Jákóbnak Istene! Szela. ¹⁰Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkent ed orcáját! ¹¹Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem ezer [másutt:] inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában! ¹²Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. ¹³Seregeknek Ura! Boldog

ember az, a ki bízik benned.

85Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. ²Jóakarattal vonat Uram a te földedhez. Visszahoztad a Jákób [nemzetiségéből] való foglyokat. ³Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnüket. Szela. ⁴Elhárítottad [róluk] minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezését. ⁵Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg ellenünk való bosszankodásunkat. ⁶Avagy mindörökké haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod? ⁷Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned? ⁸Mutasd meg nekünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nekünk! ⁹Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térjenek a bolondságra. ¹⁰Bizonyára közel van az ő szabadítása az öt félökhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. ¹¹Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. ¹²Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. ¹³Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét. ¹⁴Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinek útján.

86Dávid imádsága. Hajtsd hozzám Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én! ²Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgálodat, a ki bízik benned. ³Könyörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! ⁴Vidámitss meg a te szolgálódnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. ⁵Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak. ⁶Figyelmezz Uram az én imádságomra, és hallgass meg az én könyörgésemnek szavát! ⁷Nyomorúságomnak idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. ⁸Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlóak a te munkáidhoz! ⁹Eljönnek a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet. ¹⁰Mert nagy vagy te és csodadolgokat mívelsz; csak te vagy Isten egyedül! ¹¹Mutasd meg nekem a te útadat, hogy járhassek a te igazságodban, [és] teljes szívvel féljem nevedet. ¹²Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké! ¹³Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból. ¹⁴Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, [a kik] meg sem gondolnak téged. ¹⁵De te Uram, könyörülj és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú! ¹⁶Tekints reám és könyörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgálódnak, és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! ¹⁷Adj jelt nekem javamra, hogy lássák az én gyűlölőim és szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvigasztalsz engem.

87Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát. ²Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. ³Dicsőséges

dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! Szela. ⁴Előszámlálod a világot; át döfötted; erős karoddal elszélesztetted ellenségeidet. Égyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet. Ímé Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. ⁵És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a Felső, erősíti azt. ⁶Az Úr beírva, feljegyezi a népet: ez ott született! Szela. ⁷És tánczolva énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

88Ének. A Kóráh fiainak zoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-lehannóthra. Az Ezrahita Hémán tanítása. ²Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: ³Jusson elődbe imádságom, hajtsd füled az én kiáltásomra! ⁴Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott. ⁵Hasonlatossá lettem a sírba szállókhhoz; olyan vagyok, mint az erejevesztett ember. ⁶A holtak közt van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóban fekszenek, a kiktől többé nem emlékezel, mert elszakasztattak a te kezdetől. ⁷Mély sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé. ⁸A te haragod reám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem. Szela. ⁹Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, utálattá tettél előttök engem; berekesztettél és ki nem jöhetnek. ¹⁰Szemem megsenyvedett a nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. ¹¹Avagy a holtakkal teszel-é csodát? Felkelnek-é vajjon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? Szela. ¹²Beszélik-é a koporsóban a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén? ¹³Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földén? ¹⁴De én hozzád rimáncodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az én imádságom: ¹⁵Miért vetsz el hát Uram engem, [és] rejtetted el orczádat én tőlem? ¹⁶Nyomorult és holteleven vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadozom. ¹⁷Általmentek rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem. ¹⁸Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem. ¹⁹Elszakasztottál tőlem barátot és rokont; ismerőseim a - setétség.

89Az Ezrahita Ethán tanítása. ²Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetségről nemzetségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! ³Mert azt mondom: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősítetted a te hűséges voltodat az egekben, [mondván:] ⁴Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: ⁵Mindörökké megerősítem a te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem a te királyi székedet. Szela. ⁶És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében. ⁷Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, [s ki] olyan, mint az Úr, az istenek fiai között? ⁸Igen rettenetes Isten [ő] a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, a kik körülte vannak. ⁹Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. ¹⁰Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikor az ő hajjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. ¹¹Te rontád meg Égyiptomot

¹²Tieid az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. ¹³Az északot és a délt te teremtetted, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. ¹⁴A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbod méltóságos. ¹⁵Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. ¹⁶Boldog nép az, a mely megérti a kürt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! ¹⁷A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak. ¹⁸Mert az ő erejüknek ékessége te vagy; a te jóakarattal emeled fel a mi szarvunkat is. ¹⁹Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk. ²⁰Akkor látásban szóltál a te kegyelmednek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; ²¹Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, ²²A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt. ²³Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; ²⁴Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölőit. ²⁵És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. ²⁶És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbát a folyóvizekre. ²⁷Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kösziklálja. ²⁸Én meg elsősülöttemmé teszem őt [és] felebbvalóvá a föld királyainál. ²⁹Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos [marad] ő vele. ³⁰És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. ³¹Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; ³²Ha az én rendelkezéseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: ³³Akkor vesszövel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; ³⁴De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. ³⁵Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. ³⁶Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon megcsalhatnám-é Dávidot? ³⁷Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. ³⁸Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyosság. Szela. ³⁹De te [mégis] elvetted és megútáltad [őt,] és megharagudtál a te felkentedre. ⁴⁰Felbontottad a te szolgáddal [kötött] szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. ⁴¹Lerontottad az ő kőfalait mind; romokká tettéd erősségeit. ⁴²Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lőn az ő szomszédai előtt. ⁴³Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbát, és megvidámítottad minden ellenségét. ⁴⁴Még fegyverének élet is elvetted, és nem segítetted őt a harcban. ⁴⁵Eltörlötted az ő fényességét, és az ő királyi székét a földre vetted. ⁴⁶Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, gyalázatot borítottál reá. Szela. ⁴⁷Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, [és] ég a te haragod, mint a tűz? ⁴⁸Emlékezzél meg rólam: mily [rövid] az élet! Mily semmire teremtetted te mind az embernek fiai! ⁴⁹Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson

halált [s] megszabadítsa magát a Seolnak kezéből? Szela.
⁵⁰Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél Dávidnak a te hűséges voltodra! ⁵¹Emlékezzél meg Uram a te szolgálóidnak gyalázatjokról! hogy sok népnek [gyalázatját] hordozom keblemben, ⁵²A melyekkel gyaláztak a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázták a te felkentednek lépéseit. ⁵³Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen.

90Mózesnek, az Isten emberének imádsága. Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! ²Minek előtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten. ³Te visszatérted a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fia! ⁴Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel. ⁵Elragadod őket; [olyanokká] lesznek, [mint az] álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; ⁶Reggel virágozik és sarjad, [és] estvére elhervad és megszárad. ⁷Bizony megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk! ⁸Elédbe vetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orcádnak világa elé. ⁹Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet. ¹⁰A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradtság, a mely gyorsan tovatűnik, mintha repülnék. ¹¹Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat? ¹²Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. ¹³Térj vissza Uram! meddig késele? és könyörülj a te szolgálódon. ¹⁴Jó reggel elégits meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. ¹⁵Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk. ¹⁶Láttassék meg a te műved a te szolgálódon, és a te dicsőséged azoknak fiain. ¹⁷És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!

91Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. ²Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom! ³Mert ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. ⁴Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt leszen oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége. ⁵Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; ⁶A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít. ⁷Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. ⁸Bizony szemekkel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! ⁹Mert [azt mondtad] te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: ¹⁰Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; ¹¹Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban. ¹²Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. ¹³Oroszlánon

és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. ¹⁴Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! ¹⁵Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. ¹⁶Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

92Zsoltár, ének szombat napra. ²Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! ³Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. ⁴Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. ⁵Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedetteddel, a te kezedenk műveiben örvendezem. ⁶Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! ⁷A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt: ⁸Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű, és virágoznak mind a hamisság cselekedők, mindörökké elveszszenek ök; ⁹Te pedig Uram, magasságos vagy örökké! ¹⁰Mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, [és] jelszélednek mind a hamisság cselekedők! ¹¹De magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvút; elárasztatom csillogó olajjal. ¹²És legeltetem szememet az én ellenségeimen, és az ellenem támadó gonosztevők mulat majd a fülem. ¹³Az igaz virágozik, mint a pálmafa, növekedik, mint a czedrus a Libánonon. ¹⁴Plánták [ök] az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornácaiban virágoznak. ¹⁵Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; ¹⁶Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kösziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

93Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. ²Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! ³A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; ⁴A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségebb az Úr a magasságban. ⁵A te bizonyosságaid igen bizonyosak, a te házatad illeti Uram szentség, napok hosszaiig!

94Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! ²Emelkedjél fel te, földnek bírása, fizess meg a kevélyeknek! ³A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? ⁴Piszkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindnyájan a hamisság cselekedői. ⁵A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. ⁶Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. ⁷És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób Istene! ⁸Eszméljete ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor tértek eszetekre? ⁹A ki a fület plántálta, avagy nem hall-é? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-é? ¹⁰A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenýt-é meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja: ¹¹Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók. ¹²Boldog ember az, a kit te megfeddesz Uram, és a kit

megtanítasz a te törvényedre; ¹³Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlennek! ¹⁴Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét! ¹⁵Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek mind az igazszívűek. ¹⁶Kicsoda támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? ¹⁷Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességben. ¹⁸Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámogatott engem. ¹⁹Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vígasztalásaid megvidámították az én lelkemet. ²⁰Van-é köze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? ²¹Egybegyűlekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak vérért. ²²De kőváram lön én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmamnak kösziklája; ²³És visszafordítja reájok az ő álnokságukat, és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

95Jöjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kösziklájának! ²Menjünk elébe hálaadással vígadozzunk néki zengedezésekkel. ³Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. ⁴A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. ⁵A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. ⁶Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! ⁷Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhain vagyunk; vajha ma hallanátok az ő szavát. ⁸Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában: ⁹A hol megkisértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet. ¹⁰Negyven esztendeig bosszankodtam [e] nemzetségen, és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és nem tudják ők az én útamat! ¹¹A kiknek megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmaim [helyére.]

96Énekeljétek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! ²Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. ³Beszélgétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait; ⁴Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. ⁵Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott. ⁶Ékesség és fenség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén. ⁷Adjatok az Úrnak népeknek nemzetségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tisztességet! ⁸Adjatok az Úrnak neve dicsőségét; hozzatok ajándékot és jöjjetek be az ő tornáczaiba! ⁹Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld! ¹⁰Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal. ¹¹Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! ¹²Viduljon a

mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is, ¹³Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

97Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. ²Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége. ³Tűz jár előtte, és körszörül elégeti az ő szorongatóit. ⁴Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld. ⁵A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. ⁶Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicsőségét. ⁷Megszégyenülnek mind a faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte mind az istenek. ⁸Hallotta és örvendezze Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! ⁹Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett! ¹⁰A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi ő az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket. ¹¹Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm. ¹²Örüljétek igazak az Úrban, és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

98Zsoltár. Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja. ²Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő igazságát. ³Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai mind a mi Istenünknek szabadítását. ⁴Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendezetek és zengedezetek! ⁵Zengedezetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel; ⁶Trombitákkal és kürtzengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt! ⁷Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne. ⁸A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek ⁹Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

99Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld! ²Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett. ³Tiszteljük a te nagy és rettenetes nevedet, - szent az! ⁴És tisztesség a királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákóbban. ⁵Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak számolya elé; szent ő! ⁶Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják vala az Urat, és meghallgatá őket. ⁷Felhő-oszlopban szólt vala hozzájuk; megőrizték az ő bizonyágtételét és rendeletét, a melyet adott vala nékik. ⁸Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad az ő hiábavalóságaik miatt. ⁹Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100Hálaadó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! ²Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal. ³Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk. ⁴Menjete be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! ⁵Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

101Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! ²Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban. ³Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzám. ⁴A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. ⁵A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt; a nagyralátót és a kevélysívűt, azt el nem szenvedem. ⁶Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettük lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. ⁷Nem lakozik az én házamban, a ki csalárdságot mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. ⁸Reggelenként elvesztem e földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából minden gonoszttevőt.

102A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elé. ²Uram, hallgassd meg az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! ³Ne rejtse el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzám a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem! ⁴Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszkösök. ⁵Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én szívem; még kenyérem megevéséről is elfelejtkeztem. ⁶Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. ⁷Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. ⁸Virrasztok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. ⁹Minden napon gyaláznak engem ellenségeim, csúfolóim esküsznek én reám. ¹⁰Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel vegyíttem, ¹¹A te felindulásod és búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem. ¹²Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. ¹³De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre [áll.] ¹⁴Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő. ¹⁵Mert kedvelik a te szolgálid annak köveit, és a porát is kímélik. ¹⁶És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet; ¹⁷Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. ¹⁸Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem útálta. ¹⁹Irártassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni fogja az Urat. ²⁰Mert alátekintet az ő szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr. ²¹Hogy meghallja a fogolynak nyögését, [és] hogy feloldozza a halálnak fiait. ²²Hogy hirdessék a

Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. ²³Mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan, és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak. ²⁴Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat. ²⁵Ezt mondom: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig [tartanak.] ²⁶Régen te fundáltad a földet, s az egek is a te kezdednek munkája. ²⁷Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak. ²⁸De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. ²⁹A te szolgálidnak fiai megmaradnak, és az ő magvok erősen megállt előtted.

103A Dávidé. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. ²Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. ³A ki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. ⁴A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyellemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. ⁵A ki jóval tölti be a te ékességedet, [és] megújul a te ifjúságod, mint a sasé. ⁶Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. ⁷Megismertette az ő útait Mózesrel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. ⁸Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. ⁹Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. ¹⁰Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. ¹¹Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az öt félök iránt. ¹²A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. ¹³A milyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az öt félök iránt. ¹⁴Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. ¹⁵Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágozik, mint a mezőnek virága. ¹⁶Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. ¹⁷De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az öt félökön, és az ő igazsága a fiaknak fiain; ¹⁸Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatairól, hogy azokat megcselekedjék. ¹⁹Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. ²⁰Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. ²¹Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgálai, akarátának teljesítői! ²²Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

104Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél magadra! ²A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözet, és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot; ³A ki vizeken lépteti fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain; ⁴A ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáláivá. ⁵Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké. ⁶Vízáradattal, mint egy

ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala. ⁷Egy kiáltásodtól eloszlanak, és mennydörgésednek szavától szétriadának. ⁸Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nékik. ⁹Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem térnek vissza a földnek elborítására. ¹⁰A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; ¹¹Megitassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat. ¹²Mellettök lakoznak az égnek madarai, az ágak közül hangicsöngésnek; ¹³A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak gyümölcséből megelégtetik a föld. ¹⁴A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből, ¹⁵És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orcát az olajnál; és kenyeret, a mely megerősíti a halandónak szívét. ¹⁶Megelégtetik a földnek fáit, a Libánonnak cédrusai, a melyeket plántált; ¹⁷A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a ciprusok a háza. ¹⁸A magas hegyek a vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke. ¹⁹Teremtett holdat ünnepek mutatására; a napot, a mely lenyugovását tudja. ²⁰Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek összes vadai; ²¹Az oroszlánkölykök, a melyek ordítanak a prédáért, sürgetvén Istentől eledelőket. ²²Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek; ²³Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind estvéig. ²⁴Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagsággal. ²⁵Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt. ²⁶Amott gályák járnak [s] czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék hemzsege, [még] a királyuk termeiben [is.] ³¹Szólt, és támadának benne. ²⁷Mindazok te reád néznek, hogy megadjad eledelüket legyek és szúnyogok minden ő határukon. ³²Adott nékik alkalmas időben. ²⁸Adsz nékik [és] ők takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal. ²⁹Elfordítod orczádat, megháborodnak; elveszed a lelkeket, kimulnak és porrá lesznek újra. ³⁰Kibocsátod a te lelkeket, megújulnak, és újjá teszed a földnek színét. ³¹Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben; ³²A ki, ha rátekinthet e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölögnek azok. ³³Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, a míg vagyok! ³⁴Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban; ³⁵Veszszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérjétek az Urat!

105Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! ²Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét. ³Dicsékedjétek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat. ⁴Kivánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orcáját szüntelen. ⁵Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről. ⁶Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az ő választottjának fia! ⁷Ő, az Úr a

mi Istenünk, az egész földre [kihat] az ő ítélete. ⁸Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetséggel; ⁹A melyet kötött Ábrahámmal, és az ő Izsáknak tett esküvéséről. ¹⁰És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül, ¹¹Mondván: Néked adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül. ¹²Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és [mintegy] zsellérek abban, ¹³És egyik nemzettől a másikhoz születtek, egyik országból a másik néphez: ¹⁴Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok, [mondván:] ¹⁵Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok! ¹⁶Mikor éhséget idéze elő a földön; [és] a kenyérnek minden botját eltöré, ¹⁷Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, a ki rabul adatott vala el; ¹⁸Az ő halálait békóba szorították, ő maga vasban járt vala, ¹⁹Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt. ²⁰Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt; ²¹Úrrá tevő őt az ő házában, és uralkodóvá minden jószágán; ²²Hogy főembereit tetszése szerint kötöztetheté, és véneit is bölcsességre taníthatá. ²³És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a Khám földén zsellérkedék. ²⁴És igen megszorítá az ő népét, és erősebbé tevő elnyomóinál. ²⁵Elváltoztatá azoknak szívét, hogy gyűlöljék az ő népét, [és] álnokul cselekedjenek az ő szolgálival. ²⁶Elküldte Mózeset, az ő szolgáját, és Áront, a kit választott vala. ²⁷Elvégezek azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén. ²⁸Sötétséget bocsátott és elsötétítette [azt,] és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. ²⁹Vizeket vérré változtatá, és megölé az ő halaikat. ³⁰Földjük békáktól eső gyanánt jégesőt, [és] lángoló tüzet a földjökre. ³³És elvevé szőlőjüket és fügefájokat, és széttördelé határuknak élő fáit. ³⁴Szólt és támadá sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár. ³⁵És megemészte minden növényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészte. ³⁶És megöle minden elsősülöttet földjökön, minden erejöknek zsengejét. ³⁷És kihozá őket ezüsttel és arannyal, és nemzetségeikben nem volt beteges. ³⁸Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert a tölök való félelem megszállta őket. ³⁹Felhőt terjeszte ki, hogy befedezze [őket,] és tüzet, hogy világítson éjjel. ⁴⁰Könyörgött és fürjeket hozza, és mennyei kenyérrel elégtette meg őket. ⁴¹Megnyitotta a kösziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. ⁴²Mert megemlékezett az ő szentséges ígéretéről, a [melyet tőn] Ábrahámnak, az ő szolgájának. ⁴³Kihozá azért az ő népét örömmel, [és] az ő választottait vígassággal. ⁴⁴És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradságos szerzeményét. ⁴⁵Azért, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

106Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét?

³Boldog, a ki megtartja a törvényt, [és] igazán cselekszik minden időben. ⁴Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jószágodért; jöjj el hozzám szabadításoddal, ⁵Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, [és] örvendzhessek néped örömeiben; hogy dicsekedjem a te örökségeddel! ⁶Vétkeztünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk. ⁷Atyáink nem értették meg Égyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. ⁸De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. ⁹Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. ¹⁰És kisegíté őket a gyűlölő kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. ¹¹Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük. ¹²És hittek az ő beszédeinek, [és] énekelték az ő dicséretét. ¹³Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várak az ő tanácsát! ¹⁴Epekedés epezte őket a pusztában, és próbára tevék Istent a sivatagon. ¹⁵És megadá nekik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkökbe. ¹⁶És irigységre indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen. ¹⁷Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét. ¹⁸És tűz gyulladt fel azok seregében, láng égeté el a gonoszokat. ¹⁹Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. ²⁰Felcserélték az ő dicsőségüket: ökörnek képével, a mely füvet eszik. ²¹Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról, a ki nagy dolgokat művelt Égyiptomban. ²²Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett. ²³Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az ő választottja, elébe állott a részre, hogy elfordítsa haragját, hogy el ne vessítse [őket.] ²⁴És becsmérelték a kívánatos földet, nem hittek az ő ígéretének. ²⁵És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr szavára. ²⁶De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában; ²⁷S hogy a pogányok közé dobja magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban. ²⁸Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait. ²⁹És felingerelték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás. ³⁰Ekkor felállott Fineás és ítelt; és a csapásnak vége lőn. ³¹És igazságul tulajdonítotték neki firól-fira mindörökké. ³²Megharagíták a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, ³³Mert megkeseríték az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival. ³⁴Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr. ³⁵Sőt összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. ³⁶És tisztelték azoknak bálványait, és törre levének azok reájok. ³⁷És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek, ³⁸És ártatlan vért ontának: fiaik és leányaik vérét, a kiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőztették a föld öldökléssel. ³⁹És tisztátalanokká lőnek cselekedeteikben, és paráznákká tetteikben. ⁴⁰De felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megútálta az ő örökségét. ⁴¹És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlölőik uralkodtak rajtuk. ⁴²És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt! ⁴³Számtalanszor megmentette őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe. ⁴⁴De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat;

⁴⁵És megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék. ⁴⁶És könyörületességre indítá irántok mindazokat, a kik őket fogva elvivék. ⁴⁷Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddel. ⁴⁸Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

107Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. ²[Ezt] mondják az Úrnak megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből; ³Es a kiket összegyűjtött a [különböző] földekről: napkelet és napnyugot felől, északról és a tenger felől. ⁴Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala. ⁵Éhesek és szomjasok valának; lelkök is elepedt bennök. ⁶De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket. ⁷És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak. ⁸Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ⁹Hogy megelégté a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket betölté jóval! ¹⁰A kik setéségben és a halálnak árnyékában ülnek, megkötötztetvén nyomorúsággal és vassal; ¹¹Mert ellenszegültek az Isten beszédeinek, és a Felségesnek tanácsát megútták; ¹²Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségök. ¹³De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. ¹⁴Kihozá őket a setéségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszagatá. ¹⁵Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ¹⁶Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas-zarakat letördelé! ¹⁷A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak. ¹⁸Minden étket útála az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének. ¹⁹De az Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. ²⁰Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből. ²¹Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ²²És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendzéssel! ²³A kik hajókon tengerre szállnak, [és] a nagy vizeken kalmárkodnak, ²⁴Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységben. ²⁵Szólott ugyanis és szélvész támaszta, a mely felduzzasztá a habokat. ²⁶Az édig emelkedének, a fenéig sülyedének; lelkök elolvada az inségben. ²⁷Szedülének és tántorgának, mint a részeg, és minden bölcsességöknek esze vész vala. ²⁸De az Úrhoz kiáltának az ő szorultságukban, és sanyarúságukból kivezeté őket. ²⁹Megállítá a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. ³⁰És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára. ³¹Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért! ³²És magasztalják fel őt a népek gyülekezetében, és dicsérjék őt a vének ülésében! ³³Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; ³⁴Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népek gonoszága miatt.

³⁵Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. ³⁶És telepített oda éhezőket, hogy lakóvárosokat építsenek. ³⁷És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek. ³⁸És megáldá őket és igen megszaporodának, és barmaikat sem kevesbítette meg. ³⁹De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt. ⁴⁰Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdosatta őket út nélkül való kietlenben. ⁴¹De felemelé a nyomorultat az ínségből, és hasonlóvá tette a nemzetségeket a juhnyájhoz. ⁴²Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. ⁴³A bölcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

108Ének. Dávid zsoltára. ²Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek; az én dicsőségem is [kész.] ³Serkenj fel te lant és hárfá, hadd keltsem fel a hajnalt! ⁴Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között! ⁵Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőig ér a te hűséges voltod! ⁶Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! ⁷Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddél és hallgass meg engem! ⁸Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Sikkemet, és felmérhetem Sukkothnak völgyét. ⁹Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelóm. ¹⁰Moáb az én mosdómedenczém, Edomra az én saruimat vetem, Filistea felett kaczagok. ¹¹Kicsoda visz el engem a kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig? ¹²Nem te vagy-e, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? ¹³Adj szabadulást nekünk az ellenségtől, mert hiábavaló az emberi segítség! ¹⁴Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

109Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. Én dicséretetnek Istene, ne hallgass! ²Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnyilt ellenem, hazug nyelvvel beszélnek én velem. ³És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül. ⁴Szeretetémet ellenkeznek velem, én pedig imádkozom. ⁵Roszszaal fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetémet. ⁶Állíts fölibe gonoszt, és vádló álljon az ő jobb keze felől. ⁷Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen. ⁸Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el. ⁹Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé. ¹⁰És bujdosanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeiktől távol keressenek [eledelt.] ¹¹Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét. ¹²Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson [iránta,] és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin! ¹³Veszszén ki az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök! ¹⁴Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék! ¹⁵Mindenkor az Úr előtt

legyenek, és emlékezetök is veszszén ki e földről, ¹⁶A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje. ¹⁷Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozik az el ő tőle. ¹⁸Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. ¹⁹Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát. ²⁰Ez legyen jutalmok az Úrtól az én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre. ²¹De te, én Uram, Istenem, kibánj velem a te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem! ²²Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettett én bennem. ²³Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; ide s tova hányattatom, mint a sáska. ²⁴Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérségtől. ²⁵Sőt gyalázatossá lettem előttök; ha látnak engem, fejüket csóválják. ²⁶Segíts meg engem, Uram Isten; szabadíts meg engem a te kegyelmed szerint! ²⁷Hadd tudják meg, hogy a te kezéd [munkája] ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! ²⁸Átkozzanak ök, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és örvendezzen a te szolgád. ²⁹Öltözzenek az én vádlóim gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy köpenybe! ³⁰Hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette! ³¹Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Üljetek az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá. ²A te hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr Sionból, [mondván:] Uralkodjál ellenségeid között! ³A te néped készséggel siet a te seregyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja. ⁴Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisdek rendje szerint. ⁵Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat; ⁶Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden őt. ⁷Az út mellett való patakából iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

111Dicsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben. ²Nagyok az Úrnak cselekedetei; kívánatosak mindazoknak, a kik gyönyörködnek azokban. ³Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. ⁴Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. ⁵Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökké. ⁶Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nekik adván a pogányok örökségét. ⁷Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. ⁸Megingathatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak. ⁹Váltságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve. ¹⁰A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó

belátása van mindenkinek, a ki ezt gyakorolja; annak dicséretéből megmarad mindvégig.

112Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, a ki féli az Urat, [és] az ő parancsolataiban igen gyönyörködik. ²Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik. ³Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad. ⁴Az igazakra világosság fénylik a sötétben: [attól a ki] irgalmas, kegyelmes és igaz. ⁵Jó annak az embernek, a ki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi. ⁶Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz. ⁷Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. ⁸Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz. ⁹Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel. ¹⁰Látja [ezt] a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja, és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz.

113Dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Úrnak szolgái! dicsérjétek az Úrnak nevét, ²Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökké! ³Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve! ⁴Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken. ⁵Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, a ki a magasságban lakozik? ⁶A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön; ⁷A ki felemeli az alacsonyít a porból, és a szűkölködőt kivonszsa a sárból, ⁸Hogy odaültesse őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé; ⁹A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömmel. Dicsérjétek az Urat!

114Mikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közül: ²Júda lön az ő szentséges [népe] és Izráel az ő királysága. ³A tenger látá őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula. ⁴A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai. ⁵Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál? ⁶Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak bárányai? ⁷Indulj meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt, ⁸A ki átváltoztatja a kösziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

115Nem néküink Uram, nem néküink, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért! ²Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? ³Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi. ⁴Azoknak bálványá ezüst és arany, emberi kezek munkája. ⁵Szájok van, de nem szólnak; szemeik vannak, de nem látnak; ⁶Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak; ⁷Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal. ⁸Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, [és] mindazok, a kik bíznak bennök! ⁹Izráel! te az Úrban

bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. ¹⁰Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. ¹¹A kik félték az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő. ¹²Az Úr megemlékezik mi rólunk [és] megáld [minket]; megáldja Izráel házáat, megáldja Áronnak házáat. ¹³Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat. ¹⁴Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat. ¹⁵Áldottai vagytok ti az Úrnak, a ki teremtette a mennyet és a földet. ¹⁶Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta. ¹⁷Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe. ¹⁸De mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindörökké. Dicsérjétek az Urat!

116Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezésem szavát. ²Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben. ³Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségbe jutottam. ⁴És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet! ⁵Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. ⁶Az Úr megőrzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. ⁷Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett teveled. ⁸Mint hogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könyhullatástól [és] lábamat az eséstől: ⁹Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén. ¹⁰Hittem, azért szóltam; [noha] igen megaláztatott valék. ¹¹Csüggedésemben ezt mondtam én: Minden ember hazug. ¹²Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? ¹³A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. ¹⁴Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. ¹⁵Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála. ¹⁶Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. ¹⁷Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül. ¹⁸Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, ¹⁹Az Úr házának tornácaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

117Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! ²Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké. Dicsérjétek az Urat!

118Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme! ²Mondja hát Izráel, hogy örökkévaló az ő kegyelme! ³Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ő kegyelme! ⁴Mondják hát, a kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme! ⁵Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott [és] tágas térre [tett] engem az Úr. ⁶Velem van az Úr, nem félek; mit árthat nékem ember? ⁷Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre. ⁸Jobb az Úrban bízni, mint emberekben

reménykedni. ⁹Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. ¹⁰Körülvettek engem mind a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket. ¹¹Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. ¹²Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. ¹³Igen taszítottál engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. ¹⁴Erösségem és énekem az Úr, és ő lőn nékem szabadulásul. ¹⁵Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoiraiban: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! ¹⁶Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett. ¹⁷Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit. ¹⁸Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak. ¹⁹Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon [és] dicsérjem az Urat! ²⁰Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. ²¹Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél! ²²A kő a melyet az építők megvetettek, szegeletkövé lett! ²³Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk előtt! ²⁴Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen! ²⁵Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt! ²⁶Áldott, a ki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! ²⁷Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. ²⁸Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged. ²⁹Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme!

119 Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. ²Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyosságait, [és] teljes szívből keresik őt. ³És nem cselekesznek hamisságot; az ő útjaiban járnak. ⁴Te parancsoltad [Uram,] hogy határozataidat jól megőrizzük. ⁵Vajha igazgattatnánk az én útaim a te rendeléseid megőrzésére! ⁶Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! ⁷Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. ⁸A te rendeléseidet megőrzöm; soha ne hagyj el engem! ⁹Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? ¹⁰Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! ¹¹Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. ¹²Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre. ¹³Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. ¹⁴Inkább gyönyörködöm a te bizonyosságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. ¹⁵A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek. ¹⁶Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. ¹⁷Tégy jól a te szolgáladdal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. ¹⁸Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. ¹⁹Jövevény vagyok e földön, ne rejtse el tőlem a te parancsolataidat. ²⁰Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéteid után való szüntelen vágyódás miatt. ²¹Megdorgáld a kevélyeket; átkozottak,

a kik elhajolnak parancsolataidtól. ²²Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyosságaidat! ²³Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgálád a te rendeléseidről gondolkodik. ²⁴A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, [és] én tanácsadóim. ²⁵Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted szerint. ²⁶Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! ²⁷Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaiddról! ²⁸Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te igéd szerint! ²⁹A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel emlékezz meg engem! ³⁰Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem. ³¹Ragaszkodom a te bizonyosságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! ³²A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet! ³³Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizsem azt mindvégig. ³⁴Oktass, hogy megőrizsem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből. ³⁵Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban. ³⁶Hajtsd szívemet a te bizonyosságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. ³⁷Fordítsd el az én szememet, hogy ne lássanak hiábavalóságot; a te útadon éltes engemet. ³⁸Teljesítsd ígéreted a te szolgáltnak, a ki fél téged. ³⁹Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid. ⁴⁰Ímé, kívánkozom a te határozataid után; éltes engem a te igazságod által. ⁴¹És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megígérted, ⁴²Hogy megfelelhessenek az engem gyalázónak, hiszen bizodalمام van a te igédben! ⁴³És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet! ⁴⁴És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindörökké. ⁴⁵És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem. ⁴⁶És a királyok előtt szólok a te bizonyosságaidról, és nem szégyenülök meg. ⁴⁷És gyönyörködöm a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. ⁴⁸És felemelem kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. ⁴⁹Emlékezzél meg a te szolgáltnak [adott] igédre, a melyhez nékem reménységet adtál! ⁵⁰Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. ⁵¹A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. ⁵²Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom. ⁵³Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. ⁵⁴Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. ⁵⁵Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet. ⁵⁶Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. ⁵⁷Azt mondtam Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. ⁵⁸Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörülj rajtam a te ígéreted szerint! ⁵⁹Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a te bizonyosságaidhoz fordítom. ⁶⁰Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. ⁶¹Az istentelenek kötelei körülkerítették engem; [de] a te törvényedről el nem feledkezem. ⁶²Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked, igazságod ítéleteiért. ⁶³Társok vagyok mindazoknak, a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják. ⁶⁴A

te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem rendeléseidre! ⁶⁵Jót cselekedtél a te szolgálóddal, Uram, a te igéd szerint. ⁶⁶Az okosságának és tudományának drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. ⁶⁷Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. ⁶⁸Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te rendeléseidre. ⁶⁹A kevélyek hazugságot költöttek reám, [de] én teljes szívűből megtartom a te parancsolataidat. ⁷⁰Kövérek az ő szívők, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködöm. ⁷¹Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet. ⁷²A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. ⁷³A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam a te parancsolataidat. ⁷⁴A kik téged félnak, látnak engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. ⁷⁵Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. ⁷⁶Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvigasztalódjam a te szolgálódnak tett ígéreted szerint. ⁷⁷Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm. ⁷⁸Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, [holott] én a te határozataidról gondolkodom. ⁷⁹Forduljanak hozzám, a kik téged félnak, és ismerik a te bizonyosságaidat! ⁸⁰Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. ⁸¹Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod [kívánása] miatt; a te igédben van az én reménységem. ⁸²A te beszéded [kívánása] miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vigasztalsz meg engem? ⁸³Noha olyanná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. ⁸⁴Mennyi a te szolgálódnak napja, [és] mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett? ⁸⁵Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed szerint [élnek.] ⁸⁶Minden parancsolatod igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg engem! ⁸⁷Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. ⁸⁸A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyosságait. ⁸⁹Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. ⁹⁰Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az. ⁹¹A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. ⁹²Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban. ⁹³Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem. ⁹⁴Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem. ⁹⁵Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, [de] én a te bizonyosságaidra figyelek. ⁹⁶Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. ⁹⁷Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! ⁹⁸Az én ellenségeimnél bölcsebbé teszel engem a te parancsolataid által, mert mindenkor velem vannak azok. ⁹⁹Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te bizonyosságaid az én gondolataim való egyenességben. ¹⁰⁰Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra. ¹⁰¹Minden gonosz ösvénytől visszatartottam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet. ¹⁰²Nem távoztam el a te ítéleteidről, mert te oktattál engem. ¹⁰³Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél [édesbb] az az én számnak! ¹⁰⁴A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét. ¹⁰⁵Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága. ¹⁰⁶Megesküdtél és megállom, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit. ¹⁰⁷Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint. ¹⁰⁸Szájammal önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram! és taníts meg a te ítéleteidre. ¹⁰⁹Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről el nem feledkezem. ¹¹⁰Tört vetettek ellenem, mert igazságtelenek, de a te határozataidtól el nem tévelyedtem. ¹¹¹A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok. ¹¹²Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha [és] mindvégig. ¹¹³Az állhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem. ¹¹⁴Menedékeim és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem. ¹¹⁵Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizsem az én Istenemnek parancsolatait. ¹¹⁶Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek reménységemben. ¹¹⁷Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen. ¹¹⁸Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidről elhajolnak, mert az ő álnokságuk hazugság. ¹¹⁹Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonyosságaidat. ¹²⁰Borzad testem a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidről. ¹²¹Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! ¹²²Légy kezes a te szolgálódnak az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. ¹²³Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. ¹²⁴Cselekedjél a te szolgálóddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! ¹²⁵Szolgáló vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonyosságaidat! ¹²⁶Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. ¹²⁷Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. ¹²⁸Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm. ¹²⁹Csodálatosak a te bizonyosságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat. ¹³⁰A te beszéded megnyilatkozást ad, [és] oktatja az együgyűeket. ¹³¹Szájamat feltátom és lihegek, mert kívánom a te parancsolataidat. ¹³²Tekints reám és könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. ¹³³Vezérelj útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! ¹³⁴Oltalmazd meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizsem a te határozataidat! ¹³⁵A te orczádat világosítsd meg a te szolgálódnak, és taníts meg a te rendeléseidre! ¹³⁶Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. ¹³⁷Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. ¹³⁸A te bizonyosságaid igazságban és hűségben jelentetted meg, és mindenképp felettébb feledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim. ¹⁴⁰Felettébb tisztán beszéded, és a te szolgálódnak szereti azt. ¹⁴¹Kicsiny

vagyok én és megvetett, [de] a te határozataidról el nem feledkezem. ¹⁴²A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz. ¹⁴³Nyomorúság és keserűség ért engem, [de] a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem. ¹⁴⁴A te bizonyosságaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! ¹⁴⁵Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet. ¹⁴⁶Segítségül hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonyosságaidat. ¹⁴⁷Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. ¹⁴⁸Szemeim megelőzik az éjjeli őrseget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. ¹⁴⁹Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvóltod szerint! ¹⁵⁰Közelgetnek [hozzám] az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedtől messze távoztak. ¹⁵¹Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. ¹⁵²Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted. ¹⁵³Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! ¹⁵⁴Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem! ¹⁵⁵Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a te rendeléseiddel. ¹⁵⁶Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. ¹⁵⁷Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, [de] nem térek el a te bizonyosságaidtól. ¹⁵⁸Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. ¹⁵⁹Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! ¹⁶⁰A te igédnek summája igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló. ¹⁶¹A fejedelmek ok nélkül üldöztek engem; [de] a te igédől félt az én szívem. ¹⁶²Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. ¹⁶³A hamisságot gyűlölöm és utálok; a te törvényedet szeretem. ¹⁶⁴Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért. ¹⁶⁵A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van, és nincs bántódásuk. ¹⁶⁶Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. ¹⁶⁷Az én lelkem megtartja a te bizonyosságaidat, és azokat igen szeretem. ¹⁶⁸Megtartom a te határozataidat és bizonyosságaidat, mert minden útam nyilván van előtted. ¹⁶⁹Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcsésé engem a te igéd szerint. ¹⁷⁰Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem! ¹⁷¹Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. ¹⁷²Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. ¹⁷³Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! ¹⁷⁴Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. ¹⁷⁵Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam! ¹⁷⁶Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. ²Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól [és]a csalárd nyelvtől! ³Mit adjanak néked,

vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd nyelv?! ⁴Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsával. ⁵Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom! ⁶Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnek gyűlölőivel! ⁷Magam vagyok a békesség, de mihelyt megszólalok, ök viadalra [készek.]

121Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. ²Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. ³Nem engedi, hogy szabad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. ⁴Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! ⁵Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől. ⁶Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. ⁷Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. ⁸Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

122Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! ²Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! ³Jeruzsálem, te [szépen] épült, mint a jól egybeszerkesztett város! ⁴A hová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, bizonyosságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. ⁵Mert ott ülnek az ítélőszékek, Dávid házának székei. ⁶Könyörögjete Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők! ⁷Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. ⁸Atyámfiáért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! ⁹Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót tenéked!

123Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! ²Ímé, mint a szolgálk szemei uroknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy [néznek] szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk! ³Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! ⁴Mert igen elteltünk gyalázattal. ⁵Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevélyek gyalázkodásával.

124Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel, ²Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: ³Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedd haragjok ellenünk; ⁴Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; ⁵Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. ⁶Áldott az Úr, a ki nem adott minket fogaik prédájául! ⁷Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk. ⁸A mi segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtette az eget és földet.

125Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll. ²Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi, az ő népét mostantól fogva mindörökké. ³Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújsák ki kezeiket az igazak. ⁴Tégy jól, Uram, a jókkal,

és a szívök szerint igazakkal! ⁵A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztevőkkel; békesség legyen Izráelen!

126Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. ²Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! ³Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. ⁴Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön! ⁵A kik könyhullatással vetnek, vígadozással aratnak majd. ⁶A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vígadozással jő elő, kévéit emelve.

127Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őröző. ²Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget. ³Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom. ⁴Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak. ⁵Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szegényül meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

128Grádicsok éneke. Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útjaiban jár! ²Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. ³Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül. ⁴Ímé, így áldatik meg a férfit, a ki féli az Urat! ⁵Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében; ⁶És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

129Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel. ²Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. ³Szántók szántottak hátamon, hosszúra nyújtották barázdáikat. ⁴Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét. ⁵Megszegényülnek és hátraszorulnak mindazok, a kik gyűlölik a Siont. ⁶Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék. ⁷A melyet sem arató nem szed markába, sem kéveköto az ölébe. ⁸Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

130Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! ²Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmesek, könyörgő szavamra! ³Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! ⁴Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! ⁵Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéréiben. ⁶[Várja] lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt. ⁷Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! ⁸Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűneiből.

131Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után; ²Sőt lecsendesítém és elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan bennem az én lelkem. ³Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké!

132Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; ²A ki megesküdt az Úrnak, fogadást tőn a Jákob Istenének: ³Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; ⁴Nem bocsátok álmat szemeimre s pilláimra szendert; ⁵Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákob Istenének hajlékot! ⁶Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar térségein: ⁷Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! ⁸Indulj Uram, a te nyugóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládája! ⁹Papjaid öltözködjének igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek! ¹⁰Dávidért, a te szolgáért, ne fordulj el felkentéd színétől! ¹¹Hűséget esküdtött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékok gyümölcset ültetem székedbe; ¹²ők megtartják fiaid szövetségemet és bizonyágomat, a melyekre megtanítom őket, fiaik is mindörökké székedben ülnek. ¹³Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: ¹⁴Ez lesz nyugóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; ¹⁵Eleséggel megáldom gazdagon, szegényeit jóltartom kenyérrel; ¹⁶Papjait meg felruházom szabadítással, és vígan örvendeznek kegyeltjei. ¹⁷Megnövesztem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. ¹⁸Ellenségeire szegyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

133Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűsége, a mikor együtt lakoznak az atyafiak! ²Mint drága olaj a fejen, a mely aláfol a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; ³Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!

134Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgálai az Úrnak, a kik az Úr házában álltok éjjelente! ²Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! ³Áldjon meg téged az Úr a Sionról, a ki teremtette az eget és a földet!

135Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgálai az Úrnak! ²A kik álltok az Úrnak házában, Istenünk házábanak pitvaraiban. ³Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert gyönyörűsége! ⁴Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül. ⁵Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. ⁶Mind megteszi az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. ⁷Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. ⁸A ki megverte

Égyiptom elsősülötteit, az emberétől a baroméig. ⁹Jelet és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és összes szolgálóira. ¹⁰A ki megvert sok népet, és megölt erős királyokat tégednek idegen földön?! ⁵Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem ¹¹Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát. ¹²És odaadta földüket örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. ¹³Uram! Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. ¹⁴Mert bírja az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgálói iránt. ¹⁵A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. ¹⁶Szájok van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; ¹⁷Füleik vannak, de nem hallanak, és lehellet sincsen szájokban! ¹⁸Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, [és] mindazok, a kik bíznak bennök. ¹⁹Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! ²⁰Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat! ²¹Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

136Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²Magasztaljátok az istenek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme. ³Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁴A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁵A ki teremtette az eget bölcseséggel; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁶A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁷A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁸A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁹A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁰A ki megverte az egyiptomiakat elsősülötteikben; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹¹A ki kihozta Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹²Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹³A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁴És átvitte Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁵Faraót pedig és seregét a veres tengerbe meríté; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁶A ki vezérlette népét a pusztában; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁷A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁸És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁹Szíhont, az Emoreusok királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁰Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²¹És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²²Örökségül szolgálójának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²³A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁴És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁵A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁶Magasztaljátok az eget Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

137Babilon folyóvizéinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezünk. ²A fűzfákra, közepette, [oda] függesztettük hárfáinkat, ³Mert énekszóra nógattak ott

elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, [mondván]: Énekeljétek nekünk a Sion énekei közül! ⁴Hogyan énekelnök az Úrnak az énekeid között? ⁵Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem ⁶Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vígasságom fejének! ⁷Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem napján: Rontsátok le, rontsátok le fenéki! ⁸Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nekünk! ⁹Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!

138Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt. ²Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet. ³Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő [támadt.] ⁴Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, ⁵És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége! ⁶Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri. ⁷Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te jobbkézed megment engemet. ⁸Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyj el a te kezeidnek alkotásait!

139Az éneklőmesternek, Dávid zoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. ²Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. ³Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamát jól tudod. ⁴Mikor még nyelvenem sincs a szó, immár egészen érted azt Uram! ⁵Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet. ⁶Csodálatos előttem [e] tudás, magasságos, nem érthetem azt. ⁷Hová menjek a te lelked elöl és a te orcád elöl hova fussak? ⁸Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. ⁹Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: ¹⁰Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkézed fogja engem. ¹¹Ha azt mondom: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz, ¹²A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság. ¹³Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. ¹⁴Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem. ¹⁵Nem volt elrejtve előttem az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, [mintegy] a föld mélyében. ¹⁶Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök. ¹⁷És nekem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! ¹⁸Számlálgatom őket: többek a fűvénynél; felszerkenek s mégis veled vagyok. ¹⁹Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek, fussatok el tőlem! ²⁰A kik gonoszul

szólnak felőled, [és nevedet] hiába veszik fel, a te ellenségeid.
²¹Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-é? ²²Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek! ²³Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! ²⁴És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!

140Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. ²Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! ³A kik gonoszt gondolnak szívökben, [és] minden nap háborút kezdenek. ⁴Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szela. ⁵Ments meg, oh Uram, a gonosz kezétől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! A kik megejteni szándékoznak lépéseimet. ⁶Tört hánytak elém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek elém! Szela. ⁷Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát! ⁸Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján! ⁹Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! Szela. ¹⁰A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átka. ¹¹Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! ¹²A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert űzze a veszedelem, míg nyaka szakad. ¹³Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. ¹⁴Csak az igazak magasztalják a te nevedet, [s] orczád előtt lakoznak az igazságosak.

141Dávid zsoltára. Uram! hívlak téged: siess én hozzám; figyelmezz szavamra, mikor hívlak téged. ²Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, [s] kezem felemelése estvéli áldozat [legyen.] ³Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztesse az én ajkaim nyílását! ⁴Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak kedvelt ételéből! ⁵Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájokban. ⁶Ha sziklához paskoltatnak az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. ⁷Mint a ki a földet vágja és hányja, úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. ⁸De az én szemeim, Uram Isten, rajtad csüggenek; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet! ⁹Őrizz meg a törtől, a mit elém hánytak, és a gonosztevőknek hálótól! ¹⁰Essenek az álnokok saját töreikbe; míg én egyben általmegyek!

142Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor. ²Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz. ³Kiöntöm előtte panaszomat, kitérom előtte nyomorúságomat, ⁴Mikor elcsügged bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánytak elém. ⁵Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen

számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. ⁶Hívlak téged, oh Uram; [s ezt] mondom: Te vagy oltalmam [és] örökségem az élőknek földén; ⁷Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál! ⁸Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

143Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged [és] igazságod szerint hallgass meg engemet. ²Ne szállj perbe a te szolgálóddal, mert egy élő sem igaz előtted! ³Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja éltetem; betaszít engem a sötétségbe a milyen a régen megholtaké! ⁴Elcsügged bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! ⁵Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezéd munkáiról elmélkedem. ⁶Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy [eped] utánad. Szela. ⁷Siess, hallgass meg engem Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtse el orczádát előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhöz. ⁸Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az utat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet! ⁹Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök! ¹⁰Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. ¹¹Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! ¹²És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgáló vagyok.

144Dávidé. Áldott az Úr, az én kőváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, [s] viadalra az én ujjaimat. ²Jóltevőm és megholtalmazóm, mentőváram és szabadítóam nékem; paizsom, és az, a kiből én bízom: ő veti alá népemet. ³Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van reá? ⁴Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. ⁵Uram, hajlítsd meg egeidet és szállja alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! ⁶Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszüket. ⁷Nyújtsd le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; ⁸A kiknek szájok hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. ⁹Isten! Új éneket éneklek néked; tízhúrú hangszerrel zengedezlek téged; ¹⁰Ki segítséget ad a királyoknak, [s] megmenti Dávidot, az ő szolgálóját a gonosz szablyától. ¹¹Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek szájok hazugságot beszél, s jobbkezök a hamisság jobbkeze. ¹²Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká növe ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok. ¹³Legyenek telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltatassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken. ¹⁴Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltozás ne

legyen a mi utcáinkon. ¹⁵Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

145Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! ²Minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! ³Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan. ⁴Nemzedék nemzedéknek dicséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat. ⁵A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem. ⁶Rettenetes voltod hatalmat beszélnek, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. ⁷A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. ⁸Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. ⁹Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez. ¹⁰Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. ¹¹Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmatat beszélnek. ¹²Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmat, és az ő országának fényes dicsőségét. ¹³A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. ¹⁴Az Úr megtámogat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtét. ¹⁵Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelüket. ¹⁶Megnyitja a te kezedet, és megalégítesz minden élőten ingyen. ¹⁷Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes. ¹⁸Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkéhez, a ki hűséggel hívja őt. ¹⁹Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. ²⁰Megőrzi az Úr mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti. ²¹Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

146Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! ²Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok. ³Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! ⁴Kimegyen a lelke; visszatér földébe, [és] aznapon elvesznek az ő tervei. ⁵Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenedben; ⁶A ki teremtette az eget és földet, a tengert és mindent, a mi bennök van. A ki megtartja a hűségét örökké; ⁷Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. ⁸Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. ⁹Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja. ¹⁰Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

147Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és illendő dolog! ²Az Úr építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek elűzötteit; ³Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. ⁴Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevével nevezi. ⁵Nagy a

mi Urunk és igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. ⁶Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. ⁷Énekeljétek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek! ⁸A ki beborítja az eget felhővel, esőt készít a föld számára, [és] füvet sarjaszt a hegyeken; ⁹A ki megadja táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak. ¹⁰Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; ¹¹Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. ¹²Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet! ¹³Mert erősekké teszi kapuid zárait, [s] megáldja benned a te fiaidat. ¹⁴Békességet ad határaidnak, megalégít téged a legjobb búzával. ¹⁵Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete! ¹⁶Olyan havat ad, mint a gyapjú, [és] szórja a deret, mint a port. ¹⁷Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? ¹⁸Kibocsátja szavát s szétolvasztja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak. ¹⁹Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel. ²⁰Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velök. Dicsérjétek az Urat!

148Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken! ²Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege! ³Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt mind: fényes csillagai! ⁴Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! ⁵Dicsérjék ők az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak ők. ⁶Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el attól. ⁷Dicsérjétek az Urat a földről: viziszörnyek és mély vizek [ti] mind! ⁸Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; ⁹Ti hegyek és halmok mindnyáján, minden gyümölcsfa s mind [ti] jczédrusok; ¹⁰Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok; ¹¹Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és mind [ti] földi bírák! ¹²Ifjak és szűzek, vének gyermekekkel: ¹³Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre [kihat!] ¹⁴És felemelte az ő népének szarvát. Dicsőitse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

149Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! ²Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! ³Dicsérjék az ő nevét tánczczal; dobbal és hárfával zengjenek néki. ⁴Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg. ⁵Vígadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyökön. ⁶Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben; ⁷Hogy bosszút álljanak a pogányokon, [és] megfenyítsék a nemzeteket! ⁸Hogy lánczra fűzzék királyukat, főembereiket pedig vas-bilincsekbe. ⁹Hogy végrehajtsák rajtok a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

150Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő szent

helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! ²Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint! ³Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán; ⁴Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; ⁵Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. ⁶Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Példabeszédek

1 Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának példabeszédei, megvetették minden én feddésemet. ³¹Esznek azért az ő
²Bölcsesség és erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére, ígínek gyümölcsekből, és az ő tanácsokból megelégednek.
³Okos fenyítéknek, igazságnak és ítéletnek és becsületességnek ³²Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagokn szerencséje elveszti őket. ³³A ki pedig hallgat engem, lakozik
megnyerésére; ⁴Együgyűeknek eszeség, gyermeknek tudomány bátorosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.
és meggondolás adására. ⁵Hallja a bölcs és öregbítse az
ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat.
⁶Példabeszédnek és példázatnak, bölcsék beszédeinek és
találós meséinek megértésére. ⁷Az Úrnak félelme feje a
bölcséségek; a bölcséséget és erkölcsi tanítást a bolondok
megúttalják. ⁸Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását,
és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. ⁹Mert kedves
ékeség lesz a te fejednek, és aranyláncz a te nyakadra.
¹⁰Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd
beszédöket. ¹¹Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk
vér után, rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélkül; ¹²Nyeljük
el azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélységbe
szállottak; ¹³Minden drága marhát nyerünk, megtöltjük a
mi házainkat zsákmánnyal; ¹⁴Sorsodat vesd közénk; egy
erszényünk legyen mindnyájunknak: ¹⁵Fiam, ne járj egy
úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; ¹⁶Mert
lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására.
¹⁷Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei
előtt: ¹⁸Ezek mégis vérök árán is ólálkodnak, lelkök árán
is leselkednek; ¹⁹Ilyen az útja minden kapzsi embernek:
gazdájának életét veszi el. ²⁰A bölcsesség künn szerül-szerte
kiált; az utczákon zengedezteti az ő szavát. ²¹Lármás
utczafőkön kiált a kapuk bemenetelin, a városban szólja
az ő beszédit. ²²Míglén szeretitek, oh ti együgyűek az
együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban,
és gyűlölik a balgatagok a tudományt?! ²³Térjete az én
dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én lelkemet, tudtokra
adom az én beszédimet néktek. ²⁴Mivelhogy hívtalak [titeket],
és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe
nem vette; ²⁵És elhagyátok minden én tanácsomat, és az
én feddésemmel nem gondoltatok: ²⁶Én is a ti nyomorúságtok
nevetek, megcsúfollak, mikor eljő az, a mitől félték. ²⁷Mikor
eljő, mint a vihar, az, a mitől félték, és a ti nyomorúságtok
mint a forgószél elközelget: mikor eljő ti reátok a nyomorgatás
és a szorongatás. ²⁸Akkor segítségül hívnak engem, de
nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem találnek.
²⁹Azért hogy gyűlölték a bölcséséget, és az Úrnak félelmét
nem választották. ³⁰Nem engedtek az én tanácsomnak;

2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat
elrejtéd magadnál, ²Ha figyelmeztetvén a bölcsességre a
te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, ³Igen, ha a
bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled,
⁴Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod
azt: ⁵Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek
ismeretére jutsz. ⁶Mert az Úr ad bölcséséget, az ő szájából
tudomány és értelem [származik.] ⁷Az igazaknak valóságos
jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak, ⁸Hogy megőrizze
az igazságnak útait, és kegyeseinek útját megtartja. ⁹Akkor
megérted az igazságot, és törvényt és becsületességet, és
minden jó utat. ¹⁰Mert bölcsesség megy a te elmédbe, és a
tudomány a te lelkedben gyönyörűségeles lesz. ¹¹Meggondolás
örködik feletted, értelem őriz téged, ¹²Hogy megszabadítson
téged a gonosznak útától, és a gonoszságszóló férfiútól;
¹³A kik elhagyják az igazságnak útát, hogy járjanak a
setétségnek útain. ¹⁴A kik örülnek gonoszt cselekedvén,
vígadnak a gonosz álnokságokon. ¹⁵A kiknek ösvényeik
görbék, és a kik az ő útaikban gonoszok. ¹⁶Hogy megszabadítson
téged a nem hozzád tartozó asszonytól, az idegentől, a ki
az ő beszédével hizelkedik, ¹⁷A ki elhagyja az ő ifjúságának
férjét, és az ő Istenének szövetségéről elfelejtkezik; ¹⁸Mert
a halálra hanyatlik az ő háza, és az ő ösvényei az élet nélkül
valókhöz. ¹⁹Valakik mennek ahhoz, nem térnek meg, sem
meg nem nyerhetik az életnek útait. ²⁰Hogy járj a jóknak
útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövessed. ²¹Mert az
igazak lakják a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta.
²²A gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül
cselekedők kiszaggattatnak abból.

3 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én
parancsolatimat megőrizze a te elméd; ²Mert napoknak
hosszú voltát, és sok esztendő életet, és békességet hoznak
néked bőven. ³Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak
el téged: kösd azokat a te nyakadra, ird be azokat a te
szívednek táblájára; ⁴Igy nyersz kedvességet és jó értelmet
Istennek és embernek szemei előtt. ⁵Bizodalmad legyen

az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. ⁶Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat. ⁷Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. ⁸Egészség lesz [ez] a te testednek, és megújulás a te csontaidnak. ⁹Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. ¹⁰Eképen megtelnek a te csüreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód válúi. ¹¹Az Úrnak fenyítését fiam, ne utáld meg, se meg ne und az ő dorgálását. ¹²Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel. ¹³Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, a ki értelmet szerez. ¹⁴Mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranyánál ennek jövedelme. ¹⁵Drágább a fényes kárbunkulusoknál, és minden te gyönyörűségeid nem hasonlít hozzá. ¹⁶Napoknak hosszúsága van jobbában, baljában gazdagság és tisztesség. ¹⁷Az ő útai gyönyörűséges utak, és minden ösvényei: békesség. ¹⁸Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják boldogok! ¹⁹Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel. ²⁰Az ő tudománya által fakadtak ki a mélységből [a vizek,] és a felhők csepegnek harmatot, ²¹Fiam, ne távozzanak el a te szemeidtől, őrizd meg az igaz [bölcseséget,] és a meggondolást! ²²És lesznek [ezek] élet a te lelkednek, és kedvesség a te nyakadnak. ²³Akkor bátorsággal járod a te útadat, és a te lábadat meg nem ütöd. ²⁴Mikor lefekszel, nem rettegsz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a te álmod. ²⁵Ne félj a hirtelen való félelemtől, és a gonoszok pusztításától, ha eljő; ²⁶Mert az Úr lesz a te bizodalmad és megőrzi a te lábadat a fogságtól. ²⁷Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. ²⁸Ne mondd a te felebarátodnak: menj el, azután térj meg, és holnap adok; holott nálad van, [a mit kér.] ²⁹Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül bátorságosan te veled. ³⁰Ne háborogj egy emberrel is ok nélkül, ha nem illetett gonosszal téged. ³¹Ne irigykedjél az erőszakos emberre, és néki semmi útát ne válaszd. ³²Mert utálja az Úr az engedetlen; és az igazakkal van az ő titka. ³³Az Úrnak átka van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. ³⁴Ha kik csúfolókat ő megcsúfolja [azokat,] a szelídeknek pedig ad kedvességet. ³⁵A bölcsök tisztességet örököznek; a bolondok pedig gyalázatot aratnak.

⁴Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és figyelmeztetéseit az értelemnek megtudására. ²Mert jó tanulságot adok néktek; az én tudományomat el ne hagyjátok. ³Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. ⁴Tehát tanított engem, és mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd, hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; ⁵Szerezd bölcseséget, szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszéditől. ⁶Ne hagyd el azt, és megtart téged; szeresd azt, és megőriz téged. ⁷A bölcsesség kezdete [ez:] szerezz bölcseséget, és

minden keresményedből szerezz értelmet. ⁸Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tiszteltesd téged, ha hozzád öleled azt. ⁹Ád a te fejednek kedvességnek koszorúját; igen szép ékes koronát ad néked. ¹⁰Hallgasd, fiam, és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek esztendei. ¹¹Bölcsességnek útára tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin. ¹²Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha futsz, nem ütközik meg. ¹³Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te életed. ¹⁴A hitetleneknek útjára ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén. ¹⁵Hagyd el, át ne menj rajta; térj el tőle, és menj tovább. ¹⁶Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek: és kimegy szemükből az álom, ha [mást] romlásra nem juttatnak. ¹⁷Mert az istentelenségnek étkét eszik, és az erőszakételnek borát iszszák. ¹⁸Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely [minél tovább] halad, [annál] világosabb lesz, a teljes délig. ¹⁹Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg. ²⁰Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsd füledet. ²¹Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. ²²Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testöknek egészség. ²³Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki [minden] élet. ²⁴Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajkak álnokságát távoztasd el magadtól. ²⁵A te szemeid előre nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé irányuljanak. ²⁶Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. ²⁷Ne térj jobbra, se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól.

⁵Fiam! az én bölcsességemre figyelmezz, az én értelmemre hajtsd a te füledet, ²Hogy megtartsd a meggondolást, és a tudományt a te ajkaid megőrizzék. ³Mert színmézet csepeg az idegen asszony ajka, és símább az olajnál az ő inye. ⁴De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tör. ⁵Az ő lábai a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekszenek. ⁶Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei változókká lettek, a nélkül, hogy ő eszébe venné. ⁷Most azért, fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el számnak beszéditől! ⁸Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának ajtajához, ⁹Hogy másoknak ne add a te ékességedet, és esztendeidet a kegyetlennek; ¹⁰Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te keresményed szájukába ne [jusson.] ¹¹Hogy nyögnöd kelljen [élet]ed végén, a mikor megemésztetik a te húsod és a te tested, ¹²És azt kelljen mondanod: miképpen gyűlöltem az erkölcsi tanítást, és a fenyítéket utálta az én elmém, ¹³És nem hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fületem! ¹⁴Kevés híja volt, hogy minden gonosszágba nem merültem a gyülekezetnek és községnek közepette! ¹⁵Igyál vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. ¹⁶Kifolyjanak-é a te forrásid, az utcákra a te vized folyásai? ¹⁷Egyedül tied legyenek, és nem az

idegenekéi veled. ¹⁸Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének. ¹⁹A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégtessenek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen. ²⁰És miért bujdosnál, fiam, az idegen után, és ölelnéd keblét az idegennek? ²¹Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai, és minden ösvényeit ő rendeli. ²²A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg. ²³Ő meghal fenyték híján, és bolondságának sokasága miatt támolyog.

6Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, [és] kezdet adván, kötelezted magadat másért: ²Szádnak beszédei által estél törbe, megfogattattál a te szádnak beszédével. ³Ezt míveld azért fiam, és mentsd ki magadat, mert a te felebarátod kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kényszerítsd felebarátodat. ⁴Még álmodot se engedj szemeidnek, se szunnyadás szemöldökidnek, ⁵Szabadítsd ki magadat, mint a zerge a [vadász] kezéből, és mint a madár a madarásznak kezéből. ⁶Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs! ⁷A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, ⁸Nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor gyűjti eledelét. ⁹Oh te rest, meddig fekszel? mikor kelsz fel a te álmodból? ¹⁰Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; ¹¹Így jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölködésed, mint a paizsos férfiú! ¹²Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok szájjal jár, ¹³A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjaival jelt ad. ¹⁴Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. ¹⁵Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása. ¹⁶E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útálat az ő lelkének: ¹⁷A kevély szemek, a hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó kezek, ¹⁸Az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel futó lábak, ¹⁹A hazugságlehelő hamis tanú, és a ki szerez háborúságokat az atyafiak között! ²⁰Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd. ²¹Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. ²²Valahová mégysz, vezérel téged, mikor aluszol, őriz téged, mikor felszerkensz, beszélget te veled. ²³Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések. ²⁴Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek az idegen asszony nyelvének hizelkedésétől. ²⁵Ne kívánd az ő szépségét szivedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel; ²⁶Mert a parázna asszony miatt [jut az ember] egy darab kenyérre, és [más] férfi felesége drága életet vadász! ²⁷Vehet-e valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? ²⁸Vagy járhat-e valaki elevenszéken, hogy lábai meg ne égnének? ²⁹Így van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlen, valaki illeti azt! ³⁰Nem útálják meg a lopót, ha lop az ő kívánságának betöltésére, mikor éheznek; ³¹És ha rajta kaptatik, hétannyit kell adnia, az ő házában minden marháját érette adhatja; ³²A ki pedig asszonymal paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja

veszteni, az cselekszi ezt! ³³Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik. ³⁴Mert a féltékenység a férfiú haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. ³⁵Nem gondol semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

7Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtse el magadnál. ²Az én parancsolatimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét. ³Kösd azokat ujjaidra, írd fel azokat szíved táblájára. ⁴Mondd ezt a bölcseségnek: Én néném vagy te; és az eszességet ismerősödnek nevezd, ⁵Hogy megőrizzen téged a nem hozzád tartozó asszonytól, és az ő beszédével hizelkedő idegentől. ⁶Mert házam ablakán, a rács mögül néztem, ⁷És láték a bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond ifjat, ⁸A ki az utcán jár, annak szeglete mellett, a házához menő úton lépeget, ⁹Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjfélen. ¹⁰Es imé, egy asszony eleibe jő, paráznának öltözetében, álnok az ő elméjében. ¹¹Mely csélcsep és vakmerő, a kinek házában nem maradhatnak meg az ő lábai. ¹²Néha az utcán, néha a tereken van, és minden szegletnél leselkedik. ¹³És megragadá őt és megcsókolá őt, és szemtelenségre vetemedvén, monda néki: ¹⁴Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásimat. ¹⁵Azért jövök ki elődbe, szorgalmasan keresni a te orczádat, és reád találtam! ¹⁶Paplanokkal megvettem nyoszolyámat, egyiptomi szövésű szőnyegekkel. ¹⁷Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal. ¹⁸No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel. ¹⁹Mert nincs otthon a férjem, elment messze útra. ²⁰Egy erszény pénzt vön kezéhez; holdtöltére jő haza. ²¹[És] elhitet é őt az ő mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá őt. ²²Utána megy; mint az ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenytő békóba; ²³Mígnem átjárja a nyíl az ő máját. Miképen siet a madár a torre, és nem tudja, hogy az az ő élete ellen van. ²⁴Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engem, és figyelmezzetek az én számnak beszédeire. ²⁵Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj annak ösvényin. ²⁶Mert sok sebesültet elejtett, és sokan vannak, a kik attól megölettek. ²⁷Sírba vívő út az ő háza, a mely levisz a halálnak hajlékába.

8Avagy a bölcsesség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja-é ki az ő szavát? ²A magas helyeknek tetein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll meg. ³A kapuk mellett a városnak bemenetelin, az ajtók bemenetelinel zeng. ⁴Tinéktek kiáltok, férfiak; és az én szóm az emberek fiaihoz [van!] ⁵Értsétek meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszetekbe az értelmet. ⁶Halljátok meg; mert jeles dolgokat szólok és az én számnak felnyitása igazság. ⁷Mert igazságot mond ki az én ínyem, és útálat az én ajkaimnak a gonoszság. ⁸Igaz én számnak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy elfordult dolog. ⁹Mind egyenesek az értelmesnek, és igazak azoknak, kik

megnyerték a tudományt. ¹⁰Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és a tudományt inkább, mint a választott aranyat. ¹¹Mert jobb a bölcsesség a drágagyöngyöknél; és semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek. ¹²Én bölcsesség lakozom az eszességben, és a megfontolás tudományát megnyerem. ¹³Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a kevélységet és felfuvalkodást és a gonosz utat, és az álnok száját gyűlölöm. ¹⁴Enyém a tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő. ¹⁵Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók végeznek igazságot. ¹⁶Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemséget, és a nemesek, a földnek minden birái. ¹⁷Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. ¹⁸Gazdagság és tisztesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. ¹⁹Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranyból és színaranyból, és az én hasznom a válogatott ezüstenél. ²⁰Az igazságnak után járok, és az igazság ösvényének közepén. ²¹Hogy az engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül, és erszényeiket megtöltsem. ²²Az Úr az ő útának kezdetétől szerzett engem; az ő munkái előtt régen. ²³Örök időktől fogva felkenettem, kezdetől, a föld kezdetétől fogva. ²⁴Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. ²⁵Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. ²⁶Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. ²⁷Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekéget; ²⁸Mikor megerősíté a felhőket ott fenn, mikor erősekké lőnek a mélységeknek forrásai; ²⁹Mikor felveté a tengernek határait, hogy a vizek át ne hágják az ő parancsolatját, mikor megállapította a földnek fundamentumait: ³⁰Mellette valék mint kézmíves, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva ő előtte minden időben. ³¹Játszva az ő földének kerekégén, és gyönyörűségemmel [elvé] az emberek fiaiban. ³²És most fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják. ³³Hallgassatok a tudományt és legyetek bölcssek, és magatokat el ne vonjátok! ³⁴Boldog ember, a ki hallgat engem, az én ajtóim előtt virrasztván minden nap, az én ajtóim félfáit őrizvén. ³⁵Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. ³⁶De a ki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált!

9Bölcsesség megépítette az ő házát, annak hét oszlopát kivágván. ²Megölte vágnivalóit, kitöltötte borát, asztalát is elkészítette. ³Elbocsátá az ő leányait, hivogat a város magas helyeinek tetein. ⁴Ki tudatlan? térjen ide; az értelem nélkül valónak [ezt] mondja: ⁵Jöjjetek, éljete az én étkemek, és igyatok a borból, melyet töltöttem. ⁶Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljete, járjatek az eszességnek után. ⁷A ki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot, szégyenére lesz. ⁸Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsset, és szeret téged. ⁹Adj a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz; tanítsd az igazat, és

őregbíti a tanulást. ¹⁰A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség. ¹¹Mert én általam sokasulnak meg a te napjaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendeit. ¹²Ha bölcs vagy, bölcs vagy vátnagadnak; ha pedig csúfoló vagy, magad valod kárát. ¹³Balgaság asszony fecsegő, bolond és semmit nem tud. ¹⁴És leült az ő házának ajtajába, székre a városnak magas helyein, ¹⁵Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjokon. ¹⁶Ki együgyű? térjen ide, és valaki esztelen, annak [ezt] mondja: ¹⁷A lopott víz édes, és a titkon való étel gyönyörűség! ¹⁸És az nem tudja, hogy ott élet nélkül valóknak vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai!

10Salamon bölcs mondásai. A bölcs fiú örvendezteti az ő atyját; a bolond fiú pedig szomorúsága az ő anyjának. ²Nem használnak a gonoszság kincsei; az igazság pedig megszabadít a halálból. ³Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek kívánságát pedig elveti. ⁴Szegénynyé lesz, a ki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít. ⁵Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a mezszegegyítő fiú. ⁶Áldások vannak az igaznak fején; az istentelenek szája pedig erőszakot fed be. ⁷Az igaznak emlékezete áldott; a hamisaknak neve pedig megrohad. ⁸A bölcs elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti magát. ⁹A ki tökéletességben jár, bátorsággal jár; a ki pedig elferdíti az ő útát, kiismertetik. ¹⁰A ki szemmel hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik. ¹¹Életnek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszakot fed el. ¹²A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedezi a szeretet. ¹³Az eszesek ajkain bölcsesség találtatik; a vessző pedig a bolond házában [való.] ¹⁴A bölcs tudományt rejtegetnek; a bolondnak szája pedig közeli romlás. ¹⁵A gazdagnak marhája az ő megerősített városa; szűkölködőknek romlása az ő szegénységök. ¹⁶Az igaznak keresménye életre, az istentelennek jövedelme bűnre van. ¹⁷A bölcsesség megőrizőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. ¹⁸A ki elfedezi a gyűlölséget, hazug ajkú az; és a ki szól gyalázatot, bolond az. ¹⁹A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; a ki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes. ²⁰Választott ezüst az igaznak nyelve; a gonoszok elméje kevés erő. ²¹Az igaznak ajkai sokakat legeltetnek; a bolondok pedig esztelenségökben hálnak meg. ²²Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal [semmi] nem szerez bántást. ²³Miképpen játék a bolondnak bünt cselekedni, azonképpen az eszes férfinak bölcsen [cselekedni.] ²⁴A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kívánnak az igazak, meg lesz. ²⁵A mint a forgószél ráfuvall, már odakanyar az istentelen; az igaznak pedig örökké való fundamentoma van. ²⁶Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, a kik azt elküldötték. ²⁷Az Úrnak félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig esztendeik megrövidülnek. ²⁸Az igaznak reményése öröm; az istenteleneknek várakozása pedig elvesz. ²⁹Erősség a tökéletesnek az Úrnak útja: de romlás a hamisság cselekedőinek.

³⁰Az igaz soha meg nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet. ³¹Az igaznak szája bőségesen szól bölcsességet; a gonoszság nyelve pedig kiváгатik. ³²Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszszágot.

11 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. ²Kevélység jó: gyalázat jó; az aláztosoknál pedig bölcsesség van. ³Az igazakat tökéletességök vezeti; de a hitleneket gonoszságuk elpusztítja. ⁴Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. ⁵A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségében esik el az istentelen. ⁶Az igazaknak igazságok megszabadítja őket; de az ő kívánságokban fogatnak meg a hitlenek. ⁷Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész. ⁸Az igaz a nyomorúságból megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. ⁹Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak. ¹⁰Az igazak javán örül a város; és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van. ¹¹Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol. ¹²Megűtálja felebarátját a bolond; az eszes férfiú pedig hallgat. ¹³A rágalmozó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű elfedezi a dolgot. ¹⁴A hol nincs vezetés, elvész a nép; a megmaradás pedig a sok tanácsos által van. ¹⁵Teljességgel megrontatik, a ki kezes lesz idegenért; a ki pedig gyűlöli a kezességet, bátoros lesz. ¹⁶A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gazdagságot. ¹⁷Ő magával tesz jól a kegyes férfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. ¹⁸Az istentelen munkál álnok keresményt; az igazságszerzőnek pedig jutalma valóságos. ¹⁹A ki őszinte az igazságban, az életére -, a ki pedig a gonoszt követi, az vesztére [míveli azt]. ²⁰Útálatosok az Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, a kik az ő útjokban tökéletesek. ²¹Kézadással [erősítem,] hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igazaknak pedig magva megszabadul. ²²[Mint] a disznó orrában az aranypercz, [olyan] a szép asszony, a kinek nincs okossága. ²³Az igazaknak kívánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig harag. ²⁴Van olyan, a ki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki megtartóztatja a járandóságát, de ugyan szűkölködik. ²⁵A mással jóltevő ember megkövередik, és a ki mást felüdit, maga is üdül. ²⁶A ki búzáját visszatartja, átkozza azt a nép; annak fején pedig, a ki eladja, áldás [van]. ²⁷A ki jóra igyekezik, jóakaratot szerez: a ki pedig gonoszt keres, ő magára jó az. ²⁸A ki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint a fa ága, az igazak kivirágoznak. ²⁹A ki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond szolgálja a bölcs elméjűnek. ³⁰Az igaznak gyümölcsé életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs. ³¹Ímé, az igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös! ³²A ki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki pedig gyűlöli a fenýítéket, oktalan az.

12 A jó ember jóakaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert kárhoztatja ő. ²Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökeök ki nem mozdul. ³A derék asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csontjaiban való rothadás, [olyan] a megszegyenítő. ⁴Az igazaknak gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. ⁵Az istenteleneknek beszédei leleselkednek a vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. ⁶Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak háza pedig megáll. ⁷Az ő értelme szerint dicsértetik a férfiú; de az elfordult elméjű útálatos lesz. ⁸Jobb, a kit kevésre tartanak, és szolgálja van, mint a ki magát felmagasztalja, és szűk kenyerű. ⁹Az igaz az ő barmának érzését [is] ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen. ¹⁰A ki míveli az ő földét, megelégedik eledellel; a ki pedig követ hiábalókat, bolond az. ¹¹Kivánja az istentelen a gonoszok prédáját; de az igaznak gyökere ád [gyümölcsöt]. ¹²Az ajkaknak vétkében gonosz tör van, de kimenekedik a nyomorúságból az igaz. ¹³Az ő szájának gyümölcséből elégedik meg a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. ¹⁴A bolondnak úta helyes az ő szeme előtt, de a ki tanácscsal él, bölcs az. ¹⁵A bolondnak haragja azon napon megismertetik; elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. ¹⁶A ki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizonyosság pedig az álnokságot. ¹⁷Van olyan, a ki beszél hasonlókat a törzúrásokhoz; de a bölcsnek nyelve orvosság. ¹⁸Az igazmondó ajak megáll mind örökké; a hazugságnak pedig nyelve egy szempillantásig. ¹⁹Álnokság van a gonosz gondolóknak szívében; a békességnek tanácsosiban pedig vígasság. ²⁰Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesek nyavalyával. ²¹Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek; a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesek ő nála. ²²Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok elméje pedig kikiáltja a bolondságot. ²³A gyorsnak keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. ²⁴A férfiúnak elméjében való gyötrem megalázza azt; a jó szó pedig megvidámítja azt. ²⁵Útba igazítja az ő felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelyíti őket. ²⁶Nem süti meg a rest, a mit vadászásával fogott; de drága marhája az embernek serénysége. ²⁷Az igazságnak útjában van élet; és az ő ösvényének úta halhatatlanság.

13 A bölcs fiú [enged] atyja intésének; de a csúfoló semmi korgálásnak helyt nem ád. ²A férfi az ő szájának gyümölcséből él jóval; a hitlenek lelke pedig bosszúságtétellel. ³A ki megörzi az ő száját, megtartja önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az annak. ⁴Kivánsággal felindul, de hiába, restnek lelke; a gyorsak lelke pedig megkövередik. ⁵A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlölséggé tesz és megszegyenít. ⁶Az igazság megörzi azt, a ki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. ⁷Van, a ki hányja gazdagságát, holott semmije sincsen; viszont tetteti magát szegénynek, holott sok marhája van. ⁸Az ember életének váltsága lehet az ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenýegetést. ⁹Az igazak világossága

vígassággal ég; de az istenteleneknek szövétneke kialszik. ¹⁰Csak háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, a kik a tanácsot beveszik, bölcsesség van. ¹¹A hiábavalóságból keresett marha megkisebbül; a ki pedig kezével gyűjt, megőresz. ¹²A halogatott reménység beteggé teszi a szívet; de a megadatott kívánság életnek fája. ¹³Az ígének megútálója megrontatik; a ki pedig féli a parancsolatot, jutalmát veszi. ¹⁴A bölcsnek tanítása életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatása. ¹⁵Jó értelem ad kedvességet; a hitetleneknek pedig útja kemény. ¹⁶Minden eszes cselekszik bölcseséggel; a bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. ¹⁷Az istentelen követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyógyulás. ¹⁸Szegénység és gyalázat lesz azon, a ki a fenytéktől magát elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást, tiszteltetik. ¹⁹A megnyert kívánság gyönyörűséges a léleknek, és útálatosság a bolondoknak. ²⁰A ki jár a bölcssekkel, bölcs lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol. ²¹A bűnösöket követi a gonosz; az igazaknak pedig jóval fizet [Isten.] ²²A jó örökséget hágy unokáinak; a bűnösnek marhái pedig eltétnak az igaz számára. ²³Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van olyan, a ki igazságtalanságát által vész el. ²⁴A ki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig szereti azt, megkeresi őt fenytékkal. ²⁵Az igaz eszik az ő kívánságának meglegedéséig; az istentelenek hasa pedig szűkölködik.

14A bölcs asszony építi a maga házát; a bolond pedig önkezeléssel rontja el azt. ²A ki igazán jár, féli az Urat; a ki pedig elfordult az ő útában, megútálja őt. ³A bolondnak szájában van kevélységnek pálczája; a bölcsseknek pedig beszéde megtartja őket. ⁴Mikor nincsenek ökrök: tiszta a jászol; a gabonának bősége pedig az ökrök erejétől van. ⁵A hűséges tanú nem hazud; a hamis tanú pedig hazugságot bocsát szájából. ⁶A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs; a tudomány pedig az eszesnek könnyű. ⁷Menj el a bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak beszédét. ⁸Az eszesnek bölcsesége az ő útának megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás. ⁹A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az igazak között pedig jóakarát van. ¹⁰A szív tudja az ő lelke keserűségét; és az ő örömeben az idegen nem részes. ¹¹Az istenteleneknek háza elvész; de az igazaknak sátora megvirágzik. ¹²Van olyan út, [mely] helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út. ¹³Nevetés közben is fáj a szív; és végre az öröm fordul szomorúságra. ¹⁴Az ő útából elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú. ¹⁵Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz. ¹⁶A bölcs félven, eltávozik a gonosztól; a bolond pedig dühöngő és elbizakodott. ¹⁷A hirtelen haragú bolondságot cselekszik, és a cselszövő férfi gyűlölséges lesz. ¹⁸Bírják az esztelenek a bolondságot örökség szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak koszorúját. ¹⁹Meghajtják a gonoszok a jók előtt, és a hamisak az igazak kapujánál. ²⁰Még az ő felebarátjánál is útálatos a szegény;

a gazdagnak pedig sok a barátja. ²¹A ki megútálja az ő felebarátját, vétkezik; a ki pedig a szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az! ²²Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt szeretik? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek. ²³Minden munkából nyereség lesz; de az ajkaknak beszédéből csak szűkölködés. ²⁴A bölcsnek ékességök az ő gazdagságuk; a tudatlanok bolondsága [pedig csak] bolondság. ²⁵Leleket szűkölt meg az igaz bizonyosság; hazugságokat szól pedig az álnok. ²⁶Az Úrnak félelmében erős a bizodalom, és az ő fiainak lesz menedéke. ²⁷Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására. ²⁸A nép sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása. ²⁹A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; a ki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az. ³⁰A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothadása. ³¹A ki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, a ki könyörül a szűkölködőn. ³²Az ő nyavalyájába ejti magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is reménysége van. ³³Az eszesnek elméjében nyugszik a bölcsesség; a mi pedig a tudatlanokban [van,] magát [hamar] megismerheti. ³⁴Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek. ³⁵A királynak jóakarata van az eszes szolgálóhoz; haragja pedig a szegényenítőhöz.

15Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot. ²A bölcs nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. ³Minden helyeken [vannak] az Úrnak szemei, nézven a jókat és gonoszokat. ⁴A nyelv szelídsége életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme. ⁵A bolond megútálja az ő atyjának tanítását; a ki pedig megbecsüli a dorgálást, igen eszes. ⁶Az igaznak házában nagy kincs van; az istentelennek jövedelmében pedig háborúság. ⁷A bölcsseknek ajkaik hintegetnek tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes. ⁸Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az igazak könyörgése pedig kedves néki. ⁹Utálat az Úrnál az istentelennek útja; azt pedig, a ki követi az igazságot, szereti. ¹⁰Gonosz dorgálás [jő] arra, a ki útját elhagyja; a ki gyűlöli a fenytéket, meghal. ¹¹A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve. ¹²Nem szereti a csúfoló a feddést, [és] a bölcssekhez nem megy. ¹³A vidám elme megvidámítja az orcát; de a szívnek bánatja miatt a lélek megszomorodik. ¹⁴Az eszesnek elméje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot. ¹⁵Minden napjai a szegénynek nyomorúságosak; a vidám elméjűnek pedig szüntelen lakodalma [van.] ¹⁶Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek kincs, a hol háborúság van. ¹⁷Jobb a paréjnak étele, a hol szeretet van, mint a hízlalt ökor, a hol van gyűlölség. ¹⁸A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő pedig lecsendesíti a háborgást. ¹⁹A restnek útja olyan, mint a tövises sövény; az igazaknak pedig útja megegyengetett. ²⁰A bölcs fiú örvendezteteti az atyját; a bolond ember pedig megútálja

az anyját. ²¹A bolondság öröme az esztelennek; de az értelmes férfiú igazán jár. ²²Hiábavalók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. ²³Öröme van az embernek szája feleletében; és az idejében [mondott] beszéd, oh mely igen jó! ²⁴Az életnek úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van. ²⁵A kevélyeknek házát kiszakgatja az Úr; megerősíti pedig az özvegynék határát. ²⁶Útálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. ²⁷Megháborítja az ő házát, a ki követi a telhetetlenséget; a ki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. ²⁸Az igaznak elméje meggondolja, mit szóljon; az istenteleneknek pedig szája ontja a gonoszt. ²⁹Messze [van] az Úr az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését meghallgatja. ³⁰A szemek világa megvidámítja a szívet; a jó hír megerősíti a csontokat. ³¹A mely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bölcsnek között lakik. ³²A ki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; a ki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez. ³³Az Úrnak félelme a bölcseségnek tudománya, és a tisztességnél előtte jár az alázatosság.

16 Az embernél vannak az elme gondolatjai; de az Úrtól van a nyelv felelete. ²Minden útai tiszták az embernek a maga szemei előtt; de a ki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! ³Bizzad az Úrra a te dolgodat; és a te gondolatid véghez mennek. ⁴Mindent teremtett az Úr az ő maga céljára; az istentelent is a büntetésnek napjára. ⁵Útálatos az Úrnak minden, a ki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetetlen. ⁶Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól. ⁷Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi. ⁸Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal. ⁹Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását. ¹⁰Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő szája. ¹¹Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkö. ¹²Útálatos legyen a királyoknál istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősítettik meg a királyiszék. ¹³Kedvesek a királyoknak az igaz beszédek; és az igazmondót szereti [a király.] ¹⁴A királynak felgerjedt haragja [olyan, mint] a halál követe; de a bölcs férfiú leszállítja azt. ¹⁵A királynak vidám orcájában élet van; jóakarattal olyan, mint a tavaszi eső fellege. ¹⁶Szerzeni bölcseséget, oh menynyivel jobb az aranyból; és szerzeni eszességet, kívánatosb az ezüstnél! ¹⁷Az igazak országútja eltávozás a gonosztól; megtartja magát az, a ki megőrzi az ő útát. ¹⁸A megromlás előtt kevélység [jár], és az eset előtt felfuvalkodottság. ¹⁹Jobb alázatos lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel. ²⁰A ki figyelmez az ígére, jót nyer; és a ki bíz az Úrban, oh mely boldog az! ²¹A ki elméjében bölcs, hívatik értelmesnek; a beszédnek pedig édessége neveli a tudományt. ²²Életnek kútfeje az értelem [annak], a ki bírja azt; de a bolondok fenýítéke bolondságuk. ²³A bölcsnek

elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt. ²⁴Lépesméz a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek. ²⁵Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. ²⁶A munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert az ő szája kényszeríti őt. ²⁷A haszontalan ember gonoszt ás ki, és az ő ajkain mintegy égő tűz van; ²⁸A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat. ²⁹Az erőszakos ember elhiteti az ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. ³⁰A ki behúnyja szemeit, [azért teszi], hogy álnokságot gondoljon; a ki összeszorítja ajkait, [már] véghez vitte a gonosságot. ³¹Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találatik. ³²Jobb a hosszútűrő az erősélnél; és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, a ki várost vesz meg. ³³Az [ember] kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete.

17 Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háborúság van. ²Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek részét veszi. ³Az olvasztótégely az ezüst számára van, és a kemence az aranyéra; a szívek vizsgálója pedig az Úr. ⁴A gonosztévő hallgat az álnok beszédekre, a csalárd hallgat a gonosz nyelvre. ⁵A ki megcsúfolja a szegényt, gyalázzal illeti annak Teremtőjét; a ki gyönyörködik [másnak] nyomorúságában, büntetlen nem lésson! ⁶A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák. ⁷Nem illik a bolondnak az ékes beszéd; még kevésbé a tisztességesnek a hazug beszéd. ⁸Drága kő az ajándék elfogadójának szemei előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik. ⁹Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki pedig ismétlen előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is. ¹⁰Foganatosb a dorgálás az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. ¹¹Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen követ bocsáttatik ellene. ¹²Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az ő bolondságában. ¹³A ki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz annak házától. ¹⁴[Mint] a ki árvizet szabadít el, [olyan] a háborúság kezdete; azért minekelötte kihatna, hagyj el a versengést. ¹⁵A ki igaznak mondja a bűnöst, és kárhoztatja az igazat, útálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. ¹⁶Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a bölcsesség megszerzésére, holott nincsen néki elméje? ¹⁷Minden időben szeret, a ki [igaz] barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. ¹⁸Értelmetlen ember az, a ki kezét adja, fogadván kezességet barátja előtt. ¹⁹Szereti a gonoszt, a ki szereti a háborúságot; a ki magasítja kapuját, romlást keres. ²⁰Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az ő nyelvvel gonosz, esik nyomorúságba. ²¹A ki szül bolondot, [szüli] ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja. ²²A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáraztja a csontokat. ²³A kebelből [kivett] ajándékot az istentelen elveszi, a törvény útának elfordítására. ²⁴Az eszesnek orcájából

kitetszik a bölcsesség; a bolondnak pedig szemei [országolnak] a földnek végéig. ²⁵Búsulása az ő atyjának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége. ²⁶Még megbírságotlani is az igazat nem jó, a tisztességest megverni igazságáért. ²⁷A ki megtartóztatja beszédét, az tudós ember, és a ki higgadt lelkű, az értelmes férfiú. ²⁸Még a bolond is, amikor hallgat, bölcsnek ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

18A maga kívánsága után megy az agyas ember, minden igaz bölcsesség ellen dühösködik. ²Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. ³Mikor eljő az istentelen, eljő a megútáltas, és a szidalommal a gyalázat. ⁴Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó patak a bölcseségnek kútfeje. ⁵A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. ⁶A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő szája ütésekért kiált. ⁷A bolondnak szája az ő romlása, és az ő beszédei az ő életének töre. ⁸A susárlónak beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét áthatják. ⁹A ki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, a ki tönkre tesz. ¹⁰Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátoroságos léssen. ¹¹A gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint a magas kőfal, az ő gondolatja szerint. ¹²A megromlás előtt felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség előtt pedig alázatosság van. ¹³A ki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. ¹⁴A férfiú lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelket ki viseli el? ¹⁵Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bölcsenek füle tudományt keres. ¹⁶Az embernek ajándéka szabad utat szerez néki, és a nagyoknak orczája elé viszi őt. ¹⁷Igaza van annak, a ki első a perben; mígnem eljő az ő peresfele, és megvizsgálja őt. ¹⁸A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az erőseket elválasztja. ¹⁹A felingerelt atyafiú [erős] az erős városnál, és [az ilyen] versengések olyanok, mint a vár zárja. ²⁰A férfi szájának hasznával elégedik meg az ő belseje; az ő beszédének jövedelmével lakik jól. ²¹Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában [van], és a [miképen] kiki szeret azzal élni, [úgy] eszi annak gyümölcsét. ²²Megnyerte a jót, a ki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól! ²³Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen felel. ²⁴Az ember, a kinek [sok] barátja van, széttöretik; de van barát, a ki ragaszkodóbb a testvérnél.

19Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz nyelvűnél, a ki bolond. ²A lélek sem jó tudomány nélkül; és a ki [csak] a lábával siet, hibázik. ³Az embernek bolondsága fordítja el az ő útát, és az Úr ellen haragszik az ő szíve. ⁴A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az ő barátja elválik. ⁵A hamis tanú büntetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem szabadul. ⁶Sokan hizelegnek a nemeslelkű embernek, és minden barát az adakozóé. ⁷A szegényt minden atyjafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltűnnek. ⁸A ki értelmet szerez, szereti az életét, a ki megörzi az

értelmességet, jót nyer. ⁹A hamis bizonyosság nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. ¹⁰Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem [illik] a szolgának uralkodni a fejedelmeken. ¹¹Az embernek értelme hosszútűróvé teszi őt; és ékességére van néki elhallgatni a vétket. ¹²Mint az ifjú oroszlanak ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a füvön, az ő jóakarata. ¹³Romlása az ő atyjának a bolond fiú, és mint a szüntelen csepegés, az asszonynak zsémbelődése. ¹⁴A ház és marha atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. ¹⁵A restség álomba merít, és a lomha lélek megéhezik. ¹⁶A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki nem vigyáz útaira, meghal. ¹⁷Kölcsön ad az Úrnak, a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti néki. ¹⁸Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény [felőle;] de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod. ¹⁹A nagy haragú [ember] büntetést szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled [haragját.] ²⁰Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. ²¹Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg. ²²A mit leginkább kell embernek kívánni, az irgalmasság az, és jobb a szegény a hazug férfúnál. ²³Az Úrnak félelme életre visz; és [az ilyen] meglegedve tölti az éjet, gonosszal nem illetetik. ²⁴Bemártja a rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. ²⁵Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz okosabb; és ha megdorgáld az eszeset, megérti a tudományt. ²⁶A ki atyjával erőszakoskodik, anyját elüzi: gyalázatos és megszegényítő fiú az. ²⁷Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, [mely téged arra visz], hogy a bölcseségnek igéjétől eltévedj. ²⁸A semmirevaló bizonyosság csúfolja a törvényt; az istentelenek szája elnyeli a gonosszást. ²⁹A csúfolóknak készítették a büntetések, és az ütések a bolondok hátának.

20A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs! ²Mint a fiatal oroszlan ordítása, olyan a királynak rettentése; a ki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen. ³Tisztesség az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. ⁴A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nincs mit. ⁵Mély víz a férfúnak elméjében a tanács; mindazáltal a bölcs ember kimeríti azt. ⁶A legtöbb ember talál valakit, a ki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat? ⁷A ki az ő tökéletességében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! ⁸A király, ha az ő ítélőszékiben ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat. ⁹Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok az én bűnömtől? ¹⁰A kétféle font és a kétféle mérték, útalatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. ¹¹Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. ¹²A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindkettőt. ¹³Ne szeresd az álmot, hogy ne légy szegény; nyisd fel a te szemeidet, [és] meglegészel kenyérrel. ¹⁴Hitvány, hitvány,

azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor dicsekedik. ¹⁵Van arany és drágagyöngyök sokasága; de drága szer a tudománnyal teljes ajak. ¹⁶Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. ¹⁷Gyönyörűséges az embernek az álnokságnak kenyerere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. ¹⁸A gondolatok tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. ¹⁹Megjeleníti a titkot, a ki rágalmozó; tehát a ki fecsegő szájú, azzal ne barátkozzál. ²⁰A ki az ő atyját vagy anyját megátkozza, annak kialszik szövéténeke a legnagyobb setéségben. ²¹A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik. ²²Ne mondd: bosszút állok rajta! Várjad az Urat, és megszabadít téged! ²³Útálatos az Úrnál a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó dolgok. ²⁴Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő útában? ²⁵Tör az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. ²⁶Szétészteríti a gonoszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. ²⁷Az Úrtól való szövétének az embernek lelke, a ki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét. ²⁸A kegyelmesség és az igazság megőrzik a királyt, megerősíti irgalmasság által az ő székét. ²⁹Az ifjaknak ékessége az ő erejük; és a véneknek díszje az ősz haj. ³⁰A kékek [és] a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt! ²Az embernek minden úta igaz a maga szeméi előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. ³Az igazságnak és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál. ⁴A szemnek fenhéjazása és az elmének kevélysége: az istentelenek szántása, bűn. ⁵A szorgalmatosnak igyekezete csak gyarapodásra [van;] valaki pedig hirtelenkedik, csak szükségre [jut.] ⁶A hamisságnak nyelvvel gyűjtött kincs elveszett hiábavalósága azoknak, a kik a halált keresik. ⁷Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak igazságot cselekedni. ⁸Tekerget a bűnös embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. ⁹Jobb a tető ormán lakni, mint háborgó asszonyval, és közös házban. ¹⁰Az istentelennek lelke kíván gonoszt; [és] az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. ¹¹Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz bölcs; mikor pedig a bölcsét oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. ¹²Nézi az igaz az istentelennek házát, hogy milyen veszedelemben jutottak az istentelenek. ¹³A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik. ¹⁴A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben való ajándék kemény búsulást. ¹⁵Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság cselekedőinek. ¹⁶Az ember, a ki eltévelyedik az értelemnek útáról, az élet nélkül valók gyülekezősége nyugszik. ¹⁷Szűkölködő ember [lesz], a ki szereti az örömet; a ki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag! ¹⁸Az igazért váltságdíj az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen [büntettedik meg.] ¹⁹Jobb lakozni a pusztának földén, mint a feddő és haragos asszonyval. ²⁰Kivánatos kincs és

kenet van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltévelyedik azt. ²¹A ki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet. ²²A hősök városába felmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalnoknak erejét. ²³A ki megőrzi száját és nyelvét, megtartja életét a nyomorúságtól. ²⁴A kevély döllyősnek csúfoló a neve, a ki haragjában kevélységet cselekszik. ²⁵A restnek kívánsága megemésztí őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. ²⁶Egész nap kívánságtól gyötretik; az igaz pedig ad, és nem tartóztatja meg [adományát.] ²⁷Az istentelenek áldozatja útálatos; kivált mikor gonosz tettért viszi. ²⁸A hazug bizonyosság elvesz; a ki pedig [jól] figyelmez, örökké szól. ²⁹Megkeményíti az istentelen ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát. ³⁰Nincs bölcsesség, és nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen. ³¹Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úr a megtartás!

22 Kivánatosb a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstnél és aragnál a kedvesség jobb. ²A gazdag és szegény összetalálkoznak mindkettőt pedig az Úr szerzi. ³Az eszes meglátja a bajt és elrejtí magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják. ⁴Az alázatosságnak bére az Úr félelme, gazdagság és tisztesség és élet. ⁵Tövises [és] török vannak a gonosznak útában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár azoktól. ⁶Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól. ⁷A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak. ⁸A ki vet álnokságot, kárt nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtöretik. ⁹Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyereből a szegénynek. ¹⁰Űzd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszűnik a patvarkodás és a szidalmazás. ¹¹A ki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király. ¹²Az Úrnak szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét pedig felforgatja. ¹³A rest azt mondja: oroszlán van ottkin, az utcák közepén megölettetem. ¹⁴Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a szegény haragszik az Úr, oda esik. ¹⁵A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság; [de] a fenyítés vesszeje messze elüzi ő tőle azt. ¹⁶A ki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő [marháját]; a ki ad a gazdagnak: végre szűkölködéssé [jut.] ¹⁷Hajtsd füledet, és hallgassd a bölcsnek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztess az én tudományomra. ¹⁸Mert gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szívedben; legyenek együtt állandók a te ajkaidon! ¹⁹Hogy az Úrban legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma téged, igen, téged. ²⁰Nem írtam-é néked drága szép tanulságokat, tanácsokban és tudományban? ²¹Hogy tudodra adjam néked az igazság beszédinek bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldőidnek. ²²Ne rabold ki a szegényt, mert szegény ő; és a te kezed ne rontsd a nyomorultat a kapuban; ²³Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, és az ő kirablók életét elragadja. ²⁴Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj; ²⁵Hogy el ne tanulj az ő útait, és tört ne keress tennen magadnak. ²⁶Ne légy azok közt, a kik kézbe csapnak, a kik adósságért kezeskednek. ²⁷Ha nincs néked miből

megadnod; miért vegye el a te ágyadat te alólad? ²⁸Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. ²⁹Láttál-e az ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

23 Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtted. ²És kést tégy a torkodra, ha mértékletlen vagy. ³Ne kívánd az ő csemegeit; mert ezek hazug étkek. ⁴Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagulj [ez ilyen testi] eszességedtől szünjél meg. ⁵Avagy a te szemeidet veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyasok, amelyek szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az ég felé elrepül! ⁶Ne egyél az irigy szeműnek étkeiből, és ne kívánd az ő csemegeit; ⁷Mert mint a ki számíthatja [a falatot] magában, olyan ő: egyél és igyál, azt mondja te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád. ⁸A te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes beszédedet csak hiába vesztegeted. ⁹A bolondnak hallására ne szólj; mert megútálja a te beszédednek bölcsességét. ¹⁰Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj; ¹¹Mert az ő megváltójuk erős, az forgatja az ő ügyöket ellened! ¹²Add a te elmédet az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bölcs beszédekre. ¹³Ne vond el a gyermektől a fenytétet; ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. ¹⁴Te vesszővel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki. ¹⁵Szerelme fiaim, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is. ¹⁶És vígadoznak az én veséim, a te ajkaidnak igazmondásán. ¹⁷Ne irigykedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr félelmében [légy] egész napon; ¹⁸Mert [ennek] bizonyos vége van; a te várakozásod meg nem csalatkozik. ¹⁹Hallgass te, fiam, [engem,] hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. ²⁰Ne légy azok közül való, a kik borral dözsolnek; azok közül, a kik hússal dobzódnak. ²¹Mert a részeges és dobzódo szegény lesz, és rongyokba öltöztet az aluvás. ²²Hallgassd a te atyádat, a ki nemzett téged; és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhedik. ²³Szerezz igazságot, és el ne adj; bölcseséget és erkölcsöt és eszességet. ²⁴Igen örül az igaznak atyja, és a bölcsnek szülője annak vígadoz. ²⁵Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd. ²⁶Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék. ²⁷Mert mély verem a tisztátalan asszony, és szoros kút az idegen asszony. ²⁸És az, mint a tolvaj leleselkedik, és az emberek közt a hitetleneket szaporítja. ²⁹Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? ³⁰A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. ³¹Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlik, ³²Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. ³³A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elméd gondol gonosztságot. ³⁴És olyan leszel, mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árbóczfának tetején. ³⁵Ütöttek engem, nékem nem fáj; vertek, nem éreztem! Mikor ébrednek fel? Akkor folytatom, ismét megkeresem

azt.

24 Ne irigykedjél a gonosztevőkre, se ne kívánj azokkal lenni. ²Mert pusztítást gondol az ő szívök, és bajt szólnak az ő ajkaik. ³Bölcsesség által építtetik a ház, és értelemmel erősíttetik meg. ⁴És tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával. ⁵A bölcs férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű. ⁶Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok tanácsasága által van. ⁷Magas a bolondnak a bölcsesség; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. ⁸A ki azon gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt cselszövőnek hívják. ⁹A balgatag dolognak gondolása bűn; és a rágalmozó az ember előtt útálatos. ¹⁰Ha lágyan viselted magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te erőd. ¹¹Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra vitetnek, és a kik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg! ¹²Ha azt mondanád: imé, nem tudtuk ezt; nemde, a ki vizsgálja az elméket, ő érti, és a ki őrzí a te lelkedet, ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet. ¹³Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színméz édes a te ínyednek. ¹⁴Ilyennek ismerd a bölcseséget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálsz, akkor lesz jó véged, és a te reménységed el nem vész! ¹⁵Ne leleselkedjél, oh istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházát! ¹⁶Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkel azért; az istentelenek pedig [csak egy] nyavalyával is elvesznek. ¹⁷Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj; és mikor megütközik: ne vígadjon a te szíved, ¹⁸Hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az ő haragját [te reád.] ¹⁹Ne gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irigykedjél az istentelenekre; ²⁰Mert a gonosznak nem lesz [jó] vége, az istentelenek szövétneke kialszik. ²¹Féld az Urat, fiam, és a királyt; a pártütők közé ne elegyedjél. ²²Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és e két rendbeliek büntetését ki tudja? ²³Ezek is a bölcsek [szavai.] Személyt válogatni az ítéletben nem jó. ²⁴A ki azt mondja az istentelennek: igaz vagy, ezt megátkozzák a népek, megútálják a nemzetek. ²⁵A kik pedig megfeddik [a bűnöst,] azoknak gyönyörűségekre lesz, és jó áldás száll reájok! ²⁶Ajkakat csókolgat az, a ki igaz beszédeket felel. ²⁷Szerezd el kívül a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házat. ²⁸Ne légy bizonyosság ok nélkül a te felebarátod ellen; avagy ámitanal-é [valakit] a te ajkaiddal? ²⁹Ne mondd ezt: a miképen cselekedett én velem, úgy cselekszem ő velem; megfizetek az embernek az ő cselekedete szerint. ³⁰A rest embernek mezejénél elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. ³¹És imé, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kögyepűje elromlott vala. ³²Melyet én látván gondolkodám, és nézván, [ezt] a tanulságot vevém abból: ³³Egy kis álom, egy kis szunynyadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, ³⁴És így jö el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.

25Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedettek Ezékiásnak, a Júda királyának emberei. ²Az Istennek tisztességére van a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot kikutatni. ³Az ég magasságra, a föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. ⁴Távolítsd el az ezüsből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: ⁵Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősítetted igazsággal az ő széke. ⁶Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; ⁷Mert jobb, ha [azt] mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetted néked a tisztességes előtt, a kit láttak a te szemeid. ⁸Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy [azt] ne [kelljen kérdened,] mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. ⁹A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; ¹⁰Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatot el ne távozzék. ¹¹[Mint az] arany alma ezüst tányéron: [olyan] a helyén mondott ige! ¹²[Mint az] arany függő és színarany ékesség: [olyan] a [bölcs intő a szófogadó fölnél. ¹³Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvidámítja. ¹⁴[Mint a] felhő és szél, melyekben nincs eső: [olyan] a férfiú, a ki kérkedik hamis ajándékkal. ¹⁵Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. ¹⁶Ha mézet találsz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt. ¹⁷Ritkán tedd lábadat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg ne gyűlöljön téged. ¹⁸Pöröly és kard és éles nyíl az olyan ember, a ki hamis bizonyosságot szól felebarátja ellen. ¹⁹[Mint a] romlott fog és kimarjult láb: [olyan a] hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején. ²⁰[Mint a] ki leveti ruháját a hidegnek idején, [mint] az eczet a sziklón: olyan, a ki éneket mond a bánatos szívű ember előtt. ²¹Ha éheznek, a ki téged gyűlöl: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet; ²²Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és az Úr megfizeti néked. ²³Az északi szél esőt szül; és haragos ábrázatot a suttagó nyelv. ²⁴Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszony nyál, és közös házban. ²⁵[Mint] [a] hideg víz a megfáradt embernek, [olyan] a messze földről való jó hírhallás. ²⁶[Mint a] megháborított forrás és megromlott kút, [olyan] az igaz, a ki a gonosz előtt ingadozik. ²⁷Igen sok mézet enni nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? ²⁸[Mint] a megromlott és kerítés nélkül való város, [olyan] a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

26Mint a hó a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tisztesség. ²Miképpen a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképpen az ok nélkül való átok nem száll az emberre. ³Ostor a lónak, fék a szárnak; és vessző a bolondok hátának. ⁴Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; ⁵Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga szemei előtt. ⁶A ki bolond által izen valamit, lábait vagdalja el magának, és bosszúságot

szerez. ⁷[Mint] a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában. ⁸Mint a ki követ köt a parittyába, úgy [cselekszik,] a ki a bolondnak tisztességet tesz. ⁹[Mint] a részeg ember kezébe akad a tövis, [úgy akad] az eszes mondás a bolondoknak szájába. ¹⁰Mint a lövöldöző, a ki mindent megsebez, olyan az, a ki bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. ¹¹Mint az eb megtér a maga okadására, úgy a bolond megkettőzteti az ő bolondságát. ¹²Láttál-e oly embert, a ki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől [jobb] reménység legyen, hogynem mint a felől! ¹³Azt mondja a rest: ordító [oroszlán] van az úton! oroszlán van az utcákon! ¹⁴[Mint] az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. ¹⁵Ha a rest az ő kezét a tálba nyujtotta, resteli azt csak szájához is vinni. ¹⁶Bölcsőbb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos feleletet ad. ¹⁷Kóbor ebet ragad fölön, a ki felháborodik a perpatvaron, a mely őt nem illeti. ¹⁸Mint a balga, a ki tüzet, nyilakat és halálos szerszámokat lövöldöz, ¹⁹Olyan [az], a ki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! ²⁰Ha a fa elfogy, kialuszik a tűz; ha nincs súsárló, megszűnik a háborgás. ²¹Mint az elevenszénre a holtszén, és a fa a tűzre, [olyan] a háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyújtására. ²²A fondorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a szív belsejét. ²³[Mint] a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, [olyanok] a gyulasztó ajkak a gonosz szív mellett. ²⁴Az ő beszédeivel másnak tetteti magát a gyűlölő, holott az ő szívében gondol álnokságot. ²⁵Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét iszonyatosság van szívében. ²⁶Elfedezett a gyűlölség csalással; de nyilvánvalóvá lesz az ő gonoszúsága a gyülekezetben. ²⁷A ki vermet ás [másnak], abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ, arra gurul vissza. ²⁸A hazug nyelv gyűlöli az általa megrontott [embert], és a hízelkedő száj romlást szerez.

27Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap [tereád.] ²Dicsérjen meg téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. ³Nehézség van a köben, és teher a fővényben; de a bolondnak haragja nehezebb mind a kettőnél. ⁴A búsulásban kegyetlenség [van,] és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt? ⁵Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. ⁶Jószándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölőnek csókja. ⁷A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű édes. ⁸Mint a madárka, ki elbujdosott fészektől, olyan az ember, a ki elbujdosott az ő lakóhelyétől. ⁹[Mint] a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes [szavai is, melyek] lelke tanácsából [valók.] ¹⁰A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfiának házába be ne menj nyomorúságnak idején. Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál. ¹¹Légy bölcs fiam, és vidámítsd meg az én szívemet; hogy megfelelhessék annak, a ki engem ócsárol. ¹²Az eszes meglátja a bajt,

elrejt magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják.¹³Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg.¹⁴A ki nagy hangon áldja az ő barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdoníttatik néki.¹⁵A sebes záporosó idején való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonlók.¹⁶Valaki el akarja azt rejteni, szelet rejt el, és az ő jobbjá olajjal találkozik.¹⁷[Miképen] egyik vassal a másikat élesítik, [a képen] az ember élesíti az ő barátjának orczáját.¹⁸[Mint] a ki őrzí a fűgét, eszik annak gyümölcséből, úgy a ki az ő urára vigyáz, tiszteltetik.¹⁹Mint a vízben egyik orca a másikat [megmutatja,] úgy egyik embernek szíve a másikat.²⁰[Mint] a sír és a pokol meg nem elégednek, [úgy] az embernek szemei meg nem elégednek.²¹[Mint] az ezüst a tégelyben, és az arany a kemenczében [próbáltatik meg, úgy] az ember az ő hírneve szerint.²²Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel a megtört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága.²³Szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét, gondoldj a nyájakra.²⁴Mert nem örökkévaló a gazdagság, és vajjon a korona nemzetségről nemzetségre lesz-e? ²⁵[Mikor] levágotott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és begyűjtettek a hegyekről a fűvek: ²⁶Vannak juhaid a te ruházatomra, és kecskebakok mezőnek árául, ²⁷És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálólányaidnak ételül.

28Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroslán, bátrak. ²Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. ³A szegény ember [böl támadott] elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyeret. ⁴A kik elhagyják a törvényt, de a dicserik a latrokat; de a kik megtartják a törvényt, harcolnak azokkal. ⁵A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik pedig keresik az Urat, mindent megértenek. ⁶Jobb a szegény, a ki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló istentelen, a ki gazdag. ⁷A ki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; a ki pedig társalkodik a dobozódoókkal, gyalázzal illeti atyját. ⁸A ki öregbíti az ő marháját kamattal és uzsorával, annak gyűjt, a ki könyörül a szegényeken. ⁹Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos. ¹⁰A ki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga esik bele; a tökéletesek pedig örökség szerint bírják a jót. ¹¹Bölcs az ő maga szemei előtt a gazdag ember; de az eszes szegény megvizsgálja őt. ¹²Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. ¹³A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. ¹⁴Boldog ember, a ki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti az ő szívét, bajba esik. ¹⁵Mint az ordító oroslán és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen. ¹⁶Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomó is; [de] a ki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabbítja napjait. ¹⁷Az ember, a kit ember-vér terhel, a sírig fut;

senki ne támogassa őt. ¹⁸A ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul két úton jár, egyszerre elesik. ¹⁹A ki munkálja az ő földét, megelégedik étellel; a ki pedig hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. ²⁰A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad. ²¹Személyt válogatni nem jó; mert [még] egy falat kenyérért [is] vétkezhetik az ember. ²²Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és nem veszi észre, hogy szükség jő reá. ²³A ki megfeddi az embert, végre [is] inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű. ²⁴A ki megrabolja az atyját, és anyját és azt mondja: nem véték! társa a romboló embernek. ²⁵A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig bízik az Úrban, megerősödik. ²⁶A ki bízik magában, bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. ²⁷A ki ad a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig elrejtja a szemét, megsokasulnak rajta az átkok. ²⁸Mikor felemeltetnek az istentelenek, elrejtí magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnek az igazak.

29A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul. ²Mikor öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, sóhajt a nép. ³A bölcsesség-szerető ember megvidámítja az ő atyját; a ki pedig a paráznákhoz adja magát, elveszti a vagyont. ⁴A király igazsággal erősíti meg az országot; a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. ⁵A férfiú, a ki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. ⁶A gonosz ember vétkében tör van; az igaz pedig énekel és vígad. ⁷Megérti az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig nem tudja megérteni. ⁸A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bölcsenek elfordítják a haragot. ⁹Az eszes ember, ha ketekedik a bolonddal, akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugalom. ¹⁰A vérszomjasak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak pedig oltalmazzák annak életét. ¹¹Az ő egész indulatját előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesíti azt. ¹²A mely uralkodó a hamisságnak beszédire hallgat, annak minden szolgálai latrok. ¹³A szegény és az uzsorás ember összetalálkoznak; mind a kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. ¹⁴A mely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké megáll. ¹⁵A vessző és dorgálás bölcseséget ad; de a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját. ¹⁶Mikor nevednek az istentelenek, nevedek a vétek; az igazak pedig azoknak esetét megérik. ¹⁷Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugalomhoz hoz néked, és szerez gyönyörűséget a te lelkednek. ¹⁸Mikor nincs [mennyei] látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! ¹⁹[Csak] beszéddel nem tanul meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. ²⁰Láttál-e beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond felől több reménység van, hogynem a felől! ²¹A ki lágyan neveli gyermekétől fogva az ő szolgáját, végre az lesz a fiú. ²²A haragos szolga hűbort szerez; és a dühösködőnek sok a vétke. ²³Az embernek kevélysége megalázza őt; az alázatos pedig tisztességet

nyer. ²⁴A ki osztozik a lopóval, gyűlöli az magát; hallja az esküt, de nem vall. ²⁵Az emberektől való félelem tört vet; de a ki bízik az Úrban, kiemeltetik. ²⁶Sokan keresik a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól [van] kinek-kinek ítélete. ²⁷Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és iszonyat az istentelenek az igaz úton járó.

30Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfiú Itielnek, Itielnek és Ukálnak. ²Minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi értelem én bennem. ³És nem tanultam a bölcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. ⁴Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? ⁵Az Istennek teljes beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak. ⁶Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy. ⁷Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. ⁸A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel. ⁹Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével! ¹⁰Ne rágalmazd a szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhődnöd ne kelljen. ¹¹[Van oly] nemzetség, a ki az ő atyját átkozza, és az ő anyját nem áldja. ¹²[Van] nemzetség, a ki a maga szemei előtt tiszta, pedig az ő rútságából ki nem tisztított. ¹³[Van] kevély szemű nemzetség, és a kinek szemöldökei igen fellátnak! ¹⁴[Van] olyan nemzetség, a kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai kések; hogy a szegényeket kiemésszék e földről, és az emberek közül a szűkölközőket. ¹⁵A nadálynak két leánya van: addsa, addsa! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég; ¹⁶A sír és a meddő asszony, a föld meg nem elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég! ¹⁷A szemet, mely megcsúfolja atyját, vagy megútálja az anyja iránt való engedelmisséget, kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. ¹⁸E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot nem tudom: ¹⁹A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kösziklán, a hajónak nyomát a mély tengerben, és a férfiúnak útát a leányzóval. ²⁰Ilyen a paráználkodó asszonynak úta; eszik, azután megtörli száját és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. ²¹Három [dolog] alatt indul meg a föld, és négyet nem szenvedhet el. ²²A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor elég kenyere van, ²³A gyűlölt asszony alatt, ha [mégis] férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz az ő asszonyának. ²⁴E négy apró állata [van] a földnek, a melyek bölcsék, elmések: ²⁵A hangyák erőtlén nép, mégis megkeresik nyárban a magok eledelét; ²⁶A marmoták nem hatalmas nép, mégis kösziklán csinálják az ő házokat; ²⁷Királyuk nincs a sáskáknak, mindazáltal mindnyájan szép renddel mennek ki; ²⁸A pókot kézzel megfoghatod,

mégis ott van a királyok palotáiban. ²⁹Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a mely jól jár. ³⁰Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el nem fut senki elől; ³¹A harcra felékesített ló, vagy a kecskebak, és a király, a kinek senki nem mer ellene állani. ³²Ha bolond voltál felfuvalkodásodban, vagy ha meggondoltad: kezdet szájadra vessed. ³³Mert [miképen] a ki tejet köpül, vajjat csinál; és a ki keményen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki: [úgy] a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

31Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. ²Mit [szóljak,] fiam? mit, én méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke? ³Ne add asszonyoknak a te erődöt, és a te útaidat a királyok eltörlőinek. ⁴Távol legyen a királyoktól, oh Lemuel, távol legyen a királyoktól a bornak itala; és az uralkodóktól a részegítő ital keresése. ⁵Hogy mikor iszik, el ne felejtkezzék a törvényről, és el ne fordítsa valamely nyomorultnak igazságát. ⁶Adjatok a részegítő italt az elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. ⁷Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az ő nyavalyájáról ne emlékezzen meg többé. ⁸Nyisd meg a te szádát a mellett, a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemre. ⁹Nyisd meg a te szádát, ítéld igazságot; forgasd ügyét a szegénynek és a szűkölközőnek! ¹⁰Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket. ¹¹Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy. ¹²Jóval illeti őt és nem gonosszal, az ő életének minden napjaiban. ¹³Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. ¹⁴Hasonló a kereskedő hajókhöz, nagy messziről behozza az ő eledelét. ¹⁵Felkel még éjjel, eledelt ad az ő házának, és rendel ételt az ő szolgálóleányinak. ¹⁶Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt plántál. ¹⁷Az ő derekát felövezi erővel, és megerősíti karjait. ¹⁸Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. ¹⁹Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. ²⁰Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölközőnek. ²¹Nem félti az ő házanépét a hótól; mert egész házanépe karmazsinba öltözött. ²²Szönyegeket csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. ²³Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartományának véneivel. ²⁴Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet ad a kereskedőnek. ²⁵Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak. ²⁶Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. ²⁷Vigyáz a házanépe dolgára, és restségnek étkét nem eszi. ²⁸Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicséri őt: ²⁹Sok leány munkálkodott serénységgel; de te meghaladod mindazokat! ³⁰Csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony félti az Urat, az szerez dicséretet magának! ³¹Adjatok ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!

Prédikátor

1A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. **2**Felette nagy hiábavalóság, azt mondja a prédikátor, felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! **3**Micsoda haszna van az embernek minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap alatt? **4**Egyik nemzetség elmegy, és a másik eljő; a föld pedig mindörökké megmarad. **5**És a nap feltámad, és elnyugszik a nap; és az ő helyére siet, a hol ő [ismét] feltámad. **6**Siet délre, és átmegy észak felé; körbekerbe siet a szél, és a maga keringéséhez visszatér a szél. **7**Minden folyóvíz siet a tengerbe; mindazáltal a tenger mégis meg nem telik: akármicsoda helyre a folyóvizek siessenek, ugyanazon helyre térnek vissza. **8**Minden dolgok [mint] fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégednék meg a szem látván, sem be nem teljesednék hallásával a fül. **9**A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. **10**Van valami, a miről mondják: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek mi előttünk voltak. **11**Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az utolsó dolgokról is, melyek jövendők, nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. **12**Én prédikátor, királyi voltam Izraelnek Jeruzsálemben. **13**És adám az én elmémet mindazok vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötrődjenek vele. **14**Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és ímé minden csak hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme. **15**Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható. **16**Szóltam az én elmémnel, mondván: ímé, én nagygyá lettem, és gyűjtöttem bölcseséget mindazok felett, a kik fők voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmém bőven látott bölcseséget és tudományt! **17**Adtam annakfelette az én elmémet a bölcseségnek tudására, és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme.

2Mert a bölcsességnek sokaságában sok búsulás van, és valaki öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet. **2**Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vígan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És ímé, az is hiábavalóság! **3**A nevetésről azt mondom: bolondság! a vígasságról pedig: mit használ az? **4**Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra

adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és előveszem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek az ég alatt, az életök napjainak száma szerint. **5**Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak házakat; ülteték magamnak szőlőket. **6**Csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és ülteték beléjük mindenféle gyümölcsstermő fákat. **7**Csinálék magamnak víz[tartó] tavakat, hogy azokból öntözzem a fáknak sarjadó erdejét. **8**Szerzék szolgálókat és szolgálókat, házamnál nevedett szolgálaim is voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájaival is többel bírtam mindazoknál, a kik voltak én előttem Jeruzsálemben. **9**Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágaságait és tartományokat; szerzék magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörüségit, asszonyt és asszonyokat. **10**És nagygyá levék és megnevekedém mindazok felett, a kik előttem voltak Jeruzsálemben; az én bölcsességem is helyén volt. **11**Valamit kívánnak vala az én szemeim: meg nem fogtam azoktól, meg sem tartóztattam az én szívemet semmi vígasságtól, hanem az én szívem örvendezett minden én munkám[mal gyűjtött jók]ban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. **12**És tekinték minden dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkámra, mit fáradsággal végeztem vala; és ímé, az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak semmi haszna a nap alatt! **13**Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és esztelenséget, az az hogy mit [cselekesz]nek az emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen cselekedtek. **14**És látám, hogy hasznosb a bölcsesség a bolondságnál, miképen hasznosb a világosság a setétségénél. **15**A bölcsnek szemei [vannak] a fejében; a bolond pedig setétben jár; de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végök lesz mindezeknek. **16**Annakokáért mondtam az én elmémben: bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék tehát én is bölcsőbb? és mondek az én elmémben: ez is hiábavalóság! **17**Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindörökké; mivelhogy a következő időkben már mind elfelejtetnek: és miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. **18**Azért gyűlöltem az életet; mert gonosznak látszék nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert mindez hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **19**Gyűlöltem én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap alatt;

mivelhogy el kell hagynom azt oly embernek, a ki én utánam lesz. ²⁰És ki tudja, ha bölcs lesz-é vagy bolond? és [mégis] uralkodik minden munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez is hiábavalóság! ²¹Annakokáért elfordulék én, megfogván reménységtől az én szívemet minden munkám felől, melylyel munkálódtam a nap alatt. ²²Mert van oly ember, a kinek munkája [elvégeztetett] bölcseséggel, tudománnyal és jó kimenetellel; és oly embernek adja azt örökségül, a ki abban semmit sem munkálkodott. Ez is hiábavalóság és nagy gonosz! ²³Mert micsoda marad meg az embernek minden ő munkájából és elméjének nyughatatlanságából, melylyel ő munkálódott a nap alatt? ²⁴Holott minden napja bánat, és búsulás az ő foglalatossága, még éjjel is nem nyugodott az ő elméje. Ez is hiábavalóság! ²⁵Nincsen csak e jó is az embernek hatalmában, hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozzék gyönyörűségben az ő munkájából; ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. ²⁶Mert kicsoda ehetnék és élhetne gyönyörűségére rajtam kívül? ²⁷Mert az embernek, a ki jó az ő szemei előtt, adott [Isten] bölcseséget és tudományt és örömet; a bűnösnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy adja annak, a ki jó az Isten előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

3Mindennek rendelt ideje [van], és ideje [van] az ég alatt minden akaratnak. ²Ideje [van] a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültetettett. ³Ideje [van] a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. ⁴Ideje [van] a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek. ⁵Ideje [van] a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölegetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. ⁶Ideje [van] a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megörzésnek és ideje az eldobásnak. ⁷Ideje [van] a szakgatásnak és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak. ⁸Ideje [van] a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek. ⁹Micsoda haszna van a munkásnak abban, a miben ő munkálkodik? ¹⁰Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. ¹¹Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az [emberek] elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja [mindazt] a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig. ¹²Megismertem, hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen [kiki,] és hogy [a maga] javát cselekedje az ő életében. ¹³De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek ajándéka. ¹⁴Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt a végre míveli, hogy az ő orczáját rettegjék. ¹⁵A mi [most] történik, régen megvan, és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmúlt. ¹⁶Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnakvalók már semmit nem örvendeztek ő benne. Mert ez is

helyén latorság van. ¹⁷És mondék magamban: az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden [ember] akaratjának ideje van, és minden dolognak ő nála. ¹⁸Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt [van ez így], hogy kiválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktan állatok[hoz hasonló]. ¹⁹Az emberek fiainak vége hasonló az oktan állatnak végéhez, és egyenlő végök van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktan állatoknál, mert minden hiábavalóság. ²⁰Mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porrá lesz. ²¹Vajjon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-é; és az oktan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? ²²Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része [e világban:] mert ki hozhatja őt [vissza,] hogy lássa, mi lesz ő utána?

4Viszont látám én mind a nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnek, és ímé, [nyilván van] azoknak, a kik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vigasztalójok nincs nekik; és az őket nyomorgatóknak kezeiből erőszakotélt [szenvednek], és vigasztalójuk nincs nekik. ²És dicsérem én a megholtakat, a kik már meghaltak vala, az élők felett, a kik még élnek; ³De mind a kettőnél boldogabbnak azt, a ki még nem lett, a ki nem látta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt történik. ⁴És látám én, hogy minden dolgát és minden ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való irigységből [rendeli;] annakokáért ez is hiábavalóság és lélek-fájdalom! ⁵A bolond egybekapcsolja a kezeit, és megemésztí a maga testét. ⁶Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint mind a két maroknak teljessége nagy munkával és lelki gyötrelmellel. ⁷Viszont láték a nap alatt [más] hiábavalóságot. ⁸Van [oly ember], a ki egymaga van és nincs [vele] másik, sem fia, sem atyjafia nincs; mindazáltal nincs vége minden ő fáradságának, és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, [hogy azt mondaná:] vajjon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet [minden] jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság! ⁹Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vala az ő munkájokból. ¹⁰Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, a ki őt felemelje. ¹¹Hogyha együtt fekszenek is ketten, megmelegszenek; az egyedülvaló pedig mimódon melegedhetik meg? ¹²Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármas kötél nem hamar szakad el. ¹³Jobb a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, a ki nem szenved el az intést többé. ¹⁴Mert [az] a fogságból [is] uralkodásra megy, holott [ennek] országában szegénységben született. ¹⁵Láttam a nap alatt járó minden élőket a második gyermek mellett; a ki amannak helyére lépendő vala. ¹⁶[És hogy] az egész sokaságnak nincs vége, mindazoknak, a kiknek ő élén volt; mindazáltal az utánok

hiábavalóság és lelki gyötrelme!

5Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekesznek. ²Ne gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen; ³Mert álom szokott következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből bolond beszéd. ⁴Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! ⁵Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. ⁶Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből [esett] ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. ⁷Mert a sok álomban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem az Istent féljed. ⁸Ha a szegényeknek nyomoríttatását, és a törvénynek és igazságnak elfordíttatását látod a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert [egyik] felsőrendű vigyáz a [másik] felsőrendűre, és ezek felett [még] felsőbbrendűek [vannak.] ⁹Az ország haszna pedig mindenekfelett a földművelést [kedvelő] király. ¹⁰A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és a ki szereti a sokaságot [nem telik be] jövedelemmel. Ez is hiábavalóság. ¹¹Mikor megszorodik a jószág, megszorodnak annak megemésztői is; mi haszna van azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? ¹²Édes az álom a munkásnak, akár sokat, akár keveset egyék; a gazdagnak pedig bővölködése, nem hagyja őt aludni. ¹³Van gonosz nyavalya, a melyet láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; ¹⁴Ugyanis az a gazdagság elvész valami szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. ¹⁵A mint kijött az ő anyjának méhéből, mezítelen megy ismét el, a mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit kezében elvinne. ¹⁶Annakokáért ez is gonosz nyavalya, hogy a mint jött, a képen megy el. Mi haszna van néki abban, hogy a szélnek munkálkodott? ¹⁷És hogy az ő teljes életében a setétben evett, sokszori haraggal, keserűséggel és búsulással? ¹⁸Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. ¹⁹És a mely embernek adott Isten gazdagságot és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyék abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! ²⁰Mert nem sokat emlékezik meg [az ilyen] az ő élete napjainak [számáról,] mivelhogy az ő szívének örömét az Isten kedveli.

6Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy [baj] az az emberen; ²Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi nélkül nem szütkölködik, valamit kívánhat lelkének, és az Isten nem engedi néki,

hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiábavalóság és gonosz nyavalya! ³Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése néki: azt mondom, hogy jobb annál az időtlen gyermek, ⁴Mert hiábavalóságra jött, setétségben megy el, és setétséggel fedeztetik be neve, ⁵A napot sem látta és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. ⁶Hogyha kétezer esztendőt élt volna is, és a jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-e minden? ⁷Az embernek minden munkája szájáért van; mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. ⁸Mert miben különbözik a bölcs a bolondtól, és miben a szegény, a ki az élők előtt járni tud? ⁹Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kívánsága; ez is hiábavalóság és a léleknek gyötrelme! ¹⁰Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, a ki hatalmasb nálánál. ¹¹Mert van sok beszéd, a mely a hiábavalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek [abban?] ¹²Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jó e világon, az ő hiábavaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölt el? Kicsoda az, a ki megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a nap alatt?

7Jobb a jó hír a drága kenetnél; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. ²Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az élő ember megemlékezik arról. ³Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orcának szomorúsága által jobbá lesz a szív. ⁴A bölcsnek elméje a siralmas házban [van], a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. ⁵Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését. ⁶Mert olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábavalóság! ⁷Mert a zsarolás megbolondítja a bölcs [embert] is, és az elmét elveszti az ajándék. ⁸Jobb akármilyen dolognak vége annak kezdetinél; jobb a tűrő, hogynem a kevély. ⁹Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében nyugszik. ¹⁰Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bölcseségből származik az ilyen kérdés. ¹¹Jó a bölcsesség az örökséggel, és előmenetelőkre van az [embereknek], a kik a napot látják. ¹²Mert a bölcsességnek árnyéka alatt, [és] a gazdagságnak árnyéka alatt [egyformán nyugszik az ember!] de a tudomány hasznosb, mivelhogy a bölcsesség életet ád az ő urainak. ¹³Tekintsd meg az Istennek cselekedetét; mert kicsoda teheti egyenessé, a mit ő görbévé tett? ¹⁴A jó szerencsének idején élj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerzette, a végre, hogy az ember semmit [abból] eszébe ne vegyen, [a mi] reá következik. ¹⁵Mindent láttam az én hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, a ki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, a ki [az ő életének napjait] meghosszabbítja az ő gonoszságában. ¹⁶Ne légy

felettből igaz, és felettből ne bölcselkedjél; miért keresnél magadnak veszedelmet? ¹⁷Ne légy felettből gonosz, és ne légy balgató; miért halnál meg idő előtt? ¹⁸Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezdet meg ne vond; mert a ki az Istent féli, mind ezektől megszabadul! ¹⁹A bölcsesség megerősíti a bölcseséget inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. ²⁰Mert nincs egy igaz ember is a földön, a ki jót cselekednék és nem vétkeznék. ²¹Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgálodat, hogy átkoz téged. ²²Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondtál egyebeknek. ²³Mind ezeket megpróbáltam az én bölcseségem által. [Mikor] azt gondolám, [hogy] bölcs vagyok, én tölem a [bölcsesség] távol vala. ²⁴Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? ²⁵Fordítám én magamat és az én szívemet a bölcseségnek és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévelygésnek balgatóságát. ²⁶És találtam [egy dolgot,] mely keservesb a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve olyan, mint a tör és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves, megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. ²⁷Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, ²⁸A mit az én lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. ²⁹Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

8Kicsoda hasonló a bölcshez, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bölcsesége megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázatjának erőssége megváltozik. ²Én [mondom,] hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. ³Ne siess elmenni az ő orczája elöl, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. ⁴Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? ⁵A ki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet; ⁶Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta; ⁷Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimódon lesz az? ⁸Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem szabadítja meg azt, a ki azzal él. ⁹Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. ¹⁰És azután láttam, hogy a gonoszok eltemetettek és [nyugalomra] mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejtettek a városban [olyanok,] a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! ¹¹Mivelhogy hamar a szentencia nem végeztetik el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve ő bennök, hogy gonoszt cselekedjenek

¹²Bár meghosszabbítja [életét] a bűnös, a ki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek leszen jól dolgok, a kik az ő orczáját félik; ¹³A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, [olyan lesz], mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. ¹⁴Van hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. ¹⁵Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világon, hanem hogy egyék, igyék és vígadjon; és ez kísérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ad néki Isten a nap alatt.

9Mikor adám az én szívemet a bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak [minden] fáradságot, a mely e földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal [az emberek] szeme álmodat nem lát): ²Akkor eszembe vetém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet végére: sőt ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére. ³Mert mindezt szívemre vettem, és pedig azért, hogy megvizsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsök és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van. ⁴Minden olyan, hogy mindenkit [érhet], egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztátalannak, mind annak, a ki áldozik, mind a ki nem áldozik, úgy a bűnösnek, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint a ki féli az esküvést. ⁵Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindenkinek egyenlő szerencséjük van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé [mennek.] ⁶Mert akárkinek, valaki minden élők közé csatlakozik, van reménysege; mert jobb az élő eb, hogynem a megholt oroslán. ⁷Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincs többé; mivelhogy emlékezetök elfelejtetett. ⁸Mind szeretetök, mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár elveszett; és többé semmi részök nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik. ⁹No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat; mert immár kedvesek Istennek a te cselekedetid! ¹⁰A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék. ¹¹Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábavaló életednek minden napjaiban, a melyeket [Isten] adott néked a nap alatt, a te hiábavalóságodnak minden napjaiban; ¹²omera ez a te részed a te életedben és a te munkádban, melylyel munkálódol a nap alatt. ¹²Valamit hatalmadban van cselekedni erő szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, a hová menendő vagy. ¹³Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a

viadal, és nem a bölcské a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek. ¹⁴Mert nem is tudja az ember az ő idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fia a gonosznak idején, mikor az eljő reájok hirtelenséggel. ¹⁵Ezt is bölcseségnek láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt. ¹⁶[Tudniillik, hogy egy] kicsiny város [volt,] és abban kevés ember [volt,] és eljött az ellen hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy erősségeket épített. ¹⁷És találtatott abban [egy] szegény ember, a ki bölcs volt, és az ő bölcseségével a várost megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. ¹⁸Akkor én azt mondtam: jobb a bölcsesség az erősségnél; de a szegéynek bölcsége útálatos, és az ő beszédit nem hallgatják meg. ¹⁹A bölcsenek nyugodt beszédét inkább meghallgatják, mint a bolondok közt uralkodónak kiáltását. ²⁰Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös sok jót vesz el. ²¹A megholt legyenek a patikáriusnak kenetit megbüdösítik, megerjesztik; [azonképen] hathatósabb a bölcsességnél tisztességnél egy kicsiny balgatagság. ²²A bölcs embernek szíve az ő jobbkezénél [van;] a bolondnak pedig szíve balkezénél. ²³A bolond, mikor az úton jár is, az ő elméje hiányos, és mindennek hirdeti, hogy ő bolond.

10 Mikor a fejedelemnek haragja felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert a szelídség nagy bűnöket lecsendesít. ²Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna, a mely a fejedelemtől származik. ³[Hogy] a bolondság nagy méltóságra helyzetetett, a gazdagok pedig alacsony [sors]ban ülnek. ⁴Láttam, hogy a szolgálk lovakon [ültek;] a fejedelmek pedig gyalog mentek a földön, mint a szolgálk. ⁵A ki vermet ás, abba beesik; és a ki a gypút elhányja, megmarja azt a kígyó. ⁶A ki a köveket helyökből kihányja, fájdalmat szenved azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a miatt. ⁷Ha a vas megtompul, és annak élit meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcsesség pedig [minden dolognak] eligazítására nagy előmenetel. ⁸Ha megharap a kígyó, a míg meg nem varázsoltatott, azután semmi haszna nincsen a varázslónak. ⁹A bölcs ember szájának beszédei kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. ¹⁰Az ő szája beszédinek kezdete bolondság, és az ő szája [beszédinek] vége gonosz balgatagság. ¹¹És a bolond szaporítja a szót, [pedig] nem tudja az ember, a mi következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt néki? ¹²A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a városba sem tud menni. ¹³Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. ¹⁴Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében esznek a [testnek] erejéért és nem az italért. ¹⁵A restség miatt elhanyaglik a házfedél, és a kezek restsége miatt csepeg a ház. ¹⁶Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor

vídámítja meg az élőket: és a pénz szerzi meg mindezeket. ¹⁷Még a te gondolatodban is a királyt ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak ne mondj; mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnyas állat is bevádolná a te beszédedet.

11 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálad azt. ²Adj részt hétnek vagy nyolcznak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. ³Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre; és ha leesik a fa délre vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. ⁴A ki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem arat. ⁵Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, a ki mindeneket cselekszik. ⁶Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind. ⁷Valóban, édes a világosság és jó a mi szemünkkel néznünk a napot. ⁸Mert ha sok esztendeig él az ember, mindazokban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségnek napjairól, mert az sok lesz. Valami eljövendő, mind hiábavalóság.

12 Örvendezz a te ifjúságodban, és vídámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útáiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von! ²Vesd el a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiábavalóság. ³És emlékezzél meg a te feremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönnek, és míg el nem jönnek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! ⁴A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holddal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. ⁵Az időben, mikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. ⁶És az ajtók kívül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok. ⁷Minden halmocskától is félnek, és [mindenféle] ijedelmek vannak az úton, és a mandolafa megvirágozik, és a sáska [nehezen] vonszolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az ő örökös házába, és az utcán körül járnak a sírók. ⁸Minekélőtte elszakadna az ezüst kötél és megromolna az arany palaczkocská, és a veder eltörné a forrásnál, és beletörné a kerék a kútba, ⁹És a por földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, a ki adta volt azt. ¹⁰Felette nagy hiábavalóságok, azt mondja a prédikátor, mindezek hiábavalóságok! ¹¹És azonfelül, hogy a prédikátor bölcs volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bölcs mondást. ¹²És igyekezett a prédikátor megtudni sok kívánságos beszédedet, igaz írást

és igaz beszédeket. ¹³A bölcsenek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak [szavai;] melyek egy pásztortól adattak. ¹⁴Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradtságára van a testnek. ¹⁵A dolognak summája, mindezeket hallván, [ez:] az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek földolga! ¹⁶Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz [legyen az.]

Énekek Éneke

1Énekek éneke, mely Salamoné. ²Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál. ³A te drága kenetid jók illatozásra; a te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged a leányok. ⁴Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeid, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. ⁵Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár sátrai [és] Salamon szőnyegei. ⁶Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek őrizőjévé tették engem, - a magam szőlőjét nem őriztem. ⁷Mondd meg nékem, [te.] a kit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol delettetsz délben; mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál? ⁸Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! jöjj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül. ⁹A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám. ¹⁰Szépek a te orczáid a [halántékra való] lánczokban, a te nyakad a gyöngysorokban. ¹¹Arany lánczokat csinálunk néked, ezüstből csinált gyöngyökkel. ¹²Mikor a király az ő asztalánál ül, nárdusnak jóillatja származik én tőlem. ¹³[Olyan] az én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. ¹⁴[Mint] az Engedi szőlőiben a cziprusfürt, [olyan] nékem az én szerelmesem. ¹⁵Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid [olyanok, mint] a galambok. ¹⁶Ímé, te [is] szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk zöldellő. ¹⁷A mi házainknak gerendái cédrusfák és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2Én Sáronnak rózsája [vagyok,] és a völgyek lilioma. ²Mint a liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok közt. ³Mint az almafa az erdőnek fái közt, olyan az én szerelmesem az ifjak közt. Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni; és az ő gyümölcse gyönyörűséges az én ínyemnek. ⁴Bevisz engem a borozó házba, és zászló felettem a szerelme. ⁵Erősítetek engem szőlővel, üdítetek fel engem almákkal; mert betegek vagyok a szerelemnek. ⁶Az ő balkeze az én fejem alatt van, és jobbkezevel megölel engem. ⁷Kényszerítetek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet

addig, a míg akarja. ⁸Az én szerelmesemnek szavát [hallom], ímé, ő jő, ugrálva a hegyeken, szökellve a halmokon! ⁹Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon keresztül, ¹⁰Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. ¹¹Mert ímé a tél elmúlt, az eső elmúlt, elment. ¹²Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerlicének szava hallatik a mi földünkön. ¹³A fügefafa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj [hozzám!] ¹⁴Én galambom, a kösziklának hasadékiában, a magas kőszálnak rejtékében, mutasd meg nékem a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! ¹⁵Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. ¹⁶Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok közt legeltet. ¹⁷Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem találtam. ²Immár felkelek és eljáróm a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt, a kit szeret az én lelkem; keresém őt, és nem találám. ³Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik. [Mondék nekik:] Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret? ⁴Alig mentem vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mígnem bevivém őt anyám házába, és az én szülőmnek ágyasházába. ⁵Kényszerítetek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a mezőnek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamíg ő akarja. ⁶Kicsoda az, a ki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopa? mirhától és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden [jó illatú] porától. ⁷Ímé, ez a Salamon gyaloghintaja, hatvan erős [férfi] van körülötte, Izraelnek erősei közül! ⁸Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bölcsék, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félelme ellen. ⁹Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus fáiból. ¹⁰Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát aranyból, ágyát biborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által. ¹¹Jöjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, Salamon királyt a koronában, melylyel

megkoronázta őt az anyja, az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

4Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad hasonló a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád hegyéről szállanak alá. **2**A te fogaid hasonlók a megnyirt [juhok] nyájához, melyek a fördőből feljönnek, melyek mind kettősöket ellenek, és nincsen azok között meddő. **3**Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja, [olyan] a te vakszemed a te fátyolod alatt. **4**Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építettett fegyveres háznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind az erős vitézek paizsai. **5**A te két emlőd [olyan,] mint két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a liliumok közt legelnek. **6**Míg meghûsül a nap, és elmúlnak az árnyékok, elmegyek a mirhának hegyére, és a tömjénnek halmára. **7**Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned! **8**Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról eljőjj; nézz az Amanának hegyéről, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból, a párduczoknak hegyeiről. **9**Megsebesítetted az én szívemet, én húgom, jegyesem, megsebesítetted az én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakadon való egy aranylánczczal! **10**Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! [jobbak] a bornál, és a te keneteidnek illatja minden fűszerszáznál! **11**Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt, és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja. **12**[Olyan, mint a] berekített kert az én húgom, jegyesem! [mint a] befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfo! **13**A te csemetéid gránátalmás kert, édes gyümölcsökkel egybe, cziprusok nárdusokkal egybe. **14**Nárdus és sáfrány, jóillatú nád és fahéj, mindenféle temjéntermő fákkal, mirha és áloes, minden drága fűszerszámokkal. **15**Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról. **16**Serkenj fel északi szél, és jöjj el déli szél, fújj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú szerszámai, jöjjön el az én szerelmesem az ő kertébe, és egye annak drágalátos gyümölcsét.

5Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhámot, az én balszamommal, eszem az én lépesmézemet, az én mézemmél, iszom az én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok, és részegedjetek meg, szerelmesim! **2**Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, [és ímé] az én szerelmesemnek szava, a ki zörget, [mondván:] Nyisd meg nekem, én húgom, én mátkám, én galambom, én tökéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával! **3**[Felelék én:] Levettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mimódon keverném azokat [a porba?] **4**Az én szerelmesem kezét benyújtá az [ajtónak] hasadékan, és az én belső részeim megindulának ő rajta. **5**Felkelék én, hogy az én szerelmesem

megnyissam, és az én kezeimről mirha csepeg vala, és az én ujjaimról folyó mirha a závár kilincsére. **6**Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem felele nekem! **7**Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, megverének engem, megsebesítének engem, elvevék az én felöltömet tőlem a köfalnak őrizői. **8**Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondotok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! **9**Micsoda a te szerelmesed [egyéb] szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szerelmesed [egyéb] szerelmesek felett, hogy minket ilyen igen kényszerítesz? **10**Az én szerelmesem fejér és piros, tízezer közül is kitetszik. **11**Az ő feje, [mint a] választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete, mint a hollónak. **12**Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, [szép] teljesen helyeztettek. **13**Az ő orcája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliumok, melyekről csepegő mirha foly. **14**Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva. **15**Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus; tetszetes mint a cédrusfa. **16**Az ő inye édességek, és ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai! **17**Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak szépe? háová fordult a te szerelmesed, hogy keressük őt veled együtt? **18**Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben, és liliumokat szedjen. **19**Én az én szerelmesemé [vagyok], és az én szerelmesem enyim, a ki a liliumok közt legeltet.

6Szép vagy én mátkám, mint Tirsá [városa,] kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor. **2**Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá. **3**A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, melyek feljönnek a fördőből, melyek mind kettősöket ellenek, és meddő azok között nincsen. **4**Mint a pomagránát darabja a te vakszemed, a te fátyolod alatt. **5**Hatvanan vannak a királynék, és nyolcvan az ágyasok és számtalan a királyzó. **6**És az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegy, az ő szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt. **7**Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor? **8**A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld füveit lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágzanak-é? **9**Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem az én nemes népemnek díszhintájába. **10**Térj meg, oh Sulamit! térj meg, térj meg, hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtánczot!

7 Oh mely szépek a te lépéseid a sarokban, oh fejedelem leánya! A te csípőd hajlásai [olyanok,] mint a kőöntvény, mesteri kezeknek míve. 2 A te köldököd, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül; a te hasad [mint a] gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve. 3 A te két emlőd, [mint] két őzike, a vadkecskének kettős fiai. 4 A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; a te szemeid, [mint] [a] Hesbonbeli halastók, a sok népû kapunál; a te orrod hasonló a Libánus tornyához, mely néz Damaskus felé. 5 A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejedén hajadnak fonatékja a biborhoz, a király is megköttenék fürteid által! 6 Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közt! 7 Ez a te termeted hasonló a pálmafához, és a te emlőid a [szőlő]gerézdekhez. 8 Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak illatja, mint az almának. 9 És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére szürsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait. 10 Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő! 11 No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, háljunk a falukban. 12 Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, ha kinyíltott-é virágja, ha virágzanak-é a gránátalmafák: ott közlöm az én szerelmimet veled. 13 A mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, [melyeket oh] én szerelmesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolná; még sem utálnának meg engem. 2 Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktogatnál engem, én meg borral itatnálak, fűszerrel, gránátalma borral. 3 Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezével megölel engem. 4 Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, miért költenétek és miért serkentenétek fel a szerelmet, mígnem ő akarja? 5 Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik? Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd! 6 Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. 7 Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, [mégis] megvetnék azt. 8 Kicsiny hígunk van nekünk, a kinek nincsen még emlője; mit cselekedjünk a mi hígunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? 9 Ha ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát; ha pedig ajtó ő, elrekesztjük őt cédrus-deszkával. 10 [Mikor] én [olyan leszek, mint] a kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek ő előtte, mint a ki békességet nyer. 11 Szülője volt Salamonnak Baálhamonban, adta az ő szülőjét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer-ezer ezüst [siklust.] 12 Az én szőlőmre, mely én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer [siklus,] Salamon, tiéd legyen, a kétszáz

annak gyümölcsének őrizője. 13 Oh te, a ki lakol a kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznak; hadd halljam [én is.] 14 Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Ézsaiás

1Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. ²Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. ³Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! ⁴Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterhelhetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, megútálták az Izráel Szentjét, [és] elfordultak tőle. ⁵Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. ⁶Tetőtől talpig nincs e [test]ben épség, [csupa] seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. ⁷Országok pusztaság, városaitokat tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztik, és pusztaság az, mint a hol idegenek dúltak; ⁸És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város. ⁹Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. ¹⁰Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! ¹¹Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelégetem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; ¹²Ha eljöttök, hogy szíнем előtt megjelenjétek, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? ¹³Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhold, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. ¹⁴Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. ¹⁵És ha kiterjesztétek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítottátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel rakvák kezeitek. ¹⁶Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjétek meg gonoszt cselekedni; ¹⁷Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. ¹⁸No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú. ¹⁹Ha engedelemmel hallgatándotok, e föld javaival éltek; ²⁰És ha vonakodtok, sőt pártot üttök, fegyver

emészt meg; mert az Úr szája szolt! ²¹Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok! ²²Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: ²³Fejedelmid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjük. ²⁴Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős [Istene]: Jaj! mert vigasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút állok ellenségimen! ²⁵És kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat; ²⁶És adok néked oly bírakat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják te néked: ez igaz város, ez hív város. ²⁷Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; ²⁸De elvesznek a hűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták. ²⁹Mert szégyen éri őket a cserfákért, a melyekben gyönyörködétek, és pirulni fogtok a kertek miatt, a melyeket kedveltek; ³⁰És hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélkül való kerthez: ³¹És csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és oltójok nem leszen.

2Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől. ²Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszen a halmoknál, és özönlenni fognak hozzá minden pogányok; ³És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; ⁴Utekételet tesz a pogányok között, és bíraskodik sok nép tőletek; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul. ⁵Jákóbnak háza! jertek járjunk az Úrnak világosságában! ⁶Mert elhagytad, [Uram,] a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és szemfényveszt mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget; ⁷És betelt földje ezüsttel és arannyal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; ⁸És betelt földje bálványokkal, [és] kezeik csinálmányának hajolnak meg, mit ujjai csináltak. ⁹Ezért [porba] hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nekik. ¹⁰Menj be a kősziklába, és rejtőzzél el a porba

az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt.¹¹A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága [porba] hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon.¹²Mert a seregek Urának napja [eljö] minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik.¹³És Libánon minden czédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen;¹⁴Minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen;¹⁵Minden magas torony ellen, és minden erős köfal ellen;¹⁶És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágaságok ellen.¹⁷És [porba] hajtatik a közember kevélyisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon.¹⁸És a bálványokat teljességgel elveszti.¹⁹És bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.²⁰Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek,²¹Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.

3Oh szünjetekek meg hát az emberben [bízni], a kinek [egy] lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő? ²Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét; ³Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget; ⁴Az ötvenedes hadnagyot, a tisztet embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz értőt; ⁵És adok nékik gyerkőczöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak rajtok. ⁶És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becstelen a tisztet ellen; ⁷És ha valaki megragadja atyja nemzetségéből való rokonát, [mondván:] Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezded alatt legyen: ⁸Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamban is nincsen kenyér és nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé! ⁹Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. ¹⁰Arczuk tekintete tesz ellenök bizonyosságot, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt. ¹¹Mondjátok az igaznak, hogy jól léssen [dolga], mert cselekedeteik gyümölcsével élnek. ¹²Jaj a gonosznak, gonoszul lesz [dolga,] mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki. ¹³Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéridek hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled. ¹⁴Előáll a perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. ¹⁵Az Úr törvénybe megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegettétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van házaitekban: ¹⁶Mi dolog, hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orcáját összetörtek; ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. ¹⁷És szól az Úr: Mivel

Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemekkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: ¹⁸Megkopasztja az Úr Sion leányainak fejteőjét, és az ő szemérmőket megmezteleníti. ¹⁹Ama napon eltávolítja az Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, ²⁰A fülönfüggőket, a karpereczeket és a fátolokat, ²¹A pártákat, a láblánczókat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket, ²²A gyűrűket és az orrpereczeket, ²³Az ünneplő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, ²⁴A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötőket és a keczelüket: ²⁵És lesz a balzsamillat helyén bűdösség, az öv helyén kötél, és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra süttött bélyeg. ²⁶Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitéidek harczban: ²⁷És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztítottván, a földön ül; ²⁸És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyerét eszszük és a mi ruhánkba öltözködünk, csak hadd nevezessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat!

4És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges léssen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. ²És léssen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott. ³Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét el tisztítja belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: ⁴Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma léssen; ⁵És sátor léssen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

5Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; ²Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és középre tornyot építettett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! ³Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férfiai: ítéljetekek köztem és szőlöm között! ⁴Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! ⁵Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegettessék, elrontom köfalát, hogy eltapodtassék; ⁶És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! ⁷A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogörzésre, s ím lön jogorzás; és irgalomra, s ím lön siralom! ⁸Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! ⁹Hallásomra [tek] esküdt] a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, ¹⁰Mert tíz hold

szőlő egy báth [bort] ereszt, és egy hómer mag egy efát terem. ¹¹Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után futkosnak, [és] mulatnak estig, [és] bor hevíti őket: ¹²És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalmokban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét. ¹³Ezért fogságba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt eped meg; ¹⁴Azért a sír kiszélesíti torkát és feltátja száját szertelen, és leszállnak abba [népem] főemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendezői; ¹⁵És [porba] hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok szemei megaláztatnak. ¹⁶És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban. ¹⁷És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek! ¹⁸Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; ¹⁹A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg. ²⁰Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világosságnak és a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé! ²¹Jaj azoknak, a kik magoknak bölcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! ²²Jaj azoknak, a kik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében; ²³A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük: ²⁴Ezért, mint a polyvát megemésztik a tűznek nyelve, és az égő széna összeomlik: gyökerek megrothad, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megútálták. ²⁵Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek és holttestök szemétként fekszik az utcán. Mindezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelve van. ²⁶És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán [lako]zóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljönnek. ²⁷Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; ²⁸Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgószél; ²⁹Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, és nincs, a ki elvegye tőle; ³⁰És rá morderül ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

6A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székből, és palástja betölté a templomot; ²Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; ³És kiált vala egy a másikkal, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a [széles] föld az ő dicsőségével! ⁴És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. ⁵Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem,

mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! ⁶És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt az oltárról; ⁷És illette számát azzal, és mondá: Ímé ez illette ajkaidat, és hamisságot eltávozott, és bűnöd elfedeztetett. ⁸És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj engemet! ⁹És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjete; ¹⁰Kövéritsd meg e nép szívét, és füleit dugd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. ¹¹És én mondék: Meddig [lészen ez] Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztaság lészen; ¹²És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lészen a földön; ¹³És ha megmarad még rajta egy tizedrés, ismétlen elpusztul ez is; [de] mint a terpentinfának és cserfának törzsük maradványát azután: az ő törzsük szent mag lészen!

7És lön a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljőve Reczin, Sziriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt. ²És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt. ³És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jásub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján; ⁴És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziriának, és Remalja fiának felgerjedett haragja miatt! ⁵Mivelhogy gonosz tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván: ⁶Menjünk el Júda ellen, s reszkettessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylyá benne Tábeal fiát, ⁷Így szól az Úr Isten: Nem áll meg és nem lészen ez! ⁸Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő, s megromol Efraim és nép nem lészen. ⁹Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok! ¹⁰És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván: ¹¹Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent a magasban! ¹²És mikor szóla Akház: Nem kérek s nem kísértem az Urat! ¹³Akkor monda [a próféta:] Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Isteneimet is bosszantjátok? ¹⁴Ezért ad jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek, ¹⁵Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a gonoszt megvetni, és a jót választani; ¹⁶Mert mielőtt e gyermek megtanulná megvetni a gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz. ¹⁷És hozni fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még

nem jöttek, mióta Efraim elszakadt Júdától: Assiria királyát. ¹⁸És lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptom folyóvize mellett való legyeknek, s Assiria földje méheinek, ¹⁹S mind eljönnek, és letelepszene a meredek völgyekben és sziklák hasadékaiban, minden tövisen és minden legelőköleszen, hogyha megéhezik, felgerjed és megátkozta királyát ²⁰Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvával Assiria királya által a főt s a lábak szőrét, a mely a szakált is leveszi; ²¹És lesz ama napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot, ²²És leszen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradott e földön. ²³S leszen ama napon, hogy minden helyet, a hol ezer szőlőtő ezer siklust érő vala, tövis és gaz ver fel. ²⁴Nyilakkal és kézívvvel mehet oda [az ember,] mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet; ²⁵Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltak, sem fogsz felmenni, félvén a tövistől és gatzól; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásává.

8És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess zsákmányra [és] gyorsan prédára; ²És én hív tanúkul választom magamnak Úriást, a papot és Zakariást, Jeberekias fiát. ³És bementem a prófétaasszonyhoz, a ki fogant, és szült fiat; és monda az Úr nékem: Nevezd nevét: siess zsákmányra [és] gyorsan prédára. ⁴Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Assiria királyának szolgálja elviszi. ⁵Ismét szólott az Úr hozzám, mondván: ⁶Mivel megútálta e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik: ⁷Azért imé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett, ⁸És becsap Júdába, és megáradván átmege rajta, s torkig ér, és elterjesztett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immánuel! ⁹Feneked csak népek és romlójatok meg; figyeljete, valakik messze laktok; készüljete és megrontattok; készüljete és megrontattok. ¹⁰Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljete beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! ¹¹Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: ¹²Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljete és ne rettegjete; ¹³A seregek Urát: Őt szenteljéte meg, Őt féljéte, és Őt rettegjete! ¹⁴És Ő néktek szenthely leszen; de megütkezés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tör és háló Jeruzsálem lakosainak. ¹⁵És megütkezés köztük sokan, s elesnek és összetöretnek; törbe esnek és megfogatnak! ¹⁶Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! ¹⁷Én pedig várom az Urat, a ki elrejté orcáját Jákób házatól, és benne bízom. ¹⁸Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától [vagyunk mi!] ¹⁹És ha ezt mondják tinéktek: Tudakoztatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem

Istenétől tudakozik-e a nép? az élőkért a holtaktól [kell-e tudakozni]? ²⁰A tanításra és bizonyágtételre [hallgassatok!] Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok: ²¹Úgy bolyongani fognak [a földön], szorongva és éhezve; és és Istenét, s néz fölfelé, ²²És azután a földre tekint, és imé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva!

9De nem lesz mindig sötét ott, a hol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Nafhali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját [és] a pogányok határát. ²A nép, a mely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! ³Te megsokasítod e népet, nagy örömet szerzesz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. ⁴Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján; ⁵Mert a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele leszen; ⁶Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! ⁷Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt! ⁸Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, ⁹Hogy megértse az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: ¹⁰Téglák omlottak le, és mi faragott köből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czedrusokat ültetünk helyökre! ¹¹De az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és tevellenségeiket rájok uszítja; ¹²A Sziriabeliek elől, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt feltátott torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ¹³Hiszen e nép nem tért meg az őt verő [Isten]hez, és a seregeknek Urát nem keresték; ¹⁴Ezért kivágja az Úr Izráelből a főt és farkat, a pálmaágot és a kákát egy napon. ¹⁵A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól. ¹⁶Mert e nép vezérei hitetőkkel lettek, és a kiket vezetének, elvesztek. ¹⁷Ezért ifjaiban sem gyönyörködik az Úr, s árváin és özvegyein sem könyörül; mert mindnyájan istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot mond. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ¹⁸Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gatz emészt, és meggyújtja a sűrű erdőt, és felgomolyg az füst oszlopában. ¹⁹A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lön: Senki atyjafián nem könyörül, ²⁰Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégszik meg; mindnyájan karjoknak húsát eszik, ²¹Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindketten Júda ellen [kelnek]. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.

10 Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, ²Hogy elriaszszák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. ³S vajjon mit míveltek a meglátogatásnak és a messiünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket? ⁴Bizony csak: a foglyok alá hanyatlanak és a megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ⁵Jaj Assiriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búsulásom! ⁶Istentelen nemzetség ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utczák sarát. ⁷De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni sok népeket. ⁸Mert így szól: Vajjon vezéreim nem mind királyok-é? ⁹Nem úgy [megvettem-é] Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáthot, mint Arphádot? És Samariát, mint Damaskust? ¹⁰Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, ¹¹Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálványaival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? ¹²Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét. ¹³Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem [ezt] és bölcsésgemmel, mivel okos vagyok; elvettem [sok] népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a [magasan] ülőket; ¹⁴És kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát; és a mily [könnyen] elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, a ki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is! ¹⁵Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonzza azt? Mintha a bot forgatná azt, a ki őt felemeli, és a pálcza felemelné [azt, a mi] nem fa! ¹⁶Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; ¹⁷És leszen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon; ¹⁸Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadozó; ¹⁹Erdője fáinak maradéka kicsiny leszen, és azokat egy gyermek is felírhatja! ²⁰És leszen ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; ²¹A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős Istenhez. ²²Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fővénye, [csak] maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! ²³Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. ²⁴Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! [bár] botjával megver tégedet és pálczáját felemeli rád,

miként Égyiptom egykoron; ²⁵Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsulásom, és haragom az ő megemésztséőkre leszen! ²⁶És a seregeknek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb köszikláján, és pálczáját a tenger fölé emeli, mint Égyiptomban egykoron. ²⁷És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek miatta. ²⁸Ajjáthba jő, Migronba átsiet, Mikhmásnál rakja le hadakozó szerszámaikat; ²⁹Átmennék a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibeá, Saulnak [városa] elfut. ³⁰Kiálts Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, [és] szegény Anathóth! ³¹Madména megindul, Gébim lakosai mentik [övéiket;] ³²Még Nóbba [megyén] ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen! ³³De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdalja az ágakat rémítő [hatalom]ma és a magas természetűek kivágtatnak, és a magasságosak megaláztatnak; ³⁴Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által.

11 És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevedik. ²A kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcsésgnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. ³És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: ⁴Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehelével megöli a hitetlent. ⁵Derekának övedzője az igazság leszen, és veséinek övedzője a hűség. ⁶És lakozik a farkas a báránnyal, és a párducz a kecskefűval fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek őrz azokat; ⁷A tehén és medve legelnek, [és] együtt fekszenek fiaik, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik; ⁸És gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliskus lyuka felett terjengeti kezét: ⁹Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes leszen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. ¹⁰És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, a ki a népek zászlója leszen, eljönnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség leszen. ¹¹És lesz ama napon: az Úr másodsor nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Égyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. ¹²És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól. ¹³Megszűnik Efraimnak irigysége, és Júdából a gyűlölködők kivágtatnak; Efraim nem irigykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. ¹⁴És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, [és] kezét vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nekik. ¹⁵És az Úr megátkozza Égyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és [népét] sarus lábbal vezet át, ¹⁶És [csinált] út leszen népe

maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Égyptomnak földéből.

12 És így szól az a napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, [de] elfordult haragod, és megvizsgáltál engemet! ²Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és éneke az Úr, az Úr, és lön nékem szabadítóm! ³S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, ⁴És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. ⁵Mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! ⁶Kiáltás és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!

13 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaías, Ámós fia. ²Emeljetek zászlót kopasz hegyen, kiáltatok nékik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin. ³Én parancsoltam felszentelt [vitéz]eimnek, és elhívtam erősimet haragomnak [véghezvitelére,] a kik én bennem büszkén örvendenek. ⁴Hah! zsibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura harci sereget számlál. ⁵Jönek messze földről, az égnek végéről, az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani mind az egész földet. ⁶Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jö a Mindenhatótól. ⁷Ezért megerőtlenülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve; ⁸És megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arcuk lángba borul. ⁹Ímé az Úrnak napja jö kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról. ¹⁰Mert felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. ¹¹Pedig a az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündököltenek. ¹²És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküet és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakoskodókét. ¹³Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál. ¹⁴Ezért az egeket megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgerjedt haragjának napján, ¹⁵És mint az űzött zerge, és mint a pásztor nélkül való nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; ¹⁶Valaki [ott] találtatik, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el, ¹⁷Kisdégek szemök előtt zúzzák szét, házaikat elzsákmányolják, és feleségeiket megszeplősítik. ¹⁸Ímé, én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek; ¹⁹Kézíveik szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak nem irgalmaz szemök: ²⁰És [olyan] lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének dísze, mint a hogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; ²¹Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről nemzetségre, nem von sátort ott az arabiai, és pásztorok sem tanyáznak ott; ²²Hanem vadak

tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szökdelnek ott; ²³És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

14 Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; ²És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgálk és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. ³És majd ama napon, a melyen nyugalmat ad néked az Úr fáradságotól és nyomorúságotól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, ⁴E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szól: Miként lön vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lön! ⁵Eltörte az Úr a gonoszok pálczáját, az uralkodóknak vesszejét. ⁶A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartóztatlanul. ⁷Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. ⁸Még a cziprusok is örvendenek rajtad: a Libánon cédrusai [ezt mondják:] Mióta te megdöltél, nem jö favágó ellenünk. ⁹Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait; ¹⁰Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlené lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! ¹¹Kevélységed [és] lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! ¹²Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! ¹³Holott te ezt mondad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. ¹⁴Felibök hágok a magas sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe! ¹⁵A kik látnak, rád tekintenek, [és] elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, a ki királyságokat rendített meg? ¹⁶A ki a föld kerekességét elgondolá, városait lerontá, [és] foglyait nem bocsátá szabadon! ¹⁷A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, kiki az ő sírjában, ¹⁸Te pedig [messze] vettettel sírodtól, mint valami hitvány gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! ¹⁹Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva [sejtet] ²⁰Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e földet, és városokkal töltsék be e földnek színét! ²¹És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr; ²²És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura. ²³Megesküdtött a seregeknek Ura, mondván: Úgy leszen, mint elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém: ²⁴Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik. ²⁵Ez az elvégzett tanács az egész

föld felől, és ez ama felemelt kéz minden népek fölött.
²⁷Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné?
 Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt? ²⁸A mely
 esztendőben meghalt Akház király, akkor lőn e jövendölés.
²⁹Ne örvendj oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged
 verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus jő ki,
 a melytől szárnyas sárkány származik. ³⁰És legelnek a
 szegényeknek elsősülöttei, és a szükölködők bátorsággal
 nyugosznak; és én kivisztem gyökeredet éhséggel, és maradéka
 megölik. ³¹Jajgass kapu, kiáltás város! remeg egész Filisztea,
 mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy
 sem! ³²És mit felelnek a népek követői? [Azt,] hogy az Úr
 veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

15Jövendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelen
 megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelen megsemmisült
 Kir-Moáb! ²Felmennek a templomba, és Dibon a magaslatokra
 megy sírni, Nebón és Médebán jajgat Moáb, minden fején
 kopaszság, minden szakál lenyírva! ³Utczáin gyászruhába
 öltöznek, házfedelein és piaczaik jajgat minden, [és] könyvekben
 olvad el! ⁴És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jáháczig
 hallatik; ezért ordítanak Moáb vitézei, [és] lelke reszket.
⁵Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három
 éves üszög nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek
 fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják.
⁶Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a
 pázsit, elfogyott a fű, és semmi zöld nem leszen. ⁷Ezért
 a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja
 mellé hordják. ⁸Mert kiáltás zengé körül Moáb határát,
 jajgatása Eglaimig, és Beér- Élimig [hallatik] jajgatása!
⁹Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok
 Dimonra: Moáb menekültjeire oroszlánt, és a földnek maradéka

16Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán
 át Sion leányának hegyére. ²Mert mint a bujdosó madár
 szétszórt fészek körül, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon
 gázlóján: ³Adj tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékodat
 délben olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiűzötteket, [és]
 a bujdosót ne add ki! ⁴Lakozzanak benned menekültjeim,
 [és] Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége
 a nyomorgatónak, megszűnt a pusztítás, és elfogytak a
 földről a tapodók. ⁵És [Isten] kegyelme megerősített egy
 ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró,
 jogosság keresője, igazság ismerője. ⁶Hallottuk volt Moáb
 kevélységét, a felettébb kevélyét, gögjét, kevélységét, dühét,
 [és] üres kérdését. ⁷Ezért jajgatni fog Moáb Moábért,
 minden jajgatni fog, és nyögtök Kir- Háresethek romjain
 egészen megtörve. ⁸Mert Hesbon földi elhervadának, és
 Sibma szőlőjének drága vesszőit a népek fejedelmei levágták.
 Jáézerig értek azok, a pusztát bejárták, kacsai szétterjedtek,
 [és] a tengeren túnyúltak. ⁹Ezért siratom Jáézer siralmával
 Sibma szőlőjét, megnedvesítlek könyeimel Hesbon és Eleálé,
 mert szüiretedről és aratásodról a víg éneklés elmaradt.
¹⁰Elvétetett a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem

vígnak [és] nem kiáltanak, bort sajtókban nem nyom
 a bornyomó, véget vetettem a víg éneklésnek. ¹¹Ezért
 bensöm Moábért, mint a czipora sír, és szívem Kir-Heresért!
¹²És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton
 elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem
 mehet! ¹³Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb felől
 már régen. ¹⁴És most szól az Úr, mondván: Három esztendő
 alatt, melyek, mint napszámos esztendői, megaláztatik Moáb
 dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny,
 kevés és erőtelen leszen.

17Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa
 elpusztítottatik, és romok halmává lesz; ²Aróer városai elhagyatnak
 [és] barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul.
³És vége lesz Efraim erősségének, és Damaskus királyságának;
 Síria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége, ezt
 mondja a seregeknek Ura. ⁴És lesz ama napon: megvékonyul
 a Jákób dicsősége, és húsa kövérsége megösztvéredik. ⁵És
 leszen, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat
 kezével learatja, és leszen, mint mikor valaki kalászokat
 szed össze a Refáim völgyében; ⁶És csak mezei marad
 belőlök, mint az olajfa megrázásakor két-három bogycsok az
 ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így
 szól az Úr, Izráel Istene. ⁷Ama napon Teremtőjére tekint
 az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; ⁸És nem tekint
 az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak,
 nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat. ⁹Erős
 városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő
 és hegytető, a melyeket elhagytak volt Izráel fiai előtt, és
 pusztasággá lesznek. ¹⁰Mert elfelejtkeztl meg szabadító
 Istenedről, és nem emlékeztl meg erős köszáladról, ez okért
 kintél gyönyörűségeket, és idegen vesszőt plántáltál
 beléjük; ¹¹A mely napon elültetted, körül sövényezéd és
 reggelre magodat felvirágoztatád: [de] nem leszen aratás
 sebeidnek és nagy fájdalomnak napján! ¹²Jaj a sok nép
 zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a
 népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek!
¹³A népségek, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak,
 de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint
 a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél
 előtt; ¹⁴Estvének idején rémülés száll reájok [és] minekelőtte
 megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és
 sorsok rablóinknak!

18Jaj a szárnyuhogás országának, a mely Szerescsenország
 folyóin túl van; ²A mely követeket küld a tengeren gyékényből
 [csinált] tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök,
 a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta
 van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek
 földét folyók hasítják át. ³Föld kerekiségének minden lakói
 és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló
 emelkedik, és hallgassátok, ha kürt szól! ⁴Mert ezt mondá
 az Úr nékem: Nyugodtan nézem sátoromból verőfényes
 melegnél, harmatozó felhőnél aratás hévségében. ⁵Mert

aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág erő firtté léssen, levágja a vesszőket metszőkésekkkel, és a kacsokat eltávolítja és lemetszi. ⁶Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak és a föld minden állatai rajtok telelnek. ⁷Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

19Jövendölés Égyiptom ellen. Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és megháborodnak előtte Égyiptom bálványai, és az egyiptomiak szíve megolvad ő bennök. ²És összeveszitem az egyiptomiakat az egyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. ³És elfogyatkozik az egyiptomiak lelke ő bennök, és az ő tanácsát elnyelem, és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. ⁴És adom az egyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura. ⁵És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. ⁶És bűdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. ⁷A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem léssen. ⁸És keseregnek a halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a zizek színén hálót vetnek ki, búsulnak. ⁹És megszégyenülnek a fészült len készítői és a gyolcs szövői. ¹⁰Hatalmasaik megtöretnek, és minden napszámosaik bánkódnak lelkükben. ¹¹Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs tanácsosai egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bölcs fia vagyok, régi királyoknak fia? ¹²Ugyan hol vannak bölcsed? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyiptom fölöl? ¹³Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nóf fejedelmei, és elámíták az Égyiptomiakat törzseik szegletkövei. ¹⁴Az Úr beléje önté a szédelés lelkét, hogy Égyiptomot elhitesse minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ő okádása felett. ¹⁵És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a melyet cselekednek a fő és fark, a pálmaág és a káka. ¹⁶Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölemel ellene. ¹⁷És Júda földe félelmére lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett fölöle. ¹⁸Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelven szólnak, és esküsznek a seregeknek Urára; az egyik "pusztulás városának" neveztetik. ¹⁹Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; ²⁰És lesz jegyül és bizonyosság a seregek Urának Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nekik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítsa. ²¹És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat

ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik. ²²De ha megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ő meghallgatja és meggyógyítja őket. ²³Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megy Égyiptomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával [az Urat] tiszteli. ²⁴Ama napon Izrael harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette; ²⁵Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izrael!

20Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívá Asdódot és azt elfoglalá: ²Ez időben szólott az Úr Ésaías, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül. ³És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaías ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és Szerecsenországra nézve: ⁴Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára; ⁵S megrettennek és megszégyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicsekedtek. ⁶És szól e partvidék lakosa ama napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, hogy Assiria királyától megszabaduljunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

21Jövendölés a tenger pusztasága ellen. Mint szélvész, délen tombolók, úgy jó a pusztából, rettenetes földről. ²Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jöjj fel Élám, szálld meg Madai, minden ő fohászkodásának véget vetek. ³Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szülő asszony kínjai; gyötördöm hallása miatt, és megrémültem látása miatt. ⁴Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tévé nékem. ⁵Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst! ⁶Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit lát, mondja meg. ⁷És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevék csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. ⁸És kiálta, mint oroslán: Uram, az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen állok egész éjszakákon. ⁹És ímé, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. ¹⁰Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izrael Istenétől, azt jelentém meg néktek! **Jövendölés Dúma ellen:** Seirből így kiáltnak hozzám: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? ¹²Szólt a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjétek, forduljatok vissza és jertek el! ¹³Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltok Arábiában, Dédán utazó seregei. ¹⁴A szomjazó elé hozzatok vizet! Téma földének

lakosi kenyerekkel jönnek a bujdosó elébe. ¹⁵Mert az [ellenség] és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészedényektől fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kézivek előtt és a nehéz harc előtt. ¹⁶Mert így szólott hozzám az Úr: Még egy esztendő, mely mint a béresnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége; ¹⁷És Kédár vitéz fiainak kézive számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

22Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére? ²Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem harczon hullottak el! ³Hadnagyaidd mind elszaladtak a kézív előtt, [de] megkötöztettek; a kik benned találtattak, mind megkötöztettek, [midőn] futni akartak messzire. ⁴Ezért mondom: Ne nézzetek reám, hadd kesergessem magamat sírással; ne siessetek vigasztalni engem, népem leánya romlása felett. ⁵Mert rémulésnek és eltapodtatásnak és zavarnak napja [jő] Istentől, a seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kőfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik. ⁶És Élam fölvette a tegezt, és [jő] szekeren emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztelenít. ⁷És leszen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé. ⁸És fölfedi Júdának fátyolát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére. ⁹És meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét. ¹⁰És megszámláljátok Jeruzsálem házeit, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessetek. ¹¹És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt, Őt nem látjátok! ¹²És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok megkopaszítására és gyászruha-öltésre, ¹³És ímé öröm és vígasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk! ¹⁴És megjelenté magát füleimben a seregek Ura: Meg nem bocsáttatik e bűn tinéktek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura. ¹⁵Így szólt az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, [és mondd meg neki:] ¹⁶Mi dolgozol itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának! ¹⁷Ímé az Úr elhajít téged erős hajítással, és megragadván megragad, ¹⁸Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda [mennek] dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! ¹⁹És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről. ²⁰És lesz ama napon, hogy elhívom szolgálmat, Eliákimot, a Hilkiás fiát, ²¹S felöltöttem őt öltözetedbe, és öveddel megerősítem, és uralmatat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának; ²²S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki; ²³S beverem őt, mint szeget erős helyre, és leszen dicsőséges székül az ő atyja házának; ²⁴S reá függesztik atyja házának minden dicsőségét: fiakat

és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészedényektől a tömlőknek minden edényeiig. ²⁵Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágitik és leesik és összetörik a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

23Jövendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztítottatott, úgy hogy nincs benne ház és [abba] bemenet! A Kiteusok földéről jelentetett meg nekik. ²Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltöttek be [egykor.] ³Melynek sok vizeken át a Sihór veteménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt! ⁴Pirulj Sidon, mert szól a tenger [és] a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem tápláltam ifjakat, [és] nem neveltem szüzeket. ⁵Mihelyt e hír Égyiptomba [eljut,] Tírus e híre miatt szenvednek [ott is]. ⁶Menjete át Tarsisba, és jajgassatok ti partvidék lakói! ⁷Ez-é a ti örvendező [város]tok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire! ⁸Ki végezte ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei. ⁹A seregeknek Ura végezte ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét, és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit. ¹⁰Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv! ¹¹Kezét kinyújtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit; ¹²És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszeplősített szűz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem leszen nyugodalmaid! ¹³Ímé, a Káldeusok földje; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a pusztaság lakosainak; felállítá őratornyait, lerombolá [Tírus] palotáit, rommá tevé azt. ¹⁴Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségtök elpusztítottatott! ¹⁵És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő múltán Tírus [sorsa] a parázna nő éneke szerint leszen: ¹⁶Végy cziterát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj! ¹⁷És lesz hetven esztendő múltán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színen! ¹⁸S leszen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké leszen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

24Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit! ²S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a szolgáló, mint a asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; ³Megüresítettvén megüresíttetik a föld, és elpusztítottatván elpusztíttatik; mert az Úr szólá e beszédet. ⁴Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kerekége, elhervadnak a föld népének nagyjai. ⁵A föld megfertőztetett lakosai

alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. ⁶Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói, és kevés ember marad meg. ⁷Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám szívűek. ⁸Megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziterának vidámsága megszűnt. ⁹Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak; ¹⁰Rommá lön az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be nem mehet! ¹¹Az utcákon panaszkodás hallik a bor miatt; minden öröm alkonyra szállt, a föld vígassága elköltözött. ¹²A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzatott a kapu. ¹³Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezejléskor, midőn a szüret elmúlt. ¹⁴Ők felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől. ¹⁵Ezért dicsérvétek az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel Istenének nevét. ¹⁶A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitelenséggel a hitelenséget cselekesznek. ¹⁷Rettegés, verem és tör [vár] rád földnek lakója! ¹⁸És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. ¹⁹Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld; ²⁰Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé! ²¹És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön: ²²És összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogatgatnak. ²³És elpirul a hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség leszen.

25Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid hűség és igazság. ²Mert a városból kőrákást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját [olyanná tetted, hogy] nincs [többé] város; soha örökké meg nem épül. ³Ezért dicsőítnek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged! ⁴Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész. ⁵Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg miatt, megszűnt a pogányoknak éneke. ⁶És szerez a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; ⁷S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket; ⁸Elveszti a halált örökre, és letörlí az Úr Isten a könyhullatást minden orczárol: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről;

mert az Úr szólott. ⁹És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában! ¹⁰Mert az Úr keze nyugszik e hegyen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében. ¹¹És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr megalázza kevélységét és kezei csalárdságát; ¹²És magas falaid erősségét lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

26Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nekünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt! ²Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. ³[Kinek] szíve [read] támaszkodik, megőrzöd [azt] teljes békében, mivel Te benned bízik; ⁴Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van. ⁵Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt; ⁶Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai! ⁷Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készítet az igaznak útját. ⁸Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vágyott a lélek! ⁹Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőmben Téged kerestem, mivel ha ítéleteid [megjelennek] a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai. ¹⁰Ha kegyelmet nyer a gonosz, és nem nézi az Úr méltóságát. ¹¹Uram! magas a Te kezéd, de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet. ¹²Uram! Te adsz nekünk békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk. ¹³Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nekünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! ¹⁴A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörléd emlékezetöket. ¹⁵Megszaporítád e népet, Uram! megszaporítád e népet, magadat megdicsőítéd, kiterjesztetted a földnek minden határait. ¹⁶Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod. ¹⁷Miként a terhes asszony, a ki közel a szüléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előtted olyanok voltunk, Uram! ¹⁸Mint terhesek vajudtunk, de csak szelet szültünk: szabadulása nem lön e földnek, és nem hulltak el a föld kerekiségének lakói. ¹⁹Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetez föl és énekeljetez, a kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! ²⁰Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtse el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! ²¹Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!

27Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van. ²Ama

napon a színború szőlőről énekeljetek: ³Én, az Úr, őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt; ⁴Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jó elém, csatára megyek ellene, és meggyújtom azt mind együtt; ⁵Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem! ⁶Jövendőben Jákób meggyöökösödik, virágozik és virágzik Izrael, és betöltik a földnek színét gyümölcssekkel. ⁷Avagy az öt verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megöletteinek megölése szerint öletett-é meg? ⁸Mérték szerint ítélted őt, midőn elvetted! Reájok fútt kemény lehelletével a keleti szél napján. ⁹Ezért így tisztított el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcse büne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden követ, minők a széttört mézskövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlók. ¹⁰Mert az erős város magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a pusztá, ott legel a borjú és ott hever, és megemésztí annak ágait. ¹¹És ha megszáradnak gallyai, összetöretnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotója. ¹²És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizétől Égiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedettek, Izrael fiai. ¹³És lesz ama napon: megfűjják a nagy kürtöt, és eljönnek, a kik elvesztek Assiria földében és a kik kiűzetek Égiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

28Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. ²Ímé, egy erős és hatalmas [jő] az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! ³Lábbal tapodtatik meg Efraim részegeinek kevély koronája, ⁴És úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli. ⁵Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; ⁶És ítéletnek lelke annak, a ki az ítéltőszékben ül, és erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az ellenséget. ⁷De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövendő előtt és inognak az ítéletmondásban; ⁸Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélkül. ⁹Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztott tej és a csecstől elválasztottakkal-é? ¹⁰Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. ¹¹Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, ¹²Ő, a ki ezt mondá nekik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani! ¹³És lőn nekik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt

egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöressenek és törbe jussanak és megfogassanak! ¹⁴Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a kik uralkodtok omépen, a mely Jeruzsálemben lakik. ¹⁵Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; a keresztet az erősítő áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot oltalmunkul, és csalásba rejteztük el! ¹⁶Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki [benne] hisz, az nem fut! ¹⁷És a jogosságot mérőkötéllé tettem, és az igazságot színlelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. ¹⁸És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; a keresztet az erősítő áradat ha eljő, eltapod titeket, ¹⁹S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást; ²⁰Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtözéskor. ²¹Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz. ²²És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett. ²³Vegyétek fületekbe és halljátok szavam', figyeljete és hallgassátok beszédem! ²⁴Hát mindig szánt-é a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét? ²⁵Nemde, mikor elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélére? ²⁶Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene. ²⁷Mert nem cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik ki, és az illatos pálczával; ²⁸A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töreti. ²⁹Ez is a seregek Urától származott: Ő ad csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

29Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, a hol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek! ²És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siralom, és lesz nékem, mint Áriel. ³Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened. ⁴És megaláztatván, at a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidézőé, a földből, és porból sipog beszéded. ⁵Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és ott a földbe lépülő polyva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen. ⁶A seregek Urától látogattatik meg, mennydörgéssel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllal, viharral és emésztő tűzi lánggal; ⁷Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányokna sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják. ⁸És lesz, mint mikor álmodik az éhező, és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és ímé iszik, és midőn fölserken, ímé szomjas és lelke eped: így

lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. ⁹Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. ¹⁰Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; ¹¹És lesz mind e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett. ¹²És ha e levelet annak adják, a ki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást. ¹³És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget [hozzám,] és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lön: ¹⁴Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsseinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. ¹⁵Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? ¹⁶Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! ¹⁷Nemde kevés idő multán a Libánon termőfölddé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? ¹⁸És meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. ¹⁹És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. ²⁰Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, ²¹Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, a ki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat. ²²Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, a ki megváltá Ábrahámot: Nem szegyenül meg többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája. ²³Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjéjét és félik Izráel Istenét. ²⁴És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

30Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkeim által, hogy bűnre bünt halmozzanak! ²A kik Égyiptomban szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjenek. ³És lesz néktek a Faraó oltalma szegényekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatokra. ⁴Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánésig érkezének. ⁵Megszegényülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem használ, sőt szegényökre és gyalázatukra lesz! ⁶Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és vipérák és szárnyas sárkányok [jönnek ki,] viszik szamárcsikók hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsoket a népnek, a mely pedig nem használ. ⁷Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, a ki veszteg ül,

⁸Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyosságul örökre. ⁹Mert pártütő nép ez, [apát] megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; ¹⁰Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljetekek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat! ¹¹Hagyjátok el az utat, térjetekek le [már] ez ösvényről, vigyetekek el előlünk Izráelnek Szentjét! ¹²Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megútáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: ¹³Azért e bűn olyan lesz tinéktek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen jö el romlása; ¹⁴És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimelés nélkül eltöretik, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából. ¹⁵Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtetek lett volna; de ti nem akarátok; ¹⁶Hanem ezt mondatok: Nem, sőt lóra ülvén, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitekek. ¹⁷Ezer [fut] egynek riasztására, ötnek riasztására [mind] elfuttok, míg nem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. ¹⁸S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, a kik Őt szolgálják. ¹⁹Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked; ²⁰És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! ²¹És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok. ²²És megútáljátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nékik. ²³És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. ²⁴A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával. ²⁵És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak. ²⁶És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népé romlását, és vereségének sebét gyógyóyítja! ²⁷Ímé, az Úr neve jő messziről, haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! ²⁸Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zablájját [vesse] a népségek szájába. ²⁹És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel köszálához.

³⁰És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és jégeső kövével. ³¹Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel; ³²És a büntető vessző minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és czipőakkal [fogjátok kísérni, és] Ő [kezeit fel-]felemelvén, harcol ellene. ³³Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyújtja meg azt, mint kénkőves patak.

31Jaj nekik, a kik Égyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és a szekerek sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik. ²De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítsége ellen. ³Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek. ⁴Mert így szólott az Úr hozzám: A mint mormol az oroszán és az oroszánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavoktól ő meg nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán! ⁵Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazza megszabadítja, kimélvén megmenti. ⁶Térjetekek vissza [hát] hozzá, a kitől oly nagyon elpártolátok, Izráelnek fiai! ⁷Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. ⁸És elesik Assiria, nem férfiú kardjától, és nem ember kardja emésztí meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek; ⁹És kőszála félelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

32Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítéllettelben; ²Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön. ³És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznék; ⁴A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól. ⁵Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek. ⁶Mert a bolond [csak] bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye. ⁷A csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna is. ⁸De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. ⁹Ti gondtalan asszonyok, keljetekek fel, halljátok szavam', és ti elbizakodott leányzók, vegyétekek füleitekbe beszédem!' ¹⁰Kéves idő multán megháborodtok ti elbizakodottok,

mert elvesz a szüret, és gyümölcszedés sem lesz. ¹¹Reszkesetetek, ti gondtalanok, rettenjetekek meg, ti elbizakodottok; vetkezetekek mezítelenre és övezzetekek fel ágyékaitokat gyászruhával. ¹²Gyászol az emlöket, a szép mezőket, a termő szőlőket. ¹³Népemnek földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden öröm-házait; ¹⁴A paloták elhagyatvák, a város zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszamar kedvére él, a nyájak meg legelnek. ¹⁵Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból, és lészen a pusztaság termőföld, és a termőföld erdőnek tartatik; ¹⁶És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; ¹⁷És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké. ¹⁸Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. ¹⁹De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsüllyedve elsüllyed! ²⁰Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon eresztítekek a barmok és szamarak lábait!

33Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha bevégezted a pusztítást, el fogsz pusztíttatni; ha készen leszel csalárdsággal, téged fognak megcsalni. ²Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak idején! ³Egy zendülő szózatától elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népségek. ⁴És elpusztítják zsákmánytalan sáská pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá. ⁵Felmagasztal az Úr, mert magasságban lakozik, betölté Siont ítéllettel és igazsággal. ⁶És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr félelme lesz kincse. ⁷Ímé, erőseik ott künn kiáltanak, a békesség követői keservesen sírnak. ⁸Puszták az ösvények, megszűnt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! ⁹Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy pusztaság, és lombtalan Básán és Karmel. ¹⁰Most fölkelek, így szól az Úr, most föltámadok, most fölmelekedem! ¹¹Fogantok szalmát, szültök polyvát, dühötök tűz, megemészt titeket. ¹²A népek égetett mészszé lesznek, levágot tövisékké; tűzben hamvadnak el. ¹³Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmammat! ¹⁴Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hőséggel? ¹⁵A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lászon: ¹⁶Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. ¹⁷A királyt elgondolja a [mult] félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója? ¹⁹A gögös népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem kérhető. ²⁰Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely nem vándorol, melynek szegyei soha ki nem húzatnak,

s kötelei soha el nem szakadnak; ²¹Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nekünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jő evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy. ²²Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! ²³Megtágtak köteleid, árbóczfajok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek, akkor sok rablott prédát osztanak, [még] a sánták [is] zsákmányvetnek. ²⁴És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

34Jöjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kerekessége és minden szülöttei.

²Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre; megátkozta, halálra adta őket. ³Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérök miatt. ⁴Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtatik, és minden serege le hull, miként le hull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb. ⁵Mert megrészegült fegyverem az égben, és ímé leszál Edomra, átkom népére, ítéletre. ⁶Az Úr fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövével; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy öldöklés Edom földén. ⁷Elhullnak a bivalyok is velök, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel. ⁸Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. ⁹És változnak patakjai szurokká, és pora kénkövé, és lészen földje égő szurokká. ¹⁰Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről nemzetségre pusztán marad soha örökké senki át nem megy rajta; ¹¹És örökségül bíránja azt ökörbika, sündisznó; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötélét és a semmiségnek köveit. ¹²Nemese előtt hajoljatok meg. ¹³És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. ¹⁴És találkozik vadmacska a vadebbel, és a kisértet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és [ott] lel nyughelyet magának. ¹⁵Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok! ¹⁶Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket! ¹⁷Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki azt nekik mérőkötéllel; örökre bírni fogják azt, nemzetségről nemzetségre lakoznak abban.

35Örvend a pusztá és a kietlen [hely,] örül a pusztaság és virul mint őszike. ²Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják őket az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. ³Erosítjátok a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. ⁴Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetekek az assíriai király kezébe! ⁵Akkor a vakok szemei megnyílnak,

és a süketek fülei megnyitvatnak, ⁶Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. ⁷És tóvá lesz a déláb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, a hol feküsznek, fű, nád és káka [terem.] ⁸És lesz ott ösvény út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; ⁹Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! ¹⁰Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejkön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.

36És lön Ezékiás király tizennegyedik esztendejében, eljőve Szanhérib assir király Júdának minden erős városai ellen, és azokat megvevé. ²És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. ³És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékiró. ⁴És mondá nekik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? ⁵Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van [nálatok] a háborúhoz; no hát kibem bízol, hogy ellenem feltámadál? ⁶Ímé te e megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre a ki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak. ⁷És ha azt mondod nekem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajjon nem Ő- és az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. ⁸Most azért harczolj meg, kérlek, az én urammal, az assir királylyal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. ⁹Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram szolgálai közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovakokért. ¹⁰És most [talán] az Úr nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nekem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! ¹¹És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgálidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzánk, e kőfalon levő nép füle hallatára. ¹²És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletüket veletek együtt?! ¹³És odaállá Rabsaké, és kiálta felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédit! ¹⁴Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titeket. ¹⁵És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az assíriai király kezébe! ¹⁶Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jöjjetek ki hozzám, és akkor kiki ehetik szőlőjéből és

az ő olajfájáról, és ihatja kútjának vizét. ¹⁷Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. ¹⁸Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-e a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának kezéből? ¹⁹Hol vannak Hamáth és Arphád istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát kezemből? ²⁰Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből? ²¹Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! ²²Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékiró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsaké beszédeit.

37 És lőn, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatá ruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. ²És elküldé Eljákimot az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákot, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához. ³Kik mondanak néki: Így szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! ⁴Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ő ura, az assirii király, hogy káromolja az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! ⁵Így menének el Ezékiás király szolgálái Ésaiáshoz. ⁶És monda nékik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az assirii király szolgálái. ⁷Ímé, én oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza földére, és elejtem őt fegyver által az ő földében! ⁸Rabsaké pedig visszatérvén, találá az assirii királyt Libna ellen harcolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistól elindult. ⁹És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harcoljon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondván: ¹⁰Így szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem az assirii király kezébe! ¹¹Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria királyai minden országokkal eltörölvén azokat, és te megszabadulnál? ¹²Hát megszabadíták-e azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítának? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? ¹³Hol van Hamáth királya és Arphádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? ¹⁴És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. ¹⁵És könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondván: ¹⁶Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden országainak Istene, Te teremtéd a mennyet és a földet. ¹⁷Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédit, a melyeket izent az élő Isten káromlására! ¹⁸Bizony, Uram, Assiria

királyai elpusztítottak minden országokat és azoknak földjét, ¹⁹És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálmanya, fa és kő; így veszthették el azokat. ²⁰És most Uram, mi Istenünk! szabadíts meg minket az ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül. ²¹És küldé Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz, mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögtél Szanhérib miatt, Assiria királya miatt: ²²Ez a beszéd, a melyet az Úr fölöle szól: Megítál téged, gúnyt űz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálem leánya; ²³Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen! ²⁴Szolgáid által megkáromlád az Urat, és ezt mondad: Temérdek szekeremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott cziprusait, és behatolok végső magaslatába [és] kertjének erdejébe! ²⁵Én ástam és vizet ittam, és kiszáraztom lábam talpával Égyiptom minden folyóit. ²⁶Hát nem hallottad-e, hogy régtől fogva én tevém ezt, az őskor napjaiban elvégzém ezt, és most előhozám, hogy pusztá körakássá tégy erős városokat?! ²⁷És lakóik elájultak és megrendültek és megszegyenültek, [és] lőnek [mint] a mező füve és gyöngye zöldség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés! ²⁸Üléseidet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. ²⁹Ellenem való haragodért, és mert kevélységed fülembé jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jövé! ³⁰S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét. ³¹Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül. ³²Mert Jeruzsálemből megy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt! ³³Azért így szól az Úr Assiria királyáról: Nem jő be e városba, nyilat sem lő reá, és nem szállja meg paizszsal azt, és töltést sem készít ellene. ³⁴Az úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. ³⁵És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért! ³⁶Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az assir táborban száznolcvanötezeret, és midőn reggel [az emberek] felköltek, ímé [azok] mindnyájan holt hullákválának! ³⁷Elindula azért és ment és visszatért Szanhérib, az assirii király, és lakozék Ninivében. ³⁸És lőn, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fia: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földre menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

38 Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámós fia, a próféta, és monda néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! ²És Ezékiás arcczal a falnak fordulván, könyörge az Úrnak, ³És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel,

és hogy a mi jó előtted, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen. ⁴És lön az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: ⁵Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendő adok. ⁶És az assíriai király kezéből megszabadítlak téged és e várost; megoltalmazom e várost! ⁷Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott: ⁸Ímé, visszatéritek az árnyékot, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. ⁹Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségeből fölgyógyult. ¹⁰Én azt mondám: hát napjaimnak nyugalmaiban kell alászállanom a sír kapuihoz, megfosztva többi éveimtől! ¹¹Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. ¹²[Por]sátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor hajléka! Összehajtam, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonalról engem; reggeltől estig végzesz velem! ¹³Reggelig nyugton vártam; mint oroszlán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz velem! ¹⁴Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg! ¹⁵Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után! ¹⁶Oh Uram! ezek által él [minden!] és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet! ¹⁷Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet! ¹⁸Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! ¹⁹Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! ²⁰Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában! ²¹Akkor mondá Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon. ²²És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr házába?

39 Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult. ²És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, s egész fegyvertárat, és mindent, a mi kincsei közt található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában. ³És eljött Ésaiás, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttek hozzám, Babelből. ⁴És monda: Mit látának házadban? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül. ⁵És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét: ⁶Ímé napok jönnek, és

elvitetik, valami házadban van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttök eleid, Babelbe; nem marad semmi meg, ezt mondja az Úr! ⁷És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok Babel királyának palotájában. ⁸Akkor monda Ezékiás Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szoltál! és monda: Csak napjaimban legyen béke és állandóság!

40 Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sujtotta őt az Úr keze minden bűneiert. ³Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! ⁴Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává. ⁵És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szolt. ⁶Szózat szól: Kiáltst! és monda: Mit kiáltstak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! ⁷Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvalt reá; bizony fű a nép. ⁸Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad! ⁹Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! ¹⁰Ímé, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jő, és megfizetése Ő előtte. ¹¹Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti. ¹²Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arasszal, a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? ¹³Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa? ¹⁴Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa Őt az értelem útára? ¹⁵Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! ¹⁶És a Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra. ¹⁷Minden népek semmik Ő előtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. ¹⁸És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek Ő róla? ¹⁹A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst lánczot [reá]; ²⁰A ki szegény [ily] áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothad; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz. ²¹Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait? ²²Ki ül a föld kerekéje fölött, a melynek lakói mint sáskák [előtte,] ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sätort, lakásra; ²³Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld biráit hiábalókká változtatja; ²⁴Még alig plántáltattak, még alig vettetének el, alig vert gyökeret a földben törzsük, és Ő csak rájuk fuvalt, és kiszáradnak és őket, mint polyvát, forgószél ragadja el: ²⁵Kihez hasonlítottok hát engem, hogy

hasznos volnék? szól a Szent. ²⁶Emeljétek föl a magasba szeméiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, a ki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen. ²⁷Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! ²⁸Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, a ki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! ²⁹Erőt ad a megfáradottnak és az erőtlen erejét megsokasítja. ³⁰Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; ³¹De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak, együtt hadd szálljunk perbe! ²Ki támasztá fel [azt] keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A népeket kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő polyvát kézíve által! ³Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt. ⁴Ki tette és vitte végbe ezt? A ki elhívja eleitől fogva a nemzetségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én! ⁵Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűltek. ⁶Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erős! ⁷És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapácsal simító azt, a ki az ülot veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősíti szegekkel, hogy meg ne mozduljon. ⁸De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; ⁹Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól elhívtalak, és ezt mondom néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak, és meg nem útállak: ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek és igazságom jobbjával támogatlak. ¹¹Ímé, megszégyenülnek és meggaláztatnak, a kik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek. ¹²Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak. ¹³Mivel én vagyok Urad, Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek! ¹⁴Ne félj, férgeske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítelek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje! ¹⁵Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. ¹⁶Te szórd, és a szél vigye el őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekedel Izráelnek Szentjében. ¹⁷A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. ¹⁸Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá. ¹⁹A pusztában cédrust, akácot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben

cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt, ²⁰Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt! ²¹Hozzátok ide ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. ²²Adják elő és jelentsék meg nekünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végüket, vagy a jövendőket tudassátok velünk! ²³Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát míveljétek jót vagy gonoszt, hogy mérközzünk és majd lássuk együtt! ²⁴Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útálat az, a ki titeket szeret. ²⁵Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa. ²⁶Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók: Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudatá senki, nem hallá szavakat senki sem! ²⁷Stionnak először [én hirdetem,] ímé itt vannak [a tanúk,] és örömondót adtam Jeruzsálemnek. ²⁸És néztem és nem volt senki, ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és feleljenek nekem. ²⁹Ímé, mindnyájan semmik ők, semmiség cselekedetök, szél és hiábavalóság képeik.

42 Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. ²Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. ⁴Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. ⁵Így szól az Úr Isten, a ki az eget teremté és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, a ki lelket ad a rajta lakó népek, és lehetet a rajta járóknak: ⁶Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom meg kezéket, és megőrizlek és népek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. ⁷Hogy megnyisd a vakoknak szeméit, hogy a foglyot a tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket. ⁸Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőséget másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. ⁹A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének tudatom veletek. ¹⁰Énekeljétek az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határaitól, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói. ¹¹Emeljék fel [szavokat] a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kösziklak lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak. ¹²Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben. ¹³Az Úr, mint egy hős kijő, [és] mint hadakozó elkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz. ¹⁴Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztam [most] mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok! ¹⁵Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztom minden fűvet, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok. ¹⁶A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttök a

sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé. ¹⁵Én az Úr vagyok, szent [Istene]tek, Izráelnek teremtője, ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom. ¹⁷Meghátráltalak királyotok. ¹⁶Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, [és] mélyen megszegyenülnek, a kik a bálványban bíznak, és a hatalmas vizeken ösvényt, ¹⁷A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! ¹⁸Ne emlékeztek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! ¹⁹Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. ²⁰Dicsőíteni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak. ²¹A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! ²²És még sem engem hívtál segítségül Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel! ²³Nem adtad nékem égőáldozatul bárányaidat, és áldozataiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. ²⁴Nem vettél pénzen nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérevel jól nem tartottál, csak bűneiddel terhelél, vétkeiddel fárasztál engemet. ²⁵Én, én vagyok, a ki eltörölöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg! ²⁶Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszéld el, hogy igaznak találtassál! ²⁷Az első atyád vétkezett, és tanítóid elpártoltak tőlem! ²⁸Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

43És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! ²Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. ³Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. ⁴Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért: ⁵Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugotról egybegyűjtök. ⁶Mondom északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzinnen, és leányimat a földnek végéről, ⁷Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségre teremtettem, a kit alkottam és készítettem! ⁸Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek füleik vannak! ⁹Minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülök ilyen? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz. ¹⁰Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek nékem és megértsetek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! ¹¹Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! ¹²Én hirdettem, és megtartottam, és megjelenttem, és nem volt idegen [isten] köztetek, és ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. ¹³Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja azt meg? ¹⁴Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, és meggyaluljátok, és mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídamságuk hajóiba férő férfú formájára, ember ékességére, hogy házában lakják.

44És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. ²Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam! ³Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre. ⁴És nevednek mint fű között, és mint a fűfák vizek folyásinál. ⁵Ez azt mondja: én az Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önkezevel írja: az Úré vagyok, és hízelegve Izráel nevét említi. ⁶Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. ⁷És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elem, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt. ⁸Ne féljete és ne rettegjete! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs köszál, nem tudok! ⁹A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenceik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszegyenüljenek. ¹⁰Ki alkotott istent, és bálványt [ki] öntött? a mely semmit sem használ! ¹¹Ímé, minden barátaiak megszegyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt! ¹²A kovács fejszét [készít,] és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt pörölyvel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. ¹³Az ács mérőzsinórt von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt

¹⁴Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel.

¹⁵Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlök és melegszik, meggyújtja és kenyeret süt; sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és előtte leborul; ¹⁶Felét tűzben megégeti, felénél húst eszik: pecsenyét süt és megelegszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valék! ¹⁷Maradékából istent készít, bálványát; leborul imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem! ¹⁸Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívök nem eszmél. ¹⁹És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetém és kenyeret sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útálatosságot csináljak-é, és leboruljak a fagyaly előtt? ²⁰Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkezemben? ²¹Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek el. ²²Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak. ²³Örüljetekek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetekek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. ²⁴Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki mindent cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól; ²⁵Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszegyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. ²⁶A ki szolgálja beszédét beteljesíti, és véghez viszi követői tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom! ²⁷Ki ezt mondja a mélységnek: Száradj ki! és kiapasztom folyóvizeidet! ²⁸Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

45Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; ²Én menédek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtókat összetöröm és leütöm a vaszarakat. ³Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtkehelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, a ki téged neveden hívtalak, Izráel Istene. ⁴Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izraelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítalak, noha nem ismerél. ⁵Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felőveztelek téged, bár nem ismerél. ⁶Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen! ⁷Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és

gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem! ⁸Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyiljék meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt! ⁹Jaj annak, a ki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajjon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei? ¹⁰Jaj annak, a ki atyjának mondja: Miért nemszesz? és az asszonyának: Miért szülsz? ¹¹Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám! ¹²Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöket én állatám elő. ¹³Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura! ¹⁴Így szól az Úr: Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten! ¹⁵Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító! ¹⁶Szégient vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói; ¹⁷És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallotok szégient és gyalázatot soha örökké; ¹⁸Mert így szól az Úr, a ki az egeket teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen! ¹⁹Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. ²⁰Gyűljetek egybe és jöjjetek elő, közelegjetekek mind, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, a ki meg nem tart! ²¹Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajjon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. ²²Térjetekek én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több! ²³Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! ²⁴Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszegyenülnek mindazok, a kik reá haragusznak. ²⁵Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

46Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhél a megfáradott [állat]nak; ²Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok fogságba mennek. ³Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket [magamra] raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésétek óta; ⁴Vénségtekig én vagyok az, és megőszüléstekig én visellek; én teremtettem és én

hordozom, én viselem és megszabadítom. ⁵Kihez hasonlítottok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlók volnánk? ⁶Kitöltik az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte. ⁷Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszteg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságból nem szabadít meg. ⁸Emlékezzetek meg erről, és legyetek erősek, vegyétek eszetekbe, pártütők! ⁹Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. ¹⁰Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat; ¹¹Ki elhívom napkeletről a sást, messze földről tanácsom férfiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem! ¹²Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól. ¹³Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom; nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek! ²Vedd a malmot és őrölj lisztet, föld fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, föld fel czombodat és menj át a folyókon. ³Födöttessék föl meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek! ⁴[Így szól] a mi Megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! ⁵Ülj némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének! ⁶Fölgerjedtem volt népem ellen; megfertőztettem örökségemet és kezembe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmasságot, az öregekre nehéz ígát vetettél! ⁷És ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. ⁸És most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a ki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülök özvegységben, és a gyermektelenségem nem ismerem! ⁹És mind e kettő eljő reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességökben jönnek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon ígészó szózatod. ¹⁰Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több. ¹¹Azért jő te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesztelhetsz, és hirtelen jő pusztulás reád, nem is tudod! ¹²No állj elő hát ígészó szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságotól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod [a veszedelmet.] ¹³Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád. ¹⁴Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tûz emészté meg őket, nem mentik meg életüket a lángból, még szén sem marad

belőlök melegülésre, sem körülülhető parázs! ¹⁵Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságotól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevérol neveztettek, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; [de]nem híven és nem igazán. ²Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura! ³Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének, ⁴Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod ércz: ⁵Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtadra adtam, hogy ezt ne mondd: Faragott képem mívelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket. ⁶Hallottad volt, [és most] lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-e erről bizonyosságot? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltakat, a melyeket nem tudtál; ⁷Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy ezt ne mondd: Ímé, tudtam én azokat. ⁸Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártütőnek hívatál anyád méhétől fogva. ⁹Nevemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak. ¹⁰Ímé, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemenczéjében. ¹¹Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségteleníttetnék meg [nevem?!] És dicsőséget másnak nem adom. ¹²Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívtam, én vagyok az első és én az utolsó. ¹³Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. ¹⁴Gyűljetek egybe mind, és halljátok meg: ki jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akarátját Bábelben, és karja leszen a Káldeusokon. ¹⁵Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja. ¹⁶Közelgjetek hozzám, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét. ¹⁷Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell. ¹⁸Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; ¹⁹És olyan volna magod, mint a tengernek fővénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve orcám elől. ²⁰Menjete ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot. ²¹Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezetli is őket: kösziklából vizet fakaszt nekik, és meghasítja a sziklát és víz ömöl belőle. ²²Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

49 Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol

való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről. ²Hasonlóvá tevő számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem. ³És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. ⁴És én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél. ⁵És most így szól az Úr, a ki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtsék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! ⁶Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen! ⁷Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, a ki hú, Izráel Szentjéért, a ki téged elválasztott. ⁸Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket; ⁹Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: ¹⁰Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. ¹¹És teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek. ¹²Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről! ¹³Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljete hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr, és könyörül szegényein! ¹⁴És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! ¹⁵Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem. ¹⁶Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. ¹⁷Elősietnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled. ¹⁸Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájokat, mint ékszert, és felkötöd, mint menyasszonyt. ¹⁹Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid. ²⁰Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam! ²¹És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? ²²Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és előttök zászlómat felállatom, és elhosszák fiaidat ölükben, és leányaid vállukon hordoztatnak. ²³És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid, arczzal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek. ²⁴Elvételhetik-é a préda az erőstől, és

megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? ²⁵Igen, így szól az Úr, az erőstől elvételnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat. ²⁶És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a musttól, véroktól megrészezednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartóid és megváltóid, Jákóbnak erős [Istene!]

50 Így szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsönadóim közül, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsáttatott el anyátok! ²Miért jöttem, holott nem volt [ott] senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dörgéssel kiszáraztam a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűzhödnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak. ³Felöltöztetem az egeket sötétségbe, és gyászruhával fődöm be azokat. ⁴Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. ⁵Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. ⁶Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. ⁷És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szegényt nem vallok. ⁸Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! ⁹Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhozzatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket! ¹⁰Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, a ki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodják Istenhez! ¹¹Ímé, ti mind, a kik tüzet gyujtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket meggyújtottatok. Kezemből jö ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintetek a kőszálra, a melyből kivágattattok, és a kútfo nyílására, a melyből kiásattatok! ²Tekintetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, a ki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megsaporítám őt. ³Mert megvigasztalja az Úr Siont, megvigasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjéti olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava! ⁴Figyeljetek reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás megy ki tőlem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom. ⁵Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnék: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. ⁶Emeljéte az égre szemeiteket, és nézzete a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak,

és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. ⁷Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek! ⁸Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetségről nemzetségre! ⁹Kelj föl, kelj föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte? ¹⁰Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! ¹¹Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönnek, és örökös öröm fejükön; vígasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! ¹²En, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fű?! ¹³Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, a ki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? ¹⁴Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: ¹⁵Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem? ¹⁶És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te! ¹⁷Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből haragja poharát; a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd! ¹⁸Nem vala vezetője minden fia közül, a kiket szült, nem fogta senki őt kézen minden fia közül, a kiket fölnevelt. ¹⁹E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vigasztaljalak téged? ²⁰Fiaid elájultan ott feküdtek minden utcáknak fejénél, mint a hálóba esett zerge, megrészegeve az Úr haragjától, Istenednek feddésétől. ²¹Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de nem bortól! ²²Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! ²³És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondták lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hátadat olyanná teted, mint a föld, és mint a minő az utca a járóknak!

52Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép te beléd többé körülméletlen, tisztátalan! ²Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! ³Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! ⁴Mert így szól az Úr Isten: Égyiptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossek, és azután

Assiria nyomorgatá őt ok nélkül. ⁵És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen mindennap gúnyoltatik. ⁶Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondom: Ímé, itt vagyok! ⁷Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! ⁸Halld örállóidat! felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr! ⁹Ujjongva énekeljete mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvigasztalá az Úr népet, megváltá Jeruzsálemet. ¹⁰Feltúrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását! ¹¹Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztátalan ne illessetek, jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. ¹²Mert ne sietséggel jertek ki, és ne futással menjete; mert elöttetek megy az Úr, és követni fog Izráel Istene! ¹³Ímé, jó szerencsés lesz szolgálóm, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. ¹⁴Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázata, és alakja sem ember fiaié volt: ¹⁵Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájokat, mert a mit nekik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

53Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? ²Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos! ³Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! mint a ki elől orcánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. ⁴Pedig betegségünket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! ⁵És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. ⁶Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. ⁷Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az ő nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg! ⁸A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágotott az élők földéből, hogy népem bűnéért lön rajta vereség?! ⁹És a gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé [jutott] kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában. ¹⁰És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. ¹¹Mert lelke szenvedése folytán látni fog, [és] megelégszik, ismeretével igaz szolgálóm sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. ¹²Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé

számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

54Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. ²Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. ³Mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat megnépesítesz. ⁴Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegségednek gyaláztatáról többé meg nem emlékezel. ⁵Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. ⁶Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; ⁸Búsulásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. ⁹Mert [úgy lesz] ez nékem, [mint] a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. ¹⁰Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom töled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. ¹¹Oh te szegény, szélvészától hányt, vigasztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. ¹²Rubinból csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből; ¹³És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. ¹⁴Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád. ¹⁵És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tölem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad. ¹⁶Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a paraszat élesíti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtém a pusztítót is a vesztésre! ¹⁷Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tölem van, így szól az Úr.

55Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. ²Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségbenem. ³Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. ⁴Ímé, bizonyágul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóként a népeknek. ⁵Ímé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a

mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített. ⁶Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. ⁷Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. ⁸Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! ⁹Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! ¹⁰Mert mint leszáll az eső a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek: ¹¹Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem. ¹²Mert örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltetek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fája tapsolnak. ¹³A tövis helyén cziprus nevededik, és bogács helyett mirtus nevededik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem töröltetik.

56Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjétek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljöjjön, és igazságom, hogy megjelenjek: ²Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, a ki ahhoz ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. ³És ne mondja ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő népétől! ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! ⁴Mert így szól az Úr a herélteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködő és ragaszkodnak az én szövetségemhez: ⁵Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban [élő név:] örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész; ⁶És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgálói legyenek; mindenkit, a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: ⁷Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házában hivatik minden népek számára! ⁸Így szól az Úr Isten, a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez! ⁹Mezőnek minden vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai! ¹⁰Őrállóik vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! ¹¹És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a magok útára tértek, kiki nyeresége után, mind együtt! ¹²Jertek, hadd szórjak bort, és igyunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy [és] dicső felettébb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságot elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elöl ragadtatik el az igaz; ²Bemegy békességbe, nyugosznak ágyaikon, a kik egyenes útaikon járnak. ³És ti közelgjetek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodó! ⁴Ki felett örvendeztek? Ki ellen tájtjátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-e a bűn gyermekei, a hazugságnak magva? ⁵A kik lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermekeket a völgyekben, a hegyek hasadécai alatt. ⁶A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-e ezeket? ⁷Magas és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. ⁸Az ajtó és ajtófél mögé tetted bálványjeleidet, és tőlem [eltávozván,] fölfedted ágyadat, fölmentél [rá], és megszélesítéd, és szövetséget szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. ⁹És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztad magadat a sírig. ¹⁰Nagy útadon megfáradál, [és még] sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezéd, így nem levél beteg! ¹¹Kitől féltél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezel, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva? ¹²Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak néked. ¹³Ha kiáltasz: szabadítson meg téged [bálvány]id raja; mindnyájokat szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik, örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet. ¹⁴És szól [egy szó:] Töltsétek, töltsétek, készítsétek az utat, vegyetek el [minden] botránkozást népem útáról. ¹⁵Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. ¹⁶Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem. ¹⁷Mert a telhetetlenségnek vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém [magamat] és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. ¹⁸Útait láttam, és meggyógyítottam őt; vezetem őt, és vigasztalást nyujtok néki és gyászolóinak, ¹⁹Megteremttem ajkaikon a [hálának] gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! ²⁰És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hány ki. ²¹Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiálts [teljes] torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit. ²Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kívánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kéri tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják. ³Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és

Te nem tudod? Ímé, bőjtöléstek napján kedvteléseket üzítetek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. ⁴Ímé perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gazságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. ⁵Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, [és olyan] a nap, a melyen az ember lelkét gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-e bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak? ⁶Hát nem ez-e a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete? ⁷Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat? ⁸Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. ⁹Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetened közüled az igát, és [megszünsz] ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; ¹⁰Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégited: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. ¹¹És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy. ¹²És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezettel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. ¹³Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges [napj]ának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, [hamis] beszédet sem szólván: ¹⁴Akkor gyönyörűség lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szól!

59 Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg ne hallgathatna; hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg ne hallgatott. ³Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. ⁴Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen, a ki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szűlnek. ⁵Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, vipera kél ki. ⁶Pókhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben. ⁷Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. ⁸A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, a ki azon jár, nem ismeri a békességet. ⁹Ezért van távol

tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk vilárosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk! ¹⁰Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek szemök nincs, megütjük délből, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészség közt. ¹¹Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögven nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet és nem jó, a szabadulást [és] távol van tőlünk. ¹²Mert sokak előtted gonoszságaink, és bűneink bizonyosságot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: ¹³Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávoztunk a mi Istenünktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szóltunk szívünkől hazug beszédek. ¹⁴És eltávoztott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyeneség nem juthat be. ¹⁵És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen. ¹⁶És látá, hogy nincsen senki, és álméklodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. ¹⁷És felölté az igazságot, mint páncélt, és a szabadítás sisakja van fején; felölté a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búslással vevé magát körül, mint egy palásttal. ¹⁸A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. ¹⁹És félik napnyugottól fogva az Úrnak nevét, és naptamadattól az ő dicsőségét, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt. ²⁰És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. ²¹És én ő velök ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mind örökké!

60 Kelj fel, világosodjál, mert eljött vilárosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. ²Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. ³És népek jönnek vilárosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. ⁴Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaidd ölben hozatnak el. ⁵Akkor meglátod és ragyogsz [örömtől,] és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, [és] hozzád jő a népeknek gazdagsága. ⁶A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséretét hirdetik. ⁷Kédár minden juhaid hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házáat megdicsőítem. ⁸Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? ⁹Igen, engem várnak a szigetek; és elől [jönnek] Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, és ezüstpöket és aranyokat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy téged megdicsőített. ¹⁰Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, én kegyelmemben megkönyörültem rajtad. ¹¹És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bevitetnek. ¹²Mert a nép és az ország, a mely néked nem szolgáland, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. ¹³A Libánon ékessége hozzád jő, ciprus, platán, sudar czedrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem. ¹⁴És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpánál minden megütälöid, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának. ¹⁵A helyett, hogy elhagyott és gyűlöl valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszek, és gyönyörűséggé nemzetségről nemzetségre. ¹⁶És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és megváltód, Jákóbnak erős [Istene.] ¹⁷Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az igazságot. ¹⁸Nem hallatik többé erőszakot földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. ¹⁹Nem a nap lesz néked többé nappali vilárosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök vilárosságod, és Istened lesz ékességed, ²⁰Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök vilárosságod, és gyászod napjainak vége szakad. ²¹És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála ők, kezeim munkája dicsőségemre. ²²A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölcent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást; ²Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót; ³Hogy tegyek Sion gyászolóira adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztesse, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére! ⁴És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztaságokat megújítják, és a régi nemzetségek pusztaságait. ⁵És ott állnak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vincelléritek elésznek. ⁶Ti pedig az Úr papjainak hívatattok, Istenünk szolgáinak neveztetek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek. ⁷Gyalázatotokért kettős [jutalmat vesztek], és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt öröklenek földükben, örökös örömmük lesz. ⁸Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gasszággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök. ⁹És ismeretes lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek között, valakik látják

őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok.
 10Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint völegény, a ki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. 11Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. 2És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. 3És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. 4Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. 5Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örül a völegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni. 6Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! 7És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön. 8Megesküdt az Úr jobbára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszzák mustodat, a melyért munkálódtál, 9Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérik az Urat, s a beszűrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban. 10Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetez zászlót a népek fölé. 11Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő, és megfizetése ő előtte! 12És hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

63Ki ez, ki jő Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. 2Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? 3A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsulásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscent vérök ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem. 4Mert bosszúállás napja volt szívemből, és megváltottaim esztendeje eljött. 5Körültékinték és nem vala segítő, s álmélgodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem! 6És megtapodtam a népeket búsulásomban, és megrészegítem őket haragomban, és ontám a földre véröket! 7Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága

szerint. 8És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lön nékik megtartójok. 9Minden szenvedésöket Ő is szenvedte, és orczájának angyala megszabadítá őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban. 10Ők pedig engedetlenek voltak és megszomoríták szentségének lelkét, és ő ellenségükké lön, hadakozott ellenök. 11S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, a ki őket kihozá a tengerből nyájának pásztorával? hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét? 12Ki Mózes jobbán járatá dicsőségének karját, a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen? 13Ki járatá őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! 14Mint a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerezze! 15Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőségéd hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tölem! 16Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. 17Miért engedel eltvelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgálidért, örökségéd nemzetségeiért! 18Kevés [ideig] bírta szentségédnek népe [földét,] ellenségink megtapodták szent helyedet. 19Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetett neved.

64Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; mint a tűz meggyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellenségednek megjelensd, hogy előtted reszkessenek a népek; 2Hogy cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának. 3Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istent te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt várja. 4Elébe mégy annak, a ki örvend és igazságot cselekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és mi vétkezénk; régóta így vagyunk; megtartatunk-é? 5És mi mindnyájan [olyanok] voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! 6S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felszerkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtéd tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál. 7Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezéd munkája vagyunk mi mindnyájan. 8Oh ne haragudjál Uram felettébb, és ne mindörökké emlékezzél tanag álnokságinkról; ímé lásd, kérünk, mindnyájan a Te néped vagyunk. 9Szentségédnek városai pusztává lettenek, Sion pusztává lön, Jeruzsálem kietlenné. 10Szentségünk és ékességünk házáat, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzselé föl, és minden a miben gyönyörködénk, elpusztult. 11Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett is, Uram;

hallgatsz-é és gyötörsz minket felettébb?

65 Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdeztenek; megtaláltattam magamat azokkal, a kik nem is kerestenek. Ezt mondtam: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett. ²Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán; ³A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon szerez jóillatot, ⁴Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van tálaiban, ⁵Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked; e [nép] füst az orromban és szüntelen égő tűz. ⁶Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben: ⁷Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóillatot és halmokon csúfoltak engemet meg, és visszámérem először jutalmokat keblökre. ⁸Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lelnek a fürtben, ezt mondják: ne veszed el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgálaimért, és nem vesztek mindent el! ⁹És nevelek Jákóbból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse legyen, és bírják azt választottaim, és szolgálaim lakjanak ott! ¹⁰És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyé népem számára, a mely engem keresett. ¹¹Ti pedig, a kik az Urat elhagytok, a kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készíttetek, és Meninek italáldozatot töltötök, ¹²Titeket én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok megöletésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottátok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt választottátok. ¹³Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgálaim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgálaim örvendnek, de ti megszégyenültök! ¹⁴Ímé, szolgálaim vígadnak szívök boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmaiban, és megtört lélekkel jajgatni fogtok; ¹⁵És átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgálait más névvel nevezi, ¹⁶Hogy a ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtvék szemeim elől. ¹⁷Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak; ¹⁸Hanem örüljétek és örvendjétek azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé. ¹⁹És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava! ²⁰Nem lesz ott többé [csupán néhány] napot ért gyermek, sem vén ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendő korában hal meg és a bűnös száz esztendő korában átkoztatik meg. ²¹Házakat építenek és bennök lakoznak, és szülőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. ²²Nem úgy építenek, hogy más lakják benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsét.

mert mint a fáké, oly [hosszú] lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim. ²³Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velök [megmaradnak.] ²⁴És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam. ²⁵A farkas és bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökor, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén; így szól az Úr.

66 Így szól az Úr: Az egek nékem ülöszekem, és a föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, a melyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? ²Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi. ³A ki bikát öl, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet öl; a ki ételáldozattal jő, disznóvért hoz elém; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák útait, és lelkök útálatosságaikban gyönyörködött: ⁴Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és rájok hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák. ⁵Halljátok az Úrnak beszédét, a kik rettegetek az ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnék, nevemért eltaszítanak. Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömötöket; de ők megszégyenülnek. ⁶Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet ellenségeinek. ⁷Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. ⁸Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szülé Sion az ő fiait! ⁹Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szülést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, buzárjam-é [a méhet?] így szól Istened. ¹⁰Örüljétek Jeruzsálemnek, mert megöleltétek, mert megörvendjétek fölötté mind, a kik őt szeretik; vígadjatok vele örvendezéssel mindnyájan, a kik gyászoltatok miatta! ¹¹Hogy szopjatok és megelegetjétek megvigasztaltatásának emlőjén, hogy igyatok és örvendjétek dicsőségének bőségén. ¹²Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztém rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakat a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölben fognak hordozni, és térdeiken czirógnak titeket. ¹³Mint férfit, a kit anyja vígasztal, akként vígasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vígasztalást! ¹⁴Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld fű, virágoznak, és megösmérik az Úr kezét az Ő szolgálain, és haragját ellenségei fölött. ¹⁵Mert ímé, az Úr eljő tűzben, s mint forgósél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. ¹⁶Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek. ¹⁷A kik magokat megszentelik és mossák a [bálvány] kertekért, egy [pap] megett, a középén; a kik disznóhúst esznek és férget és csigát, együtt pusztulnak el mind, mondja az Úr. ¹⁸És én

cselekedeteiteket és gondolataitokat [megbüntetem!] Eljő [az idő], hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségemet. ¹⁹És teszek köztök jelt, és küldök közülök megszabadultakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között. ²⁰És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékol az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálembe, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. ²¹És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. ²²Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; ²³És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr. ²⁴És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiás

1 Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatótban, Benjámin földén [lakó] papok közül vala; **2** A kihez szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik esztendejében; **3** Továbbá Jójakimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának napjaiban, Sedekiásnak, a Jósiás fiának, Júda királyának egészen tizenegy esztendejéig, Jeruzsálem fogságba viteléig, [a mi] az ötödik hónapban [vala;] **4** Szóla pedig az Úr nékem, mondván: **5** Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, [már] ismertelek, és mielőtt a népek közé. **6** És mondék: Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én! **7** Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd [ezt:] Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok néked. **8** Ne félj tőlök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az Úr. **9** És kinyújtá az Úr az ő kezét, és megilletté számat, és monda nékem az Úr: Ímé, az én ígéimet adom a te szádba! **10** Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj! **11** Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt látok én. **12** És monda nékem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én ígémre, hogy beteljesítsem azt. **13** És másodsor is szóla hozzám az Úr, mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. **14** És monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára. **15** Mert ímé, előhívom én az északi országok minden nemzetségét, mondja az Úr, és eljönnek, és kiki felállítja az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden városa ellen. **16** És kimondom ítéleteimet felettök az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. **17** Te azért övezd fel derekadat, és kelj fel, és mondd meg nékik mindazt, a mit én parancsolok néked; meg ne riadj tőlök, különben én riasztalak el téged előlük! **18** Mert ímé én erősített várossá, vasoszloppá és ércbástyává teszlek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmek és papjai ellen és a föld népe ellen. **19** Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.

2 Majd szóla az Úr nékem, mondván: **2** Menj el, és kiált Jeruzsálem füleibe, mondván: Ezt mondja az Úr: Emlékezem reád gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem a pusztában, a [még] be nem vetett földön. **3** Szent volt Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengeje; **4** De kik emésztik vala őt, mind vétkeznek vala, veszedelem támadá rájok, azt mondja az Úr. **4** Halljátok meg az Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetsége. **5** Így szól az Úr: Micsoda hamisságot találtak bennem a ti prófétáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek? **6** Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, a ki felhozott minket Égyiptom földéről, a ki vezérelt minket a pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és a hol halandó nem lakott? **7** És bevittelek titeket a bőség földébe, hogy annak gyümölcseivel és javaival éljetez; és bementetek, és megfertőztettétek az én földemet, és az én örökségemet útálatossá tevétek. **8** A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem, és a pásztorok hűtelenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek. **9** Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perelni fogok a ti fiaitok fiaival [is!] **10** Menjetez csak át a Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjetez Kédárba is és szorgalmasan vizsgálódjatek, és lássátok meg, ha volt-é [ott] ehhez hasonló? **11** Ha cserélt-é valamely nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! **12** Álmélkodjatek ezen, oh egek, és borzadjatek és rémüljetez meg igen! azt mondja az Úr. **13** Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; [és] repedezett kútakat [ástak,] a melyek nem tartják a vizet. **14** Szolgá-é Izráel, a vagy otthon születt-é ő? Miért lett prédává? **15** Oroszlánok ordítanak reá, megeresztek hangjokat, és sivataggá teszik földjét; városai szétromboltatnak, lakatlanok. **16** Nőf és Tahpan fiai is betörik koponyádat. **17** Vajjon nem te szerezted-é ezt magadnak? Elhagytad az Urat, a te Istenedet, mai mikor vezérelt téged az úton! **18** Most is mi dolgoz van néked Égyiptom útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgoz van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizét igyad? **19** A magad gonoszsága fenýít meg téged, és a te

elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. ²⁰Bizony régóta széttörtem a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt mondtad: Nem leszek rabszolga; mindamellet minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz vala te, mint egy parázna. ²¹Pedig én úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává? ²²Még ha lúgban mosakodtál, mégis parázna asszony homlokúvá lettél, szégyenkezni nem akartál. ⁴Nemde mostantól így kiáltasz nékem: Atyám! ⁵Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é? ⁶Ímé, ezt mondd, de cselekszed a gonoszságokat, a mint tőled telik. ⁶És monda az Úr nékem Jósiás király napjaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izrael cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő fa alá, és ott paráználkodott. ⁷És mondtam, miután mindezt megcselekedte: Térj vissza hozzám! de nem tért vissza. És látta ezt az ő hitszegő húga, a Júda. ⁸És láttam, hogy mindamellet is, hogy elbocsátottam az elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválásról való levelet: nem félt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem elment, és ő is paráználkodott. ⁹És lőn, hogy az ő paráznaságának hírével megfertőztette a földet; mert kövel és fával paráználkodott. ¹⁰És mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességével, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. ¹¹És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izrael, mint a hitszegő Júda. ¹²Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondd: Térj vissza, elpártolt Izrael, ezt mondja az Úr, [és] nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. ¹³Csakhog ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. ¹⁴Térjete meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből, és beviszek titeket Sionba. ¹⁵És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal és értelemmel. ¹⁶És ha majd megsokasodtok és megszapordtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére se veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. ¹⁷Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyiszekének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálembe, és nem követik többé gonosz szívöknek makacsságát. ¹⁸Azokban a napokban a Júda háza Izrael házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. ¹⁹Azt mondtam ugyanis magamban: Miképen tegyelek téged a földön, és adjam néked a kívánatos földet, a pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém: Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! ²⁰Mindamellet a mint hitszegővé lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettetek hitszegők irántam, Izrael háza, azt mondja az Úr. ²¹Szó

3Nos hát! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét, és ez eltávozik tőle és más férfiúé lesz: vajjon visszamehet-é

hallatszík a magaslatokon, Izráel fiainak esdeklő sírása, mert elfordították útjokat, elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenökről. ²²Térjetekek vissza, szófogatatlan fiak, [és] meggyógyítsátok szíveketeket; mert ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! ²³Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradása! ²⁴És ez a gyalázatosság emésztette a mi atyáink szerzeményét gyermekségünk óta: juhaikat, szarvasmarháikat, fiaikat és leányaikat! ²⁵Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermekségünk óta mind e mai napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

4Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térj vissza, és ha eltávolítod a te útálatosságaidat előlem és nem ingadozol; ²És [így] esküszöl: Él az Úr! hűségben, egyenességben és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsekesznek. ³Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfainak: Szántatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé! ⁴Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit. Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyúljadon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszága miatt. ⁵Adjátok hírül Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és mondjátok, és kürtöljétek az országban; kiáltsátok teljes erővel, és mondjátok: Gyűljétek össze és menjünk be az erősített városokba! ⁶Emeljétek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást! ⁷Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanok lesznek. ⁸Öltözzetek azért gyászba, sírjatok és jajgassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott el rólunk! ⁹Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága és a főemberek bátorsága, és a papok elálmélkodnak, és a próféták elcsodálkoznak. ¹⁰Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességtek lesz! holott a szablya lelkünkig hatott. ¹¹Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemnek: Száraztó szél [jő] a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján; nem szóráshoz és nem tisztításhoz való! ¹²Erős szél jő onnan reám [is:] azért hát ítéletet mondok ellenök. ¹³Ímé! úgy jő fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűnél. Jaj nekünk, mert elvesztünk! ¹⁴Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bűnös gondolataid? ¹⁵Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegyéről vészhírdető. ¹⁶Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem ellen: Őrizők jönnek messze földről, és kiáltoznak Júda városai ellen. ¹⁷Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek ellene köröskörül, mert dacoskodott velem! mondja az Úr. ¹⁸A te magad viselete és a te cselekedeteid szereztek ezeket

néked; ez a gonoszságod bizony keserű, bizony egész a szívedig hatott! ¹⁹Oh én belsöm, oh én belsöm! Aléldozom, hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harczi riadót! ²⁰Vészre vész jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim, kárpitjaim egy pillantás alatt! ²¹Meddig látok még [hadi] zászlót, [és] hallok a kürt szavát? ²²Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bőlcsek ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! ²³Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztá; és az égre, de nincsen világossága! ²⁴Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! ²⁵Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. ²⁶Nézek, és ímé a bő termő föld pusztává lön; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! ²⁷Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét! ²⁸Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam, határozottam, és meg nem bánom és el nem térek attól. ²⁹A lovasoknak és a kéziveseknek kiáltozása elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrűségekre, és felmászunk a sziklákra: minden város elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. ³⁰És te, elpusztult, mit cselekszel [akkor?] Ha bíborba öltözöl, ha arany kösöntyűkkel ékesíted magadat, és ha festékkel mázolod is ki szemeidet: hiába szépítgeted magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. ³¹Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapkodja kezeit: Jaj nekem! mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt.

5Járjátok el Jeruzsálem utcáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piacain, ha találtok-e egy embert; ha van-e valaki, a ki igazán cselekszik, hűsége törekszik, és én megbocsátok neki! ²Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek! ³Uram! a te szemeid avagy nem a hűsége [néznek]-é? Megverted őket, de nem bánkódtak; tönkre teted őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orcaik keményebbekké lettek a kősziklálánál; nem elármélkodtak megtérni. ⁴Én pedig ezt mondom vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! ⁵Elmegyek azért a főemberekhez, és beszélek velök; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők törték össze egyetemlegesen az ígát, és tépték le a köteleket! ⁶Azért széttépi őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz kiálkodik az ő városaik körül; a ki kijön azokból, mind szétszaggattatik; mert megsokasodtak az ő bűneik, és elhatalmasodtak az ő hitszegéseik. ⁷Oh, miért bocsátanék meg néked? Fiaid elhagytak engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam őket, mégis paráznalkodtak és tolongtak a parázna házába. ⁸[Mint a] hizlalt lovak, viczkádozókká lettek; kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. ⁹Avagy ne büntessem-e meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az

e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelke-
¹⁰Menjete fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek
 semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az
 Úréi azok! ¹¹Mert igen hűtelenné lett hozzám az Izráel
 háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! ¹²Megtagadták
 az Urat, és azt mondták: Nincsen ő, és nem jöhet reánk
 veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! ¹³A
 próféták is szellő lesznek, és nem lesz, a ki beszéljen bennök:
 így esik az ő dolguk! ¹⁴Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek
 Istene: Miután ti ilyen szóval szólattok: ímé tűzzé teszem
 az én ígémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy
 megemészsze őket! ¹⁵Ímé, én hozok reátok messzün-
 n való nemzetet, oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény
 nemzet ez, ősidőből való nemzet ez; nemzet, a melynek
 nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! ¹⁶Tegze
 olyan, mint a nyitott sír; mindnyájan vitézek. ¹⁷És megemészt-
 aratásodat és kenyeredet; megemészti fiadat és leányaidat;
 megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlődet és
 fügedet; erősített városaidat, a melyekben te bízod, hogy
 fegyverrel rontja le. ¹⁸De még ezekben a napokban sem
 teszek benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr.
¹⁹Ha pedig az lenne, hogy kérdeznék: Miért cselekedte
 mindezt velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondjad
 nekik: A miképen elhagyatott engem és idegen isteneknek
 szolgáltatok a ti földetek: azonképen idegeneknek fogtok
 szolgálni olyan földön, a mely nem a tiétek. ²⁰Hirdessétek
 ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván:
²¹Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek szemeik
 vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak!
²²Nem féltek-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orcám
 előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a fövenyet a
 tenger határának örök korlátul, a melyet át nem hághat,
 és ha megrázkódtatják is hajjai, de nem bírnak vele, és ha
 megháborodnak, sem hághatnak át rajta. ²³De ennek a
 népnek szilaj és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek;
²⁴És még szívökben sem mondják: Oh, csak félnők az
 Urat, a mi Istenünket, a ki esőt, korai és késői záport
 ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi
 számunkra! ²⁵A ti bűneitek fordították el ezeket tőletek,
 és a ti vétkeitek fosztottak meg titeket e jótól! ²⁶Mert
 istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek,
 mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak.
²⁷Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik
 álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! ²⁸Meghízta-
 megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának
 ügyét nem ítélik igaz ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a
 szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. ²⁹Hát ezeket
 ne büntessem-é meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzetet,
 mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelke-
 és rettenetes dolgok történnek e földön: ³¹A próféták hamisan
 prófétálnak, és a papok tetszésük szerint hatalmaskodnak,
 és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd
 utoljára?!

6Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok
 kürtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-Hakkeremben;
 mert veszedelem fenyeget észak felől és nagy romlás! ²A
 szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlóvá Sion
 leányát. ³Pásztorok jönnek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják
 mellette a sátrakat köröskörül; kiki legelteti, a mi keze
 ügyébe esik. ⁴Készüljete hadba ellene; keljete fel, és
 menjünk fel délben! Jaj nekünk, mert hanyatlik már a
 nap, mert hosszabbodnak az esteli árnyékok! ⁵Keljete
 fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! ⁶Mert
 ezt mondja a Seregeknek Ura: Vágjatek fákat és hányjatek
 töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa nyomorgatás
 van benne! ⁷Mint a kút hidegen tartja meg a vizét, úgy
 tartja meg az ő gonoszságát: erőszakosság és önkény hallatszik
 benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. ⁸Térj
 észre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelke-
 hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan földdé! ⁹Ezt
 mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát,
 mint a szőlőt. Fordítsd kezedet [reájok,] mint a szőlőszedő
 a kosarakra! ¹⁰Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják?
 Ímé, az ő fülök körülméletlen és nem figyelhetnek! Ímé,
 az Úr szava útálatossággá lett előttök; nem gyönyörködnek
 abban: ¹¹Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam
 [azt] visszatartani! Öntsd ki a gyermekekre az utczán, és
 az ifjak gyülekezetére is egyszermind; sőt még a férj a
 feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak
 el; ¹²És házaik idegenekre szálljanak, mezőik és feleségeik
 is egyszermind; mert kinyújtom kezemet e föld lakosaira,
 azt mondja az Úr. ¹³Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig
 mindnyájan telhetetlenségnek adták magokat; a prófétától
 fogva a papig mindnyájan csalárdságot űznek. ¹⁴És hazugsággal
 gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván:
 Békesség, békesség, és nincs békesség! ¹⁵Szégyenkezniök
 kellene, hogy útálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni
 nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek
 majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettésök idején elhullanak,
 azt mondja az Úr. ¹⁶Így szólt az Úr: Álljatek az utakra,
 és nézzetek szét, és kérdezősködjete a régi ösvények felől,
 melyik a jó út, és azon járjatek, hogy nyugalmat találjatek
 a ti lelketeknek! És azt mondták: Nem megyünk! ¹⁷Órállókat
 is rendeltem föléjük, [mondván:] Figyeljete a kürtnek szavára!
 És azt mondták: Nem figyelünk! ¹⁸Azért halljátok meg, ti
 nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azt, a mi [következik]
 reájok. ¹⁹Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok
 erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét; mert nem
 figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették.
²⁰Minek nékem ez a tömjén, a mi Sébából kerül, és a
 messze földről való jóillatú fahéj? A ti égőáldozataitok
 nincsenek kedvemre, sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek
 nékem. ²¹Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat
 szerzek e népnek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak
 együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. ²²Így
 szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és nagy
 nemzet serken fel a földnek végéről! ²³Kézívet és kopját

ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadalra készen te ellened, oh Sion leánya! ²⁴Halljuk a híret: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés, mint a vajudó asszonyon. ²⁵Ki ne menjetek a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere, rémület [fenyeget] köröskörül. ²⁶Népem leánya! Öltö gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszülöttet siratják, zokogj keservesen; mert reánk tör a pusztító hamar! ²⁷Próbálóvá tettelek téged az én népem között; örüllővé, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat. ²⁸Mindnyáján igen vakmerők, rágalmozva járnak, réz és vas; mindnyáján elvetemültek ők. ²⁹Megégett a fűvő a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók. ³⁰Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

7 Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván: ²Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! ³Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! ⁴Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! ⁵Mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket, ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között; ⁶[Ha] jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: ⁷Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké. ⁸Ímé, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélkül! ⁹Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan esküsztok, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertek: ¹⁰És eljötök, és megállotok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útálatosságokat cselekedhessétek! ¹¹Vajjon, latrok barlangjává lett-é ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az Úr. ¹²Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, a hol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! ¹³Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam ti néktek, de nem hallottátok, és kiáltottam néktek, de nem feleltetek: ¹⁴Azért úgy cselekszem e házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e hellyel, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. ¹⁵És elvetlek titeket szíнем elől, a mint elvettem mind a ti atyátokfiat, Efraimnak minden magvát. ¹⁶És te ne imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatlak téged! ¹⁷Nem látod-é te: mit cselekszenek ők Júda városaiban és

Jeruzsálem utcáin? ¹⁸A fiak fát szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének bélesekét készítsenek, és az idegen isteneknek itáláldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek. ¹⁹Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-ál, hogy gyalázat [borítsa] arcukat? ²⁰Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcsseire, és égni fog, és el nem aluszik. ²¹Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égőáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek húst! ²²Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem velök, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat felől; ²³Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómrá, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind [csak] azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! ²⁴De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották [felém,] hanem az ő gonosz szívök fásultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának [felém,] és nem arczczal. ²⁵Attól a naptól fogva, a melyen kijöttek a ti atyáitok Égyiptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgálmat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; ²⁶De nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották [felém;] hanem megkeményítették nyakukat, [és] gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! ²⁷Ha elmondod nekik mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nekik, és nem felelnek néked: ²⁸Akkor ezt mondd nekik: Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenytését fel nem veszi; elveszett a húség; kiszaggattott az ő szájokból. ²⁹Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdj a hegyeken gyászéneket, mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetséget, a melyre haragszik. ³⁰Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt mondja az Úr; útálatosságaikat bevitték abba a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. ³¹És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt. ³²Azért ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; [és] temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég. ³³És e nép holtteste az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelökké, és nem lesz, a ki elriassza [azokat!] ³⁴És megszüntetem Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin az örömmel szavát és a vígasságnak szavát, a völgegy szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; ²És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnek minden serege elé, amelyeket szerettek, és a melyeknek szolgáltak, és a melyek után

jártak, és a melyeket kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld színén! ³És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, [mindazok,] a kik megmaradtak a gonosz nemzetségből, mindazokon a helyeken; [a hol] megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura! ⁴Ezt is mondjad nékik: Így szól az Úr: Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza? ⁵Miért fordult el ez a nép, Jeruzsálem [népe,] örök elfordulással? A csalárdságnak adták magokat, visszafordulni nem akarnak. ⁶Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, a ki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek, mint a harczra rohanó ló. ⁷Még az eszterág is tudja a maga [rendelt] idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét! ⁸Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony ímé hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! ⁹Megszégyenülnek a bölcsök, megrémülnek és megfogattatnak! Ímé, megvetették az Úr szavát; micsoda bölcsességek van tehát nékik? ¹⁰Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőiket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig mindnyájan nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindnyájan hamisságot üznek. ¹¹És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! ¹²Szégyenkezniök kellene, hogy útálatosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettésök idején elhullanak, azt mondja az Úr. ¹³Végképen véget vetek nékik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtökén, nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket. ¹⁴Miért ülünk [még?] Gyűljetek össze, és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert vétkeztünk az Úr ellen! ¹⁵[Miért] békességre várni, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé [itt] van az ijedelem. ¹⁶Dántól fogva hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljönnek és megemészti e földet és mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit. ¹⁷Mert ímé, én vipera-kígyókat bocsátok reátok, a melyek ellen nincsen varázslás, és megmarnak titeket, azt mondja az Úr! ¹⁸Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett? Szívem eleped én bennem! ¹⁹Ímé, az én népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaikkal, az idegen semmiségekkel? ²⁰Elmult az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg! ²¹Az én népem leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem! ²²Nincsen-é balzsamolaj Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyítottat meg az én népem leánya?

⁹Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútféjévé, hogy éjjel-nappal sirathatnám az én népem leányának megöltjeit! ²Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert mindnyájan paráznák, hitszegők gyülekezete! ³Felvonták nyelvöket, [mint] kézívöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. ⁴Mindenki őrizkedjék a barátjától, és egyetlen atyátokfiának se higyjetek, mert minden atyafi cselbe csal, és minden barát rágalmazva jár. ⁵Egyik a másik ellen csúfoskodik, és nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják, elfáradtak a gonosztevésben. ⁶A te lakásod az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. ⁷Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvastom őket, és megpróbálom őket, mert mit cselekedjem [egyebet] az én népem leánya miatt? ⁸Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen szór barátjához, a szívében pedig lest hány. ⁹Avagy ne lenyitsem-é meg [öket] ezekért? azt mondja az Úr; vajjon az efféle nemzetségen ne álljon-é bosszút a lelkem? ¹⁰A hegyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászéneket; mert kiégnek úgy, hogy senki se megy keresztül rajtok, és nem hallják a nyájak bégetését; az ég madaraitól fogva a barmokig minden elköltözik és elmenekül. ¹¹Jeruzsálemet pedig köhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. ¹²Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, [és] a kihez az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld, és ég ki, mint a pusztta, a melyen senki se menjen keresztül? ¹³Monda továbbá az Úr: Mivelhogy elhagyták az én törvényemet, a melyet eléjük adtam, és nem hallgattak az én szómra, és nem jártak a szerint; ¹⁴Hanem jártak az ő kevély szívök után és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket: ¹⁵Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én megétetem őket, ezt a népet, örömmel, és megítatom őket mérges vízzel. ¹⁶És szétszórom őket a nemzetek között, a melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem őket. ¹⁷Ezt mondja a Seregek Ura: Figyelmezzetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jöjjenek el, és a bölcs asszonyokhoz is küldjétek, hogy jöjjenek el, ¹⁸És siessenek és fogjanak síráshoz miattunk, és a mi szemeink [is] hullassanak könnyeket, és szempilláink vizet ömleszszenek! ¹⁹Mert a Sionról siralomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszégyenültünk, mert elhagyjuk [e] földet, mert széthányták lakhelyeinket! ²⁰Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az ő szájának beszédét, és tanítsátok meg leányaitokat a sírásra, és egyik asszony a másikat a jajgatásra; ²¹Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba, hogy kipusztítsa a gyermekeket az útakról, az ifjakat az utcákról. ²²Szólj! ezt mondja az Úr, és az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az arató után, és nincs, a ki összegyűjtse. ²³Ezt

mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; ²⁴Hanem azzal dicsekedjék, a ki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, a ki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. ²⁵Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és megfenyíték minden körülmetélteket, a körülmetéletlenekkel együtt: ²⁶Égyiptomot és Júdat, Edomot és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek [és] a pusztában laknak; mert mindez a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza [is] körülmetéletlen szívű.

10Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól néktek, Izráel háza! ²Ezt mondja az Úr: A pogányok útját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljétek, mert a pogányok félnek azoktól! ³Mert a népek bálványai [csupa] hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárdal. ⁴Ezüsttel és arannyal megekesíti azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. ⁵Olyanok, mint az egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljétek tőlök, mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! ⁶Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a te neved a [te] hatalmadért! ⁷Ki ne félne tőled, nemzetek királya? Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek minden bölcsé közt és azok minden országában sincs hozzád hasonló! ⁸Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságokra tanít; fa az. ⁹Társisból hozott lapított ezüst és Ofírból való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája; öltözetök kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. ¹⁰De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az ő felindulását. ¹¹(Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) ¹²Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével. ¹³Szavára víz-zúgás [támad] az égben, és felhők emelkednek fel a föld határaitól; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtekhelyéből. ¹⁴Minden ember bolondá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. ¹⁵Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyítettésök idején! ¹⁶Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel az ő örökségének pálcájaja; Seregek Ura az ő neve! ¹⁷Gyűjtsd össze a földről a te árúdat, a ki erősített városban lakozol! ¹⁸Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy megtaláljanak. ¹⁹Jaj nékem az én romlásom miatt, gyógyíthatatlan az én sebem! De azt mondom [mégis:] Bizony ilyen az én vereségem, és szenvedem azt! ²⁰Sátorom elpusztított, köteleim mind elszakadoztak, fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, a ki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat

²¹Mert oktanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsésekké, és minden nyájuk szétszóratott. ²²A hír hangja ímé megjött, és nagy zúgás [kél] észak földe felől, hogy pusztává tegyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. ²³Tudom Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járóelő sem teheti, hogy betrányozza a maga lépését! ²⁴Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkal, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! ²⁵Öntsd ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged, és ama nemzetségekre, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemésztették őt, és lakóhelyét elpusztították.

11Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: ²Halljátok meg e szövetség ígéit, és beszéljétek el Júda férfiaknak és Jeruzsálem lakosainak! ³Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e szövetségnek ígéit, ⁴A melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyiptom földről, a vaskemenczéből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek mindazokat, a miket én parancsolok néktek, és népemmé lesztek, én pedig Istenetekké leszek néktek; ⁵Hogy beteljesítsem az esküvést, a melylyel megesküdtem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! ⁶És monda az Úr nékem: Kiáltsd mindez ígéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, mondván: Halljátok e szövetség ígéit, és cselekedjétek azokat! ⁷Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhozta őket Égyiptom földről, mind e napig, szünetlenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! ⁸De nem hallották, még fülüket sem hajtották [arra,] hanem ment kiki az ő gonosz szívének hamissága után, és rájok szabtam e szövetségnek minden ígését, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjétek, de nem cselekedtétek. ⁹És monda az Úr nékem: Pártúts van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között. ¹⁰Visszatértek az ő atyáiknak elébbi bűneire, a kik nem akarták hallani az én ígéimet, és ők magok [is] idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az én szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. ¹¹Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzám, de nem hallgatom meg őket. ¹²És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek ők áldozni szoktak, de [azok] nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. ¹³Mert városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utcáinak száma szerint készítettétek a gyalázatnak oltárait, az oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! ¹⁴Te azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor kiáltanak majd hozzám az ő nyomorúságuk miatt. ¹⁵Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtétek; a szent húst abbahagyta; mikor gonoszságban

vagy, akkor örvendezel. ¹⁶Lombos, szép formás gyümölcsű olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morájánál tüzet gyújt rajta, és leromlottak az ágai. ¹⁷A Seregek Ura, a ki plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házána és Júda házána rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozván a Baálnak. ¹⁸Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttattad meg velem az ő cselekedeteiket is! ¹⁹Én pedig olyan valék, mint a mézárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy terveket szöttek ellenem, [mondván:] Pusztítsuk el [e] fát gyümölcsével együtt; irtsuk ki ezt az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többé! ²⁰És oh Seregek Ura, igaz bíró, veséknék és szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! ²¹Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbéli embereknek, a kik életedre törnek és ezt mondják: Ne prófétáld az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! ²²Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítém őket; az ifjak fegyver által hálnak meg, fiaik és leányaik [pedig] meghalnak éhen. ²³És senki sem marad meg közülök, hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbéli emberekre, az ő büntetésök esztendejét.

12 Igaz vagy Uram, hogyha perlek [is] veled; éppen azért hadd beszélhessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? [Miért] vannak békeességben mindnyájam a hűtlenkedők? ²Beplántáld őket, meg is gyökereznek; felnevekednek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívöktől! ³Engem pedig ismersz te, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad irántad való érzésemet: szakítsd külön őket, mint a mézárszékre való juhokat, és készítsd őket a megölésnek napjára! ⁴Meddig gyászoljon a föld, és [meddig] száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látja meg a mi végünket! ⁵Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És [ha csak] békeességű földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között? ⁶Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is: ők is hűtlenül bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak utánad! Ne higj nékik, még ha szépen beszélgetnek is veled! ⁷Elhagytam házamat; ellöktem örökségemet, ellenségem kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. ⁸Az én örökségem olyanná lett hozzám, mint az oroslán az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlölöm őt. ⁹Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem [gyűlnek-]é ellene madarak mindenfelől? Jöjjetek, seregeljete össze mind ti mezei vadak; siessetek az evésre! ¹⁰Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemem; az én drága örökségemet sivatag pusztává tették! ¹¹Pusztává tették, felém sír, mint pusztá! Elpusztították az egész föld, mert nincs senki, a ki észére térjen. ¹²A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a föld egyik szélétől a föld másik széléig; senkinek sem lesz

békessége. ¹³Búzát vetettek és tövist aratnak; fáradnak, [de] nem boldogulnak, és szégyent vallotok a ti jövedelmezzel az Úr haragjának búsulása miatt. ¹⁴Ezt mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet örökségül adtam az én népemnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom őket az ő földükből, és Júda házát [is] kigyomlálom közülök! ¹⁵És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő örökségébe, és kit-kit az ő földére. ¹⁶És ha megtanulják az én népemnek utait, és az én nevemre esküsznek [ilyen módon:] Él az Úr! a mint megtanították népemem megesküdni a Baálra: akkor felépülnek majd népem között. ¹⁷Ha pedig nem hallgatnak meg, akkor bizony kigyomlálom azt a népet, és elvesztem, azt mondja az Úr.

13 Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe ne vidd be azt! ²És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. ³És másodszor szól vala az Úr hozzám, mondván: ⁴Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtse el azt ott a köszikla hasadékában. ⁵És elmenék, és elrejtém azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. ⁶Sok nap mulva pedig [újra] monda nékem az Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtse el. ⁷És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejtettem azt, és ímé, az öv rothadt vala, egészen hasznavehetetlen. ⁸És szóla az Úr nékem, mondván: ⁹Ezt mondja az Úr: Így rothasztom meg a Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. ¹⁰Ez a gonosz nép, a mely nem akar hallgatni az én beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv, a mely egészen hasznavehetetlen. ¹¹Mert a miként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemem, az én nevemre, dicséretemre és tisztességemre, de nem engedelmeskedtek. ¹²Ilyen szókkal szólj azért nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Minden tömlöt meg kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy nem tudjuk-é jól, hogy minden tömlöt borral kell megtölteni? ¹³Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr: Ímé betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; ¹⁴És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiaikat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket! ¹⁵Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! ¹⁶Dicsőítsétek az Urat, a ti Isteneteket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben; mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homálylyá fordítja! ¹⁷Ha pedig

nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtkehelyeken [a ti] kevélység[tek] miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik. ¹⁸Mondd meg a királynak és a királynéasszonynak: Alázzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert leesik fejeteokről a ti dicsőségetek koronája! ¹⁹A dél felől való városok bezárólatnak és nem lesz, a ki megnyissa [azokat;] fogságra vitetik Júda egészen, fogságra vitetik mindenestül! ²⁰Emeljétek fel szemeket, és nézzétek azokat, a kik északról jönnek! Hol van a nyáj, a mely néked adatott, a te dicsőségednek juhnyája? ²¹Mit mondasz, hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad ellen, fejedelmekké [tettetted fejedent!] A fájdalom nem környékezik még téged, mint a szülőasszony? ²²És ha azt mondd a te szívedben: Miért következnének ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid. ²³Elváltoztathatja a bőré a szerezsen, és a párduc az ő foltosságát? [Úgy] ti is cselekedhettek jól, a kik megszoktátok a gonoszt. ²⁴Azért szétszórom őket, a mint hányja-veti a pozdorját a pusztának szele. ²⁵Ez a te sorsod, a te kimért részed én tölem, ezt mondja az Úr, a ki elfelejtkeztél én rólam, és hittél a hazugságnak. ²⁶Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te gyalázatod! ²⁷A te paráznaságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te útálatosságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután [se?] Meddig még?

14Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: ²Gyászol Júda, és kapui roskadoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. ³Fejedelmek is kiküldik gyermekeiket vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szegyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüket. ⁴A föld miatt, a mely retteneg, mert nem esett eső a földön, szegyenkeznek a szántóvetők, és befedik fejüket. ⁵Még a szarvas-üsző is megellik a mezőn, és ott hagyja [fiát,] mert nincsen fű. ⁶A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltikkadnak, mert nincs fű. ⁷Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk ellened! ⁸Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért vagy e földön úgy, mint valami jövevény és mint valami utas, a ki éjjeli szállásra tér be? ⁹Miért vagy olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, a ki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket! ¹⁰Ezt mondja az Úr e népnek: Úgy szerettek ide-oda futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnökről, és vétkeikért megfenyíti őket. ¹¹És monda nékem az Úr: Ne könyörögj e népért, az ő javára. ¹²Mikor bőjtölnek, én meg nem hallgatom kiáltásukat, és ha égőáldozatot vagy ételáldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal irtom ki őket. ¹³És mondék: Ah, Uram Isten!

Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtatok, sőt állandó békesseget adok néktek ezen a helyen. ¹⁴És monda az Úr nékem: Hazugságot profétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem velök; hazug próféták, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli csalárdságot jövendölnek néktek. ¹⁵Azért ezt mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben profétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! ¹⁶A nép pedig, a melynek ők profétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, a ki eltemesse őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájok gonosszágukat! ¹⁷Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnék meg; mert nagy rontással rontattott meg a szűz, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel. ¹⁸Ha kimegyek a mezőre, hát ímé fegyver által levágtak; ha bemegyek a városba, hát ímé éhség miatt elepedtek [vannak ott!] Bizony proféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek! ¹⁹Egészen elvetted-e Júdát, avagy a Siont útálja-e lelked? miért vertél úgy meg, hogy semmi orvosságunk se legyen? Békesseget vártunk, de nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, [itt van] a rettegés! ²⁰Ismerjük Uram a mi gonosszágainkat, atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! ²¹Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! ²²Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bízunk, hiszen te cselekedted mindezt!

15És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem [hajolna] lelkem e néphez; küldd ki az orczám elől, hadd menjenek! ²Ha pedig ezt mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad nékik: Így szól az Úr: A ki halálra való, halálra; a ki fegyverre való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre, és a ki fogságra való, fogságra. ³Mert négyfélével támadok reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítsanak. ⁴Bújdosókká teszem őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak Júda királyának fiáért, azok miatt, a miket ő Jeruzsálemben cselekedett. ⁵Mert ki könyörül meg rajtad Jeruzsálem, és ki vigasztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? ⁶Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; beféradtam a szánakozásba! ⁷Elszórom őket szórólápattal e földnek kapuiban; gyermektelenné teszem, elvesztem az én népemet; nem tértek vissza útjaikról. ⁸Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövényénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság anyjára délben; bocsátok reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. ⁹Elsenyved, a ki hét fiút szül; kileheli

lelkét; lehanyatlik az ő napja, mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik; a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő ellenségeik előtt, azt mondja az Úr! ¹⁰Jaj nékem, anyám, mert versengés férfivá és az egész föld ellen perlekedő férfiúvá szültél engemet! Nem adtam kölcsönt és nékem sem adtak kölcsönt: [mégis] mindnyájan szidalmaznak engem! ¹¹Monda az Úr: Avagy nem jóra tartalak-é meg téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellenséged a baj idején és nyomorúság idején kérni fog téged? ¹²Vajjon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? ¹³Vagyonodat és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a te mindenfélédért, minden határodban. ¹⁴És elvitetlek ellenségeiddel [olyan] földre, [a melyet] nem ismeresz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyúlt ellenetek! ¹⁵Te tudod, Uram! Emlékezzél meg rólam és tekints reám, és állj bosszút értem üldözőimen; a te haragodnak halogatásaival ne ejts el engem; tudd meg, hogy éretted szenvedek gyalázatot! ¹⁶Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztettem; oh Uram, Seregeknek Istene! ¹⁷Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam [velök]; a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem. ¹⁸Miért lett szünetlenné az én fájdalom, és halálössé, gyógyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vízű, csaloéka patak! ¹⁹Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és ha elváltasz a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térj ő hozzájuk! ²⁰És e nép ellen erős ércbástyává teszek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! ²¹És megszabadítalak téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

16 Majd szóla az Úr nékem, mondván: ²Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leányaid ezen a helyen! ³Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és anyjaik felől, a kik szülik őket, és atyjaik felől, a kik nemzették őket e földön: ⁴Keserves halállal halnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelül. ⁵Mert ezt mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni ne menj, se ne vigasztald őket; mert megvontam e néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az irgalmasságot és kegyelmet. ⁶És meghalnak nagyok és kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélik magokat, sem hajokat ki nem tépik ő érettök. ⁷[Kenyeret] sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy vigasztalják őket a meghaltért; a vigasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért és anyjokért. ⁸A lakodalmas házba se menj be, hogy leülj velök enni és inni. ⁹Mert azt mondja a Seregek

Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vigasságnak szavát és az örömmel szavát, a völegénynek szavát és a menyasszonynak szavát. ¹⁰És hogyha tudtára adod e népek mind e határozatokat, és ezt mondják néked: Miért határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt; és micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétünk, a melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? ¹¹Akkor ezt mondd nékik: Azért, mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. ¹²És ti gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindnyájan a ti gonosz szívetek hamisságát követitek, nem hallgatva reám. ¹³Azért kivetlek titeket e földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök rajtatok. ¹⁴Azért ímé, eljönnek a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé; Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait Égyiptom földről; ¹⁵Hanem [ezt:] Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földről és mindama földekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam. ¹⁶Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halásszák ki őket; azután pedig elküldök sok vadász után, hogy vadásszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. ¹⁷Mert szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhetek el orcám elöl, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim elöl. ¹⁸Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszenteltelítették az én földemet az ő újtalosságaikkal holttestével, és betöltötték az én örökségemet az ő fertelmességeikkel. ¹⁹Oh Uram, én erősségem, én bástyám és én menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jönnek majd a nemzetek a föld határaitól, és ezt mondják: Bizony hamis [isteneket] bírtak a mi atyáink és hiábalókat, mert nincs köztük segíteni tudó. ²⁰Csinálhat-é az ember magának isteneket? Hiszen azok nem istenek! ²¹Azért ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem velök az én kezemet és hatalmamot, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

17 A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva; fel van vésvé szívök táblájára és oltáraik szarvaira, ²Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáraikról, Aséra [bálvány]aikról a zöld fák mellett és a magas halmokon. ³Oh én hegyem a síkon! Vagyonodat, minden kincsedet prédává teszem a te magaslataidért, minden határodban való vétkeidért. ⁴És elszakítottal, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismeresz; mert tűzre lobbantottátok haragomat, örökké égni fog. ⁵Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, a ki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! ⁶Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik

a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. ⁷Áldott az a férfi, a ki az Úrban bíz, és a kinek bizodalma az Úr; ⁸Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. ⁹Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? ¹⁰Én, az Úr vagyok az, a ki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessenek kinek-kinek az ő útai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. ¹¹[Mint] a fogoly madár, mely [fiakat] gyűjt, melyeket nem ő költött, [olyan,] a ki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz. ¹²Oh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos, szentségünknek helye. ¹³Izráelnek reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind megszegyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az élő vizeknek kútfejét, az Urat! ¹⁴Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem! ¹⁵Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr szózata? Most jöjjön el! ¹⁶De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előtted. ¹⁷Ne légy nékem rettentésemre: reménységem vagy te a háborúság napján! ¹⁸Szegyenüljenek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szegyenüljek meg; ők rettegjenek és ne én rettegjek; hozz reájok háborúság napját, és kétszeres zúzással zúzd össze őket! ¹⁹Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! ²⁰És [ezt] mondd nekik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok e kapukon! ²¹Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat- napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! ²²Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat- napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat- napot, úgy a mint atyáitoknak megparancsoltam! ²³De ők nem hallgattak, és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. ²⁴Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat- napon, és megszentelitek a szombat- napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: ²⁵Akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, a kik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindörökké. ²⁶És bejönnek Júda városaiából, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égőáldozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és temjént, és hozván hálaáldozatot az Úrnak házába. ²⁷Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat- napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat- napon:

tüzet gerjesztek az ő kapuiból, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

18Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: ²Kelj fel és menj le a fazekasnak házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! ³Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt készít vala a korongon. ⁴És elromla az edény, a melyet ő készít vala [és a mely] mint agyag volt a fazekas kezében, és azonnal más edényt készíté belőle, a mint a fazekas jobbnak látta megkészíteni. ⁵És szóla az Úr nékem, mondván: ⁶Vajjon nem cselekedtem-é veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! ⁷Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megromtom és elvesztem: ⁸De megtér az a nép az ő gonoszágából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. ⁹És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; ¹⁰De a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szómrá: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. ¹¹Most azért beszélj csak a Júda férfiaiival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térjete meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbitsátok meg útaitokat és cselekedeteiteket! ¹²Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk hamisságát cselekszük. ¹³Azért ezt mondja az Úr: Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen utálatosan cselekedett Izráel leánya! ¹⁴Elhagyja-é a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajjon kiszáráthatók-é a felfakadó, csörgedező, hullámozó vizek? ¹⁵Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak áldozik; elcsábították őket az ő útairól, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak; ¹⁶Hogy pusztasággá tegyem földjüket, örökös csúfsággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmélkodjék és fejét csóválja. ¹⁷Mint keleti szél szórom szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczczal nézek reájok az ő pusztulásuk napján. ¹⁸Ők pedig mondák: Jertek és tervezzünk terveket Jeremiás ellen, mert nem vész el a törvény a paptól, sem a tanács a bölcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy szavára sem! ¹⁹Figyelmezz reám Uram, és az én pereseimnek szavát [is] halld meg! ²⁰Hát rosszal fizetnek-é a jóért, hogy [ők] vermet ásnak nékem? Emlékezzél! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordítsam rólok haragodat. ²¹Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő asszonyaik magtalanokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjukaikat fegyver verje le a harczon. ²²Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak, hogy elfogjanak engem, és tört vetettek lábaimnak. ²³Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos szándékukat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne töröld ki vétkeiket

orczád elől, hanem veszni valók legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velök!

19Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közül és a papok vénei közül. ²Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejáratánál van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked; ³És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül [bele] a füle. ⁴Azért, mert elhagytak engem, és idegenné tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne, a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel; ⁵És magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessék fiaikat a tűzben, égőáldozatul a Baálnak, a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. ⁶Azért ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és e hely nem nevezetik többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének, hanem öldöklés völgyének. ⁷És eszét veszttem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel ejtem el őket ellenségeik előtt, és az életökre töröknek kezével; holttesteiket pedig az ég madarainak és a mezei vadaknak adom eledelül. ⁸És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak átmegegy rajta, álmélkodik és szörnyűködik az ő nagy romlásán. ⁹És megétemem velök az ő fiaik húsát és leányaik húsát és megeszik kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a melylyel megszorongatják őket ellenségeik és a kik keresik az ő lelkeket. ¹⁰Azután törd el e korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled. ¹¹És ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura: Így töröm össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem építhető; és Tófetben temettetnek el, mert nem lesz [más] hely a temetkezésre. ¹²Így cselekszem e helylyel és ennek lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. ¹³És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokkóká lesznek, mint a Tófet helye; mindazok a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregének áldoztak és italáldozatot vittek az idegen isteneknek. ¹⁴Azután hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megáll a Úr házának pitvarában, és szóla az egész népnek: ¹⁵Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé én ráhozom e városra és ennek minden városára mindama veszedelmet, a melyről szóltam ő ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

20És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint e szókat prófétálja vala: ²És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöczbe, a mely a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. ³És lön másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem Mágor Missábil

⁴Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelemben ejtelek téged és minden barátodat, és elhullanak az ő ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: ⁵És odaadom e városnak minden vagyonát és minden keresményét, és minden drágaságát, és Júda királyainak minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurcolják és Babilonba viszik azokat. ⁶Te pedig Passúr és a te házadnak minden lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettet el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. ⁷Rávetted Uram engem és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; ⁸Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyalázatomban és csúfságomban lett nékem. ⁹Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. ¹⁰Mert hallok sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznék, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; ¹¹De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem bírnak [velem,] igen megszegyenülnek, mert nem okosan cselekesznek: örökkévaló gyalázat lesz [rajtok] és felejthetetlen. ¹²Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálsz az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! ¹³Énekeljétek az Úrnak, dicsérjétek az Urat, mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. ¹⁴Átkozott az a nap, a melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szült engem, ne legyen áldott! ¹⁵Átkozott ember az, a ki örömhírt vitt az én atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. ¹⁶És legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elvesztett az Úr és meg nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harci riadót délben. ¹⁷Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én anyám nékem koporsóm lett volna, és méhe soha sem szült volna! ¹⁸Miért is jöttem ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

21Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúr Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: ²Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodái szerint, hogy elhagyjon minket? ³És monda nékik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak. ⁴Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kívül a városnak

közepébe; ⁵És én kinyújtott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és haraggal, búsulással és nagy felindulással. ⁶És megverem e városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal halnak meg. ⁷És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgálait, és a népet, és a kik megmaradnak e városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli őket éles fegyverrel: nem kedvez nekik, nem enged és nem könyörül rajtuk. ⁸Azután ezt mondjad e népnek: Ezt mondja az Úr: Ímé, én elötökbe adom néktek az élet útját és a halál útját. ⁹A ki e városban lakik, fegyver, éhség és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; ¹⁰Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! ¹¹Júda királya házának [mondd meg]: Halljátok meg az Úr szavát! ¹²Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör, mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megolthassa, az ő cselekedeteiknek gonoszága miatt. ¹³Ímé, én reátok [megyek,] te völgy lakója [és] síkságnak szirtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenünk, és kicsoda jön be a mi házainkba? ¹⁴És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenytélek meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyújtok az ő erdejében és köröskörül [az] mindent megemésztl!

22Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába, és beszéld el ezeket: ²És ezt mondd: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi székében ülsz, te és a te szolgálaid, és a te néped, a kik bejártok e kapukon! ³Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok [és] rajta ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. ⁴Mert ha ezt cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin, a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon menvén ő, az ő szolgálai és az ő népe. ⁵Ha pedig nem hallgattok e szókra, én magamra esküszöm, azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház. ⁶Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: [Ha] Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztítlak téged, [mint] a városokat, a melyekben nem laknak. ⁷És felkészítem ellened a rablókat, mindeniket az ő fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. ⁸És sok nép megy át e városon, és ezt mondják egymásnak: Miért mívelte az Úr ezt e nagy várossal? ⁹És ezt mondják: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyét, és idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak. ¹⁰Ne sirassátok a halottat és ne bánkódjatok érte, hanem azt sirassátok, a ki elment,

mert nem jő vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg. ¹¹Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia felől, a ki uralkodik az ő atyja, Jósiás helyett: A ki kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza. ¹²Hanem a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé. ¹³Jaj annak, a ki hamisan építi házát, felházait pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja. ¹⁴A ki ezt mondja: Nagy házat építek magamnak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesíti és czédrusfával béleli meg és megfesti cinóberrel. ¹⁵Király vagy-é azért, hogy czédrus után kívánczol? A te atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt. ¹⁶Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felölem? azt mondja az Úr! ¹⁷De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágyanak, és az ártatlan vére, és ragadozásra és erőszak elkövetésére. ¹⁸Azért ezt mondja az Úr Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének. ¹⁹Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül! ²⁰Menj fel a Libánonra és kiált, és a Básánon emeld fel szódat és kiált az Abarimról, mert szeretőd mind tönkre jutottak. ²¹Szóltam néked, mikor jól volt dolgod, [de] ezt mondtad: Nem hallom. Ifjúságotdól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat! ²²Minden pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőd rabságra mennek; akkor szegyent vallasz majd és pironkodol minden gonoszságodért. ²³Te, a ki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkel: hogy fogsz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása? ²⁴Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás; Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is az én jobbkezemben: mindazáltal onnan lerántanálak. ²⁵És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félsz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe. ²⁶És elvetlek téged és a te anyádat, a ki szült téged, idegen földre, a melyben nem születettek, és ott haltok meg. ²⁷És nem jönnek vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajöni kívánczol. ²⁸Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a férfiú, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért lökték el őt és az ő magvát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek? ²⁹Föld, föld, föld! halld meg az Úrnak szavát! ³⁰Ezt mondja az Úr: Írjátok fel ezt a férfiút, mint gyermektelent, mint olyan embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magvából a Dávid székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

23Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. ²Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legeltetik az én népemet: Ti szélesztettétek el az én juhaimat és űztétek el

őket; és nem néztetek utánok; ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr. ³Juhaimnagab gonoszságától. ²³Csak a közelben vagyok-e én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-e Isten a messzeségben is? ²⁴Vajjon elrejtőzhetik-e valaki a rejtkehelyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon nem töltöm-e én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. ²⁵Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmodtunk, álmodtunk. ²⁶Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívök csalárdságát prófétálják? ²⁷A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek, miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? ²⁸A próféta, a ki álomlátó, beszéljen álmodt; a kinél pedig az én igém van, beszélje az én ígémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr. ²⁹Nem olyan-e az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly? ³⁰Azért ímé én a prófétákra [támadok,] azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellopják egyik a másikatól. ³¹Ímé, én a prófétákra [támadok,] azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: [az Úr] mondja! ³²Ímé, én a [próféták]ra [támadok,] a kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nekik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr. ³³Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nekik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket, azt mondja az Úr. ³⁴A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert ³⁵és az Úrnak házat. ³⁵Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafának: Mit felel az Úr? és mit szolt az Úr? ³⁶És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek, beszédét. ³⁷Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szolt az Úr? ³⁸Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak terhe, jöllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe; ³⁹Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, [elvetem] az én orcám elöl. ⁴⁰És örökkévaló szegényt és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejtethetlen.

24Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babilonai király Jékóniást, Joákimnak, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az ácsokat és kovácsokat fogságra hurczolá Jeruzsálemből, és elvivé őket Babilonba. ²Az egyik kosárban igen jó fügek valának, a milyenek az először erő fügek; a másik kosárban pedig igen rossz fügek valának, sőt ehetetlenek a rosszasság miatt. ³És monda az

Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügéket. A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszaságok miatt ehetetlenek. ⁴És szóla az Úr nékem, mondván: ⁵Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vitettem, az ő javokra. ⁶És őket szemmel tartom az ő javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom. ⁷És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám. ⁸És a milyenek a rossz fügék, a melyek ehetetlenek a rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedekiást, a Júda királyát, és az ő maradékát, és az ő fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a kik Égyiptom földén lagnak. ⁹És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld minden országában; gyaláztatnak, példabeszédnek, gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiüzöm őket. ¹⁰És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékik adtam és az ő atyáiknak.

25Az a beszéd, a mely lön Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Joákim negyedik esztendejében; a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak; ²A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: ³Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem hallgattátok. ⁴És elküldte az Úr ti hozzátok minden ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra. ⁵Ezt mondták: Térjete meg már mindnyájan a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekről, hogy lakhassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökké. ⁶És ne járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik és imádjátok őket, és ne ingereljete fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak rátok. ⁷De nem hallgattatok reám, azt mondja az Úr, hogy felingereljete engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmeitekre. ⁸Azért ezt mondja a Seregek Ura: Mivelhogy nem hallgattatok az én beszédemre: ⁹Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá. ¹⁰És elveszem tőlök az öröm szavát, a vígasság szavát, a völegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. ¹¹És ez egész föld pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálhatnak hetven esztendeig. ¹²És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni

királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt. ¹³És végbeviszem azon a földön mindazokat, a miket szóltam felőle, mindazt, a mi megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. ¹⁴Mert ő rajtok is uralkodnak majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nékik az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája szerint. ¹⁵Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát, és itasd meg vele mindama nemzeteket, a kikhez én küldelek téged. ¹⁶Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjük bocsátok. ¹⁷És elvevém a pohárt az Úr kezéből, és megitatám mindama nemzeteket, a kikhez külde engem az Úr: ¹⁸Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai napon van: ¹⁹A Faraót, Égyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népét, ²⁰És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait, ²¹Edomot, Moábot és az Ammon fiait, ²²És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren, ²³Dedánt és Témánt és Búzt és mindazokat, a kik lenyírott üstökűek, ²⁴És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában lagnak, ²⁵És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát, ²⁶És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik. ²⁷Azért ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igyatok és részegüljete meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljete a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek. ²⁸És ha majd a te kezéből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondd nékik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok. ²⁹Mert ímé, a város ellen, a mely az én nevemről neveztetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-é? Nem menekesztetek, mert én fegyvert hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, ³⁰Te pedig prófétáld meg nékik mind e szókat, és ezt mondd nékik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. ³¹Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő bírása, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. ³²Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől. ³³És azon a napon az Úrtól levágnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj. ³⁴Jaiggassatok pásztorok, és kiáltstok, és heverjete a porban, ti vezérei a nyájnak,

mert eljön a ti megöletéseiteknek és szétszóratástoknak ideje, és elhullotok, noha drága edények vagytok. ³⁵És nincs hová futniok a pásztoroknak, és menekülniök a nyáj vezéreinek. ³⁶[Hallatszik] a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította az Úr az ő legeltető helyöket. ³⁷Elpusztultak a békeséges legeltető helyek az Úr felgerjedit haragja miatt. ³⁸Elhagyta [azokat,] mint az oroszlán az ő barlangját, mert pusztasággá lett az ő földjök a zsarnoknak dühe miatt és az ő felgerjedit haragja miatt.

26A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiasnak, a Júda királyának, e szót szólá az Úr, mondván: ²Ezt mondja az Úr: Állj az Úr házábanak pitvarába, és mondd el Júdának minden városából azoknak, a kik imádkozni jönnek az Úr házába, mindazokat az ígéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mondd el nekik. Egy szót se hagyj el! ³Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nekik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszága miatt. ⁴És mondd meg nekik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet előtökbe adtam, ⁵Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgálóimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátok, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: ⁶Akkor e házat hasonlónak teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. ⁷Hallák pedig a papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint ez ígéket szólá az Úr házában. ⁸És lön, mikor elvégeze Jeremiás a beszédet, a melyet az Úr parancsolt vala mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod! ⁹Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűle az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában. ¹⁰De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. ¹¹És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottátok. ¹²És szólá Jeremiás mindazoknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen mind e szókkal, a melyeket hallottatok. ¹³Most azért jobbitsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegettetek. ¹⁴Én magam pedig ímé kezetekben [vagyok,] cselekedjétek velem, a mint jónak és a mint helyesnek [tetszik] néktek. ¹⁵De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátok és e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok, hogy a ti füleitekbe mondjam mind e szót. ¹⁶És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szóló nekünk! ¹⁷Felkelének az ország vénei közül

is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt népnek, mondván: ¹⁸A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szólá az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják, [mint] szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be; ¹⁹Megölte-é [azért] őt Ezékiás, Júdának királyja és az egész Júda? Nem félte-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbánta-é az Úr a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi [olyan] nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? ²⁰Volt egy [másik] ember is, a ki az Úr nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint. ²¹És meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és átment Égyiptomba. ²²És Jojákim király embereket küldött Égyiptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és [más] férfiakat vele együtt Égyiptomba. ²³És kihozák Uriást Égyiptomból és vivék Jojákim király elé, a ki megöleté őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe veteté. ²⁴De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lön, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiasnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szólá az Úr Jeremiához, mondván: ²Így szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azokat a nyakadba. ³És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik eljönnek Jeruzsálembé Sedékiáshoz, Júdának királyához, ⁴És parancsold meg nekik, hogy mondják meg az ő uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: ⁵Én teremtettem a földet, az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyujtott karommal, és annak adom azt, a ki kedves az én szemeim előtt: ⁶És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgálóimnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. ⁷És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok. ⁸Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem az ő kezével. ⁹Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfényvesztőitekre, a kik ezt mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. ¹⁰Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzelek titeket, és elveszszetek! ¹¹Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő földében hagyom, azt mondja az Úr, és

míveli azt és lakozik benne. ¹²Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok néki és az ő népének, és éltek! ¹³Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak? ¹⁴Ne hallgassatok hát a próféták szavaira, a kik így szólnak néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak néktek. ¹⁵Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiüzzelek titeket, és elveszettek ti és a próféták, a kik prófétálnak néktek. ¹⁶A papoknak és ez egész népnek is így szólottam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak néktek, mondván: Ímé, az Úr házának edényei visszahozatnak Babilonból most mindjárt, mert hazugságot prófétálnak ők néktek: ¹⁷Ne hallgassatok rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen e város pusztasággá? ¹⁸Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak ígéje: imádkozzanak most a Seregek Urának, hogy az edények, a melyek [még] az Úr házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; ¹⁹Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka felől, a melyek [még] e városban maradtak, ²⁰A melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogságba vivé Jékóniást, Jójákimnak, a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemnek minden fő népét; ²¹Bizony ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben: ²²Babilonba vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhozom azokat, és visszahozom azokat e helyre.

28És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, a ki Gibeonból való vala) az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: ²Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene, mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. ³Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr házában mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. ⁴És Jékóniást, Jójákimnak, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, a kik elvitettek Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. ⁵Akkor monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában; ⁶Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a melyekkel prófétálád, hogy az Úr házában edényei és a foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre, ⁷Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: ⁸A próféták, a kik előttem és előtted eleitől fogva

voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalálról prófétáltak. ⁹A mely próféta békességről prófétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, [akkor] ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-e azt valóban? ¹⁰És vevé Hanániás próféta a jármót a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. ¹¹És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. ¹²És szóla az Úr Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármót, mondván: ¹³Menj el, és beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármót eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. ¹⁴Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármót vettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgáljanak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom. ¹⁵És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztadod e népet. ¹⁶Azért így szól az Úr: Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez esztendőben: mert pártütöleg szóltál az Úr ellen. ¹⁷És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban.

29Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta küldé Jeruzsálemből a fogságban való vének maradékainak, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba. ²(Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgálók, Júda és Jeruzsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester kijövének Jeruzsálemből.) ³Elasának a Sáfán fiának, és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a babiloni királyhoz Babilonba, mondván: ⁴Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, a kiket Jeruzsálemből Babilonba vitettem: ⁵Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcsseit. ⁶Vegyetek magatoknak feleségeket és szüljétek fiakat és leányokat, és a fiaitokat is házassítsátok meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez, és szüljenek fiakat és leányokat, és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjétek. ⁷És, igyekezzetek a városnak jólétén, a melybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjétek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek. ⁸Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetek vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetek a ti álmaitokra, a melyeket álmodoztok. ⁹Mert ők hamisan prófétálnak néktek az én nevemben: Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr. ¹⁰Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozalak titeket e helyre. ¹¹Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felöletek gondolok, azt mondja az Úr; békességné

és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek. ¹²Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. ¹³És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. ¹⁴És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtlek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, a hová kiűztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettelek titeket. ¹⁵Mert ezt mondjátok: Támasztott nekünk az Úr prófétákat Babilonban [is.] ¹⁶Mert ezt mondja az Úr a királynak, a ki Dávid székében ül, és az egész népnek, a mely e városban lakik, [tudniillik] a ti atyátok fiainak, a kik nem mentek el veletek a fogságra: ¹⁷Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm a fegyvert, az éhséget és a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügek, a melyek a rosszóság miatt ehetetlenek. ¹⁸És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetes teszem őket a föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindama nemzetnek gúnyjává, a melyek közé kivettem őket. ¹⁹Azért mert nem hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a melyeket én üzentem nékik az én szolgálaim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem hallgattátok, azt mondja az Úr. ²⁰Ti azért, ti foglyok, halljátok meg az Úrnak szavát mindnyájan, a kiket Jeruzsálemből Babilonba küldtem. ²¹Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene Akhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak néktek az én nevemben: Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak, Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli őket. ²²És mind azokról vesznek átokformát a Júdából való foglyok, a kik Babilonban vannak, mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint Akhábot, a kiket tűzzel égetett meg a babiloni király. ²³Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és paráználgodtak az ő felebarátjaik feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyosság vagyok, azt mondja az Úr! ²⁴A nehelámiti Semájának is szólj, ezt mondván: ²⁵Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az összes papokhoz, mondván: ²⁶Az Úr tett téged pappá Jójáda pap helyébe, hogy felügyelők legyenek az Úr házában minden bolond férfión, és prófétálni akarón, hogy vessed ezt a tömlöczbe és a kalodába. ²⁷Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást, a ki néktek prófétál? ²⁸Sőt még hozzánk küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építetek házakat és lakjatok bennök, plántáljatok kerteket és éljetez azoknak gyümölcseivel. ²⁹És elolvasá Sofóniás pap e levelet a Jeremiás próféta hallására. ³⁰És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ³¹Küldj el mind a foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehelámiti Semája felől: Mivelhogy prófétált néktek Semája, holott én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titeket; ³²Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megfenyítem a nehelámiti Semáját

és az ő magvát; nem lesz néki embere, a ki lakjék e nép között, és nem látja a jót, melyet én az én népemmel cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr ellen való szót szólt.

30 Az a szó, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, mondván:

²Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mondván: Mindama szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadnak könyvben; ³Mert ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáiknak adtam, és bírni fogják azt. ⁴Ezek pedig azok a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólott. ⁵Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. ⁶Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orczáik fakósárgává? ⁷Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákobon; de megszabadul abból! ⁸És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. ⁹Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, a kit feltámasztok nékik. ¹⁰Te azért ne félj, oh én szolgálóm Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, a ki megszabadítlak téged a messze földről, és a te magodat az ő fogságának földéből; és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz, a ki megháborítsa. ¹¹Mert veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kiűztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítelek téged ítélettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. ¹²Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlan a te sérülésed. ¹³Senki sincsen, a ki megítélje a te ügyedet, hogy bekösse [sebedet,] orvosságok és balszam nincsenek számodra. ¹⁴Elfeledkezett rólad minden szeretőd, és nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostromozással, a te bűnödnek sokaságáért, [és hogy] eláradtak a te vétkeid. ¹⁵Miért kiáltozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled. ¹⁶Azért mindazok, a kik benyelnek téged, elnyeletnek, és valamennyi ellenséged mind fogságra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmánylóidat zsákmánynyá teszem. ¹⁷Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számkivetettnek hívtak téged, Sion; nincs, a ki tudakozódjék felőle. ¹⁸Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város felépíttetik az ő magas helyén, és a palota a maga helyén marad. ¹⁹És hálaladás és öröm szava jő ki belőlök, és megsokasítom őket és meg nem kevesednek, megöregbítem őket és meg nem kisebbednek. ²⁰És az ő fiai olyanok lesznek, mint eleintén, és az ő gyülekezete erősen megáll az én orczám előtt, de

megbüntetem mindazokat, a kik nyomorgatták őt. ²¹És az ő fejedelme ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és magamhoz bocsátom őt, hogy közeledjék hozzám: mert kicsoda az, a ki szívét arra hajtáná, hogy hozzám jöjjön, azt mondja az Úr. ²²És népemmel leszek, én pedig a ti Istenetek leszek. ²³Ímé, az Úrnak szélvész, haragja tör elő, [és a] rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. ²⁴Nem szűnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe nem viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetségének Istene leszek, és ők az én népemmel lesznek. ²Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, [az Isten ő előtte] menván, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt. ³Messzünnen [is] megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat. ⁴Újra felépítlek téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vígadó seregében jössz ki. ⁵Még szőlőket plántálsz Samariának hegyein; a kik plántálják a plántákat, élnek is azok gyümölcseivel. ⁶Mert lészen egy nap, mikor a pásztorok kiáltanak az Efraim hegyén: Keljete fel, és menjünk fel Sionba az Úrhoz, a mi Istenünkhöz. ⁷Mert ezt mondja az Úr: Énekeljete Jákóbnak vígassággal, és ujjongjate a nemzetek fejének. Hirdesséte dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát. ⁸Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttök lesz vak, sánta, viselős és gyermek- szülő is lesz velök, mint nagy sereg jönnek ide vissza. ⁹Siralommal jönnek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atyja leszek az Izráelnek, és az Efraim nékem elsőszülöttem. ¹⁰Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdesséte a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt, az gyűjti őt össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját. ¹¹Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál erősebbnek kezéből. ¹²És eljönnek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ő lelkek olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bánkódnak többé. ¹³Akkor vígadoz a szűz a seregben, és az ifjak és a vének együttesen, és az ő siralmokat örömmel fordítom, és megvígasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból. ¹⁴És a papok lelkét megelégitem kövérséggel, és az én népem eltelik javaimmal, azt mondja az Úr. ¹⁵Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvígasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. ¹⁶Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól és szemeidet a könnyullatástól, mert meglesz a te cselekedetenednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. ¹⁷Jövendődnék is jó reménysége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönnek az ő határaikra. ¹⁸Jól hallottam, hogy panaszkodott

Efraim: Megvertél engem és megverettetem, mint a tanulatlan tulok; téríts meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. ¹⁹Mert azután, hogy megtérítettél engem, megbántam [bűnömet,] és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem az én ifjúságomnak gyalázatát. ²⁰Avagy nem kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett gyermek-é? Hiszen valahányszor ellene szoltam, újra megemlékezett ő róla, azért az én belső részeim megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja az Úr! ²¹Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jöjj vissza Izráelnek leánya, jöjj vissza ide a te városodba! ²²Meddig bújdosol, oh szófogadatlan leány? Mert az Úr új [rendet] teremt e földön. Asszony környékezi a férfit. ²³Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Újra e szókat mondják majd a Júda földén és az ő városaiban, mikor visszahozom az ő foglyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak háza, oh szent hegy! ²⁴És ott lakoznak majd Júda és minden ő városa, a szántóvetők és baromtartók együttesen. ²⁵Mert megítatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégiték. ²⁶Ezért vagyok ebren és vigyázok, és az én álmom édes nékem. ²⁷Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak magvával. ²⁸És a miképen gondom volt arra, hogy kigyomláljam és elrontsam, letörjem és pusztítsam és veszedelembe sodorjam őket, azonképen vigyázok arra, hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! ²⁹Ama napokban nem mondják többé: Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. ³⁰Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; minden embernek, ki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele. ³¹Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. ³²Nem ama szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Égyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. ³³Hanem ez lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmel lesznek. ³⁴És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem. ³⁵Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson nappal, a ki törvényt [szabott] a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, a ki felhaborítja a tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ő neve: ³⁶Ha eltűnnek e törvények előlem, azt mondja az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen. ³⁷Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútálom Izráelnek minden magvát, mindazokért, a miket cselekedtek,

azt mondja az Úr! ³⁸Ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és felépítetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva a szeglet kapujáig. ³⁹És kijebb megy még a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegyéig, és lefordul Góhat felé. ⁴⁰És a holttesteknek és a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kidron patakáig, a lovak kapujának szegletéig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztíttatik soha örökké.

32Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendejében: Ez az esztendő a Nabukodonozor tizenhatszázadik esztendeje. ²És akkor megszállotta vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának házában vala. ³Mert Sedékiás, a Júda király a záratta be őt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt mondván: Ezt mondta az Úr: Ímé, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt? ⁴És Sedékiás, a Júda király, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája szól amannak szájjával, és ennek szemei látják amannak szemeit. ⁵És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen, nem lesz jó dolgotok. ⁶És monda Jeremiás: Szólt az Úr nékem, ezt mondván: ⁷Ímé, Hanameél, Sallumnak fia, a te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondván: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban van, mert téged illet vér szerint, hogy megvegyed. ⁸Eljöve azért hozzám Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örökös, és te reád néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor észrehevém, hogy az Úr szava ez. ⁹Azért megvevém Hanameéltől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét ezüst siklust. ¹⁰És beírást levélbe és megpecsétlém, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegen. ¹¹Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges [levelet] is. ¹²És a vétel felől való levelet odaadám Báruknak, a Néria fiának, a ki Mahásiás fia vala, Hanameélnek, az én nagybátyám [fiá]nak szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a vétel felől való levélbe, mindama júdaiak szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. ¹³És parancsolék Báruknak azok szemei előtt, mondván: ¹⁴Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket, ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tedd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. ¹⁵Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket fognak venni e földön. ¹⁶És könyörgék az Úrnak, miután odaadám a vétel felől való levelet Báruknak, a Néria fiának, mondván: ¹⁷Ah, ah, Uram Isten! Ímé te teremtetted a mennyet és földet a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtted! ¹⁸A ki irgalmasságot cselekszel ezerízíglén, és a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek Ura! ¹⁹Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól látják az ember[ek] fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint; ²⁰A ki jeleket és csudákat tettél Égyiptom földén [és] mind e napiglan mind Izráel [föld]én, mind az embereken, és nevet szerzettél magadnak, a mint [ez] mai nap [is megvan.] ²¹És kihoztad a te népedet, az Izráelt Égyiptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral, és nagy rettegetéssel. ²²És nékik adtad e földet, a mely felől megesküdtél az ő atyáiknak, hogy adsz nékik tejjel és mézzel folyó földet. ²³És bementek és birtokolták azt, mindazáltal nem hallgattak a te szódra, és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál nékik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem cselekedtek, azért mind e gonoszt rájok borítottad. ²⁴Ímé, a sánczok a városhoz érnek, hogy bevegék azt, és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal. És a mit szólottál, meglett, ímé látod is. ²⁵És mégis azt mondtad, Uram Isten, nékem: Végy magadnak mezőt pénzen, és legyenek tanúid fölöle, holott a város a Káldeusok kezébe adatik. ²⁶És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ²⁷Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-e valami lehetetlen nékem? ²⁸Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. ²⁹És bemennek a Káldeusok, a kik ostromolják e várost, és e várost felgyújtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek. ³⁰Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságoktól fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. ³¹Mert csak bosszúságomra és búsulásomra volt e város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig, úgy hogy el kell azt törölnem az én színem elől. ³²Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháborítsanak engem, ők magok, az ő királyaik, fejedelmeik, papjaik és prófétáik és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. ³³És háttal fordultak felém és nem arczzal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intés befogadására. ³⁴Sőt az ő útálatosságait behelyezték a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. ³⁵És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaikat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nékik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útálatosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre vigyék. ³⁶És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene e városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál

miatt: ³⁷Ímé én összegyűjtöm őket mindama földekről, a melyekre kiűztem őket haragomban, felgerjedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre, és lakni hagyom őket bátorságban. ³⁸És népemmé lesznek nékem, én pedig nékik Istenök leszek. ³⁹És adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak ő utánok. ⁴⁰És örökkévaló szövetséget kötök velök, hogy nem fordulok el tőlök és a velök való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe, hogy el ne távozzanak tőlem. ⁴¹És örvendezek bennök, ha jót cselekedhetem velök és biztosan beplántálhatom őket e földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. ⁴²Mert ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind e nagy veszedelmet, azonképen hozom rájuk mind azt a jót, a miket én ő felőlök mondok. ⁴³És vesznek [még] mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez emberek nélkül, barmok nélkül, [és] odaadatik a Káldeusok kezébe. ⁴⁴Pénzen vesznek mezőket, és beírják a levélbe, és megpecsételik, és tanukat állítanak a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyi városokban és a síkföldi városokban és a dél felé való városokban, mert visszahozom az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

33Másodszor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlőcz pitvarában, mondván: ²Ezt mondja az Úr, a ki megteszi azt, az Úr, a ki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. ³Kiáltls hozzám és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat, a melyeket nem tudsz. ⁴Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának házai felől, a melyek lerontattak kosokkal és fegyverrel. ⁵Mikor elmentek, hogy vívjanak a Káldeusokkal, és hogy megtöltsék azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az én orczámat a várostól az ő sok gonoszágukért: ⁶Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nékik a békesség és hűség kincseit. ⁷És visszahozom Júdát és Izráelt a fogságból, és felépítem őket, mint azelőtt. ⁸És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűneiket, a melyekkel vétkeztek ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek ellenem. ⁹És ez a város lészen nékem híremre, nevemre, örömömbre, tisztességemre és dicséretemre e földnek minden nemzetsége előtt, a kik hallják mindama jót, a melyet én cselekszem velök, és félni és rettegni fognak mindama jóért és mindama békességért, a melyet én szerzek nékik! ¹⁰Ezt mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek nélkül és barom nélkül való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utcáiban, a melyek elpusztítottak és ember nélkül és lakó nélkül és oktalan állat nélkül vannak, ¹¹Örömbnek szava és vígasság szava, vőlegény szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dicsérjétek a Seregek Urát, mert jó az Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot

hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népét a fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. ¹²Ezt mondja a Seregek Ura: E pusztá helyen, a melyen nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. ¹³A hegyi városokban, a síkföldi városokban, a dél felől való városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájuk fognak átmenni a számlálóknak keze alatt, azt mondja az Úr. ¹⁴Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a Júda házának szóltam. ¹⁵Azokban a napokban és abban az időben sarjasztok Dávidnak igaz sarjadékot, és jogot és igazságot szerez e földön. ¹⁶Azokban a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk. ¹⁷Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi [sarjadék]a, a ki az Izráel házának székébe üljön. ¹⁸És a lévita papok férfi [sarjadék]a sem vész ki előlem, a ki égőáldozatot áldozzon, és ételáldozatot égessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor. ¹⁹És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ²⁰Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: ²¹Az én szolgálommal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgálommal. ²²Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fövénye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgálomnak, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. ²³És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ²⁴Nem vetted észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetséget, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megútálták úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. ²⁵Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, ²⁶Jákóbnak és az én szolgálomnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

34Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és az egész serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván: ²Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szólj néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni király kezébe, és felgyújtja ezt tűzzel. ³És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonynyal megfognak és kezébe adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemegy Babilonba. ⁴Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem halsz meg fegyver által. ⁵Békességben halsz meg, és a

mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik te előtted voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert én szoltam e szót, azt mondja az Úr. ⁶És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királyának, mind e szavakat Jeruzsálemben. ⁷A babiloni király serege pedig vívja vala Jeruzsálemet és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak vala, [tudniillik] Lákist és Azekát, mert a Júda városai közül csak ezek maradtak vala meg, mint erősített városok. ⁸Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük. ⁹Hogy kiki bocsássa szabadon szolgálját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férfit és a héber leányt, hogy senki ne szolgáltsan közöttük az ő Júdabeli atyjafiával. ¹⁰És engedelmeskedtek mindnyájan a fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek, hogy kiki szabadon bocsássa az ő szolgálját és kiki az ő szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltsan többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. ¹¹De azután elváltozának, és visszahozák a szolgálát és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala, és őket szolgálkává és szolgálóleányokká tevék. ¹²És lőn az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: ¹³Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket Égyiptom földéről, a szolgálátnak házából, mondván: ¹⁴Mikor a hét esztendő eltelik, kiki bocsássa el az ő héber atyjafiát, a ki néked eladatott vala és hat esztendeig szolgáló téged; bocsássad őt magadtól szabadon. De nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. ¹⁵És ti ma megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ő atyjafiának, és én előttem szövetséget kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről neveztetett. ¹⁶De elváltoztatok, és beszennyeztetek az én nevetem, és kiki visszahozta az ő szolgálját és kiki az ő szolgálóleányát, kiket egészen szabadon bocsátottatok vala, és igába vetettetek őket, hogy néktek szolgálítok és szolgáló leányaitok legyenek. ¹⁷Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdessen az ő atyjafiának és kiki az ő felebarátjának. ¹⁸Ímé, én hirdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr, a fegyverre, a döghalálra, és az éhségre, és odaadlak titeket e föld minden országainak útálatára. ¹⁹És odaadom a férfiakat, a kik megszegték az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átmenének annak részei között, ²⁰Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgálát és a papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: ²¹Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és a föld vadainak lesznek eledelvé. ²²Sedékiást, a Júda királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és a babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik tőletek. ²³Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és

visszahozom őket e városra, és vívják azt, és bevezik és felgyújtják tűzzel, és pusztasággá teszem Júda városait, lakhatatlanokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jójákimnak, Jósiás, Júda király fiaának idejében, mondván: ²Menj el a Rékábiták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyikébe, és adj nekik bort inni. ³És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki fia vala Habasániának, és az ő rokonait és minden fiait és a Rékábiták egész háznépét. ⁴És bevivém őket az Úr házába, a Hanán fiának a kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, a mely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője vala. ⁵És a Rékábiták háza népének fiai elé borral telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám nekik: Igyatok bort! ⁶És felelének: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nekünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. ⁷Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljete e földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. ⁸És hallgattunk Jónadábnak a Rékábnak fiának, a mi atyánknak szavára mindabban, a miket parancsolt nekünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. ⁹Se házakat ne építsünk, hogy [azokban] lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nekünk. ¹⁰Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk, a mint nekünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. ¹¹Mikor pedig feljöve Nabukodonozor, a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálembé a káldeai sereg előtt és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. ¹²És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ¹³Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfiaknak és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszitek-é fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. ¹⁴Jónadábnak, a Rékábnak fiának intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az ő fiainak, hogy bort ne igyanak, és mindez ideig sem ittak [bort:] mert hallgattak az ő atyjok parancsolatjára; én is szoltam néktek; szoltam pedig jó reggel, de nem engedtetek nekem. ¹⁵És elküldtem hozzátok minden én szolgálmat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki térjen meg az ő gonosz útjáról, jobbitsátok meg cselekedeteiteket, és idegen istenek után ne járjatok, hogy nekik szolgáljatok, és lakoztok a földön, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtatok reá, és nem hallgattatok reám. ¹⁶Mivelhogy Jónadábnak, a Rékábnak fiának fiai teljesítik az ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nekik, e nép pedig nem hallgata reám; ¹⁷Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden lakóira mindama veszedelmet, a melyről szoltam nekik; azért mert szoltam nekik, de nem

hallották, kiáltottam nékik, de nem feleltek. ¹⁸A Rékábiták házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára, és megtartottátok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint meghagyta volt néktek: ¹⁹Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósias fiának, Júda királyának negyedik esztendejében is szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ²Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósias ideje óta mind e napig. ³Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, a melyeket én néki szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az ő gonosz útaról, és megbocsássam az ő bűnöket és vétköket. ⁴És előhívá Jeremiás Bárúkot, a Néria fiát, és megírá Bárúk a Jeremiás szája után a könyvbe mindama szókat, a melyeket az Úr szóltott vala néki. ⁵És parancsola Jeremiás Bárúknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem mehetek be az Úr házába. ⁶Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában böjti napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyűlnek az ő városaikból, olvasd el nékik. ⁷Hátha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz útaról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melylyel szóltott az Úr e nép ellen! ⁸Bárúk pedig, a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvastván a könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. ⁹És Jojákimnak a Jósias fiának, Júda királyának ötödik esztendejében, a kilencedik hónapban böjtre hívták fel az Úr elé az egész Jeruzsálem népét és az egész népet, a mely Júda városaiból jött vala fel Jeruzsálembe. ¹⁰És elolvastá Bárúk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. ¹¹És hallá Mikeás, Gamáriának, a Sáfán fiának fia az Úrnak minden beszédét a könyvből. ¹²És leméne a király házába az írástudó szobájába, és ímé, ott ülnek vala mind a főemberek, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és Gamária Sáfánnak fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. ¹³És elbeszélé nékik Mikeás mindazokat, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor olvasá Bárúk a nép hallatára. ¹⁴Azért elküldék mind a főemberek Jéhudit, a ki Natániának fia vala, a ki Selémiának fia vala, a ki Kusinak fia vala, Bárúkhhoz, mondván: A könyvet, a melyből olvastál a nép hallatára, vedd kezébe, és jövel. És kezébe vevé Bárúk, a Néria fia a könyvet, és elméne hozzájuk. ¹⁵És mondának néki: Ülj le csak és olvasd azt a mi fülnök hallatára, és elolvastá Bárúk fülnök hallatára. ¹⁶És mikor meghallák mind e szókat, megrettenve [tekintettek] egymásra, és mondának

Bárúknak: Bizony megjelentjük mind e szókat a királynak. ¹⁷Bárúkot pedig kérdezők, mondván: Jelentsd meg csak nékünk, mimódon írtad mind e szókat az ő szájából? ¹⁸És monda nékik Bárúk: Szájával mondotta nékem mind e szókat, én pedig beírtam e könyvbe tintával. ¹⁹És mondának a főemberek Bárúknak: Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. ²⁰És elmenének a királyhoz a pitvarba (és letévék a könyvet az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák mind e szókat a király hallatára. ²¹És elküldé a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhozá azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvastá azt Jéhudi a király hallatára és mindama főemberek hallatára, a kik a király előtt állnak vala. ²²A király pedig a téli házban ül vala a kilencedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. ²³És mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvastott vala, elmetélé azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajítá, a mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megége a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. ²⁴Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, a kik hallják vala mind e szókat. ²⁵Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgata rájuk. ²⁶Hanem meghagyá a király Jerákmeélnek, a Hammélek fiának, és Sérajának, az Azriel fiának, és Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárúkot, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejté őket. ²⁷Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégette vala a könyvet és a beszédeket, a melyeket Bárúk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: ²⁸Térj vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele mind az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett. ²⁹És Jojákimnak, a Júda királyának mondd meg: Ezt mondja az Úr: Te égetted meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot? ³⁰Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székébe üljön, és az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérré. ³¹És megbüntetem őt, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájuk bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárookra és Júdának férfaira mind azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem hallgattak meg. ³²Azért más könyvet vőn Jeremiás, és adá azt Bárúknak, az írástudó Néria fiának, és beírta abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat az [előbbiekhöz.]

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiasnak fia, Kónia helyett, a ki Jojákimnak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala Júdának földében. ²De nem hallgatá sem ő, sem az ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szóltott vala Jeremiás próféta által. ³És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát,

és Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. ⁴Jeremiás pedig be- és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be a tömlöczbe. ⁵A Faraó serege pedig kijött Égyiptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. ⁶És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: ⁷Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, a ki elküldött titeket én hozzám, hogy megkérdezzetek engem: Ímé, a Faraó serege, a mely kijött a ti segítségetekre, visszamegy Égyiptom földébe. ⁸És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost, és beveszik azt, és megégetik tüzzel. ⁹Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyoson elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el. ¹⁰Mert ha a Káldeusoknak egész seregét megveritek is, a kik ostromolnak titeket, és közülök [csak] néhány megsebesült marad is: valamennyi felkél az ő sátorából, és megégetik e várost tüzzel. ¹¹És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, ¹²Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, menvén a Benjámin földére, hogy osztályrészt kapjon onnan a nép között. ¹³Mikor pedig ő a Benjámin kapujához [ére] és ott vala egy ör, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, a ki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! ¹⁴És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz, de nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. ¹⁵És a fejedelmek megharaguvának Jeremiásra, és megvereték őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatán házába: mert azt rendelték vala fogháznak. ¹⁶Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; ¹⁷Akkor elkülde Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdező a király a maga házánál titkon, és monda: Van-é kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És [azt is] mondá: A babiloni király kezébe adatol. ¹⁸Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mit vétettem ellened és a te szolgálid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? ¹⁹És hol vannak a ti prófétáitok, a kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? ²⁰Most halld csak, uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatán házába, hogy ott ne haljak meg. ²¹Parancsokért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyeret a sütők utcájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliás Passúr fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: ²Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és él. ³Ezt mondja az Úr: Bizonynyal a babiloni

király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. ⁴És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőtleníti a vitézek kezeit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. ⁵És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. ⁶Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. ⁷És meghallotta Ebed-Melek, a szerezsen, a ki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. ⁸Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: ⁹Uram, király! gonoszul cselekedtek az emberek mindazzal, a mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. ¹⁰Parancsola azért a király Ebed-Meleknek, a szerezsennek, mondván: Végy magadhoz innét harmincz embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. ¹¹Vőn azért Ebed-Melek magához [harmincz] embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hozza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. ¹²És monda Ebed-Melek, a szerezsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. ¹³Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. ¹⁴Elküldé pedig Sedékiás király, és magához hozatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! ¹⁵Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. ¹⁶És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a ki teremtette nekünk e lelket, hogy nem öllek meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe, a kik keresik a te lelkedet! ¹⁷Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ha kimegy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg tüzzel, hanem élsz te és a te házad népe. ¹⁸Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tüzzel, te sem szaladsz el kezökből. ¹⁹Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliektől, a kik átszöktek a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és csúfoskodnak rajtam! ²⁰És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. ²¹Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a melyet megjelentett nékem az Úr: ²²Ímé, minden asszony, a ki megmaradt vala a Júda királyának házában, kivetetik a babiloni király

fejedelméhez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid [most] beragadtak a sárba, ők [pedig] visszafordultak. ²³Azért minden feleségedet és gyermekeidet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felégeti tűzzel. ²⁴Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon e szókról, és nem halsz meg! ²⁵Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljönnek hozzád és ezt mondják néked: Mondd meg csak nekünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? ²⁶Ezt mondd nekik: Alázatosan könyörgék a királynak, hogy ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. ²⁷És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérdeék őt, és egészen úgy felele nekik, a mint a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. ²⁸És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig, a melyen bevévék Jeruzsálemet, és ott vala, mikor bevévék Jeruzsálemet.

39Sedékiásnak, a Júda királyának kilencedik esztendejében a tizedik hónapban eljőve Nabukodonozor, a babiloni király és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. ²Sedékiás tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap kilencedikén ledűle a város [köfala.] ³És bemenének a babiloni király fejedelmei mind és leülének a középső kapuban Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és mind a többi fejedelmei a babiloni királynak. ⁴És mikor meglátta vala őket Sedékiás, a Júda királya és mind a vitélő férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a király kertjén át az ajtón, a két köfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. ⁵És űték őket a káldeai seregek, és elfogák Sedékiást Jerikhó pusztájában, és elhozák őt és elvivék Nabukodonozornak, a babiloni királynak Riblába, Hamát földre, és ítéletet monda rája. ⁶És megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a babiloni király. ⁷A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. ⁸A király házat pedig és a nép házait felgyújták a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem köfalait leronták. ⁹A nép többi részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi részét, a még megmaradottakat elvivé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. ¹⁰A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijök sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nekik szőlőket és szántóföldeket azon a napon. ¹¹Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradán, a poroszlók fejének, mondván: ¹²Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz neki, hanem azt cselekedd vele, a mit ő akar. ¹³És elkülde Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusázbán, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. ¹⁴Elküldének [mondom,] és elhozák Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és

rábízák őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. ¹⁵Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva vala, mondván: ¹⁶Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondtott beszédeimet és azon a napon szemeid előtt lesznek azok. ¹⁷És azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. ¹⁸Hanem bizonyára megszabadítlak téged, nem esel el fegyver miatt, és a lelked zsákmányul lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

40Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is lánczokkal vala megkötözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok között, a kik Babilonba vitetnek vala. ²És a poroszlók feje elvivé Jeremiást, és monda neki: Áz Úr, a te Istened rendelte ezt a büntetést e hely ellen. ³És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala. Mert vétkeztek az Úr ellen, és nem hallgattatok az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e dolog. ⁴Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncztól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik néked Babilonba jőnod, jőjj velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőjj velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a hova jobbnak és helyesebbnek látszik menned, menj oda. ⁵(De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a kit a babiloni király tisztartóvá tett Júda városaiban, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik menned, oda menj. És ada a poroszlók feje neki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. ⁶És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. ⁷És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tisztartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közül, a kik Babilonba el nem vitettek vala; ⁸Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. ⁹És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék nekik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljetek a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatek e földön és szolgáljatek a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. ¹⁰És én ímé Mispában lakom, hogy szolgálatokra álljak a Káldeusoknak, a kik eljönnek hozzánk, ti pedig szedjetek össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezsetek edényeitekbe, és lakjatek a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. ¹¹És mindazok a Júdabeliek is, a kik a Moábitáknál, az Ammon fiainál, az Edomitáknál, és a kik akármely tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást,

Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előttök tisztartóvá.
¹²Azért haza jövének mindnyájan a Júdabeliek mindenünnen, a hova elfutottak vala, és eljövének a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerzenek össze.
¹³És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába.
¹⁴És mondanak néki: Nem tudod-é, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hive azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia.
¹⁵Jóhanán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet? Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlanak, és Júdának maradékai is elvész.
¹⁶És monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhanánnak, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljőve Ismáel, Natániának Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király főemberei közül való vala, és tíz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt étkezének Mispában.
²És felkele Ismáel, Natániának fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölék Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szabályvala és megölé ő azt, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön!
³És mindazokat a Júdabelieket is, a kik Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, [tudniillik] a vitézlő embereket, megölé Ismáel.
⁴Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: ⁵Férfiak jövének Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal, megszaggatott ruhában és bevagdalt [testtel,] kezökben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában.
⁶És kiméne eléjük Ismáel, Natániának fia Mispából, menés közben is sírván. És mikor eléjük ért vala, monda nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához.
⁷És mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel, Natániának fia, [és hányá őket] az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának.
⁸De tíz ember találtaték ő közöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nekünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyjokfiaival.
⁹Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baása ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megölettekkel.
¹⁰És fogságra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; foglyul ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen.
¹¹És meghallá Jóhanán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala.

vévék mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala.
¹³És mikor meglátta vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt, Káreának fiát és a seregek minden vezetőjét, a kik vele valának, megörüled.
¹⁴És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhanánhoz, Káreának fiához.
¹⁵Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán elöl, és az Ammon fiaihoz méne.
¹⁶És magához vevén Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnak fiát, az összes férfiakat, vitézeket és asszonynepeket és gyermekeket és udvari szolgálakat, a kiket visszahozott vala Gibeonból:
¹⁷Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és bemenjenek Égyiptomba,
¹⁸A Káldeusok miatt, mert félnek vala tőlök, mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön.

42 Eljőve pedig a csapatoknak minden tisztje, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig,
²És mondanak Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek mind e maradékért; mert kevesen maradtunk meg a sokaságból, mint a te szemeid [jól] látnak minket;
³És jelentse meg nekünk az Úr, a te Istened az utat, a melyen járjunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk.
⁴És monda nékik Jeremiás próféta: Meghallottam. Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és mindazt, a mit felel az Úr néktek, megjelentem néktek, el nem titkolok semmit tőletek.
⁵Ők pedig mondanak Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk tökéletes és igaz tanúbizonyság, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld téged mi hozzánk az Úr, a te Istened.
⁶Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.
⁷Lőn pedig tíz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak.
⁸És odahívá Jóhanánt, Káreának fiát, és a seregeknek minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől fogva nagyig.
⁹És monda nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy megjelentsem előtte a ti könyörgésteget: ¹⁰Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítlek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a gonoszt, a mit cselekedtem veletek.
¹¹Ne féljete a babiloni királytól, a kitől [most] féltetek, ne féljete tőle, azt mondja az Úr; mert veletek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az ő kezéből.
¹²És irgalmasságot cselekszem veletek, hogy irgalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titeket a ti földeteken.
¹³De ha ti ezt mondjátok: Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak,

földén, elesnek fegyver miatt, megemésztetnek éhség miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak meg, és átokká, csudává, szidalommá és gyalázattá lesznek. ¹³És megfenyíttem azokat, a kik Égyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálem[beliek]et fegyverrel, éhséggel és döghalállal. ¹⁴És a Júda maradékai közül, a kik ide jöttek, hogy Égyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkök hajtja őket, hogy oda visszatérjenek és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem csak a kik menekülnek. ¹⁵És felelének Jeremiásnak mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának, és mindazok az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és az egész nép, a mely Égyiptom földén, Pátroszban lakozik vala, mondván: ¹⁶Abban a dologban, a mi végett szóltál nekünk az Úr nevében, nem hallgatunk reád; ¹⁷Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek utcáin, mert akkor beteltünk kenyérral, és jó dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. ¹⁸De a mióta nem áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot mindenben szükölködünk, és fegyver és éhség miatt emésztettünk. ¹⁹És hogyha mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot viszünk: vajjon a mi férjeink híre nélkül csinálunk-é néki bélesek, hogy őt tiszteljük, és néki itali áldozatot vigyünk? ²⁰Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész népnek, a kik e szót felelték néki, mondván: ²¹Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem arról emlékezett-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki eszébe? ²²És nem szenvedhette tovább az Úr a ti cselekedeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a melyeket cselekedtetek, és pusztasággá lett a ti földetek és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig, ²³A miatt, hogy füstölve áldoztatok, és vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai és az ő tanúbizonyosságai szerint nem jártatok, azért következett ti reátok ez a veszedelem mind e napig. ²⁴Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, kik Égyiptom földén vagytok. ²⁵Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittétek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára teljesítjük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozunk, és néki italáldozatot vigyünk. Megerősítvén megerősítettétek a ti fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedtetétek a ti fogadásaitokat. ²⁶Azért halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júda[beliek,] a kik Égyiptom földében lakoztok: Ímé, én az én nagy nevemre megesküdtem

azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az én nevemet kiejteni, mondván: Él az Úr Isten, egész Égyiptom földén! ²⁷Ímé, én vigyázok reájok az ő kárukra és nem javukra, és megemésztetik Júdának minden férfija, a kik Égyiptom földén vannak, fegyver miatt, éhség miatt, míg nem mind elfogynak. ²⁸De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Égyiptom földéről Júdának földre, szám szerint kevesen, és mind megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Égyiptom földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik be, az enyém-é vagy az övék? ²⁹És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titeket ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim a reátok következendő veszedelem felől. ³⁰Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó Ofrát, Égyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

45 Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknek, Néria fiának, mikor ő könyvbe írta e szokat Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondván: ²Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: ³Ezt mondtad: Jaj mostan nekem, mert az Úr az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. ⁴Ezt mondd néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. ⁵És te kívánsz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj; mert ímé én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen, a hová elmegy.

46 Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; ²Égyiptom felől, a Nékó Faraónak, Égyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: ³Készítsetek vértet és paizst, és induljatok a harcra. ⁴Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítsátok a kopjákat, öltsetek fel a pánczélokot. ⁵Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! Mindenfelől félelem, azt mondja az Úr. ⁶Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzetnek és elhullanak. ⁷Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizû folyamok? ⁸Égyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizû folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elvesztem a várost és a benne lakókat. ⁹Jöjjetek fel lovak, és zörögjétek szekerek, jöjjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézívet viselnek! ¹⁰Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető

napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészti és jól lakik és megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett. ¹¹Menj föl Gileádba, és végy balzsamot te szűz, Égyiptomnak leánya: hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számodra! ¹²Hallották a pogányok a te gyalázatot, és a te kiáltásoddal betelt a föld, mert vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el. ¹³Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólott, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövele felől az Égyiptom földének megverésére: ¹⁴Hirdessétek Égyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek Nófban és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és készítsd fel magadat, mert fegyver emészti meg a te kerületeidet. ¹⁵Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. ¹⁶Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondták: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhöz és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elől. ¹⁷Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Égyiptom királya, a háborúság[nak] [királya,] elhaladt a rendelt időt. ¹⁸Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy [áll] a hegyek között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jő el. ¹⁹Készíts magadnak elköltözésre való edényeket, Égyiptom leányának lakosa, mert Nóf elpusztul és megég, lakatlanná lesz. ²⁰Szép üszötínó Égyiptom, [de] pusztulás tör reá észak felől. ²¹Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjúk, de ők is meghátrálnak, egyetemlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájok, az ő megfenyítettésök ideje. ²²Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekerczékkel jönnek ellene, mint a favágók. ²³Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. ²⁴Megszégyenül Égyiptom leánya, északi nép kezébe jut. ²⁵Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem Nó- Ammont és a Faraót és Égyiptomot és az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. ²⁶Odaadom őket az ő lelkök keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgálóinak kezébe; de azután úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. ²⁷És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogságuk földéről, és visszatér Jákób és megnyugszik és békességben lesz, és nem lesz, a ki megijeszse. ²⁸Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettek téged, néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítélettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.

47Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gázát. ²Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, [és olyan] lesz, [mint] a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek,

és a föld minden lakosa ordít. ³Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az atyák a fiakra erejük ellankadása miatt. ⁴És a nap miatt, mely eljött, hogy elpusztítsa egész Filiszteát, kivágja Tírúst és Szidont [és] segítségének minden megmaradt maradékát. ⁵Kopaszság lepte meg Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyüknek: meddig vagdalod magadat? ⁶Oh szablyája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! ⁷Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

48Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Jaj Nébónak, mert elpusztított; megszégyenült, bevétellett Kirjатаim, Misgáb megszégyenült és elrémült. ²Nincs már dicsősége Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene, [mondván:] Jertek el és vesszük el őt, ne legyen nemzetség! Madmen te is elnémult, fegyver jár nyomodban! ³Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás! ⁴Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak. ⁵Mert a Luhit hágóján siralmat siralom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. ⁶Fussatok, mentsétek meg lelketeket, és legyetek mint a hangafa a pusztában! ⁷Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben volt, te is bevétellett, és Kámós fogságra megy papjaival, fejedelmeivel együtt. ⁸És rátör a pusztító minden városra, egy város sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldúlátik a síkság, a mint megmondta az Úr. ⁹Adjatok szárnyat Moábnak, hogy repülvén elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakik azokban. ¹⁰Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a vértől! ¹¹Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva, és pihent az ő seprejében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogságra sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem változott el az ő szaga. ¹²De ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresítsék edényeit, palaczkjait pedig összetörjék. ¹³És megszégyenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza Béthel miatt, a melyben bizodalma volt. ¹⁴Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harcra? ¹⁵Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! ¹⁶Közel van Moáb veszedelme, ihol jő és igen siet az ő veszedelme! ¹⁷Bánkódjatok miatta mindnyájan, a kik körülte vagytok, és mindnyájan, a kik ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős vessző, a dicső pácza! ¹⁸Szállj le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb pusztítója feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. ¹⁹Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg a futót és a menekülőt, [és] ezt mondd: Mi történt? ²⁰Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítsatok és kiáltatok! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztított Moáb! ²¹Mert rájött az

ítélet a sík földre; Hólonra, Jására és Mefátra. ²²És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra. ²³És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-Meonra. ²⁴És Kirjátra, Boczrára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. ²⁵Letörtetted a Moáb szarva, és karja levágotott, azt mondja az Úr. ²⁶Részegítétek le őt, mert hősködött az Úr ellen, és heverjen Moáb az ő okadásában, és legyen csúfság ő is. ²⁷Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel? Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál felőle, kevélyen hánytad magadat? ²⁸Hagyjátok el a városokat, és lakjatok a közsíklákban, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján belől rak fészket. ²⁹Hallottuk a Moáb kevélységét: igen kevély; az ő felfuvalkodását és kevélységét, kérdésését, és az ő szívének elbizakodottságát. ³⁰Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. ³¹Azért jajgatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok, a Kir-Heres férfiaiért nyög [az én lelkem.] ³²Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának szőlője! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcseidre és a te szüretedre pusztító rontott. ³³És eltűnik az öröm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömszajjal; az éneklő nem énekel. ³⁴Hesbon kiáltása miatt Elealéig [és] Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáimig [és] Eglath-Selisájáig, mert a Nimrim vize is elapad. ³⁵És kifogyasztom Moábból, azt mondja az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek. ³⁶Ezért zokog a szívem Moábért, mint a síp, és zokog szívem a Kir-Heres férfiaiért, mint a síp, mivelhogy a kincsek elvesztek, a miket gyűjtött. ³⁷Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyiratott, minden kézen metélések, és [minden] derékon gyászruha. ³⁸Moábnak minden házpadján és utcáján mindenütt siralom, mert összetörtem Moábot, mint az edényt, mely semmirekellő; azt mondja az Úr. ³⁹Jajgatnak, [ezt mondván:] Hogy összezúzatott! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és rettentésére mindazoknak, a kik körülte vannak. ⁴⁰Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a saskeselyű repül reá, és kiterjeszti Moábra szárnyait. ⁴¹Bevették a városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb vitézeinek szíve olyan volt e napon, mint a vajudó asszonynak szíve. ⁴²És Moáb elpusztul, úgy hogy nem lesz nép [többé], mert az Úr ellen felemelkedett. ⁴³Félelem, verem és tör [jő] te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az Úr. ⁴⁴A ki elfut a félelem elől, a verembe esik, és a ki kijő a veremből, a törben fogatik meg, mert rábocsátom Moábra az ő megfenyítésének esztendejét, azt mondja az Úr. ⁴⁵A Hesbon árnyékában állanak meg a hatalom elől futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng Szihonnak közepéből, és elemésztí Moábnak üstökét és a háborgó fiaknak koponyáját. ⁴⁶Jaj néked Moáb! Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogságra vitettek, és leányaid is fogságra. ⁴⁷De visszahozom Moábot a fogságból sok idő múlva, azt mondja az Úr. Eddig van Moáb ítélete.

⁴⁹Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki? Miért birtokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik annak városaiban? ²Azért ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és harci riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik [most] őt birtokolják, azt mondja az Úr. ³Ordíts Hesbon, mert elpusztítottat Hái! Kiáltatok Rabbáh leányai, öltözzetek gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon, mert Milkom a fogságba megy, papjai és fejedelmei is vele együtt. ⁴Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed bőségével, engedetlen leány, a ki az ő kincseiben bízik [és ezt mondja:] Kicsoda támad ellenem? ⁵Ímé én félelmet bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. ⁶De azután visszahozom majd a fogságból az Ammon fiait, azt mondja az Úr. ⁷Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől. Nincs bölcsesség többé Témánban? elveszett-é a tanács az értelmeseiktől? hiába valóvá lett-é az ő bölcsességök? ⁸Fussatok, forduljatok, rejtőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az ő megfenyítésének idején. ⁹Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a míg nekik tetszik. ¹⁰Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetnek, magva elpusztul, és atyjafiai és szomszédai sem lesznek. ¹¹Hagyd el a te árváidat, én eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket. ¹²Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell vala meginniok a pohárt, ugyancsak megiszszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem maradsz büntetlenül, mert bizonyára megiszod. ¹³Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útálatossá és gyalázattá, pusztasággá és átokká lesz Boczra, és minden városa örökkévaló pusztasággá lesz. ¹⁴Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűljetek össze, induljatok ellene, és keljete fel a harcra, ¹⁵Mert ímé, kicsinyinyé teszek téged a nemzetek között, és az emberek között útálatossá. ¹⁶A te könnyelműséged csalt meg téged és a te szíved kevélysége, a ki a szíklák hátsóházaiban lakol, [és] elfoglaltad a halmok tetejét. Ha olyan magas helyen rakod is fészket, mint a saskeselyű, onnét is lerántalak téged, azt mondja az Úr. ¹⁷És pusztasággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmélkodik, és sziszeget egész veresége felett. ¹⁸A mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak elsüllyedésekor [volt], azt mondja az Úr, ott sem lakik [több] ember, és benne emberek fia nem tartózkodik. ¹⁹Ímé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségéből az örök[zöld] legelőre, de hamarsággal kiüzöm őt onnan, és a kiválasztottat teszem azon fejedelemmé, mert kicsoda hozzám hasonló, és ki szab nékem törvényt, és kicsoda az a pásztor, a ki megállhat ellenem? ²⁰Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt Témán polgárai felől. Bizony elhurcolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtok a saját legelőjök. ²¹Az ő romlásuk

zajától megrendült a föld, az ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. ²²Ímé, feljő mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Boczrán: és Edom vitézeinek szíve olyan lesz az napon, mint a vajudó asszony szíve. ²³Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Arphád, mert gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik. ²⁴Megrendült Damaskus, futáshoz készül és reszketés fogja el, szorongás és fájdalmak szállják meg őt, mint a szülő asszonyt. ²⁵Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én örömmnek városa? ²⁶De elhullanak az ő ifjai is az ő utcájokon, és minden harczoló ember levágatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. ²⁷És tüzet gyújtok Damaskus köfalán, és megemésztí a Ben-Hadád palotáit. ²⁸Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljete fel, menjete fel Kédarra, és pusztítsá keletnek fiait. ²⁹Sátoraikat és nyájokat elveszik, és kárpitjaikat és minden edényöket és tevéiket elviszik, és ezt kiáltják feléjük: Rettegés köröskörül! ³⁰Fussatok el, igen siessetek, rejtőzsetek el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek gondolatot gondolt. ³¹Keljete fel, menjete a békességes nemzet közé, azok közé, a kik bátorságban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárjok nincsen, egyedül laknak! ³²Tevéik prédává lesznek, és az ő sok barmaik zsákmánynnyá, és elszöröm őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden oldal felől veszedelmeta hozok reájok, azt mondja az Úr. ³³És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló pusztasággá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. ³⁴Az Úr szava, a melyet szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királyának országglása kezdetén, mondván: ³⁵Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám kézívét, erejének zsenégjét. ³⁶És négy szelet hozok Elám ellen, az égnek négy határáról, és elszöröm őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez nem futnak az Elám székevényei. ³⁷És megrettentem Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a fegyvert mindaddig, míg meg nem emészttem őket. ³⁸És az én székeket Elámba helyezem, és kivesztem onnét a királyt és a fejedelmeket, azt mondja az Úr: ³⁹De végezetre visszahozom Elámot a fogságból, azt mondja az Úr.

50Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta által. ²Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt mondjátok: Bevétetett Babilon, megszégyenült Bél, letöretett Merodák, megszégyenült az ő faragott képei, letörettek az ő bálványai. ³Mert északról nép jön fel ellene, pusztává teszi ez az ő földét, és nem lesz, a ki lakozzék benne; embertől fogva a baromig elfutnak, elmennek. ⁴Azokban a napokban, és abban az időben,

azt mondja az Úr, eljönek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az ő Istenöket. ⁵A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják szorczájokat. Eljönek és oda adják magokat az Úrnak örök szövetségre, a mely feledhetetlen. ⁶Elveszett juhnyáj volt az én népem, pásztorai félvezették őket, a hegyekben bujdosatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az ő tanyájukról. ⁷A ki csak reájok talált, emésztette őket, és az ő elnyomóik ezt mondták: Nem vétkezünk, mert vétettek az Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáinknak reménysége volt az Úr. ⁸Fussatok ki Babilonból és jöjjetek ki Káldea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; ⁹Mert ímé, én nagy nemzetek gyülekezetét támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott bevétetik. Nyilai olyanok, mint a kegyelhetetlen vitéz, a ki nem tér vissza sikertelenül. ¹⁰És Káldea prédává lesz, a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. ¹¹Csak örüljete, csak tomboljatek örökségem elpusztítói: csak ugrándozzatek, mint a nyomtató tinó, és nyerítsetek, mint a ménlovak. ¹²Megszégyenül a ti anyátok, a ti szülőtök igen csúffá lesz: ímé, a nemzetek seprejévé, pusztává, szárazfölddé, sivataggá lesz. ¹³Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztasággá lesz, a ki csak átmegy Babilonon, álmélikdik és sziszeget egész veresége felett. ¹⁴Sorakozzatek köröskörül Babilon ellen, mind ti ijjaszok, löjjetek reá, ne kiméljéteket nyilat; mert az Úr ellen vétkezett! ¹⁵Kiáltsatek reá köröskörül, kezét adta, lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő köfalai: bizony az Úr büntetése ez; büntesséte meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjete vele. ¹⁶Vágjatek ki Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő földé felé fut. ¹⁷Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Assiria királya, végre pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait. ¹⁸Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem a babiloni királyt és az ő földét, miként megfenyítém az assirii királyt. ¹⁹És visszaviszem az Izráelt az ő lakhelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegyén és Gileádban megelégszik az ő lelke. ²⁰Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találattanak: mert kegyelmes leszek azokhoz, a kiket meghagyok. ²¹A kétszer pártütök földére menj fel, és a meglátogatattás lakóit [irtsd ki,] öljed és irtsd őket, azt mondja az Úr, és mind a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked. ²²Harczi zaj a földön és nagy romlás. ²³Hogy elmúltott és összetört az egész föld pörölye! milyen útálatossá lett Babilon a nemzetek között. ²⁴Törbe ejtettelek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és megragadtattál, mert pörlekedtél az Úrral. ²⁵Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragjának szereit: mert e cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Káldea földén. ²⁶Törjete reá a szélekről, nyissátok fel az ő magtárait,

tapodjátok őt, mint a kévét, és irsátok ki, hogy ne legyen maradéka. ²⁷Döfjétek le minden tulkát, le velök a vágóhídra! Oh jaj nékik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyítettésök ideje! ²⁸A futók és a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását. ²⁹Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki kézivet feszít, köröskörül járjatok ellene tábort, hogy senki el ne szaladhasson; fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjétek vele; mert az Úr ellen kevélykedett, az Izráelnek Szentje ellen! ³⁰Azért elhullanak az ő ifjai az ő utczáiban, és minden vitéze elvész azon a napon, azt mondja az Úr. ³¹Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja. ³²És megbotlik a kevély és elesik, és senki nem lesz, a ki felköltse őt, és tüzet gyújtok az ő városaiban, hogy megemészsze azokat, a kik körülte vannak. ³³Ezt mondja a Seregek Ura: Megnyomorítottak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindnyájan, a kik fogságra vitték őket, beléjük ragadnak, nem akarják őket elbocsátani. ³⁴[De] az ő megváltójok erős, Seregek Ura az ő neve, bizonynyal felveszi az ő perőket, hogy megnyugtassa e földet, és Babilon lakóit megrettentse. ³⁵Fegyver [lesz] a Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakóin és az ő fejedelmein és az ő bölcsein. ³⁶Fegyver [lesz] az ő varázslóin, és megbolondulnak; fegyver [lesz] az ő vitézein, és elijednek. ³⁷Fegyver [lesz] az ő lovain és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver [lesz] az ő kincsein, és elpredáltatnak. ³⁸Szárazság [lesz] az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok földje az, és faragott képekkel dicsekednek. ³⁹Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmadárnak fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek lakosai nemzedékről nemzedékre. ⁴⁰A mint felforgattak Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia sem lakja azt. ⁴¹Ímé, nép jött északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a föld határaiból. ⁴²Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi irgalmasság nem lesz bennök, szavok mint a tenger zúgása, és lovakon jönnek, mind viadalra készek te ellened, te Babilon leánya! ⁴³Hallja a babiloni király az ő híroket, és kezei elesnek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a gyermekszülőt. ⁴⁴Ímé, mint a Jordán erdőségéből való oroszlán, úgy jön fel az örök[zöld] ligetre, de hamar kiüzöm őt arról, és a ki arra választatott, azt teszem azon fejedelmmé, mert kicsoda hasonlatos hozzám? és ki szab nékem törvényt, és ki az a pásztor, a ki ellenem álljon? ⁴⁵Azért halljátok meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélikodik felettök a legelő. ⁴⁶Babilon bevételének zajától megindul a föld, és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

51Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellenségem szívében lakoznak. ²És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiüresítik, mert mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján. ³A kézivesre kézives vonja fel íjját, és arra, a ki pánczéljába öltözik. Ne kedvezetek ifjainak, öldössétek le egész seregét: ⁴És essenek el megöletve a Káldeusok földén, és átverve az ő utczáin. ⁵Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától, noha az ő földök rakva vétekké az Izráelnek Szentje ellen. ⁶Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg az ő lelkét, ne vesszettek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem szerint. ⁷Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. ⁸Hamar elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebet, hátha meggyógyul! ⁹Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az édig hatott az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig. ¹⁰Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jertek és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát. ¹¹Élesítsétek a nyilakat, töltsétek meg a tegzeket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása. ¹²Babilonnak köfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítsétek meg az őrséget, szerezzetek vigyázókat, rendeljétek el a leseket: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. ¹³Oh te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincsed temérdek, eljött a te véged [és] a te rablásod határa! ¹⁴Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sáskákkal, és diadalmas éneket énekelnek feled. ¹⁵Az, a ki teremtette a földet az ő erejével, a ki megalapította a világot az ő bölcsességével, és kiterjesztette az eget az ő értelmével. ¹⁶Egy szavával vizek zúgását szerez az égben, és felhőket visz fel a föld határaitól, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő tárházaiból. ¹⁷Minden ember bolonddá lett tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül a maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. ¹⁸Hiábavalóságok ezek, nevetségre való művek, az ő megfenyítettésök idején elvesznek. ¹⁹Nem ilyen a Jákób osztályrésze mert mindennek teremtője és az ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! ²⁰Pörölyöm vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled. ²¹És általad zúztam össze a lovakat és lovagjait, és általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. ²²És összezúztam általad férfit és asszonyt, és összezúztam általad a vénet és a gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szüzet, ²³És összezúztam általad a pásztort és nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az ő igamarháját, és összezúztam általad a hadnagyokat és a főembereket. ²⁴És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakosának

mindazokért az ő gonoszságaikért, a melyeket Sionban cselekedtetek, a ti szemeitek láttára, azt mondja az Úr. ²⁵Ímé, én ellened [fordulok], te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, a ki az egész földet megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és levetlek téged a köszikláról, és kiégett hegygyé teszek téged. ²⁶És belőled nem visznek követ a szegletre és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság leszel, azt mondja az Úr. ²⁷Tűzzétek ki a zászlót az országban, fújjátok meg a trombitát a nemzetek között, avassátok fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellene az Ararátnak, Menninek és Askenáznak országait, válaszzatok ő ellene hadvezért, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes sáskasereget. ²⁸Avassátok fel ellene a nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait és minden főemberét, és az ő birodalmának egész földét. ²⁹És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye. ³⁰Babilon vitézei felhagytak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott a vitézségök, asszonyokká lettek, felgyújtották lakhelyeit, zárait letörték. ³¹Futár futár elé fut, és hírmondó a hírmondó elé, hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelől. ³²És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszárítottak, és a vitézek elrettentek. ³³Mert ezt mondja a seregek Ura, az Izrael Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérű, itt van az ő tapostatásának ideje, egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje. ³⁴Benyelt engem, megemésztett engem Nabukodonozor, a babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmal, [és] kivetett engemet. ³⁵Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra [térjen,] azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! ³⁶Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és bosszút állok érted, és kiszáraztom az ő tengerét, és kiapasztom az ő forrását. ³⁷És Babilon kőrakássá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná lesz. ³⁸Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak, mint az oroszlánkölykök. ³⁹Az ő kedvöknek idején készíték nekik lakomát, és megrészesíték őket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmodjanak, és fel ne serkenjenek, azt mondja az Úr. ⁴⁰Előhozom őket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a bakokkal egyetemben. ⁴¹Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen útálatná lett Babilon a nemzetek között! ⁴²Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elborítottott. ⁴³Városai pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem megy rajta. ⁴⁴Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. ⁴⁵Jöjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüzeitől. ⁴⁶És el ne olvadjon a ti szívetek és ne féljete a hírtől, a mely hallatszik e földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön, uralkodó [tör] uralkodóra!

Azért ímé, eljönnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész földé megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő között. ⁴⁸És örvendeznek Babilon felett az ég és a föld és minden benne valók, mert észak felől eljönnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. ⁴⁹Babilon is elesik, Izrael megöltjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megöltjei. ⁵⁰Menjetek el, a kik megszabadultatok a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson eszetekbe Jeruzsálem. ⁵¹Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázkodást, orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr házának szentségébe. ⁵²Azért ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom az ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. ⁵³Ha az égbe hág is fel Babilon, és ha megerősíti is az ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tölem, azt mondja az Úr. ⁵⁴Kiáltás hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy romlás. ⁵⁵Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszíti belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavok harsogása. ⁵⁶Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörök a kőzívők, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonynyal megfizet. ⁵⁷És megrészegítem az ő fejedelmeit, bölcseit, hadnagyait, tisztartóit és vitézeit, és örök álmodjanak, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! ⁵⁸Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles kőfala földig lerontatik, és az ő büszke kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. ⁵⁹Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria fiát, a ki a Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendejében; Serája pedig szállásmester vala. ⁶⁰És megírta Jeremiás egy könyvben mindazt a veszedelmet, a mely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a melyek megíratnak Babilon felől. ⁶¹És monda Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvasod mind e szókat, ⁶²Ezt mondd: Uram, te szólottál e hely ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig, hanem örökkévaló pusztaság legyen. ⁶³És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá követ, és hajtsd be az Eufrátes közepébe. ⁶⁴És ezt mondd: Így merül el Babilon, és meg nem menekedik a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, [akármint] fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52Huszonegy esztendő volt Sedékiás, mikor uralkodni kezdte, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hammutál vala, a Libnából való Jeremiás leánya. ²És gonoszt cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala. ³Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemben és Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás ugyanis engedetlen lön a babiloni királynak. ⁴És az ő uralkodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén eljőve Nabukodonozor, a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálemre, és

tábort járának ellene, és mindenfelől sánczot vetének fel ellene. ⁵És megszállva lön a város Sedékiásnak tizenegyedik esztendejéig. ⁶A negyedik hónapban, a hónapnak kilenczedikén nagy éhség támadta a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala. ⁷És bevéteték a város, és a harczosok mind elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két kőfal között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának köröskörül) és menének az úton, a mely sík földre viszen. ⁸A Káldeusok serege pedig úzé a királyt, és utólérék Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellöle. ⁹Megfogák azért a királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá. ¹⁰És leöleté a babiloni király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Riblában. ¹¹Sedékiás királynak pedig szemeit tolatá ki, és lánczra vereté és viteté őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála napjáig. ¹²Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencedik esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálembe. ¹³És felégeté az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálemnek minden házait és minden nagy házat felégete tűzzel. ¹⁴És Jeruzsálem egész kőfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának. ¹⁵A községnek szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a városban megmaradtak vala, és a szökevények közül, a kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje. ¹⁶De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket. ¹⁷A rézozlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának és a talpakat és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvivék Babilonba. ¹⁸A fazekakat is és a lapátokat, a késeket és a medenczéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék. ¹⁹És a csészéket, a serpenyőket, a medenczéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, mind elvivé a vitézek feje. ²⁰Két oszlop, egy réztenger és tizenkét rézőkör vala, a melyek a talpak alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala. ²¹És az oszlopok közül az egyik oszlopnak tizenhét sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága pedig négy ujjnyi, [és belől] üres vala. ²²Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül mind rézből valának, és ilyen a második oszlop, és [ilyenek] a gránátalmák is. ²³A gránátalma pedig kilenczvenhat vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón felül köröskörül. ²⁴Elvivé a vitézek feje Seráját is, a főpapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak három őrizőjét. ²⁵És a városból elvive egy főembert, a ki felügyelőjök vala a harczosoknak, és

hetet ama férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatának, és a seregek főíródeákját, a ki föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közül, a kik a városban találtatának. ²⁶És felvevé ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. ²⁷És levágotá őket a babiloni király és megöleté őket Riblában, a Hamát földén, és fogságra viteték Júda az ő földéről. ²⁸Ennyi az a nép, a melyet fogságra vitete Nabukodonozor a hetedik esztendőben, háromezer és huszonhárom Júdabeli. ²⁹A Nabukodonozor tizenhét esztendejében Jeruzsálemből nyolczszáz és harminczkét lélek. ³⁰Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogságba vitete Nabuzáradán, a vitézek feje hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és hatszáz lélek. ³¹Lön pedig Jójákin júdabeli király fogságának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettedik hónapban, a hónap huszonötödikén, felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jójákinnak, a Júda királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. ³²És szépen szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölé emelte, a kik vele [valának] Babilonban. ³³És felcserélé tömlöczbéli ruháit, és mindenkor vele eszik vala ételt, életének minden napjában. ³⁴És költségére állandó költség adatik vala néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Jeremiás sir

1Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lön, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lön! ²Sírván sir éjjelente, s könny [borítja] az orczáját! Senki sincs, ki vigasztalná, azok közül, kik szerették; mind megcsalták barátai, ellenségei lönnek. ³Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözője utólérte a szorultságában. ⁴Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja mind elpusztult; papjai sóhajtoznak, szüzei nyögnek, csak keserűsége van néki. ⁵Elnyomói főkké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. ⁶És elhagyta Sion leányát minden ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledelet, és erőtelenül futnak az üldöző előtt. ⁷Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén. ⁸Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tisztelője megvetette, mert látták az ő meztelenségét, ő maga pedig sóhajtoz és elfordul. ⁹Szenyve a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosak alásülyedt, nincs vigasztalója. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt [rajtam!] ¹⁰Szorongásként elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlkát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. ³Felgerjedd haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezt az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül. ⁴Feszítette kezívét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezt, mint támadó, és megölt mindent, a mi a szemnek kívánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását. ⁵Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a búját, baját. ⁶És eltapodta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja hevében királyt és papot. ⁷Megvetette az Úr az ő oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint ünneppnapon. ⁸Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vonta vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya és a kőfal, együtt

sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze távozott tőlem a vigasztaló, a ki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség. ¹⁷Terjesztgeti kezeit Sion: nincs vigasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttök. ¹⁸Igaz az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérék, mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat: szüzeim és ifjaim fogságba menének! ¹⁹Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. ²⁰Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak; elfordult bennem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn [minden] olyan, mint a halál! ²¹Hallották, hogy sóhajtozom és nincs vigasztalóm; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek, hogy te [ezt] cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én! ²²Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a szívem.

2Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak számolyáról az ő haragja napján. ²Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlkát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. ³Felgerjedd haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezt az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül. ⁴Feszítette kezívét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezt, mint támadó, és megölt mindent, a mi a szemnek kívánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását. ⁵Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a búját, baját. ⁶És eltapodta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja hevében királyt és papot. ⁷Megvetette az Úr az ő oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint ünneppnapon. ⁸Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vonta vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya és a kőfal, együtt

búslakodnak! ⁹Kapui besülyedtek a földbe, elveszté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyerne kijelentést az Úrtól. ¹⁰A földön ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szórtak a fejükre; zsákba öltöztek, földre csüggesztették fejüket Jeruzsálemnek szüzei. ¹¹Elsenyvedtek, szemeim a könyhullatástól, belső részeim háborognak, májammal a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város utcáin. ¹²Azt mondták anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utcáin, mikor kilehelték lelküket anyjoknak kebelén. ¹³Mivel bizonyítsak melletted, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvigasztaljalak, Sionnak szüz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?! ¹⁴A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem fedték fel a te álnokságot, hogy elfordították volna fogságot; hanem láttak tenéked hazug és megtévelyítő prófétálásokat. ¹⁵Összecsapják feletted kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejüket Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondták: tökéletes szépség, az egész földnek öröme? ¹⁶Feltátották ellened szájokat minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, látjuk! ¹⁷Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad az ellenségeit, felemelte szarvát a te szorongatóidnak. ¹⁸Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának köfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen. ¹⁹Kelj fel, riadj éjjel, az őrzárások kezdetén; öntsd ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az éhség miatt minden utcának szegletén. ²⁰Lásd meg Uram és tekintsd meg, kivel cselekedtél, így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek gyümölcsét, dédelgetett kisdedeiket; avagy megölettessék-é az Úrnak szent helyén pap és próféta? ²¹Az utczákon a földön fekszik gyermek és vén; szüzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldököltél haragod napján, mészároltál, nem kiméltél. ²²Egybehívtad mint valami ünnepnapra az én rettegteőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem emésztette meg őket!

3Én vagyok az az ember, a ki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt. ²Engem vezérlett és járatott sötétségben és nem világosságban. ³Bizony ellenem fordult, [ellenem] fordítja kezét minden nap. ⁴Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsoolta csontjaimat. ⁵[Erősséget] épített ellenem és körülvett méreggel és fáradsággal. ⁶Sötét helyekre ültetett engem, mint az örökre meghaltakat. ⁷Körülféltett, hogy ki ne mehessen, nehézzé tette lánczomat. ⁸Sőt ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat.

⁹Elkerítette az én útaimat terméskövel, ösvényeimet elforgatta. ¹⁰Ólálkodó medve ő nékem [és] lesben álló oroszlán. ¹¹Útaimat elterelte, és darabokra vagdalt és elpusztított engem! ¹²Kifeszítette kezívét, és a nyíl elé czélul állított engem! ¹³Veséimbe bocsátotta tegzének fiait. ¹⁴Egész népemnek csúfjává lettem, és lettem nyaludalukká napestig. ¹⁵Eltöltött engem keserűséggel, megérzészégített engem örömmel. ¹⁶És kova-kövel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. ¹⁷És kizártad lelkem a békességből; elfeledkeztem a jóról. ¹⁸És mondtam: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. ¹⁹Emlékezzél meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az örömről és a méregről! ²⁰Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az én lelkem. ²¹Ezt veszem szívemre, azért bízom. ²²Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! ²³Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! ²⁴Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. ²⁵Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. ²⁶Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. ²⁷Jó a férfúnak, ha igát visel ifjúságában. ²⁸Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. ²⁹Porba teszi száját, [mondván:] Talán van [még] reménység? ³⁰Orczáját tartja az őt verőnek, megelégszik gyalázattal. ³¹Mert nem zár ki örökre az Úr. ³²Sőt, ha megszomorít, meg is vigasztal az ő kegyelmességének gazdagsága szerint. ³³Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. ³⁴Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; ³⁵Hogy elfordíttassék az ember ítélete a Magasságosnak színe előtt; ³⁶Hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el. ³⁷Kicsoda az, a ki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? ³⁸A Magasságosnak szájából nem jö ki a gonosz és a jó. ³⁹Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért [bűnhődik.] ⁴⁰Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz. ⁴¹Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. ⁴²Mi voltunk gonoszok és pártütők, azért nem bocsátottál meg. ⁴³Felöltötted a haragot és üldöztél minket, öldököltél, nem kiméltél. ⁴⁴Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság. ⁴⁵Sepredékké és útálatá tettél minket a népek között. ⁴⁶Feltátotta száját ellenünk minden ellenségünk. ⁴⁷Rettegés és tör van mi rajtunk, pusztulás és romlás. ⁴⁸Víz-patakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt. ⁴⁹Szemem csörgedez és nem szünik meg, nincs pihenése, ⁵⁰Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből. ⁵¹Szemem bánatba ejté lelkemet városomnak minden leányáért. ⁵²Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül. ⁵³Veremben fojtották meg életemet, és követ hánytak rám. ⁵⁴Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondtam: Kivágtam! ⁵⁵Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalsó veremből. ⁵⁶Hallottad az én szómat; ne rejtse el füledet sóhajtasom és kiáltásom elől. ⁵⁷Közelegj hozzám, mikor segítségül hívlak téged; mondd: Ne félj! ⁵⁸Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. ⁵⁹Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítélj meg ügyemet. ⁶⁰Láttad minden

bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat. ⁶¹Hallgatók, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, [mert] még Uram az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokait rád is rád kerül a pohár, megrészedel és meztelenkedel. ⁶²Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való mindennapi szándékukat. ⁶³Tekintsd meg leüléseket és felkeléseket; én téged száműzni többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

4Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szép színarany, kiszóráttak a szent hely kövei minden utca szegletére. ²Sionnak drága fiait, a kik becsesebbek valának mint a színarany, cserépedénynek tekintették, a fazekas munkájának. ³Még a sárkányok is oda nyujtják emléiket, szoptatják fiaikat; az én népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában. ⁴A csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdetek kenyeret kértek, és nem volt, a ki nyujtott volna nékik. ⁵Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utcákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik. ⁶Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütöttek felé. ⁷Az ő názireusai tisztábbak valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testök pirosabb vala, mint a korál, természetök mint a zafir. ⁸[De most] feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az utcákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa. ⁹Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek meg, mint a kik éhen veszték el; mert azok átveretve multak ki, [ezek pedig] a mező termésének hiánya miatt. ¹⁰Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledeleik legyenek az én népem leányának romlásakor. ¹¹Megőlesztette az Úr az ő búsulását, kiöntötte az ő felgerjelt haragját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemésztette annak fundamentumait. ¹²Nem hitték a föld királyai, sem a föld kerektségének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be Jeruzsálemnek kapuin. ¹³Az ő prófétáinak bűne, az ő papjainak vétke miatt [van ez,] a kik az igazaknak vérét ontották abban. ¹⁴Tántorogtak, mint vakok az utcákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruháikat sem érinthették. ¹⁵Távozzatok! tisztátalan! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdosztak is; a pogányok közt ezt mondták: Nem lakhatnak itt sokáig! ¹⁶Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint reájok, [mivelhogy] a papok orczáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. ¹⁷Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a hiábavaló segedelem után; esengve váraoztunk olyan népre, a mely nem szabadított meg. ¹⁸Vadásztak lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utcáinkon; elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! ¹⁹Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnek saskeselyűinél; a hegyeken kergettek minket, a pusztában ólálkodtak utánunk. ²⁰Orrunk lehellelte, az Úr felkentje megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondtuk: az ő árnyékában élünk a pogányok között. ²¹Örülj és

5Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! ²A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. ³Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. ⁴Vizünket pénzért iszszuk, tűzfánkat áron kapjuk. ⁵Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. ⁶Égyiptomnak adtunk kezét, az assziroknak, hogy jóllakjunk kenyérral. ⁷Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. ⁸Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezökből. ⁹Életünk veszélyeztetésével szerezzük kenyerünket a pusztában levő fegyver miatt. ¹⁰Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. ¹¹Az asszonyokat meggyalázták Sionban, a szüzeket Júda városaiban. ¹²A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit nem becsülik. ¹³Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el. ¹⁴A vének eltűntek a kapuból, [megszűntek] az ifjak énekelni. ¹⁵Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtáncunk. ¹⁶Elesett a mi fejünknek koronája, jaj most nékünk mert vétkeztünk! ¹⁷Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; ¹⁸A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! ¹⁹Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre! ²⁰Miért feledkezel el örökre mi rólunk? [miért] hagysz el minket hosszú időre? ²¹Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen. ²²Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!

Ezékiel

1 És lőn a harminczadik esztendőben, a negyedik [hónap]ban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkoznak az egek, és láték isteni látásokat. ²A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogságba vitelének). ³Valójában lőn az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn ott rajta az Úrnak keze. ⁴És látám, és ímé forgószél jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, a mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből. ⁵És belőle négy lelkes állat formája [tetszék] ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala, ⁶És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikjöknek; ⁷És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe. ⁸Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyjöknek orczái és szárnyai. ⁹Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában megy vala. ¹⁰És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroslán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek [hátluk]; ¹¹És ezek az ő orczáik. És szárnyaik felül kiterjesztve valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket. ¹²És mindenik az ő orczája irányában megy vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. ¹³És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. ¹⁴És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás czikázása. ¹⁵És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. ¹⁶A kerekek mintha tarsisköböl készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztve, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna; ¹⁷Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban; ¹⁸És talpaik magasak valának és félelmesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négynél. ¹⁹És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is mellettök, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek is. ²⁰A

hová a lélek vala menendő, mennek vala, a hová [tudniillik] a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. ²¹Ha [azok] mentek[, ezek is] mennek vala, és ha [azok] álltak, [ezek is] állnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. ²²És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejük felett. ²³És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket. ²⁴És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. ²⁵És lőn kiáltás a mennyezetten felül, a mely vala fejük felett, [és] ök megállván, leeresztik vala szárnyaikat. ²⁶És a mennyezetten felül, a mely fejük felett vala, [látszék] mint valami zafirkő, királyi széknek formája, és a királyi széknek formáján [látszék] mint egy ember formája azon felül; ²⁷És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, ²⁸Mint a milyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólónak szavát.

2 És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled. ²És lélek jöve én belém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem. ³És monda nékem: Embernek fia! küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ök és atyáik vétkeztek ellenem mind e mai napig. ⁴A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelek téged, és ezt mondjad nekik: Így szól az Úr Isten! ⁵Ök pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztük. ⁶Te pedig, embernek fia, ne félj tőlök, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövissek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orczájoktól ne rettegj, mert ök pártos ház. ⁷És szóljad az én beszédimet nekik, vagy hallják, vagy

nem, mert pártos ház. ⁸Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd föl szádat, és egyed, a mit én adok néked. ⁹És látám, és ímé egy kéz nyúlt felém, és ímé benne egy könyv türete vala. ¹⁰És kiterjeszté azt előttem, és ímé be vala írva elől és hátul, és írva valának reá gyászénekek és nyögések és jajszők.

3És mondá nékem: Embernek fia! a mi előtted van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az Izráel házának. ²Felnyitám azért számat, és megégeté velem azt a türetet. ³És mondá nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belső részeitet töltsd meg ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém azt, és lön az én számban, mint az édes méz. ⁴És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik. ⁵Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez küldetel te, hanem az Izráel házához. ⁶Nem sok népekhez, a kik homályos ajkúak és nehéz nyelvűek, kiknek nem érthetnéd beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ök hallgatnának reád. ⁷De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény homlokú és megátalkodott szívü. ⁸Ímé keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé homlokodat, a milyen az ő homlokuk. ⁹Olyannak mint a gyémánt, a mely keményebb a tűzkönél, tettem a te homlokodat; ne félj tőlök, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. ¹⁰És mondá nékem: Embernek fia! minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd szívedbe, és füleiddel halld meg. ¹¹És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem. ¹²És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről. ¹³És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettök a kerekék csikorgását, és nagy dörgés szavát. ¹⁴És a lélek fölemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala. ¹⁵És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ök [is] ott ülven; és ott ülék hét nap némán ő közöttük. ¹⁶És lön hét nap mulva az Úr szava hozzám, mondván: ¹⁷Embernek fia! őrállól adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg öket az én nevemben. ¹⁸Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te öt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. ¹⁹De ha te megintted a hitlent, és ő meg nem tért hitelenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. ²⁰És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intted őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a

te kezedből kívánom meg. ²¹Ha pedig te megintted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik többé: élven él, mert engedett az intésnek, és te a te lelkedet megmentetted. ²²És lön ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. ²³Fölkelék azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orczára esém. ²⁴És jöve belém a lélek, és állata engem lábaimra, és szóla hozzám és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házában. ²⁵És te, oh embernek fia, ímé köteleket vetnek reád és azokkal megkötöznek téged, és ki nem mehetsz közikbe; ²⁶Nyelvedet pedig én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddőző férfú, mert ök pártos ház. ²⁷Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ök pártos ház.

4És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tedd azt elődbe, és vésd reá egy várost, Jeruzsálemet, ²És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölts ellene sánczot, és indíts ellene táborokat, és állass ellene faltörő kosokat köröskörül. ³És végy magadnak egy vasserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel ez az Izráel házának. ⁴Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. ⁵Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit napok száma szerint, háromszázkilenczven napban; eddig viseljed az Izráel házának vétkét. ⁶És ha ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra másodsor, és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked. ⁷És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet, és karod feltúrve legyen, és prófétálj ő ellene. ⁸S ímé köteleket vettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másikra, míg betöltöd ostromodnak napjait. ⁹És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tedd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyeret; a napok száma szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczven napon egyed azt. ¹⁰A te ételed pedig, a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed azt. ¹¹És vizet mérték szerint igyál, a hinnek hatodrésztét igyad időről-időre. ¹²És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél süssed azt szemök láttára. ¹³És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztátalan kenyeröket a pogányok közt, a kik közé öket kiüzöm. ¹⁴És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ímé az én lelkem soha meg nem fertéztetett, és dögöt és vadtól szédgattottat nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztátalan hús. ¹⁵És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a te kenyeredet. ¹⁶És mondá nékem: Embernek fia! ímé én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és

eszik kenyeröket mértékkel és rettegéssel, és vizöket mértékkel és ájulással iszszak. ¹⁷Azért, hogy kenyér és víz nélkül szükölködjének, és elborzadjanak mindnyájan, és megrothadjanak az ö vétkökben.

⁵És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbélyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond el azt a te fejedben és szakálladon, és végy magadnak mérö serpenyöket, és oszd el [szörüket.] ²Harmadrészét tűzben égesd meg a város közepette, midön betelnek a megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a [város] körül, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonzok utánok. ³És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be azokat ruhád csücskébe; ⁴És ezekböl ismét végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben; ebböl megyen tűz Izráel egész házára. ⁵Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe helyeztettem öt, és körülte a tartományokat. ⁶De pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülte vannak, mert törvényeimet megütálták, és rendeléseimben nem jártak. ⁷Azért így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körülteket vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtetek, söt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körülteket vannak, nem cselekedtetek: ⁸Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; ⁹És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem és minémüt nem cselekszem többé, - minden te útalatosságidért. ¹⁰Azért az apák egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom minden maradékodat a szél minden irányában. ¹¹Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal és minden útalatosságaiddal, azért én is elfordítom rólad irgalom nélkül szememet, s én sem könyörölök rajtad. ¹²Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt pusztul el közötted, és harmadrészedet szétszórom a szél minden irányában, és kardot vonzok utánok. ¹³És teljessé lesz haragom s nyugtatom rajtok búsulásomat s vigasztalást veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. ¹⁴És teszek pusztasággá és gyalázattá a pogányok között, a kik körülte vannak, minden melletted elmenö szeme láttára. ¹⁵És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körülte vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddésekkel, én, az Úr mondtam; ¹⁶Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztítsanak, a melyeket a ti pusztításokra fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. ¹⁷És bocsátok reátok éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektele né tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reád, én, az Úr mondtam.

⁶És lön az Úrnak szava én hozzám, mondván: ²Embernek fia, vedd tekintetedet Izráel hegyeire, és prófétájl ellenök: És mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok reátok, és elvesztem a ti magaslataitokat. ⁴És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlopaitok, és elhullatom sebesültjeiteket bálványaitok előtt. ⁵És vetem az Izráel fiainak holttesteit bálványaik elé, és szétszórom csontjaitokat oltáraitok körül. ⁶Minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak és a magaslatok elveszszenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlopaitok, és eltöröltessenek csinálmányaitok. ⁷És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ⁸De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek a fegyvertöl a pogányok közt, mikor szétszórattok a tartományokban. ⁹Akkor megemlékeznek én rólam menekültjeitek a pogányok közt, kik közé fogságba vitetének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tölem elszakadt, és bálványaikkal paráznalkodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért, melyeket cselekedtek minden útalatosságuk szerint; ¹⁰És megismerik, hogy én vagyok az Úr: nem hiába mondtam, hogy megcselekszem velök e gonoszt. ¹¹Így szólt az Úr Isten: Csapj tenyeredbe, toppants lábaddal és mondd: Jaj az Izráel háza minden gonosz útalatosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; ¹²A ki messze van, döghalál miatt hal meg, a ki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és teljessé teszem búsulásomat rajtok. ¹³És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek bálványaik között az ö oltáraik körül, minden magas halmon, minden hegyeknek tetein, minden zöld fa alatt és minden lombos terpenyfa alatt, a hol csak kedves illatot adának minden bálványaiknak. ¹⁴Kinyújtom azért kezemet reájok, és teszem a földet hietlen pusztasággá, a pusztától fogva Dibláiig minden lakóhelyökön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

⁷És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²És te, embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel földjének: Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! ³Immár itt a vég rajtad; és bocsátom haragomat reád, és megítéllek útaid szerint, és vetem reád minden útalatosságodat. ⁴És nem kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útalatosságaid közötted lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ⁵Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. ⁶Vég jött, eljött a vég, fölserkent ellened, ímé eljött! ⁷Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a nap, rémülés és nem vig éneklés a hegyeken. ⁸Most rövid időn kiöntöm búsulásomat reád, és teljessé teszem haragomat rajtad, és megítéllek útaid szerint, és rád vetem minden útalatosságodat. ⁹És nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útalatosságaid

közötted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki ver. ¹⁰Ímé a nap, ímé eljött, kisarjadt a végzet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevélység. ¹¹Az erőszakosság a gonoszság veszszejévé nőtt fel, nincs semmi meg belőlök, sem sokaságuk sem tömegökből, s nincs egy jaj is miattok! ¹²Eljött az idő, elközelgett a nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag [jön] minden sokaságára. ¹³Mert az eladó eladott jószágához nem térhet vissza többé, még ha élve az élők közt [maradna] is, mert a jövődőlés az ő egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétke miatt senki sem lehet hosszú életű. ¹⁴Kürtöljétek a kürttel és készítsétek el mindent; ám nincsen, a ki harcra menjen, mert haragom minden ő sokasága ellen. ¹⁵A fegyver kívül, a döghalál és éhség belül; a ki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és a ki a városban, azt éhség és döghalál emészti meg. ¹⁶És menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek galambjai: mindnyájan nyögven, kiki vétke miatt. ¹⁷Minden kéz elerőtlenül, és minden térd elolvad, mint a víz. ¹⁸Felövezkednek zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orcán szegény, és mindnyájok fején kopaszság. ¹⁹Ezüstjüket az utcákra vetik, és aranyuk szenny lesz [előttök:] ezüstjök s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelköket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem tölthetik; mert csábítójok volt az a vétekre. ²⁰És a belőle készült drága ékességeket kevélykedéssel használják, és útálatosságuk képeit, undokságaikat abból csinálták, azért tettem előttök azt szennyre; ²¹És adom azt az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prédául, hadd fertéztessék meg. ²²És elfordítom tőlük arcomat, hadd fertéztessék meg szent helyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék. ²³Készítsd a lánczot; mert a föld tele van véres ítélettel, és a város tele van erőszakossággal. ²⁴És elhozom a pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat; s véget vetek a hatalmasok kevélységének, s fertéztett lesz templomuk. ²⁵Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. ²⁶Egy romlás a másakra jő, és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél. ²⁷A király szomorkodik, a fejedelem irtózatba öltözik; s a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint cselekszem velök, ítéletök szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

⁸És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. ²És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. ³És kinyújta egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához, a mely északra néz, a hol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala;

⁴És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. ⁵És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szememet észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványja a bejáratnál. ⁶És monda nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni. ⁷És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. ⁸És monda nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronték a falon, és ímé egy ajtó vala [ott]. ⁹És monda nékem: Menj be és lásd meg a gonosz útálatosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek. ¹⁰Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. ¹¹És hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel. ¹²És monda nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. ¹³És monda nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. ¹⁴És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt. ¹⁵És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is fogsz látni. ¹⁶És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orcájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. ¹⁷És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! ¹⁸Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

⁹És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze. ²És ímé hat férfi jő vala a felső kapu útjáról, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyoicsba vala öltözve, és íróeszköz vala derekán. És bemenének és állának az érczoltár mellé. ³És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyoicsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz vala. ⁴És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, a kik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az útálatosságokért, a melyeket cselekedtek annak közepében. ⁵És amazoknak

mondá az én hallásomra: Menjete át a városon ō utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: ⁶Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. ⁷És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel. Menjete ki. És kimenének és öldöklének a városban. ⁸És lön, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczára és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsálemre? ⁹És mondá nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagyta az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. ¹⁰Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejökhöz verem! ¹¹És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

10És látám, és ímé a mennyezetten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi széknek formája. ²És szóla a gyolcsba öltözött férfinak, és mondá: Menj be a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet égő üszöggel onnét a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára. ³A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvart. ⁴És eltávozóék az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességével. ⁵És a Kérubok szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. ⁶És lön, mikor parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekek közül, a Kérubok közül, az beméne, és álla a kerék mellé. ⁷És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vön és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvevé és kiméne. ⁸És látszék a Kérubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt. ⁹És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerekék, mintha tarsiskőhöz volnának. ¹⁰És mintha volna mind a négyöknek ugyanazon egy formája, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna. ¹¹Jártokban mind a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentökben. ¹²És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerekék rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy kerekükön. ¹³[Hallám, hogy] a kerekéket forgókerekeknek nevezték fülem hallatára. ¹⁴És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub- orcza, és a második orcza ember- orcza, a harmadik oroslán-orcza és a negyedik sas-orcza.

¹⁵És fölemelkedének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett. ¹⁶És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekék is mellettök, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekék sem az ō oldaluktól. ¹⁷Ha azok állanak vala, ezek is állanak, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkedének ezek is velök, mert a lelkes állat lelke vala bennök. ¹⁸És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, és álla a Kérubok fölé. ¹⁹És fölemelék a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkedének a földről szemem láttára kimentökben és a kerekék is mellettök; és megállanak az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ō rajtok. ²⁰Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának. ²¹Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt. ²²És orczáik formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, [tudniillik] formájokat és őket magokat. Mindenik a maga orczája felé megy vala.

11És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhut, Benájáhu fiát, a nép fejedelmeit. ²És mondá nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak ebben a városban, ³Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez [a város] a fazék, mi pedig a hús. ⁴Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! ⁵És esék reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól az Úr: Így szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekben készül, én tudom. ⁶Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utczáit megtöltöttétek megölettekkel. ⁷Ezért, így szól az Úr Isten: Megöletteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket kivisznek belöle. ⁸Fegyvertől féltetek, fegyvert hozok reátok, azt mondja az Úr Isten. ⁹És kiviszlek titeket belöle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölöttetek. ¹⁰Fegyver miatt hulljatok el, Izráel határán ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ¹¹E [város] ne legyen fazekatok, hogy ti benne hús legyetek, Izráel határán ítélek el titeket. ¹²És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtétetek, hanem a pogányok módja szerint cselekedtétetek, a kik körültek vannak. ¹³És lön, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia meghala, én pedig orczára esém és kiálték nagy felszóval, és mondék: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának! ¹⁴És lön az Úrnak szava én hozzám, mondván: ¹⁵Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kiktől Jeruzsálem lakói ezt mondják: Távozzatok el az Úrtól, nékünk adatott ez a föld örökségül. ¹⁶Ezokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vettem őket a pogányok közé, és szétszórtam őket a tartományok

tehát én leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, amelyekbe mentek. ¹⁷Ennekokáért mondjad: Így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórattatok és adom néktek Izráel földjét. ¹⁸És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden útálatosságait ő belőle. ¹⁹És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; ²⁰Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. ²¹De a kiknek szívek az ő fertelmességeik és útálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejközö verem, mondja az Úr Isten. ²²És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a kerekék mellettök, és Izráel Istenének dicsőségét rajtok felül vala. ²³És felszálla az Úrnak dicsősége a város közepéből, és álla a hegyre, mely a várostól keletre van. ²⁴A lélek pedig felvön engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálla előlem a látás, a melyet láttam. ²⁵És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megjelentetett.

12És lön az Úrnak szava énhozzám, mondván: ²Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek szemek vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ök pártos ház. ³És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemek előtt, és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán meglátják! mert ök pártos ház. ⁴És vidd ki eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki este szemök láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. ⁵Szemök láttára lyukaszd át a falat, és azon át vidd ki. ⁶Szemök láttára emeld válladra, a sötétben vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelül rendeltelek az Izráel házának. ⁷Úgy cselekedtem azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átlukasztám a falat kezemmel; a sötétben kivivém, vállamra emelém szemök láttára. ⁸És lön az Úr beszéde én hozzám reggel, mondván: ⁹Embernek fia! Nem mondta-é néked Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? ¹⁰Mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a prófécia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik. ¹¹Mondjad: Én csodajeletem vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velök: fogságba, rabságra mennek. ¹²És a fejedelem, ki közöttök van, vállát megrakván a sötétben, kimegyen; a falat átlukasztják, hogy így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemével [épen] ő a földet. ¹³És kiterjesztem hálomat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni. ¹⁴És mindeneket, kik körülte vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnek szórom mindenfelé, és kardot vonok utánok. ¹⁵És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor elosztatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba. ¹⁶De

meghagyok közülök kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden útálatosságukat a pogányok közt, a kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ¹⁷És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸Embernek fia! kenyeredet rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és félelemmel igyad. ¹⁹És szólj a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem lakóiról, Izráel földjéről: Kenyeröket félelemmel eszik és vizöket ájulással iszzák, helyi pusztaságra [vetközzék] földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. ²⁰És a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ²¹És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²²Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás. ²³Ezokért mondd nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem mondogatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondd nékik: elközelgettek a napok, és minden látás teljesül. ²⁴Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jóvendölgetés Izráel házának közepette. ²⁵Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! ²⁶És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²⁷Embernek fia! ímé, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő. ²⁸Ezokért mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.

13És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédét! ³Így szól az Úr Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkök után mennek, mert semmit sem láttak. ⁴Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! ⁵Nem hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel háza körül, hogy megállhassatok a harcban az Úrnak napján. ⁶Hívságot láttak s hazug jóvendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még várják, hogy betelik beszédök. ⁷Avagy nem hiábavaló látást láttatok-é, és nem hazug jóvendölgetést szóltatok-é? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szóltam! ⁸Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy hívságot szólottatok és hazugságot láttatok, azért ímé én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr Isten. ⁹És lészen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jóvendölgetnek; az én népem gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. ¹⁰Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha a [nép] falat épít, ímé ök bemázolják azt mázzal. ¹¹Mondjad a mázzal mázolóknak, hogy leomlik; ömlő záporoső lészen, és ti jégeső kövei hulljatok, szélvihar hasítsd! ¹²És ímé leomlik a fal.

Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel kérjen ő néki én tőlem: én, az Úr felelek meg annak én magam mázolókat? ¹³Ezokáért így szól az Úr Isten: És meghasogatom által; ⁸És ellene fordítom orczámat annak a férfiúnak, és szélviharral búsulásomban, és ömlő zápor leszen haragomban, vetem őt jegyül és közbeszedül, és kiirtom népem közül, és és lesznek jégeső kövei búsulásomban annak elrontására. ¹⁴És ledöntöm a falat, melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre, és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszszetek el közepette, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Úr. ¹⁵És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és mondom néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázolák, ¹⁶[Tudniillik] Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemnek és látnak néki békességnek látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁷És te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívükből prófétálnak, és prófétálj ellenök. ¹⁸És mondjad: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik kötésekot varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készítenek akár milyen természetük fejére, hogy lelkeket vadászzanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől, másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. ¹⁹És megszegettelenítet engem népem előtt néhány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek, melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök, hazudozván népemnek, a mely hazugságra hallgat. ²⁰Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én kötéseitek ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászzátok, mint madarakat; és leszaggatom azokat karjaitokról, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom, mint madarakat. ²¹És elszaggatom takaróitokat, és megszabadítom népemet kezetekből, és nem lesznek többé zsákmány a ti kezetekben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ²²Mivelhogy megszomorgatok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítetek a hitetlen kezeit, hogy meg ne térjen gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam. ²³Ezokáért hívságot nem láttok és jövendőt nem jövendölgettek többé, s megszabadítom népemet a ti kezetekből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

14És jövének hozzám férfiak Izráel vénei közül, és leülének én előttem. ²És lön az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ³Embernek fia! Ezek a férfiak fölvevették bálványait szívökbe, és vétkeik botránkozását orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é, hogy megkérdezzenek engem? ⁴Ezokáért szólj velök, és mondjad nekik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívébe fölveszi, és vétkének botránkozását teszi orczái elé, és megy a prófétához: én, az Úr felelek meg annak én magam által bálványainak sokasága miatt; ⁵Hogy megragadjam Izráel házát az ő szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaik miatt mindnyájan. ⁶Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjete meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útálatosságtól, fordítsátok el orczátokat. ⁷Mert valaki az Izráel házából és a jövények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi föl szívébe, és vétkének botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot

megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! ⁹Ha pedig a próféta megteveszteti engedi magát, hogy kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát; és kinyújtom kezemet ellene, és kivisztem őt az én népem, Izráel közül. ¹⁰És viselik vétköket; a milyen a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. ¹¹Azért, hogy el ne tévelyedjék többé Izráel háza én tőlem, és többé meg ne fertéztessék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. ¹²És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹³Embernek fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem, és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle embert és barmot; ¹⁴És ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ök az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. ¹⁵Ha gonosz vadállatot bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem menne a vadállatok miatt: ¹⁶Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanák meg, az ország pedig pusztává lenne. ¹⁷Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám: fegyver, menj át ez országon! és kiirtanék belőle embert és barmot, ¹⁸És ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanák meg. ¹⁹Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsulásomat reá vérben, hogy kiirtsak belőle embert és barmot, ²⁰S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ök igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanák meg. ²¹Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és barmot! ²²Ímé, megmaradnak benne némely menekültek, a kiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ök kimennek hozzátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és vigasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, a mit hoztam reá. ²³És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

15És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! mire való a szőlőtöke fája egyéb fa között, a venyige, mely az erdő fái között van? ³Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközt csináljanak belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle edényt akaszszanak reá? ⁴Ímé a tűznek adatott, hogy megemészsze; két végét megemésztet már a tűz, és közepe megpörkölődött, vajjon való-é valami eszköze? ⁵Ímé, míg ép vala, semmi eszközre nem vala

jó; menyinyivel kevésbé csinálhatnak belőle valamit most, mikor a tűz megemésztette és megpörkölődött! ⁶Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtöke fáját az erdő fái közül a tűznek adtam megemésztésre, úgy adtam oda Jeruzsálem lakóit; ⁷És ellenök fordítom arczomat. A tűzből jöttek ki és a tűz emészsze meg őket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arczomat ellenök fordítom. ⁸És teszem a földet pusztasággá, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

¹⁶És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő útálatosságait, ³És mondjad: Így szól az Úr Isten Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. ⁴Születésed pedig ilyen volt: a mely napon születél, el nem metszették a köldököd, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek meg, sem be nem póláltak. ⁵Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén rajtad; hanem kivetettek a nyílt mezőre, mert útáltak, a mely napon születél. ⁶Ekkor elmenék melletted és látalak véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben élj! mondék ismét néked: A te véredben élj! ⁷Sok ezerekre szaporítottalak, mint a mezei füvet, és megszorodál és fölnevekedél és jutál nagy szépségre; emlőid duzzadának s szőröd kinőtt vala, de te mezítelen és befedezetlen valál. ⁸Ekkor elmenék melletted, és látalak, és ímé a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztém fölötted szárnyamat s befödözém mezítelenségedet, és megesküvéim néked s frigré léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és löl az enyém. ⁹És megmosálak vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. ¹⁰És felöltöztetélek hímes ruhába, és felsaruztalak borjűfóka bőrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. ¹¹És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és lánczot nyakadra. ¹²És adtam orrpereczet orrodra és függöket füleidre és ékes koronát fejedre. ¹³És felékesítéd magadat arannyal és ezüsttel, és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépülél felette igen, s királyságra jutál. ¹⁴És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. ¹⁵De elbízád magadat szépségedben és paráznává lőn híred szerint, elárasztál paráznaságiddal minden melletted elmenőt: legyen kedve szerint! ¹⁶És vevél a te ruháidból s csinálál magadnak magaslatokat különböző színnel borítva, s paráználkodál azokon; ilyen még nem volt és nem is lesz. ¹⁷És vevéd a te ékességidet az én aranyomból és ezüstömből, melyeket néked adtam, és csinálál magadnak férfú képeket, és azokkal paráználkodál. ¹⁸És vevéd hímes ruháidat és befedezéd azokat, és olajomat és füstölőszeremet vetéd eléjük. ¹⁹És az én eledemet, melyet néked adtam, - lángliszttel és olajjal és mézzel etettelek vala, - ö eléjük rakád kedves illatul; így lőn, ezt mondja az Úr Isten. ²⁰És vevéd a te fiaidat és leányaidat, kiket nékem szültél vala, és megáldozád őket azoknak eledelül. Avagy nem volt-e már elég paráznaságodból, ²¹Hogy megölted fiaimat is, és oda adád őket, midőn [tűzben] nékik áldozád? ²²És minden útálatosságaidban és paráznaságaidban meg nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen és befedezetlen valál, véredben eltapodva voltál. ²³És lőn minden gonoszágod után, (Jaj, jaj néked! azt mondja az Úr Isten,) ²⁴Építél magadnak tetőt, és csinálál magaslatot minden utcán. ²⁵És minden keresztútnál megépítéd magaslatodat, s útálatossá tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd lábaidat minden melletted elmenőnek, és sokasítád paráznaságodat. ²⁶És paráználkodál Égyiptom fiaival, szomszédiddal, a nagytestűekkel, és sokasítád paráznaságodat, hogy engem ingerelj. ²⁷És ímé kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbitém rendelt részedet, és adalak téged a te gyűlölőidnek, a Filiszteusok leányainak csúfolásukra, a kik átallák fajtalan útadat. ²⁸S Assiria fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velök, és még sem elégedél meg. ²⁹És sokasítád paráznaságodat a kalmárok földje, Káldea felé, de még ezzel sem elégedél meg. ³⁰Mily gyenge a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakoncátlan rima cselekedeteit! ³¹Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztúton, és magaslatokat csinálál minden utcán, de nem voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. ³²Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el! ³³Minden rimának bért adnak, te pedig magad adtad ajándékodat minden szeretődnek, így megvásárlád őket, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznaságidért. ³⁴És lőn különbség köztéd és más asszonyok közt paráznaságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák; te adál bért nékik és bért ők nem adának néked, így lőn különbséged. ³⁵Azért te rima, halld meg az Úr beszédét! ³⁶Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznaságaidban; és minden útálatos bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál: ³⁷Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődöt, kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél, együtt azokkal, a kiket gyűlöltél, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előttök, hogy lássák minden te mezítelenségedet. ³⁸És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével, és véredet kiontatom búsulásomban és féltő szerelmemben. ³⁹És adlak téged kezökbe, és leszakítják tetődet és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruháidat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül s ruhátalanul. ⁴⁰És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdálnak fegyvereikkel. ⁴¹És megégetik házaidat tűzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem paráznaságodat, és bért sem adsz többé. ⁴²És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugosom és többé nem haragszom. ⁴³Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért ímé én is fejedhez verem útadat, ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanságot minden útálatosságod mellett. ⁴⁴Ímé, valaki közmondással él, rólad veszi azt,

mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. ⁴⁵Anyád leánya vagy te, a ki megútálta férjét s fiait, és öcsédnek nénje vagy, a kik megútálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és atyátok Emoreus. ⁴⁶És a te nénéd Samaria vala, ő és leányai, ki balkezed felől lakik vala; és öcséd, a ki jobbkezed felől lakik vala, Sodoma és leányai. ⁴⁷És nem az ő útakon jártál, és nem az ő útálatosságaik szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útdoban. ⁴⁸Élek én! azt mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leányai, a mint cselekedtél te és a te leányaid. ⁴⁹Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békeség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. ⁵⁰És felfuvalkodának s cselekedének útálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor [ezt] megláttam. ⁵¹És Samaria félannyi sem vétkezett, mint te, mert többek a te útálatosságaidd, mint az övék; és így nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád minden útálatosságiddal, a melyeket cselekvél. ⁵²Te is azért viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénédet ítélted; a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenülj meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád. ⁵³És visszahozom foglyaikat, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette; ⁵⁴Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszégyenülj mindazokért, miket cselekedtél, mikor azoknak vigasztalásukra leszel. ⁵⁵És nőtestvéreid, Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. ⁵⁶És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban kevélykedésed napján, ⁵⁷Minekelötte kitudódott volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a Filiszteusok leányainak, kik útálnak téged köröskörül? ⁵⁸Fajtalanságodat és útálatosságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. ⁵⁹Mert ezt mondja az Úr Isten: És ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn megvetted az esküt, hogy megtörd a frigyet: ⁶⁰Én megemlékezem frigyemről, a melyet veled ifjúságod napjaibanam [kötöttem,] és örök frigyet vetek veled. ⁶¹És te megemlékezel útaidról és megszégyenled magadat, mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom őket néked leányaidul, de nem a te frigyedből. ⁶²És én megerősítem frigyemet veled, s megismerem, hogy én vagyok az Úr. ⁶³Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia, adj talalós mesét, és mondj példabeszédet Izráel házának. ³És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagyszárnyú nagy saskeselyű, melynek hosszú csapótollai valának, s mely rakva

vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá a czedrusfa tetejét. ⁴Gyöngé ágainak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére, az árusok városában tevél. ⁵És vőn annak a földnek magvából, és elveté azt termékeny mezőbe; sok vizek mellé vivé; mint fűzfát ülteté el. ⁶És felsarjadt, és lőn elterülő, alacsony szőlőtővé, hogy vesszőit amahhoz fordítsa s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lőn, és vesszőket terme, s ágacskákat bocsáta ki. ⁷És vala más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; ⁸Pedig jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles szőlőtő. ⁹Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon gyökereit nem szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának minden ága elszáradjon, és pedig nem erős karral és sok néppel [támad reá,] hogy kitépje azt gyökereitől. ¹⁰És ímé elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el? ¹¹És lőn az Úr szava hozzám, mondván: ¹²No, mondjad a pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembe, és fogá királyát és fejedelmeit és elvivé őket magához Babilonba. ¹³És vőn a királyi magból, s frigyet szerze vele, s megesketé őt, de a földnek erőseit elvivé, ¹⁴Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék, hanem frigyet megőrizze, hogy ez megálljon. ¹⁵De pártot üte ellene, bocsátván köveit Egyiptomba, hogy adjon néki lovakat és sok népet. Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon megszabadítja-é magát, a ki ezeket cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? ¹⁶Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a királynak lakóhelyén, a ki őt királylyá tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyet megszegte, [ott] nála, Babilonban hal meg. ¹⁷És a Faraó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a háborúban, mikor sánctot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. ¹⁸S ha megvetette az esküt, hogy megszegje a frigyet, pedig ímé, kezét adott rá, s mégis megcselekedte mindezeket; nem fog megszabadulni! ¹⁹Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigyemet, melyet megszegett, fejéhez verem. ²⁰És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott törvénykezem vele gonoszságáért, melylyel ellenem járt. ²¹És minden menekültje minden seregéből fegyver miatt hull el, és a megmaradtak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok, hogy én, az Úr beszéltem. ²²Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czedrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyöngé [ág]at szegek le, s elplántálom én magas és fölemelt hegyen. ²³Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czedrussá nevededik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. ²⁴És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem a magas fát

alacsonynyá, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddé tettem az asszú fát. Én, az Úr szólottam és megcselekedtem.

18 És lön az Úr szava hozzám, mondván: ²Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egest, és a fiak foga vásott meg [bele?] ³Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izráelben. ⁴Ímé, minden lélek köztetek, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; és a mely lélek vétkezik, annak kell meghalni! ⁵És ha valaki igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; ⁶Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem fertézteti, és asszonyhoz tisztátalanságában nem közeledik; ⁷És senkit nem nyomorgat, az adósnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az éhezőnek kenyerét adja és a mezítelent ruhával befödi; ⁸UzSORÁRA nem ád, kamatot nem vesz, megvívja kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; ⁹Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁰És ha erőszakos fiat nemz, a ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; ¹¹Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; ¹²A szűkölködőt és szegényt nyomorgat, ragadományokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útálatosságot cselekedett; ¹³UzSORÁRA adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! ¹⁴S ímé, ha fiat nemz, és ez látja atyjának minden vétkeket, melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: ¹⁵A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézteti, ¹⁶És senkit sem nyomorgat, zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az éhezőnek adja és a mezítelent ruhával befödi; ¹⁷A szegényre nem veti rá kezét, uzSORÁT és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban jár: az ilyen ne haljon meg atyja vétkéért, [hanem] élvén éljen. ¹⁸Atyja, mert nyomorgatást követett el, ragadományt ragadozott, atyjafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal a maga vétkéért. ¹⁹És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkeket? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élvén éljen. ²⁰A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkeket, se az apa ne viselje a fiú vétkeket; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. ²¹És ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. ²²Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem leszen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. ²³Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem [inkább]

azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? ²⁴És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem leszen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell hálnia. ²⁵És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem [inkább] a ti útaitok nem igazságosak-é? ²⁶Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett. ²⁷És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. ²⁸Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. ²⁹És azt mondja az Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem [inkább] a ti útaitok nem igazságosak-é? ³⁰Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszságotok. ³¹Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkezettetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket; Miért hálnátok meg, oh Izráel háza!? ³²Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!

19 Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. ²És mondjad: Mi volt anyád? Nöstény oroszlán; oroszlánok közt fekszik vala, fiatal oroszlánok között nevelé fel kölykeit. ³És fölnevele egyet kölykei közül; fiatal oroszlánná lön, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. ⁴És meghallák ezt róla a népek; vermökben megfogaték, és elvivék őt horgokon Égyiptom földjére. ⁵És mikor látta, hogy késik, hogy oda veszett reménysége, vön egyet kölykei közül, ezt tevő fiatal oroszlánná. ⁶És ez jár vala az oroszlánok között, fiatal oroszlánná lön, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. ⁷És ismeré az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítá, és megrettene a föld és annak teljessége, zottitása hangjától. ⁸És veték ellene a pogányok köröskörül a tartományokból és kiteríték reá hálójukat, vermökben megfogaték; ⁹És veték őt ketreczbe horgokon, s elvivék őt Babilon királyához, elvivék őt várakba, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein. ¹⁰Anyád a te nyugalmasban olyan vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcscesel és vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. ¹¹És lőnek neki erős vesszei, uralkodók pálczáinak valók, és nagy vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék magasságával és vesszeinek sokaságával. ¹²De kiszaggattaték [Isten] haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél elszáraztá gyümölcsét; letöretének és elszáradának erős ágai; tűz emészté meg. ¹³És most a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön. ¹⁴És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészté, és nincs [többé] rajta erős vessző, nincs pálcza

az uralkodásra! Gyászéneket ez és gyászéneket lesz.

20 És lőn a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén: jövének férfiak Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leülének előttem. ² És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ³ Embernek fia! beszélj Izráel véneivel, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-e? Élek én, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem, ezt mondja az Úr Isten. ⁴ Ítélni akarod őket, ítélni akarsz, embernek fia? add tudokra atyáik útálatosságait! ⁵ És mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetem magamat velök Égyiptom földjén, és kezemet fölemelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek! ⁶ Azon a napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Égyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nékik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartományak; ⁷ És mondék nékik: Kiki az ő szemei útálatosságait elvesse, és Égyiptom bálványaival meg ne fertéztessétek magatokat; én vagyok az Úr, a ti Istenetek! ⁸ De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szemei útálatosságait el nem veté és Égyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok. Égyiptom földjének közepette. ⁹ De cselekedtem az én nevemért, hogy ez meg ne gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kik közt ők valának, a kiknek szemei előtt megismertettem magamat velök, hogy kihozom őket Égyiptom földjéről. ¹⁰ És kihozám őket Égyiptom földjéről, s vivém őket a pusztába. ¹¹ És adám nékik parancsolatimat, és törvényeimet kijelentém nékik, melyeket az ember ha cselekszik, él azok által. ¹² És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. ¹³ De pártot üte ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertéztették felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok a pusztában, hogy elveszessem őket. ¹⁴ De cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala őket. ¹⁵ És föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam nékik, mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartományak; ¹⁶ Mivelhogy törvényeimet megvetették és parancsolataimban nem jártak, és szombataimat megfertéztették, mert bálványaik után járt vala szívök: ¹⁷ Mindazáltal kedvezett szemem nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem nékik véget a pusztában. ¹⁸ És mondék fiaknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok, és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaikkal magatokat meg ne fertéztessétek. ¹⁹ Én vagyok a ti Uratok, Istenetek: az én parancsolatimban járjatok, az én törvényimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. ²⁰ És az én szombataimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek,

hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ²¹ De pártot ütének a fiak ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertéztették; mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok a pusztában. ²² De visszavontam kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam őket. ²³ Föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy elszélesztem őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba; ²⁴ Mivelhogy törvényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyáik bálványai után voltak szemeik. ²⁵ És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. ²⁶ S megfertéztetem őket ajándékaikkal, mikor [tűzön] vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ²⁷ Azért szólj az Izráel házának, embernek fia, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Még ebben is gyalázzattal illettek engem a ti atyáitok, hogy hűtlenül elszakadának tőlem: ²⁸ Mikor bevitettem őket a földre, a melyért fölemeltem kezemet, hogy azt nékik adom, megtekintének minden magas halmot és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák vala az ő áldozatjaikat, és ott adják vala haragra ingerlő ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és oda öntik vala italáldozataikat. ²⁹ És mondék nékik: Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekeztek? És nevezik nevét magaslatnak mind e mai napig. ³⁰ Ennekokáért mondjad Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde a ti atyáitok módjára fertéztetitek-e meg magatokat, és az ő útálatosságaik szerint paráználkodtok-e? ³¹ És ajándékaitok vitével, mikor átviszitek fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezzetek engem, Izráel háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem! ³² És a mi lelketekben támadt, semmiképpen sem lesz meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok nemzetségei, szolgálván fának és kőnek. ³³ Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással uralkodom rajtatok. ³⁴ És kiviszlek titeket a népek közül, és egybegyűjtelek titeket a tartományokból, melyekbe elszéledtetek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással; ³⁵ És vezetlek titeket a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek. ³⁶ A mint törvénykeztem a ti atyáitokkal Égyiptom földének pusztájában; úgy törvénykezem veletek, ezt mondja az Úr Isten. ³⁷ És átviszlek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigynek kötelébe. ³⁸ És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! ³⁹ Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevémet többé

meg nem fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. ⁴⁰Mert az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsenegjét mindenben, mit nékem szenteltek. ⁴¹Kedves illatban kedvelek titeket, mikor kihozlak titeket a népek közül és egybegyűjtetem titeket a tartományokból, melyeken elszéledtetek, és megszenteltem ti bennetek a pogányok szemei előtt. ⁴²És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszlek titeket Izráel földjére, arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak. ⁴³És ott megemlékeztek útaitokról, s minden cselekedeteitekről, melyekkel magatokat megfertéztetetek s megútáltjátok ti magatokat minden gonoszságtokért, melyeket cselekedtetek. ⁴⁴És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaitok és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! ⁴⁵És lön az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ⁴⁶Embernek fia! fordítsd orczádat délre, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! ⁴⁷És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyűjtök benned, hogy megemészszen te benned minden zöldelő és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és megég a miatt minden orca déltől északig. ⁴⁸És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyújtottam meg azt, [mert] meg nem aluszik. ⁴⁹És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

21És lön az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! fordítsd arcodat Jeruzsálem felé, és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! ³És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád [megyek,] és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. ⁴Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. ⁵És megérte minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, [mert belé] többé vissza nem tér. ⁶És te, embernek fia, nyögj! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögj szemök láttára. ⁷És léssen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elerőtlenedik minden kéz és elcsügged minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. ⁸És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ⁹Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! ¹⁰Hogy öldököljön, megélesítettet, hogy legyen villámlása, megfényesítettet. Avagy örülnünk-e? Fiam [e] veszszeje megvet minden fát! ¹¹És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesítettet az a kard s megfényesítettet, hogy adják a megölnök kezébe. ¹²Kiálts és jajgass, embernek fia! mert ez az én népemen léssen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra. ¹³Már megpróbáltatott.

De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy léssen, ezt mondja az Úr Isten! ¹⁴Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körüljárja őket. ¹⁵Hogy elolvadjon a szív és sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesítettet! ¹⁶Szedd össze magadat; tarts jobbba, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. ¹⁷Én is összecsapom tenyeredet, és megnyugotom haragomat. Én, az Úr szólottam. ¹⁸És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁹És te, embernek fia, csinálj magadnak két utat, a melyen jöjjön a babiloni király kardja; egy földről jöjjön ki mind a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejenél véss föl. ²⁰Útat csinálj, hogy jöjjön a kard az Ammon fiainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálemre. ²¹Mert megáll a babiloni király az utak kezdetén, a két út fejenél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. ²²Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltsön sánczot, építsen tornyot. ²³De ez nékik hamis jövendölésnek látszik: szent esküik vannak nékik [Istentől;] ám Ő emlékezetbe hozza vétkeket, hogy megfogassanak. ²⁴Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hoztátok vétkeket, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megláttassanak bűneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. ²⁵És te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: ²⁶Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem léssen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! ²⁷Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom azt! ²⁸És te, embernek fia, prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon fiáról és gyalázkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesítettet, hogy ragyogjon, azért, hogy villámljék; ²⁹De mivel felőled hiábavalóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megölt gonoszok nyakára, a kiknek napjuk eljött az utolsó vétek idején: ³⁰Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítéllek meg téged. ³¹És kiontom reád haragomat, búsulásom tüzet fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, [téged] elveszteni. ³²A tűz eledele leszel; véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jössz többé, mert én, az Úr szóltam.

22És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-e ítélni a vérontó várost? add tudtára minden útálatosságait, ³És mondjad: Így szólt az Úr Isten: Te város, ki közepében vért ontott, hogy eljőjjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; ⁴Véred miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiddal, melyeket csináltál, fertéztetted meg magadat, s közelebb hoztad napjaidat s eljutottál

esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak. ⁵A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak téged, te fertézett nevű, sok háborúságú! ⁶Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az ő tehetsége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak. ⁷Apát és anyát megítáltak te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek te közepetted, árvát és özvegyet sanyargattak benned. ⁸A mi nékem szenteltetett, megítáltad, s szombatimat megfertéztetted. ⁹Rágalmazók voltak benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek közepetted. ¹⁰Az atya szemérmét föltakarták benned, a havivér miatt tisztátalant erőszakolták benned. ¹¹Egyik felebarátjának feleségével cselekedett útálatosságot, a másik meg menyét fertéztette meg fajtalanságban, s volt, a ki hűgát, atyjának leányát erőszakolta benned. ¹²Ajándékokat vettek fel benned a vérontásra, uzsorát és kamatot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdsággal, s én rólam elfelejtkeztem, ezt mondja az Úr Isten. ¹³És ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet csináltál, és a vérontásokon, melyek lőnek te benned. ¹⁴Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr, szólottam és meg is cselekszem. ¹⁵És eloszlatlak téged a pogányok közé, és szétszórlak a tartományokba, s véget vetek tisztátalanságodnak. ¹⁶S örökségül bírlak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. ¹⁷És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸Embernek fia! Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemence közepette; ezüstsalakká lettek. ¹⁹Ennekokáért így szól az Úr Isten. Mivelhogy mindnyájan salakká lettetek, azért ímé, egybegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepébe. ²⁰A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólmot és ónt a kemence közepébe, hogy tüzet gerjeszsenek rá a megolvasztásra; így gyűjtelek egybe búsulásomban és haragomban, és bevetlek s megolvasztalak titeket. ²¹És egybegyűjtelek titeket, és rátok fúvom búsulásom tüzeit, hogy benne megolvadjatok. ²²A mint megolvad az ezüst a kemence közepében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki haragomat reátok. ²³És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²⁴Embernek fia! mondjad néki: Te vagy a föld, mely meg nem tisztult; esőt nem kapott a haragnak napján. ²⁵Pártosok az ő prófétái ő közepette; olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne. ²⁶Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, a mi nékem szenteltetett; különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyszólván megszenteltették engem. ²⁷Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadozó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel. ²⁸És prófétái mázolnak nékik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot nékik, mondván: Így szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt. ²⁹A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt ragadoz, a szűkölködőt

és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja. ³⁰És keresék közülök valakit, a ki falat falazna, és állana a törösen én előmbé az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találék. ³¹Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztém őket búsulásom tüzével, útjokat fejköz verém, azt mondja az Úr Isten.

23És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. ³És paráználkodának Egyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomogatták szűzi keblüket. ⁴És nevők: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és szülenek fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. ⁵És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihez, a közeli Assiriabeliekhez. ⁶Kik kék bíborba öltözöttek, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak mindnyájan, lovagok, lovakon ülök. ⁷És nékik adá magát paráznaságaiban Assiria válogatott ifjainak; és mindazoknál, kikhez felgerjede, minden ő bálványaikkal megfertézteté magát. ⁸De az Egyiptombeliektől való paráznaságait is el nem hagyá, mert vele háltak ifjúságában, s őket nyomogatták szűzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznaságukba. ⁹Ennekokáért adtam őt szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez fölgerjedett. ¹⁰Azok feltakarák szemérmét, fiait és leányit elvivék s magát fegyverrel ölék meg, úgy hogy híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének rajta. ¹¹És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytatá bujálkodását amannál, és paráznaságait néjje paráználkodásainál. ¹²Assiria fiához fölgerjedt, közeli helytartókhöz s fejedelmekhez, teljes szépségben öltözökhöz, lovagokhoz, lovakon ülökhöz, kik mindnyájan kívánatos ifjak. ¹³És látám, hogy megfertéztette magát: egy az útjok kettőjöknek. ¹⁴És még szaporítá paráznaságait, és látá férfiakat bevésve a falon, a Káldeusok képeit, bevésve vörös festékekkel. ¹⁵Kik övet viseltek derekukon, csomos süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekérről harcolók, hasonlók Bábel fiához, kiknek szülőföldje Káldea; ¹⁶És fölgerjedt hozzájuk szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájuk Káldeába. ¹⁷És eljövének ő hozzá Bábel fiai a szerelem ágyasházába, s megfertéztették őt paráznaságukkal, úgyszólván tisztátalan lett miattok; s ekkor lelke eltávozék tőlök. ¹⁸És mikor feltakarta paráznaságait és feltakarta szemérmét, eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az ő nénjétől lelkem eltávozott vala. ¹⁹És megsokasítá paráznaságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól, mikor Egyiptom földjén paráználkodott; ²⁰És fölgerjede azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan, mint a szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. ²¹És megemlékezél ifjúságod fajtalankodására, mikor ők, az egyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy szorongassák ifjúságod emlőit. ²²Ennekokáért Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened, kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. ²³Bábel fiait és minden Káldeabelit, Pekódot és Soát és Koát, Assiria minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat s fejedelmeket, mindnyájokat, szekérről harcolókat

s előkelőket, és lovakon ülőket, mindnyájukat. ²⁴És jönnek reád szekereknek és kerekeknek tömegével s népek sokaságával nagy és kis paizszsal és sisakkal körülvesznek téged mindenfelől s adok nékik hatalmat az ítéletre, s megítélnék téged az ő ítéletök szerint. ²⁵És megmutatom rajtad féltő szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenül; orrodát s füleidet elmetélik, s maradékod fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészti meg. ²⁶S megfosztanak ruháidtól, és elveszik ékességeidet. ²⁷És véget vetek fajtalanságodnak s Egyiptom földjéről való paráznaságodnak, s nem emeled föl szemeidet rájuk, s Egyiptomra nem emlékezel többé. ²⁸Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked. ²⁹És gyűlölséggel cselekszenek veled, és mindent, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhátalan hagynak, hogy feltakartassék paráznaságaid szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid ³⁰Hozták ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztetted magad azok bálványaival. ³¹Nénéd útján jártál, azért az ő poharát adom kezébe. ³²Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszod, mely mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. ³³Részegséggel és bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te nénéd, Samaria pohara! ³⁴Meg kell innod azt s fenéig hajtanod; és cserepein rágódni fogsz, emlőidet megszagatod azokon, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten. ³⁵Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkeztél én rólam s hátad mögé vetettél engemet, te is hordozd fajtalanságodat és paráznaságaidat. ³⁶És monda az Úr nékem: Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdesd nékik útálatosságait. ³⁷Mert házasságot törtek, és vér van kezeiken, és bálványikkal törtek házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem, tűzben nékik áldozák azok eledelül. ³⁸Sőt ezt is cselekedték velem: megfertéztették az én szent helyemet azon a napon, és szombatimat megszentelteleníték. ³⁹És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én szenthelyembe azon a napon, hogy megszenteltelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. ⁴⁰Sőt elküldöttek messzünnen jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövének, a kiknek kedvéért megmosódál, kendőzéd szemeidet, és fölékesítéd magad ékességgel. ⁴¹És ültél pompás kerevetre, s terített asztal vala az előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra tevéd; ⁴²És lőn ott örvendező sokaságnak zaja. És [küldöttek] az emberek sokaságából való férfiakhoz, hozatának ivótársakat a pusztából, és ezek adának karpereczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejökre. ⁴³És mondék: Még az elaggott is házasságot tör? most már paráznaságod fog paráználkodni, és úgy lőn. ⁴⁴És bemenének hozzá, mint a hogy a parázna asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. ⁴⁵És igaz férfiak, ezek ítélik meg őket a házasságtörők, és vérontók ítéletével, mert házasságtörők és vér van kezeiken. ⁴⁶Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájuk gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. ⁴⁷És kövezzék meg őket a gyülekezet, és vagdalják össze őket fegyvereikkel;

fiaikat és leányaitat öljék meg, és házaikat tűzzel égessék meg. ⁴⁸És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és nem cselekszenek a ti fajtalanságotok szerint. ⁴⁹És reátok vetik fajtalanságotokat, s bálványaitok vétkeiket viselitek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

²⁴És lőn az Úr beszéde hozzám a kilencededik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén, mondván: ²Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen a napon jött Jeruzsálemre. ³És mondj példabeszédet a pártos házra, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Tedd föl a fazekat, tedd föl, és tölts vizet is bele. ⁴Gyűjtsd össze a bele való darabokat, minden jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg. ⁵Végü válogatott juhokat, és tégy máglyát a csontoknak is [a fazék] alá; forrald erősen, még csontjai is főjjenek benne. ⁶Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabról darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors reá. ⁷Mert vére ott van közepében, kopasz sziklára ontotta, nem a földre öntötte, hogy por fedje be. ⁸Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz sziklára ontottam vérét, hogy be ne fedzessék. ⁹Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én is nagy máglyát rakok! ¹⁰Böven rakd a fát, gyűjtsd meg a tüzet, föld meg jól a húst, forrald a levet, és a csontok szétfőjjenek. ¹¹És állítsd üresen az ő szenére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és megolvadjon benne tisztátalansága, megemésztessék rozsdája. ¹²A fáradozásokat kifárasztotta, és nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! ¹³A te tisztátalanságodban fajtalanság van, mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztátalanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg nem nyugotom haragomat rajtad. ¹⁴Én, az Úr szólottam; jöni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid szerint ítélnék meg téged, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁶Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könyved ne hulljon. ¹⁷Fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy, fejkességedet kösd fel, és saruidat vedd lábaidra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek kenyerét ne egyed. ¹⁸És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém reggel, a mint meg vala hagyva nékem. ¹⁹És mondá nékem a nép: Avagy nem jelented-é meg nekünk, mit [jelentenek] ezek nekünk, hogy te így cselekszel? ²⁰És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzám, mondván: ²¹Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti erősségteknek kevélységét, szemeitek gyönyörűségét, leketek kívánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagytatok, fegyver miatt hullnak el. ²²És úgy cselekesztek, a mint én cselekedtem: bajusztokat be nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, ²³S fejkességetek

fejeteken, és saruitok lábaitokon lesznek; nem sírtok s nem jajgattok, hanem megrothadtok vétkeitekben, s nyögve fohászkodtok egymáshoz. ²⁴És lészen néktek Ezékiel csodajelül: a mint ő cselekedett, egészen úgy cselekesztek ti is, mikor ez eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. ²⁵És te, embernek fia, bizonyára azon a napon, mikor elveszem tőlök erősségöket, dicsőségök örömét, szemeik gyönyörűségét és lelkök kívánságát, fiaikat és leányaikat: ²⁶Azon a napon, a ki megmenekült, eljő hozzád, hogy hírt mondjon néked. ²⁷Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelül, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

²⁵És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenök. ³És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztetett; és Izráel földjére, hogy elpusztított; és Júda házára, hogy fogságba mentek: ⁴Ezokáért ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket, ők eszik meg gyümölcsödet, s ők iszszák meg tejedet. ⁵És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! ⁶Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapsolsz kezeddal és tombolsz lábaddal és örülsz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: ⁷Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kivágok a népségek közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr. ⁸Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: Ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek: ⁹Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát a városok felől, az ő városai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé, ¹⁰Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között; ¹¹Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ¹²Így szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: ¹³Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barmot, és teszem őt pusztasággá Temántól fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. ¹⁴És bosszúmat állom Edomon népemnek, Izráelnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsuláson és haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkökben megvetéssel, hogy elveszessék [Izráelt] örök gyűlölséggel: ¹⁶Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra, és kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger partján [lakók] maradékát; ¹⁷És cselekszem rajtok nagy bosszúállásokat fenyítő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtok.

²⁶És lön a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, lön az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruzsálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém fordulva [nyitva] van; én megtelek, [ha] ő elpusztul; ³Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus, te reád [megyek,] és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a tenger fölhozza hullámit. ⁴És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz sziklává teszem őt. ⁵Hálók kivető helye lesz a tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. ⁶És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel ölettesenek meg, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ⁷Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. ⁸Leányaidat [ott] a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sánczot, és emel ellened paizs-[fedezet.] ⁹És faltörő kosával ütteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. ¹⁰Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kerekének és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni a megtörött városba. ¹¹Lovainak körmeivel tapodja meg minden utczádat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. ¹²És prédára hányják gazdagságodat, és elragadozzák árúidat, és letörrik kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fáidat, s [még] porodat [is] a víz közepére hányják. ¹³És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cziteráid zengése nem hallatik többé. ¹⁴És kopasz sziklává teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építsenek; mert én, az Úr szólottam, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! ¹⁶És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruháikat levetik: rettegésekbe öltöznek, a földön ülnek és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. ¹⁷És gyászéneket kezdenek rólad, és ezt mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit laknak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik félelmökre valának minden [mellettök] lakozóknak! ¹⁸Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfélemlenek a tengerben való szigetek [ilyen] véged miatt. ¹⁹Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint a mely városokat nem laknak; mikor a mélység árját felhozom reád, hogy beborítsanak a sok vizek: ²⁰Akkor levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiba együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakják benned. És ha megmutattam dicsőségemet az élőknek földén: ²¹Rémségesen cselekszem veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Te pedig, embernek fia, kezdj gyászéneket Tírusról. ³És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondtad: Én tökéletes szépségben vagyok. ⁴A tengerek szívében vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. ⁵Senir cziprusaiból építették mindkét oldaladat, czédrust hoztak a Libánonról, hogy árbócfát csináljanak néked. ⁶Básán cserfáiból csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a cziprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. ⁷Egyiptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlád, hogy legyen zászlód; Elisának szigeteiről való kék és piros bíbor volt [sátrád] borítékja. ⁸Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcseid, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. ⁹Gebal vénei és bölcsei voltak benned, kik hasadékaidat javíthaták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicseréljék áruidat. ¹⁰Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiad, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. ¹¹Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaidban; paizsaikat felfüggesztették kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet. ¹²Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adtak ők áruidért. ¹³Jáván, Tubál és Mések, ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket adtak cserébe áruidért. ¹⁴Tógarma házából lovakat és lovagokat és öszvéreket adtak néked árúkul. ¹⁵Dedán fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. ¹⁶Arám, a te kereskedőtársad mesterműveid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők áruidért. ¹⁷Júda és Izráel földe, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balsamot adtak csereáruidért. ¹⁸Damaskus a te kereskedőtársad, mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod miatt - Helbon borával és hófehér gyapjúval. ¹⁹Vedán és Jáván Uzálból adtak áruidért: kovácsolt vasat, kásiát és jó illatú nádat, ezeket csereáruidért. ²⁰Dedán a te kalmárod, lovaglásához való nyeregtakarókkal. ²¹Arábia és Kédár fejedelmei, ők mindnyájan hatalmad alatt kereskedének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal kereskedének veled. ²²Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők áruidért. ²³Harán és Kanne és Eden, Seba kalmárai, Assiria [és] Kilmad [mind] a te kereskedőtársad. ²⁴Ezek a te kalmáraid tökéletes árúkkal, bíbor és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált szekrényeivel, a te sokadalmadban. ²⁵Tarsis hajói hordozták áruidat, és megtelél, és felette igen híressé levél a tengerek szívében. ²⁶Nagy vizekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívében. ²⁷Gazdagságod és áruid, csereáruid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javíthatói és csereáruid árusai és minden hadakozó férfiad, a kik benned vannak, és minden benned való sokaság, belesnek-

a tengerek szívébe zuhanásod napján. ²⁸Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezőségek. ²⁹És kiszállnak hajóikból mindnyájan, kik az evezőt fogják, hajósok [és] a tengernek minden kormányosi a szárazföldre lépnek. ³⁰És hallatják fölötted hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejökre, hamuban fetrengenek. ³¹És kopaszra nyíratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak feletted lelki keserűségben keserves sírással. ³²És kezdenek fölötted fájdalomukban gyászéneket, és így énekelnek rólad: Ki volt olyan, mint Tírus? mely [most] mint temető a tenger közepette! ³³Mikor kimennek vala áruid a tengerekből, sok népet megelégitél; gazdagságod és csereáruid sokaságával meggazdagítád a földnek királyait. ³⁴Most összeomlottál a tengerekről le a vizek mélységébe, csereáruid és egész sokaságod benned elsülyedt. ³⁵A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arcaik rángatóznak. ³⁶A népek közt való kereskedők füttyölnek feletted. Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!

28 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve, ³Lám, hát bölcsőbb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! ⁴Bölcseségeddel és értelmekkel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. ⁵Bölcseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítád gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved gazdagságod miatt. ⁶Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve: ⁷Azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcseséged szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. ⁸A sírgödörbe szállítanak alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek szívében. ⁹Vajjon mondván mondd-é megölöd előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! ¹⁰Körülméletlenül halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. ¹¹És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹²Embernek fia! kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. ¹³Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskövel és onixsal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal; [és] karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. ¹⁴Valál felkent oltalmazó Kérub; és [úgy] állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. ¹⁵Fedhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. ¹⁶Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg és vétkezel; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. ¹⁷Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcségedet fényességedben; a földre

vetettek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. ¹⁸Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztél szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. ¹⁹Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel! ²⁰És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²¹Embernek fia! vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj ellene. ²²És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,]Sidon, és megdicsőítem magamat közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. ²³És bocsátok reá döghalált és vért utcáira, és sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá [jő] mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ²⁴És ne legyen többé Izráel házának szúró tövise és fájdalomszerző tüskéje mind azok között, kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr. ²⁵Így szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtöm Izráel házát a népek közül, kik közé szétszórattak akkor megszentelem magamat rajtok a pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjökön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. ²⁶És laknak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindazokon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

29A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettedikén lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Égyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyiptom ellen. ³Szólj és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,] Faraó, Égyiptom királya, te nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremtettem magamnak. ⁴És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszlak folyóid közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadnak pikkelyeidhez. ⁵És kivetlek a pusztába téged és folyóid minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedetel s nem gyűjtetel; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledelül. ⁶És megtudják mindnyájan Égyiptom lakói, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők nádszál-bot valának Izráel házának; ⁷Melyet ha megfognak kezökkel, összetörsz, s felhasítod egész vállokat, és ha reád támaszkodnak, összeroppansz, s megrázod egész derekokat: ⁸Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. ⁹És legyen Égyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremtettem: ¹⁰Ezokáért ímé, én ellened [megyek,] és folyóid ellen, és teszem Égyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig. ¹¹Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven esztendeig. ¹²És

adom Égyiptom földjét pusztaságra az elpusztult földek között, s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom őket a tartományokba. ¹³Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm az égyiptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak. ¹⁴És visszahozom Égyiptom foglyait s visszaviszem őket Pathrós földjére, az ő eredetők földjére, és ott lesznek alacsony királyság. ¹⁵A [többi] királyságokhoz képest alacsony leszen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. ¹⁶És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékeztessen [engem,] midőn feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. ¹⁷És lön a huszonhetedik esztendőben, az első hónapban, a hónap elsején, lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸Embernek fia! Nabukodonozor Babilon királya nagy fáradtsággal fárasztotta seregét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltört; de jutalma nem lön neki és seregének Tírusból a fáradtságért, a melylyel miatta fáradott. ¹⁹Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Égyiptom földjét, és elviszi gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédáját, és [ez] lesz jutalma seregének. ²⁰Fizetésül, a melyért fáradott, adom néki Égyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. ²¹Azon a napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

30És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! prófétálj és mondd: Így szól az Úr Isten: Jajgassatok! Jaj annak a napnak! ³Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok ideje lesz az. ⁴És bemegy a fegyver Égyiptomba, és lesz reszketés Szerecsenországban mikor hullanak a sebesültek Égyiptomban, és elviszik gazdagságát s elrontatnak fundamentomai. ⁵A szerecsenek s a libiaiak s a lidiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy földének fiai velök együtt fegyver miatt hullnak el. ⁶Így szól az Úr: És elessenek, a kik Égyiptomot támogatják, és alászálljon erősségének kevélysége: Migdoltól fogva Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja az Úr Isten. ⁷És elpusztulnak elpusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. ⁸És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Égyiptomra, és összetörik minden segítője. ⁹Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon a bátorságban [lakó] Szerecsenország elremítésére, s leszen rettegés bennök Égyiptom ama napján; mert ímé jön! ¹⁰Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Égyiptom lármaját Nabukodonozor, babiloni király keze által. ¹¹Ő és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, elhoznak a föld elvesztésére, és kivonszák fegyveröket Égyiptom ellen, és betöltik a földet megölettekkel. ¹²És a folyóvizet kiszáraztatom, és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s teljességét idegenek keze által, én, az Úr szólottam. ¹³Így szól az Úr Isten: És

elvesztem a bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nóból s a fejedelmet Égyiptom földjéről, nem lesz en többé, és bocsátok félelmet Égyiptom földjére. ¹⁴És elpusztítom Pathróst, s vetek tüzet Zoánra, és teszek ítéleteket Nóban. ¹⁵És kiöntöm haragomat Sinre, Égyiptom erősségére, és kivágom a sokaságot Nóból. ¹⁶És vetek tüzet Égyiptomra, kínok közt vergődik Sin, és Nó megtörik és Nóbba betörnek [fényes] nappal. ¹⁷Aven és Fibéséth ifjai fegyver miatt hullanak el, és ők magok fogságra mennek. ¹⁸És Tehafneheszlegi madár, és ágaihoz [gyül]vala a mező minden vada; megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Égyiptom pálczáját, és megszűnik benne erejének kevélysége, őt magát felhő takarja el, és leányai fogságra mennek. ¹⁹És cselekszem ítéleteket Égyiptomban, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. ²⁰És lön a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²¹Embernek fia! A Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtem, és ímé be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülkötést reá, hogy megerősödjék fegyverfogására. ²²Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen [megyek], Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind a két karját, azt, amely [még] erős, és azt, amely [már] eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. ²³És eloszlatom az Égyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba. ²⁴És megerősítem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesültek szoktak. ²⁵Megerősítem azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa Égyiptomnak földje ellen. ²⁶És eloszlatom az egyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31És lön a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban a hónap elsején, lön az Úr szava hozzám, mondván: ²Embernek fia! szólj a Faraónak, Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? ³Ímé, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyaival árnyékot tartó s magas növéssű, melynek felhőkig ért a teteje. ⁴Víz nevelte nagygyvá, a mélység [vizei] tették magassá, folyóikkal körüljárták ültetése földjét, s [csak] folyásaikat bocsáták a mező egyéb fáihoz. ⁵Ennekokáért lön magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasulának ágai, s hosszúra nevedének galyai a sok víztől, midön kiterjeszté azokat. ⁶Az ő ágain csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt fiadzott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala sokmindenféle nép. ⁷És széppé lön magasságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé [nyúlik] vala. ⁸A czédrusok el nem takarák őt az Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. ⁹Széppé tőm őt az ő sok ágaival, úgy hogy irigykedett rá Éden minden fája az Isten kertjében. ¹⁰Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy

magasra nevedtedél, és fölemelé tetejét a felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő magasságában: ¹¹Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánják el vele, gonoszságáért kiűztem őt. ¹²És kivágták őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe hullottak ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében, és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyták őt. ¹³Ledölt törzsökén lakik vala minden égi madár, és ágaihoz [gyül]vala a mező minden vada; ¹⁴Azért, hogy magasra ne nevedjék egy víz mellett való fa se, és föl ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne bízzék önmagában kevélyen senki a vízivók közül; mert mindnyájan halálra adattak a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak. ¹⁵Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltöztetem miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyóikat, úgy hogy a sok víz elzáraték, s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta. ¹⁶Zuhanásának hangja miatt megreszkettetem a nemzeteket, mikor leszállítám őt a sírba együtt velök, kik sírgödörbe szállnak; és vigasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és java, minden vízivó. ¹⁷Ezek is alászállottak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítőtársai árnyékában ülének a nemzetek között. ¹⁸Kihez vagy hát hasonló dicsőségben és nagyságban Éden fáí közt!? Hiszen le fogsz szállítatni Éden fáival a mélység országába; körülmetéletlenek közt feküszöl együtt a fegyverrel megölettekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32És lön a tizenkettedik esztendőben, a tizenkettedik hónapban, a hónap elsején, lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! kezdj gyászéneket a Faraóról, Égyiptom királyáról, és mondjad néki: Nemzetek fiatal orszlánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövéll folyóidon és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad folyóikat. ³Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómat sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. ⁴És leterítlek a földre, a mezőség színére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégitem belöled az egész föld vadait. ⁵S vetem húsdodat a hegyekre, és betöltöm a völgyeket rothadásoddal. ⁶És megítatom áradásod földjét véredből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belöled. ⁷És mikor eloltalak, beborítom az eget, s csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. ⁸Minden világitó testet megsötétítek miattad az égen, és bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. ⁹És megsomorítom sok nép szívét, ha elhíresztelek romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem ismersz. ¹⁰És cselekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyaik rémüljenek el rémüléssel miattad, mikor villogtatom fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhanásod napján. ¹¹Mert így szól az Úr Isten: A babiloni

király fegyvere jön reád. ¹²Vitézeknek fegyvereivel hullatom el sokaságot, űk a népek legkegyetlenebbjei mindnyájan; és elpusztítják Égyptom kevélységét, és elvesz minden sokaságát. ¹³És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem zavarja. ¹⁴Akkor meghiggasztom vizeiket, és folyóikat, olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, ¹⁵Mikor Égyptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a föld teljességéből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ¹⁶Gyászének ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Égyptomról és minden sokaságáról énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁷És lön a tizenkettedik esztendőben, a hónap tizenötödikén lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸Embernek fia! sírj Égyptom sokaságán, és szállítsd alá őt te és a hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. ¹⁹Kinél nem voltál volna kedvesebb? Szállj alá, hadd fektessenek a körülmetéletlenek mellé! ²⁰A fegyverrel megölettek közt essenek el! A fegyver átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! ²¹Szólni fognak felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászállottak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megölettek! ²²Itt van Assúr és egész sokasága, körülte sírjai, mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, ²³A kinék sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az ő sírja körül van, mindnyájan megölettek, fegyver miatt elesetek, kik félelmére valának az élők földjének. ²⁴Itt van Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak. ²⁵A megölettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak; a megölettek közé vetették őket! ²⁶Itt van Mések-Tubál és minden sokasága, körülte vannak ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének. ²⁷És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elesetek a körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámaikkal szálltak alá a sírba s kiknek az ő fegyvereiket fejük alá tették; mert lön az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére [valának] a vitézeknek az élők földjén. ²⁸Te is a körülmetéletlenek közt rontatol meg, és fekszel a fegyverrel megölettek mellett. ²⁹Itt van Edom királyaival és minden fejedelmével, kik vettettek erősségökben a fegyverrel megölettekhez, űk a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak. ³⁰Ott vannak észak uralkodói mindnyájan, és minden sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban, erősségökben megszegyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. ³¹Ezeket látni fogja a Faraó, és megvíasztalódik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt

mondja az Úr Isten, ³²Mert félelmére adtam őt az élők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

33És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad nékik: Mikor hozándok fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és őt őrállójokká teszik: ³És ő látja jöni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; ⁴Ha valaki hallándja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt utóléri: az ő vére az ő fején lesz. ⁵Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. ⁶Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jöni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utólér közülök valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utól, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. ⁷És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben. ⁸Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitlent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. ⁹De ha te megintetted a hitlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelket. ¹⁰Te pedig, embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vétkeink rajtunk vannak, és bennök mi megrohadunk, mimódon éljünk azért? ¹¹Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!? ¹²Te pedig, embernek fia, szólj néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitlensége által el nem esik a napon, melyen megtérend hitlenségéből, és az igaz nem élhet az [ő igazsága] által a napon, melyen vétkezendik. ¹³Mikor ezt mondom az igazról: Élven éljen; és ő bízván igazságában, gonoszúságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és gonoszúsága miatt, melyet cselekedett, meghal. ¹⁴S ha mondom a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő megtér bűnéből és törvény szerint s igazságot cselekszik; ¹⁵Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonoszúságot: élven él, [és] meg nem hal. ¹⁶Semmi ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, élven él. ¹⁷És ezt mondják néped fia: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. ¹⁸Mikor az igaz elfordul az ő igazságától s gonoszúságot cselekszik, meghal a miatt. ¹⁹És mikor a hitetlen elfordul az ő hitlenségétől és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt. ²⁰És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja: mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel

háza. ²¹És lőn fogságunknak tizenkettedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzám egy menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvéttetett a város! ²²És az Úrnak keze lőn én rajtam este a menekült eljött előt, és megnyitá számat, mikorra az hozzám jöve reggel, és megnyilatkozék szám, s nem valék néma többé. ²³És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²⁴Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk, nekünk a föld örökségül adatott. ²⁵Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek, és szeméiteket bálványait emelitek, és vért ontotok; és a földet örökségül kapnátok? ²⁶Fegyveretekben biztatok, útálatosságot cselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet örökségül kapnátok? ²⁷Ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullnak el; és a ki a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az erősségekben és a barlangokban vannak, dőghalállal hálnak meg. ²⁸És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszűnik erősségének kevésége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki átmenjen rajtok. ²⁹És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem mindenféle útálatosságukért, melyeket cselekedtek. ³⁰És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiban; és egyik a másikkal szól, kiki az ő atyjafiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, amely az Úrtól jő ki? ³¹És eljönnek hozzád, a hogy a nép össze szokott jőni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekeszik, hanem szerelmeskedő [énekként] veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség után jár. ³²És ímé, te olyan vagy nékik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat. ³³De ha beteljesednek, [mert] ímé beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! prófétálj Izráel pásztora felől, prófétálj és mondjad nékik, a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat legeltették! Avagy nem a nyáját kell-é legeltetni a pásztoroknak? ³A tejet megettétek, és a gypjúval ruházkodtatok, a hízottat megöltétek; a nyáját nem legeltettétek. ⁴A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és az elvesztetett meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok; ⁵Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lőnek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak; ⁶Tévelygett nyájam minden hegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, a ki keresné, sem a ki tudakozódnék utána. ⁷Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: ⁸Élek én, ezt

mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadománynya lőn, és lőn az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat nem legeltették; ⁹Ennekokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: ¹⁰Így szól az Úr Isten: Ímé, [megyek] a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezőkből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. ¹¹Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, ¹²Én magam tudakozodom utána. ¹²Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. ¹³És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem őket az ő földjőkre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a mélységekben s a föld minden lakóhelyén. ¹⁴Jó legelőn legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk, ott feküsznek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. ¹⁵Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten; ¹⁶Az elvesztetett megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötöztetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, [és] legeltetem őket úgy, mint illik. ¹⁷Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és bakok közt. ¹⁸Avagy kevés-é néktek, hogy a jó legelőt legelitek, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? ¹⁹És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák! ²⁰Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és ösztövére juh között, ²¹Mivelhogy oldallal és vállal eltaszítottok és szarvaitokkal előkleltetek minden erőtelent, míg szétszórván, azokat kiűzitek; ²²És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. ²³És állatok fölőjük egyetlenegy pásztor, hogy legeltesse őket: az én szolgálmat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nékik pásztoruk. ²⁴Én pedig, az Úr, leszek nékik Istenök, és az én szolgál, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr mondtam. ²⁵És szerzek ő velök békességnek frigyét, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőben. ²⁶És adok reájok és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. ²⁷A mező fája megadja gyümölcsét s a föld megadja termését, és lesznek földjőkön bátorságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatják. ²⁸És nem lesznek többé prédául a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg őket; és lőnek bátorságosan, s nem lesz, a ki feljessze őket. ²⁹És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emészteszenek éhség miatt a földön, s ne viseljék többé

a pogányok gyalázatát; ³⁰És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velök vagytok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten; ³¹Ti pedig az én juhaim, legelöm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

35És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és prófétálj ellene. ³És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,] Seir hegye, és kinyújtom kezemet reád, s teszek pusztaságok pusztaságává. ⁴Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. ⁵Mivelhogy örökkévaló gyűlölséget tartasz, és odaadád Izráel fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; ⁶Ennekokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy vérré teszek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. ⁷És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. ⁸És betöltöm hegyeit megölöttjeivel; halmaid és völgyeid és minden mélység: fegyverrel megöltek hullanak beléjük. ⁹Örök pusztasággá teszek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ¹⁰Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségül bírjuk, holott az Úr ott volt; ¹¹Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a melylyel te cselekedtet irántok való gyűlölségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. ¹²És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondtál, mondván: Elpusztultak, nekünk adattak ételül; ¹³Igy kérkedtetek ellenem szátokkal, s szórtátok ellenem beszédeiteket: én meghallottam! ¹⁴Igy szól az Úr Isten: Az egész föld öröme pusztulást hozok rád. ¹⁵A mint te örültél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

36És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr beszédét, ²Igy szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátok: Haha! és: Az ősi magasságok a mi örökségünk lőnek. ³Ennekokáért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó ajkára-nyelvére kerültek; ⁴Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lőnek a pogányok maradékának köröskörül. ⁵Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, féltő szerelmem tüzeiben beszéltem a pogányok maradékai és egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömeivel és lelkök megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká

tegyék; ⁶Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól az Úr Isten: Ímé, féltő szerelmemben és búsulásomban beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; ⁷Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Én főlemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttetek vannak, ők viseljék gyalázatukat. ⁸Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötöket az én népemnek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjjenek. ⁹Mert ímé, én hozzátok [hajlok] és hozzátok fordulok, és megmívelnek és bevetnek titeket. ¹⁰És megsokasítom rajtatok az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. ¹¹És megsokasítom rajtatok az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és lakatom [öket] rajtatok, mint régi időkben, és több jóval lések [hozzátok,] mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ¹²És járatok rajtatok embereket, az én népemet, Izráelt, és bírjanak téged, s te légy nekik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelenné. ¹³Igy szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják néktek: emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet: ¹⁴Ennekokáért embert nem eszel többé, és népedet gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵És többé nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled, és nemzetedet többé gyermektelenné nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁷Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztátalansága, olyan vala élete előttem. ¹⁸És kiöntém haragomat reájok a vérért, a melyet ontottak a földre, és bálványaikkal megfertéztették azt. ¹⁹És eloszlátam őket a pogányok közé, és szétszóratának a tartományokba, életök és cselekedeteik szerint ítéltem meg őket. ²⁰És bemenvén a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr népe ezek, és az ő földéről jöttek ki! ²¹Ekkor könyörültem szent nevemért, melyet megfertéztetett Izráel háza a pogányok közt, a kikhez menének. ²²Ennekokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztettetek a pogányok között, a kik közé menétek. ²³És megszentelem az én nagy nevemet, mely megfertéztetett a pogányok között, melyet ti fertéztettetek meg köztök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr Isten, mikor megszentelem magamat rajtatok az ő szemök láttára. ²⁴És fölveszlek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. ²⁵És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket. ²⁶És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a köszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. ²⁷És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek. ²⁸És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és lesztek nékem népem s én

leszek néktek Istenetek. ²⁹És megtartalak titeket minden tisztátalanságotoktól, és előhívom a gabonát és megsokasítom azt, és nem adok reátok éhséget. ³⁰És megsokasítom a fagyümölcsét és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között. ³¹És megemlékeztek a ti gonosz útaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megútáljátok ti magatokat vétkeitek és útalatosságaik miatt. ³²Nem ti érettetek cselekszem, ezt mondja az Úr Isten, tudtotokra legyen! Piruljatok és szegyenüljétek meg útaitok miatt, Izráel háza! ³³Ezt mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítlak titeket minden vétkeitek az Úr Isten előtt, és megépítek a városokat, és a romok megépíttetek az Úr Isten előtt. ³⁴És az elpusztult földet művelik, a helyett, hogy pusztán hevert minden átmenő szeme láttára; ³⁵És [ezek] mondják: Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják. ³⁶És megtudják a pogányok, a kik körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én, az Úr mondtam és megcselekedtem. ³⁷Így szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem ő velök: Megsokasítom őket, mint a nyájat, emberekkel. ³⁸Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhai az ő ünnepein, így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37Lőn én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közepete, mely csontokkal rakva vala. ²És átvitt engem azok mellett köröskörül és ímé, felette sok vala a völgy színén, és ímé, igen megszáradtak vala. ³És monda nékem: Embernek fia! vajjon megélednek-e ezek a tetemek? és mondék: Uram Isten, te tudod! ⁴És monda nékem: Prófétálj e tetemek felől és mondjad nékik: Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! ⁵Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjétek. ⁶És adok reátok inakat, és hozok reátok húst, és bőrrrel beborítalak titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjétek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ⁷És én profétálék, a mint parancsolva vala nékem. És mikor profétálnék, lőn zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a tetemek, mindenik tetem az ő teteméhez. ⁸És látám, és ímé inak valának rajtok, és hús nevededett, és felül bőr borította be őket; de lélek nem vala még bennök. ⁹És monda nékem: Prófétálj a léleknek, profétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől jőjj elő lélek, és lehelj ezekben a megölettekben, hogy megéledjenek! ¹⁰És profétálék a mint parancsolá. És beléjük méne a lélek s megéledének, s állának lábaikra, felette igen nagy sereg. ¹¹És monda nékem: Embernek fia! ezek a tetemek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! ¹²Annakokáért profétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat

és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izráel földjére. ¹³És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitándom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! ¹⁴És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjétek, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, és megépítek a városokat, és a romok megépíttetek az Úr Isten előtt. ¹⁵És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁶És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáié és Izráel fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: Józsefé, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő társaié. ¹⁷És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy egygyé legyenek kezekben. ¹⁸És ha mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelented-e meg nekünk, mit akarsz ezekkel? ¹⁹Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzetségeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeszeszem őket egy fává, hogy egygyé legyenek az én kezemben. ²⁰És ha e fák, a melyekre írsz, kezekben lesznek szemök láttára: ²¹Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. ²²És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájok királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszolnak többé két királyságra. ²³És többé meg nem fertéztetik magokat bálványaikkal és útalatosságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöktől, a melyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik istenök. ²⁴És az én szolgám, Dávid lesz a király az ő rajtok, s egy pásztora lesz mindnyájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. ²⁵És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. ²⁶És szerzek velök békességnék frigyét, örökkévaló frigy lesz ez velök; és elültetem őket és megsokasítom, és helyheztetem az én szenthelyemet közójök örökké. ²⁷És lesz az én lakhelyem felettök, és leszek nékik Istenök és ők nékem népem. ²⁸És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindörökké.

38És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és profétálj felőle. ³És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek] Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. ⁴És elcsalogatlak, és horgokat vetek szádba, és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovakokat, kik mindnyájan teljes fegyverzetbe öltöztvék, nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők mindnyájan; ⁵Perzsák, szerezsenek, libiaiak vannak velök, mindnyájan paizszsal és sisakkal; ⁶Továbbá Gómer és minden serege, Tógarma háza messze északról minden

seregével, sok nép van veled. ⁷Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságod, kik te hozzád gyűltek, és légy nekik vezérök. ⁸Sok idő múlva kirendeltetel: esztendők végével bejössz a földre, mely a fegyvertől [már] megnyugodott végével, melynek lakói sok nép közül gyűjtettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetség a népek közül hozatott ki, s aztán lakozék bátorságosan mindnyája; ⁹És feljössz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. ¹⁰Így szól az Úr Isten: És leszen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. ¹¹És mondasz: Felmegyek a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan köfal-kerítés nélkül, sem zárjok, sem kapujok nincs nekik; ¹²Hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítsd kezedet a [már] népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül gyűjtetett egybe, mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén. ¹³Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságodat? hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhozod végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. ¹⁴Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mondd ezt Gógnak: Így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-e meg? ¹⁵És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülök mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. ¹⁶És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben leszen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemök láttára, Góg! ¹⁷Így szól az Úr Isten: Te vagy-e hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgálaim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy téged ő reájok hozlak? ¹⁸És leszen azon a napon, a mely napon Góg eljő Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. ¹⁹És féltő szerelmemben, búsulásom tüzeiben szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. ²⁰És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden fal a földre hull. ²¹És előhívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen leszen. ²²És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporosöt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esöt bocsátok reá és seregére s a sok népre, a mely vele lesz. ²³És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39És te, embernek fia, prófétálj Góg ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek] Góg, Rós,

Mések és Tubál fejedelme! ²És elcsalogatlak és vezetgetlek, és felhozlak messze északról, és beviszlek Izráel hegyeire. ³És kiütöm kézívedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem. ⁴Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak, minden szárnyas állatnak és a mezei vadaknak adtalak eledelül. ⁵A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. ⁶És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, a kik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ⁷És az én szent nevetem megismertetem az én népem, Izráel között, s többé nem hagyom megfertéztetni szent nevetem; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben! ⁸Ímé, eljött és megett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, a melyről szóltam. ⁹És kimennek Izráel városainak lakói, és feltüzelik és felégetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézívet és a nyilakat és a kézbeli pálczákat és dárdákat, és tüzelnek velök hét esztendeig. ¹⁰És fát nem hordanak a mezőről, sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban, s prédálóikat elpredálják, ezt mondja az Úr Isten. ¹¹És leszen azon a napon, hogy hozdok Gógnak helyet, hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a tengertől, ez fogja bezárni e vándor népséget; és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Góg gyülevésze völgyének. ¹²És eltemeti őket Izráel háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig. ¹³És temetni fog az ország egész népe, s leszen ez nekik dicsőségökre a napon, melyen megdicsőítem magamat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁴És választanak embereket, kik a földet szüntelen bejárják, temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy azt megtisztítsák. Hét hónap múlva indulnak keresni. ¹⁵És bejárják e járók a földet, és ha ki embertetemet lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt a Góg gyülevésze völgyében. ¹⁶És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. ¹⁷És te, embernek fia, így szól az Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek egybe és jöjjetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek néktek Izráel hegyein, és egyetek húst és igyatok vért! ¹⁸Vitézek húsát egyetek, s a föld fejedelmeinek véréigyátok, kosok, bárányok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindnyájan; ¹⁹S egyetek kövérséget jóllakásig, és igyatok vért megrészegedésig az én áldozatomból, a melyet szerzek néktek; ²⁰És lakjatok jól az én asztalomnál lovakból és paripákból, vitézekből és minden hadakozó férfiakból, ezt mondja az Úr Isten. ²¹És megmutatom az én dicsőségetem a pogányok között, és meglátják mindazok a pogányok az én ítéletemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet, melyet rájok vettem. ²²És megtudja Izráel háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a naptól fogva és azután. ²³És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke miatt vitetett fogságra Izráel háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért adtam őt ellenségei

kezébe, és hullottak el fegyver miatt mindnyájan. ²⁴Az ő tisztátalanságuk s bűneik szerint cselekedtem velök, és elrejtettem orczámat tőlök. ²⁵Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s féltő szerelemre gyulladok szent nevemért. ²⁶És elfelejtik gyalázatukat és minden vétkeiket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjökön bátorsággal és [öket] senki sem rettegetti. ²⁷Mikor visszahozom őket a népek közül, és egybegyűjtöm őket ellenségeik földjeiről, akkor megszentelem magamat bennök sok nép szeme láttára. ²⁸És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, ki fogságra vittem őket a pogányok közé, majd egybegyűjtém őket földjökre, és senkit közülök többé ott nem hagyok. ²⁹És többé el nem rejtem orczámat tőlök, mivelhogy kiöntötték lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizennegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lön az Úr keze én rajtam, és elvitt engemet oda. ²Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letön engem egy igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél felől. ³És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott, tekintete mint az ércnek tekintete, és len-zsinór vala kezében és mérőpálcza; és a kapuban áll vala. ⁴És szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemiddel és füleiddel hallj, és figyelmetes légy mindarra, a mit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozattál ide: hirdesd mindazokat, a miket látsz, Izráel házának. ⁵És ímé, köfal vala a házon kívül köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat singnyi (a [köz]singben s egy tenyérben) és méré az épület szélességét egy pálczányira s magasságát egy pálczányira. ⁶És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felméne grádicsain, és méré a kapu küszöbét egy pálczányi szélességre, a másik küszöböt is egy pálczányi szélességre; ⁷És az örkamarát egy pálczányi hosszúságra és egy pálczányi szélességre, és az örkamarák között öt singnyire, és a kapu küszöbét, a kapu tornácza mellett belől, egy pálczányira. ⁸És méré a kapu tornáczát belől egy pálczányira. ⁹És méré a kapu tornáczát nyolcz singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornácza belől. ¹⁰És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három örkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak, és egy mértékök a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől. ¹¹És méré a kapu nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; ¹²És az örkamarák előtt való korlátot egy singnyire, és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik örkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi másfelől. ¹³És méré a kaput az egyik örkamara tetejétől a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre [ott, hol] ajtó ajtóval vala szemben. ¹⁴És tevé a gyámoszlopokat hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz [nyúlik] vala a pitvar a kapunál körös-körül. ¹⁵És a bejárat kapujának elejétől a belső kapu tornáczának elejéig vala ötven sing. ¹⁶És az örkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopaikon is belül a kapuban köröskörül, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörül belől, és a gyámoszlopokon pálmafaragások. ¹⁷És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák és köböl rakott pádimentom vala készítve a pitvaron köröskörül; harmincz kamara vala köböl rakott pádimentomon. ¹⁸És a köböl rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó köböl rakott pádimentom vala ez. ¹⁹És méré a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső pitvar külső elejéig száz singnyire, a keleti és északi oldalon. ²⁰És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső pitvaron, megméré hosszúságát és szélességét; ²¹És örkamarái valának: három egyfelől és három másfelől, és gyámoszlopai és tornácza egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt sing. ²²És ablakai és tornácza és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint valának, mely néz napkeletre, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és tornáczai, e [grádicsok] előtt valának. ²³És a belső pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti kapu ellenében, és méré kaputól kapuig száz singet. ²⁴És vitt engem a déli útra, és ímé, egy kapu vala [ott] dél felé, és megméré gyámoszlopaikat és tornáczát ugyanama mérték szerint. ²⁵És ablakai valának és tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok; hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. ²⁶És hét grádicsa vala feljاراتának, és tornácza azok előtt vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopaikon. ²⁷És kapuja vala a belső pitvarnak dél felé, és méré kaputól kapuig dél felé száz singet. ²⁸És bevitt engemet a déli kapun át a belső pitvarba, és megméré a déli kaput ugyanama mértékek szerint; ²⁹És örkamaráit és gyámoszlopaikat és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. ³⁰És tornáczok valának köröskörül, hosszúságuk huszonöt sing, és szélességök öt sing. ³¹És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopaikon, és nyolcz grádicsa vala feljاراتának. ³²Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megméré a kaput ugyanama mértékek szerint; ³³És örkamaráit és gyámoszlopaikat és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. ³⁴És tornácza vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopaikon pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljاراتának. ³⁵És vitt engem az északi kapuhoz, és megméré ugyanama mértékek szerint; ³⁶Örkamaráit, gyámoszlopaikat és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. ³⁷És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopaikon mind egyfelől, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljاراتának. ³⁸És egy kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszlopaikon; ott mossák vala meg az egészen égőáldozatot. ³⁹És a kapu tornáczában két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék meg az egészen égőáldozatot és a

bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot. ⁴⁰És oldalt kívül, északra onnét, hol felmennek a kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is két asztal. ⁴¹Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolcz asztal, ezeken ölik vala [az áldozatot. ⁴²És négy asztal vala az égőáldozatra faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat, melyekkel az égőáldozatot és egyéb áldozatot ölnék. ⁴³És a szegek valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörül, s az asztalokra [jöve] az áldozat húsa. ⁴⁴A belső kapun kívül pedig vala két kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. ⁴⁵És szóla nékem: Ez a kamara, mely délre néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak: ⁴⁶Az a kamara pedig, mely északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a Sádók fiai, kik az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki. ⁴⁷És megméré a pitvart; hosszúsága száz sing és szélessége is száz sing, négyszögre; és az oltár vala a ház előtt. ⁴⁸És vitt engem a ház tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három singre egyfelől s másfelől is három singre. ⁴⁹A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizenegy sing, és tíz grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

41És bevitt engem a templomba, és megméré a gyámoszlopok hat sing széles vala egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. ²És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldal[aljai] öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megméré hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre. ³És beméne belsejébe, és megméré az ajtó gyámoszlopait két singre, és az ajtót hat singre, és az ajtó oldalfalait hét singre. ⁴És megméré hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé, és mondá nékem: Ez a szentek szentje. ⁵És megméré a ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét négy singre a ház körül mindenfelől. ⁶És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy [azon] erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. ⁷És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lön kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz [és] a középsőhöz. ⁸És láték a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy teljes pálczányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig. ⁹Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt singnyi vala. És a mi [üresen] maradt a ház oldalkamarái között, ¹⁰És a kamarák közt húsz singnyi szélesség vala a ház körül köröskörül. ¹¹És az oldalépületnek ajtaja az [üresen] maradt [hely] felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délre, és a [szabadon] hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörül. ¹²És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles köröskörül, hosszúsága pedig kilenczven sing. ¹³És méré a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; ¹⁴És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé száz singre. ¹⁵És méré az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala, és ennek folyosóit mind egyfelől, mind másfelől száz singre. És [magában] a templomban és a belső [helyen] és a külső tornáczban. ¹⁶A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind hármuk körül, szemben a küszöbvel, simított fadeszkákból köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. ¹⁷Az ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen [minden] mérték szerint. ¹⁸Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. ¹⁹És emberorcza [néz] vala a pálmafaragásról egyfelől, és oroszlánorcza a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész házon köröskörül. ²⁰A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon. ²¹A szenthelynek ajtófélfái négyszegűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája. ²²Fából, három sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. ²³És kettős ajtói valának a szenthelynek és a szentek szentjének, ²⁴És kettős ajtói valának az ajtószárnyaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtószárnyban és két ajtó a másikban. ²⁵És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóin, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és faküszöb vala a tornácz előtt kívül; ²⁶És szoros ablakok és pálmák valának mind egy- s mind másfelől a tornácz oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; ²A száz sing hosszú oldal elé az északi oldalra, és vala ötven sing a szélessége. ³A húsz [singnek] ellenében, mely a külső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádimentom oldalán, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében három sorban. ⁴És a kamarák előtt tíz sing széles út vala befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé valának. ⁵És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlök. ⁶Mivelhogy három sorban valának és nem valának oszlopaik, mint a pitvaroknak; ezért lön az alsókhoz és a középsőkhez képest elvéve a helyből. ⁷És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú vala. ⁸Mert a kamarák

hosszúsága, melyek a külső pitvar felé valának, ötven sing vala, és ímé, a szenthely ellenében száz sing vala. ⁹És e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha beléjök a külső pitvarból méne valaki. ¹⁰A pitvar falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. ¹¹És egy út vala előttök, melyek hasonlatosak valának a kamarákhoz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésük olyan vala, mint ezeké. És valamint amazoknak ajtóit, ¹²Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtóit is, melyek dél felé valának: egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méne. ¹³És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli, a bűnért való és a vétékért való áldozatot; mert szent az a hely. ¹⁴Mikor bemennek oda a papok, ki ne jöjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. ¹⁵És mikor a belső háznak méréseit véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megméré azt köröskörül. ¹⁶Méré a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. [És] megfordula, [és ¹⁷Méré az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. [És] megfordula, ¹⁸A déli oldal felé, [és] mére ötszáz singet a mérőpálczával. ¹⁹Fordula aztán a nyugoti oldal felé, [és] mére ötszáz singet a mérőpálczával. ²⁰Mind a négy szél irányában mére azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválassza a szentet a köztől.

43És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. ²És ímé, Izráel Istenének dicsősége jő vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől. ³És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orcámra esém. ⁴És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre. ⁵És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölté a házat. ⁶És hallám, hogy valaki beszélget hozzám a házból, holott ama férfiú mellett áll vala. ⁷És monda nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, a hol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevetem többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznságukkal és királyaik holttesteivel, magaslataikkal, ⁸Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé tették, és csak a fal vala köztem és közöttök; és megfertéztették az én szent nevetem útálatosságaikkal, melyek cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban. ⁹Most

már eltávoztatják paráznságukat és királyaik holttesteit tölem, és ő köztök lakozom mindörökké. ¹⁰Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy piruljanak vértkeik miatt. És mérjék utána arányosságát; ¹¹És ha pirulni fognak mind a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden szögét és minden rendelkezését és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nekik és ird meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendelkezését, s azokat cselekedjék. ¹²Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Ímé, ez a ház törvénye. ¹³És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing [tesz] egy [köz]singet és egy tenyért): talpa vala egy sing [magas] és egy sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül egy arasznyi. És ez az oltár magassága: ¹⁴A földön való talptól az alsó bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és szélessége egy sing; ¹⁵És az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. ¹⁶És az Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét [sing] vala tizenkét sing szélesség mellett, négyszögben négy oldala szerint. ¹⁷És a bekerítés vala tizennégy [sing] hosszú, tizennégy [sing] szélesség mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül. És grádicsai napkeletre néztek. ¹⁸És monda nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, ¹⁹Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magyából valók, a kik járulhatnak én hozzám, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát bűnért való áldozatul. ²⁰És végy véreből, és tedd [az oltár] négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra köröskörül, és tisztísd meg azt, és szenteld meg. ²¹És vegyed a bikát, mely a bűnért való áldozat, és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kívül. ²²Másodnap pedig vígy egy ép kecskebakot bűnért való áldozatul, és tisztítsák meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával megtisztították. ²³Mikor elvégezed az [oltár] megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép kost a nyájból. ²⁴És áldozzál velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sőt reájok, és vigyék azokat égőáldozatul az Úrnak. ²⁵Hét napig mindennap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. ²⁶Hét napon át szenteljék és tisztítsák meg az oltárt és töltsék meg kezét. ²⁷És betöltsék e napokat; a nyolczadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titeket, ezt mondja az Úr Isten.

44És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. ²És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment

be rajta, azért be lesz zárva. ³A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne üljön, hogy kenyeret egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. ⁴És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orcámra esém. ⁵És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmetes légy, és lásd szemekkel, és füleiddel halld meg, valamiket én szólok te veled az Úr házában minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmetes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. ⁶És mondjad a pártosnak, Izráel házában: Így szól az Úr Isten: Elég legyen immár néktek minden útálatosságtok, Izráel háza! ⁷Mikor idegeneket, körülméletlen szívűeket és körülméletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szent helyet szentülölés után számláljanak néki hét napot. ²⁷És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. ²⁸És lészen nékik örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. ²⁹Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez legyen élésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik, minden az övék legyen. ³⁰És minden első termés zsengeje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, [tudniillik] minden áldozatokról, legyen a papoké, és lisztjeitek zsengejét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. ³¹Semmi döglöttet és vadtól száraggatót, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

⁴⁵És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer [sing.] szent legyen az egész határában köröskörül. ²Ebből legyen a szenthelyé ötszáz [sing.] ötszáz [singgel] mérve egy négyszög minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. ³És ebből a megmért helyből mérj ki huszonötezer [sing] hosszúságot és tízezer [sing] szélességet, és ebben lesz a szenthely, [mint] igen szent hely. ⁴Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgálóié, a kik [ide] járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. ⁵És huszonötezer [sing] hosszában és tízezer [sing] széltében legyen a Lévitáké, a ház szolgálóié tulajdonukul, húszkamarául, ⁶És a város tulajdonául adjatok ötezer [sing] szélességet és huszonötezer [sing] hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáért legyen ez. ⁷És a fejedelem [tulajdona] lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre, és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közül egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. ⁸Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a [többi] földet Izráel házában az ő nemzetségei szerint. ⁹Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvénytelenéget és erőszakot távoztassátok

a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. ²²És özvegyet vagy eltaszítottat feleségül magoknak ne vegyenek, hanem szűzeket Izráel házában magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek. ²³És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és köz között, és a tisztátalan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velök. ²⁴És peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim szerint ítéljék meg azt; és tanításaimat s rendelkezéseimet megtartsák minden ünnepemen, és az én szombataimat megszenteljék. ²⁵És holt emberhez ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyjáért és anyjáért és fiáért és leányáért és fiútestvééréért és leánytestvééréért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. ²⁶És szent helyet szentülölés után számláljanak néki hét napot. ²⁷És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. ²⁸És lészen nékik örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. ²⁹Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez legyen élésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik, minden az övék legyen. ³⁰És minden első termés zsengeje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, [tudniillik] minden áldozatokról, legyen a papoké, és lisztjeitek zsengejét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. ³¹Semmi döglöttet és vadtól száraggatót, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

⁴⁵És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer [sing.] szent legyen az egész határában köröskörül. ²Ebből legyen a szenthelyé ötszáz [sing.] ötszáz [singgel] mérve egy négyszög minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. ³És ebből a megmért helyből mérj ki huszonötezer [sing] hosszúságot és tízezer [sing] szélességet, és ebben lesz a szenthely, [mint] igen szent hely. ⁴Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgálóié, a kik [ide] járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. ⁵És huszonötezer [sing] hosszában és tízezer [sing] széltében legyen a Lévitáké, a ház szolgálóié tulajdonukul, húszkamarául, ⁶És a város tulajdonául adjatok ötezer [sing] szélességet és huszonötezer [sing] hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáért legyen ez. ⁷És a fejedelem [tulajdona] lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre, és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közül egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. ⁸Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a [többi] földet Izráel házában az ő nemzetségei szerint. ⁹Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvénytelenéget és erőszakot távoztassátok

el, és cselekedjete törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népemről sarczolásokat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁰Igaz mérőserpenyőitek legyenek és igaz éfátok és igaz báthotok: ¹¹Az éfa és a báth egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek tizedét fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköket igazítani. ¹²És a sekelnek húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. ¹³Ez az áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrészes éfa, és egy hómer árpából is az éfa hatodrészesét adjátok. ¹⁴És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a kórból, tíz báthból, egy hómerből, mert tíz báth egy hómer. ¹⁵És egy darab a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővizű földjéről ételáldozatra és égőáldozatra és hálaadó áldozatokra, az ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. ¹⁷A fejedelem tiszte pedig léssen, hogy vigyen egészen égőáldozatokat és ételáldozatot és italáldozatot az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házában minden ünnepein: ő teljesítse a bűnért való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy megszentelje Izráel házában. ¹⁸Ezt mondja az Úr Isten: Az első [hónap]ban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. ¹⁹És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből, és hintse a ház ajtófélfáira és az oltár bekerítésének négy szegletére és a belső pitvar kapufélfáira. ²⁰És így cselekedjél a hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőkért, és a vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat. ²¹Az első [hónap]ban, a hónap tizennegyedik napján legyen a ti páskátok; a hét napos ünnepen kovásztalan kenyeret egyetek. ²²És a fejedelem azon a napon áldozzék ő magáért és a föld egész népéért egy bikával, bűnért való áldozatul. ²³És az ünnep hét napján tegyen egészen égőáldozatot az Úrnak hét bikával és hét kossal, épekkel, naponként hét napon át, és bűnért való áldozatot egy kecskebakkal naponként; ²⁴És ételáldozatul tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hint az éfához. ²⁵A hetedik [hónap]ban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképen cselekedjék hét napon át: a bűnért való áldozattal, az egészen égőáldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

46Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely keletre néz, zárva legyen a dologtevő hat napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. ²És a fejedelem jöjjön be a kapu tornácának útján kívülről, és álljon a kapu félfája mellé, és mikor a papok megáldozzák az ő égőáldozatát és hálaadóáldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják be estvéig. ³És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a kapunak bejáratánál a szombatokon és az újholdnak napjain az Úr előtt. ⁴Az égőáldozat pedig, melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat

ép bárány és egy ép kos legyen; ⁵És az ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. ⁶Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és egy kos, [mind] épek legyenek. ⁷És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hint az éfához. ⁸És mikor bemegy a fejedelem, a kapu tornácának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. ⁹Mikor pedig a föld népe meggyen be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki; ne térjen vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. ¹⁰A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttök menjen be, és mikor kimennek, [együtt] menjen ki velök. ¹¹És az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. ¹²Továbbá, mikor a fejedelem szabad akaratból tesz égőáldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égőáldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput kimenése után. ¹³És egy esztendő ép bárányt áldozz égőáldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz azzal. ¹⁴És ételáldozatot tégy hozzá minden reggel: egy hatodrészes éfát, és az olajból a hín harmadrészesét a liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre állandó rendelések ezek. ¹⁵Hozzátok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó égőáldozatul. ¹⁶Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik fiának a maga örökségéből, az az ő fiaie legyen tulajdonul örökségképen. ¹⁷De ha örökségéből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendejéig lesz azé, azután visszazáll a fejedelemre; csak az ő öröksége lesz az ő fiaie. ¹⁸És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy nyomorgatással kivesse őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az én népem közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából. ¹⁹És bevitt engem ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a kamarákhoz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek, és imé, ott egy hely vala leghátul nyugotra. ²⁰És monda nékem: Ez a hely, a hol a papok főzzék a vétekért és a bűnért való áldozatot, és a hol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a külső pitvarba a nép megszentelésére. ²¹És kivitt engem a külső pitvarba, és elhordozta engem a pitvar négy szegletén, és imé, a pitvar mindenik szegletében egy-egy pitvar vala. ²²A pitvarnak négy szegletében zárt pitvarok valának, negyven [sing] hosszúságúak és harmincz [sing] szélesek; egy mértéke vala a négy szegleten való [pitvar]oknak. ²³És falazások valának bennök köröskörül mind a négy körül, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörül.

²⁴És monda nékem: Ez a főzőház, a hol főzzék a háznak szolgálói a nép véres áldozatát.

47És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jő vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfolly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. ²És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. ³Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőszinórral a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér vala. ⁴És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz derékig ér vala. ⁵És mére még ezeret, [s vala olyan] folyó, hogy át nem meheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábolható. ⁶És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezete engem a folyó partján. ⁷És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa vala mindkét felől. ⁸És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájékra foly ki, és a lapácra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. ⁹És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegeyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségök lészen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. ¹⁰És lészen, hogy halászok állanak rajta Éngeditől Énegláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. ¹¹Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. ¹²És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle enivaló [gyümölcs] fája nevededik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcsök el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizök onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók. ¹³És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségül osztatok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzseke szerint, Józsefnek két örökséget. ¹⁴És vegyétek azt örökségül mindnyájan egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. ¹⁵És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedádnak menve: ¹⁶Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa közt van, a középső Hásér, mely Havrán hatarán van. ¹⁷Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énónig Damaskus hatarán és azontúl északra, és Hamát hatarán: ez az északi oldal. ¹⁸És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között és Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. ¹⁹És a déli oldalon dél felé: Támártól a versengések vizéig Kádesben, [azután] a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. ²⁰És a nyugoti oldal: a nagy-tenger, ama határtól fogva addig, a hol egyenesen Hamátba menni: ez a nyugoti oldal. ²¹És osztatok el ezt a földet magatok közt Izráel nemzetségei szerint. ²²És

legyen, hogy sorsvetéssel osztatok el azt magatok közt és a jövények közt, a kik közöttetek lakoznak, a kik közöttetek fiakat nemzettek, és úgy tartásotok őket, mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt sorsvetéssel legyen örökségök Izráel nemzetségei között. ²³És úgy legyen, hogy a mely nemzetséggel lakozik a jövény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten.

48Ezek a nemzetségek nevei: az északi határon a Hetlóntól Hamáthig vezető út mentén Haczar-Énónig Damaskus hatarán, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az övé a keleti [és] nyugoti oldal: Dán, egy [rész]; ²És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Áser, egy [rész]; ³És Áser határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Nafhali, egy [rész]; ⁴És Nafhali határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Manasse, egy [rész]; ⁵És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Efraim, egy [rész]; ⁶És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Rúben, egy [rész]; ⁷És Rúben határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Júda, egy [rész]; ⁸És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig legyen a szent áldozat, melyet [az Úrnak] szenteltek: huszonötezer [sing] széles és olyan hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugoti oldalig; és a szenthely annak közepette legyen; ⁹A szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötezer [sing] hosszú és tízezer [sing] széles legyen; ¹⁰És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké északra huszonötezer [sing] és nyugotra tízezer [sing] szélesség és keletre tízezer [sing] szélesség és délre huszonötezer [sing] hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette legyen: ¹¹A papoké, a kik megszentelték a Sádók fiai közül, a kik szolgálatomban foglalatosak voltak, a kik nem tévelyedtek el, mikor Izráel fiai eltévelyedtek, mint a hogy eltévelyedtek volt a Léviták. ¹²Övék legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták hatarán. ¹³A Lévitáké pedig legyen a papok határa mentén huszonötezer [sing] hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötezer és a szélesség tízezer. ¹⁴És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se [másra] át ne szálljon a földnek ez a zsengeje, mert az Úrnak szenteltetett. ¹⁵És az ötezer [sing,] mely a szélességben megmaradt a huszonötezernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a közepében. ¹⁶És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezeröttszáz [sing] és a déli oldalon négyezeröttszáz és a keleti oldalon négyezeröttszáz és a nyugoti oldalon négyezeröttszáz. ¹⁷És a város alatt legyen tágasság észak felé kétszázötven [sing] és dél felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugotra kétszázötven. ¹⁸A mi pedig megmaradt a hosszúságban a szent áldozat mentén, tízezer keletre és tízezer nyugotra, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város szántóvetőinek eledele. ¹⁹És a ki szántóvető a városban, mívelje azt Izráelnek minden nemzetségéből. ²⁰Az egész huszonötezer [sing] szent áldozatot huszonötezer [sing] négyszögbe

adjátok szent ajándékkul a város tulajdonával együtt. ²¹A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán, szemben a huszonötezer [sing] szent áldozattal a keleti határig és nyugot felé szemben a huszonötezer [sing]gel [egészen] a nyugoti határig lészen, a [kiosztott] részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette. ²²És a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva, mely közepében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen. ²³És a többi nemzetségek: a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Benjámin, egy [rész]. ²⁴És Benjámin határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Simeon, egy [rész]. ²⁵És Simeon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Issakhár, egy [rész]. ²⁶És Issakhár határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Zebulon, egy [rész]. ²⁷És Zebulon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Gád, egy [rész]. ²⁸És Gád határán a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támártól a versengések vizéig Kádesben, a patak felé a nagy-tengerig. ²⁹Ez a föld, melyet sorsvetéssel örökségül elosztatok Izráel nemzetségei közt, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten. ³⁰És ezek a város külső részei: Az északi oldalon négyezeröttszáz [sing] mérték. ³¹És a város kapui, Izráel nemzetségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. ³²És a keleti oldalon négyezeröttszáz [sing] és három kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy. ³³És a déli oldalon is négyezeröttszáz [sing] mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. ³⁴A nyugoti oldalon négyezeröttszáz [sing] három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Nafthali kapuja egy: ³⁵Köröskörül tizennyolcezer [sing;] és a város neve ama naptól fogva: Ott [lakik] az Úr!

Dániel

1Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. ²És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevívé az ő istenének kincsesházába. ³És mondá a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, ⁴A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmasok legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. ⁵És rendelete nékik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. ⁶Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás. ⁷És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé Dánielt Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak. ⁸De Dániel eltökélé az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kéré az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. ⁹És az Isten kegyelemre és irgalomra [méltóvá] tevé Dánielt az udvarmesterek fejedelme előtt; ¹⁰És mondá az udvarmesterek fejedelme Dánielnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeteket és italotokat; minek lássa, hogy a ti orczátok hitványabb amaz ifjakénál, a kik egykorúak veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet a királynál. ¹¹És mondá Dániel a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bízta vala Dánielt, Ananiást, Misáelt és Azariást: ¹²Tégy próbát, kérlek, a te szolgáliddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. ¹³Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint cselekedjél majd a te szolgáliddal. ¹⁴És engede nékik ebben a dologban, és próbát tön velük tíz napig. ¹⁵És tíz nap mulva szebbnek látszék az ő ábrázatuk, és testben kövőbbek valának mindazoknál az ifjaknál, a kik a király ételével élnek vala. ¹⁶Elvév é azért a felügyelő az ő ételüket és az ő italokul rendelt bort, és ad vala nékik zöldségféléket. ¹⁷És

ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz [is.] ¹⁸Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy [eléje] vigyék őket, bevívé őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elé. ¹⁹És szóla velök a király, és mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. ²⁰És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tőlök tudakozódék, tízszerre okosabbaknak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában valának. ²¹És [ott] vala Dániel a Cyrus király első esztendejéig.

2És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat látá Nabukodonozor, és nyugtalan lön az ő lelke, és álma félbeszakadt. ²És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat, bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állának a király elé. ³És monda nékik a király: Álmat láttam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmat. ⁴És mondák a Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj! mondd meg az álmat a te szolgálidnak, és megjelentjük az értelmét. ⁵Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmat és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká tétetnek. ⁶Ha pedig az álmat és annak értelmét megjelentitek: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet vesztek tőlem; ezért az álmat és annak értelmét jelentsétek meg nékem. ⁷Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmat az ő szolgálinak: és az értelmét megjelentjük. ⁸Felele a király, és monda: Bizonytal tudom én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. ⁹Hogy ha az álmat meg nem mondjátok nékem, [csak] egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétovázó beszédet koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmat, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelenthetitek nékem. ¹⁰Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák: Nincs ember a földön, a ki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. ¹¹Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt,

hanemha az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel és letöré azt az [álló]képet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzó azokat. ³⁵Akkor egygyé zúzódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lőnek mint a nyári szérún a polyva, és felkapá azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az [álló]képet nagy hegygyé lőn, és betölté az egész földet. ³⁶Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak. ³⁷Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; ³⁸És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezedbe adta azokat, és úrrá lettél fejed mind ezeken: Te vagy az arany-fej. ³⁹És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralkodik. ⁴⁰A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert [miként] a vas széttör és összezúzó mindent; bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. ⁴¹Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. ⁴²És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. ⁴³Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. ⁴⁴És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át [hanem] szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. ⁴⁵Minthogy láttad, hogy a hegyről kő szakad vala le kéz [érintése] nélkül, és szétzúzó a vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és aranyat: a nagy Isten azt jelentette meg a királynak, és elmondta az álom értelmét. ⁴⁶Akkor Nabukodonozor király arczra borula és imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illattal áldozzanak néki. ⁴⁷Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonyynal a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot! ⁴⁸Akkor a király fölmagasztalá Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni összes bölcseknek előljárójává tevé őt. ⁴⁹És Dániel kéré a királyt, hogy Sidrákot, Misákot és Abednégót rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

3Nabukodonozor király csináltata egy arany [álló]képet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállítatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában. ²És Nabukodonozor király egybegyűjteté a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az [álló]képnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király állíttatott vala. ³Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az [álló]kép felavatására, a melyet Nabukodonozor

király állíttatott, és megállanak az [álló]kép előtt, a melyet Nabukodonozor állíttatott. ⁴És a hírnök hangosan kiálta: Meghagyatik néktek, oh népek, nemzetek és nyelvek! ⁵Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany [álló]képet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. ⁶Akárki pedig, a ki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemenczébe. ⁷Azért mihelyt hallák mind a népek a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a népek, nemzetségek és nyelvek, [és] imádkák az arany [álló]képet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. ⁸Elmenének azért ebben az időben káldeab férfiak, és vádat emelének a zsidók ellen; ⁹Szólának pedig és mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké élj! ¹⁰Te, oh király! parancsolatot adottál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany [álló]képet; ¹¹A ki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. ¹²Vannak zsidó férfiak, a kiket a babiloni tartomány gondviselője rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnék téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany [álló]képet, a melyet felállítottál, nem imádják. ¹³Akkor Nabukodonozor [nagy] haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és Abednégot; erre elhozzák a férfiakat a király elé. ¹⁴Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántsándékból nem tisztelitek-e az én istenemet és nem imádjátok-e az arany [álló]képet, a melyet felállítottam? ¹⁵Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az [álló]képet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, a ki kiszabadítson titeket az én kezeimből? ¹⁶Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. ¹⁷Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. ¹⁸De ha nem [tenné is,] legyen tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany [álló]képet, a melyet felállítottál, nem imádjuk. ¹⁹Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orcájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednégó ellen; [azért] szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemenczét hétszerte inkább, mint szokták vala befűteni. ²⁰És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében, hogy kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abednégot, [és] vessék őket az égő, tüzes kemenczébe. ²¹Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és [egyéb] öltönyöstül megkötöztettek, és az égő, tüzes kemenczébe vettettek. ²²A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, a kik Sidrákot, Misákot és Abednégot felvitték, megölé a tűznek lángja. ²³Az a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tüzes kemenczébe esék megkötözve. ²⁴Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-e a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! ²⁵Felele, és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. ²⁶Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgálai, jertek ki és jöjjetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből. ²⁷És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket. ²⁸Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, a ki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgálait, a kik ő benne voltak; és a király parancsolatát megszegték és [veszedelemre] adták az ő testöket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenökön kívül. ²⁹Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetiség és nyelv, a mely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombbá tétessék: mert nincs más Isten, a ki így megszabadíthasson. ³⁰Akkor a király nagy [tisztesség]re emelé Sidrákot, Misákot és Abednégot Babilon tartományában. ³¹Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelveknek, a kik az egész földön lakoznak, [mondá:] Békességetek bőséges legyen! ³²A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges Isten, nem dolognak tartom megjelenteni. ³³Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái! az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre [száll.]

4Én Nabukodonozor békében valék az én házamban, és virágzó az én palotámban. ²Álmod láték és megrettenete engem, és a gondolatok az én ágyamban, és az én fejemenek látásai megháborítának engem. ³És parancsolatot adék, hogy hozzák előmbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem. ⁴Akkor bejövének az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmod, de az értelmét nem jelentették meg nékem. ⁵Végezetre bejöve elém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve, és a kiből a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmod. ⁶Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előtted, az én álmod látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. ⁷Az én fejemenek látásai az én ágyamban [ezek] [voltak:] Látám, hogy ímé, egy fa [áll] a föld közepette, és annak magassága rendkívüli volt. ⁸Nagy volt a fa és erős, és magassága

az égis ért, és az egész föld széléig volt látható. ⁹Levelei szépek és gyümölcse sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot találta a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden élő. ¹⁰Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; ¹¹Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hánnyátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla, és a madarak az ő ágairól. ¹²De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércz lánczokba [verve] a mező füvén; égi harmattal öntöztessék, és a barmokkal legyen része a föld füvében. ¹³Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múljk el felette. ¹⁴Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra. ¹⁵Ezt az álmod láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét; mivelhogy az én országomnak egyetlen bölcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned. ¹⁶Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy óráig rémüldözék, és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettsenek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álom [szálljon] a te gyűlölöldre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre! ¹⁷A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek magassága az eget érte és ellátszék az egész földre; ¹⁸És levelei szépek, gyümölcse pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek; alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának: ¹⁹Te vagy az, oh király, a ki nagygyá és erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölér az égis, és hatalmad a föld végéig. ²⁰Hogy pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és azt monda: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércz lánczokba [verve] a mező füvén, és égi harmattal öntöztessék és a mezei barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; ²¹Ez a jelentése, oh király, és a felséges Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én uramra, a királyra, ²²És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hét idő múlik el feletted, mígnem megérted, hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. ²³Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest megismered, hogy az Ég uralkodik. ²⁴Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidről igazság által szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békesség. ²⁵Mindezt betelék Nabukodonozor királyon. ²⁶Tizenkét hónap mulva a babiloni királyi palotán sétála. ²⁷Szóla a király és monda: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság

házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére? ²⁸Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvétetted tőled. ²⁹És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, [és] füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, a míg megesméred, hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. ³⁰Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivettették, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntöztették az ő teste, mígnem szöre megnöve, mint a saskeselyű [tolla,] és körmei, mint a madarakéi. ³¹És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges [Istent,] és dicsérem és dicsőítém az örökké élet, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre [áll. ³²És a föld minden lakosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és nincs, a ki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél? ³³Abban az időben visszatére hozzám az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzám, és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem, és visszahelyeztettem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. ³⁴Most [azért] én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítém a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélységben járnak, megalázzhatja.

¹Belsazár király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék. ²Borozás közben monda Belsazár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. ³Akkor előhozák az arany edényeket, a melyeket elvivének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben vala, és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. ⁴Bort ivának, és dicsérek az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket. ⁵Abban az órában emberi kéznek ujjai tűnének fel, és irának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt a kézfejet, a mely ír vala. ⁶Ekkor a király ábrázatja megváltozék, és az ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódnak és az ő térdei egymáshoz verődének. ⁷Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jóvendölöket. Szóla a király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az az ember, a ki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltöztetik és aranyláncz lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. ⁸Akkor bemenének a király bölcsei mind, de nem tudták elolvasni az írást, sem annak értelmét megfejteni a királynak. ⁹Akkor Belsazár király igen megrettene, és az ő ábrázatja elváltozék rajta, és az ő főemberei is megzavarodának. ¹⁰A

királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, [és] szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne rettentsenek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el! ¹¹Van egy férfiú a te országodban, a kiből a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tudomány, és az istenek bölcsességéhez hasonló bölcsesség találtatik benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendölők fejévé tön; igen, a te atyád, a király; ¹²Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtélyek megfejtése találtatik. Most [azért] hívatassék elő Dániel, és ő megjelent az értelmet. ¹³Erre Dániel a király elé vitették. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-e ama Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, a kit ide hozott a király, az én atyám, Júdából? ¹⁴És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és értelem és tudomány és kiváló bölcsesség találtatik te benned? ¹⁵Csak imént hozatának élém a bölcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni. ¹⁶De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejteni és a titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani, bíborba öltöztetel és aranyláncz lesz a nyakadon, és mint harmadik uralkodol az országban. ¹⁷Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéd legyenek, és adományaidat másnak adjad, mindazáltal az írást elolvasom a királynak, és jelentését megmondom néki. ¹⁸Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet ada Nabukodonozornak, a te atyádnak; ¹⁹És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek mind félték és rettegtek tőle; megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; felemelt, a kit akart; és megalázott, a kit akart; ²⁰De mikor a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levettették az ő birodalmának királyi székéből, és dicsőségét elvevék tőle; ²¹És az emberek fiai közül kivették, és az ő szíve olyaná lön, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lön az ő lakása, és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntözött, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteté arra, a kit akar. ²²És te, Belsazar, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad. ²³Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és kőisteneket dicséred, a kik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, a kinek kezében van a te lelked, és előtte minden te úttad, nem dicsőítetted. ²⁴Azért küldetett ő általa ez a kéz, és jegyeztetett fel ez az írás. ²⁵És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! ²⁶Ez [pedig] e szavaknak az értelme: Mene, [azaz] számba vette Isten a te országlásodat és véget

vet annak. ²⁷Tekel, [azaz] megmértél a mérlegen és híjjával találtattál. ²⁸Peresz, [azaz] elosztott a te országod és adatott a médeknek és persáknak. ²⁹Akkor szóla Belsazar, és öltöztették Dánielt bíborba, és aranylánczot [vetének] nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. ³⁰Ugyanazon az éjszakán megöleték Belsazar, a Káldeusok királya. ³¹És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvankét esztendő korában.

6Tetszék Dáriusnak, és rendelete a birodalom fölé százhusz tisztartót, hogy az egész birodalomban legyenek; ²És azok fölé három igazgatót, a kik közül egy vala Dániel, hogy a tisztartók nekik adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. ³Akkor ez a Dániel felülhaladá az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozik tenni az egész birodalom fölé. ⁴Akkor az igazgatók és tisztartók igyekvének okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy vétet nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétet nem találtatik benne. ⁵Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene [valamit] az ő Istenének törvényében! ⁶Akkor azok az igazgatók és tisztartók berohantak a királyhoz, és így szólának: Dárius király, örökké élj! ⁷Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok és a kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék, hogy ha valaki harmincz napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekíüled, oh király, vettessék az orozslánok vermébe. ⁸Most [azért,] oh király, erősítsd meg a tilalmat és add ki írásban, hogy meg ne változtassék a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. ⁹Annakokáért Dárius király adott írást és tilalmat. ¹⁰Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörög és dicséretet tön az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala. ¹¹Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörög és esedezik az ő Istene előtt. ¹²Ekkor bemenének, és mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-e a tilalmat, hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy embertől harmincz napig, tekíüled oh király, vettessék az orozslánok vermébe? Felele a király és monda: Áll a szó! a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. ¹³Erre felelének, és mondák a királynak: Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, nem becsül téged, oh király, sem a tilalmat, a mit megírtál; hanem háromszor napjában elkönyörögi könyörgését. ¹⁴Akkor a király, a mint hallotta ezt, igen restelkedék a miatt, és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa, és napnyugotig törekedék őt megmenteni. ¹⁵Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: Tudd meg, király, hogy ez a médek és persák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet a király rendel, meg

ne változtassék. ¹⁶Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged! ¹⁷És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlélte a király az ő gyűrűjével és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. ¹⁸Erre eltávozék a király az ő palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságot és szerszámokat sem hozata eléje; kerülte őt az álom. ¹⁹Hajnaltánc antiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz; a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. ²⁰És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiálta Dánielnek; szóla a király, és monda Dánielnek: Dániel! az élő Istennek szolgálja, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroszlánoktól? ²¹Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké élj! ²²Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját és nem árhattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király, semmi vétet. ²³Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Istenében. ²⁴És parancsola a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroszlánok vermébe vettetének mind ő, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére sem jutának, a mikor rájuk rontanak az oroszlánok és minden csontjokat összezúzták. ²⁵Akkor Dárius király ira minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességtek bőséges legyen! ²⁶Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istenét; mert ő az élő Isten, és örökké megmarad, és az ő országa meg nem romol, és uralkodása mind végig [megtart;] ²⁷A ki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából. ²⁸És ennek a Dánielnek jó szerencsés lön dolga a Dárius országában és a persa Czírus országában.

7Belszáznak, a babiloni királynak első esztendejében álmod látá Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmod akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. ²Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren; ³És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. ⁴Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézőm, míg szárnyai kitépettek, és felemelték a földről, és mint valami ember, lábra állították és emberi szív adaték néki. ⁵És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és gyél sok húst! ⁶Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték néki. ⁷Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és

zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözőek mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. ⁸[Mialatt] a szarvakat szemlélem, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az előbbi szarvak közül kiszakasztaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj. ⁹Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint tűz; és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint tűz; ¹⁰Tűzfolyam foly és jö vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélok ülének le, és könyvek nyittatának meg. ¹¹Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézőm, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre. ¹²A többi állatoktól is elvételék az ő hatalmok; de ideig-óráig tartó élet adaték nekik. ¹³Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. ¹⁴És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik. ¹⁵Megrendülék én, Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítának engem. ¹⁶Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindezek felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá velem: ¹⁷Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak e földön. ¹⁸De a magasságos [egek]nek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökön örökké. ¹⁹Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözőek mindamazoktól, és rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. ²⁰A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál. ²¹Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzék őket. ²²Mígnem eljöve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos [egek] szenteknek; és az idő eljöve, és elvevék az országot a szentek. ²³Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt. ²⁴A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbiek, és három királyt fog megalázní. ²⁵És sokat szól a Felsőleges ellen és a magasságos [egek] szenteket [] megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időnkig és fél időig. ²⁶De ítélok ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszzen. ²⁷Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos [egek] szentek népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. ²⁸Itt vége lön a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megrettentének

és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám annak erejével. ²³És ezek országai után, mikor elfogynak a szívemben.

8Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utánna, a mely először jelent meg nékem. ²És láték látomásban; és mikor láték, Susán várában voltam, a mely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék. ³És felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos áll a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. ⁴Látám azt a kost [szarvaival] öklekezni napnyugot, észak és dél felé; és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék. ⁵És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebak jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. ⁶És méne a kétszarvú koshoz, a melyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. ⁷És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak kezéből. ⁸A kecskebak pedig igen nagygyá lön; de mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes [szarv] növe az égnek négy szele felé. ⁹És azok közül egyből egy kis szarv támad, és nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos [föld] felé. ¹⁰És megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete [némelyeket] ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. ¹¹És a seregnek fejedelméig növekedék, és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhányattaték az ő szentségének helye. ¹²És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van. ¹³És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, a ki szól vala: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat és a pusztító vétek [felől?] s a szent hely és a sereg [meddig] tapostatik? ¹⁴És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig [és] reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. ¹⁵És lön, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbé áll a egy férfiúhoz hasonló alak. ¹⁶És emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást! ¹⁷És oda jöve, a hol én állék, és a mint jöve, megrettenék és orczámmra esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás. ¹⁸És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megillete engem és helyemre állíta; ¹⁹És monda: Ímé, én megmondom néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre [szól]. ²⁰Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Persiának királya. ²¹A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala, az az első király. ²²Hogy pedig az letörötteték, és négy áll a helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem gonoszok, támad egy kemény orczájú, ravaszságokhoz értő király. ²⁴És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és jó szerencséjével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. ²⁵És a maga eszén [jár.] és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg. ²⁶És az estvéről és reggelről való látomás, a mely megmondatott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. ²⁷És én, Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezém; és álmélgodom ezen a látáson, és senki sem értette.

9Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében, a ki a Médiabeliek nemzetségéből vala, a ki királylyá tétetett vala a Káldeusok országán; ²Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lön Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. ³És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem [őt] imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban. ⁴És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. ⁵Vétkezünk és gonoszsgot míveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről. ⁶És mondám hallgatánk a te szolgálóidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. ⁷Tied Uram az igazság, mienk pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfain, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetted őket az ő gonoszsguk miatt, a melylyel vétkeztek ellened. ⁸Miének, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vétkezünk ellened. ⁹A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; ¹⁰És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járjunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az ő szolgálói, a próféták által. ¹¹És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgálójának törvényében; mert vétkezünk ellene! ¹²És teljesíté az ő szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen, a kik minket ítélték, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. ¹³A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem mind az országunkra jöve! És az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. ¹⁴Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozá: mert igaz az Úr,

a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. ¹⁵Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Égyiptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szerzettél magadnak, mint ma is van: vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk! ¹⁶Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körülünk. ¹⁷És most hallgass meg, oh Istenünk, a te szolgáltnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd meg az Urért a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztított. ¹⁸Hajtsad, én Istenem, a te füledet [hozzánk] és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről nevezetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban [bízva] terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. ¹⁹Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről nevezetik a te városod és a te néped. ²⁰És még szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért. ²¹És még az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábiel, a kit elébb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillete engem az estvéli áldozat idején. ²²És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak. ²³A te esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! ²⁴Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtesék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtesék a látomás és a próféták, és felkenetessék a Szentek szente. ²⁵Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépíttetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás- fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben. ²⁶A hatvankét hét mulva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz [mintegy] vízözön által, és végig tart a háború, elhatározottat a pusztulás. ²⁷És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak, és útálatosságok szárnyán pusztít, a míg az enyészet és a mi elhatározottat, a pusztítóra szakad.

10Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki Baltazárnak nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az igére és megérté a látomást. ²Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. ³Kívánatos étket nem ettem, hús és

bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét. ⁴És az első hónapnak huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. ⁵És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. ⁶És teste olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. ⁷És egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szálla reájok, és elfutának, hogy elrejtőzzenek. ⁸És én egyedül hagytam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula, és oda lön minden erőm. ⁹És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orczámra esém, és pedig orczámmal a földre. ¹⁰És ímé, egy kéz illete engem, és felsegített térdeimre és tenyereimre; ¹¹És monda nékem: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldtettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. ¹²És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem. ¹³De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; ¹⁴Jöttem pedig, hogy tudtadra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra [szól.] ¹⁵És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orczámmal a földre esém és megnémülék. ¹⁶És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám a számat és szólék és mondám annak, a ki előttem álla: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. ¹⁷És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgálja? Hiszen bennem attól fogva nem álla meg az erő, és lélekzet sem marada bennem. ¹⁸És ismét illete engem az emberhez hasonló, és megerősíte engem. ¹⁹És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősödém, és mondék: Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet. ²⁰És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérek, hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! ²¹De megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, a ki én velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

11Én is a méd Dárius első esztendejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek. ²És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, mindent

megmozdít Görögország ellen. ³És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik. ⁴De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égnek négy tája szerint, de nem [száll] az ő maradékira, és nem az ő hatalma szerint, a melylyel ő uralkodott, mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak [adatik] ezeken kívül. ⁵És elhatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül is [egyik,]és [ez] hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy uralkodás lesz az ő uralkodása. ⁶És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltessen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kíséreit és az ő nemzójét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította. ⁷De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, a ki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi. ⁸És azoknak isteneit is bálványakkal és drága arany- és ezüstedényekkel együtt fogságba viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király. ⁹Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére. ¹⁰De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségig. ¹¹És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik. ¹²És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letipor; még sem lesz hatalmas. ¹³Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készlettel jő bizony. ¹⁴És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak. ¹⁵Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni. ¹⁶És az, a ki reátört, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem lesz, a ki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől. ¹⁷Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével, és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki [feleségül,] hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele. ¹⁸És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért. ¹⁹És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlik, elesik és nem találta meg. ²⁰Ennek helyébe jön az, a ki adószedőt jártat végig az ország dicső [földén,] de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban. ²¹És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jő, és hízelkedéssel jut az országhoz. ²²És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtöretnek; még egy szövetséges fejedelem is. ²³Mert a vele való megbarátkozás megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, óta csalárdul cselekszik [ellene,] és reátör és győzedelmet vesz rajta kevés néppel. ²⁴Alattomban még az ország gazdag

részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlük, és az erősségek ellen is cselet kohol, de csak egy ideig. ²⁵És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselet koholtak ellene. ²⁶És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. ²⁷De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak [egymásnak,] de siker nélkül, mert a vég még bizonyos időre [elmarad.] ²⁸Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és [ellene] tesz, és újra visszatér az ő földére. ²⁹Bizonyos időben megjő, és délre megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt. ³⁰Mert kitteus hajók jönnek ellene és megijed, és visszatér és dühöng ellen a szent szövetség ellen és cselekszik [ellene,] visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. ³¹És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot. ³²És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hízelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. ³³És a nép értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogság és rablás miatt napokig. ³⁴És miközben elhullanak, megsegítettnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájuk képmutató beszédekkel. ³⁵És elhullanak az értelmesek közül is, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéríttessenek a vég idejéig; mert a rendelt idő még [hátra] van. ³⁶És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert a mi elhatároztatott, az végre [is] hajtatik. ³⁷Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölibe magasztalja magát. ³⁸De a helyett tiszteli az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő atyái, tiszteli arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és becses [ajándékok]ka. ³⁹És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. ⁴⁰De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószelel, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, előzőnli és végigjárja [azokat]. ⁴¹És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ammon fiainak színe-java. ⁴²És kezeit az országokra veti, és Égyiptom földje meg nem menekedhetik. ⁴³És ura lesz Égyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; libiabliek és szerencsenek is lesznek az ő kíséretében. ⁴⁴De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat. ⁴⁵És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és

a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, a ki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezeideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találta a könyvben. **2**És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra. **3**Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. **4**Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. **5**És széttekinték én, Dániel, és ímé másik kettő áll [ott,] egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. **6**És monda [egyik] a gyalcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoknak? **7**És hallám a gyalcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké előre, hogy ideig, időig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek. **8**Én pedig hallám [ezt,] de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége? **9**És monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. **10**Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik, **11**És az időtől fogva, hogy elvételik a mindennapi áldozat, és feltételik a pusztító útálatosság, ezerkétszáz és kilenczven nap lesz. **12**Boldog, a ki várja és megéri az ezerháromszáz és harminczöt napot. **13**Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.

Hóseás

1Az Úr igéje, a mely lön Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok idejében, és Jeroboámnak, a Joás fiának, Izráel királyának idejében. **2**A mikor beszélni kezde az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket; mert paráznalkodván paráznalkodik e föld, nem követvén az Urat. **3**Elméne tehát és elvevé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szüle néki. **4**És mondá az Úr néki: Nevezd őt Jezeélnek, mert még egy kis [idő,] és megbüntetem a Jehu házáat a Jezeél vére miatt, és eltörlöm Izráel házáának királyságát. **5**És azon a napon léssen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezeél völgyében. **6**Ismét teherbe esék, és leányt szüle. És mondá néki [az Úr:] Nevezd őt Ló-Rukhámának; mert nem kegyelmezek többé az Izráel házáának, hogy akármiképen könyörülnek rajtok. **7**De a Júda házáának megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard, vagy háború által, sem lovak és lovasok által. **8**Mikor elváltaszta Ló-Rukhámát, ismét teherbe esék, és fiút szüle. **9**És mondá [az Úr:] Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek a tiétek. **10**De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fövénye, a mely meg nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és léssen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai! **11**És összegyűlnék Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet választanak, és feljönnek az országból, mert nagy lesz a Jezeél napja! **12**Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh!

2Pereljetez anyátokkal, pereljetez (mert nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczáról, és az ő paráznaságát emlői közül; **2**Különbözve meztelenre vetköztetem őt és olyaná tesztem, a milyen [volt] születése napján, és a pusztához tesztem hasonlatossá, és olyaná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megölöm őt szomszúsággal. **3**Sőt fiaim sem könyörülök, mert paráznaságnak fiai ők [is. **4**Mert paráznalkodott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat és italomat. **5**Azért ímé tövissel rekesztem el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy

ne találja meg ösvényeit. **6**És szaladgál majd szeretői után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, [azt] mondja majd: Elmegyek hát és visszatérek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan: **7**Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és [én] sokasítottam meg ezüstjét és az aranyat, [a mit] ők a Baálra költöttek. **8**Azért visszaveszem búzámat a maga idejében és mustomat is az ő divatjában, és elragadom gyapjúmat és lenemet, [a melyek] meztelensége befedésére [lettek volna.] **9**És most feltárom az ő gyalázatát szeretői előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. **10**És megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepe napját. **11**És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt mondta: Ez az én bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé teszem azokat, és a mezei vad emészti meg őket. **12**És megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve áldozott azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett, [ezt] mondja az Úr. **13**Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. **14**És onnan adom meg néki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején és mint Égyiptomból lett feljövételének napján. **15**És azon a napon, [ezt] mondja az Úr, így fogsz engem hívni: Én férjem, és nem hívsz engem többé [így:] Baálom. **16**És kiveszitem az ő szájából a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említették többé. **17**És azon a napon frigyét szerzek nékik a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgével, és az ívet, kardot és háborút eltörlöm e földről, és bátorságos lakozást adok nékik. **18**És eljegyezek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezek el. **19**Bizony, hittel jegyezek el téged magamnak, és megismered az Urat. **20**És azon a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet; **21**A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezeélt. **22**És bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; a

mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlőskalácsokat. ²És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy leték árpán. ³És mondtam néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráználkodom és nem leszel férfié; én is [így] leszek te irántad. ⁴Mert az Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, szoborkép nélkül, efód nélkül és theráfok nélkül. ⁵Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az ő Istenöket, és Dávidot, az ő királyukat, és remegve [folyamod]nak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó időkben.

4Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. ²Hamisan esküsznek és hazudnak és gyilkolnak és lopnak és paráználkodiknak, betörnek és egyik vér a másikat éri. ³Azért búsul a föld és elerőtlenül minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítetnek. ⁴Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddözzék! hiszen a te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czivódnak. ⁵De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. ⁶Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról. ⁷Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; [de] gyalázatra fordítom dicsőségöket! ⁸Népem vétkeiből élőködnek ők és bűneik után áhítozik lelkök. ⁹De úgy jár a pap is, mint a nép; megbüntetem őket az ő útáikért, és megfizetek néki cselekedeteiért. ¹⁰Esznek majd, de meg nem elégesznek; fajtalanokodnak, de nem szaporodnak, mert megszüntek az Úrra vigyázni. ¹¹Paráznaság, bor és must elveszi az észet! ¹²Népem az ő bálványát kérdezi, és az ő pálczája mond néki jövődöt; mert a fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodik az ő Istenök megett. ¹³A hegyek tetején áldoznak és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodiknak a ti leányaitok, és házasságtörők a ti menyeitek. ¹⁴Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodiknak, menyeiteket sem, hogy házasságtörők, mert ők magok is félremennek a paráználkossal és áldoznak a kurvákknak. De az értelmetlen nép elbukik. ¹⁵Ha te paráználkodik is Izráel, csak a Júda ne vétkezzék! És ne járjatok Gilgálba, és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjétek így: Él az Úr! ¹⁶Mert szilajkodik Izráel mint a szilaj üsző; most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt. ¹⁷Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd [hát] magára! ¹⁸Ivásuk elfajult, untalan paráználkodiknak; igen szeretik pajzsaik a gyalázatot. ¹⁹Szárnyaihoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt.

5Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljétek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok vonatkozik

az ítélet, mert törre lettetek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. ²Szertelen a hitehagyottak öldöklése, de én mindnyájok fenytéke leszek. ³Jól ismerem én Efraimot, és Izráel nincs elrejtve előlem; hiszen most is paráználkodik Efraim! megfertöztetett az Izráel. ⁴Nem engedik őket az ő cselekedeteik megtérni az ő Istenökhöz, mert paráznaság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. ⁵Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, Izráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velök együtt Júda is elvész. ⁶Juhaikkal és ökreikkel mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az ő tőlük. ⁷Hűtlenül cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiakat nemzettek; most azért megemésztí őket az újhoid, örökségeikkel egyben. ⁸Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogaót Rámában; rivalgjatok Beth-Avenben: Utánad Benjámin. ⁹Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem a változhatatlan ítéletet. ¹⁰Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájuk az én haragomat, mint a vizet. ¹¹Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az [emberi] rendelést! ¹²Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothadás. ¹³Látta ugyan Efraim a maga betegségét, Júda is a maga sebet, és Efraim Assiriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólatok a sebet. ¹⁴Mert olyan leszek Efraimnak, mint az oroszán, és Júda házának, mint az oroszán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és nem lesz, a ki megszabadítsa! ¹⁵Elmegyek, visszatérek helyemre, mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

6Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket! ²Megelevenít minket két nap múlva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt. ³Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. ⁴Mit cselekedjem veled Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő és mint a korán múltó harmat. ⁵Azért vertem meg a próféták által megölem őket az én számnak beszédével. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. ⁶Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat. ⁷De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem. ⁸Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. ⁹És miképen tolvajok leselkednek, úgy [tesz] a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz dolgokat cselekesznek. ¹⁰Rettenetes dolgokat látok Izráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertöztetve Izráel. ¹¹Júda! a te számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népemnek fogságán.

7A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik

ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utcán. ²És eszökbé sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt vannak. ³Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. ⁴Mindnyájan házasságtörők olyanok, mint a kemencze, a melyet befüt a sütő; szünetel a tüzeléssel, a tészta bekovácsolásától annak megkeletéséig. ⁵Királyunk napján a fejedelmek beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja az ő kezét. ⁶Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az ő sütőjük; reggel ég, mint a lángoló tűz. ⁷Mindnyájan tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemésztik bíráikat. Királyaik mind elhullottak. Nincs köztök senki, a ki hozzám kiáltana. ⁸Efraim összekeveredett a népekkel. Olyanná lön az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa. ⁹Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre. Ősz hajjal is hintve van már, és azt sem veszi észre. ¹⁰Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, és még sem térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenökhöz, és nem keresik őt mindenek daczára sem. ¹¹És olyan lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyiptomhoz kiáltanak, Assiriához folyamodnak. ¹²De] a mint mennek, kiterjesztem hálomat ellenök; levonszom őket, mint az ég madarát; megbüntetem őket az ő gyülekezetöknök [adott] kijelentés szerint. ¹³Jaj nékik, mert eltávoztak én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot szólnak ellenem! ¹⁴És nem kiáltanak hozzám szívökből, hanem ordítoznak ágyasházaikban; a búza és a must miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak. ¹⁵Pedig én tanítottam [öket,] én erősítettem meg karjokat, és ők mégis gonoszt gondolnak ellenem. ¹⁶Meg] [de] nem a magasságos [Istenhez.] Olyanok, mint a csalárd kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmek, az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyiptom földén.

8Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, [úgy jön] az Úr házára! Mert megszegették az én frigyemet, és vétkeztek az én törvényem ellen! ²Kiálnak hozzám: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet! ³Megvetette Izráel a jót, kergesse [hát] az ellenség. ⁴Királyt emeltek ők; de nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjükből és aranyukból bálványokat formáltak; csak azért, hogy semmivé legyen. ⁵Megútálta a te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök. Meddig nem lehetnek még tiszták? ⁶Mert ez is Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten az. Bizony forgácscsá lesz Samaria borjúja! ⁷Mert szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul szárba; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be azt. ⁸Elnyeletett Izráel! Olyan immár a népek közt, mint az edény, [a melyen] nincs gyönyörűség. ⁹Mert ők Assiriához folyamodnak; Efraim magában bolygó vadszamar; szeretőket bérelnek. ¹⁰De ha bérelnek is a pogányok közt, most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogni a fejedelmek királyának terhétől. ¹¹Mivel megsaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre

vezették őt az oltárok. ¹²Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat. ¹³Nékem szánt áldozatképen kőmestert vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeiket; Égyiptomba fognak ők visszatérni. ¹⁴Most Izráel elfeledkezett az ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősségeit.

9Ne örvendezz Izráel oly vígan, mint a pogányok; mert paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől, és szeretted a bűnbért minden búzaszérún. ²Szérú és sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a must. ³Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba tér vissza Efraim; Assiriában tisztátalant esznek. ⁴Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint a gyásztornak kenyere; mindnyájan, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyerek [csak] étvágyuknak szolgál; nem jut be az Úr házába. ⁵Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján? ⁶Mert ímé elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be, Móf temeti el őket. Ezüst kincsöket a csalán örökli; tövis lesz sátoraikban. ⁷Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, örült a léleknek embere a te vétked sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség. ⁸Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének házában. ⁹Mélyen elfajultak, mint Gibeá napjaiban; [de] megemlékezik álnokságaikról és megbünteti az ő gonoszságokat. ¹⁰Mint szőlőfürtöket a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefafa első termésének zsengejét, úgy néztem a ti atyáitokat; [de] bementek Baál-Peorhoz és a gyalázatosnak adták magokat, és útátalossá váltak, mint a mit szerettek. ¹¹Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzás! ¹²Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenné teszem őket; sőt még nékik is jaj, ha elfordulok tőlök. ¹³Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. ¹⁴Adj nékik oh Uram! Mit adj? Adj nékik meddő méhet és kiszáradt emléket. ¹⁵Minden gonoszságuk Gilgálban [van,] mert ott gyűlöltem meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiüzöm őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmek mindnyájan pártütők. ¹⁶Meg van verve Efraim, gyökerek elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes [magzatit.] ¹⁷Elveti őket az én Istenem, mert nem hallgattak reá, és bujdosókká lesznek a pogányok között.

10Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő gyümölcsseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. ²Csalárd a szívök; [de] most meglakolnak! Ő maga töri le oltáraikat; elpusztítja bálványait. ³Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem féljük az Urat, és a király mit segíthet

rajtunk?!⁴Össze-vissza beszéltek; hamisan esküdtek; szövetségatlátsággal; de Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

5Beth-Aven borjúi miatt aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ő népe, és papjai is remegnek miatta, az ő dicsősége miatt; mert eltávozott az attól.⁶Azt magát is Assiriába vonszolják ajándékol Jábé királynak. Szégyent vall Efraim, és megszegyenül Izráel az ő tanácsa miatt.⁷Elveszett Samaria! Az ő királya, mint forgács a víz színén!⁸És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnak. Tövis és bogácskóró növi be oltáiraikat, és mondják majd a hegyeknek: Borítsatok be minket! a halmoknak pedig: Omoljatok reánk!⁹Gibeá napjaitól fogva vétkezél, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harc a gonoszság fia ellen.¹⁰Megfenyíttem hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenük, a mikor megkötöztetnek kettős gazságukért.¹¹Efraim szoktatott üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegyek az ő szép nyakára: igába fogom Efraimot; Júda szántani fog, Jákób boronál néki.¹²Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, míg nem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek.¹³Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában!¹⁴Azért zendülés támad a te néped között, és minden te erősséged elpusztítatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcznapján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik.¹⁵Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságotokért; hajnalra bizony elvész Izráel királya!

11Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Égyiptomból hívtam ki az én fiamat.²A mint hívták őket, úgy mentek el előlük: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek.³Pedig én tanítottam jární Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket.⁴Emberi kötelekekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájuk, mint a kik leemelik szájukról az igát, és ételt adtam nyájasan eleikbe.⁵Nem tér vissza Égyiptom földére; hanem Assiria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni.⁶És fegyver száll az ő városaira, és elpusztítja az ő zárait, és felemészti őket az ő szándékaik miatt.⁷Mert az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos [Isten]hez, senki nem indul meg rajta.⁸Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?! Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden szájalmanom.⁹Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én.¹⁰Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroslán; ha ő ordít, remegve gyűlnek össze fiak napnyugot felől.¹¹Rettegve jönnek elő, mint a madár, Égyiptomból, és mint a galamb, Assiriának földéből; és letelepítem őket házaikba, ezt mondja az Úr!¹²Körülvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig

12Széllal táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyargatást, és frigyét szereznek az Assirussal és Égyiptomba visznek olajat.²Pere van az Úrnak a Júdával is, és megbünteti Jákóbot az ő útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg néki.³Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel.⁴Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk.⁵Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő neve.⁶Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az ingalmasságot és az ítéletet, és bízzál szüntelen a te Istenedben.⁷Kanaánita [ő] Hamis mértékek vannak kezében; szeret [más] megcsalni.⁸És Efraim ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerzettem magamnak. Semmi szerzeményemben nem találnak rajtam álnokságot, a mely bűn volna!⁹De én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől kezdve. Újra sátorok lakójává teszek téged, mint az ünneplés napjain.¹⁰Mert [én] szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg a látásokat, és [én] szólottam hasonlatokban a próféták által.¹¹Ha Gileád a gonoszság [városa] bizony semmivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is olyanokká lesznek, mint a körakások a mező barázdáin.¹²Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel, és egy asszonyért pásztorkodott.¹³És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból, és próféta által tartatott meg.¹⁴Gonoszul ingerelte Efraim [az Istent]; de rajta szárazságot hozott, és gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

13Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben, de vétkezett a Baállal, és meghalt.²Most is többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökéből, bálványokat az ő eszök szerint. Képfaragók csinálmánya mindaz! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjúkat csókolnak!³Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérúról elsodort polyva és mint a kéménynek füstje.⁴Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istent kivülem, és rajtam kívül nincs [más] szabadító!⁵Én ismertelek téged a pusztában, az eltikadt földön.⁶A mint legeltek: elteltek; elteltek és szívök felfuvalkodék: azért hát elfelejtkezének rólam.⁷De olyan is leszek hozzájuk, mint az oroslán; mint a párduc, úgy lesekedem az úton.⁸Rájok rohanok, mint a [kölykétől] megfosztott medve, és szétépem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy nőstény oroslán. A mezei vad szaggatja szét őket!⁹Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem [törekedtél,] a te segítő ellen.¹⁰Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És biráid, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeket!¹¹Adtam néked királyt haragomban, és elvettem az én búsulásomban!¹²Egybe

van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! ¹³A szülőasszony kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jő ki anyjának méhéből. ¹⁴Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh halál?! Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. ¹⁵Mert bár a testvérek közt ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztaból; kiszárad kútfeje, elapad forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát.

14Meglakol Samaria, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak. ²Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuknál álnokságod miatt! ³Vigyetek veletek beszédek, és térjete vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk [néked. ⁴Assiria nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. ⁵Kigyógyítom őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlök az én haragom. ⁶Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágozni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. ⁷Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libánoné. ⁸Visszatérnek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágoznak, mint a szőlőtő; híre olyan lesz, mint Libánon boráé. ⁹Efraim [így szól:] Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő cziprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! ¹⁰Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? [Kicsoda] az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

Jóel

1Az Úrnak igéje, a mely lön Jóelhez, a Petuel fiához. **2**Vének! **2**Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjátok az én szent halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időtökben, vagy a ti atyáitoknak idejében? **3**Beszéeljétek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzetségeknek. **4**A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. **5**Serkenjetelek fel részegek és sírjátok, és jajgassatok mind, ti borivók a mustért, mert elvétetett az a ti szátóktól! **6**Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyarai, mint a nőstény oroszláné. **7**Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérlenek annak ágai. **8**Keseregj, mint a szűz, a ki gyászbba öltözik az ő ifjúsága férjéért. **9**Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgálói. **10**Elpusztítottátok szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki a mező, gyászol a föld; mert elpusztított a gabona; kiszáradt a városba, futkároznak a köfalon, felhágnak a házakra, a must; kiapadt az olaj. **11**Szégényüljetelek meg, ti szántóvetők; betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. **10**Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják fényüket. **11**És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? **12**De még most is így szól az Úr: Térjetelek meg hozzám teljes szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. **13**És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetelek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könnyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. **14**Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?! **15**Fújjátok kürtöt a Sionon; szenteljetelek bőjtöt, hirdessetek gyűlést! **16**Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a vődedeket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. **17**A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? **18**Erre buzgó lön az Úrnak

szeretete az ő földé iránt, és kegyelmezett az ő népének.
¹⁹És választ tőn az Úr, és mondá az ő népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között.
²⁰Az északi [népet] is elűzöm tőletek, és pusztá és sivatag vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugoti tengerbe, és búze magasra száll; felszáll büdössége, mert nagy dolgokat cselekedett.
²¹Ne félj, te föld! Örülj és vígadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr!
²²Ne féljete, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcsét; a füge és szőlő is kitárják gazdagságukat.
²³Ti is, Sionnak fiai! örvendezzete, és vígadjate az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első [hónapban].
²⁴És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat.
²⁵És kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem.
²⁶És esztek bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem.
²⁷És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem.
²⁸És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.
²⁹Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.
³⁰És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat.
³¹A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja.
³²De mindaz, a ki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, a mint megigérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek azok, a kiket elhí az Úr!

3Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát: ²Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és levezetem őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velök, az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztottak az én földemen; ³Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borért cserélték el, hogy ihassanak.
⁴Sőt néktek is mi közötök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon bosszút állani [jöttök-]é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat!
⁵Mivelhogy elraboltátok ezüstömet és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; ⁶És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladtátok a Jávánok fiainak, hogy messze vessétek őket határaiktól: ⁷Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladtátok őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútokat.
⁸És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze

lakó népnek; mert [ezt] végezte az Úr.
⁹Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljete harcra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jöjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak!
¹⁰Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg [is:] Hős vagyok!
¹¹Siessete és jöjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljete egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet!
¹²Serkenjenek fel és jöjjenek fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülök [törvényt,] hogy megítéljek minden népeket.
¹³Eresszéték néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossate, mert tetézve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő gonoszságuk!
¹⁴Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében!
¹⁵A nap és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényüket;
¹⁶Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fiainak erőssége!
¹⁷És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki a Sionon lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta.
¹⁸És majd azon a napon a hegyek musttal csepegnek és a halmok tejjel folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét.
¹⁹Égyiptom pusztasággá lészen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért, mert ártatlan vért ontottak azoknak földén.
²⁰De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetségről nemzetségre.
²¹És kitisztítom Jeruzsálemet a vérekből, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

Ámos

1 Ámós beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, [azokról,] a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. **3** Így szól az Úr: Három bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. **4** Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. **5** És összetöröm Damaskus zárját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, [ezt] mondja az Úr. **6** Így szól az Úr: Három bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. **7** Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **8** És kivágom a lakót Asdódból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. **9** Így szól az Úr: Három bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigréről. **10** Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **11** Így szól az Úr: Három bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel űzte saját atyjafiát, és elfojtá [szívében] az irgalmasságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindvégig fentartotta. **12** Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. **13** Így szól az Úr: Három bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. **14** Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; [harczi] kiáltással a háború napján, [pusztító] viharral a szélvésznek napján. **15** És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, [ezt] mondja az Úr!

2 Így szól az Úr: Három bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mézszé égette Edom királyának csontjait! **2** Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijjoth palotáit, és meghal Moáb a zajban, [hadij] lárma közt, a kürt zengése közben. **3** Kivágom a birót

közüle, és minden fejedelmet megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. **4** Így szól az Úr: Három bűne miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendelkezéseit. Eltévélyítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyáik követtek. **5** Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. **6** Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. **7** A kik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atyja [egy] leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet. **8** Zálogos ruhákon nyujtózkoznak minden oltár mellett, és az elítéltek borát iszszák az ő istenök házában. **9** Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. **10** És én hoztalak fel Égyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. **11** És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok közül. Nem így van-e vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. **12** De a nazirokat borral itattátok, és a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok! **13** Ímé, én [is] lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a [cséplő] szeker lenyomja a kévékkel teli [szérüt.] **14** Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőst az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. **15** Nem állja meg [helyét] az íjj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyors lábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. **16** És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, a melyet felhoztam Égyiptom földéről, ezt mondván: **2** Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszagtokért. **3** Vajjon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? **4** Ordít-e az oroszlán az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-e hangját barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?! **5** Törbe esik-e a madár a földön, ha nincs tör [vetve] néki? Felpattan-e a tör a földről, ha fogni nem fogott? **6** Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-e meg a nép? Vajjon lehet-e baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? **7** Mert

semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálainak, a prófétáknak. ⁸Ordít az oroslán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szól: ki ne prófétálna? ⁹Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Égyiptom földében való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. ¹⁰Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr, Ők, a kik halomra gyűjtik az erőszakosságot és zsarolást az ő palotáikban. ¹¹Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Ellenség [jön] és körülveszi [e] földet; ledönti hatalmadat és feldúlhatnak a te palotáid. ¹²Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroslán szájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül hegyét; akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágnak selymén. ¹³Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene, ¹⁴Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkeiért, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letöretnek az oltár szarvai, és a földre omlanak. ¹⁵És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

⁴Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a szegényeket, megromlás az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk! ²Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy ímé napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal visznek el titeket, és a ti maradékokat halászó horgokkal. ³És a réseken mentek ki, mindenikötök egyenest; és a Hermónra vittetek, ezt mondja az Úr. ⁴Menjetek Béth-Elbe és vétkeztek szaporítsátok a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. ⁵Kovácsosok gyújtatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten. ⁶De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kenyérszükséget minden helysegeitekben, és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. ⁷De én is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott. ⁸És két-három város tántorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégítettetek; és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. ⁹Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzám, ezt mondja az Úr. ¹⁰Döghalált bocsátottam rátok, mint Égyiptomra; fegyverrel öltem ifjaitokat, fogságra [vitettetek] lovaitokat; és táborotok bűzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. ¹¹Felforgattam közületek [többeket,] a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzám, ezt

mondja az Úr. ¹²Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel! ¹³Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és a ki megjelenti az embernek az ő gondolatját, a ki a hajnalt sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.

⁵Halljátok meg e beszédet, a melyet síródalként szólok ti rólatok, Izráelnek háza! ²Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szüze; végig terült az ő földén, és nincs, a ki felemelné. ³Bizony így szól az Úr Isten: A mely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául. ⁴Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! ⁵És ne keressétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogságba megy. Béth-El pedig semmivé lesz. ⁶Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tűz, a József házára és megemésztí Béth-Elt, és nem lesz, a ki megoltsa. ⁷A kik örömmé változtatják az ítéletet és az igazságot földre tiporják. ⁸A ki a fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtette; a ki reggellé változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötétíti; a ki hívja a tenger vizeit és kiönti azokat a földnek színére: az Úr annak a neve. ⁹A ki pusztulással sujtja a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősegekre. ¹⁰Gyűlölik azt, a ki feddözik a kapuban, és útálják azt, a ki feddhetetlenül beszél. ¹¹Annakokáért, mivelhogy tiportátok a szegényt és gabona-ajándékot vesztek tőle: bár faragott kőből építették házakat, de nem lakoztok azokban, bár gyönyörűséges szőlőket bántaltok, de nem isztok azoknak borából. ¹²Mert tudom, hogy sok a ti bűnötök, és nagyok a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói, váltságdíj-szedők [vagytok;] és elnyomják a szegényeket a kapuban! ¹³Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez. ¹⁴Keressétek a jót és ne a gonoszt, hogy éljete, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, a mint mondjátok. ¹⁵Gyűlöljétek a gonoszt és keressétek a jót; állítsátok [vissza] a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékinak. ¹⁶Azt mondja azért az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: Minden térségen siralom lesz és minden utcán ezt mondják: jaj, jaj! s a szántóvetőt [is] gyászra hívják, s a sírni tudókat siralomra; ¹⁷És minden szőlőben siralom lesz, mert átmegegyek te közötted, ezt mondja az Úr. ¹⁸Jaj azoknak, a kik kívánják az Úrnak napját! Mire való néktek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. ¹⁹Mintha valaki oroslán elől szaladna, eszmélve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg. ²⁰Nem sötétség lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye sem lesz. ²¹Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. ²²Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér hálaáldozataitokra rá se tekintek. ²³Távotaszd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. ²⁴Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint

a bővizű patak. ²⁵Járultatok-é hozzám véres áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel háza?! ²⁶Majd vizítetek hát Szikkútot, a ti királyotokat és Kijjunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. ²⁷És Damaskuson túlra száműzlek titeket, azt mondja az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene.

6Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! ²Menjetekek át Kalnéba, és nézzetek [szét;] onnan pedig menjetekek a nagy Hamátba, és szálljatok le a Filiszteusok Gáthjába; vajjon jobbak-é azok, mint ezek az országok, és vajjon szélesebb-é azoknak határa a ti határotoknál? ³A kik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; ⁴A kik elefántcsont pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyáikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlalt borjából lakmároznak; ⁵A kik hárfá mellett dalolgatnak, és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi; ⁶A kik a bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal kenetetöznak, és nem búsulnak a József romlásán. ⁷Most azért [is] ők vitetnek el a száműzöttek élén, és vége szakad a nyújtózkodók dáridózásának. ⁸Megesküdt az Úr Isten az ő életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene: Útálom a Jákób kevélységét és gyűlölöm az ő palotáit; azért prédára vetem a várost mindenestől. ⁹És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; ¹⁰És mikor felemeli őt az ő barátja és megégetője, hogy kivigye a holttetemeteket a házból, azt mondja annak, a ki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt [is] mondja: Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! ¹¹Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadozásokkal. ¹²Vajjon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürokké tettétek, az igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! ¹³A kik örültök a hiábavaló dolognak, [és] a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szereztünk-é magunknak a szarvakat? ¹⁴Ímé, bizony népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titeket a hámati úttól az Arába patakjáig.

7Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten; Ímé, teremté sáskát a sarjufakadás kezdetén, és ímé sarjú vala a királyi kaszálás után! ²És lőn, hogy a mint felemésztette a földnek füvét, azt mondtam: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! ³Megengesztelődés az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. ⁴Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és megemészté [az] a nagy mélységet, és megemészté az országot. ⁵De mondtam: Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! ⁶Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem leszen meg, mondá az Úr Isten! ⁷Ily dolgot láttatott velem: Ímé, ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében

mérő-zsinór vala. ⁸És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? Én pedig mondtam: Mérőzsinórt. És monda az Úr: Ímé, mérőzsinórral mérek népemnek, az Izráelnek közepette, és nem bocsátok meg néki többé. ⁹Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen. ¹⁰És elküldé Amáziás, Béth-El papja Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti az ország az ő mindenféle beszédét. ¹¹Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig fogságba vitetik az ő földéről! ¹²Ámós pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda földére; ott egyed kenyered és ottan prófétálj! ¹³Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király szenthelye és az ország székháza ez! ¹⁴És felele Ámós, és monda Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad füget szedek; ¹⁵De elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és monda nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek! ¹⁶Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt mondd: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az Izsák háza ellen! ¹⁷Azért így szól az Úr: Feleséged paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver által hullnak el; földedet felosztják kötellel, és te magad tisztátalan földön halsz meg; az Izráel pedig fogságba vitetik az ő földéről.

8Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár érett gyümölcs. ²És monda: Mit látsz Ámós? És mondtam: Egy kosár érett gyümölcsöt. És monda az Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg néki többé! ³Azon a napon jajjá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hanyák mindenüvé. ⁴Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására. ⁵Mondván: Mikor múlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás [házat?] hogy megkisebbsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árát, és hamis mértékkel csalhassunk?! ⁶Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért, és eladhassuk a gabona hulladékát?! ⁷Megesküdt az Úr a Jákób büszkeségére: Soha el nem felejttem semmi cselekedetöket! ⁸Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne búsuljon-é annak minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Egyiptom folyója. ⁹És leszen azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és elcsóválom a földet fényes nappal. ¹⁰Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége pedig, mint a keserűség napja! ¹¹Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. ¹²És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak,

hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.
¹³Azon a napon elepednek a deli szűzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt! ¹⁴A kik Samaria bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök, és dönts el azokat mindnyájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a menekülő. ²Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszom őket! ³És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújnának is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. ⁴És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom szemeimet, vesztőkre és nem javokra. ⁵Mert az Úr, a Seregek Ura az, a ki megérinti a földet és elolvad [az,] és jajgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Égyiptom folyója. ⁶A ki fenn az égben építé az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve. ⁷Nem olyanok vagytok-é ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Siriabelieket Kirböl?! ⁸Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! ⁹Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. ¹⁰Fegyver által hálnak meg az én népemnek minden bűnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem. ¹¹Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. ¹²Hogy örökségképen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi ezt! ¹³Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak. ¹⁴És hazahozom a fogságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök. Szőlőket plántálnak és iszszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. ¹⁵És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nekik, azt mondja az Úr, a te Istened!

Abdiás

1Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! **2**Ímé, kicsinyinyé tettelek a népek között; felettébb útálatos vagy. **3**Szíved kevélysége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasán van, a ki mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! **4**Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé raknád is fészkedet: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr. **5**Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztítottá!) nem [annyit] lopnának-é, [a mennyi] elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! **6**Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtett kincseit! **7**A határig úznek ki összes frigy társaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet törül vetik alád. Nincsen benne okosság! **8**Azon a napon, ezt mondja az Úr, nem veszem-é ki a bölcséket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! **9**És megrémülnek a te vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. **10**A Jákób öcséd ellen [elkövetett] erőszakért szégyen borul reád, és kivágotol mindörökre! **11**A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál te is, mint bármelyik közülök. **12**De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. **13**Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához nyomorúsága napján; **14**A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő megmaradottait a szorongattatás napján! **15**Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen. A mint cselekedté, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. **16**Mert a mint ti ittatok szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hőrpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna. **17**De a Sion hegyén szabadulás lesz, és szentté lesz az, és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét. **18**És a Jákób háza tűz lesz, és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyújtják és megemésztik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott. **19**A déliek örökség szerint bírják az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És örökség szerint bírják

az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. **20**Izráel fiainak ez a száműzött serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátig; a jeruzsálemi száműzöttek pedig, a kik Szefarádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. **21**És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítéljék az Ézsau hegyét; és az Úr lesz a királyság.

Jónás

1 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván:
2 Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élembe! **3** És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elöl. Leméne azért Jáfóba, és találta ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszálla abba, hogy Tarsisba menne velök az Úr színe elöl. **4** Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar lőn a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala. **5** Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. **6** De hozzáméne a kormányos mester, és monda néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el! **7** Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetének, és a sors Jónásra esék. **8** Mondák azért néki: Kérünk, beszélj el nekünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jössz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te? **9** És monda nékik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek Istenét félem én, a ki a tengert és a szárazt teremtette. **10** És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elöl fut, mivelhogy elbeszélé nékik. **11** Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjen ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedék. **12** Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok. **13** És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök. **14** Kiáltának azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a mint akartad! **15** És felragadák Jónást és beveték őt a tengerbe, és megszűnék a tenger az ő háborgásától. **16** Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának.

2 Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a hálnak gyomrában három nap és

három éjjel. **2** És könyörgö Jónás az Úrnak, az ő Istenének a hálnak gyomrából. **3** És monda: Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték [és] meghallád az én szómat. **4** Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körülfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam! **5** És én mondám: Elvettettem a te szemeid elöl; vajha láthatnám még szentséged templomát! **6** Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. **7** A hegyek alapjáig sülyedtem alá; [bezáródtak] a föld závárjai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted éltetemet a mulásból, oh Uram, Istenem! **8** Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába. **9** A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat; **10** De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás. **11** És szóla az Úr a hálnak, és kiveté Jónást a szárazra.

3 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor [is,] mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, a mit én parancsolok néked. **3** És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó [föld.] **4** És kezde Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! **5** A niniviek pedig hívének Istenben, és bűjtöt hirdetének, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. **6** És eljuta a beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magáról az ő királyi ruháját, és zsákba borítkozék, és üle a porba. **7** És kiáltának és szólnak Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! **8** Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az ő gonosz útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben van! **9** Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el! **10** És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, a melyről monda, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.

4 És igen rossznak látszék ez Jónás előtt, és megharaguvék.

²Könyörge azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmû és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt [is] bánkódó. ³Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tõlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! ⁴Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? ⁵Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti része felõl, és csinála ott magának hajlékot, és üle az alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi leszen a városból? ⁶Az Úr Isten pedig egy tőköt rendele, és felnöve az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza õt [a hévség] bántásától. És nagy örömmel örvendezék Jónás a tők miatt. ⁷De másnapra férget rendele az Isten hajnal-költekor, és megszúrá [az] a tőköt, és elszáradá. ⁸És lõn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátûzött a Jónás fejére, és õ elbágyada. Kiváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! ⁹És monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a tők miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig! ¹⁰Az Úr pedig monda: Te szánod a tőköt, a melyért nem fáradtál és [a melyet] nem neveltél, a mely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: ¹¹Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tizenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!

Mikeás

1Az Úr igéje, a mely lön a moreseti Mikeáshoz, Jótám, Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. **2**Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyosság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! **3**Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. **4**És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek. **5**A Jákób vétkéért leszen mindez, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? **6**De olyaná teszem Samáriát, mint a mezőben való körakás, szőlő-plánták [helyévé] és lezúdítom a völgybe az ő köveit, és még fundamentomit is kimutatom. **7**Faragott képei mind összetöretnek és minden ajándékát tűz égeti meg. Minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság béréből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznaság bérévé legyenek. **8**E miatt kesergék és jajgatok; ruhátalan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok, és sikongok, mint a struczmadarak. **9**Mert halálosak az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. **10**Gáthban hírül ne adjátok; sírván ne sírjatok; Beth-le-Afrában porba heveredtem. **11**Költözzetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek siralma nem enged tartózkodni. **12**Mert beteg lett Marótnak lakosa [az ő] java[i] miatt; mert veszedelem szállt le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. **13**Gyors paripához kösd a szekeret, Lákisnak lakója! [ki] a bűnnek kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned találatnak Izráel vétkei! **14**Azért adj válólevelet Moreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait. **15**Még hozok én te néked örökös, Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel dicsősége! **16**Nyírd le, kopaszítsd meg magadat a te gyönyörűséges fiaidért! Szélesítsd meg kopaszágodat, mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

2Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyashápolg, a gonoszságot cselekesznek, [és] végrehajjták azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. **2**Megkívánják a mezőket és elrabolják, és a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! **3**Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én [is] gonoszt gondolok

e nemzetség ellen, melyből ki nem vonhatjátok a ti nyakatokat és nem jártok kevélyen, mivel gonosz idő leszen az! **4**Azon a napon példabeszéd támad rólatok, és siralmat sírnak, mondván: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! **5**Azért nem lesz néked, a ki mérőzsinórt vessen sors szerint az Úrnak gyülekezetében. **6**Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. [Ha]nem prófétálnak ezeknek, nem múlik el a gyalázat! **7**Oh te, ki Jákób házának mondatol! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár? **8**A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem; a köntösről a palástot letépik a gyanútlanul járókról, a háborútól idegenkedőkről. **9**Népem asszonyait kiűzitek boldogság házából; kisdedeiktől örökre elveszitek az én dicsőségemet. **10**Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt, a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! **11**Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznék: Prédikálok néked borról és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. **12**Mindenestől egybegyűjtelek téged, Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyáját az ő karámja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. **13**Előttök megy fel az [út]törő; kitörnek és átmennek a kapun és kivonulnak, és előttök megy a királyuk, és élükön az Úr!

3És mondom én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztetek-é tudni az ítéletet?! **2**Ti, kik gyűlölitek a jót és kedvelitek a gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüket és csontjaikról az ő húsokat! **3**A kik megeszik az én népemnek húsát, és lenyúzzák róluk bőrüket, és összetörik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. **4**Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallgatja meg őket; sőt elrejti akkor orcáját előlük, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik. **5**Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámítják az én népemet, a kik, ha van mit rágniok, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájokba, hadat indítanak. **6**Azért éjszaka [száll] rátok, hogy ne lássatok, és sötétség [jő] rátok, hogy ne jövedölhessetek, és a nap lemegy a próféták felett, és elsötétül rajtok a nappal. **7**És megszégyenülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik szájokat mindnyájan, mert nem leszen felelet Istentől. **8**Én ellenben

megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétjét, és Izráelnek az ő bűnét. ⁹Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; ¹⁰A kik vérrel építetek a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! ¹¹[Kiknek] fejedelmei ajándékért ítélnék, és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jóvendőlnék, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincsen-e közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! ¹²Azért ti miattatok mezővé szántatik a Sion, és köhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős hegygyé.

⁴És léssen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felülemelkedik az a halmokon, és népek özönlenek reá. ²Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járjunk az ő ösvényein! Mert Sionból jö ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. ³És sok népek között ítéletet téssen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze [földig] és fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem tanulnak. ⁴És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettentí őket, mert a Seregek Urának szája szólott. ⁵Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké. ⁶Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéledetteket, és a kiket megsanyargattam. ⁷És a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig erős nemzetté, és az Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindörökké. ⁸És te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. ⁹Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-e közötted király? Elveszett-e a te tanácsadók, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a gyermek-szülőt?! ¹⁰Gyöttrődj, és kinlódj, Sionnak leánya, mint a gyermek-szülő! Mert ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégysz. Ott szabadítottat meg; ott vált ki téged az Úr, ellenségednek kezéből. ¹¹Mert ímé, sok nemzetség gyűlt össze ellened, a kik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! ¹²De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűjti őket, mint a kévét a szérűre. ¹³Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaikat, körmeidet pedig aczéllá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseiket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

⁵Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arcuzl Izráel biráját! ²De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van. ³Azért odaadja őket, míg a szülő szül, de az ő atyjafainak maradékai

száratérnek Izráel fiaihoz. ⁴És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és [bátorsággal] lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. ⁵És ő a [mi] békesség[ünk]. Ha az Assirus eljő a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: állatunk ellene hét pásztort és nyolcz fejedelmi férfit. ⁶És megrontják Assiria földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuiban; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre eljő és a mi határunkba lép. ⁷És a Jákóbnak maradéka olyan léssen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban. ⁸És a Jákób maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan léssen, mint az oroslán az erdei vadak között; mint az oroslán-kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, a ki [tőle] megszabadítson. ⁹Erőt véssen a te kezed szorongatóidon, és minden ellenségeid kivágattatnak. ¹⁰És léssen azon a napon, azt mondja az Úr, kivágom lovaikat közüled, és elvesztem hadi-szekereidet. ¹¹És kivágom földednek városait, és ledöntöm minden erősségeidet. ¹²És kivágom kezedből a bűvszereket, és szemfényvesztőd nem lesznek néked. ¹³És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. ¹⁴És kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te városaidat. ¹⁵És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

⁶Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perelj a hegyekkel, és hallják meg szódat a halmok. ²Halljátok meg a hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll. ³Én népem! mit vétettem te ellened, és mivel fásztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! ⁴Hiszen felhoztalak Égyiptom földjéről, és a szolgálk házából megváltottalak, és előtted küldém Mózeszt, Áront és Máriát! ⁵Én népem! emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt néki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit. ⁶Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal?! ⁷Kedveli-e az Úr ezernyi kosokban, [vagy] tízezer nyi olaj-patakokban? Elsőszülottemet adjam-e vétkemért, [vagy] méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! ⁸Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel. ⁹Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved néz bölcseségre. Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?! ¹⁰[Vannak-e] még a gonoszak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövé véka, a mely útálatos? ¹¹Vajjon jóváhagyom-e a hamis mértéket, és a zsákba [rejtett] csalárd fontokat? ¹²Mert a gazdagok megtöltöztek köztök ragadományyal, lakosai pedig hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban. ¹³Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt. ¹⁴Eszel te, de meg nem elégszel, és benned [marad]

a te éhséged; és gyűjtesz, de nem takarítasz, és a mit megtakarítasz is, fegyverre hányom. ¹⁵Vetsz te, de nem aratsz; olajat sajtolsz te, de nem kened [magadat] olajjal, és mustot is, de bort nem iszol! ¹⁶Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztasággá tegyelek tégedet, az ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való gerezd sem maradott; [pedig] zsenyére vágyott a lelkem! ²Elveszett e földről a kegyes, és igaz sincs az emberek között. Mindnyájan vér után ólálkodnak, kiki hálóval vadássza atyjafiát. ³Gonoszságra [készek] a kezek, hogy jól vigyék véghez; a fejedelem követelőzik, és a bíró fizetésre [vár;] a főember is maga mondja el lelke kívánságát, és összeszövik azt. ⁴A ki jó közöttök, olyan mint a túske, az igaz olyan, mint a tövisbokor. A te örállóidnak napja, a te megítélésed eljött; most következik el az ő zűrzavaruk. ⁵Ne higyjetek a barátoknak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öledben ülő előtt [is] zárd be szádnak ajtaját. ⁶Mert a fiú bolondnak tartja atyját, a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját háznépe az ellensége. ⁷De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! ⁸Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségben ülnék [is,] az Úr az én világosságom! ⁹Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. ¹⁰De meglátja ellenségem is és szégyen borítja el, a ki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utca-sár. ¹¹Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! ¹²Azon a na[pon] eljönnek hozzád Assiriából és Égyiptom városaiából; Égyiptomtól a folyamig, tengertől tengerig és hegytől hegyig. ¹³És pusztává lesz a föld az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik gyümölcseért. ¹⁴Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel közepén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint a hajdankor napjain! ¹⁵Mint az Égyiptom földéről kijövedelnek idején, láttatok vele csodadolgokat. ¹⁶Látják [ezt] a pogányok és megszegyenülnek minden erejökkel. Kezöket szájkra teszik, füleik megsiketülnek; ¹⁷Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve jönnek rejtekeikből; remegve folyamodnak az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, és félnek tetőled! ¹⁸Kicsoda olyan Isten, mint te, a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkeit?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! ¹⁹Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket! ²⁰Hűséget mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

Náhum

1Ninive terhe; az elkösi Náhum látásának könyve. **2**Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenségein, és [haragot] tartó az ő gyűlölői ellen. **3**Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. **4**Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. **5**A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. **6**Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki búsulásának tüzeit? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. **7**Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. **8**De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit setéség üldözi. **9**Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem léssen kétszer veszedelem. **10**Ha annyira összefonódnak is, mint a tüskebokrok, és olyan ázottak is, mint az ortaluk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. **11**Belőled származott, a ki gonoszt koholt az Úr ellen, a ki álnokságot tanácsolt. **12**Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágnak és elenyésznek. Megaláztatlak téged, de nem foglak többé megalázni. **13**Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. **14**Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé magva; isteneid házából kivesztem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. **15**Ímé a hegyeken örömhírhözónak lábai! Békességet hirdet. Ünnepeid Júda ünnepeidet, fizess le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekelők mindenestől kiirtatott.

2Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az utat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen. **2**Mert helyreállítja az Úr Jákób büszkeségét, mint Izráel büszkeségét, mert rablók rabolták ki őket, csemetéiket pedig kivágták. **3**Vitézeinek pajzsa veres, katonáinak [ruházata] bíborszínű, [had]szekere aczeltűzben [ragyog] fegyverkezése napján, és a dárdákat rengetik. **4**Az utczákon robognak a szekerek, összeütköznek a piacokon; tekintetök mint a fáklyák, futkosnak mint a villámok. **5**Emlegeti [vitélő] hőseit; ingadoznak lépéseikben, sietnek a kőfalra, és felállítatik a védősáncz. **6**A folyóvizek kapui megnyílnak, és a palota megrendül. **7**De elvégeztetett: felfedik, elvitetik, és szolgálói keseregnek,

mint nyögő galambok, mellüket vervén. **8**Pedig Ninive olyan, mint a [bő]vizű tó, eleitől fogva: mégis futnak ök. Álljatok meg, álljatok meg! De vissza se tekint senki. **9**Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtett kincseknek, gazdag minden drága edényben. **10**Feldúlva, széthányva, kifosztatva! Szíve megolvadt, a térdek reszketnek, fájdalom van egész derekában, és mindnyájok arca elvesztette pirosságát. **11**Hol van az oroszlánok tanyája, és az oroszlán-kölyköknek ama legelője, a hová járt a nőstény- és hímoroszlán, az oroszlán-kölyök, és nem volt a ki elriaszsa? **12**Az oroszlán torkig valót ragadozott kölykeinek, és fojtogatott nőstényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmánnyal, tanyáit pedig prédával. **13**Ímé rád [török,] azt mondja a Seregek Ura, és füstté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard emészti meg, és kiirtom e földről zsákmányodat, és nem hallatszok többé követeidnek szava.

3Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug [és] erőszakkal telve, [és] nem szűnik rabolni. **2**Ostor-csattogás, kerékörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér; **3**Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megbotlanak hulláikban. **4**A szép parázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője miatt, a ki népeket ejtett meg paráznaságával, és nemzetségeket bűbájaival: **5**Ímé, rád [török,] azt mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak alját, és népeknek mutatom meg meztelenségedet, és országoknak gyalázatodat. **6**Rútságot hányatok rád, és gyalázzatok tőled, és olyanná teszek, mint a kit csudálnak. **7**És mind, a ki meglát, elmenekül tőled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik rajta? Hol keressek néked vigasztalókat? **8**Avagy jobb vagy-é Nó-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körül; a melynek tenger a sáncza, tenger a kőfala? **9**Kús volt erőssége meg Égyiptom, és száma sem volt [annak.] Puth és Libia is segítőtök voltak; **10**De ez is számkivetésbe, fogságba jutott; kisdedeik is falhoz verettek minden utca sarkán; főembereire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe verték. **11**Te is megrészegedel, elfeledtté leszel; te is keresel majd menedéket a gyűlölődő elől. **12**Minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefafa; ha megráztatnak, az evő szájába hullnak. **13**Ímé, a te néped asszonynepe te benned, földednek kapui tárva kitarulnak gyűlölődniek, tűz emészti meg záraidat! **14**Meríts magadnak ostromhoz

való vizet, javítsd erősségeidet; menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a téglavetőt! ¹⁵Legott tűz emészt meg téged, fegyver irt ki téged, megemészt, mint a szöcske; szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska! ¹⁶Többben voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai: a szöcske csapong és elrepül! ¹⁷Fejedelmeid mint a sáska, vezérid mint a tücsök-raj; hideg időkben gyepűkben tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható meg, hol volt. ¹⁸Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria királya, feküsznek [vitézlő] hőseid; néped a hegyeken széledez, és nincsen, a ki összegyűjtse. ¹⁹Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalyád. A kik híredet hallják, mind tapsolnak feletted, mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakuk

1 A teher, a melyet Habakuk próféta látott. **2** Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! **3** Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! **4** Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózta be az igazat, azért származik hamis ítélet! **5** Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék! **6** Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet széltejében, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. **7** Rettenetes és iszonyatos ez, maga szerzi törvényét és hatalmát. **8** És lovai serényebbek a párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtörtetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziről jönnek, repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. **9** Mindnyája ragadományért jön, arczuk előre néz, és annyi foglyot gyűjt, mint a főveny. **10** Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki neveltség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. **11** Majd tovaszáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ő kinek istene az ő hatalma. **12** Avagy nem te vagy-e Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítőül választottad őt, én erősségem! **13** Tisztábbak szemeid, hogysen nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted: miért szemléled [hát] a hitszegőket? [és] hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabbat?! **14** Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszómászó állatok, a melyeknek nincsen vezérök? **15** Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért örül és vígad. **16** Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert ezekkel kövér az ő része, és zsíros az ő eledele. **17** Vajjon azért ürítheti-e gyalomját, és szüntelen ölheti-e a nemzeteket kímélet nélkül?!

2 Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit felelek én panaszom dolgában. **2** És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel [e] látomást, és véd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. **3** Mert e látomás bizonyos időre [szól,] de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jöni, nem marad el! **4** Ímé, felfuvalkodott,

nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él. **5** És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, a ki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és magához csatol minden nemzetet. **6** Avagy nem költenek-e ezek mindnyájan példabeszédet róla, és találós mesét reá, mondván: Jaj annak, a ki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És a ki adóssággal terheli magát! **7** Avagy nem támadnak-e hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennek-e fel, a kik háborgassanak téged? És zsákmányul esel nékik. **8** Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak téged mind a többi népek az emberek véérért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen való erőszakot tételért. **9** Jaj annak, a ki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészket, hogy megszabadul a gonosz hatalma elől. **10** Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és bűnössé titted lelkedet. **11** Mert a kő [is ellened] kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz néki. **12** Jaj annak, a ki várost épít vérengzéssel, és a ki várat emel álnoksággal. **13** Avagy ímé, nem a Seregek Urától van-e ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak? **14** Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtöltik a tengert. **15** Jaj annak, a ki megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket! **16** Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; ígyál te is és láttassék szemérmed; reád fordul az Úr jobbjának pohara, és gyalázat [borítja] [el] dicsőségedet. **17** Bizony, a libanoni erőszakoskodás [gyászba] borít téged, és a vadak pusztítása, a mely rettegteté őket, az emberek véérért és az országon, a városon és annak minden lakosán üzött erőszakosságért. **18** Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? **19** Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-e ez? Ímé, borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! **20** Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

3 Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. **2** Uram, hallám, a mit hirdettél, [és] megrettenék! Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd

meg azt! Haragban emlékezzél meg kegyelmességről! ³Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről. Szela. Dicsősége elborítja az egeket, és dicséretével megtelik a föld. ⁴Ragyogása, mint a napé, sugarak [támadnak] mellöle; és ott van az ő hatalmának rejteke. ⁵Elötte döghalál jár, és nyomaiban forró láz támad. ⁶Megáll és méregeti a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok; az ő ösvényei örökkévalók! ⁷Bomlani látom Khusán sátrait, reszketnek a Midián-föld kárpitjai! ⁸A folyók ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre böszültél-é fel, hogy lovaidon és diadal-szekereiden robogsz? ⁹Csupasz, meztelen a te kézíved, a törzseknek [esküvéssel tett] ígéret szerint! Szela. A föld folyókat ömleszt. ¹⁰Látnak téged [és] megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog a hullám, [és] magasra emeli karjait. ¹¹A nap [és] hold megállnak helyökön czikázó nyilaid fényétől [és] ragyogó kopjád villanásától. ¹²Haragodban eltaposod a földet, búsultodban szétmorzsolod a nemzeteket. ¹³Kiszállsz néped szabadítására, fölkened segítségére; szétzúzod a főt a gonosznak házában; nyakig feltakarod az alapjait. Szela! ¹⁴Saját dárdájával vered át az ő vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy szétszórjanak engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a szegényt. ¹⁵Lovaiddal megtaposod a tengert, a nagy vizek hullámain. ¹⁶Hallám és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre, mely megsanyargatja azt. ¹⁷Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem léssen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. ¹⁸De én örvendezni fogok az Úrban, [és] vígadok az én szabadító Istenemben. ¹⁹Az Úr Isten az én erősségem, hasonlókká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, és az én magas helyeimen jártat engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszereimmel.

Sofóniás

1Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedáliás fia, a ki Amariás fia, a ki Ezékiás fia, Jósiásnak az Amon fiának idejében. **2**Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. **3**Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr. **4**És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; **5**Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; **6**Azokat is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. **7**Hallgass az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készített az Úr, megszentelte az ő hivatalosait. **8**És léssen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait és mindazokat, a kik idegen öltözetbe öltöztek. **9**És megfenyítem mindazt, a ki a küszöbön ugrál ama napon, a kik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg az ő uroknak házáat. **10**És léssen azon a napon, azt mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jajgatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok felől. **11**Jajgassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágattatik minden, a ki ezüstöt mér. **12**És léssen az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szövétnekkal, és megfenyítem azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr. **13**És gazdagságuk prédává lesz, házaik pedig pusztává. Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket, de nem isszák azoknak borát. **14**Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős [is.] **15**Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. **16**Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! **17**És megszorogatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontatik vérök, mint a por, és testök, mint szemét. **18**Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet;

mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.

2Térjetez eszetekre, s eszméljetez fel, ti, arczátlan nemzet, **2**Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! **3**Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján! **4**Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben űzik el, és Ekron kiirtatik. **5**Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. **6**És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá léssen. **7**És [az a] vidék a Júda házának maradékaé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az ő foglyaikat. **8**Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az ő határok ellen. **9**Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná léssen, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tövistermő föld, só-telep és pusztaság örökre; népem maradéka prédálja fel őket, és nemzetségem ivadécai bírják majd őket. **10**Ez [esik meg] rajtok az ő kevélységökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. **11**Rettenetes lesz az Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. **12**Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg őket. **13**És kinyújttja kezét észak felé, és elveszti Assiriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. **14**És nyájak heverésznek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak párkányain, az ablakban [azoknak] szava hangzik, a küszöbön omladék léssen, mert lefosztatott a czedrus! **15**Ímé, a víg város, a bátorságban lakozó, a mely ezt mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztasággá lön, vadak tanyájává, a ki átmegey rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.

3Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! **2**Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyítéket, nem

bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! ³Fejedelmei [olyanok] benne, [mint] az ordító oroszlánok, bírái, [mint] az estve [járó] farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. ⁴Prófétái hivalkodók, hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a törvényen. ⁵Az Úr igaz ő benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfényre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de nem ismeri a szégyent a gonosz! ⁶Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, a ki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs bennök, nincsen lakosuk! ⁷Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott volna ki lakhelye; mindaz, a mit felőle végeztem): mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetöket. ⁸Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzeiben emésztetik meg az egész föld! ⁹Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. ¹⁰Kús folyóvizem túlról hozzák imádóim, szétszórt népemnek leányai ételáldozatomat nékem. ¹¹Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítottam körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedel többé az én szent hegyemen. ¹²És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak az Úr nevében. ¹³Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtaik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse [öket. ¹⁴Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és teljes szívvel vígadj Jeruzsálem leánya! ¹⁵Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! ¹⁶Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! ¹⁷Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked. ¹⁸Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. ¹⁹Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az ő gyalázatjoknak egész földén. ²⁰Abban az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

Aggeus

1Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, mondván: ²Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja e nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! ³Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván: ⁴Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll? ⁵Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! ⁶Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztetek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel. ⁷Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! ⁸Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsetek e házat, hogy gyönyörködjétek benne, és dicsőíttessem, azt mondja az Úr. ⁹Sokat vártatok, de ímé kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házámért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki a maga házához. ¹⁰Azért vonták meg töletek az egék a harmatot, vontam meg a föld az ő termését. ¹¹És pusztulást rendeltem a [sík] földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindarra, a mit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. ¹²És meghallá Zorobábel, a Sealtiel fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi [tag]ja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megfélemlék a nép az Úr előtt. ¹³És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. ¹⁴És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi [tag]jának lelkét is, és bemenének és munkálkodának a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. ¹⁵A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak második esztendejében.

2A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: ²Szólj csak Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi [tag]jainak, mondván: ³Ki van még életben köztetek, a ki látta ezt a házat az

ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? ⁴De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, ⁵Az ígét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljete! ⁶Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés [idő] van még, és én megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt. ⁷És megindítok minden népet, és eljön, a kit minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁸Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁹Nagyobb lészen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹⁰A kilencedik hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: ¹¹Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: ¹²Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzeléket, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajjon szent-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. ¹³Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindezeket, tisztátalanná lesz-é? És felelének a papok, és mondák: Tisztátalanná! ¹⁴Aggeus pedig felele, és mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a mit ide felhoznak: tisztátalan az. ¹⁵Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmúltakat is, mielőtt még követ köre tettek volna az Úr hajlékában! ¹⁶Az előtt elmentek a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett. ¹⁷Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek minden munkáját köesövel, és még sem [hajoltatok] hozzám, azt mondja az Úr. ¹⁸Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmúltakat is! A kilencedik [hónap] huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! ¹⁹Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. ²⁰Másodszor is szóla az Úr Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: ²¹Mondd meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének:

Én megindítom az eget és a földet. ²²És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét, és felforgatom a szekeret és a benne ülőket, és lehullanak a lovak és a rajtok ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere által. ²³Azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, felveszlek téged Zorobábel, Sealtielnek fia, én szolgám, azt mondja az Úr, és olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

Zakariás

1Dárius második esztendejében, a nyolczadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: ²Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. ³Mondjad azért nekik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura. ⁴Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az elébbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztet reám, szól az Úr. ⁵Atyáitok? Hol vannak ők? És a próféták örökké élnek-é? ⁶De az én beszédeim és végzéseim, a melyeket szolgálám, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondták: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. ⁷A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: ⁸Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. ⁹És mondtam: Mik ezek Uram? És mondtá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek. ¹⁰Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondtá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet; ¹¹És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondták: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt. ¹²Az Úr angyala pedig felele, és mondtá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta? ¹³És nyájas szavakkal, vigasztal szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. ¹⁴És mondtá nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kíálts, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel! ¹⁵De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre kevésbé haragudtam [ugyan,] de ők gonoszra törtek. ¹⁶Azt mondja azért az Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne építtetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőszinór nyujtatik ki Jeruzsálem felett. ¹⁷Mégis kíálts, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még

városaim a jóban, mert megvigasztalja még az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet! ¹⁸Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. ¹⁹És mondtam az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek? És mondtá nékem: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet. ²⁰Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. ²¹És mondtam: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elretentsék őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda földe ellen, hogy szétszórják azt.

2Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. ²És mondtam: Hová mégy te? És mondtá nékem: Megmérni Jeruzsálemet, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? ³És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal [is] kijöve eléje. ⁴És mondtá annak: Fuss, és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt. ⁵Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülöttem és megdicsőítem magamat ő benne! ⁶Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. ⁷Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. ⁸Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket, mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja. ⁹Mert ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgálók predájává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. ¹⁰Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé elmegyek és közötted lakozom! így szól az Úr. ¹¹És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és népemmé lesznek, és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. ¹²És birtokba veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja Jeruzsálemet. ¹³Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt állá, és a Sátánt, a ki jobb keze felől állá, hogy vádolja őt. ²És mondtá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, a ki

magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? ³Jósua pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. ⁴És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged! ⁵Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltöztették őt, az Úrnak angyala pedig [ott] áll vala. ⁶És bizonyoságot tőn az Úrnak angyala Jósuánakfáit és köveit. ⁵Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala mondván: ⁷Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaimban velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is ítélője leszel az én házammak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között. ⁸Halld meg Jósua, te főpap; te és barátaid, a kik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek: Ímé, bizony előhozom az én szolgálmat, Csemetét! ⁹Mert ímé e kő az, a melyet Jósua elé helyezek; egy kövön hét szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a Seregeknek Ura, és eltörlöm e földnek álnokságait egy napon. ¹⁰Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura, kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és a fügefá alá.

⁴Majd visszatérek az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. ²És monda nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy mérő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak; ³És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. ⁴És felelék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? ⁵És felele az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! ⁶És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. ⁷Ki vagy te, te nagy hegy? Lapálylyá [leszel] Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, [és ilyen] kiáltás [támad:] Áldás, áldás reá! ⁸És szóla hozzám az Úr, mondván: ⁹A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. ¹⁰Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillantják az egész földet. ¹¹És felelék, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán? ¹²És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? ¹³És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! ¹⁴És monda nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész föld Ura mellett állnak.

⁵Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. ²És monda nékem: Mit látsz

te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. ³És monda nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és mindaz, a ki [hamisan] esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni. ⁴Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a ki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak házában, és megemészti azt, s annak meg: micsoda az, a mi kijön? ⁶És mondám: Micsoda ez? Ő pedig monda: Az, a mi kijön, mérőedény. És monda: Ilyen a formájok az egész földön. ⁷És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérőedény közepében. ⁸És monda: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára. ⁹És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak szárnyai, és felemelék a mérőedényt a föld és az ég közé. ¹⁰És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? ¹¹És monda nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és oda erősítsék, és ott hagyják azt a maga helyén.

⁶Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. ²Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak; ³És a harmadik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. ⁴És megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? ⁵Az angyal felele, és monda nékem: Ezek az égnek négy szele, jönnek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból. ⁶A melyben a fekete lovak vannak, észak földre mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földre mennek; ⁷Az erősek is mennek és kívánják eljárni a földet. És monda: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárak a földet. ⁸Majd híva engem, és beszéle velem, mondván: Lásd! Az észak földre menők lecsendesíték lelkemet északnak földén. ⁹És szóla az Úr hozzám, mondván: ¹⁰Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiástól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból jöttek, ¹¹Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tedd Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak fejére! ¹²És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát! ¹³Mert ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. ¹⁴És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiásnak, Jedajának és Hénnek, a Sefániás fiának emlékjelei az Úr templomában. ¹⁵És a messzelakók eljönnek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura

küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariášhoz a kilenczedik hónapnak, a Kiszlévnek negyedikén, ²Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy esedezzenek az Úr színe előtt, ³[És] hogy megkérdézzék a papokat, a kik a Seregek Urának házában vannak, és megkérdézzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik hónapban [és] bõjtöljek-é, a mint cselekedtem azt néhány esztendő óta? ⁴Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem, mondván: ⁵Szólj az ország minden népének és a papoknak, mondván: Mikor bõjtöltetek és gyászoltatok az ötödik és hetedik [hónap]ban, és pedig hetven esztendeig: avagy bõjtölvén, nékem bõjtöltetek-é? ⁶És mikor ettetek, és mikor ittatok: avagy nem magatoknak ettetek és magatoknak ittatok-é? ⁷Avagy nem [ezek] a beszédek-é [azok,] a melyeket szólott vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és mind a déli táj, mind a lapály-föld népes vala? ⁸És szóla az Úr Zakariášnak, mondván: ⁹Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljete, és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával! ¹⁰Özvegvet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarczoljatok, és egymás ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt. ¹¹De nem akarák meghallani, sőt vállaikat vonogaták, és bedugák füleiket, hogy ne halljanak. ¹²Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura. ¹³És lőn, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura; ¹⁴Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a kik nem ismerték őket, és pusztá lőn utánok a föld, hogy senki [azon] sem át nem megy, sem meg nem tér. Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: ²Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel gerjedeztem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene. ³Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye pedig szent hegynek. ⁴Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utczáin, és kinek-kinek pálcza lesz kezében a napok sokasága miatt. ⁵És megtelnek a város utczái fiúkkal és leányokkal, a kik játszadoznak annak utczáin. ⁶Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha [ez] csoda lészen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajjon az én szemeim előtt is csoda lészen-é? így szól a Seregeknek Ura. ⁷Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről. ⁸És elhozom őket és Jeruzsálemben lakoznak, és népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal. ⁹Ezt mondja a

Seregeknek Ura: Erősödjének meg kezeitek, a kik hallottátok e napokban e beszédeket a próféták szájából, a kik [szóltak,] mikor megvettették a Seregek Ura házában alapja, hogy megépíttessék a templom. ¹⁰Mert e napok előtt nem volt az embernek bére, és a baromnak sem volt bére, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt békesége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen. ¹¹De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura. ¹²Mert a vetés békeséges [lészen,] a szőlőtő megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egék is megadják harmatjokat, és örökössé teszem mindezen e nép maradékát. ¹³És lészen, hogy a miképen átok valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titeket, és áldással lesztek. Ne féljete! Erősödjének meg kezeitek! ¹⁴Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem: ¹⁵Azonképen megtértem [és] elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljete! ¹⁶Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjete: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békeséges ítélettel ítéljete a ti kapuitokban. ¹⁷És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeresséte, mert ezek azok, a miket én mind gyűlölök, így szól az Úr. ¹⁸Majd szóla hozzám a Seregeknek Ura, mondván: ¹⁹Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik [hónapnak] bõjtje, az ötödiknek bõjtje, a hetediknek bõjtje és a tizediknek bõjtje vígalommá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a békeséget szeresséte. ²⁰Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz [idő,] a mikor népek jönnek el, és sok városoknak lakói. ²¹És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orczájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek! ²²És eljönnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálemba a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére. ²³Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy zsidó férfúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák földe ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); ²És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! ³Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya, mint az utcák sara. ⁴Ímé szegényynyé teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a lengeren, magát pedig tűz emészti meg. ⁵Meglátja [ezt] Askalon és megretten; Gáza is és igen bánkódik; Ekron is, mert megszegényült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlan marad. ⁶Asdódban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm.

⁷Kivonszom a vért szájukból és útalatosságaikat fogaik közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. ⁸És táborot járok házam körül, [mint] a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok a sarczoló, mert most szemmel tartom őt. ⁹Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számarháton ülő, azaz nőstényszamárnak vehén. ¹⁰És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. ¹¹Sőt a veled való szövetségnek vééréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. ¹²Térjetek vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem [néktek:] kétszeresen megfizetek néked! ¹³Mert kifeszítem Júdát magamnak [mintegy] kézivet [és] megtöltöm Efraimot; és felindítom fiaidat, oh Sion, a te fiaid ellen, oh Jáván, és olyaná teszek, mint a hős fegyvere. ¹⁴És megjelent felettök az Úr, és nyíla repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall, és déli szelekben nyomul elő. ¹⁵A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemészti és letapossák a parittyaköveket, és isznak [és] zajognak, mint a bortól, és megtelnek, mint a csészék [és] mint az oltár szegletei. ¹⁶És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az ő földén. ¹⁷Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

10Kérjetez esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nékik, [és] kinek-kinek füvet a mezőn. ²Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vigasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyá, a mely sanyarog, mert nincs pásztora. ³Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyíttem a bakokat. Bizony megfenyít a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a milyen a harczra felékesített ló. ⁴Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harci ív, közülök egyszersmind minden sarczoló. ⁵És olyanok lesznek, mint a hősök, a kik az utcák sarát tapodják a harczban, és harcolnak, mert velök van az Úr, és megszegyenítik a lovon ülőket. ⁶És megerősítem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és visszahozom őket, mert szánom őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallgatom őket. ⁷Efrain is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól [ittasodva,] és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő szívök az Úrban. ⁸Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala. ⁹És széthintem őket a népek között, hogy a messze földeken [is] emlegessenek engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. ¹⁰Mert visszatérítem őket, Egyiptom földéről, Assiriából is összegyűjtöm őket, és behozom

őket Gileád és Libánon földjére, és elég sem lesz nékik. ¹¹És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámaikat, és kiszáradnak a folyam örvényei, letöretik Assiriának kevélysége, és Egyiptom királyi pálczája elvész. ¹²És megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, így szól az Úr.

11Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tûz emésszen czédrusaid közt! ²Jajgass te cziprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. ³Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségök! Hangzik az oroslán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélysége! ⁴Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat, ⁵A melyeket leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnek tartanak, eladók pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztoraik sem kimélik őket. ⁶Bizony nem kimélem többé e föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt ímé odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet, és nem szabadítom ki kezökből! ⁷Legeltetem hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezem szépségnek, a másikat nevezem egyességnek; így legeltetem a juhokat. ⁸És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkeim miattok, és az ő lelkök is megútála engem. ⁹És mondam: Nem őrizlek én titeket, haljon meg a halálra való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradottak pedig egyék meg egymásnak húsát. ¹⁰És vevém [egyik] pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem. ¹¹És felbomla [az] azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga [ez]. ¹²És mondam nékik: Ha jónak tetszik néktek, adjátok meg az én béretem; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harmincz ezüst pénzt fizettek béremül. ¹³És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé. ¹⁴Majd eltörém a másik pálczámat [is,] az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. ¹⁵És monda az Úr nékem: Most már szerezz magadnak bolond pásztornak való szerszámot. ¹⁶Mert ímé, én pásztort állítok e földre, a ki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nem törődik, a megtépettet meg nem gyógyítja, a jó karban levőt nem táplálja, a kövéreinek húsát megeszi, és körmeiket széttördeli. ¹⁷Jaj a mihaszna pásztornak, a ki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjék.

12Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, a ki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és az ember keblébe lelket alkotott: ²Ímé, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülte való népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. ³És azon a napon lesz, hogy nyomtatókövé teszem Jeruzsálemet minden népnek;

a ki emelni akarja azt, mind szakadva-szakad meg, noha összegyül ellene a föld minden pogánya. ⁴Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovat rettegéssel, a lovagját pedig örültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknek pedig minden lovát vaksággal verem meg. ⁵És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemnek lakói, az ő Istenökkel, a Seregek Urával. ⁶Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes serpenyő a fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kékék között: megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! ⁷És megoltalmazza az Úr Júdának sátrait, [mint] azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosának dicsősége, mint a Júdáé. ⁸Azon a napon oltalma leszen az Úr Jeruzsálem lakosának, és azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak anyyala ő előttök. ⁹És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemre támadnak; ¹⁰A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszületett után. ¹¹Azon a napon nagy siralom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a hadadrimmoni siralom a Megiddo völgyében. ¹²És sír a föld: nemzetségek [és] nemzetségek külön; külön a Dávid házának nemzetsége, feleségeik is külön; külön a Nátán házának nemzetsége, és feleségeik is külön; ¹³Külön a Lévi házának nemzetsége, és feleségeik is külön; külön a Semei nemzetsége, feleségeik is külön. ¹⁴A többi nemzetségek mind; nemzetségek [és] nemzetségek külön, feleségeik is külön.

13 Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen. ²És leszen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről, és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelket is kiszagatom e földről. ³És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő prófétálása közben. ⁴És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásaik közben, és nem öltözködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. ⁵Hanem ezt mondja [kiki:] Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta. ⁶És ha mondja néki [valaki:] Micsoda ütések ezek a kezeiden? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. ⁷Fegyver, serkenj fel az én pásztorem ellen és a férfiú ellen, a ki nekem társam! így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. ⁸És leszen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon [és] meghal, de a harmadik megmarad

rajta. ⁹És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevémet és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

14 Imé, eljön az Úrnak napja, és a te prédádat felosztják benned. ²Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláztatik ki a városból. ³Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, a mint harcolt vala ama napon, a harcznak napján. ⁴És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugot felé, igen nagy völgygé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad. ⁵És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, a mint futottatok a földindulás elől Uzziásnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, [és] minden szent vele. ⁶És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak. ⁷De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estvének idején. ⁸És e napon lesz, hogy élő vizek jönek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugoti tenger felé, [és] nyárban és télben [is úgy] lesz. ⁹És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr leszen, és a neve is egy. ¹⁰Az egész föld síksággá változik Gebától kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és felmagasztaltatik és a maga helyén marad a Benjámín kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. ¹¹És lakni fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és a városban lakoznak Jeruzsálemben. ¹²És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapkod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húsok és pedig még lábaikon állnak, szemek is megsenyvednek gödreikben, nyelvök is megsenyved szájakban. ¹³És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. ¹⁴Sőt még Júda is harcolni fog Jeruzsálem ellen, és összegyűjtetik a köröskörül lakó népek minden gazdagsága: arany, ezüst és igen sok ruha. ¹⁵És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon, a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. ¹⁶És leszen, hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a melyek Jeruzsálem ellen jönek: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. ¹⁷És leszen, hogy a ki nem megy fel e föld nemzetségei közül Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem leszen azokra eső. ¹⁸És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az egyiptomi nemzetség, ő rájok sem leszen; [de] leszen az a csapás, a melylyel

megcsapkodja az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. ¹⁹Ez leszen Égyiptomnak büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. ²⁰Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. És a fazekak az Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medenczék. ²¹És Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljönnek mind, a kik áldozni akarnak, és választanak közülök és főznek azokban; és nem leszen többé Kananeus a Seregek Urának házában e napon.

Malakiás

1Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. **2**Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szeretlél minket? Avagy nem atyjafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr: Jákóbot pedig szerettem; **3**Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálókévá. **4**Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de térjünk meg és építsük fel a romladékokat: ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határanak és oly népek, a melyre örökké haragszik az Úr. **5**És látják ezt a ti szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. **6**A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura néktek, ti papok, a kik útáljátok az én nevémet, és [ezt] mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet? **7**Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. **8**Hogyha vakot hoztok áldozatul: Nem bűn-é [az?] vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é [az?] Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajjon kedvel fogad-é, avagy reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. **9**Most azért engeszteljétek meg az Istennek orcáját, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt néktek? azt mondja a Seregeknek Ura. **10**Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből. **11**Hiszen napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között! azt mondja a Seregeknek Ura. **12**Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. **13**És azt mondjátok: Ímé, mily fáradság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, [de] hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. **14**Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitványnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

2Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok! Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok, és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre! **3**Ímé, én megromtom a ti vetni való magotokat, és szemetet szórok orcáitokba, a ti ünneplésteknek szemetjét, és ahhoz hordanak ki titeket. **4**És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévível, azt mondja a Seregeknek Ura. **5**Szövetségem volt velem életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és félt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. **6**Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességgel járt velem, és sokakat megtérített a bűnből. **7**Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. **8**De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. **9**Azért én is szidalmasakká tettem titeket és útálatosakká az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őriztétek az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel. **10**Nem egy atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megromtván a mi atyáink szövetségét? **11**Hütelenné lett Júda, és útálatosság támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el. **12**Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. **13**És ezt is cselekszitek: betöltitek az Úr oltárát könyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti kezetekből. **14**És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! **15**Nem tett ilyet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat. Őriztétek meg azért a ti lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! **16**Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és [azt,] a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őriztétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok!

¹⁷Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

3Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. ²De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! ³És ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. ⁴És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőknben. ⁵Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁶Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg! ⁷Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg [azokat.] Térjetek hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? ⁸Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. ⁹Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! ¹⁰Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. ¹¹És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹²És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹³Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? ¹⁴Azt mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? ¹⁵Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent! ¹⁶Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az ő nevét. ¹⁷És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. ¹⁸És megtértek és meglátjátok, [hogy különbség van] az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálója között és a között, a ki nem szolgálja őt.

4Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és [olyanná] lesz minden kevély és minden gonosztevő, [mint] a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. ²És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok. ³És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁴Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgálómnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. ⁵Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. ⁶És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.

Part II

Nouvo Testaman

Máté

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéből. 2 A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, való könyv. 2 Ábrahám nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jövének Jákób nemzé Júdat és testvéreit; 3 Júda nemzé Fárest és Jeruzsálemben, ezt mondván: 2 Hol van a zsidók királya, a Zárát Támártól; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és 4 Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naásson; azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki. 3 Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. 4 És egybegyűjtve minden főpapot Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől; a Kiszrusznak megszületnie? 5 Azok pedig mondának néki: 7 Salomon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; 8 Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; A júdeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta: 6 És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. 7 Ekkor Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmasan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. 8 És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki. 9 Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megállá a hely fölött, 10 És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. 11 És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitarván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. 12 És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba. 13 Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket. 14 Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Égyiptomba távozik. 15 És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szólt: Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. 16 Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől. 17 Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szólt: 18 Szó hallatszott Rámában:

Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek. ¹⁹Mikor pedig Heródes meghalt, ímé az Úrnak anyyala megjelenék álomban Józsefnek Égyiptomban. ²⁰Mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izráel földre; mert meghaltak, a kik a gyermeket halálra keresik vala. ²¹Ő pedig felkelvén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel földre. ²²Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik, Heródesnek, az ő atyjának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álomban meginteté, Galilea vidékeire tére. ²³És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondtak, hogy názáretinek fog neveztetni.

3Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában. ²És ezt mondja vala: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa. ³Mert ez az, a kiről Ésaías próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. ⁴Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőrvö vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. ⁵Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. ⁶És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről. ⁷Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérgek kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete? ⁸Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöket. ⁹És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak. ¹⁰A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik. ¹¹Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szent Lélekkal és tűzzel keresztel majd titeket. ¹²A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. ¹³Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. ¹⁴János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jösz én hozzám? ¹⁵Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. ¹⁶És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkozána néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájőni mintegy galambot és ő reá szállani. ¹⁷És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4Akkor Jézus viteté a Lélektől a pusztába, hogy megkísértesse őt az ördögtől. ²És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. ³És hozzámenvén a kísértő, monda

néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. ⁴Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik. ⁵Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. ⁶És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a köbe. ⁷Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. ⁸Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét, ⁹És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. ¹⁰Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. ¹¹Ekkor elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki. ¹²Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába; ¹³És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; ¹⁴Hogy beteljesedjék, a mit Ésaías próféta mondtott, így szólván: ¹⁵Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, ¹⁶A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság táma. ¹⁷Ettől fogva kezdé Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa. ¹⁸Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának. ¹⁹És monda nékik: Kövessete engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatek. ²⁰Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, követék őt. ²¹És onnan tovább menve, láta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyjukkal Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket. ²²Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat, követék őt. ²³És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógaiban, és hirdetve az Isten országának evangéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. ²⁴És elterjede az ő híre egész Síríában: és hozzávivék mindazokat, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlődöket, ördögösöket, holdkórosokat és gutaütötteket; és meggyógyítja vala őket. ²⁵És nagy sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

5Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai. ²És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván: ³Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa. ⁴Boldogok, a kik sírnak: mert öök megvigasztaltatnak. ⁵Boldogok a kegyetlenek: mert öök örökségül bírják a földet. ⁶Boldogok, a kik éheznek és szomjúhozzák az igazságot: mert öök megelégttetnek. ⁷Boldogok az irgalmasok: mert öök irgalmasságot nyernek.

⁸Boldogok, a kiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják, és megvallják az ő levelet. ³²Én pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. ³³Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. ³⁴Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek; se az ég, mert az az Istennek királyi széke; ³⁵Se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; ³⁶Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé; ³⁷Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. ³⁸Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. ³⁹Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. ⁴⁰És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. ⁴¹És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. ⁴²A ki töled kér, adj néki; és a ki töled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. ⁴³Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. ⁴⁴Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. ⁴⁵Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fia, a ki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókora, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. ⁴⁶Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? ⁴⁷És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-é? ⁴⁸Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. ²Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. ³Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; ⁴Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ⁵És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. ⁶Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyáddhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ⁷És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. ⁸Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti

⁹Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. ¹⁰Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. ¹¹Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. ¹²Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben, mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak. ¹³Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. ¹⁵Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. ¹⁶Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. ¹⁷Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsen. ¹⁸Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik. ¹⁹Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. ²⁰Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok fia, a ki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókora, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. ²¹Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne öl, mert a ki öl, méltó az ítéletre. ²²Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüze. ²³Azért, ha a te ajándékosat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: ²⁴Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékosat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékosat. ²⁵Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged. ²⁶Bizony mondom néked: ki nem jősz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. ²⁷Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkoddjál! ²⁸Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében. ²⁹Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, sem hogy egész tested a gyehennára vettessék. ³⁰És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, sem hogy egész tested a gyehennára vettessék. ³¹Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki elválásról

Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérétek tőle. ⁹Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; ¹⁰Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. ¹¹A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. ¹²És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; ¹³És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen! ¹⁴Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. ¹⁵Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. ¹⁶Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondón néktek, elvettétek jutalmukat. ¹⁷Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg; ¹⁸Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ¹⁹Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják; ²⁰Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. ²¹Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. ²²A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. ²³Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! ²⁴Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. ²⁵Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? ²⁶Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? ²⁷Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal? ²⁸Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; ²⁹De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. ³⁰Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? ³¹Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? ³²Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. ³³Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. ³⁴Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap

majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

7Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek. ²Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek. ³Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? ⁴Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? ⁵Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből! ⁶Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. ⁷Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. ⁸Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik. ⁹Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki? ¹⁰És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki? ¹¹Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! ¹²A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. ¹³Menjétek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. ¹⁴Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. ¹⁵Őrizkedjétek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. ¹⁶Gyümölcssekről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét? ¹⁷Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. ¹⁸Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. ¹⁹Minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. ²⁰Azért az ő gyümölcssekről ismeritek meg őket. ²¹Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. ²²Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? ²³És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. ²⁴Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házat: ²⁵És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütözköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. ²⁶És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fűvényre építette házat: ²⁷És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütözköztek abba

a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása. ²⁸És lön, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélkodik vala a sokaság az ő tanításán: ²⁹Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

8Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. ²És ímé eljövén egy bélpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. ³És kinyújtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. ⁴És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyosságul nékik. ⁵Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén őt, ⁶És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved. ⁷És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. ⁸És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. ⁹Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másíknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. ¹⁰Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozott és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet. ¹¹De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: ¹²Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. ¹³És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában. ¹⁴És bemenvén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. ¹⁵És illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz; és fölkele, és szolgálá nékik. ¹⁶Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördögöset, és egy szóval kiüzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; ¹⁷Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket. ¹⁸Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a túlsó partra. ¹⁹És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. ²⁰És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. ²¹Egy másik pedig az ő tanítványai közül monda néki: Uram, engeddd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. ²²Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat. ²³És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai. ²⁴És ímé nagy háborgás lön a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. ²⁵És az ő tanítványai hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. ²⁶És monda nékik: Mít féltetek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket

és a tengert, és lön nagy csendesség. ²⁷Az emberek pedig elcsodálkoznak, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki. ²⁸És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadaréusok tartományába, két ördögös ment eléje, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton. ²⁹És ímé kiáltának mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? ³⁰Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala. ³¹Az ördögök pedig kéri vala őt mondván: Ha kiüzesz minket, engeddd meg nékünk, hogy ama disznónyájba mehessünk! ³²És monda nékik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és ímé az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesze a vízben. ³³A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának mindent, azokat is, a mik az ördögösökkel történtek vala. ³⁴És ímé az egész város kiméne Jézus elébe; és mihelyt meglátták, kérék őt, hogy távozzék az ő határukból.

9És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába. ²És ímé hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, monda a gutaütöttnek: Bizzál bennem! Megbocsáttattak néked a te bűneid. ³És ímé némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól. ⁴És Jézus, látva az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? ⁵Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? ⁶Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. ⁷És az felkelvén, haza méne. ⁸A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék, és dicsőíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. ⁹És mikor Jézus onnét tovább méne, látá egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt. ¹⁰És lön, a mikor ő letelepedék a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. ¹¹És látva ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? ¹²Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. ¹³Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre. ¹⁴Akkor a János tanítványai jövének hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? ¹⁵És monda nékik Jézus: Vajjon szomorkodhatik-é a násznép a míg velök van a vőlegény? de eljönnek a napok, a mikor elvételtek tőlök a vőlegény, és akkor böjtölni fognak. ¹⁶Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. ¹⁷Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl,

a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad. ¹⁸Mikor ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. ¹⁹És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt. ²⁰És ímé, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét. ²¹Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. ²²Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bizzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában. ²³És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, ²⁴Monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. ²⁵Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. ²⁶És elterjede ez a hír abban az egész tartományban. ²⁷És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia! ²⁸Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram. ²⁹Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint. ³⁰És megnyilatkoznak azoknak szemei; és rájuk parancsola Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja! ³¹Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő hírét abban az egész tartományban. ³²Mikor pedig azok elmentek vala, ímé egy ördögös néma embert hozának néki. ³³És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben! ³⁴A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme általi ki az ördögöket. ³⁵És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között. ³⁶Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességgel indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. ³⁷Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. ³⁸Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

10És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. ²A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére; ³Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak; ⁴Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt. ⁵Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok városába ne menjetek be; ⁶Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelyedett juhaihoz. ⁷Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. ⁸Betegeket gyógyítsatok, poklosokat

tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok. ⁹Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe, ¹⁰Se útításkát, se két ruhát, se sarut, se pálczát; mert méltó a munkás az ő táplálékára. ¹¹A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek. ¹²Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. ¹³És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességetek rátok térjen vissza. ¹⁴És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le. ¹⁵Bizony mondom néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak. ¹⁶Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok. ¹⁷De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket; ¹⁸És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, biznyságul ő magoknak és a pogányoknak. ¹⁹De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. ²⁰Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, a ki szól titeket. ²¹Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket. ²²És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik. ²³Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend. ²⁴Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. ²⁵Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha hűz az ember, házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő népe? ²⁶Azért ne féljétek tőlök. Mert nincs oly testvér, testvér, atya, atya, aki ne tudódnék. ²⁷A mit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. ²⁸És ne féljétek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljétek inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyeheennában. ²⁹Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! ³⁰Néktek pedig még a fejétek hajszálai is mind számon vannak. ³¹Ne féljétek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok. ³²Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; ³³A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. ³⁴Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. ³⁵Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atya, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; ³⁶És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. ³⁷A ki inkább

szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám. ³⁸És a ki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. ³⁹A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt. ⁴⁰A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. ⁴¹A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; ⁴²És a ki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.

11 És lőn, mikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. ²János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, ³Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várunk? ⁴És felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: ⁵A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegények megmítványai pedig megéheztek, és kezdtek a kalászatot tépni és enni. ²Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. ³Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? ⁴Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? ⁵Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? ⁶Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. ⁷Ha pedig tudjátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat. ⁸Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. ⁹És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. ¹⁰És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. ¹¹Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? ¹²Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. ¹³Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn, mint a másik. ¹⁴A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. ¹⁵Jézus pedig észrevéven ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat; ¹⁶És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék; ¹⁷Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, a ki így szólt: ¹⁸Ímé az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmemem, a kiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak ¹⁹Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja

volna gyászruhában és hamuban. ²²De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. ²³Te is Kapernaum, a ki az égig felmagasztaltatott a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Sodomában történne vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. ²⁴De mondom néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked. ²⁵Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmeselek elől, és a kisedeknek megjelentetted. ²⁶Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. ²⁷Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. ²⁸Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket. ²⁹Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. ³⁰Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.

12 Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus szombatnapon a zsinagógájukba. ¹Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. ²Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? ³Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? ⁴Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? ⁵Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. ⁶Ha pedig tudjátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat. ⁷Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. ⁸És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. ⁹És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. ¹⁰Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? ¹¹Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. ¹²Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn, mint a másik. ¹³A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. ¹⁴Jézus pedig észrevéven ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat; ¹⁵És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék; ¹⁶Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, a ki így szólt: ¹⁷Ímé az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmemem, a kiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak ¹⁸Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja

szavát. ²⁰A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, míg nem diadalomra viszi az ítéletet. ²¹És az ő nevében reménykednek majd a pogányok. ²²Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala. ²³És elálmélkodék az egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak ama Fia? ²⁴A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével. ²⁵Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával. ²⁶Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? ²⁷És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíraitok. ²⁸Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. ²⁹Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmasat és akkor rabolja ki annak házát? ³⁰A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol. ³¹Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. ³²Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik. ³³Vagy legyetek jó fák, és teremjetez jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetez romlott gyümölcsöt; mert gyümölcseről ismerik meg a fát. ³⁴Mérgek kigyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj. ³⁵A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. ³⁶De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. ³⁷Mert a te beszédidből ismertétel igaznak, és a te beszédidből ismertétel hamisnak. ³⁸Ekkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled. ³⁹Ő pedig felelvén, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. ⁴⁰Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a csethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. ⁴¹Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál. ⁴²Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál. ⁴³Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: ⁴⁴Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét

kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. ⁴⁵Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsönél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is. ⁴⁶Mikor pedig még szóla a sokaságnak, ímé az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni. ⁴⁷És monda néki valaki: Ímé a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled. ⁴⁸Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? ⁴⁹És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim! ⁵⁰Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

13Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett. ²És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala. ³És sokat beszéle nékik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető vetni, ⁴És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. ⁵Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. ⁶De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. ⁷Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. ⁸Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. ⁹A kinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁰A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? ¹¹Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. ¹²Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mi je van. ¹³Azért szólok velök példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. ¹⁴És beteljesedék rajtok Éσαιás jövendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjetez: ¹⁵Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ¹⁶A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. ¹⁷Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották. ¹⁸Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. ¹⁹Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett. ²⁰A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja; ²¹De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal

megbotránkozik. ²²A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem. ²³A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. ²⁴Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; ²⁵De mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. ²⁶Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. ²⁷A gazda szolgálái pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? ²⁸Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? ²⁹Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. ³⁰Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégesse a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé. ³¹Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén az ember, elvete az ő mezejében; ³²A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket raknak ágain. ³³Más példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet vévén az asszony, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. ³⁴Mind ezeket példázatokban monda Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nékik, ³⁵Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra: és kitárom, amik e világ alapítása óta rejtve valának. ³⁶Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzáménének, mondván: Magyarázd meg nekünk a szántó föld konkolyáról való példázatot. ³⁷Ő pedig felelvén monda nékik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia; ³⁸A szántó föld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. ³⁹Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. ⁴⁰A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén. ⁴¹Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, ⁴²És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás. ⁴³Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle a hallásra, hallja. ⁴⁴Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántó földben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömben elmegy és eladván mindenét a mije van, megveszi azt a szántó földet. ⁴⁵Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöket keres; ⁴⁶A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt. ⁴⁷Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott; ⁴⁸Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. ⁴⁹Így lesz a világ végén is: Eljönnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül. ⁵⁰És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott leszen sírás és fogcsikorgatás. ⁵¹Monda nékik Jézus: Megértettétek-e mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram. ⁵²Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, a ki őt és újat hoz elő az ő élestárából. ⁵³És lön, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan. ⁵⁴És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagógájukban, annyira, hogy álmélnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők? ⁵⁵Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsnak, Simonnak és Júdásnak? ⁵⁶És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-e? Honnét vannak tehát ennél mindezek? ⁵⁷És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában. ⁵⁸Nem is tön ott sok csodát, az ő hitelenségök miatt.

14 Abban az időben híret hallá Heródes negyedekes fejedelem Jézusnak, ²És monda szolgálainak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők. ³Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvéreinek, Fülöpnek feleségeért. ⁴Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad nekéd övele élned. ⁵De mikor meg akarta öletni, félt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt. ⁶Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelek, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek; ⁷Azért esküvéssel fogadá, hogy a mit kér, megadja néki. ⁸A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nekem egy tálban a Keresztelő János fejét. ⁹És megszorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá, hogy adják oda. ¹⁰És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. ¹¹És előhozák az ő fejét egy tálban, és adák a leánynak; az pedig vivé az ő anyjának. ¹²És előjövén az ő tanítványai, elvivék a testet, és eltemeték azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak. ¹³És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé őt a városokból. ¹⁴És kimenvén Jézus, láta nagy sokaságot, és megszaná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá. ¹⁵Mikor pedig estveledék, hozzá ménének az ő tanítványai, mondván: Pusztá hely ez, és az idő már elmúlt; bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. ¹⁶Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök. ¹⁷Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán öt kenyérünk

és két halunk. ¹⁸Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám. ¹⁹És mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a földre, vevé az öt kenyeret és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. ²⁰És mindnyájan evének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. ²¹A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. ²²És mindjárt kényszeríté Jézus az ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot. ²³És a mint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestvedék, egyedül vala ott. ²⁴A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala. ²⁵Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. ²⁶És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának. ²⁷De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízatok; én vagyok, ne féljete! ²⁸Péter pedig felevén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessenek a vizeken. ²⁹Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen. ³⁰De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! ³¹Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? ³²És a mikor beléptek a hajóba, elállt a szél. ³³A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten Fia vagy! ³⁴És általkelvén, eljutának Genezáret földére. ³⁵És mikor megismerték őt annak a helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának; ³⁶És kéri vala őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindnyájan meggyógyulának.

15 Akkor írástudók és farizeusok jönnek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván: ²Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. ³Ő pedig felevén monda nékik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? ⁴Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon. ⁵Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyjának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját. ⁶És erőtelemné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. ⁷Képmutatók, igazán prófétált felöletek Ésaiás, mondván: ⁸Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. ⁹Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. ¹⁰És előszólítván a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg: ¹¹Nem az fertőzteti meg az embert, a mi a szájon bemegy, hanem

a mi kijön a szájból, az fertőzteti meg az embert. ¹²Akkor hozzájárulván az ő tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? ¹³Ő pedig felevén, monda: Minden plánta, a melyet nem az én menyeyi Atyám plántált, kitépetik. ¹⁴Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek. ¹⁵Péter pedig felevén, monda néki: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot. ¹⁶Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még? ¹⁷Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe vettetik? ¹⁸A mik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. ¹⁹Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznságok, lopások, hamis tanubizonyosságok, káromlások. ²⁰Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzteti meg az embert. ²¹És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. ²²És ímé egy kananeus asszony jöven ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak gyötörtetik. ²³Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai hozzá menvén, kéri vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. ²⁴Ő pedig felevén, monda: Nem küldtettem, csak az Izráel házának elveszett juhaihoz. ²⁵Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem! ²⁶Ő pedig felevén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. ²⁷Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik az ő uroknak asztaláról aláhullanak. ²⁸Ekkor felevén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva. ²⁹És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. ³⁰És nagy sokaság megy vala hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebet, és odahelyezék őket a Jézus lábai elé; és meggyógyítá őket, ³¹Úgy hogy a sokaság álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőíték Izráel Istenét. ³²Jézus pedig előszólítván az ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton. ³³És mondának néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyerünk, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot? ³⁴És monda nékik Jézus: Hány kenyeretek van? Ők pedig mondának: Hét, és néhány halunk. ³⁵És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. ³⁶És vevén a hét kenyeret és a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷És mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral. ³⁸A kik pedig ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. ³⁹És elbocsátván a sokaságot, beszälla a hajóba, és elméne Magdala hatáiraiba.

16 És hozzá menvén a farizeusok és sadduceusok, kísértvéni, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei jelt. 2 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég. 3 Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? 4 E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik néki jelt, hanem a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne. 5 És az ő tanítványai a tulsó partra menvén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. 6 Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól. 7 Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. 8 Jézus pedig megértvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal? 9 Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek-é az ötezernek öt kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? 10 Sem a négyezernek hét kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? 11 Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól? 12 Ekkor értették meg, hogy nem arról szólt, hogy a kenyér kovászatól, hanem hogy a farizeusok és sadduceusok tudományától őrizkedjenek. 13 Mikor pedig Jézus Cezárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? 14 Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. 15 Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? 16 Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. 17 És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. 18 De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. 19 És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen. 20 Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. 21 Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni. 22 És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. 23 Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. 24 Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. 25 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt. 26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? 27 Mert

az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. 28 Bizony mondom néktek: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált, a míg meg nem látják az embernek Fiát eljöni az ő országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. 2 És elváltozék előttök, és az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lön, mint a fényesség. 3 És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. 4 Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. 5 Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lön a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. 6 És a tanítványok a mint ezt hallák, arczra esének és igen megrémülének. 7 Jézus pedig hozzájuk menvén, illeté őket, és monda: Keljete fel és ne féljete! 8 Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül. 9 És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból. 10 És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönie? 11 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít; 12 De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. 13 Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik. 14 És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvén ő előtte, 15 És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. 16 És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. 17 Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nékem. 18 És megdorgálá őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. 19 Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiüzni? 20 Jézus pedig monda nékik: A ti hitelenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. 21 Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és böjtölés által. 22 Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nékik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; 23 És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És felettébb megszomorodának. 24 Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a két drakmaszedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek

nem fizeti-é a két drakmát? ²⁵Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőző őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? ²⁶Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. ²⁷De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivévén, add oda nékik én érettem és te éretted.

18 Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában? ²És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, ³És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. ⁴A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. ⁵És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. ⁶A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. ⁷Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. ⁸Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemened, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. ⁹És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmellel bemened az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tűzére. ¹⁰Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalok a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orczáját. ¹¹Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. ¹²Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett? ¹³És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczven embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? ¹⁴Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket, ⁵És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. ⁶Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza. ⁷Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válóleulet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? ⁸Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. ⁹Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. ¹⁰Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal,

nékik az én mennyei Atyám. ²⁰Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. ²¹Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? ²²Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. ²³Annak okáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálival. ²⁴Mikor pedig számot kezdte vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer talentommal vala adós. ²⁵Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. ²⁶Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. ²⁷Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. ²⁸Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. ²⁹Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. ³⁰De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, míg nem megfizeti, a mivel tartozik. ³¹Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. ³²Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: ³³Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad? ³⁴És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, míg nem megfizeti mind, a mivel tartozik. ³⁵Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.

19 És lön, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl; ²És követé őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket. ³És hozzá menének a farizeusok, kísértvén őt és mondván: Szabad-e kizárni az ő feleségét akármi okért elbocsátani? ⁴Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket, ⁵És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. ⁶Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza. ⁷Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válóleulet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? ⁸Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. ⁹Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. ¹⁰Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal,

nem jó megházasodni. ¹¹Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. ¹²Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki beveheti, vegye be. ¹³Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat. ¹⁴Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. ¹⁵És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét. ¹⁶És ímé hozzá jövé egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? ¹⁷Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. ¹⁸Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; ¹⁹Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint magadat. ²⁰Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? ²¹Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jér és kövess engem. ²²Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszorodva; mert sok jószága vala. ²³Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. ²⁴Ismét mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tû fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. ²⁵A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélnak vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? ²⁶Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. ²⁷Akkor felevén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? ²⁸Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélték az Izrael tizenkét nemzetségét. ²⁹És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. ³⁰Sok első pedig lesznek utolsó, és sok utolsó első.

20Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe. ²Megszerződven pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlőjébe. ³És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piacon álltak vala. ⁴És monda nékik: Menjete el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom néktek. ⁵Azok pedig elmenének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. ⁶Tizenegy óra tájban is kimenvén, találá másokat,

a kik hivalkodva állottak vala, és monda nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? ⁷Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nékik: Menjete el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok. ⁸Mikor pedig beestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig. ⁹És jövé a tizenegyórások, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. ¹⁰Jövé azután az első, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. ¹¹A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, ¹²Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlökké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedtük. ¹³Ő pedig felevén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem? ¹⁴Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint néked. ¹⁵Avagy nem szabad-e nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? ¹⁶Ekképen lesznek az utolsók első és az első utolsó; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. ¹⁷És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik: ¹⁸Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra kárhoztatják őt, ¹⁹És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsék; de harmadnap feltámad. ²⁰Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle valamit. ²¹Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. ²²Jézus pedig felevén, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a pohárt, a melyet én megiszom? és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Mondának néki: Meg. ²³És monda nékik: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette. ²⁴És hallva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérré. ²⁵Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. ²⁶De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; ²⁷És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. ²⁸Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. ²⁹És mikor Jerikóból távozanak, nagy sokaság követé őt. ³⁰És ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! ³¹A sokaság pedig dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! ³²És megállván Jézus, megszólítá

őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?
³³Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink.
³⁴Jézus pedig megszárván őket, illetve az ő szemeiket, és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

21 És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elkülde Jézus két tanítványt, ²És monda nékik: Menjetez ebbe a faluba, a mely előttetek van, és legott találtak egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vehét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. ³És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket. ⁴Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott: ⁵Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jő néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarának vehén. ⁶A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nékik, ⁷Elhozák a szamarat és annak vehét, és felső ruháikat rájuk teríték, és ráüle azokra. ⁸A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. ⁹Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban! ¹⁰És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez? ¹¹A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. ¹²És beméne Jézus az Isten templomába, és kiüzé mindazokat, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárosok székeit felforgatá. ¹³És monda nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. ¹⁴És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket. ¹⁵A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondták vala: Hozsánna a Dávid fiának; haragra gerjedének, ¹⁶És mondának néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget? ¹⁷És ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. ¹⁸Reggel pedig, a városba visszajövet, megéhezék. ¹⁹És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találá azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefafa azonnal elszarada. ²⁰És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan száradt el a fügefafa oly hirtelen? ²¹Jézus pedig felelvén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok, e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; ²²És a mit könyörgétekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek. ²³És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked

ezt a hatalmat? ²⁴Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. ²⁵A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? ²⁶Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindnyájan prófétának tartják. ²⁷És felelvén Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Monda nékik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. ²⁸De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. ²⁹Az pedig felelvén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. ³⁰A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. ³¹E kettő közül melyik teljesítette az atya akarátát? Mondának néki: Az első. Monda nékik Jézus: Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. ³²Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. ³³Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gypűvel körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. ³⁴Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. ³⁵És a munkások megfogván az ő szolgálait, az egyiket megverék, a másikat megölelék, a harmadikat pedig megkövezék. ³⁶Ismét küldé más szolgálait, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekedének. ³⁷Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. ³⁸De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét. ³⁹És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölelék. ⁴⁰Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? ⁴¹Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. ⁴²Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. ⁴³Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely megtermi annak gyümölcsét. ⁴⁴És a ki e köre esik, szétzútatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. ⁴⁵És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. ⁴⁶És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: ²Hasonlatos a mennyeknek országa

a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. ³És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosok valának; de nem akarnak vala eljöni. ⁴Ismét küldé más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágyva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. ⁵De azok nem törődve vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; ⁶A többiek pedig megfogván az ő szolgálait, bántalmazák és megölik őket. ⁷Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégeté. ⁸Akkor monda az ő szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. ⁹Menjetek azért a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. ¹⁰És kimenvén azok a szolgálak az útra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. ¹¹Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. ¹²És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. ¹³Akkor monda a király a szolgálainak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. ¹⁴Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. ¹⁵Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval ejtsék őt törbe. ¹⁶És elküldék hozzá tanítványait a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. ¹⁷Mondd meg azért nekünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? ¹⁸Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kísértettek engem, képmutatók? ¹⁹Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy dénárt. ²⁰És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás? ²¹Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek. ²²És ezt hallván, elcsodálkozának; és ott hagyván őt, elmenének. ²³Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a feltámadást tagadják, és megkérdézék őt, ²⁴Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszson magot testvérenek. ²⁵Vala pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a testvére hagyá; ²⁶Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind hetediglen. ²⁷Legutoljára pedig az asszony is meghala. ²⁸A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala. ²⁹Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát. ³⁰Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. ³¹A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólván: ³²Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. ³³És a sokaság ezt hallván, csodálkozá az ő tudományán. ³⁴A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémította vala, egybegyűlének; ³⁵És megkérdé őt közülök egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván: ³⁶Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? ³⁷Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. ³⁸Ez az első és nagy parancsolat. ³⁹A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. ⁴⁰E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. ⁴¹Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, ⁴²Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé. ⁴³Monda nékik: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: ⁴⁴Monda az Úr az Isten Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. ⁴⁵Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? ⁴⁶És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.

23 Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, ²Mondván: Az írástudók és a farizeusok a Mózes székében ülnek: ³Annakokáért a mit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. ⁴Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. ⁵Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat, és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; ⁶És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. ⁷És a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! ⁸Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. ⁹Atyátoknak se hívjátok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. ¹⁰Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus. ¹¹Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. ¹²Mert a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. ¹³De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. ¹⁴Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemészítitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetésetek. ¹⁵Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál. ¹⁶Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik,

tartozik az. ¹⁷Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? ¹⁸És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándéokra esküszik, tartozik az. ¹⁹Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? ²⁰A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon vannak. ²¹És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. ²²És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszekére és arra, ki abban ül. ²³Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. ²⁴Vak vezérek, a kik megszüritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek. ²⁵Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadományyal és mértékletlenséggel. ²⁶Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. ²⁷Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. ²⁸Épentszent helyen (a ki olvassa, értse meg): ¹⁶Akkor, a kik így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelen séggel. ²⁹Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. ³⁰És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. ³¹Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiaí vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. ³²Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! ³³Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyeheennának büntetését? ³⁴Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról- városra üldöztök. ³⁵Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. ³⁶Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre: ³⁷Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjtö a kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. ³⁸Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok. ³⁹Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

²⁴És kijövén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzáménének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. ²Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. ³Mikor pedig az olajfák

hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? ⁴És Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, ⁵Mert sokan jönnek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. ⁶Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. ⁷Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. ⁸Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. ⁹Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. ¹⁰És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. ¹¹És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitetnek. ¹²És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. ¹³De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül. ¹⁴És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég. ¹⁵Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; ¹⁷A ház tetején legelő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen; ¹⁸És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. ¹⁹Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. ²⁰Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: ²¹Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. ²²És ha azok a napok meg nem rövidítetténe, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítették majd azok a napok. ²³Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyjétek. ²⁴Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. ²⁵Ímé eleve megmondottam néktek. ²⁶Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higyjétek. ²⁷Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. ²⁸Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk. ²⁹Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. ³⁰És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. ³¹És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig. ³²A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: ³³Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az

ajtó előtt. ³⁴Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem mindezek meglesznek. ³⁵Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. ³⁶Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. ³⁷A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. ³⁸Mert a miképen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne. ³⁹És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. ⁴⁰Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. ⁴¹Két asszony örül a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. ⁴²Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok. ⁴³Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jő el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. ⁴⁴Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia. ⁴⁵Kicsoda hát a hű és bölcs szolgál, a kit az ő ura gondviselővé tőn az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? ⁴⁶Boldog az a szolgál, a kit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál. ⁴⁷Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt. ⁴⁸Ha pedig ama gonosz szolgál így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; ⁴⁹És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdené: ⁵⁰Megjő annak a szolganak az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, ⁵¹És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tűz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. ²Őt pedig közülök eszes vala, és öt bolond. ³A kik bolondok valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; ⁴Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben. ⁵Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. ⁶Éjjelkor pedig kiáltás lön: Ímhol jő a vőlegény! Jőjjetek elébe! ⁷Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat. ⁸A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. ⁹Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. ¹⁰Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó. ¹¹Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk. ¹²Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. ¹³Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő. ¹⁴Mert

épen úgy van ez, mint az az ember, a ki útra akarván kelni, elhívátá az ő szolgálait, és a miye volt, átadá nékik. ¹⁵És ada az egyiknek öt talentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra kele. ¹⁶Elmenvén pedig a ki az öt talentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt talentomot. ¹⁷Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt nyere. ¹⁸A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét. ¹⁹Sok idő múlva pedig megjőve ama szolgálknak ura, és számot vete velök. ²⁰És eljövén a ki az öt talentomot kapta vala, hoza más öt talentomot, mondván: Uram, öt talentomot adtál vala nékem; ímé más öt talentomot nyertem azokon. ²¹Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgál, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. ²²Eljövén pedig az is, a ki a két talentomot kapta vala, monda: Uram, két talentomot adtál volt nékem; ímé más két talentomot nyertem azokon. ²³Monda néki az ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgál, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. ²⁴Eljövén pedig az is, a ki az egy talentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem vetettél; ²⁵Azért félvén, elmentem és elástam a te talentomodat a földbe; ímé megvan a mi a tied. ²⁶Az ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest szolgál, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vettem, és ott is takarok, a hol nem vettem; ²⁷El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. ²⁸Vegyétek el azért tőle a talentomot, és adjátok annak, a kinek tíz talentoma van. ²⁹Mert mindenkinek, a kinek van, adatik, és megszaporttatik; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a miye van. ³⁰És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás. ³¹Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. ³²És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. ³³És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. ³⁴Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. ³⁵Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; ³⁶Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. ³⁷Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezétek, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? ³⁸És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? ³⁹Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? ⁴⁰És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben

megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtétek meg. ⁴¹Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettet. ⁴²Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúltam, és nem adtatok innom; ⁴³Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. ⁴⁴Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? ⁴⁵Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. ⁴⁶És ezek elmennek majd az örök gyötremre; az igazak pedig az örök életre.

26 És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az ő tanítványainak: ²Tudjátok, hogy két nap mulva a husvétnak ünnepe leszén, és az embernek Fia elárulatik, hogy megfeszíttessék. ³Akkor egybegyűlének a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, ⁴És tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfognak és megöljék. ⁵De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között. ⁶És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házában, ⁷Méne ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala. ⁸Látván pedig ezt az ő tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás? ⁹Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. ¹⁰Mikor pedig ezt észébe vette Jézus, monda nekik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. ¹¹Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. ¹²Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. ¹³Bizony mondom néktek: Valahol az egész világon prédikáltatik az evangéliom, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az ő emlékezetére. ¹⁴Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menvén, ¹⁵Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének néki harmincz ezüst pénzt. ¹⁶És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. ¹⁷A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a husvéti bárányt? ¹⁸Ő pedig monda: Menjetelek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a husvétot tanítványaimmal. ¹⁹És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta vala nekik; és elkészíték a husvéti bárányt. ²⁰Mikor pedig beestveledék, letelepszik vala a tizenkettővel, ²¹És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom néktek, ti közületek egy elárul engem. ²²És felettébb megszorodva, kezdék mindannyian

mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? ²³Ő pedig felevén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. ²⁵Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondad. ²⁶Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. ²⁷És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; ²⁸Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. ²⁹Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a mikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában. ³⁰És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. ³¹Akkor monda nekik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhjai. ³²De föltámadásom után elöttetek megyek majd Galileába. ³³Péter pedig felevén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. ³⁴Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. ³⁵Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok is. ³⁶Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. ³⁷És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezdé szomorkodni és gyötrődni. ³⁸Ekkor monda nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. ³⁹És egy kissé előre menve, arczra borula, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. ⁴⁰Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem!? ⁴¹Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. ⁴²Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom. ⁴³És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik. ⁴⁴És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván. ⁴⁵Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. ⁴⁶Keljetelek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul. ⁴⁷És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljőve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpaktól és a nép véneitől. ⁴⁸A ki pedig őt elárulja vala, jelt ada nekik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. ⁴⁹És mindjárt

Jézushoz lépven, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. ⁵⁰Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. ⁵¹És ímé egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét. ⁵²Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök. ⁵³Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? ⁵⁴De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? ⁵⁵Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem. ⁵⁶Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának. ⁵⁷Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz, a hol az írástudók és a vének egybegyültek vala. ⁵⁸Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgálkkal, hogy lássa a végét. ⁵⁹A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyosságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; ⁶⁰És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, ⁶¹Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt. ⁶²És fölkelvén a főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda tanúbizonyosságot tesznek ezek ellened? ⁶³Jézus pedig hallgat vala. És felevén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia? ⁶⁴Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbán, és eljöni az égnek felhőiben. ⁶⁵Ekkor a főpap megszagatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szóltok. Mi szükségünk van még bizonyosságokra? Ímé most hallottátok az ő káromlását. ⁶⁶Mit gondoltok? Azok pedig felevén mondának: Méltó a halálra. ⁶⁷Akkor szemébe köpdösének és arczul csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, ⁶⁸Mondván: Prófétáld meg nekünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged? ⁶⁹Péter pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. ⁷⁰Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. ⁷¹Mikor pedig kiméne a tornácra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala. ⁷²És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. ⁷³Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged. ⁷⁴Ekkor átkozódni és esküdözni kezdte, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. ⁷⁵És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén

onnan, keservesen síra.

27 Mikor pedig reggel lön, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt megöljék. ²És megkötözvén őt, elvivék, és átadák őt Poncius Pilátusnak a helytartónak. ³Akkor látván Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és a véneknek, ⁴Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. ⁵Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozik; és elmenvén felakasztá magát. ⁶A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. ⁷Tanácsot ülven pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. ⁸Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig. ⁹Ekkor teljesedik be a Jeremiás próféta mondása, a ki így szólott: És vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, a kit Izrael fiai részéről megbecsültek, ¹⁰És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. ¹¹Jézus pedig ott álla a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. ¹²És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele. ¹³Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonyosságot tesznek ellened? ¹⁴És nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elsodálkozék. ¹⁵Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. ¹⁶Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. ¹⁷Mikor azért egybegyülekezék monda nekik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak? ¹⁸Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe. ¹⁹A mint pedig ő az ítélőszékben ül vala, küldé ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatt. ²⁰A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. ²¹Felevén pedig a helytartó, monda nekik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig mondának: Barabbást. ²²Monda nekik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondának: Feszíttessék meg! ²³A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszíttessék meg! ²⁴Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véretől; ti lássátok! ²⁵És felevén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. ²⁶Akkor elbocsátá nekik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszíttessék. ²⁷Akkor a helytartó vitézei elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. ²⁸És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. ²⁹És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és

nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya! ³⁰És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. ³¹És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltöztették; és elvívék, hogy megfeszítsék őt. ³²Kifelé menve pedig találkoznak egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő keresztjét. ³³És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek, ³⁴Méreggel megegyített eczetet adának néki inni; és megízlelvén, nem akara inni. ³⁵Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztóznak az én ruháimon, és az én köntösömrre sorsot vetének. ³⁶És leülvén, ott őrzik vala őt. ³⁷És feje fölül illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. ³⁸Akkor megfeszíték vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől. ³⁹Az arramenők pedig szidalmazták vala őt, fejüket hajtogatván. ⁴⁰És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! ⁴¹Hasonlóképen a főpapok is csúfolódnak az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: ⁴²Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. ⁴³Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. ⁴⁴A kiket vele együtt feszíték meg, a latrok is ugyanazt hányják vala szemére. ⁴⁵Hat órától kezdve pedig sötétség lön mind az egész földön, kilencz óráig. ⁴⁶Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? ⁴⁷Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez. ⁴⁸És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszállra tűzvén, inni ad vala néki. ⁴⁹A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-e Illés, hogy megszabadítsa őt? ⁵⁰Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván, kiadá lelkét. ⁵¹És ímé a templom kárpítja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; ⁵²És a sírok megnyílnak, és sok elhúnyt szentnek teste föltámad. ⁵³És kijövé a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. ⁵⁴A százados pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! ⁵⁵Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követték Jézust, szolgálván néki; ⁵⁶Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és József anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. ⁵⁷Mikor pedig beesteledék, eljőve egy gazdag ember Arimathiából, név szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak; ⁵⁸Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. ⁵⁹És magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta

gyolcsba, ⁶⁰És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne. ⁶¹Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala. ⁶²Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyülenek a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, ⁶³Ezt mondván: Uram, emlékezzünk, hogy az a hitető még életében azt mondta volt: Harmadnapra föltámadok. ⁶⁴Parancsold meg azért, hogy őrizték a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. ⁶⁵Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjete, őriztessetek, a mint tudjátok. ⁶⁶Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

28A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. ²És ímé nagy földindulás lön; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. ³A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. ⁴Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak. ⁵Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. ⁶Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. ⁷És menjete gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek. ⁸És gyorsan eltávozván a sírtől félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak. ⁹Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. ¹⁰Akkor monda nékik Jézus: Ne féljete; menjete el, mondjátok meg az én atyámfiaimnak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátanak engem. ¹¹A mialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent a mi történt. ¹²És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, ¹³Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövé éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. ¹⁴És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. ¹⁵Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. ¹⁶A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a helyre, a hová Jézus rendelte vala őket. ¹⁷És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. ¹⁸És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. ¹⁹Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, ²⁰Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam

néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ
végezetéig. Ámen!

Márk

1A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliomának kezdete,
2A mint meg van írva a prófétáknál: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te útatad előtted; **3**Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit: **4**Előáll vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek kereszttségét a bűnöknek bocsánatára. **5**És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztelkedének mindnyájan ő általa a Jordán vízében, bűneikről vallást tévén. **6**János pedig teveszörruhát és dereka körül bőrvet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. **7**És prédikála, mondván: Utánam jő, a ki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíjját megoldjam. **8**En vízzel kereszteltelek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket. **9**És lön azokban a napokban, eljőve Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelték János által a Jordánban. **10**És azonnal feljövén a vízből, látá az egeket megnyilatkozni, és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani; **11**És szózat lön az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm. **12**És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. **13**És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki. **14**Minekután pedig János tömlöczbe vettetett, elméne Jézus Galileába, prédikálván az Isten országának evangéliomát, **15**És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjetek meg, és higyjetek az evangéliomban. **16**Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrást, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. **17**És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halászatok. **18**És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék őt. **19**És onnan egy kevéssé elébb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. **20**És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének. **21**És bemenének Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon bemenének a zsinagógába, tanít vala. **22**És elálmélkodának az ő tanításán, mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy mint az írástudók. **23**Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztátalan lélek volt, és felkiálta, **24**És monda: Ah! mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus?

Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. **25**És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. **26**És a tisztátalan lélek megszagatá őt, és fenszóval kiáltva, kiméne belőle. **27**És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek néki? **28**És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. **29**És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt. **30**A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának néki felőle. **31**És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik. **32**Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördögösöket; **33**És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. **34**És meggyógyíta sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiúze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. **35**Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék. **36**Simon pedig és a vele lévők utána sietének; **37**És a mikor megtalálák őt, mondának néki: Mindenki téged keres. **38**És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. **39**És prédikál vala azoknak zsinagógaiban, egész Galileában, és ördögöket űz vala. **40**És jöve hozzá egy bélpoklos, kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki: Ha akarod, megtisztíthatasz engem. **41**Jézus pedig könyörületességgel indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg. **42**És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozék tőle a poklosság és megtisztula. **43**És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldé őt, **44**És monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztulásodért, a mit Mózes parancsolt, bizonyosságul nékik. **45**Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba, hanem künn puszta helyeken vala, és mennek vala hozzá mindenfelől.

2Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. **2**És azonnal sokan összegyülekezének annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté

nékik az igét. ³És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, a kít négyen emelnek vala. ⁴És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt. ⁵Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattam néked a te bűneid. ⁶Valának pedig ott némely írástudók, a kik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: ⁷Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? ⁸És Jézus azonnal észrevevé az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? ⁹Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Megbocsáttattam néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? ¹⁰Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: ¹¹Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. ¹²Az pedig azonnal fölkele és felvévén nyoszolyáját, kiméne mindenki előttük; úgy hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! ¹³És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság megy vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. ¹⁴És a mikor továbbéne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki a vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt. ¹⁵És lön, a mikor ő ennek házában asztalhoz üle, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az ő tanítványaival; mert sokan valának, és követék őt. ¹⁶És a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik? ¹⁷És a mikor ezt hallja vala Jézus, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szükségök orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre. ¹⁸A János és a farizeusok tanítványai pedig bőjtölnek vala. Odamenének azért és mondának néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? ¹⁹Jézus pedig monda nékik: Avagy bőjtölhet-é a völegény násznépe, a míg velök van a völegény? A meddig a völegény velök van, nem bőjtölhetnek. ²⁰De jönnek majd napok, a mikor elvétetik tőlük a völegény, és akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. ²¹Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára; máskülönb a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. ²²És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni. ²³És lön, hogy szombatnapon a vetések közt megy vala által, és az ő tanítványai mentökben a kalászokat kezdék vala szaggatni. ²⁴Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, a mit nem szabad? ²⁵Ő pedig monda nékik: Soha sem olvastátok-é, mit mívelt Dávid, mikor megszűkült és megéhezett vala

társaival egybe? ²⁶Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? ²⁷És monda nékik: A szombat lön az emberért, nem az ember a szombatért. ²⁸Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.

3És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. ²És lesik vala őt, hogy meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák őt. ³Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre. ⁴Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. ⁵Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lön, mint a másik. ⁶Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy elveszítsék őt. ⁷Jézus pedig elméne tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából és Júdeából, ⁸És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket mivel vala, nagy sokasággal jövének ő hozzá. ⁹És megmondá tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt. ¹⁰Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanának, hogy illethessék őt. ¹¹A tisztátalan lelkek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltának, mondván: Te vagy az Istennek a Fia. ¹²Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. ¹³Azután felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének. ¹⁴És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, ¹⁵És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni: ¹⁶Simont, a kinek Péter nevet ada; ¹⁷És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet ada nékik, a mely azt teszi: mennydörgés fiai; ¹⁸És Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, ¹⁹És Iskáriótes Júdást, a ki el is árulta őt. ²⁰Azután haza térének. És ismét egybegyüle a sokaság, annyira, hogy még nem is ehetének. ²¹A mint az övéi ezt meghallák, eljövének, hogy megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán kívül van. ²²Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebúb van vele, és: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. ²³Ő pedig magához híván azokat, példázatokban monda nékik: Sátán miként tud Sátánt kiűzni? ²⁴És ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. ²⁵És ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. ²⁶És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van. ²⁷Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén annak házába, hanemha elébb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak házát. ²⁸Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek

fiainak, még a káromlások is mind, a melyekkel káromlanak: ²⁹De a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó; ³⁰Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztátalan lélek van benne. ³¹És megérkezének hozzá, hivattván őt. ³²Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künn keresnek téged. ³³Ő pedig felele nékik, mondván: Ki az én anyám vagy kik az én testvéreim? ³⁴Azután elnévén körülötte a körülötte ülökön, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim. ³⁵Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.

4 És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyüle ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépven, a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. ²És sokat tanítja vala őket példázatokban, és ezt mondja vala nékik tanításában: ³Halljátok: Ímé, a magvető kiméne vetni. ⁴És lön vetés közben, hogy némely az út mellé esék, és eljövén az égi madarak és megevék azt. ⁵Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. ⁶Mikor pedig fölkel a nap, elsüle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárad. ⁷Némely pedig a tövissek közé esék, és felnevedének a tövissek és megfojták azt, és nem ada gyümölcsöt. ⁸Némely pedig a jó földbe esék; és ad vala nevededő és bővölködő gyümölcsöt, és némely hoz vala harmincz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit. ⁹És monda nékik: A kinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁰Mikor pedig egyedül vala, megkérdezők őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. ¹¹Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenen, ¹²Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak. ¹³És monda nékik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot? ¹⁴A magvető az ígét hinti. ¹⁵Az útfélen valók pedig azok, a kiknek hintik az ígét, de mihelyest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe vetett ígét. ¹⁶És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, a kik mihelyest hallják az ígét, mindjárt örömmel fogadják, ¹⁷De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. ¹⁸A tövissek közé vetettek pedig azok, a kik az ígét hallják, ¹⁹De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az ígét, és gyümölcsstelen lesz. ²⁰A jó földbe vetettek pedig azok, a kik hallják az ígét és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, némely harmincz annyit, némely hatvan annyit, némely száz annyit. ²¹És monda nékik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? ²²Mert nincs semmi rejtett dolog, a mi meg ne

jelentetnék; és semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánossá jusson. ²³Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. ²⁴És monda nékik: Megjegyezzétek, a mit hallotok: A milyen nagy néktek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, a kik halljátok. ²⁵Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mi je van. ²⁶És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. ²⁷És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. ²⁸Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászbán. ²⁹Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett. ³⁰És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? ³¹A mustármaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, ³²És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak. ³³És sok ilyen példázatban hirdeti vala nékik az ígét, úgy a mint megérthetik vala. ³⁴Példázat nélkül pedig nem szól vala nékik; maguk közt azonban a tanítványoknak mindent megmagyaráz vala. ³⁵Azután monda nékik azon a napon, a mint este lön: Menjünk át a túlsó partra. ³⁶Elbocsátván azért a sokaságot, elvívék őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának vele. ³⁷Akkor nagy szélvihar támad, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelek. ³⁸Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkeltek őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? ³⁹És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lön nagy csendesség. ⁴⁰És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? ⁴¹És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?

5 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadareusok földére. ²És a mint a hajóból kiméne, azonnal elébe méne egy ember a sírboltokból, a kiből tisztátalan lélek volt, ³A kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötöni. ⁴Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. ⁵És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva. ⁶Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borula, ⁷És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem. ⁸(Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztátalan lélek, ez emberből.) ⁹És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk. ¹⁰És igen kéré őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. ¹¹Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala. ¹²És az ördögök kéri vala őt mindnyájan,

mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. ¹³És Jézus azonnal megengedé nekik. A tisztátalan lelkek pedig kijövén, bemenének a disznókba; és a nyáj a meredékről a tengerbe rohana. Valának pedig mintegy kétezeren; és belefűlának a tengerbe. ¹⁴A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi az, a mi történt. ¹⁵És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördögös ott ül, fel van öltözködve és eszénél van, az, a kiben a légió volt; és megfélemlének. ¹⁶A kik pedig látták, elbeszélék nekik, hogy mi történt vala az ördögössel, és a disznókkal. ¹⁷És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. ¹⁸Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördögös kéré őt, hogy vele lehessen. ¹⁹De Jézus nem engedé meg neki, hanem monda neki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. ²⁰El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkoznak. ²¹És mikor ismét általment Jézus a hajón a tulsó partra, nagy sokaság gyűle ő hozzá; és vala a tenger mellett. ²²És ímé, eljőve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, ²³És igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. ²⁴El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt. ²⁵És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, ²⁶És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, ²⁷Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátulról kerülve, illetve annak ruháját. ²⁸Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok. ²⁹És vérenek forrása azonnal kiszárad és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. ³⁰Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illetve az én ruháimat? ³¹És mondának neki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetve engem? ³²És körüléve, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte. ³³Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és elébe borula, és elmonda neki mindent igazán. ³⁴Ő pedig monda neki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból. ³⁵Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert? ³⁶Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higj. ³⁷És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérenek. ³⁸És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok sírátkozót és jajgatót. ³⁹És bemenvén, monda nekik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. ⁴⁰És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. ⁴¹És megfogván

a gyermeknek kezét, monda neki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl. ⁴²És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy csodálkozással csodálkoznak. ⁴³Ő pedig erősen megparancsolá nekik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

6És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék őt az ő tanítványai. ²És a mint eljött vala a szombat, tanítani kezdé a zsinagógában; és sokan, a kik őt hallák, elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi neki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek általa? ³Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsnak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotrátkoznak vala ő benne. ⁴Jézus pedig monda nekik: Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában. ⁵Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájuk vetvén kezeit. ⁶És csodálkozik vala azoknak hitelenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván. ⁷Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nekik hatalmat a tisztátalan lelkeken. ⁸És megparancsolá nekik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálczán kívül; se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben; ⁹Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. ¹⁰És monda nekik: A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. ¹¹A kik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyosságul ő ellenök. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. ¹²Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy térjenek meg. ¹³És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala. ¹⁴És meghallá ezeket Heródes király (mert nyilvánvalóvá lön az ő neve) és monda: Keresztelő János támadt fel a halálból és azért működnek benne ez erők. ¹⁵Némelyek azt mondják vala, hogy Illés ő; mások meg azt mondják vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül. ¹⁶Heródes pedig ezeket hallván, monda: A kinek én fejét vétetem, az a János ez; ő támadt fel a halálból. ¹⁷Mert maga Heródes fogatta el és vettette vala börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérenek felesége miatt, mivelhogy azt vette vala feleségül. ¹⁸Mert János azt monda Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével élned. ¹⁹Heródiás pedig ólalkodik vala utána, és meg akarja vala őt ölni; de nem teheté. ²⁰Mert Heródes fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt, és oltalmazá őt; és ráhallgatván, sok dologban követi, és örömet hallgatja vala őt. ²¹De egy alkalmas nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala, ²²És ennek a Heródiásnak a leánya beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a vendégeknek, monda a király a leánynak: Kérj tőlem,

a mit akarsz, és megadom néked. ²³És megesküvék néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még ha országom felét is. ²⁴Az pedig kimenvén, monda az ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Keresztelő János fejét. ²⁵És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kéré őt mondván: Akarom, hogy mindjárt add ide nékem a Keresztelő János fejét egy tálban. ²⁶A király pedig noha igen megszorodék, esküje és a vendégek miatt nem akará őt elutasítani. ²⁷És azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét. ²⁸Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozá a fejét egy tálban és adá a leánynak; a leány pedig az anyjának adá azt. ²⁹A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották vala, eljövének, és elvivék a testét, és sírba tevék. ³⁰És az apostolok összegyülekezének Jézushoz, és elbeszélének néki mindent, azt is, a miket cselekedtek, azt is, a miket tanítottak vala. ³¹Ő pedig monda nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjete meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. ³²És elmenének hajón egy puszta helyre csupán ő magok. ³³A sokaság pedig meglátá őket, a mint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá gyülekezének. ³⁴És kimenvén Jézus nagy sokaságot látá, és megszáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani. ³⁵Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai mondának: Puszta ez a hely, és immár nagy idő van: ³⁶Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak kenyeret; mert nincs mit enniök. ³⁷Ő pedig felelvén, monda nékik: Adjatok nékik ti enniök. És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-e kétszáz pénz árú kenyeret, hogy enni adjunk nékik? ³⁸Ő pedig monda nékik: Hány kenyeretek van? Menjete meg. És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. ³⁹És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pászitra. ⁴⁰Letelepedének azért szakaszonként, százával és ötvenével. ⁴¹Ő pedig vette vala az öt kenyeret és a két halat, és az égre tekintvén, hálákat ada; és megszégé a kenyeret és adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztá mindnyájok között. ⁴²Evének azért mindnyájan, és megelégedének; ⁴³És maradékot is szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. ⁴⁴A kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren valának férfiak. ⁴⁵És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. ⁴⁶Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne a hegyre imádkozni. ⁴⁷És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén vala, ő pedig egymaga a szárazon. ⁴⁸És látá őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velök; és az éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük. ⁴⁹Azok pedig látván őt a tengeren járnit, kísértetnek vélték, és felkiáltának; ⁵⁰Mert mindnyájan látják vala őt és megrémülének. De ő azonnal megszólítá őket, és monda nékik: Bízatok; én vagyok, ne féljete. ⁵¹Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig magukban szerfölött álmélkodnak és csodálkoznak vala. ⁵²Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök meg vala keményedve. ⁵³És átkelve, eljutának a Genezáret földére, és kikötének. ⁵⁴De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, ⁵⁵És azt az egész környéket befutván, kezdék a betegeket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. ⁵⁶És a hová bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letevék a piacokon, és kéri vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7 És hozzá gyülének a farizeusok és némelyek az írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek vala. ²És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, panaszkodának. ³Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelkezését követve, nem esznek, hanemha kezöket erősen megmossák; ⁴És piacról jöven sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van, a minek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedények és nyoszolyáknak megmosását. ⁵Azután megkérdeék őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelkezése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? ⁶Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövendölt felöletek, képmutatók fölöl Ésaías próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem. ⁷Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. ⁸Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelkezését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. ⁹És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelkezését tartjátok meg. ¹⁰Mert Mózes azt mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg. ¹¹Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnélek: ¹²Úgy már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót tegyen, ¹³Eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelkezetekkel, a melyet rendeltetek; és sok efféle is cselekesztek. ¹⁴És előszólván az egész sokaságot, monda nékik: Hallgassatok reám mindnyájan és értséte meg: ¹⁵Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi bemenvén ő belé, megfertőzteti őt; hanem a mik belöle jönnek ki, azok fertőztetik meg az embert. ¹⁶Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁷És mikor házba ment vala be a sokaság közül, megkérdeék őt tanítványai a példázat fölöl. ¹⁸És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok-e? Nem értitek-e, hogy a mi kívülről megy az emberbe, semmi sem fertőztetheti meg őt? ¹⁹Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyékszékbe kerül, a mely minden eledelt megtisztít. ²⁰Monda továbbá: A mi az emberből jö ki, az fertőzteti meg az embert. ²¹Mert onnan belölről, az emberek szívéből

származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznságok, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. ¹⁴De gyilkosságok, ²²Lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokságok, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. ¹⁴De szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. ¹⁵És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, ²³Mind ezek a gonoszságok belőlől jönnek ki, és megfertőztetik a földet. ¹⁵És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, ²³Mind ezek a gonoszságok belőlől jönnek ki, és megfertőztetik a földet. ¹⁶Ekkor egymás között tanakodván, mondanak: Nincs kenyereink. ¹⁷Jézus pedig észrevéven ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, de nem titkolható el magát. ²⁵Mert hallván fölöle egy asszony, a kinek leányában tisztátalan lélek vala, eljőve és lábaihoz borula. ²⁶Ez az asszony pedig pogány vala síro-fenicziai származású. És kéré őt, hogy úzze ki az ő leányából az ördögöt. ²⁷Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. ²⁸Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból. ²⁹Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból. ³⁰És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon fekvék. ³¹Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídón határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. ³²És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kéri vala őt, hogy vesse reá kezét. ³³Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülebe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét, ³⁴És föltekintvén az égre, fohászzkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. ³⁵És azonnal megnyilatkoznak annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. ³⁶És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. ³⁷És szerfelett álmélgodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélökké.

8Azokban a napokban, mivelhogy fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: ²Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök; ³És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünnen jöttek. ⁴Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérral itt e pusztában? ⁵És megkérde őket: Hány kenyereket van? Azok pedig mondanak: Hét. ⁶Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eléjök tegyék. És a sokaság elé tévék. ⁷Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván monda, hogy tegyék eléjök azokat is. ⁸Évének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. ⁹Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. ¹⁰És azonnal a hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. ¹¹És kijövének a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísértsek őt. ¹²Ő pedig lelkében felfohászzkodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom néktek: Nem adatik jel ennek a nemzetségnek. ¹³És ott hagyván

9Azután monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. ²És hat nap múlva magához vevé Jézus

Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; ³És a ruhája fényes lön, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet. ⁴És megjelenék nékik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal. ⁵Péter pedig megszólalván monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni: csináljunk azért három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. ⁶De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémült. ⁷És felhő támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok. ⁸És mikor nagyhirtelen körültekintének, senkit sem látának többé maguk körül, egyedül a Jézust. ⁹Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halálból feltámad. ¹⁰És ezt a szót megtarták magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni? ¹¹És megkérdezék őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönie? ¹²Ő pedig felevén, monda nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít mindent; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie? ¹³De mondom néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van írva ő felele. ¹⁴És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta körülöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek vala. ¹⁵És az egész sokaság meglátván őt, azonnal elálmélkodék, és hozzásietvén köszönté őt. ¹⁶Ő pedig megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? ¹⁷És felevén egy a sokaságból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van. ¹⁸És a hol csak előfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékot túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy úzzék ki azt, de nem tudták. ¹⁹Ő pedig felevén néki, monda: Óh hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám. ²⁰És hozzá vívék azt; és mihelyt ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatá azt; és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala. ²¹És megkérdezé az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta. ²²És gyakorta veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén rajtunk. ²³Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. ²⁴A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitelenségemnek. ²⁵Jézus pedig mikor látta vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztátalan lelket, mondván néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! ²⁶És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lön, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt. ²⁷Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele. ²⁸Mikor pedig bement vala a házba, tanítványai megkérdezék őt külön: Mi miért nem űzhettük ki azt? ²⁹Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel. ³⁰És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akará, hogy valaki megtudja. ³¹Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra feltámad. ³²De ők nem értik vala e mondást, és félték őt megkérdezni. ³³És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? ³⁴De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb? ³⁵És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja. ³⁶És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nékik: ³⁷A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. ³⁸János pedig felele néki, mondván: Mester, látánk valakit, a ki a te neveddel ördögöket űz, a ki nem követ minket; és eltítók őt, mivelhogy nem követ minket. ³⁹Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, a ki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. ⁴⁰Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. ⁴¹Mert a ki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszi az ő jutalmát. ⁴²A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. ⁴³És ha megbotránkoztat téged a te kezéd, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. ⁴⁴A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. ⁴⁵És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. ⁴⁶A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. ⁴⁷És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt: jobb néked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. ⁴⁸A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. ⁴⁹Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg. ⁵⁰Jó a só: de ha a só ízét veszi, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.

10Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság gyűl vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala őket. ²És a farizeusok hozzámenvén megkérdezék tőle, ha szabad-é férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén őt. ³Ő pedig felevén, monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? ⁴Ők pedig mondanak: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk, és elváljunk. ⁵És Jézus felevén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancsolatot; ⁶De a teremtés kezdete óta férfivá és asszonnyá teremté őket az Isten. ⁷Annakokáért elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez, ⁸És lesznek ketten egy testté! Azért többé

nem két, hanem egy test. ⁹Annakokáért a mit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsza. ¹⁰És odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezték őt e dolog felől. ¹¹Ő pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. ¹²Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el. ¹³Ekkor gyermekeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozzák. ¹⁴Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. ¹⁵Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen sem megy be abba. ¹⁶Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldá őket. ¹⁷És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvé az előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem? ¹⁸Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. ¹⁹A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonytságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed atyádat és anyádat. ²⁰Az pedig felevén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. ²¹Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonedat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztest. ²²Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. ²³Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! ²⁴A tanítványok pedig álmétködnének az ő beszédén; de Jézus ismét felevén, monda nékik: Gyermekeim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni! ²⁵Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. ²⁶Azok pedig még inkább álmétködnének vala, mondván magok között: Kicsoda idvezülhet tehát? ²⁷Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges. ²⁸És Péter kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. ²⁹Jézus pedig felevén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliomért. ³⁰A ki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövő világon pedig örök életet. ³¹Sok első pedig lesznek utolsó, és sok utolsó első. ³²Útban valának pedig Jeruzsálembe menve fel; és előttök megy vala Jézus, ők pedig álmétködnének, és követvén őt, félnek vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vevén, kezdé nékik szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnék, ³³mondván: Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt;

³⁴És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad. ³⁵És hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk, tedd meg nékünk. ³⁶Ő pedig monda nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? ³⁷Azok pedig mondanak néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségben. ³⁸Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom; és megkeresztelkedhetek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? ³⁹Azok pedig mondanak néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom, megiszszátok, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; ⁴⁰De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítettett. ⁴¹És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezének Jakabra és Jánosra. ⁴²Jézus pedig magához szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettök, és az ő nagyaik hatalmaskodnak rajtuk. ⁴³De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; ⁴⁴És a ki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen: ⁴⁵Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. ⁴⁶És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván. ⁴⁷És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezdé kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁸És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁹Akkor Jézus megállván, monda, hogy hívják elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív tégedet. ⁵⁰Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. ⁵¹És felevén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. ⁵²Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemévilága, és követi vala Jézust az úton.

11És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elkülde kettőt tanítványai közül, ²És monda nékik: Eredjétek abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide. ³És ha valaki azt mondja néktek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. ⁴Elmenének azért és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldák azt. ⁵Az ott állók közül pedig némelyek mondanak nékik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vemhet? ⁶Ők pedig felelének nékik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. ⁷És oda vivék a vemhet Jézushoz,

és ráveték felső ruháikat; ő pedig felüle reá. ⁸Sokan pedig felső ruháikat az útra terítették, mások pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az útra hányják vala. ⁹A kik pedig előtte menének, és a kik követék, kiáltának, mondván: Hozsánna! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! ¹⁰Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban! ¹¹És beméne Jézus Jeruzsálembe, és a templomba; és mindent körülnézván, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. ¹²És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. ¹³És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem találá; mert nem vala fügeérésnek ideje. ¹⁴Akkor felelvén Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. ¹⁵És Jeruzsálembe érkezének. És Jézus bemenvén a templomba, kezdé kiüzni azokat, a kik a templomban árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárúsok székeit pedig felforgatá; ¹⁶És nem engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. ¹⁷És tanít vala, mondván nékik: Nincsen-é megírva: Az én házam imádság házának neveztetik minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. ¹⁸És meghallák az írástudók és a főpapok, és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmélkodik vala az ő tanításán. ¹⁹És mikor beestveledék, kiméne a városból. ²⁰Reggel pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefagyökereitől kiszáradott. ²¹És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester nézd, a fügefafa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. ²²És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. ²³Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. ²⁴Azért mondom néktek: A mit könyörgéstegekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek. ²⁵És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panasztok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. ²⁶Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. ²⁷És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor pedig ő a templomban körüljárá, hozzámennék vala a főpapok és az írástudók és a vének. ²⁸És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd? ²⁹Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, és feleljetek meg nékem, akkor megmondom néktek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: ³⁰A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? feleljetek nékem. ³¹Azok pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? ³²Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, - félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta vala. ³³Felelvén tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelvén, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

12És kezdé nékik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvevé gyepűvel, és sajtót ása, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. ²És a maga idejében szolgát küldé a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. ³Azok pedig megfogván azt, megverék, és üresen küldék vissza. ⁴És ismét küldé hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kövel dobálván meg, fejét betörék, és gyalázzattal illetve, visszaküldék. ⁵És ismét másikat küldé; ezt pedig megölelék: és sok másokat; némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén. ⁶Mint ahogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára azt is elküldé hozzájuk, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsmélni. ⁷Azok a munkások azonban ezt mondák magok között: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. ⁸És megfogván azt, megölelék, és a szőlőn kívül veték. ⁹Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. ¹⁰Ezt az írást sem olvastátok-é? A mely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé. ¹¹Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt. ¹²És igyekeznek vala őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének. ¹³És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszédben. ¹⁴Azok pedig odamenvén, mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk? ¹⁵Ő pedig ismervén az ő képmutatásukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hogy lássam. ¹⁶Azok pedig hozának. És monda nékik: Kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának néki: A Császáré. ¹⁷És felelvén Jézus, monda nékik: Adjátok meg a mi a Császáré, a Császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És elálmélkodának ő rajta. ¹⁸És jövének hozzá Sadduceusok, a kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdézék őt, mondván: ¹⁹Mester, Mózes azt írta nekünk, hogy ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő feleségét vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot a fitestvérenek. ²⁰Heten valának tehát fitestvérek. És az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagyta. ²¹És a második elvevé az asszonyt, de meghala, és magot ő sem hagyta: a harmadik is hasonlóképen; ²²És mind a hét elvevé azt, és magot nem hagyának. Legutoljára meghalt az asszony is. ²³A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert mind a hétnek a felesége volt. ²⁴Jézus pedig felelvén, monda nékik: Avagy nem azért tévelyegtek-é, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát? ²⁵Mert mikor a halálból feltámadnak,

sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben. ²⁶A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-é a Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi módon szólott néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. ²⁷Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen tévelyegtek. ²⁸Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, a ki az ő vetekedésöket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelele nékik, megkérdezte tőle: Melyik az első minden parancsolatok között? ²⁹Jézus pedig felele néki: Minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. ³⁰Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. ³¹A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. ³²Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. ³³És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál. ³⁴Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdezni. ³⁵És felele Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia? ³⁶Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. ³⁷Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örömet hallgatja vala őt. ³⁸Ő pedig monda nékik az ő tanításában: Örökdedtek az írástudóktól, a kik örömet járnak hosszú köntösökben és szeretik a piacokon való köszöntéseket. ³⁹És a gyülekezetekben az elölüléseket, és a lakomákon a főhelyeket: ⁴⁰A kik az özvegyeknek házat főlemésztik és színből hosszan imádkoznak, ezek súlyosabb ítélet alá esnek. ⁴¹És leülvén Jézus a templom perseyliben, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. ⁴²És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele. ⁴³Akkor előszólván tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. ⁴⁴Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, a mije csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.

13Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! ²Jézus pedig felelvén, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, a mely le nem romboltatik. ³Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom átellenében, megkérdezik őt magukban Péter, Jakab, János és András: ⁴Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek; és mi [lesz] a jel, a mikor mindezek beteljesednek?

⁵Jézus pedig felelvén nékik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. ⁶Mert sokan jönnek majd az én nevemben, a kik azt mondják: Én vagyok: és sokakat elhitetnek. ⁷Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüljete, mert meg kell lenniök; de [ez] még nem a vég. ⁸Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. ⁹Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyságul ő nékik. ¹⁰De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogányok között. ¹¹Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik szólotok, hanem a Szent Lélek. ¹²Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket. ¹³És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megmarad, az megtartatik. ¹⁴Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szólott, ott állani, a hol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; ¹⁵A háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen; ¹⁶És a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye. ¹⁷Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. ¹⁸Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen. ¹⁹Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, a milyenek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtet, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. ²⁰És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. ²¹Ha pedig akkor ezt mondja néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, [még] a választottakat is. ²³Ti pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek mindent. ²⁴De azokban a napokban, azután a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, ²⁵És az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. ²⁶És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. ²⁷És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. ²⁸A fügefáról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. ²⁹Azonképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. ³⁰Bizony mondom néktek, hogy el nem múlik ez a nemzetség, a míg meg nem lesznek mindezek. ³¹Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak. ³²Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem

a Fiú, hanem csak az Atya. ³³Figyeljete, vigyázatok és imádkoztatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő. ³⁴Úgy mint az az ember, a ki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. ³⁵Vigyázatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjféltkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? ³⁶Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. ³⁷A miket pedig néktek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázatok!

14Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók tanakodnak vala, hogy családsággal mimódon fogják meg és öljék meg őt. ²Mert azt mondják vala: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. ³Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a mint asztalhoz üle, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté [azt] az ő fejére. ⁴Némelyek pedig háborognak vala magok között és mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? ⁵Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. ⁶Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. ⁷Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek mindenkor veletek. ⁸Ő a mi töle telt, azt tevő: előre megkente az én testemet a temetésre. ⁹Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. ¹⁰Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elméne a főpapokhoz, hogy őt azoknak elárulja. ¹¹Azok pedig, a mint meghallák, örvendezének, és ígérék, hogy pénzt adnak néki. Ő pedig keresi vala, mimódon árulhatná el őt jó alkalommal. ¹²És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti bárányt? ¹³Akkor elküldte kettőt az ő tanítványai közül, és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jő előtökbe, a ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, ¹⁴És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdi: hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? ¹⁵És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk. ¹⁶Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt. ¹⁷Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel. ¹⁸És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus: Bizony mondom néktek, egy közületek elárul engem, a ki velem eszik. ¹⁹Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én? ²⁰Ő pedig felelvén, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, a ki velem együtt márt a tálba. ²¹Az embernek Fia jóllehet elmegy,

a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna. ²²És mikor ők evének, vevén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. ²³És vevén a poharat, [és] hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan; ²⁴És monda nékik: Ez az én vérem, az új szövetség [vére,] a mely sokakért kiontatik. ²⁵Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában. ²⁶És dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére. ²⁷És monda nékik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. ²⁸De feltámadásom után előttetek fogok felmenni Galileába. ²⁹Péter pedig monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem. ³⁰És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem. ³¹Ő pedig annál inkább erősíti vala: Ha veled együtt kell is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többiek is. ³²És menének ama helyre, a melynek Gecsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a míg imádkozom. ³³És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezdte rettegni és gyötrődni; ³⁴És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázatok. ³⁵És egy kevéssé előre menvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, múltjék el töle ez az óra; ³⁶És monda: Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom [legyen meg,] hanem a tied. ³⁷Azután visszatére és aluva találá őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? ³⁸Vigyázatok és imádkoztatok, hogy kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen. ³⁹És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólván. ⁴⁰A mikor pedig visszatére, ismét aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala, és nem tudták mit feleljenek néki. ⁴¹Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; ímé az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. ⁴²Keljetek föl, menjünk: ímé elközelgett, a ki engem elárul. ⁴³És mindjárt még mikor ő szól vala, eljőve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. ⁴⁴Az ő elárulója pedig jelt ada nékik, mondván: A kit megcsókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. ⁴⁵És odajutván, azonnal hozzáméne, és monda: Mester! Mester! és megcsókolá őt. ⁴⁶Azok pedig ráveték kezeiket, és megfogák őt. ⁴⁷De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgáljához csapa, és levágá annak fülét. ⁴⁸Jézus pedig felelvén, monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reám fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjátok engem?! ⁴⁹Naponta nálatok valék, a templomban tanítva, és nem fogtatok meg engem; de [szükség,] hogy az írások beteljesedjenek.

⁵⁰Akkor elhagyván őt, mindnyájan elfutának. ⁵¹Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. ⁵²De ő ott hagyva az ingét, meztelenül elszalada tőlük. ⁵³És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindnyájan a főpapok, a vének és az írástudók. ⁵⁴Péter pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig: és ott üle a szolgálkkal, és melegszik vala a tűznél. ⁵⁵A főpapok pedig és az egész tanács bizonyosságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találnak vala. ⁵⁶Mert sokan tesznek vala [ugyan] hamis tanúbizonyosságot ellene, de a bizonyosságtételek nem valának megegyezők. ⁵⁷És némelyek fölkelének és hamis tanúbizonyosságot tőnek ellene, mondván: ⁵⁸Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, a mely nem kézzel csináltatott. ⁵⁹De még így sem vala egyező az ő bizonyosságtételük. ⁶⁰Akkor a főpap odaállván a középre, megkérde Jézust, mondván: Semmit sem felelsz-e? Miféle bizonyosságot tesznek ezek te ellened? ⁶¹Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. Ismét megkérdezé őt a főpap, és monda néki: Te vagy-e a Krisztus, az áldott [Isten] Fia? ⁶²Jézus pedig monda: Én vagyok. És meglátjátok majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbán, és eljöni az ég felhőivel. ⁶³A főpap pedig megszagatván ruháit, monda: Mi szükségünk van még tanúkra? ⁶⁴Hallátok a káromlást. Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindnyájan. ⁶⁵És kezdék őt némelyek köpdösni, és az ő orcáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki: Próféta! A szolgálk pedig arczul csapdossák vala őt. ⁶⁶A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közül; ⁶⁷És meglátván Pétert, a mint melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valál! ⁶⁸Ő pedig megtagadá, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornácra; és a kakas megszólala. ⁶⁹A szolgáló pedig meglátva őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez közülök való. ⁷⁰Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek: Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszéded [is] hasonló. ⁷¹Ő pedig kezdé átkozódni és esküdni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek. ⁷²És másodsor szólá a kakas. És Péternek eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakada.

15 És mindjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megkötözvén Jézust, elvivék és átadák Pilátusnak. ²És megkérde őt Pilátus: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelvén, monda néki: Te mondod. ³És erősen vádolják vala őt a főpapok. ⁴Pilátus pedig ismét megkérde őt, mondván: Semmit sem felelsz-e? Ímé, mennyi tanúbizonyosságot szólnak ellened! ⁵Jézus pedig semmit sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozék. ⁶Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nékik, a kit épen óhajtanak. ⁷Vala pedig egy Barabbás

nevű, megkötöztetve ama lázadókkal együtt, a kik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. ⁸És a sokaság kiáltván, kezdé kérni [Pilátust] arra, a mit mindenkor megtesz vala nékik. ⁹Pilátus pedig felele nékik, mondván: Akarjátok-e, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? ¹⁰Mert tudja vala, hogy irígységből adták őt kézbe a főpapok. ¹¹A főpapok azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. ¹²Pilátus pedig felelvén, ismét monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, a kit a zsidók királyának mondotok? ¹³És azok ismét kiáltának: Feszítsd meg őt! ¹⁴Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! ¹⁵Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátá nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszítsék. ¹⁶A vitézek pedig elvivék őt az udvar belső részébe, a mi az őrház; és összehívák az egész csapatot. ¹⁷És bíborba öltözteték őt, és tövisből font koszorút tevének a fejére, ¹⁸És elkezdék őt köszönteni: Üdvöz légy, zsidók királya! ¹⁹És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala őt, és káromlást mondván: ²⁰Mikor pedig kicsúfolták őt, levették róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözteték; és kivivék őt, hogy megfeszítsék. ²¹És kényszerítének egy mellettök elmenőt, bizonyos czirénei Simont, a ki a mezőről jő vala, Alekszándernak és Rufusnak az atyját, hogy vigye az ő keresztjét. ²²És vivék őt a Golgotha [nevű] helyre, a mely megmagyarázva annyira, mint: koponya helye. ²³És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. ²⁴És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén azokra, ki mit kapjon. ²⁵Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt. ²⁶Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya. ²⁷Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet bal keze felől. ²⁸És beteljesedék az írás, a mely [azt] mondja: És a bűnösök közé számláltaték. ²⁹Az arra menők pedig szidalmazták vala őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépítet; ³⁰Szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! ³¹Hasonlóképen pedig a főpapok is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani. ³²A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták vala őt. ³³Mikor pedig hat óra lőn, sötétség támadá az egész földön kilencz óráig. ³⁴És kilencz órakor fennszóval kiáltá Jézus mondván: Előí, Előí! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyira, mint: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? ³⁵Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondanak: Ímé Illést hívja. ³⁶Egy ember pedig odafutamodék és egy szivacsot megtöltvén eczettel és azt nádszállra tűzvén, inni ada néki, mondván: Hagyjátok el, lássuk, ha eljő-e Illés, hogy levegye őt. ³⁷Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. ³⁸És a templom kárpítja föletől aljáig ketté hasada. ³⁹Látván pedig a százados, a ki vele átellenben áll vala, hogy ekként

kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! ⁴⁰Valának pedig asszonyok is, a kik távolról nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé, ⁴¹A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálembe. ⁴²És mikor immár este lön, mivelhogy péntek vala, azaz szombat előtt való nap, ⁴³Eljöve az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, a ki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kéré Jézusnak testét. ⁴⁴Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost, megkérde tőle, ha régen halt-é meg? ⁴⁵És megtudván a századostól, odaajándékozá a testet Józsefnek. ⁴⁶Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé egy sírboltba, a mely kősziklából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. ⁴⁷Mária Magdaléna pedig és Mária, a Józse [anyja,] nézik vala, hová helyezék.

és üle az Istennek jobbára. ²⁰Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

16Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab [anyja], és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. ²És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltekor. ³És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról? ⁴És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. ⁵És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. ⁶Az pedig monda nekik: Ne féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszítettet; föltámadott, nincsen itt; ímé a hely, a hová őt helyezék. ⁷De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, a mint megmondotta néktek. ⁸És nagyhamar kijövé, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala. ⁹Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt üzött vala ki. ¹⁰Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának [és] keseregnek és sírnak vala. ¹¹Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta vala, nem hívék. ¹²Ezután pedig közülök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. ¹³Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek sem hívének. ¹⁴Azután, mikor asztalnál ülnek vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitelenségöket és keményszívűségöket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hívének, ¹⁵És monda nekik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtésnek. ¹⁶A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik. ¹⁷Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. ¹⁸Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. ¹⁹Az Úr azért, minekutána szólott vala nekik, felviteték a mennybe,

Lukács

1Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek,
2A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdtől fogva szemtanúk és szolgálói voltak az ígének: **3**Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, **4**Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre tanítottál. **5**Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet. **6**És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetetlenül jártak. **7**És nem volt nékik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten [immár] idős emberek valának. **8**Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt, **9**A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó illatot gerjessen. **10**És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején; **11**Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől. **12**És láttára megrettene Zakariás, és félelem szállá meg őt. **13**Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. **14**És léssen tenéked örömdre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén; **15**Mert nagy léssen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. **16**És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. **17**És ez [Ő] előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet. **18**És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem [is] igen idős. **19**És felelvén az angyal, monda néki: Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldtettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked. **20**És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben. **21**A nép pedig várja vala Zakariást, és csodálkozáék, hogy a templomban késik. **22**És kijövén, nem szólhata nékik; eszökbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő [csak] integetett nékik, és néma maradt. **23**És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne háza. **24**E napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtözék őt hónapig, mondván: **25**Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben [reám] tekinte, hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között. **26**A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábrriel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret, **27**Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária. **28**És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. **29**Az pedig látván, megdöbbene az ő beszédén, és elgondolkodék, [hogy] micsoda köszöntés ez?! **30**És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. **31**És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. **32**Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; **33**És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen! **34**Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? **35**És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának. **36**És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez [már] a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak: **37**Mert az Istennél semmi sem lehetetlen. **38**Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal. **39**Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe, Júdának városába; **40**És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. **41**És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel; **42**És fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse. **43**És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám? **44**Mert ímé, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örvendéssel kezdte repesni az én méhedben. **45**És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott. **46**Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, **47**És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. **48**Mert reá tekintett az ő szolgáló

leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek. ⁴⁹Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! ⁵⁰És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre [vagyon] azokon, a kik őt félik. ⁵¹Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. ⁵²Hatalmasokat dönté le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. ⁵³Éhezöket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. ⁵⁴Felvevé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. ⁵⁵(A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké! ⁵⁶Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére. ⁵⁷Erzsébet pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat. ⁵⁸És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. ⁵⁹És lön nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéről Zakariásnak akarák őt nevezni. ⁶⁰És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek. ⁶¹És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. ⁶²És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni? ⁶³Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkozána mindnyájan. ⁶⁴És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent. ⁶⁵És félelem szállott minden ő szomszédaira; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e dolgok. ⁶⁶És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. ⁶⁷És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkal, és prófétála mondván: ⁶⁸Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét, ⁶⁹És felemelte az üdvösségnek szarvát nekünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, ⁷⁰A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, ⁷¹Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik minket gyűlölnek; ⁷²Hogy irgalmasságot cselekedék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, ⁷³Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy ő megadja nekünk, ⁷⁴Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki. ⁷⁵Szentségben és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. ⁷⁶Te pedig kis gyermek, a magasságos [Isten] prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; ⁷⁷És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában. ⁷⁸A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, ⁷⁹Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára! ⁸⁰A kis gyermek pedig nevededik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2 És lön azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat

adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék. ²Ez az összeírás először akkor történt, mikor Siriában Czirénius volt a helytartó. ³Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. ⁴Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; ⁵Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett betelének az ő szülésének napjai. ⁶És lön, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai. ⁷És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nekik helyök a vendégfogadó háznál. ⁸Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. ⁹És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. ¹⁰És monda az angyal nekik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen: ¹¹Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. ¹²Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. ¹³És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: ¹⁴Dicsőség a magasságos [mennyek]ben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! ¹⁵És lön, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nekünk. ¹⁶Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. ¹⁷És ezt látván, elhirdeték, a mi nekik a gyermek felől mondatott vala. ¹⁸És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozána azokon, a miket a pásztorok nekik mondatottak. ¹⁹Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. ²⁰A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nekik megmondatott. ²¹És mikor betölt a nyolcz nap, elvették a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. ²²Mikor pedig betöltek [Mária] tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvívék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. ²³(A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék), ²⁴És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat. ²⁵És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta. ²⁶És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. ²⁷És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevívék szülői, hogy ő erette a törvény szokása szerint cselekedjenek, ²⁸Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda: ²⁹Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: ³⁰Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, ³¹A melyet készítéted

minden népeknek szeme láttára; ³²Világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére. ³³József pedig és az ő anyja csodálkoznak azokon, a miket ő felőle mondtak. ³⁴És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek [sokan] ellene mondanak; ³⁵Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. ³⁶És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ez sok időt élt, miután az ő szüzességétől fogva hét esztendeig élt férjével, ³⁷És ez mintegy nyolczvannégyszáz esztendő özvegy vala), a ki nem távozik el a templomból, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. ³⁸Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltságot várták. ³⁹És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáretbe. ⁴⁰A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta. ⁴¹Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. ⁴²És mikor tizenkét esztendő lett, fölmenének Jeruzsálemben az ünnep szokása szerint; ⁴³És mikor eltélének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamarada Jeruzsálemben; és nem vevék észre sem József, sem az ő anyja; ⁴⁴Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között; ⁴⁵És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálemben, hogy megkeressék. ⁴⁶És lön, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket. ⁴⁷És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein. ⁴⁸És meglátván őt, elcsodálkoznak, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. ⁴⁹Ő pedig monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai? ⁵⁰De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla. ⁵¹És aláméne velők, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dolgokat. ⁵²Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.

3Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás, ²Annás és Kajafás főpapsága alatt, lön az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában, ³És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; ⁴A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki [ezt] mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.

⁵Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyítottatik, és az egyenetlenek egyenesekké, és a göröngyös utak símákká lesznek; ⁶És meglátja minden test az Istennek szabadítását. ⁷Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek? ⁸Teremjetekek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak. ⁹Immár pedig a fejsze is rávettetett a föld gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik. ¹⁰És megkérde őt a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát? ¹¹Ő pedig felelvén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. ¹²És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondanak néki: Mester, mit cselekedjünk? ¹³Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljetekek, mint a mi előtökbe rendeltetett. ¹⁴És megkérde őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjetekek meg zsoldotokkal. ¹⁵Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon gondolkodtak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus; ¹⁶Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel. ¹⁷Kinek szórólapatja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrűbe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. ¹⁸És még sok egyebekre is intvén [öket], hirdeté az evangéliomot az egész vidéken. ¹⁹Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle Heródiásért, az ő testvérenek, Filepnek feleségéért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett, ²⁰[Ez] még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost kömlöczbe vetteté. ²¹Lön pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozik az ég, ²²És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lön mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm! ²³Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendő volt, mikor [tanítani] kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, [ez pedig] a Hélié, ²⁴[Ez] Mattáté, [ez] Lévié, [ez] Melkié, [ez] Jannáé, [ez] Józsefé, ²⁵[Ez] Matthatiásé, [ez] Ámosé, [ez] Naumé, [ez] Eslié, [ez] Naggaié, ²⁶[Ez] Maaté, [ez] Matthatiásé, [ez] Sémeié, [ez] Józsefé, [ez] Júdáé, ²⁷[Ez] Joannáé, [ez] Rhésáé, [ez] Zorobábelé, [ez] Saláthielé, [ez] Nérié, ²⁸Ez Melkié, [ez] Addié, [ez] Hosámé, [ez] Elmodámé, [ez] Éré, ²⁹[Ez] Jóséé, [ez] Eliézeré, [ez] Jórimé, [ez] Mattáté, [ez] Lévié, ³⁰[Ez] Simeoné, [ez] Júdáé, [ez] Józsefé, [ez] Jónané, [ez] Eliákimé, ³¹[Ez] Méleáé, [ez] Mainané, [ez] Mattátáé, [ez] Nátané, [ez] Dávidé, ³²[Ez] Jesséé, [ez] Obedé, [ez] Boázé, [ez] Sálmoné, [ez] Naassoné, ³³[Ez] Aminadábé, [ez] Arámé, [ez] Esoné, [ez] Fáresé,

[ez] Júdáé. ³⁴[Ez] Jákóbé, [ez] Izsáké, [ez] Ábrahámé, [ez] Táréé, [ez] Nákhoré, ³⁵[Ez] Sárúkhé, [ez] Ragávé, [ez] Fáleké, [ez] Eberé, [ez] Saláé, ³⁶[Ez] Kajnáné, [ez] Arfaksádé, [ez] Semé, [ez] Noéé, [ez] Lámekhé, ³⁷[Ez] Mathuséláé, [ez] Énókhé, [ez] Járedé, [ez] Mahalaléélé, [ez] Kajnáné, ³⁸[Ez] Énósé, [ez] Sethé, [ez] Ádámé, [ez pedig] az Istené.

4Jézus pedig Szent Lélelkel telve, visszaté a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába ²Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék. ³És monda néki az ördög. Ha Isten Fia vagy, mondd e könek, hogy változzék kenyérré. ⁴Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem az Istennek minden ígétével. ⁵Majd felvívén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban, ⁶És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; ⁷Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. ⁸Felevén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. ⁹Azután Jeruzsálembé vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; ¹⁰Mert meg van írva: Az ő angyalnak parancsol te felöled, hogy megőrizzenek téged; ¹¹És: Kezőkben hordoznak téged, hogy valamiképp meg ne üssed lábadat a köbe. ¹²Felevén pedig Jézus, monda néki: Megmondattott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. ¹³És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozték tőle egy időre. ¹⁴Jézus pedig megté a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken. ¹⁵És ő taníta azoknak zsinagógaiban, dicsőítettvén mindenektől. ¹⁶És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni. ¹⁷És adák néki az Ésaías próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, a hol ez vala írva: ¹⁸Az Úrnak lelke [van] én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat, ¹⁹Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. ²⁰És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának függesztve. ²¹Ő pedig kezdé hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez [az] Írás a ti hallástokra. ²²És mindnyájan bizonyoságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak; és mondanak: Avagy nem a József fia-e ez? ²³És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. ²⁴Monda pedig: Bizony mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. ²⁵És igazán mondom néktek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben,

mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt; ²⁶Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. ²⁷És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Siriából való Naámán. ²⁸És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották. ²⁹És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák. ³⁰Ő azonban közöttük átmenve, eltávozték. ³¹És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon. ³²És csodálkoztának az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. ³³És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt ember, a ki fennhangon kiálta, ³⁴Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! ³⁵És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. ³⁶És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek és kimennek? ³⁷És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén. ³⁸Azután a zsinagógából eltávoztván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette. ³⁹És [Jézus] mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálá nékik. ⁴⁰A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. ⁴¹Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus. ⁴²A nap fölkeltekor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlök. ⁴³Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hirdetem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldtettem. ⁴⁴És prédikál vala Galilea zsinagógaiban.

5És lön, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala; ²És látá két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálóikat. ³És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. ⁴Mikor pedig megszünt beszélni, monda Simonnak: Kérek a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. ⁵És felevén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. ⁶És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk. ⁷Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüljedének.

⁸Látván pedig [ezt] Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert [én] bűnös ember vagyok, Uram! ⁹Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; ¹⁰Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. ¹¹És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt. ¹²És lön, hogy mikor az egyik városban vala, ímé [vala ott] egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arczra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem! ¹³[Jézus] pedig kinyújtván kezét, illetve azt, mondván: Akarom tisztulj meg. És azonnal eltávozik tőle a bélpoklosság. ¹⁴És ő megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, [úgymond,] mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyosságul ő nékik. ¹⁵A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyüle egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. ¹⁶De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék. ¹⁷És lön egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson. ¹⁸És ímé valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő elébe tenni. ¹⁹De nem találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a középre. ²⁰És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid. ²¹Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki [ily] káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten? ²²Jézus pedig észrevévén az ő tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? ²³Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj? ²⁴Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza! ²⁵És [az] rögtön felkelvén azok szemelättára, fölvevé a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Istent. ²⁶És az álmélkodás elfogá mindnyájukat, és dicsőíték az Istent, és betelének félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma! ²⁷Ezek után pedig kiméne, és látta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! ²⁸És az mindenöket elhagyván, felkele és követé őt. ²⁹És Lévi nagy lakomát készíté néki az ő házánál; és vala [ott] nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ő velök letelepedtek volt. ³⁰És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? ³¹És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. ³²Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

³³Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak? ³⁴Ő pedig monda nékik: Avagy mivelhetitek-é azt, hogy a lakodalmások böjtöljenek, a míg a völegény velök van? ³⁵De eljönnek a napok, és mikor a völegény elvételik ő tőlök, akkor majd böjtölnek azokban a napokban. ³⁶És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. ³⁷És senki sem tölti az új bort ó tömlökbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlöket, és a [bor] kiömöl, és a tömlök [is] elvesznek. ³⁸Hanem az új bort új tömlökbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. ³⁹És senki, a ki ő [bort] iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

6Lön pedig a [húsvét] szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek. ²Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nékik: Miért cselekszitek azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? ³És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak? ⁴Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket [pedig] nem szabad megenni, hanem csak a papoknak? ⁵És monda nékik: Az embernek Fia ura a szombatnak is. ⁶Lön pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt. ⁷Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene. ⁸Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előáll. ⁹Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni? ¹⁰És körültekintve mindnyájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lön, mint a másik. ¹¹Azok pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? ¹²És lön azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. ¹³És mikor megvirrada, előszólítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte: ¹⁴Simont, a kit Péternek is nevezte, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, ¹⁵Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték, ¹⁶Júdást, a Jakab [fiát] és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lön; ¹⁷És alámenvén ő velök, megállá a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből. ¹⁸És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának. ¹⁹És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő

származék belőle, és mindeneket meggyógyíta. ²⁰Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok [vagytok] ti szegények: mert tiétek az Isten országa. ²¹Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. ²²Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiaért. ²³Örüljete az azon a napon és örvendezzete mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonló cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. ²⁴De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat. ²⁵Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok. ²⁶Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. ²⁷De néktek mondom, kik [engem] hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, ²⁸Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkoztatok azokért, a kik titeket háborgatnak. ²⁹A ki [egyik] arczodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. ³⁰Mindennek pedig, a ki téled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. ³¹És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjete azokkal. ³²Mert ha [csak] azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. ³³És ha [csak] azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. ³⁴És ha [csak] azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. ³⁵Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos [Istennek] fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. ³⁶Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. ³⁷Ne ítéljete és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik; ³⁸Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szíinig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, a melylyel ti mérték. ³⁹Példabeszédet is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-e a világtalant? avagy nem mindketten a verembe esnek-é? ⁴⁰Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere. ⁴¹Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre? ⁴²Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vesse ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondold arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. ⁴³Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt

terem. ⁴⁴Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcseről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. ⁴⁵A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája. ⁴⁶Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek, a miket mondok? ⁴⁷Valaki én hozzám jő és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom nékik, mihez hasonló. ⁴⁸Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kösziklán épült. ⁴⁹A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki [csak] a földön építette házát fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

7 Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. ²Egy századosnak szolgálja pedig, a ki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala. ³Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgálját. ⁴Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; ⁵Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát [is] ő építtette nékünk. ⁶Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; ⁷A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem [csak] szóval mondd, és meggyógyul az én szolgálóm. ⁸Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és [ha] az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és [ha] szolgálomnak [szólok:] Tedd ezt, azt teszi. ⁹Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! ¹⁰És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát [már] egészségben találák. ¹¹És lön másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. ¹²Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. ¹³És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. ¹⁴És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! ¹⁵És felüle a megholt, és kezdé szólni; és adá őt anyjának. ¹⁶És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét. ¹⁷És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba. ¹⁸És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván, ¹⁹Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő [vala,]

vagy mást várjunk? ²⁰Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék mondának: Keresztelő János küldött minket te hozzád, a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő [vala,] vagy mást könnyeivel öntöze az én lábaimat, és fejének hajával törle várjunk? ²¹Azon órában pedig sokakat gyógyította meg betegségeiből, ²²Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adá meg, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni. szeme világát. ²²És felevén Jézus, monda nékik: Elmenvén ⁴⁶Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig [drága] mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: kenettel kené meg az én lábaimat. ⁴⁷Minekokáért mondom hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret. ⁴⁸És a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik. ²³És boldog, monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid. ⁴⁹És valaki én bennem meg nem botránkozik. ²⁴Mikor pedig a kik együtt ülének vele az asztalnál, kezdék magukban elmentek a János követői, kezdé mondani a sokaságnak mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja? ⁵⁰Monda János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta pedig az asszonyok: A te hited megtartott téged. Eredj nádszálat-é? ²⁵Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba el békességgel! öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben ⁸És lön ezután, hogy ő jár vala városenként és falunként, vannak, a királyok palotáiban vannak. ²⁶Hát mit látni prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobb. ²⁷Ez az, a ki felől meg van írva: Ímé én ²És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből előtted a te útadat. ²⁸Mert mondom néktek, hogy azok hét ördög ment ki, ³És Johanna, Khúzának, a Heródes között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálának néki. ⁴Mikor pedig nagy Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő nagyobb ő nála. ²⁹És mikor ezt hallotta az egész nép és a hozzá, monda példázat által: ⁵Kiméne a magvető, hogy vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével; ³⁰A farizeusok pedig és a törvénytudók elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle. ³¹Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért utélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. ⁶És némely esék a kösziklára; és mikor kikelt, elszáradta, e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók? ³²Hasonlók mert nem vala nedvessége. ⁷Némely esék a tövis közé; és a piaczon ülő gyermekekhez, kik egymásnak kiáltanak, és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. ⁸Némely ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok. ³³Mert eljött hoza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a Keresztelő János, a ki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és hallásra, hallja. ⁹És megkérdek őt az ő tanítványai, mondván: és ezt mondjátok: Ördög van benne. ³⁴Eljött az embernek Mi lehet e példázat? ¹⁰Ő pedig monda nékik: Néktek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. ³⁵És példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. ¹¹A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. ¹²Az igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól. ³⁶Kéré pedig őt Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyék; annakokáért és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higjjenek és bemenvén a farizeus házába, leüle enni. ³⁷És ímé a városban és ne idvezüljenek. ¹³És a kösziklán valók azok, a kik, mikor egy asszony a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom [szelencze kék, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. ¹⁴És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, drága] kenetet. ³⁸És megállván hátul az ő lábainál sírva, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségei megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. ¹⁵A melyik kék, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. ¹⁴És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. ¹⁵A melyik pedig a jó földbe [esett,] ezek azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel. ¹⁶Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedí azt valami edénynyel, sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot. ¹⁷Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett [dolog,] mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne. ¹⁸Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.

¹⁹Jövének pedig hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt. ²⁰És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni. ²¹Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. ²²Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nékik: Menjünk a tónak túlsó [part]jára. És elindulának. ²³De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának. ²⁴És hozzá menvén, felkölték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felserkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség. ²⁵És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki? ²⁶És evezének a Gaderénusok tartományába, mely Galileával átellenben van. ²⁷És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. ²⁸És mikor meglátta Jézust, felkiálta és [lábai] elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem. ²⁹Mert azt parancsolá annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtaték. ³⁰Megkérdé pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele. ³¹És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek. ³²Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik. ³³És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada. ³⁴A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. ³⁵Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének. ³⁶Elbeszélék pedig nékik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngös. ³⁷És kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére. ³⁸Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván: ³⁹Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. ⁴⁰És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt. ⁴¹És ímé eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kéré őt, hogy menjen be az ő házába; ⁴²Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy

tizenkét esztendő, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. ⁴³És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőtől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, ⁴⁴Hátulról hozzá járulván, illeté az ő ruhájának peremét; és azonnal elállá vérenek folyása. ⁴⁵És monda Jézus: Ki az, a ki engem illete? És mikor mindnyájan tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és [azt] mondod: Ki az, a ki engem illete? ⁴⁶Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én láttam, hogy erő származék ki tőlem. ⁴⁷Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult. ⁴⁸És ő monda néki: Bízál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel! ⁴⁹Mikor még a szó szájában vala, eljöve egy ember a zsinagóga fejének [háztól.] mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! ⁵⁰Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak higgy, és megtartatik. ⁵¹Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsátá be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyját és anyját. ⁵²Sírának pedig mindnyájan, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. ⁵³És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. ⁵⁴Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a [leányzó] kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó, kelj fel! ⁵⁵És visszatére annak lelke, és azonnal fölkele; és [ő] parancsolá, hogy adjanak néki enni. ⁵⁶És elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9Minekutána pedig összehívta [Jézus] az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. ²És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak. ³És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. ⁴És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább. ⁵És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyosságul ő ellenök. ⁶Kimenvén annakokáért, bejárák a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt. ⁷Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból; ⁸Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. ⁹És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni. ¹⁰Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak pusztá helyére. ¹¹A sokaság pedig [ezt] megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt

szükségök, azokat meggyógyítá. ¹²A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk. ¹³Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nekünk több öt kenyérünknel és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak. ¹⁴Mert valának [ott] mintegy ötezeren férfiak. Mondta pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével. ¹⁵És a képen cselekedének, és leülteték valamennyit. ¹⁶Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék. ¹⁷Evének azért és megelégedének mindnyájan; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral. ¹⁸És lön, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? ¹⁹Ők pedig felevén, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. ²⁰És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem? Felevén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának. ²¹Ő pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják; ²²Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon feltámadni. ²³Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem. ²⁴Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt. ²⁵Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri [is], ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall? ²⁶Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval. ²⁷Mondom pedig néktek bizonynal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát. ²⁸És lön e beszédek után mintegy nyolczadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni. ²⁹És imádkozása közben az ő orczájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér [és] fénylő lön. ³⁰És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés; ³¹Kik dicsőségben megjelenvén, beszélük vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. ³²Pétert pedig és a vele lévöket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala. ³³És lön, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond. ³⁴És mikor ő ezeket mondá, felhő támada és azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. ⁶¹Mondta pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban

³⁶És mikor a szózat lön, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban. ³⁷És lön másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne elébe. ³⁸És ímé egy a sokaság közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nekem egyetlen egyem: ³⁹És ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot túr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt. ⁴⁰És kérem a te tanítványaidat, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. ⁴¹Felevén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek, és [meddig] túrlek titeket? Hozd ide a te fiadat! ⁴²A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz ütö azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának. ⁴³Elálmélokodának pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkozának mind azokon, kiket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak: ⁴⁴Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. ⁴⁵De ők nem érték e mondást, és el vala rejtve előlük, hogy ne értsék azt; és félték őt megkérdezni e mondás felől. ⁴⁶Támada pedig bennök az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. ⁴⁷Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt, ⁴⁸És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevében, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy. ⁴⁹Felevén pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, a ki a te nevedben ördögöket űz; és eltöltök őt, mivelhogy [téged] nem követ mi velünk. ⁵⁰És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. ⁵¹Lön pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálemben megy, ⁵²És követeket küldö az ő orczája előtt; és [azok] elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki [szállást] készítsenek. ⁵³De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálemben megy vala. ⁵⁴Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? ⁵⁵De [Jézus] megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémü lélek van ti bennetek: ⁵⁶Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba. ⁵⁷Lön pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy! ⁵⁸És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. ⁵⁹Mondta pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. ⁶⁰Mondta pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.

vannak. ⁶²És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országra.

10Ezek után pedig renделе az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala. ²Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. ³Menjete el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé. ⁴Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek. ⁵Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! ⁶És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. ⁷Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit ők [adnak]: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra. ⁸És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak: ⁹És gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa. ¹⁰Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: ¹¹Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok. ¹²Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota tûrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé. ¹³Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamuban ülve megtértek volna. ¹⁴Hanem Tírusnak és Sídonnak tûrhetőbb lesz állapota az ítéletkor, hogynem néktek. ¹⁵És te Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealáztatni. ¹⁶A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött. ¹⁷Visszatére pedig a hetven [tanítvány] örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engedelnek nekünk a te neved által! ¹⁸Ő pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. ¹⁹Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. ²⁰De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engedelnek, hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. ²¹Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted. ²²Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem [csak] a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. ²³És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok. ²⁴Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok, de nem hallották. ²⁵És ímé

egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? ²⁶Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? ²⁷Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. ²⁸Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. ²⁹Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom? ³⁰Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók [keze]be esék, a kik azt kifosztván és megebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. ³¹Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé. ³²Hasonlóképen egy Lévíta is, mikor arra a helyre ment, és [azt] látta, elkerülé. ³³Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula. ³⁴És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. ³⁵Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reá költesz, én mikor visszatérek, megadom néked. ³⁶E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók [keze]be esett? ³⁷Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te [is] a képen cselekedjél. ³⁸Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. ³⁹És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. ⁴⁰Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. ⁴¹Felelvén pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: ⁴²De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

11És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. ²Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, [ezt] mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is. ³A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként. ⁴És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nekünk adósok. És ne vígy minket kísértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól. ⁵És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjjélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, ⁶Mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie; ⁷Az pedig onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be

van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem lehetek fel, és nem adhatok néked? ⁸Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ad néki, a mennyi kell. ⁹Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. ¹⁰Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik. ¹¹Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeret kér, [és] ő talán követ ad néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ad-é néki? ¹²Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót ad-é néki? ¹³Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérnek. ¹⁴És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lön, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság. ¹⁵Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. ¹⁶Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle. ¹⁷Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha [meghasonlik,] leomlik. ¹⁸És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket. ¹⁹És ha én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíraitok. ²⁰Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. ²¹Mikor az erős fegyveres őrizi az ő palotáját, a mije van, békességben van; ²²De mikor a nálánál erősebb reá jöven legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja. ²³A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol. ²⁴Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, [ezt] mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. ²⁵És [oda] menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. ²⁶Akkor visszajük prófétákat és apostolokat; és azok közül [némelyeket] elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél. ²⁷Lön pedig mikor ezeket monda, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. ²⁸Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt. ²⁹Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezék, kezdé mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele; ³⁰Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek. ³¹A Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál. ³²Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál. ³³Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. ³⁴A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig [a] [te szemed] gonosz, a te tested is sötét. ³⁵Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. ³⁶Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. ³⁷Beszéd közben pedig kéré őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. ³⁸A farizeus pedig mikor [ezt] látta, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. ³⁹Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadományyal és gonoszussággal. ⁴⁰Bolondok a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-e azt is, a mi belől van? ⁴¹Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek. ⁴²De jaj néktek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. ⁴³Jaj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piaczon való köszöntéseket. ⁴⁴Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják. ⁴⁵Felelvén pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz. ⁴⁶Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkel terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illelitek azokat a terheket. ⁴⁷Jaj néktek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket. ⁴⁸Tehát bizonyosságot tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat. ⁴⁹Ezért monda az Isten bölcsesége is: Küldök őt a szájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül [némelyeket] megölik, és [némelyeket] elüldöznék; ⁵⁰Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomán felvettetésétől fogva kiontatott, ⁵¹Az Ábel véréől fogva mind a Zakariás véreig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől. ⁵²Jaj néktek törvénytudók! mert elvettétek a tudományok kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok. ⁵³Mikor pedig ezeket monda nékik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni, ⁵⁴Ólálkodván ő utána, és igyekeztvén valamit az ő szájából kikapni, hogy eldőlhassák őt.

12Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmaztatók meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás; ²Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jöne; és oly titok,

mely ki ne tudódnék. ³Annakokáért a mit a sötétben mondatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. ⁴Mondom pedig néktek én barátainak: Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. ⁵De megmondom néktek, kitől féljete: Féljete attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljete. ⁶Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. ⁷De néktek a fejete hajszájai is mind számon vannak. Ne féljete azért, sok verébnél drágábbak vagytok. ⁸Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; ⁹A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt. ¹⁰És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. ¹¹Mikor pedig a zsinagógákba visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; ¹²Mert azok a szolgálók! ¹³Ezt pedig jegyezzéte meg, hogy ha a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok, és nem engedné, hogy az ő házába törjön. ¹⁴Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia. ¹⁵Monda pedig néki Péter: Uram, nekünk mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinek? ¹⁶Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tön az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében? ¹⁷Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! ¹⁸Bizony mondom néktek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt. ¹⁹Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgálát és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni: ²⁰Megjő annak a szolgálónak az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja. ²¹És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntettetik meg; ²²A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntettetik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle. ²³Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha [az] immár meggerjedett? ²⁴De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglen [az] elvégeztetik. ²⁵Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom néktek; sőt inkább meghasonlást. ²⁶Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. ²⁷Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen. ²⁸Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő támad, azonnal [ezt] mondjátok:

ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek! ²⁹Ti se kérdezzéte, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjete. ³⁰Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségete van ezekre. ³¹Csak keresséte az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek. ³²Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot. ³³Adjátok el a mitek van, és adjátok alamizsnát; szerezzete magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti. ³⁴Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. ³⁵Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeite meggyújtva; ³⁶Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki. ³⁷Boldogok azok a szolgálók, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik. ³⁸És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ³⁹És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁰És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴¹És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴²És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴³És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁴És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁵És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁶És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁷És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁸És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁴⁹És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁵⁰És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁵¹És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁵²És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁵³És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik. ⁵⁴És ha megjő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok nekik.

Záporosó jő; és úgy lesz. ⁵⁵És mikor [halljátok] fúni a déli szelet, [ezt] mondjátok: Hőség lesz; és [úgy] lesz. ⁵⁶Képmutató az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? ⁵⁷És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz? ⁵⁸Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged. ⁵⁹Mondom néked, hogy nem jösz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondanak a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. ²És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? ³Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek. ⁴Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden [más] Jeruzsálemben lakó embernél? ⁵Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek. ⁶És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőleijébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. ⁷És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem talállok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? ⁸Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: ⁹És ha gyümölcsöt terem, [jó]; ha pedig nem, azután vágd ki azt. ¹⁰Tanítt vala pedig szombat[nap]on egy zsinagógában. ¹¹És ímé vala [ott] egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolcz esztendőtlől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. ¹²És mikor azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! ¹³És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. ¹⁴Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombat[nap]on gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jőjjetek azért és gyógyítottatok magatokat, és ne szombatnapon. ¹⁵Felelvén azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombat[nap]on nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? ¹⁶Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? ¹⁷És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek. ¹⁸Monda pedig [Jézus:] Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? ¹⁹Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain. ²⁰És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten

országát? ²¹Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vévén, az egész tésztába elegyíté, mígnem az egész megkeleszik. ²²És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálemben menve. ²³Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik: ²⁴Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. ²⁵Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nekünk; és ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; ²⁶Akkor kezdték mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál; ²⁷De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek! ²⁸Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. ²⁹És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. ³⁰És ímé vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek. ³¹Ugyanazon napon jövének [ő] hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. ³²És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. ³³Hanem nékem ma és holnap és azután úton kellennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemben kívül vesszen el. ³⁴Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megöld a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akaratok! ³⁵Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő [az] [idő], mikor [ezt] mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

14És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala ő utána. ²És ímé egy vízkóros ember vala ő előtte. ³És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombat[nap]on gyógyítani? ⁴Azok pedig hallgatának. És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. ⁵És felelvén nékik, monda: Ki az közületek, a kinek szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? ⁶És nem felelhetnek vala ő ellene semmit ezekre. ⁷És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a fő helyeket; mondván nékik: ⁸Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, ⁹És eljövén az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. ¹⁰Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked:

Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek. ¹¹Mert mindenki, a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. ¹²Monda pedig annak is, a ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. ¹³Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: ¹⁴És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor. ¹⁵Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik [ő vele] együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában. ¹⁶Ő pedig monda annak: Egy ember készíté nagy vacsorát, és sokakat meghíva; ¹⁷És elküldé szolgálját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! ¹⁸És mindnyájan egyenlőképen kezdék magokat mentegezni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! ¹⁹És másik monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! ²⁰A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek. ²¹Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgáljának: Eredj hamar a város utczáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. ²²És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely. ²³Akkor monda az úr a szolgáljának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejöni [mindenkit], hogy megteljen az én házam. ²⁴Mert mondom néktek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat. ²⁵Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak: ²⁶Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. ²⁷És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom. ²⁸Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? ²⁹Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja, ³⁰Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni! ³¹Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeállhat-é azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött? ³²Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételket. ³³Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. ³⁴Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg? ³⁵Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

15Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. ²És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik. ³Ő pedig ezt a példázatot beszélé nékik, mondván: ⁴Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? ⁵És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. ⁶És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. ⁷Mondom néktek, hogy ily módon [nagyobb] öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilencz igaz [ember]en, a kinek nincs szüksége megtérésre. ⁸Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja? ⁹És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljetez én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! ¹⁰Ezenképen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös [ember] megtérésén. ¹¹Monda pedig: Egy embernek vala két fia; ¹²És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. ¹³Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. ¹⁴Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. ¹⁵Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. ¹⁶És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki. ¹⁷Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! ¹⁸Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és [ezt] mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. ¹⁹És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! ²⁰És felkeltvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesek rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. ²¹És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! ²²Az atyja pedig monda az ő szolgáljának: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! ²³És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. ²⁴Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdenék azért vígadni. ²⁵Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor [haza]jövén, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és tánczot. ²⁶És előszólítván egyet a szolgálk közül, megtudakozá, mi dolog az? ²⁷Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágotá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

²⁸Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt. ²⁹Ő pedig felevén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtl fogva szolgálók néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nekem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak. ³⁰Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákka emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hizott tulkot. ³¹Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! ³²Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatt.

16Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja. ²Híva azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. ³Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! ⁴Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. ⁵És magához hivatván az ő urának minden egyes adóságát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? ⁶Az pedig monda: Száz batus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írv ötvent. ⁷Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz korus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írv nyolczvanat. ⁸És dícséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében. ⁹Én is mondom néktek, szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba. ¹⁰A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. ¹¹Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi [kincset]? ¹²És ha a másén hívek nem voltatok, ki adja oda néktek, a mi a tiétek? ¹³Egy szolgál sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. ¹⁴Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt. ¹⁵És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos. ¹⁶A törvény és a próféták [Keresztelő] Jánosig [valának:] az időtl fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba. ¹⁷Könnyelazokat megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből mondjátok, hogy: Haszontalan szolgálunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. ¹¹És lön, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. ¹²És mikor egy faluba méne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: ¹³És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! ¹⁴És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lön, hogy

gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljövén, nyalják vala az ő sebeit. ²²Lön pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemetteté. ²³És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. ²⁴És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. ²⁵Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vígasztaltatik, te pedig gyötrettetel. ²⁶És mindenkefelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek. ²⁷Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; ²⁸Mert van őt testvérem; hogy bizonyoságot tegyen nékik, hogy ő is ide, e gyötrelmennek helyére ne jussanak. ²⁹Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. ³⁰Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek! ³¹Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek. ²Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson. ³Őriztétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. ⁴És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki. ⁵És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket! ⁶Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek. ⁷Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgálja van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megjő: Jer elő, ülj asztalhoz? ⁸Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? ⁹Avagy megköszöni-e annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom. ¹⁰Ezenképen ti is, ha megköszönitek az Úrnak, hogy a ti szolgátokot megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgálunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. ¹¹És lön, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. ¹²És mikor egy faluba méne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: ¹³És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! ¹⁴És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lön, hogy

míg odamenének, megtisztulának. ¹⁵Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatérel, dicsőítvén az Istent nagy szóval; ¹⁶És arcczal leborula az ő lábainál hálaát adván néki: és az Samariabeli vala. ¹⁷Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van? ¹⁸Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? ¹⁹És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott. ²⁰Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. ²¹Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott [van]; mert ímé az Isten országa ti bennetek van. ²²Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok. ²³És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy: Ímé amott [van]; de ne menjetek el, és ne kövessétek: ²⁴Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő napján. ²⁵De előbb sokat kell néki szenvednie és megvettetnie e nemzetségtől. ²⁶És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. ²⁷Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljőve az özönvíz, és mindeneket elveszte. ²⁸Hasonlóképen senki jó, csak egy, az Isten. ²⁹De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett: ³⁰Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. ³¹Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. ³²Emlékezzetek Lót feleségére! ³³Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. ³⁴Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. ³⁵Két asszony öröl együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. ³⁶Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. ³⁷És felelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nekik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

18Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; ²Mondván: Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és embert nem becsült. ³Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen. ⁴Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem félek és embert nem becsülök; ⁵Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. ⁶Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! ⁷Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? ⁸Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön? ⁹Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a

többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: ¹⁰Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. ¹¹A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálaát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. ¹²Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. ¹³A vámszedő pedig távol állván, még szeméit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! ¹⁴Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. ¹⁵Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. ¹⁶De Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. ¹⁷Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba. ¹⁸És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem? ¹⁹Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? ²⁰A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat. ²¹Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. ²²Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem. ²³Az pedig ezeket hallván, igen megszorodék; mert igen gazdag vala. ²⁴És mikor látta Jézus, hogy az igen megszorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! ²⁵Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. ²⁶A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? ²⁷Ő pedig monda: A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. ²⁸És monda Péter: Ímé mi mindent elhagytunk, és követtünk téged! ²⁹Ő pedig monda nekik: Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házat, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, ³⁰A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövő világban pedig örök életet. ³¹És maga mellé vévén a tizenkettőt, monda nekik: Ímé felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. ³²Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik; ³³És megostorozván, megölik őt; és harmadnapon feltámad. ³⁴Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat. ³⁵Lőn pedig, mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván. ³⁶És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? ³⁷Megmondák pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra. ³⁸És kiáltá, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

³⁹A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁰És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt, ⁴¹Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megjöjjön. ⁴²És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott. ⁴³És azonnal megjöve annak szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istent az egész sokaság pedig [ezt] látván, dicsőséget ada az Istennek.

19És bemenvén, általméne Jerikhón. ²És ímé [vala ott] egy ember, a kit nevérol Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag. ³És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. ⁴És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő. ⁵És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. ⁶És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt. ⁷És mikor [ezt] látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. ⁸Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. ⁹Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. ¹⁰Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett. ¹¹És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. ¹²Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. ¹³Előszólván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírá, és monda nékik: Kereskedjete, míg megjövök. ¹⁴Az ő alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk. ¹⁵És lön, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgálait, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. ¹⁶Eljövö pedig az első, mondván: Uram, a te gírad tíz gírá nyert. ¹⁷Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalmad tíz városon. ¹⁸És jöve a második, mondván: Uram, a te gírad őt gírá nyert. ¹⁹Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon. ²⁰És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírad, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam; ²¹Mert féltem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem [te] tettél el, és aratod, a mit nem [te] vetettél. ²²Monda pedig annak: A te szádból ítéllek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem [én] tettem el, és aratom, a mit nem [én] vettem; ²³Miért nem adtad azért az én pénzemet a [pénzváltók] asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? ²⁴És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírá, és adjátok annak, a kinek tíz gírája van. ²⁵És

mondának néki: Uram, tíz gírája van! ²⁶[És] [ő monda]: Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mi je van is, elvétetik tőle. ²⁷Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem! ²⁸És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe. ²⁹És lön, mikor közelgetett Béthfagéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák [hegyének] hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, ³⁰Mondván: Menjete el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. ³¹És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. ³²És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondotta. ³³És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet? ³⁴Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. ³⁵Elvívék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyhezteték. ³⁶És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az útra teríték. ³⁷Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; ³⁸Mondván: Áldott a Király, ki jö az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! ³⁹És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! ⁴⁰És ő felevén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. ⁴¹És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. ⁴²Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre [valók]! de most elrejtettek a te szemeid elől. ⁴³Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. ⁴⁴És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. ⁴⁵És bemenvén a templomba, kezdé kiüzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban, ⁴⁶Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. ⁴⁷És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: ⁴⁸És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, [reá] hallgatván.

20És lön azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és az evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkal egybe, ²És mondának néki, így szólván: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? ³Felevén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: ⁴A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? ⁵Azok pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha [ezt]

mondjuk: Mennyből; [azt] fogja mondani: Miért nem hittetek házasodnak és férjhez adatnak: ³⁵De a kik méltókká tétetnek, tehát néki? ⁶Ha pedig [ezt] mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. ⁷Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét [vala.] ⁸És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. ⁹És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék. ¹⁰És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. ¹¹És még másik szolgát is küldé; de azok azt is megvervén és meggyalázzván, üresen bocsáták el. ¹²És még harmadikat is küldé; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. ¹³Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik. ¹⁴De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! ¹⁵És kivetvén őt a szőlőből, megölelék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? ¹⁶Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen [az]! ¹⁷Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé? ¹⁸Valaki erre a köre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. ¹⁹És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félelének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondta e példázatot. ²⁰Annakokáért vigyázzván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának. ²¹Kik megkérdezék őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod: ²²Szabad-é nekünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem? ²³Ő pedig észrevévén álnokságukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? ²⁴Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvén, mondának: A császáré. ²⁵Ő pedig monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. ²⁶És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának. ²⁷Hozzá menvén pedig a sadduceusok közül némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdeék őt, ²⁸Mondván: Mester, Mózes megírta nekünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül hal meg, hogy annak testvére elvegye [annak] feleségét, és támasszon magot az ő testvérenek. ²⁹Hét testvér vala azért: és az első feleséget vévén, meghalt magzatok nélkül; ³⁰A másik vevé el azért annak feleségét, és az [is] magzatok nélkül halt meg; ³¹Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem hagytak magot, és meghaltak. ³²Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. ³³A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert mind a hétnek felesége volt. ³⁴És felelvén, monda nékik Jézus: E világnak fiai

hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: ³⁶Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. ³⁷Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. ³⁸Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek [Istene:] mert mindenek élnek ő néki. ³⁹Felelvén pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! ⁴⁰És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. ⁴¹Monda pedig nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia? ⁴²Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől, ⁴³Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá számolyul. ⁴⁴Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki? ⁴⁵És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: ⁴⁶Oltalmaztátok meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piacokon való köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket; ⁴⁷Kik az özvegyeknek házáat felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. ²Látá pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. ³És monda: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: ⁴Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté. ⁵És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: ⁶Ezekből, a miket láttok, jönnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék. ⁷Megkérdeék pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? ⁸Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok. ⁹És mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, meg ne félemljétek; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem [jő] mindjárt a vég. ¹⁰Akkor monda nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; ¹¹És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből. ¹²De mind ezeknek előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek [titeket,] adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért. ¹³De ebből néktek lesz tanúbizonyásotok. ¹⁴Tökéljétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: ¹⁵Mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe vetik. ¹⁶Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek [némelyeket] ti közületek.

¹⁷És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. ¹⁸De fejeteknek egy hajszála sem vész el. ¹⁹A ti béketűrésitek által nyeritek meg lelketeket. ²⁰Mikor pedig látjátok Jeruzsálem városát körülveve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgetett az ő elpusztulása. ²¹Akkor a kik Júdeában [lesznek,] fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba. ²²Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, a mik megíratnak. ²³Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag e népen. ²⁴És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje. ²⁵És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, ²⁶Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. ²⁷És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. ²⁸Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltságatok. ²⁹Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat: ³⁰Mikor immár hajtanak, és [ezt] látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. ³¹Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. ³²Bizony mondom néktek, hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind ezek meglesznek. ³³Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. ³⁴De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: ³⁵Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. ³⁶Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! ³⁷Tanítt vala pedig naponta a templomban, éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák [hegyének] neveztetik. ³⁸És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondatik. ²És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert félték a néptől. ³Beméne pedig a Sátán Júdasba, ki Iskáriótesnek neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala; ⁴És elmenvén, megbeszélé a főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik kezökbe. ⁵És azok örülének, és megszerződének, hogy pénzt adnak néki; ⁶Ő pedig megígéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona nélkül. ⁷Eljőve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvétí báránynak; ⁸És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el nekünk a husvétí báránnyt, hogy megegyük. ⁹Ők pedig mondanak néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? ¹⁰És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe jö veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy. ¹¹És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja neked a Mester: Hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a husvétí báránnyt? ¹²És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsétek el. ¹³Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a húsvétí báránnyt. ¹⁴És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. ¹⁵És monda nékik: Kívánva kívántam a husvétí báránnyt megenni veletek, melőtt én szenvednék: ¹⁶Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában. ¹⁷És [a] pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: ¹⁸Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglen eljö az Isten országa. ¹⁹És minekutána kenyeret vette, hálákat adván megszégé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt kisselekedjétek az én emlékezetemre. ²⁰Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik. ²¹De ímé annak a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon. ²²És az embernek Fia jöllehet, elmegy, mint elveztetett: de jaj annak az embernek, a ki által elárultatik! ²³És ők kezdék egymás között kérdezni, vajjon ki lehet az ő közöttük, a ki ezt meg fogja tenni? ²⁴Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak. ²⁵Ő pedig monda nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak. ²⁶De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál. ²⁷Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál. ²⁸Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteimben; ²⁹Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, ³⁰Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljétek királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzetségét. ³¹Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; ³²De én imádkoztam érte, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. ³³Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlőczre, mind halálra menni! ³⁴És ő monda: Mondom neked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem. ³⁵És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondanak: Semmiben sem. ³⁶Monda azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adja el felső ruháját, és vegyen szablyát. ³⁷Mert mondom néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert

a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetnek. ³⁸Azok pedig mondának: Uram, ímé van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég. ³⁹És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is. ⁴⁰És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. ⁴¹És ő eltávozték tőlök mintegy köhajtásnyira; és térdre esvén, imádkozék, ⁴²Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! ⁴³És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt. ⁴⁴És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak. ⁴⁵És minekutána fölkel az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt, ⁴⁶És monda nékik: Mit alusztok? Keljete fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. ⁴⁷És mikor még beszéle, ímé sokaság [jőve,] melynek az méne előtte, a ki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. ⁴⁸Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát? ⁴⁹Látván pedig azok, a kik ő körülötte [valának,] a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket fegyverrel? ⁵⁰És közölök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. ⁵¹Felelvén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt. ⁵²Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal? ⁵³Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. ⁵⁴Megfogván azért őt, elvezetétek, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. ⁵⁵És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök. ⁵⁶És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságánál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala! ⁵⁷Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! ⁵⁸És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! ⁵⁹És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. ⁶⁰Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. ⁶¹És hátra fordulván az Úr, tekinté Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. ⁶²És kimenvén Péter, keservesen síra. ⁶³És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt. ⁶⁴És [szemeit] betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezők őt, mondván: Próféta!d meg ki az, a ki téged vere? ⁶⁵És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt. ⁶⁶És a mint nappal lett, egybegyüle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe, ⁶⁷Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk. Monda pedig nékik: Ha mondom néktek, nem hiszitek: ⁶⁸De ha kérdezlek is, nem feleltek nékem, sem el nem bocsátotok. ⁶⁹Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten

hatalmának jobbjá felől. ⁷⁰Mondának pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! ⁷¹Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonyásra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz. ²És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. ³Pilátus pedig megkérdé őt, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondogod! ⁴Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. ⁵De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. ⁶Pilátus pedig Galileát hallván, megkérdé, vajjon galileai ember-é ő? ⁷És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. ⁸Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylél, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. ⁹Kérdező pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. ¹⁰[Ott] állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. ¹¹Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. ¹²És az napon lönek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. ¹³Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtvén, ¹⁴Monda nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok: ¹⁵De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítalak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő. ¹⁶Megfenyítvén azért őt, elbocsátom. ¹⁷Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy [foglyot.]. ¹⁸De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! ¹⁹Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe. ²⁰Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust; ²¹De azok ellene kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! ²²Ő pedig harmadszor [is] monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom! ²³Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. ²⁴És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala. ²⁵És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak. ²⁶Mikor azért elvivék őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről jőve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. ²⁷Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt. ²⁸Jézus

pedig hozzájok fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. ²⁹Mert ímé jönnek napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak! ³⁰Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket! ³¹Mert ha a zöldelő fán ezt művelik, mi esik a száraz [fán?] ³²Vivének pedig két másikat is, [két] gonosztevőt, ő vele, hogy megölessenek. ³³Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya [helyének] mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. ³⁴Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot. ³⁵És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja. ³⁶Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczettel kínálván őt. ³⁷És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat! ³⁸Vala pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya. ³⁹A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! ⁴⁰Felevén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! ⁴¹És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük; ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. ⁴²És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban! ⁴³És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban. ⁴⁴Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilencz órakorig. ⁴⁵És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja középen ketté hasada. ⁴⁶És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe [teszem le] az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala. ⁴⁷Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bizony ez ember igaz vala. ⁴⁸És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellét verve megtére. ⁴⁹Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának, nézvén ezeket. ⁵⁰És ímé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, ⁵¹Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát; ⁵²Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét. ⁵³És levévén azt, begöngyölé azt gyoicsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt. ⁵⁴És az a nap péntek vala, és szombat virrada rá. ⁵⁵Az [őt] követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyezettett el az ő teste. ⁵⁶Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket. ⁵⁷És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24A hétnek első [napján] pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely [más asszonyok is] velök. ²És a követ a sírról elhengerítve találák. ³És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét. ⁴És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla melléjük fényes öltözetben: ⁵És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondanak nekik: Mit kerestek a holtak között az élőt? ⁶Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt, ⁷Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszítettetni, és harmadnapon feltámadni. ⁸Megemlékezének azért az ő szavairól. ⁹És visszatérvén a sírtől, elmondák mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek. ¹⁰Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab [anyja] Mária, és egyéb asszonyok ő velök, a kik ezeket mondák az apostoloknak. ¹¹De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hívének nekik. ¹²Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon. ¹³És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. ¹⁴És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek. ¹⁵És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájok menvén, velök együtt megy vala az úton. ¹⁶De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. ¹⁷Monda pedig nekik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és [miért] vagytok szomorú ábrázattal? ¹⁸Felevén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? ¹⁹És monda nekik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondanak néki: A melyek [esének] a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: ²⁰És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. ²¹Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. ²²Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; ²³És mikor nem találták az ő testét, [haza] jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. ²⁴És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták. ²⁵És ő monda nekik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak! ²⁶Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? ²⁷És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, a mik ő fölé megíratnak. ²⁸Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. ²⁹De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott!

Beméne azért, hogy velök maradjon. ³⁰És lön, mikor leült velök, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. ³¹És megnyilatkozána az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük. ³²És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat? ³³És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velök valának. ³⁴Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak! ³⁵És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg őket a kenyér megszegéséről. ³⁶És mikor ezeket beszélék, megállá maga Jézus ő közöttök, és monda nekik: Békesség néktek! ³⁷Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. ³⁸És monda nekik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? ³⁹Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! ⁴⁰És ezeket mondván, megmutatá nekik kezeit és lábait. ⁴¹Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkozána, monda nekik: Van-é itt valami enni valótok? ⁴²Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesmézet, ⁴³Melyeket elvön, és előttök evék. ⁴⁴És monda nekik: Ezek azok a beszédek, melyeket szoltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán én felőlem. ⁴⁵Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. ⁴⁶És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: ⁴⁷És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. ⁴⁸Ti vagytok pedig ezeknek biznyságai. ⁴⁹És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel. ⁵⁰Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. ⁵¹És lön, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe. ⁵²Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe; ⁵³És mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istent. Ámen.

János

1Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. ²Ez kezdetben az Istennél vala. ³Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. ⁴Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; ⁵És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. ⁶Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. ⁷Ez jött tanúbizonyásául, hogy bizonyoságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa. ⁸Nem ő vala a világosság, hanem [jött,] hogy bizonyoságot tegyen a világosságról. ⁹Az igazi világosság eljött volt [már] a világba, a mely megvilágosít minden embert. ¹⁰A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. ¹¹Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. ¹²Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; ¹³A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. ¹⁴És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. ¹⁵János bizonyoságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. ¹⁶És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. ¹⁷Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem [pedig] és az igazság Jézus Krisztus által lett. ¹⁸Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fíú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki [őt.] ¹⁹És ez a János bizonyoságtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? ²⁰És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. ²¹És kérdezek őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-é te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-é te? És ő felele: Nem. ²²Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldöttek: Mit mondasz magad felől? ²³Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaías próféta. ²⁴És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak: ²⁵És megkérdeék őt és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? ²⁶Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek. ²⁷Ő az, a ki utánam jő, a ki előttem lett, a

kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. ²⁸Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, a hol János kereszstel vala. ²⁹Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit! ³⁰Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jő egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. ³¹És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek. ³²És bizonyoságot tön János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. ³³És én nem ismertem őt; de a ki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki kereszstel Szent Lélekkel. ³⁴És én láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia. ³⁵Másnap ismét [ott] állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; ³⁶És ránézvén Jézusra, a mint [ott] jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya! ³⁷És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. ³⁸Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: ³⁹Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? ⁴⁰Monda nékik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra. ⁴¹A kettő közül, a kik Jánostól [ezt] hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. ⁴²Találkozáék ez először a maga testvérevel, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); ⁴³És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla). ⁴⁴A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozáék Fileppel, és monda néki: Kövess engem! ⁴⁵Filep pedig Bethsaidából, az András és Péter városából való volt. ⁴⁶Találkozáék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. ⁴⁷És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! ⁴⁸Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. ⁴⁹Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál. ⁵⁰Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!

⁵¹Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. ⁵²És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

2És harmadnapon menyegző lön a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; ²És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. ³És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. ⁴Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. ⁵Mond az ő anyja a szolgáltnak: Valamit mond néktek, megtegyétek. ⁶Vala pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréa fér vala. ⁷Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig. ⁸És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. ⁹A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálak tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, ¹⁰És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. ¹¹Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai. ¹²Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig, ¹³Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe. ¹⁴És [ott] találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: ¹⁵És kötélből ostort csinálván, kiüzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté; ¹⁶És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává. ¹⁷Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem. ¹⁸Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? ¹⁹Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt. ²⁰Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? ²¹Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. ²²Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hívének az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala. ²³A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hívének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket cselekszik vala. ²⁴Maga azonban Jézus nem bízza vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindnyájokat, ²⁵És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonytságot tegyen az emberről; mert magától [is] tudta, mi volt az emberben.

3Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus,

a zsidók főembere: ²Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele. ³Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. ⁴Monda néki Nikodémus: Mimódon születethetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszer, és születethik-é? ⁵Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. ⁶A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. ⁷Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. ⁸A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született. ⁹Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? ¹⁰Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket? ¹¹Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonytságot; és a mi bizonytságtételünket el nem fogadjátok. ¹²Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek? ¹³És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van. ¹⁴És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. ¹⁵Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁶Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. ¹⁸A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. ¹⁹Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. ²⁰Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; ²¹A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. ²²Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földre; és ott időzék velök, és kereszttele. ²³János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkedének. ²⁴Mert János még nem vetteték a tömlöczbe. ²⁵Vetekedés támada azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől. ²⁶És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonytságot tettél, ímé az keresztel, és hozzá megy mindenki. ²⁷Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki. ²⁸Ti magatok vagytok a bizonytságaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldtettem el. ²⁹A kinek jegyese van,

völegény az; a völegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a völegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. ³⁰Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. ³¹A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. ³²És arról tesz bizonyosságot, a mit látott és hallott; és az ő bizonyágtételét senki sem fogadja be. ³³A ki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. ³⁴Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. ³⁵Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. ³⁶A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

4Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, ²(Jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai,) ³Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába. ⁴Samárián kell vala pedig általmennie. ⁵Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek. ⁶Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. ⁷Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom! ⁸Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek. ⁹Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátokznak a samáriaiakkal. ¹⁰Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és [hogy] ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet. ¹¹Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? ¹²Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákóbnál, a ki nekünk adta ezt a kútát, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószágai is? ¹³Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: ¹⁴Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne. ¹⁵Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjenek ide meríteni! ¹⁶Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide! ¹⁷Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem; ¹⁸Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad. ¹⁹Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. ²⁰A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell. ²¹Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. ²²Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az idvesség a zsidók

közül támadt. ²³De eljő az óra, és az most vagy, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit. ²⁴Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. ²⁵Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent. ²⁶Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek. ²⁷Eközben megjövén az ő tanítványai; és csodálkozána, hogy asszonnal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele? ²⁸Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: ²⁹Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nékem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? ³⁰Kimenének azért a városból, és hozzá menének. ³¹Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél! ³²Ő pedig monda nekik: Van nékem eledem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok. ³³Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? ³⁴Monda nekik Jézus: Az én eledem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem. ³⁵Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássatok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. ³⁶És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. ³⁷Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. ³⁸Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok. ³⁹Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritanusok közül annak az asszonynak beszédéért, a ki bizonyosságot tett vala, hogy: Mindent megmondot nekem, a mit cselekedtem. ⁴⁰A mint azért oda mentek hozzá a Samaritanusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig. ⁴¹És sokkal többen hívének a maga beszédéért, ⁴²És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédéért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizony az ez a világ idvezítője, a Krisztus. ⁴³Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába. ⁴⁴Mert Jézus maga tett bizonyosságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában. ⁴⁵Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre. ⁴⁶Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. ⁴⁷Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala. ⁴⁸Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. ⁴⁹Monda néki a királyi ember: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal. ⁵⁰Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. ⁵¹A mint pedig már megy vala, elébe jövén az ő szolgálai, és hírt hozának néki, mondván,

hogy: A te fiad él. ⁵²Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz; ⁵³Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe. ⁵⁴Ezt ismét második jel gyanánt tevő Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. ²Van pedig Jeruzsálemben a Juh[kapu]nál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Őt tornácza van. ³Ezekben fekvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. ⁴Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt. ⁵Vala pedig ott egy ember, a ki harmincnyolc esztendő telt betegségében. ⁶Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta [úgy] van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni? ⁷Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. ⁸Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! ⁹És azonnal meggyógyula az ember, és felvéve nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala. ¹⁰Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! ¹¹Felele nékik: A ki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. ¹²Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? ¹³A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. ¹⁴Ezek után találkozik vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! ¹⁵Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította. ¹⁶És e miatt üldözöbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. ¹⁷Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. ¹⁸E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel. ¹⁹Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. ²⁰Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csudálkozzatok. ²¹Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megelevenít. ²²Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; ²³Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, a ki elküldte őt. ²⁴Bizony, bizony mondom néktek, hogy

a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. ²⁵Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. ²⁶Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: ²⁷És hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. ²⁸Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, ²⁹És kijönek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. ³⁰Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét. ³¹Ha én teszek bizonytságot magamról, az én bizonytságtételem nem igaz. ³²Más az, a ki bizonytságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonytságtétel, a melylyel bizonytságot tesz rólam. ³³Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonytságot tett az igazságról. ³⁴De én nem embertől nyerem a bizonytságtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. ³⁵Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. ³⁶De nékem nagyobb bizonytságom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonytságot rólam, hogy az Atya küldött engem. ³⁷A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonytságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. ³⁸Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek. ³⁹Tudakoztátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonytságot tesznek rólam; ⁴⁰És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen! ⁴¹Dicsőséget emberektől nem nyerek. ⁴²De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: ⁴³Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jöne a maga nevében, azt befogadnátok. ⁴⁴Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem kerestek? ⁴⁵Ne állítsátok, hogy én vádollar majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek. ⁴⁶Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. ⁴⁷Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

6Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. ²És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. ³Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival. ⁴Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. ⁵Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek? ⁶Ezt pedig azért mondá, hogy próbára

tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. ⁷Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikök kapjon valami keveset. ⁸Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére: ⁹Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? ¹⁰Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. ¹¹Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképpen a halakból is, a mennyit akarnak vala. ¹²A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne veszzen. ¹³Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. ¹⁴Az emberek azért látva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizony az ama próféta, a ki eljövendő vala a világra. ¹⁵Jézus azért, a mint észrevé, hogy jöni akarnak és őt elragadni, hogy királylá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. ¹⁶Mikor pedig estvedék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, ¹⁷És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. ¹⁸És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. ¹⁹Mikor azért huszonöt, vagy harmincz futamata bevezének, megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének. ²⁰Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljete! ²¹Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének. ²²Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el, ²³De jöttek [más] hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr: ²⁴Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust. ²⁵És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide? ²⁶Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok. ²⁷Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. ²⁸Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? ²⁹Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higyjetek abban, a kit ő küldött. ³⁰Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higyjünk néked? Mit művelsz? ³¹A mi atyáink a mannat ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök. ³²Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. ³³Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak. ³⁴Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! ³⁵Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzám jő, semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha. ³⁶De mondám néktek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek. ³⁷Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. ³⁸Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. ³⁹Az pedig az Atyának akaratata, a ki elküldött engem, hogy ne semmit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. ⁴⁰Az pedig annak az akaratata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon. ⁴¹Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt monda: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá. ⁴²És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá? ⁴³Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! ⁴⁴Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. ⁴⁵Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő. ⁴⁶Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát. ⁴⁷Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. ⁴⁸Én vagyok az életnek kenyere. ⁴⁹A ti atyáitok a mannat ették a pusztában, és meghaltak. ⁵⁰Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. ⁵¹Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. ⁵²Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja nekünk a testét, hogy [azt] együk? ⁵³Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véré, nincs élet bennetek. ⁵⁴A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. ⁵⁵Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. ⁵⁶A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére, az én bennem lakozik és én is abban. ⁵⁷Azért elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él én általam. ⁵⁸Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannat és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké. ⁵⁹Ezeket monda a zsinagógában, a mikor tanít vala Kapernaumban. ⁶⁰Sokan azért, a kik hallák [ezeket] az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt? ⁶¹Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda

nékik: Titeket ez megbotránkozottat? ⁶²Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, a hol elébb vala?! ⁶³A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet. ⁶⁴De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja őt. ⁶⁵És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. ⁶⁶Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele. ⁶⁷Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-e menni? ⁶⁸Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnének? Örök életnek beszéde van te nálad. ⁶⁹És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. ⁷⁰Felele néki Jézus: Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög. ⁷¹Értette pedig Júdás Iskáriót, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. ²Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. ³Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaiddat, a melyeket cselekszel. ⁴Mert senki sem cselekszik titkon semmit, a ki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak. ⁵Mert az ő atyjafiai sem hívének benne. ⁶Monda azért néki Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtök pedig mindig készen van. ⁷Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyosságot teszek fölöle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. ⁸Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be. ⁹Ezeket mondván pedig néki, marada Galileában. ¹⁰A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon. ¹¹A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő? ¹²És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője. ¹³Mindamellett senki sem beszélt vala nyíltan ő fölöle a zsidóktól való félelem miatt. ¹⁴Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala. ¹⁵És csodálkoznak a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?! ¹⁶Felele néki Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem. ¹⁷Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok? ¹⁸A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. ¹⁹Nem Mózes adta-e néktek a törvényt? és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni? ²⁰Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged

megölni? ²¹Felele Jézus és monda néki: Egy dolgot cselekvém, és mindnyájan csodáljátok. ²²Azért Mózes adta néktek a körülmetélést (nem mintha Mózes-től való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetéletek az embert. ²³Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragusztok-e, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton? ²⁴Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek! ²⁵Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-e az, a kit meg akarnak ölni? ²⁶És ímé nyíltan szól, és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? ²⁷De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. ²⁸Kiálta azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek. ²⁹Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem. ³⁰Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája. ³¹A sokaság közül pedig sokan hívének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehet-e majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett? ³²Meghallák a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala fölöle; és szolgálakat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. ³³Monda azért néki Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött engem. ³⁴Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda. ³⁵Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajjon a görögök közé szóródottakhoz akar-e menni, és a görögöket tanítani? ³⁶Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda? ³⁷Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállá Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. ³⁸A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. ³⁹Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg. ⁴⁰Sokan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynyal ez ama Próféta. ⁴¹Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? ⁴²Nem az írás mondta-e, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, a hol Dávid vala? ⁴³Hasonlás lön azért ő miatta a sokaságban. ⁴⁴Némelyek pedig közülök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. ⁴⁵Elmenének azért a szolgálak a főpapokhoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő néki: Miért nem hoztátok el őt? ⁴⁶Felelének a szolgálak: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember! ⁴⁷Felelének azért néki a farizeusok: Vajjon ti is el vagytok-e hitelve? ⁴⁸Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki? ⁴⁹De ez a sokaság, a mely nem ismeri

a törvényt, átkozott! ⁵⁰Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül: ⁵¹Vajjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? ⁵²Felelének és mondának néki: Vajjon te is Galileus vagy-é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta. ⁵³És mindnyájan haza menének.

⁸Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. ²Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. ³Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, ⁴Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapott, mint házasságtörő. ⁵A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek követtessenek meg: te azért mit mondasz? ⁶Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre. ⁷De mikor szorgalmazva kérdezők őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös, az vessé rá először a követ. ⁸És újra lehajolván, írt vala a földre. ⁹Azok pedig [ezt] hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva. ¹⁰Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem látva az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? ¹¹Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! ¹²Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. ¹³Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonyosságot; a te bizonyágtételed nem igaz. ¹⁴Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonyosságot magamról, az én bizonyágtételem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek. ¹⁵Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit. ¹⁶De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem. ¹⁷A ti törvényetekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonyágtétele igaz. ¹⁸Én vagyok a ki bizonyosságot teszek magamról, és bizonyosságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem. ¹⁹Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek. ²⁰Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája. ²¹Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. ²²Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? ²³És monda nékik: Ti innét alól valók

vagytok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. ²⁴Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben. ²⁵Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva mondok is néktek. ²⁶Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. ²⁷Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik. ²⁸Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. ²⁹És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek. ³⁰A mikor ezeket monda, sokan hívének ő benne. ³¹Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; ³²És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. ³³Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondosz te, hogy szabadokká lesztok? ³⁴Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. ³⁵A szolgál pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad [ott] mindörökké. ³⁶Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztok. ³⁷Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. ³⁸Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok. ³⁹Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. ⁴⁰Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. ⁴¹Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születünk; egy atyánk van, az Isten. ⁴²Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. ⁴³Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. ⁴⁴Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. ⁴⁵Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem. ⁴⁶Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? ⁴⁷A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók. ⁴⁸Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjuk-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned? ⁴⁹Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem. ⁵⁰Pedig én

nem keresem az én dicsőségemet: van a ki keresi és megítéli.
⁵¹Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké. ⁵²Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóston halált örökké. ⁵³Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat? ⁵⁴Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, ⁵⁵És nem ismeritek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. ⁵⁶Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. ⁵⁷Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendősen nem vagy, és Ábrahámot láttad? ⁵⁸Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. ⁵⁹Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

9És a mint eltávozék, látta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. ²És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? ³Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. ⁴Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. ⁵Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok. ⁶Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemekre, ⁷És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva. ⁸A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki [itt] szokott ülni és koldulni? ⁹Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok [az]. ¹⁰Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid? ¹¹Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíté és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom. ¹²Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. ¹³Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. ¹⁴Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. ¹⁵Szintén a farizeusok is megkérdezék azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tön szemeimre, és megmosakodám, és látok. ¹⁶Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lön közöttük. ¹⁷Újra mondának a vaknak: Te mit szólnál ő róla, hogy

megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy prófeta. ¹⁸Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása, ¹⁹És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most? ²⁰Felelének nékik annak szülei és mondának: Nem tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: ²¹De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idő [már] ő; őt kérdezték; ő beszéljen magáról. ²²Ezeket mondák annak szülei, mivel hogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből. ²³Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idő, őt kérdezték. ²⁴Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. ²⁵Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. ²⁶Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? ²⁷Felele nékik: Már mondam néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? ²⁸Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. ²⁹Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. ³⁰Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szememet megnyitotta. ³¹Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. ³²Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születettnek szemeit valaki megnyitotta volna. ³³Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék. ³⁴Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt. ³⁵Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? ³⁶Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne? ³⁷Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az. ³⁸Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt. ³⁹És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. ⁴⁰És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? ⁴¹Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnal hág be, tolvaj az és rabló. ²A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. ³Ennek az ajtónálló [ajtót] nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevéken szólítja, és kivezeti őket. ⁴És mikor kiereszti az ő juhait, elöttek megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. ⁵Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az

idegenek hangját. ⁶Ezt a példázatot monda nékik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik. ⁷Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. ⁸Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. ⁹Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. ¹⁰A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővölködjének. ¹¹Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. ¹²A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jöni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. ¹³A béres pedig [azért] fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra. ¹⁴Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem [is] ismernek az enyéim, ¹⁵A miként ismer engem az Atya, és én [is] ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. ¹⁶Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómrá; és léssen egy akol [és] egy pásztor. ¹⁷Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. ¹⁸Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól. ¹⁹Újra hasonlász a zsidók között e beszédek miatt. ²⁰És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá? ²¹Mások mondának: Ezek nem ördögösnek beszédei. Vajjon az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit? ²²Lőn pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél vala; ²³És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala. ²⁴Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk nyilván! ²⁵Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonytságot rólam. ²⁶De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek: ²⁷Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: ²⁸És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. ²⁹Az én Atyám, a ki [azokat] adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki [azokat] az én Atyámnak kezéből. ³⁰Én és az Atya egy vagyunk. ³¹Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. ³²Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztetek meg engem? ³³Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem köveztünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. ³⁴Felele nékik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondom: Istenek vagytok? ³⁵Ha azokat isteneknek monda, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható), ³⁶Arról mondjátok-e ti, a kit az Atya megszentelt

és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondam: Az Isten Fia vagyok?! ³⁷Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem; ³⁸Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhigyjétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok. ³⁹Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből. ⁴⁰És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott marada. ⁴¹És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodat; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala. ⁴²És sokan hívének ott ő benne.

11Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérenek, Márhának falujából. ²Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törle meg annak lábait. ³Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg. ⁴Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia. ⁵Szereti vala pedig Jézus Márhát és annak nőtestvérét, és Lázárt. ⁶Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, a hol vala. ⁷Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. ⁸Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy? ⁹Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. ¹⁰De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság. ¹¹Ezeket monda; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltssem őt. ¹²Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. ¹³Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. ¹⁴Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt. ¹⁵És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higyjetek. De menjünk el ő hozzá! ¹⁶Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az ő tanítványtárs: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele. ¹⁷Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban. ¹⁸Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira; ¹⁹És a zsidók közül sokan mentek vala Márhához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérek felől. ²⁰Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala. ²¹Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. ²²De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten. ²³Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. ²⁴Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. ²⁵Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; ²⁶És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt? ²⁷Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az

Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala. ²⁸És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged. ²⁹Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne. ³⁰Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala. ³¹A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. ³²Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem. ³³Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók [is,] elbúsula lelkében és igen megrendüle. ³⁴És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg! ³⁵Könnnyekre fakadt Jézus. ³⁶Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt! ³⁷Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehetette volna-e ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg? ³⁸Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta. ³⁹Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos. ⁴⁰Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét? ⁴¹Elvévék azért a követ onnan, a hol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, halát adok néked, hogy meghallgattal engem. ⁴²Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem. ⁴³És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jöjj ki! ⁴⁴És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelekekkel megkötözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni. ⁴⁵Sokan hívének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala. ⁴⁶De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nékik, a miket Jézus cselekedett vala. ⁴⁷Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mível. ⁴⁸Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. ⁴⁹Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok. ⁵⁰Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. ⁵¹Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; ⁵²És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse. ⁵³Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. ⁵⁴Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival. ⁵⁵Közel vala pedig

a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálembe a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. ⁵⁶Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-e fel az ünnepre? ⁵⁷A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

12Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból. ²Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő vele. ³Mária azért elővévén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörlé annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával. ⁴Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala: ⁵Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárón, és [miért nem] adták a szegényeknek? ⁶Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. ⁷Monda azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. ⁸Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. ⁹A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. ¹⁰A papifejedelmek pedig tanácskoznak, hogy Lázárt is megöljék; ¹¹Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta menének oda és hívének a Jézusban. ¹²Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jö, ¹³Pálmaágakat vön, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jö az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya! ¹⁴Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva: ¹⁵Ne félj Sionnak leánya: Ímé a te királyod jö, számárnak vemhén ülve. ¹⁶Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felöle vannak megírva, és [hogy] ezeket mívelték ő vele. ¹⁷A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyoságot tön. ¹⁸Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte vala. ¹⁹Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-e, hogy semmit sem értek? Ímé, [mind] e világ ő utána megy. ²⁰Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: ²¹Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust. ²²Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. ²³Jézus pedig felele nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. ²⁴Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. ²⁵A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki

gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. ²⁶A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. ²⁷Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. ²⁸Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. ²⁹A sokaság azért, a mely [ott] állt és hallotta vala, azt monda, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki. ³⁰Felele Jézus és monda: Nem én érettem lön e szó, hanem ti értetek. ³¹Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: ³²És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. ³³Ezt pedig azért monda, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia. ³⁴Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fíának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az ember Fia? ³⁵Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne leljen meg titeket: és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. ³⁶Míg a világosságotok megvan, higyjetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket monda Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. ³⁷És noha ő ennyi jelt tett vala előttük, mégsem hívének ő benne: ³⁸Hogy beteljesedjék az Ésaías próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg? ³⁹Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaías: ⁴⁰Megvakító Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. ¹⁷Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket. ¹⁸Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. ¹⁹Most megmondom néktek, mielőtt meglesse, hogy mikor meglesz, higyjétek majd, hogy én vagyok. ²⁰Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. ²¹Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalanzkodék lelkében, s bizonyosságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közülök elárul engem. ²²A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalanokdva, [hogy] kiről szól. ²³Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. ²⁴Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? ²⁵Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? ²⁶Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának. ²⁷És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed. ²⁸Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. ²⁹Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt monda néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. ³⁰Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne: vala

őket. ²És vacsora közben, a mikor az ördög belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, ³Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy, ⁴Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát. ⁵Azután vizet tölte a medenczébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, a melylyel körül van kötve. ⁶Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat? ⁷Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. ⁸Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám. ⁹Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! ¹⁰Monda néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan. ¹¹Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért monda: Nem vagytok mindnyájan tiszták! ¹²Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? ¹³Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. ¹⁴Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. ¹⁵Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjétek egymással. ¹⁶Bizony, bizony mondom néktek: A szolgáló nem nagyobb van a uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. ¹⁷Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket. ¹⁸Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. ¹⁹Most megmondom néktek, mielőtt meglesse, hogy mikor meglesz, higyjétek majd, hogy én vagyok. ²⁰Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. ²¹Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalanzkodék lelkében, s bizonyosságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közülök elárul engem. ²²A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalanokdva, [hogy] kiről szól. ²³Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. ²⁴Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? ²⁵Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? ²⁶Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának. ²⁷És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed. ²⁸Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. ²⁹Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt monda néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. ³⁰Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne: vala

13A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övét e világon, mindvégig szerette

pedig éjszaka. ³¹Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítették meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítétek ō benne. ³²Ha megdicsőítették ō benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ō magában, és ezennel megdicsőíti őt. ³³Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondom. ³⁴Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. ³⁵Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. ³⁶Monda néki Simon Péter: Uram, hová még? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz. ³⁷Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted! ³⁸Felele néki Jézus: Az életedet adod érted? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

14Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyjetek Istenben, és higyjetek én bennem. ²Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem [volna], megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. ³És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek. ⁴És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok. ⁵Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová még; mimódon tudhatjuk azért az utat? ⁶Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. ⁷Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. ⁸Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! ⁹Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? ¹⁰Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédek, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ō cselekszi e dolgokat. ¹¹Higyjetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nékem. ¹²Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. ¹³És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. ¹⁴Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. ¹⁵Ha engem szerettek, az én parancsolataim megtartsátok. ¹⁶És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. ¹⁷Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. ¹⁸Nem hagylak titeket árvakul;

eljövök ti hozzátok. ¹⁹Még egy kevés idő és a világ nem látta engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. ²⁰Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. ²¹A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. ²²Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak? ²³Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk. ²⁴A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem. ²⁵Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek valék. ²⁶Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek. ²⁷Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen! ²⁸Hallottátok, hogy én azt mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál. ²⁹És most mondtam meg néktek, mielőtt meglenne: hogy a mikor majd meglesz, higyjetek. ³⁰Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; ³¹De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljetek fel, menjünk el innen.

15Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. ²Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. ³Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek. ⁴Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtökén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. ⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ō benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. ⁶Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnék. ⁷Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek. ⁸Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim. ⁹A miképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. ¹⁰Ha [a]z én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. ¹¹Ezeket

beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék. ¹²Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket. ¹³Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. ¹⁴Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek. ¹⁵Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainak mondtalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. ¹⁶Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek. ¹⁷Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek. ¹⁸Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. ¹⁹Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. ²⁰Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. ²¹De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem. ²²Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnöket. ²³A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. ²⁴Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat. ²⁵De [azért lön így,] hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem. ²⁶Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot. ²⁷De ti is bizonytságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

16Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. ²A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. ³És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. ⁴Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek rólu, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék. ⁵Most pedig elmegyek ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy? ⁶Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket. ⁷De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. ⁸És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: ⁹Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én

bennem; ¹⁰És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ¹¹Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. ¹²Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. ¹³De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. ¹⁴Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. ¹⁵Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondom, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek. ¹⁶Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. ¹⁷Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi megadja néktek, a mit nekünk mond: Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? ¹⁸Mondának azért: Mi az a kevés [idő,] a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. ¹⁹Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nékik: Arról tudakozzátok-e egymást, hogy azt mondom: Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem? ²⁰Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömmre fordul. ²¹Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. ²²Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket. ²³És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. ²⁴Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. ²⁵Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról. ²⁶Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; ²⁷Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. ²⁸Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. ²⁹Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélj és semmi példázatot nem mondasz. ³⁰Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. ³¹Felele nékik Jézus: Most hiszitek? ³²Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. ³³Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok léssen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

17Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égbe, és

monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; ²A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. ³Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. ⁴Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízta, hogy végezzem azt. ⁵És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. ⁶Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották. ⁷Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: ⁸Mert ama beszédedet, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. ⁹Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid. ¹⁰És az enyémeik mind a tiéid, és a tiéid az enyémeik: és megdicsőítettem ő bennök. ¹¹És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! ¹²Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vett közülök, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön. ¹³Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. ¹⁴Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. ¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. ¹⁶Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. ¹⁷Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. ¹⁸A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; ¹⁹És én ő érettök [oda] szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek [az] igazságban. ²⁰De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; ²¹Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem. ²²És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk: ²³Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. ²⁴Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőséget, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt. ²⁵Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; ²⁶És megismertetem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én [is] ő bennök

[legyek.]

18Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a hol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. ²Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a ki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. ³Júdás azért magához vevén a [katonai] csapatot, és a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgálakat, oda méne fákllyakkal, lámpásokkal és fegyverekkel. ⁴Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek? ⁵Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. [Ott] állt pedig ő velök Júdás is, a ki elárulta őt. ⁶Mikor azért azt mondá nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének. ⁷Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondanak: A názáreti Jézust. ⁸Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok [az.] Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; ⁹Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el. ¹⁰Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. ¹¹Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? ¹²A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgálai megfogák Jézust, és megkötözik őt, ¹³És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala [ez] Kajafásnak, a ki abban az esztendőben főpap vala. ¹⁴Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszszen el a népért. ¹⁵Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, ¹⁶Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert. ¹⁷Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. ¹⁸A szolgálak pedig és a poroszlók [ott] állnak vala, szítván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. [Ott] áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala. ¹⁹A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. ²⁰Felele néki Jézus: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólottam. ²¹Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, a kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket nékik szólottam. ²²Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust, mondván: így felelsz-e a főpappnak? ²³Felele néki Jézus: Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyosságot a gonoszúságról; ha pedig jól, miért versz engem. ²⁴Elküldé őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. ²⁵Simon Péter pedig [ott] áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való

vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok. ²⁶Monda egy a főpap szolgálai közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő veled együtt a kertben? ²⁷Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólal. ²⁸Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék a husvétibárányt. ²⁹Kiméne azért Pilátus ő hozzájuk, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? ³⁰Felelének és mondának néki: Ha gonosztévő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezébe. ³¹Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk; ³²Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia. ³³Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? ³⁴Felele néki Jézus: Magadtól mondod-e te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem? ³⁵Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél? ³⁶Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. ³⁷Monda azért néki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómrá. ³⁸Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhöz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt. ³⁹Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünneken; akarjátok-e azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? ⁴⁰Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

19 Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatá. ²És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá, ³És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul csapdossák vala őt. ⁴Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. ⁵Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nékik [Pilátus:] Ímhol az ember! ⁶Mikor azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne. ⁷Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát. ⁸Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala; ⁹És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki. ¹⁰Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-e? Nem tudod-e hogy hatalmam

van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? ¹¹Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezébe adott engem. ¹²Ettől fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylyá teszi, ellene mond a császárnak! ¹³Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és űle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. ¹⁴Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! ¹⁵Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császáruk! ¹⁶Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvivék. ¹⁷És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: ¹⁸A hol megfeszíték őt, és ő veled más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. ¹⁹Pilátus pedig címet is írta, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. ²⁰Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszítettett vala: és héberül, görögül és latinul vala [az] írva. ²¹Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmek: Ne írj: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. ²²Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. ²³A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felelről mindvégig szövött. ²⁴Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. ²⁵A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás [felesége,] és Mária Magdaléna. ²⁶Jézus azért, mikor látja vala, hogy [ott] áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! ²⁷Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány. ²⁸Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. ²⁹Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izzópra tévén [azt,] oda vivék az ő szájához. ³⁰Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét. ³¹A zsidók pedig, hogy a testek szombatán át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy [nap] vala) kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le [öket.] ³²Eljövének azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikat [is,] a ki ő veled együtt feszítettett meg; ³³Mikor pedig Jézushoz érének és látják vala, hogy ő

már halott, nem törék meg az ő lábszárait; ³⁴Hanem egy a vitézek közül dárdaival dőfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki [abból.] ³⁵És a ki látta, bizonyoságot tett, és igaz az ő tanúbizonyosága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higyjetek. ³⁶Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék. ³⁷Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek. ³⁸Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét. ³⁹Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. ⁴⁰Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni. ⁴¹Azon a helyen pedig, a hol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala. ⁴²A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust.

20A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétetett a kő a sírról. ²Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. ³Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. ⁴Együtt futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; ⁵És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. ⁶Megjöve azután Simon Péter [is] nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. ⁷És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölytve egy helyen. ⁸Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala. ⁹Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. ¹⁰Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez. ¹¹Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; ¹²És látá két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala. ¹³És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Mondá nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. ¹⁴És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust [ott] állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. ¹⁵Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt. ¹⁶Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! ¹⁷Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyék az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és

az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. ¹⁸Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és [hogy] ezeket mondotta néki. ¹⁹Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyültek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve Jézus és megállá a középben, és monda nékik: Békesség néktek! ²⁰És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. ²¹Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket. ²²És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: ²³A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. ²⁴Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. ²⁵Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem. ²⁶És nyolcz nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállá a középben és monda: Békesség néktek! ²⁷Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd [ide] a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. ²⁸És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! ²⁹Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek. ³⁰Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ³¹Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy [ezt] hívén, életetek legyen az ő nevében.

21Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: ²Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánáel, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő [is] az ő tanítványai közül. ³Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. ⁴Mikor pedig immár reggeledék, megállá Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van [ott.] ⁵Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é valami enivalótok? Felelének néki: Nincsen! ⁶Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. ⁷Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van [ott]! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy [ott] van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe. ⁸A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszsák vala a

hálót a halakkal. ⁹Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér. ¹⁰Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok. ¹¹Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. ¹²Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljete. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő. ¹³Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is. ¹⁴Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból. ¹⁵Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának [fia:] jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat! ¹⁶Monda néki ismét másodszer is: Simon, Jónának [fia], szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat! ¹⁷Monda néki harmadszor [is]: Simon, Jónának [fia], szeretsz-e engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor [is] mondotta vala néki: Szeretsz-e engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! ¹⁸Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod. ¹⁹Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem! ²⁰Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul téged? ²¹Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint [lészen?] ²²Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! ²³Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? ²⁴Ez az a tanítvány, a ki bizonyágot tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz. ²⁵De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megíratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írának. Ámen.

Apostolok

1Első könyvemet írtam, Theofilus, mindazokról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani, ²Mind a napig, melyen fölvitették, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. ³Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról. ⁴És velők összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet [úgymond,] hallottatok tőlem: ⁵Hogy János ugyan azzal kereszttel, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. ⁶Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? ⁷Monda pedig nékik: Nem a ti dolgokat tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmában helyheztesett. ⁸Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. ⁹És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemeltették, és felhő fogá el őt szemeik elől. ¹⁰És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, ¹¹Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felvitették tőletek a mennybe, akképen jő el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe. ¹²Akkor megtérének Jeruzsálemben a hegyről, mely hívatik Olajfák [hegyének,] mely Jeruzsálem mellett van, egy szombat[napi] járóföldre. ¹³És mikor bementek, felmenének a felsőházba, a hol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelóta, és Júdás, a Jakab fia. ¹⁴Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt. ¹⁵És azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda (vala pedig ott együtt mintegy százhusz főnyi sokaság): ¹⁶Atyámfiak, férfiak, szükség volt betelni annak az írásnak, melyet megjövénél a Szent Lélek Dávid szája által Júdás felől, ki vezetőjük lön azoknak, a kik megfogták Jézust. ¹⁷Mert mi közénk számláltatott, és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészt ¹⁸(Ez [hát] mezőt szerze hamisságának béréből; és alá zuhanván elhasadt közepén, és minden belső része kiomlott. ¹⁹És [ez]

tudtokra lön mindazoknak, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon nyelvökön Akeldamának, azaz Vérmézőnek neveztetett el.) ²⁰Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakóhelye pusztá, és ne legyen lakó abban. És: Az ő püspökségét más vegye el. ²¹Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk jártkelt, ²²A János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölvitették tőlünk, azok közül egy az ő feltámadásának bizonyosága legyen mivelünk egyetemben. ²³Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki hívatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. ²⁴És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál, ²⁵Hogy elnyerje az osztályrészt a szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltévelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson. ²⁶Sorsot vetének azért reájok, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.

2És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának. ²És lön nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, a hol ülnek vala. ³És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. ⁴És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólóniok. ⁵Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfelő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak. ⁶Minekutána pedig ez a zúgás lön, egybegyűle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni. ⁷Álméklodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-é ezek mindnyájan, a kik szólhatnak? ⁸Mimódon halljuk hát [őket,] kiki közülünk a saját nyelvén, melyben születünk? ⁹Párthusok és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és Kappadócziában, Pontusban és Ázsiában, ¹⁰Frigiában és Pamfliában, Égyiptomban és Libiában tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok, ¹¹Krétaiak és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennek a magyarságos dolgait. ¹²Álméklodnak vala pedig mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajjon mi akar ez lennie? ¹³Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg. ¹⁴Péter azonban előállván a tizenegygyel,

felemelé szavát, és szóla nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! ¹⁵Mert nem részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; ¹⁶Hanem ez az, a mi megmondattott Jólé profétától: ¹⁷És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. ¹⁸És épen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és profétálnak. ¹⁹És tészek csudákat az égben odafenn, és jeleket a földön idele, vért, tüzet és füstnek gőzölgését. ²⁰A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, minekelőtte eljő az Úrnak ama nagy és fényes napja. ²¹És lészen, hogy mindaz, a ki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. ²²Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, a ki Istentől bizonyágot nyert előttetek erők, csudatételek és jelek által, melyeket ő általa cselekedett Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok. ²³Azt, a ki Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből adatott [halálra,] megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölelétek: ²⁴Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia. ²⁵Mert Dávid ezt mondja ő róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. ²⁶Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; annakfelelte az én testem is reménységben nyugszik. ²⁷Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. ²⁸Megjelentetted nékem az életnek útait; betöltesz engem örömmel a te orcád előtt. ²⁹Atyámfiak férfiak, szabad nyilván szólanom ti előttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van. ³⁰Proféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvéssel megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyeztesse az ő királyi székibe, ³¹Előre látván [ezt,] szólott a Krisztus feltámasztásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. ³²Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyosságai vagyunk. ³³Annakokáért az Istennek jobbja által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyerve az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallotok. ³⁴Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobbkezem felől, ³⁵Míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá számolyul. ³⁶Bizonnyal tudja meg azért Izraelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a kit ti megfeszítettetek. ³⁷[Ezeket] pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondanak Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak? ³⁸Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát. ³⁹Mert

néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a ki mi Istenünk. ⁴⁰Sok egyéb beszéddel is buzdón kéri és inti vala őket, mondván: Szakaszzátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! ⁴¹A kik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. ⁴²És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. ⁴³Támad pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. ⁴⁴Mindnyájan pedig, a kik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; ⁴⁵És jószágukat és marháikat eladogáták, és szétosztogáták azokat mindenkinek, a mint kinek-kinek szüksége vala. ⁴⁶És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. ⁴⁷Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülökkel.

3Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilenczre. ²És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba. ³Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát. ⁴Péter pedig mikor szeméit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! ⁵Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. ⁶Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kélj fel és járj! ⁷És őt jobbkezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. ⁸És felszökvén, megállá és jár vala és beméne ő velök a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent. ⁹És látá őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent: ¹⁰És megismerék őt, hogy ő volt az, a ki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és megtelének csodálkozással és azon való álmétkodással, a mi történt vala ő vele. ¹¹Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz az a sánta, a ki meggyógyult, az egész nép álmétkodva összefuta ő hozzájuk a tornácba, mely Salamonénak nevezetik. ¹²Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon? ¹³Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, kit ti elárulátok, és megtagadátok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja. ¹⁴Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátok és kívánátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek, ¹⁵Az életnek fejedelmét pedig megölelétek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai. ¹⁶És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan

a ti szemetek láttára. ¹⁷De most, atyámfiak, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek is. ¹⁸Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta minden ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus elszenvedi, ekképen töltötte be. ¹⁹Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől. ²⁰És elküldje a Jézus Krisztust, a ki néktek előre hirdettetett. ²¹Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva. ²²Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiak közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, a mit csak szólánd néktek. ²³Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatand arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. ²⁴De a próféták is mindnyájan Sámuelettől és a következőktől fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. ²⁵Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiaik, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan. ²⁶Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban néktek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.

4 Míg ők azonban a néphez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduceusok, ²Neheztelve a miatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást; ³És rájuk veték kezüket, és veték őket őrizet alá másnapig, mert már este vala. ⁴Sokan pedig azok közül, kik hallgatók az ígét, hívének; és lön a férfiak száma mintegy ötezer. ⁵Lön pedig, hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálemben. ⁶És Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi nemzetségbeliek valának. ⁷És mikor őket a közöpre állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtetek ti ezt? ⁸Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nékik: Népek fejedelmei és Izráelnek vénei! ⁹Ha e mai napon mi egy nyavalyás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk ki, mi által gyógyult meg ez: ¹⁰Legyen tudtotokra mindnyájotoknak és az Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben. ¹¹Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejevé. ¹²És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. ¹³Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala. ¹⁴Mikor azonban látták, hogy a mely ember meggyógyult vala, ő velök együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szólani. ¹⁵Mikor pedig őket a gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk közt[,] mondván: ¹⁶Mit cselekedjünk ez emberekkel?

Mert hogy nyilvánvaló csoda lön általok, mindazoknak, kik Jeruzsálemben lának, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. ¹⁷De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel fenyegezzük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben. ¹⁸Azért beszólítván őket, megparancsolák nékik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. ¹⁹Péter és János pedig felelvén, mondanak nékik: Vajjon igaz dolog-e Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! ²⁰Mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. ²¹Amazok pedig nem találván semmi módot, hogyan büntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt, mert mindnyájan dicsőítik vala az Istent azért, a mi történt. ²²Mert több vala negyven esztendősnél az az ember, kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. ²³Mikor pedig elbocsátattak, menének az övéikhez, és elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondtak nékik. ²⁴Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondanak: Halkunk, te vagy az Isten, ki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. ²⁵Ki Dávidnak, a te szolgálóknak szája által ezt mondottad: Miért gúnyolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábavalókat? ²⁶Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. ²⁷Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, ²⁸Hogy véghezvigyék, a mikről a te kezed és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. ²⁹Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, ³⁰A te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. ³¹És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala. ³²A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenök köz vala. ³³És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon. ³⁴Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát, ³⁵És letévék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-kinek szüksége vala. ³⁶József is, ki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vigasztalás Fia), Lévita, származása szerint ciprusi. ³⁷Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál letévé.

5 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát. ²És félre tön az árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elé letévé. ³Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sétán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából félre tégy? ⁴Nemde megmaradva néked

maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. ⁵Hallván pedig Anániás e szavakait lerogyott és meghala; és mindenekben nagy félelem támadta, kik ezeket hallják vala. ⁶Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölék őt, és kivívén eltemették. ⁷Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, beméne. ⁸Monda pedig néki Péter: Mondd meg nékem, vajjon ennyiért adtátok-é el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. ⁹Péter pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Ímé a küszöbön vannak azoknak lábaik, a kik eltemették férjedet, és kivisznek téged. ¹⁰És azonnal összerogyott lábainál, és meghala; bemenvén pedig az ifjak, halva találák őt, és kivívén eltemették férje mellé. ¹¹És támadta nagy félelem az egész gyülekezetben és mindazokban, kik ezeket hallják vala. ¹²Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lön a nép között; és egyakarattal mindnyájan a Salamon tornáczában valának. ¹³Egyebek közül pedig senki sem mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket; ¹⁴Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. ¹⁵Úgyannyira, hogy az utcákról hozák ki a betegeteket, és letevék ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, ¹⁶És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeteket és tisztátalan lelkektől gyötretetteket: kik mind meggyógyulának. ¹⁷De felkelvén a főpap és mind a kik vele valának, azaz a sadduceusok felekezete, betelének irigységgel, ¹⁸És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönség tömlöczbe tevék őket. ¹⁹Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz ajtaját, és kihozván őket, monda: ²⁰Menjetek el, és felállván, hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédit! ²¹Azok pedig [ezt] hallván, bemenének jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén és a vele levők, egybehívák a gyűlést, és Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák. ²²Mikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén tehát, megjelenték, ²³Mondván: A tömlöczöt ugyan nagy erősen bezárva találtuk, és az öröket kívül az ajtó előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit sem találánk. ²⁴A mint pedig hallották e szavakat a pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez? ²⁵Eljövén pedig valaki, hírül adá nékik, mondván: Ímé, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a népet. ²⁶Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, előhozá őket erőszak nélkül; féltek ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket. ²⁷Előhozván pedig őket, állaták a tanács elé; és megkérde őket a főpap, ²⁸Mondván: Nem megparancsoltuk-é néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét. ²⁹Felelvén pedig Péter és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. ³⁰A mi atyáinknak

Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölelétek. ³¹Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. ³²És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, a kik néki engednek. ³³Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozáának, hogy megölik őket. ³⁴Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáliel, az egész nép előtt tisztelt törvénytudó, parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. ³⁵És monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázzatok magatokra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! ³⁶Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mindnyájan, a kik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. ³⁷Ezután felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindazok, a kik őt követték, szétszórattak. ³⁸Mostanra nézve is mondom néktek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok békét nékik: mert ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé nem lesz; ³⁹Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtassatok. ⁴⁰Engedének azért néki; és miután előszóllították az apostolokat, megveretvén, megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsáták őket. ⁴¹Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek. ⁴²És mindennap a templomban és házanként nem szünnék vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

ÖAzokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támadta a görög zsidók közt panaszok a héberek ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban. ²Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtvén a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten ígését elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. ³Válaszszatok azért, atyámfiak, ti közületek hét férfit, kiknek [jó] bizonyosságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. ⁴Mi pedig foglalatosságunk maradunk a könyörgésben és az ígéhirdetés szolgálatában. ⁵És tetszék e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Antiókhából való prozelitus vala; ⁶Kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket rájuk veték. ⁷És az Isten ígéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet. ⁸István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. ⁹Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokénak, Czirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából valóknak neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala. ¹⁰De nem állhattak ellene a bölcseségnek és a Léleknek,

mely által szól vala. ¹¹Akkor felbujtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. ¹²És felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elé; ¹³És állatának hamis tanúkat, kik mondának: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: ¹⁴Mert hallottuk, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a czerimóniákat, melyeket adott nekünk Mózes. ¹⁵És szemeiket reá vetvén a tanácsban ülők mindnyájan, [olyannak] láták az ő orczáját, mint egy angyalnak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajjon így vannak-é hát ezek? ²Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőségnek Istene megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekelőtte Háránban lakott, ³És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közül, és jer arra a földre, a melyet mutatok néked. ⁴Akkor kimenvén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atyja, kihozta őt e földre, a melyen ti most laktok: ⁵És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy néki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala néki gyermeke. ⁶Szólt pedig az Isten akképen, hogy az ő magva zsellér leszen idegen földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négyszáz esztendeig. ⁷De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijönek, és szolgálnak nékem e helyen. ⁸És adta néki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákot, és körülmetélé őt nyolczadnapon; és Izsák Jákóbot, és Jákób a tizenkét pátriárkhát. ⁹A pátriárkhák pedig irigységből eladák Józsefet Égyiptomba; de Isten vele vala, ¹⁰És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Égyiptom királya előtt, ki őt Égyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állatá. ¹¹Következék pedig éhség Égyiptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink. ¹²Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyiptomban van gabona, elküldé először a mi atyáinkat, ¹³És második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudá a József nemzetségét. ¹⁴És József elkülvén, magához hívatá az ő atyját, Jákóbot, és egész hetvenöt lélekből álló nemzetségét. ¹⁵Leméne azért Jákób Égyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink; ¹⁶És elvitetének Sikembe, és helyheztetének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen Emmórnak, a Sikem [atyjának] fiaitól. ¹⁷Mikor pedig elközeleget az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Égyiptomban, ¹⁸Mindaddig, míg nem más király támadá, ki nem ismeri vala Józsefet. ¹⁹Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitétesse, hogy életben ne maradjanak. ²⁰Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három hónapig atyja házában tartaték. ²¹Mikor

pedig kitétetett, a Faraó leánya felvevé, és felnevelé őt a saját fia gyanánt. ²²És Mózes taníttaték az Égyiptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben. ²³Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izráel fiait. ²⁴És mikor látta, hogy egyik bántalommal illetetik, megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén, bosszút álla azért, a ki bosszúsággal illetetett. ²⁵És azt gondolá, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ad nekik szabadulást; de azok nem értették meg. ²⁶Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illettek egymást bosszúsággal? ²⁷De az, a ki felebarátját bántalmazta, elutasítá őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedelemmé és bíróvá mi rajtunk? ²⁸Csak nem akarsz engem [is] megölni, miképen megöleléd tegnap az égyiptomit? ²⁹E beszédre aztán Mózes elfuta és lön jövevény a Midián földén, a hol két fia születék. ³⁰És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sínai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak tüzes lángjában. ³¹Mózes pedig mikor meglátta, elcsodálkozék a látáson. Mikor pedig oda méne, hogy megszemlélje, lön az Úrnak szava ő hozzá: ³²Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megrémülvén, nem meré megnézni. ³³Az Úr pedig monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. ³⁴Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az ő fohászadásukat meghallgattam, és azért szállottam le, hogy őket megszabadítsam; most azért jőjj, elküldelek téged Égyiptomba. ³⁵Ezt a Mózeset, a kit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldé angyal keze által, a ki megjelent néki a csipkebokorban. ³⁶Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket tévén Égyiptomnak földében és a Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. ³⁷Ez ama Mózes, ki az Izráel fiainak ezt mondotta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. ³⁸Ez az, a ki [ott] volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő ígéket vön, hogy nekünk adja; ³⁹A kinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem eltaszíták maguktól, és szívökben Égyiptom felé fordulának, ⁴⁰Ezt mondván Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott, nem tudjuk, mi történt ő vele. ⁴¹És borjúképet csinálának azokban a napokban, és áldozatot vivének a bálványoknak, és gyönyörködének az ő kezeik csinálmányaiiban. ⁴²Az Isten pedig elfordula, és adá őket, hogy szolgáljanak az ég seregének; a mint meg van írva a próféták könyvében: Vajjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? ⁴³Sőt inkább hordoztatok a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titeket Babilónon túl.

⁴⁴A bizonyágnak sátora a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, a ki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala. ⁴⁵Melyet a mi atyáink átvén, be is hoztak Józsuével, mikor birodalmukba vették a pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; ⁴⁶Ki kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. ⁴⁷Salamon építe pedig néki házat. ⁴⁸De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: ⁴⁹A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? ⁵⁰Nem az én kezem csinálta-e mindezeket? ⁵¹Kemény nyakú és körülméletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. ⁵²De Péter monda a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképenéki: A te pénzed veled együtt veszszen el, mivel azt ⁵³A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, a kik eleve hirdették amaz Igaznak eljövetele kinek ti most árulóivá és gyilkosivá lettetek; ⁵⁴Kik a törvénya rendelésére vettétek, és nem tartottátok meg. ⁵⁵Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és fogaikat csikorgatják vala ő ellene. ⁵⁶Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjá felől, ⁵⁷És monda: Ímé látom az egeket megnyitni, és az embernek Fiát az Isten jobbjá felől állani. ⁵⁸Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleiket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; ⁵⁹És kiűzván a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyosságok pedig felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le. ⁶⁰Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! ⁶¹Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

8Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlanak Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. ²Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta. ³Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonszolva, tömlöczbe veti vala. ⁴Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az ígét. ⁵És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja vala nekik a Krisztust. ⁶A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. ⁷Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. ⁸És lőn nagy öröm abban a városban. ⁹Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámította Samária népét, magát valami nagynak állítván: ¹⁰Kire mindnyájan figyeltek, kicsinytől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje! ¹¹Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi mesterségekkel elámította őket. ¹²De miután hittek Filepnek, a ki az Isten országára és a Jézus

Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok. ¹³És Simon maga is hűn, és megkeresztelkedvén, Fileppel tartá; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álméldodik vala. ¹⁴Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; ¹⁵Kik mikor lementek, könyörgtek érettük, hogy vegyenek Szent Lelket: ¹⁶Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. ¹⁷Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket. ¹⁸Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézzeláttele által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel, ¹⁹Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy valakire néked szívednek gondolatja. ²⁰Mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledzel. ²¹Felelvén pedig Simon, monda: Könyörögjete ti énérttem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondatok, reám ne jöjjön. ²²Azok annakokáért, minekutána bizonyásgot tettek, és hirdették az Úrnak ígét, megtérének Jeruzsálembe, és a Samaritanusoknak sok falujában prédikálák az evangéliomot. ²³Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. ²⁴És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfit, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; ²⁵És visszatérőben volt és az ő szekeren ül vala, és olvasá Ésaia's prófétát. ²⁶Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! ²⁷Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaia's prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-e, a mit olvasol? ²⁸Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. ²⁹Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mézsárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. ³⁰Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? mert elvétetik a földről az ő élete. ³¹Felelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-e, vagy más valakiről? ³²Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust. ³³Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? ³⁴Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. ³⁵És megállítá a szekeret; és szállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. ³⁶Mikor pedig a vízből feljöttek, az

Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert [tovább] méne az ő útján örömmel. ⁴⁰Filep pedig találtaték Azótusban; és széjjeljárva hirdeté az evangyéliumot minden városnak, míglen Czézáreába juta.

9Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, ²Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. ³És a mint méne, lön, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: ⁴És ő leesvén a földre, halla szót, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? ⁵És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. ⁶Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig [monda] néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. ⁷A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. ⁸Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem látta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. ⁹És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. ¹⁰Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! ¹¹Az Úr pedig [monda] néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utczába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert, mert ímé imádkozik. ¹²És látá [Saulus] látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. ¹³Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: ¹⁴És itt [is] hatalmas van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. ¹⁵Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. ¹⁶Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. ¹⁷Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjen Szent Lélekkel. ¹⁸És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; ¹⁹És miután evett, megerősödék. Vala pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. ²⁰És azonnal prédikálá a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. ²¹Álmélkodnak vala pedig mindnyájan, a kik hallák, és mondának: Nem ez-é az, a ki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz? ²²Saulus pedig annál inkább erőt vön, és zavarba hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. ²³Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartának, hogy őt megöljék: ²⁴De tudtára esék Saulusnak az ő leselkedésök. És őrizék a kapukat mind nappal, mind éjjel, hogy őt megöljék; ²⁵A tanítványok azért vevén őt éjjel, a köfalon bocsáták alá, leeresztve egy kosárban. ²⁶Mikor pedig Saulus Jeruzsálembe ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan félték tőle, nem híván, hogy ő tanítvány. ²⁷Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszélé nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal a Jézus nevében. ²⁸És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: ²⁹És nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. ³⁰Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Czézáreába, és elküldék őt Tárzusba. ³¹A gyülekezetek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességök vala; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vigasztalásában, sokasodnak vala. ³²Lön pedig, hogy Péter, mikor mindnyájukat bejárá, leméne a Liddában lakozó szentekhez is. ³³Talála pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolcz esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. ³⁴És monda néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. ³⁵És láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. ³⁶Joppéban pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábita, mely megmagyarázva Dorkásnak, [azaz zergének] mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott. ³⁷Lön pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. ³⁸Mivelhogy pedig Lidda Joppéhoz közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. ³⁹Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték őt a felházba: és elébe állának néki az özvegyasszonyok mindnyájan sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. ⁴⁰Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a [holt] testhez fordulván, monda: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle. ⁴¹És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólván a szenteket és az özvegyasszonyokat, eleikbe állatá őt elevenen. ⁴²És tudtára lön az egész Joppénak; és sokan hívének az Úrnak. ⁴³És lön, hogy ő több napig marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. ²Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög vala Istennek. ³[Ez] látá látásban világosan, a napnak mintegy kilenczedik órája körül, hogy az Istennek angyala beméne őhozá, és monda néki: Kornélius! ⁴Ő pedig szemeit reá függesztve és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért.

⁵Most azért küldj Joppéba embereket, és hívasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; ⁶Ő egy Simon [nevű] tímárnálvan szálláson a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja néked, mit kell cselekedned. ⁷A mint pedig elment az angyal, a ki Kornéliussal beszélt, szólta kettőt az ő szolgálai közül, és egy kegyes vitézt azok közül, kik rendelkezésére állnak vala. ⁸És elmondván nékik mindent, elküldé őket Joppéba. ⁹Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felméne Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban. ¹⁰Megéhezék azonban, és akara enni: míg azonban azok ételt készítenék, szálla ő reá elragadtatás; ¹¹És látá, hogy az ég megnyílt és leszálla ő hozzá valami edény, mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztve a földre: ¹²Melyben valának mindenféle földi négy lábú állatok, vadak, csúszómászó állatok és égi madarak. ¹³És szózat lön ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyél! ¹⁴Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert sohasem ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant. ¹⁵És ismét szózat [lön] ő hozzá másodsor is: A miket az Isten megtisztított te ne mondd tisztátalanoknak. ¹⁶Ez pedig három ízben történt; és ismét felviteték az edény az égbe. ¹⁷A mint pedig Péter magában tünődék, mi lehet az a látás, a melyet látott, ímé az férfiak, kiket Kornélius küldött, megtudakozván a Simon házat, odaérkezének a kapuhoz, ¹⁸És bekiáltván megtudakozák, vajjon Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-e szálláson? ¹⁹És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek: Ímé három férfiú keres téged: ²⁰Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el ő velök: mert én küldöttem őket. ²¹Alámenvén azért Péter a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda: Ímé, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? ²²Ők pedig mondának: Kornélius százados, igaz és istenfélő férfiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonytságot tesz, szent angyal által megintetett, hogy hívasson téged házához, és halljon tőled valami dolgokról. ²³Behíván azért őket, szállására fogadá. Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyafiak közül is némelyek együtt menének ő vele. ²⁴És másnap eljutának Cézaréába. Kornélius pedig várja vala őket, egybegyűjtven rokonait és jó barátait. ²⁵És lön, hogy a mint Péter beméne, Kornélius elébe menvén, lábaihoz borulva imádá [őt.] ²⁶Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel; én magam is ember vagyok. ²⁷És beszélgetve vele, belépett, és találá sokakat egybegyűlve; ²⁸És monda nékik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámenni; de nékem az Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek: ²⁹Annak okáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívtam. Azt kérdem azért, mi okból hivattatok engem? ³⁰És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig bőjtöltem, és kilencz órakor imádkozám az én házamban; és ímé egy férfiú áll meg előttem fényes ruhában, ³¹És monda: Kornélius, meghallgattatott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. ³²Küldj el azért Joppéba, és hívasd magadhoz

Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon tímár házában néked. ³³Azonnal azért küldöttem hozzád; és te jól tetted, hogy eljöttél. Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, a miket Isten néked parancsolt. ³⁴Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonyynyal látom, hogy nem személyválogató az Isten; ³⁵Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik. ³⁶Azt az ígét, melyet elküldé az Izráel fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által (ő mindeneknek Ura). ³⁷Ti ismeritek azt a dolgot, mely lön az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János prédikált, ³⁸A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárjtót jótté és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. ³⁹És mi vagyunk bizonytsággal mindazoknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. ⁴⁰Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy ő megjelenjék nyilván, ⁴¹Nem az egész népnek, hanem az Istentől eleve választott bizonytsággoknak, nékünk, kik együtt ettünk és együtt ittunk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. ⁴²És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonytságot, hogy ő az Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak. ⁴³Erről a próféták mind bizonytságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, a ki hiszen ő benne. ⁴⁴Mikor még szólá Péter ez ígétet, leszálla a Szent Lélek mindazokra, a kik hallgatják vala e beszédet. ⁴⁵És elálmélgatódnak a zsidósággból való hívek, mindazok, a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. ⁴⁶Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Istent. Akkor felele Péter: ⁴⁷Vajjon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is? ⁴⁸És parancsolá, hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

11 Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek beszédét. ²Mikor azért felment Péter Jeruzsálembé, vetekedének ő vele a zsidósággból való, ³Mondván: Körülméletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük. ⁴Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta nékik rendre, mondván: ⁵Én Joppé városában imádkozám; és láték elragadtatásban egy látást, valami alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztve az égből; és egészen hozzám szálla: ⁶Melyre szememet rávetve megnézém, és látám a földi négy lábú állatokat, a vadakat és a csúszómászókat és az égi madarakat. ⁷Hallék pedig szót [is], mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, öljed és egyél! ⁸Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan nem ment be az én számba. ⁹Felele pedig nékem a szózat másodsor az égből: A miket az Isten megtisztított, te ne

mondj tisztátalanoknak. ¹⁰Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész az égbe. ¹¹És ímé, azonnal három férfiú érkezék a házhoz, melyben valék, kik Czézáreába küldettek én hozzám. ¹²Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kételkedés nélkül. Eljőve pedig velem ez a hat atyafi is; és bemenénk annak az embernek a házába: ¹³És elbeszélé nekünk, mimódon látta, a mint az angyal megállá az ő házában és ezt mondá néki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ¹⁴Ő szólni fog hozzád olyan ígéket, melyek által megtartatol te és a te egész házadnépe. ¹⁵Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben. ¹⁶Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan vízzel kereszteltetél ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. ¹⁷Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna? ¹⁸Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőíték az Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! ¹⁹Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Feniciáig, Cziprusig és Antiókhiaig, senkinek nem prédikálván az ígét, hanem csak a zsidóknak. ²⁰Voltak azonban közöttük némely cziprusi és czirénei férfiak, kik mikor Antiókhiaiba bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. ²¹És az Úrnak keze vala velök; és nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. ²²Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiókhiaig; ²³Ki mikor oda jutott és látta az Isten kegyelmét, örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. ²⁴Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő. És nagy sokaság csatlakozék az Úrhoz. ²⁵Elméne pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvivé őt Antiókhiaiba. ²⁶És lön, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antiókhiaiban nevezték keresztyéneknek. ²⁷Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiókhiaiba próféták. ²⁸Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerekéségén nagy éhség lesz; a mely meg is lön Klaudius császár idejében. ²⁹A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, a mint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeaában lakozó atyafiaknak: ³⁰A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezdte kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók közül. ²Megöleté pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. ³És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, föltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) ⁴Kit el is fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván

őt a nép elé vezetetni. ⁵Péter azért őrizteték a fogságban; a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az Istennek ő bérére. ⁶Mikor pedig Heródes őt elő akará vezetetni, azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitéz között, megkötözve két lánczczal; és örök őrizék az ajtó előtt a tömlöczöt. ⁷És ímé az Úrnak angyala eljőve, és világosság fénylék a tömlöczben: és meglökvén Péter oldalát, felkölté őt, mondván: Kelj föl hamar! És leesének a lánczok kezeiről. ⁸És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék. És monda néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess engem! ⁹És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. ¹⁰Mikor pedig általmentek az első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától megnyílék előttük: és kimenvén, egy utczán előremenének; és azonnal eltávozék az angyal ő tőle. ¹¹És Péter magához térve monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várákozásától. ¹²És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan valának egybegyülve és könyörögnek vala. ¹³És mikor Péter zörgetett a tornác ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék: ¹⁴És megismervén a Péter szavát, örömeben nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, hírül adá, hogy Péter áll a kapu előtt. ¹⁵Azok pedig mondának néki: Elment az eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az. ¹⁶Péter pedig szüntelen zörget vala: mikor azért felnyitották, megláták őt és elálmélkodának. ¹⁷Miután pedig kezével hallgatást intett nekik, elbeszélé nekik, mimódon hozta ki őt az Úr a tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre. ¹⁸Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támadá a vitézek között, mi történt hát Péterrel. ¹⁹Heródes pedig mikor előkérte őt és nem találta, kivallatván az öröket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeaából Czézáreába, [ott] időzött. ²⁰Heródes pedig ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakarattal eljövének ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéből éllemeztetik vala. ²¹Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába öltözve és székibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk. ²²A nép pedig felkiálta: Isten szava ez és nem emberé. ²³És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemésztetvén, meghala. ²⁴Az Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala. ²⁵Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek mellékneve Márk vala.

13 Valának pedig Antiókhiaiban az [ott] levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródessele,

a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. ²Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bõjtölének, monda azoknak fejei, mivelhogy õt fel nem ismerék, a prófétáknak a Szent Lélek: Válaszszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én õket elhívtam. ³Akkor, miután bõjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták [õket.] ⁴Õk annakokáért, miután kibocsátattak a Szent Lélektõl, lemenének Szeleucziába; és onnét elevezének Cziprusra. ⁵És mikor Salamisba jutottak, hirdeték az Isten beszédét a zsidóknak zsinagóáiban: és János is velük vala, mint segitõtárs. ⁶És eljáván a szigetet mind Páfusig, találkozána egy ördögös hamisprófeta zsidóra, kinek neve [vala] Barjézus. ⁷Ki Sergius Paulus tisztartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. ⁸Elimás, az ördögös azonban (mert így magyaráztatik az õ neve) ellenkezik vala velök, igyekezvén a tisztartót elfordítani a hittõl. ⁹De Saulus, ki Pál is, megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vetve, ¹⁰Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szünöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? ¹¹Most azért ímé az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. ¹²Akkor a tisztartó, mikor látta a történt dolgot, hûn, elálmélkodván az Úrnak tudományán. ¹³Elhajózván pedig Páfusból Pál és kísérei, Pergába, Pámfilianak városába menének. János azonban elválván tőlük, megtére Jeruzsálembe. ¹⁴Õk pedig Pergából tovább menve, eljutának Antiókhia, Pisidiának [városába,] és bemenvén szombatnapon a zsinagógába leülének. ¹⁵És a törvénynek és a prófétáknak felolvasása után küldének a zsinagógának elõjárói õ hozzájok, mondván: Atyámfiai, férfiak, ha van valami intõbeszédetek a néphez, szóljatok. ¹⁶Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiai, és ti, kik féltetek az Istent, halljátok meg. ¹⁷Ennek a népnek, Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, kik szolván hozzájuk, biztaták õket, hogy maradjanak és e népet fölemelte, mikor Egyiptomnak földében jövevények valának, és onnét kihozá õket hatalmas karja által. ¹⁸És közel negyven esztendőnek idejéig túrta az õ erkölcsöket a pusztában. ¹⁹És minekutána eltörölt hét népet a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nekik. ²⁰És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuel prófétáig; ²¹Annakutána pedig királyt kérének maguknak, és adá nekik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetségébõl való férfiút negyven esztendeig. ²²És mikor õt elveté, támasztá nekik Dávidot királyul; kirõl bizonyágot is tön és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi. ²³Ennek magvából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadító Jézust; ²⁴Minekutána elõbb János az õ eljövele elõtt a megtérésnek keresztségét prédikálta Izráel egész népének. ²⁵És mikor be akará végezni János az õ tisztét, monda: Kinek gondoltok engem? Nem én vagyok [az], hanem ímé én utánam jö, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak saruját. ²⁶Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik az Istent, ez idvességnak beszéde néktek küldetett. ²⁷Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték. ²⁸És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérés Pilátustól, hogy öletessék meg. ²⁹És mikor mindazokat elvégezték, a mik õ felõle megíratnak, a fáról levéve sírba helyezteték. ³⁰De az Isten feltámasztá õt halottaiból: ³¹És õ megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel õ vele Galileából Jeruzsálembe, kik néki bizonyágai nép elõtt. ³²És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígérte, hogy azt az Isten betöltötte nekünk, az õ fiainknak feltámasztván Jézust: ³³Mint a második zsolttárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. ³⁴Hogy pedig feltámasztotta õt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent [javait.] ³⁵Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson. ³⁶Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt, és helyezteték az õ atyáihoz, és rothadást látott. ³⁷De a kit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást. ³⁸Azért legyen néktek tudotokra, atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bûnöknek bocsánata: ³⁹És mindenekbõl, a mikbõl a Mózes törvénye által meg nem igazíttathattatok, ez által mindenki, a ki hisz, megigazul. ⁴⁰Meglássátok azért, hogy rajtatok ne lássék, a mit a próféták megmondottak: ⁴¹Lássátok meg, ti megvetõk, és csodálkozzatok és semmisüljete meg; mert a ti idõtökben, [oly] dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná néktek. ⁴²Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérés a pogányok, hogy a következõ szombaton prédikálják nekik ezen beszédek. ⁴³Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül és az istenfélõ prozelitusok közül követék Pált és Barnabást; kik szolván hozzájuk, biztaták õket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében. ⁴⁴A következõ szombaton aztán majdnem az egész város egybegyüle az Isten ígéjének hallgatására, ⁴⁵Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, betelének irigységgel, és ellene mondanak azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szólva. ⁴⁶Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal szólva mondanak: Szükséges volt, hogy elõször néktek hirdettessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. ⁴⁷Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre és földnek széléig. ⁴⁸A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak ígéjét; és a kik csak örök életre választattak vala, hívének. ⁴⁹Terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban. ⁵⁰A zsidók azonban felindíták az istenfélõ és tisztességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztának Pál és Barnabás ellen, és kiüzék õket határukából. ⁵¹Azok pedig lábuknak porát leráznán ellenük, elmenének Ikóniumba. ⁵²A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel.

14Lőn pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagógájába, és prédikálnak, úgyannira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lőn hívővé.²A kik azonban a zsidók közül nem hívének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen.³Azért sok időt töltöttek [ott], bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyoságot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által.⁴De a városnak sokasága meghasonlék; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának.⁵És mikor a pogányok és zsidók az ő főemberekkel egybe támadást indítának, hogy bosszúsággal illessék és megkövezzék őket,⁶Ők megtudták, és elfutának Likaóniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körülvaló tartományba,⁷És ott prédikálják vala az evangéliomot.⁸És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt.⁹Ez hallá Pált beszélni: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul,¹⁰Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.¹¹A sokaság pedig mikor látta, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likaóniai nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!¹²És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szóvivő.¹³Jupiter papja pedig, a kinek [temploma] az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtvá a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala.¹⁴Mikor azonban [ezt] meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszagatván, a sokaság közé futamodának kiáltván¹⁵És [ezt] mondván: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat:¹⁶Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni:¹⁷Jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül, mert jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket.¹⁸És ezeket mondván, nagynehezen lecsendesíték a sokaságot, hogy nékik ne áldozzék.¹⁹Jövének azonban Antiókhíából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot eláztatván, megkövezék Pált, és kivonszolták a városból, azt gondolván, hogy meghalt.²⁰De mikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe.²¹És miután hirdették az evangéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikoniumba és Antiókhíába.²²Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk.²³Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjteléssel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala.²⁴És Pisidián általmenvén, menének Pamfiliába.²⁵És miután Pergában hirdették az ígét, lemenének Attáliába;²⁶És onnét elhajóznak Antiókhíába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek.²⁷Mikor

pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehívták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velök, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre.²⁸Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

15Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhetnek.²Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lőn azok ellen, azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében.³Ők tehát kikísértetvén a gyülekezettől, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzenek az összes atyafiaknak.⁴Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és [ők] elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő velök.⁵Előállának azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák.⁶Egybegyülének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek.⁷És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott [engem] mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliomnak beszédét, és higyenek.⁸És a szíveket ismerő Isten bizonyoságot tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket, miként nékünk is;⁹És semmi különbséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét.¹⁰Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyete, melyet sem mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?¹¹Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is.¹²Elhallgatott azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszélék, mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általok a pogányok között.¹³Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván: Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg engem!¹⁴Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének,¹⁵És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva:¹⁶Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékat helyreállítom, és ismét felállatom azt:¹⁷Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, a kik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi.¹⁸Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit.¹⁹Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez;²⁰Hanem írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fülvaholt állattól és a vértől.²¹Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városenként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagógákban minden szombaton olvassák.²²Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válasszanak ki magok közül és elküldjék Antiókhíába Pállal

és Barnabással, Júdást, kinek mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak között főemberek valának. ²³Megírván azok keze által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyafiak az Antiókiában, Sziában és Czilicziában levő, a pogányok közül való atyafiaknak üdvözlétüket! ²⁴Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi közülünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeket, azt mondván, hogy körülmetélkedjete és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: ²⁵Tetszék nékünk, miután egyértelműen jutottunk, hogy férfiakat válasszunk ki és elküldjük ti hozzátok a mi szereteteinkkel, Barnabással és Pállal, ²⁶Oly emberekkel, kik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. ²⁷Küldöttük azért Júdást és Silást, kik élőszóval szintén tudtokra adják ugyanezeket. ²⁸Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül, ²⁹Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fűlvaholt állattól, és a parázناسágtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok. Legyetek egészségben! ³⁰Azok annakokáért elbocsáttatván, elmenének Antiókiába; és egybegyűjtván a sokaságot, átadák a levelet. ³¹És mikor elolvasták, örvendezének az intésen. ³²Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősíték. ³³Miután pedig bizonyos időt eltöltöttek, elbocsáták őket az atyafiak békességgel az apostolokhoz. ³⁴De Silásnak tetszék ott maradni. ³⁵Pál és Barnabás is Antiókiában időzének, tanítva és prédikálva másokkal is többekkel az Úrnak ígését. ³⁶Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiait minden városban, melyben hirdettük az Úrnak ígését, hogyan vannak. ³⁷És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. ³⁸Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. ³⁹Meghasonlás támadavagyunk. ⁴⁰És [velök] egyben feltámad a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzteté [öket.] ⁴¹És miután sok ütést mértek rájok, tömlöczbe veték [öket,] megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. ⁴²Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. ⁴³Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. ⁴⁴És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak. ⁴⁵Fölszerkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. ⁴⁶Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk! ⁴⁷Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, ⁴⁸És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? ⁴⁹Azok pedig mondának: Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!

16Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia; ²Kiről jó bizonyoságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. ³Ezt Pál magával akará vinni; és vévén, körülmetélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy görög volt. ⁴És a mint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. ⁵A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként. ⁶Eljárván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltatának a Szent Lélektől, hogy az ígét Ázsiában hirdessék, ⁷Misia felé menvén, igyekeznek

vala Bithiniába jutni; de nem ereszté őket a Lélek. ⁸Áthaladván azért Misián, lemenének Tróásba. ⁹És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt [előtte,] kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nékünk! ¹⁰Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliomot. ¹¹Elhajózáván azért Tróásból, egyenesen Sámotrákéba mentünk, kisménésnap Neápolisba; ¹²Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot. ¹³És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal. ¹⁴És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata [reánk.] Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, a miket Pál mond vala. ¹⁵Mikor pedig megkeresztelkedék mind házanépével egybe, kére minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és maradjatok [ott.] És unszola minket. ¹⁶Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával. ¹⁷Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik. ¹⁸Ezt pedig több napon át mívelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, monda a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában. ¹⁹Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piacra a hatóságok elé. ²⁰És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, ²¹És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. ²²És [velök] egyben feltámad a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzteté [öket.] ²³És miután sok ütést mértek rájok, tömlöczbe veték [öket,] megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. ²⁴Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. ²⁵Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. ²⁶És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak. ²⁷Fölszerkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. ²⁸Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk! ²⁹Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, ³⁰És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? ³¹Azok pedig mondának: Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!

³²És hirdetének néki az Úrnak ígését, és mindazoknak, kik az ő házában valának. ³³És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkereszteltetők menjenek ő hozzá, elmenének. ¹⁶Athénben pedig, mikor azokat várá Pál, lelke háborog vala ő benne, látván, hogy a város bálványokkal van tele. ¹⁷Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, a kiket előtalált. ¹⁸Némelyek pedig az epikureus és stoikus filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némelyek mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nékik. ¹⁹És megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván: Vajjon megérthetjük-é mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? ²⁰Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek. ²¹Az athéniek pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglalatatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. ²²Előállván pedig Pál az Areopágusnak közepette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. ²³Mert mikor bejárám és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. A kit azért ti nem ismerve tisztelték, azt hirdetem én néktek. ²⁴Az Isten, a ki teremtette a világot és mindazt, a mi abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. ²⁵Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnék, holott ő ad mindeneknek életet, lehetet és mindent; ²⁶És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; ²⁷Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikönkötől sem: ²⁸Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a költőitek közül is mondották némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. ²⁹Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. ³⁰E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: ³¹Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. ³²Mikor pedig a halottak feltámasztásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. ³³És ilyen módon Pál kiméne azok közül. ³⁴Némely férfiak azonban csatlakozván ő hozzá, hívének; ezek között az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velök.

17Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek, a hol volt a zsidóknak zsinagógájuk. ²Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájuk, és három szombatot át vetekedik velök az írásokból, ³Megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, a kit én hirdetek néktek. ⁴És némelyek azok közül hívének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen. ⁵De a zsidók, kik nem hisznek vala, irigységtől felindítatván, és magok mellé vévén a piaci népségből némely gonosz férfiakat, és csödületet támasztván, felháboríták a várost; és a Jáson házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. ⁶Mikor pedig őket nem találák, Jáson és némely atyafiakat vonszolák a város előljárói elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; ⁷Kiket Jáson házába fogadott: pedig ezek mindnyájan a császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivelhogy mást tartanak királynak, Jézust. ⁸Fel is indíták a sokaságot és a város előljáróit, kik hallják vala ezeket. ⁹De mikor kezességet nyertek Jáson és a többiek részéről, elbocsáták őket. ¹⁰Az atyafiak pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Béreába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. ¹¹Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevevék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. ¹²Sokan hívének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen. ¹³Mikor azonban tudokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is prédikálta Pál az Istennek ígését, elmenének, és a sokaságot ott is felháboríták. ¹⁴De akkor mindjárt kibocsáták az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának.

18Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne Korinthusba. ²És mikor egy Akvila nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére Prisczillára

(mivelhogy Klaudius megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából): hozzájuk csatlakozék. ³És mivelhogy azonféle míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. ⁴Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni. ⁵Mikor pedig megérkeztek Macedóniából Silás és Timótheus, szorongat a lélek Pált, és bizonyoságot tőn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. ⁶Mikor pedig azok ellenszegülének és káromlásokat szólának, ruháit megrázva monda nékik: Véreték a fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek. ⁷És általmenvén onnét, méne egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a zsinagógával. ⁸Krispus pedig, a zsinagógának feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. ⁹Monda pedig az Úr látás által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: ¹⁰Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban. ¹¹És ott lakozék egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Isten ígését. ¹²Mikor pedig Gallió volt Akhája tisztartója, reátámadának a zsidók egyakarattal Pálra, és vivék őt a törvényszék elébe, ¹³Mondván: Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket. ¹⁴Mikor pedig Pál meg akará nyitni száját, monda Gallió a zsidóknak: Ha valóban valami bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnátok benneteket: ¹⁵De ha tanításról, nevekről és a ti törvénytekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. ¹⁶És elüzé őket a törvényszék elől. ¹⁷A görögök pedig mindnyájan Sosthenest, a zsinagógának fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Gallió velök semmit sem gondola. ¹⁸Pál pedig, miután még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván, Siriába hajózik, és vele együtt Priscilla és Akvila, minekutána fejét megnyírták Kenkreában; mert fogadása vala. ¹⁹Juta pedig Efézusba, és azokat ott hagyá; ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék a zsidókkal. ²⁰Mikor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem álla reá; ²¹Hanem búcsút vön tőlük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell nékem a következő ünnepet töltenem; de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózik Efézusból. ²²És miután Cézaráéba érkezék, felmenvén [Jeruzsálemben] és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiókhia. ²³És miután [ott] bizonyos időt eltöltött, elméne, eljáván renddel Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat mind. ²⁴Erkezék pedig Efézusba egy Apollós nevű zsidó, alexzandriai származású, ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. ²⁵Ez meg volt tanítva az Úrnak útára; és lélekben buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudja vala. ²⁶És ez kezde nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priscilla, magok mellé vevék [ő]t, és nyilvánban kifejtették előtte az Istennek útát. ²⁷Mikor pedig Akhájába

akara átmenni, buzdítván [ő]t az atyafiak, írának a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat használta azoknak, kik hittek vala a kegyelem által: ²⁸Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

19Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljáván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, ²Monda nékik: Vajjon vetetek-é Szent Lelket, minekutána hívökké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. ³És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségére. ⁴Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higgyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. ⁵Mikor pedig [ezt] hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére. ⁶És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala. ⁷Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. ⁸Bemenvén pedig a zsinagógába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. ⁹Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem hívének, gonoszul szólván az [Úrnak] útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakasztá a tanítványokat, mindennap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. ¹⁰Ez pedig lőn két esztendeig; úgyannyira, hogy mindazok, kik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök, hallgaták az Úr Jézusnak ígését. ¹¹És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: ¹²Annyira, hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlök. ¹³Elkezdték pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelkek valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. ¹⁴Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapak fia heten, a kik ezt mívelik vala. ¹⁵Felelvén pedig a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok? ¹⁶És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vön rajtuk annyira, hogy mezítelenen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. ¹⁷Ez pedig tudtokra lőn mindeneknek, mind zsidóknak, mind görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és félelem szálla mindnyájokra, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. ¹⁸És sokan a hívők közül eljönnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. ¹⁹Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket összehordva, mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát, és találák ötvenezer ezüstpénznek. ²⁰Ekképen az Úrnak ígéje erősen névekedik és hatalmat vesz vala. ²¹Midőn pedig ezek elteltek, elvégezé Pál magában, hogy Macedóniát és Akháját eljáván, Jeruzsálemben megy, mondván: Ott létem után Rómát is

meg kell nékem látnom. ²²Elküldvén pedig Macedóniába kettőt azok közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marada. ²³Támadá azonban azon időtájban nem csekély háborúság az [Úrnak] útárt. ²⁴Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüsből Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek nem csekély nyereséget ad vala; ²⁵Kiket egybegyűjtvén az ilyenfélékkel foglalkozó mívesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jóllétünk. ²⁶Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét eláztatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel csináltatnak. ²⁷Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonynak, Diánának temploma is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztel. ²⁸Mikor pedig [ezeket] hallották és haraggal megteleének, kiáltnak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána! ²⁹És betelék az egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba rohanának, megfogván Gájust és Aristárkhust, kik Macedóniából valók és Pálnak útítársai valának. ³⁰Pál pedig mikor a nép közé akara menni, nem ereszték őt a tanítványok. ³¹És az ázsiai főpapok közül is némelyek, kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. ³²Már most ki egyet, ki mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűltek össze. ³³A sokaság közül pedig előállaták Alekszándert, minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszándér pedig kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. ³⁴Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindnyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! ³⁵Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, a ki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diána istenasszonynak és a Jupitertől esett képnék templomörzöje? ³⁶Mivelhogy azért ezeknek senki ellene nem szólhat, szükség, hogy megcsendesedjete, és semmi vakmerő dolgot ne cselekedjete. ³⁷Mert ide hoztátok ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak. ³⁸Ha tehát Demeternek és a hozzátartozó mesterembereknek valakival ellen panaszuk van, törvényszékek vannak, és tisztartók vannak: pereljenek egymással. ³⁹Ha pedig egyéb dolgok felől van valami panaszotok, a törvényes népgyűlésen majd elintéztetik. ⁴⁰Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel számot tudnánk adni ezért a csödületért. És ezeket mondván, feloszlata a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszűnt a háborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tőlük búcsút vévén, elindula, hogy Macedóniába menjen. ²Miután pedig azokat a tartományokat, melyeket az Úrnak adta, megjárta, és intette őket bő beszéddel, Görögországba méne. ³És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest

hánytak néki, a mint Siriába készült hajózni, úgy végezték, hogy Macedónián át tér vissza. ⁴Kíséré pedig őt Ázsiáig a béreai Sopater, a Thessalonikabeliek közül pedig Aristárkhos és Sekundus, és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimusz. ⁵Ezek előremenvén, megvárának minket Troásban. ⁶Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kivezünk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba öt nap alatt; hol hét napot töltünk. ⁷A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtá éjjelig. ⁸Vala pedig elegendő szövetségnek abban a felházban, a hol egybe valának gyülekezve. ⁹Egy Eutikhos nevű ifjú pedig ül vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikála, elnyomatván az álom által, aláesék a harmadik rend házból, és halva vétetik föl. ¹⁰Pál pedig alámenvén, reá borula, és magához ölelve monda: Ne háborogjatok; mert a lelke benne van. ¹¹Azután fölméne, és megszegé a kenyeret és evék, és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indula el. ¹²Felhozák pedig az ifjat elevenen, és felette igen megvigasztalódnak. ¹³Mi pedig előremenvén a hajóra, Assusba evezünk, ott akarván fölvenni Pált; mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jöni. ¹⁴Mikor pedig Assusban összetalálkoztunk velünk, felvén őt, menénk Mitilénébe. ¹⁵És onnét elevezvén, másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn pedig áthajózáunk Sámusba; és Trogillumban megszállván, másnap mentünk Milétusba. ¹⁶Mert elvégezték Pál, hogy Efézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki időt mulatni Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösdi napjára Jeruzsálemben legyen. ¹⁷Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához hívatá a gyülekezet véneit. ¹⁸Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, ¹⁹Szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kisértetek közt, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek; ²⁰Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, ²¹Bizonyságot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. ²²És most ímé én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembé, nem tudván, mik következnek ott én reám. ²³Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. ²⁴De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliomáról. ²⁵És most ímé én tudom, hogy nem látjátok többé az én orcámat ti mindnyájan, kik között általmentem, prédikálván az Istennek országát. ²⁶Azért bizonyságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok. ²⁷Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát. ²⁸Viseljete gondot azért magatokra

és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérevel szerzett. ²⁹Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. ³⁰Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. ³¹Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. ³²És most, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége ígéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt. ³³Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: ³⁴Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. ³⁵Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni. ³⁶És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe. ³⁷Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgatták őt. ³⁸Keseregve kiváltképen azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

21A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusba érkezünk, másnap pedig Rhodusba, és onnét Patarába. ²És mikor találtunk egy hajót, mely Feniciába méne által, abba beülvén, elhajózáunk. ³És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, evezünk Siriába, és Tirusban kötünk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. ⁴És ott maradánk hét napig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. ⁵Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikisérvén bennünket mindnyájan feleségestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. ⁶És egymástól elbúcsúzván, beülünk a hajóba, azok pedig megtérének az övéikhez. ⁷Mi pedig a hajózást bevégezvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, náluk maradánk egy napig. ⁸Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ő vele valánk, érkezünk Czezáreába; és bemenvén a Filep evangyélita házába, ki ama hét közül való vala, ő nála maradánk. ⁹Ennek pedig vala négy szûz leánya, a kik profétálnak vala. ¹⁰Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való proféta, névszerint Agabus. ¹¹És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. ¹²Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. ¹³De Pál felele: Mít miveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. ¹⁴Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk,

mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. ¹⁵E napok után pedig felkészülödvén, felmenénk Jeruzsálembe. ¹⁶Jövének pedig mi velünk együtt a tanítványok közül is Czezáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk. ¹⁷Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. ¹⁸Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindnyájan ott valának. ¹⁹És köszöntvén őket, elbeszélé egyenként, a miket az Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett. ²⁰Azok pedig [ezt] hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok ezren vannak zsidók, kik hívökké lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett: ²¹Felöled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózesből való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a [zsidó] szokások szerint ne járjanak. ²²Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttél. ²³Ezt míveld azért, a mit néked mondunk: Van köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; ²⁴Ezeket magad mellé vévén, tisztulj meg velök, és költösrájok, hogy megnyíressék fejüket: és megtudják mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felöled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt megtartod. ²⁵A pogányokból lett hívök felöl pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a fűlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. ²⁶Akkor Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ő velök megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztulás napjainak eltelését, a míg mindegyikökért elvégeztetik az áldozat. ²⁷Mikor pedig a hét nap immár eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezököt, ²⁸Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítségül: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögöket is hozott be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. ²⁹Mert látták vala annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélek, hogy Pál bevitte a templomba. ³⁰Megmozdula azért az egész város, és a nép összecsödüle: és Pált megragadván, vonszolják vala ki őt a templomból: és mindjárt bezáratának az ajtók. ³¹Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. ³²Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájuk. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszűnének Pált verni. ³³Akkor odaérvén az ezredes, elfogató őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két lánczczal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. ³⁴De ki egyet, ki más kiált vala a sokaság között; és mikor nem értheté meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy vigyék el őt a várba. ³⁵Mikor pedig a lépcsökhöz jutott, lön, hogy úgy vivék őt a vitézek a néptömeg erőszaktétele

miatt; ³⁶Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! ³⁷És mikor immár a várba akarák bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajjon szabad-e nékem valamit szólanom te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? ³⁸Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos férfit? ³⁹Monda pedig Pál: Én ugyan társusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. ⁴⁰Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lön, megszólala zsidó nyelven, mondván:

22Atyámfiak, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat előtetek mentem. ²Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanusítottak. És monda: ³Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a Gamáliek lábainál, tanítottam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagytok ma: ⁴És ezt a tudományt üldöztem mind halálig, megkötözvén és tömlöczbe vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat. ⁵Miképen a főpap is biznyságom nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz, Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálembe, hogy bűnhődjenek. ⁶Lön pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem. ⁷És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz engem? ⁸Én pedig felelék: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. ⁹A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották. ¹⁰Én pedig mondék: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked mindazokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed. ¹¹Mikor pedig nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezetettve menék Damaskusba. ¹²Egy bizonyos Ananiás pedig, ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó zsidók mind jó biznyságot tesznek, ¹³Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd vissza szemed világát. És én azon szempillantásban reá tekintettem. ¹⁴Ő pedig monda: A mi atyáinknak Istene választott téged, hogy megismerd az ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ő szájából. ¹⁵Mert leszel néki tanúbiznysága minden embernél azok felől, a miket láttál és hallottál. ¹⁶Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét. ¹⁷Lön pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és imádkozám a templomban, elragadtatám lelkemben, ¹⁸És látám őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te tanúbiznyságtételedeket,

én felőlem. ¹⁹És én mondék: Uram, ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vetettem és vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek vala te benned: ²⁰És mikor ama te mártíroznak, Istvánnak vére kiontaték, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését, és őrizém azoknak köntösét, a kik őt megölték. ²¹És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. ²²Hallgatják vala pedig őt e szóig; de most felemelék szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki élni. ²³Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe, ²⁴Parancsolá az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi okért kiabáltak úgy reá. ²⁵A mint azonban lekötötték őt a szíjjakkal, monda Pál az ott álló századosnak: Vajjon szabad-é néktek római embert, kit el nem ítélték, megostorozni? ²⁶Miután pedig ezt meghallá a százados, elmenvén, megjelenté az ezredesnek, mondván: Mevlásd, mit akarsz cselekedni; mert ez az ember római. ²⁷Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki: Mondd meg nékem, te római vagy-é? Ő pedig monda: Az. ²⁸És felele az ezredes: Én nagy összegért vettem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig monda: Én pedig [benne] is születtem. ²⁹Mindjárt eltávozának azért ő tőle, a kik őt vallasni akarák. Sőt az ezredes is megijede, mikor megértette, hogy római, és hogy őt megkötöztette. ³⁰Másnap pedig meg akarván tudni a bizonyos valóságot, miben vádoltatik a zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy a főpapak az ő egész tanácsokkal egyben hozzá menjenek; és leveztvén Pált, eleikbe állatá.

23Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda: Atyámfiak, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig. ²Ananiás főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő mellette állanak vala, hogy üssék őt szájon. ³Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fall! És te leülsz engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek? ⁴Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját szidalmazod-é? ⁵Pál pedig monda: Nem tudtam, atyámfiak, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped fejedelmét ne átkozd! ⁶Mikor pedig Pál eszébe vette, hogy az egyik részök a sadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiálta a tanács előtt: Atyámfiak, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vádoltatom én. ⁷A mint pedig ő ezt mondta, meghasonlás támada a farizeusok és a sadduceusok között, és a sokaság megoszlott. ⁸Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig mind a kettőt vallják. ⁹Támada azért nagy kiáltozás: és felkelvén az írtakstudók a farizeusok pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha pedig lélek szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. ¹⁰Mikor pedig nagy hasonlás támadt, félvén az ezredes, hogy Pál szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájöven, ragadjja ki őt közülök, és vigye el a várba. ¹¹A következő

éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképen bizonyoságot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában is bizonyoságot tenned. ¹²Midőn pedig nappal lőn, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált. ¹³Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküvést szőtték. ¹⁴Ezek elmenvén a főpapokhoz és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízelelünk addig, míg meg nem öljük Pált. ¹⁵Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a tanácssal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok, mintha az ő dolganak tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekelőtte ő ide érne, készek vagyunk őt megölni. ¹⁶Meghallván azonban a Pál nőtestvéreinek fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén a várba, tudtára adá Pálnak. ¹⁷Pál pedig egyet a századosok közül magához hívatván, monda: Ezt az ifjat vezesd az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. ¹⁸Az annakokáért maga mellé vevén őt, vivé az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hívatván engem, kéré, hogy ez ifjat hozzád vezessem, mert valamit akar néked mondani. ¹⁹Az ezredes pedig őt kézen fogván, és félrevonulván külön, tudakolá: Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? ²⁰Az pedig monda: A zsidók elvégezték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elé, mintha valamit tüzetesebben meg akarnának tudakozni ő felőle. ²¹Te azért ne engedj nékik: mert közülök negyvennél több férfiú leselkedik ő utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár készen vannak, várakozva a te izenetedre. ²²Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy el ne mondd senkinek, hogy ezeket megjelentetted nékem. ²³És magához hívatván kettőt a századosok közül, monda: Készítsetek föl kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz parittyást, az éjszakának harmadik órájától fogva. ²⁴És hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált felültetve békességgel vigyék Félix tisztartóhoz. ²⁵Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: ²⁶Klaudius Lisiás a nemes Félix tisztartónak üdvöt! ²⁷Ezt a férfit, kit a zsidók megfogtak és meg akartak ölni, oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megértvén, hogy római. ²⁸Meg akarván pedig tudni az okát, miért vádolják őt, levivém őt az ő tanácsuk elébe. ²⁹És úgy találtam, hogy ő az ő törvényüknek kérdései felől vádoltatik, de semmi halálra vagy fogságra méltó vétke nincs. ³⁰Mínt hogy pedig nékem megjelentették, hogy a zsidók e férfiú után ólálkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva vádolóinak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előtted mondják meg. Légy jó egészségben! ³¹A vitézek tehát, a mint nékik megparancsolták, Pált felvén, elvivék azon éjszakán Antipatrisba. ³²Másnap pedig hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének a várba. ³³Azok pedig eljutván Czézáreába, és átadván a levelet a tisztartónak, Pált is elébe állaták. ³⁴Mikor pedig elolvasta a tisztartó, és megkérdezte, melyik tartományból

való, és megértette, hogy Czilicziából, ³⁵Monda: Majd kihallgatlak, mikor vádlóid is eljönnek. És parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizzék őt.

24Őt nap mulva aztán aláméne Ananiás főpap a vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik panaszt tettek a tisztartónál Pál ellen. ²Mikor pedig ő előszóllított, Tertullus vádolni kezdé, mondván: ³Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. ⁴De hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. ⁵Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a föld kerekiségén levő valamennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, ⁶Ki a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. ⁷De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövé, kivéve őt kezünkből. ⁸És azt parancsolá, hogy az ő vádolói hozzád jöjjenek. Tőle te magad, ha kihallgatód, értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk. ⁹Helybenhagyák pedig a zsidók is, mondogatván, hogy úgy vannak ezek. ¹⁰Felele pedig Pál, miután intett néki a tisztartó a szólásra: Mivelhogy tudom, hogy te sok esztendő óta vagy e népnek bírása, bátorságosabban védekezem a magam ügyében, ¹¹Mert megtudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálemben. ¹²És a templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet egybezendítettem volna, sem a zsinagógákban, sem a városban. ¹³Rám sem bizonyíthatják azokat, a mikkel most engem vádolnak. ¹⁴Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint, melyet felekezetnek mondanak, úgy szolgállok az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban, a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva. ¹⁵Reménységem lévén az Istenben, hogy a mit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak. ¹⁶Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. ¹⁷Sok esztendő múlva pedig eljövék, hogy az én népemnek alamizsnát hozzak és áldozatokat. ¹⁸Ezek közben találának engem megtisztulva a templomban, nem sokasággal, sem pedig háborúságtámasztásban, némely Ázsiából való zsidók, ¹⁹Kiknek ide kellett volna te elődbe jöni és vádolni, ha valami panaszuk volna ellenem. ²⁰Avagy ezek magok mondják meg, vajjon találtak-é bennem valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács előtt álltam; ²¹Hacsak ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása felől vádoltatom én tőletek e mai napon. ²²Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat, mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzet dolgai felől, és monda: Mikor Lisias ezredes alájő, döntenem fogok ügyetekben. ²³És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogságban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon

néki, vagy hozzá menjen. ²⁴Egynéhány nap mulva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki zsidó asszony vala, maga elé hívatá Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. ²⁵Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatlak téged. ²⁶Egyszersmind pedig azt is reményli vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy őt szabadon bocsássa: ezért gyakrabban is magához hivatván őt, beszélget vala véle. ²⁷Mikor pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus lön; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogságban hagyá.

25Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap mulva felméne Jeruzsálembe Cézáreából. ²Panaszt tőnek pedig néki a főpap és a zsidók főemberei Pál ellen, és kérék őt, ³Kérvén magok számára jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe, lest vetvén, hogy megölhessék őt az úton. ⁴Festus azonban azt felelé, hogy Pált Cézáreában őrzik, ő maga pedig csakhamar ki fog menni: ⁵A kik azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájövé, ha valami gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek vádat ellene. ⁶Miután pedig tíz napnál tovább időzött közöttük, lemenvén Cézáreába, másnap ítélőszékibe üle, és Pált előhozatá. ⁷Mikor pedig az megjelent, körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; ⁸Mivelhogy ő a maga mentségére ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem vétettem. ⁹Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelvén Pálnak, monda: Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? ¹⁰Pál azonban monda: A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem vétettem, miként te is jól tudod. ¹¹Mert ha vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sincs azokban, a mikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak. A császárra appellálom. ¹²Akkor Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra appelláltál, a császár elé fogsz menni! ¹³Néhány nap elmúltáva pedig Agrippa király és Bernicé érkezék Cézáreába, hogy köszöntsék Festust. ¹⁴Mikor pedig több napig időztek ott, Festus elébe adá a királynak a Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva. ¹⁵Ki felől, mikor Jeruzsálembe mentem, jelentést tőnek a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet. ¹⁶Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak, mielőtt a vádlott szembe nem állíttatik vádlóival, és alkalmat nem nyer a vád felől való mentségére. ¹⁷Mikor azért ők ide gyűltek, minden haladék nélkül másnap az ítélőszékbe ülven, előhozatám azt a férfiút, ¹⁸Ki ellen, mikor vádlói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok közül, a miket én sejtettem: ¹⁹Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonáságuk felől, és bizonyos megholt

Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. ²⁰En pedig bizonytalanságban lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajjon akar-e Jeruzsálembe menni, és ott ítéltetni meg őt ezek felől. ²¹Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám, hogy tartassék fogva, míg őt a császárhoz nem küldhetem. ²²Agrippa pedig monda Festusnak: Szeretném magam is azt az embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani. ²³Másnap tehát eljövén Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főfőpolgáraival együtt, Festus parancsolatjára előhozák Pált. ²⁴És monda Festus: Agrippa király, és ti férfiak mindnyájan, kik velünk egybe itt vagytok! Látjátok őt, ki felől a zsidóknak egész sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább élnie. ²⁵En pedig, ámbár megértém, hogy semmi halálra méltó dolgot sem cselekedett, de mivel éppen ő maga appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. ²⁶Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak. Ezért hoztam őt elötökbe, és kiváltképen te elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni. ²⁷Mert esztelen dolognak látszik nékem, hogy a ki foglyot küld, az ellene való vádat is meg ne jelentse.

26Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál kinyújtván kezét, védőbeszédet tartott: ²Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy mindazok felől, a mikkel a zsidóktól vádoltatom, te előtted fogok védekezni e mai napon; ³Mivel te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen! ⁴Az én ifjúságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt Jeruzsálemben folyt le, tudják a zsidók mindnyájan. ⁵Kik tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyoságot akarnak tenni), hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus. ⁶Most is az Istentől a mi atyáinknak tett ígéret reménységéért állok itt ítélet előtt. ⁷Melyre a mi tizenkét nemzetségünk, éjjel és nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménységért vádoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. ⁸Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel? ⁹En bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. ¹⁰Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettem, a főpapoktól való felhatalmazással megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. ¹¹És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem; és felettébb dühösködvén ellenök, kergettem mind az idegen városokig is. ¹²E dologban épen útban lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel, ¹³Délben látám az úton király, hogy mennyből a napnak fényességét meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat, kik velem együtt haladnak vala. ¹⁴Mikor pedig mi mindnyájan leestünk a földre, hallék

szózatot, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. ¹⁵Én pedig mondek: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz. ¹⁶De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgálává és biznysággá rendeljelek úgy azokban, a miket láttál, mint azokban, a mikre nézve meg fogok néked jelenni; ¹⁷Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, ¹⁸Hogy megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által. ¹⁹Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt; ²⁰Hanem először a Damaskusban és Jeruzsálembelieknek, majd Júdeának egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén. ²¹Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogván a templomban. ²²De Istentől segítséget vévén, mind e mai napig állok, biznyságot tévén mind kicsinynek, mind nagyoknak, semmit sem mondván azokon kívül, a mikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni: ²³Hogy a Krisztusnak szenvedni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak. ²⁴Mikor pedig ő ezeket monda a maga mentségére, Festus nagy fenszóval monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged örültségbe visz. ²⁵Ő pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket szólok. ²⁶Mert tud ezekről a király, kihez bátorságosan is szólok: mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában lett dolog ez. ²⁷Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel. ²⁸Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. ²⁹Pál pedig monda: Kívánám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, a minő én is vagyok, e bilincsekkel megválva. ³⁰És mikor ő ezeket monda, felkele a király és a tisztartó és Bernicé és a kik velük együtt ültek; ³¹És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halálra, vagy fogságra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember. ³²Agrippa pedig monda Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

27Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből. ²Beülvén azért egy Adramittumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a maczedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való. ³És másnap megérkezünk Sidonba. És Július emberséggel bánván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön.

⁴És onnan elindulván, Ciprus alatt evezénk el, mivelhogy a szelek ellenkezők valának. ⁵És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezvén, eljutánk a liczai Mirába. ⁶És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket. ⁷Több napon át azonban lassan hajózáván és nehezen érkeztünk Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket [odajutni] a szél, elhajózáván Kréta alatt, Salmóné mellett, ⁸És nagy ügygyel-bajjal elhajózáván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel vala Lásea városa. ⁹Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bört is elmúlt immár, inti vala Pál őket, ¹⁰Ezt mondván nekik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhek és a hajónak, hanem életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás. ¹¹De a százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala. ¹²Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozá, hogy hajózzanak el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz, kitelelhetnének. ¹³Mivel pedig déli szél kezdett lassan fújni, azt gondolván, hogy feltett szándékunknak uraivá lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. ¹⁴Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le oda, mely Észak-keleti szélnek neveztetik. ¹⁵Mikor pedig a hajó elragadtatott, és nem bírt a széllal szembe menni, nekieresztvén [azt,] vitetünk vala tova. ¹⁶Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Klaudának hívatatik, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakot. ¹⁷Melyet miután felvontak, védőeszközöket alkalmaznak vala, alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebecsátván a vitorlát, úgy vitetnek vala. ¹⁸Mikor pedig a szélvészről nagyon hanyattatánk, másnap a hajóterhet kihányák; ¹⁹És harmadnap tulajdon kezeinkkel hanyók ki a hajó felszerelését. ²⁰Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszóttak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra minden reménységünk elvétellett életben maradásunk felől. ²¹Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor Pál felállván ő közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kárt: ²²Mindazáltal mostanra nézve is intelek benneteket, hogy jó reménységben legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó. ²³Mert ez éjjel mellém álla egy angyala az Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgálók is, ²⁴Ezt mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled hajóznak. ²⁵Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondattott. ²⁶Egy szigetre kell pedig nekünk kivetődnünk. ²⁷Mikor pedig a tizennegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hanyatánk az Adrián, éjfél tájban észrehevék a hajósok hogy valami szárazföld közelget hozzájuk. ²⁸És lebecsátván a vízmérő önt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevésse tovább menvén és ismét

lebocsátván a vízmérő önt, találak tizenöt ölnyinek. ²⁹És mivel félték, hogy szirtes helyekre vetődhetnek, a hajónak hátulsó részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal legyen. ³⁰A hajósok pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakot lebocsáták a tengerre, annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat akarnának vetni, ³¹Monda Pál a századosnak és a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. ³²Akkor a vitézek elvágák a csolnak köteleit, és ki hagyják esni azt. ³³Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindnyájokat, hogy egyenek, mondván: Ma tizennegyedik napja, mióta folyton étlen várakoztok, semmit sem véve magatokhoz. ³⁴Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajszál a fejről. ³⁵Mikor pedig ezeket mondá, és kenyeret vön kezébe, hálákat ada Istennek mindnyájok előtt, és megtörvén, kezde enni. ³⁶Felbátorodván pedig mindnyájan, szintén vevének magukhoz táplálékot. ³⁷Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatalak hálákat adván az Istennek, bátorságot vön. ³⁸Miután pedig megelégedtek eledellel, a hajót könnyebbítik vala, a gabonát kihányván a tengerbe. ³⁹Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajdítanak vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. ⁴⁰A vasmacskákat azért körös-körül elvagdálván, a tengerben hagyják, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és felvonván a nagy vitorlát a szélfúvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. ⁴¹De mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hátulsó része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt. ⁴²A vitézeknek pedig az lön tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. ⁴³De a százados meg akarván tartani Pált, eltírtá őket e szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szökdössenek a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre. ⁴⁴A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lön, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

28És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget. ²A barbárok pedig nem közönséges emberséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén, befogadának mindnyájónkat a rajtunk való záporért és a hidegért. ³Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva, az ő kezére ragada. ⁴Mikor pedig látták a barbárok az ő kezéről függeni a mérges kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagyva élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. ⁵De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lön. ⁶Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmöket, istennek mondják vala őt. ⁷Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül látott. ⁸Lön pedig, hogy a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen fekvék. Kihez Pál beméne, és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyítá őt. ⁹Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a szigeten, ő hozzá jövének és meggyógyulának. ¹⁰Kik nekünk nagy tisztességet is tőnek, és mikor elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátanak. ¹¹Három hónap mulva tudniillik egy Alexandriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telett, melynek címere Kásztor és Pollux vala. ¹²És Szirakúzába eljutván, ott maradánk három napig. ¹³Onnét körülkerülvén, eljutánk Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóliba. ¹⁴Hol mikor atyafiakat találtunk, kérének minket, hogy nálok maradjunk hét napig; és úgy menénk Rómába. ¹⁵Onnét is az atyafiak, mikor a mi dolgaikat meghallották, nekünk előnkbe jövének Appii Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meglátta őket, hálákat adván az Istennek, bátorságot vön. ¹⁶Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átadá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak azonban megengedteték, hogy külön lakják az őt őriző vitézzel. ¹⁷Lön pedig, hogy három nap mulva magához hívatá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyültek, monda nekik: Atyámfiai, férfiak, én jöllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mindazáltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. ¹⁸Kik miután kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halálra méltó vétek nincsen. ¹⁹De mivel a zsidók ellene mondtak, kényszerítettetek a császárra appellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami vádam. ²⁰Ennekokáért hívatlak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izraelnek reménységéért vétettem körül e lánczczal. ²¹Azok pedig mondanak néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jöve valaki, nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat. ²²Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. ²³Kitűzvén tehát néki egy napot, eljövének hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyágtétellel szól vala az Istennek őrszága felől, igyekeztvén elhíttetni ő velök a Jézus felől való dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva mind estvéig. ²⁴És némelyek hívének az ő beszédének, mások nem hívének. ²⁵Mivel pedig nem egyezének meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás próféta által a mi atyáinknak, mondván: ²⁶Eredj el a néphez és mondd: Hallván halljátok, és ne értsetek; és nézvén nézzetek, és ne lássatok! ²⁷Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ²⁸Legyen azért néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknek küldetett az Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. ²⁹És

mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók, magok között sokat vetekedve. ³⁰Marada pedig Pál két egész esztendeig az ő tulajdon bérelt szállásán, és mindazokat befogadja vala, kik ő hozzá menének. ³¹Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Rómaiakhoz

1Pál, Jézus Krisztusnak szolgálója, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomá[na]k hirdetésére.] ²Melyet eleve megígért az ő prófétái által a szentírásokban, ³Az ő Fia felől, a ki Dávid magvából lett test szerint, ⁴A ki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, ⁵A ki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmségnek okáért, minden pogányok között, az ő nevéért; ⁶Kik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: ⁷Mindeneknek, a kik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ⁸Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van; ⁹Mert biznyságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgálók az ő Fiának evangéliomában, hogy szüntelen emlékezem felőletek, ¹⁰Imádkozásaimban mindenkor könyörögve, vajha egyszer már jó szerencsés út adódnék nékem Istennek akarataiból, hogy hozzátok mehessek; ¹¹Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésekre, ¹²Azaz, hogy együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. ¹³Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiain, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok (de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi pogányok közt is. ¹⁴Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. ¹⁵Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek is, a kik Rómában vagytok, az evangéliomot hirdetni. ¹⁶Mert nem szegyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek. ¹⁷Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. ¹⁸Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. ¹⁹Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nekik: ²⁰Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. ²¹Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal

nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett. ²²Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek; ²³És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. ²⁴Annakokáért adta is őket az Isten szívök kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszaplósítsák; ²⁵Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, a ki mind örökké áldott. Ámen. ²⁶Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: ²⁷Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszonynéppel való természetes élest, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésöknek méltó jutalmát elvevén önmagokban. ²⁸És a miképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; ²⁹A kik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcsessel; ³⁰Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölgyfősek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, ³¹Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. ³²Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

2Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, a ki ítélsz: mert a miben mászt megítélsz, önmagadat kárhozzatod; mivel ugyanazokat míveled te, a ki ítélsz. ²Tudjuk pedig, hogy az Istennek ítélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek. ³Vagy azt gondold, óh ember, a ki megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd az Istennek ítéletét? ⁴Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít? ⁵De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára. ⁶A ki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint: ⁷Azoknak, a kik a jó

cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; ⁸Azoknak pedig, a kik versengők és a kik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, búsulással és haraggal. ⁹Nyomorúság és inség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először meg görögnek; ¹⁰Dicsőség pedig, tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak először meg görögnek: ¹¹Mert nincsen Isten előtt személyválogatás. ¹²Mert a kik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és a kik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg, ¹³(Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt betöltik. ¹⁴Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényök nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényök nem lévén, önmagoknak törvényök: ¹⁵Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívökbe, egyetemben bizonyosságot tévén arról az ő lelkiismeretök és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.) ¹⁶Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliomom szerint a Jézus Krisztus által. ¹⁷Ímé, te zsidónak nevezetel, és a törvényre támaszkodol, és Istennel dicsekedel. ¹⁸És ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, a melyek különböznek [attól,] mivelhogy a törvényből megtanítottattál; ¹⁹És azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világosság. ²⁰A balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. ²¹A ki azért más tanítasz, magadat nem tanítod-é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? ²²A ki azt mondod, ne paráználkodjál, paráználkodol-é? a ki útálod a bálványokat, szentségtörő vagy-é? ²³Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázkod-é? ²⁴Mert az Istennek neve miattatokaz káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. ²⁵Mert használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlen lett. ²⁶Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-é néki? ²⁷És a természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, a ki a betű és körülmetélkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. ²⁸Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: ²⁹Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése [az igazi körülmetélés] a melynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

3 Mi tekintetben különb hát a zsidó? vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? ²Minden tekintetben sok. Mindenek előtt, hogy az Isten reájok bírta az ő beszédeit. ³De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-é hiábavalóvá az Istennek hűségét? ⁴Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak

ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged. ⁵Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondjunk? Vajjon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. ⁶Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? ⁷Mert ha az Istennek igazsága az én hazugságom által öregbült az ő dicsőségére, miért kárhoztattatom én is, mint bűnös? ⁸Sőt inkább ne cselekedjünk-é a rosszat, hogy [abból] jó származzék? - a mint minket rágalmaznak, és a mint némelyek mondogatják, hogy mi így beszélünk, a kiknek kárhoztatása igazságos. ⁹Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; ¹⁰A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; ¹¹Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent. ¹²Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. ¹³Nyitott sír az ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. ¹⁴Szájok telve átkozódással és keserűséggel. ¹⁵Lábaik gyorsak a vérontásra. ¹⁶Útjaikon romlás és nyomorúság van. ¹⁷És a békességnek útját nem ismerik. ¹⁸Nincs isteni félelem az ő szemök előtt. ¹⁹Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. ²⁰Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. ²¹Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyosságot tesznek a törvény és a próféták; ²²Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek. Mert sincs különbség, ²³Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. ²⁴Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, ²⁵Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő bűnöknek elnézése miatt, ²⁶Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. ²⁷Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által. ²⁸Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül. ²⁹Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. ³⁰Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által. ³¹A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? ²Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. ³Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatik az ő néki igazságnak. ⁴Annak pedig, a ki

munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; ⁵Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul. ⁶A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. ⁷Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztetek az ő bűneik. ⁸Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. ⁹Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is [tulajdoníttatik-]é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdoníttatik igazságul. ¹⁰Miképpen tulajdoníttatik tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában. ¹¹És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében [tanúsított] hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindazoké, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttatik az igazság; ¹²És [hogy] atyja [legyen] a körülmetélteknek is, azoknak, a kik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségében [tanúsított] hitének nyomdokait. ¹³Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. ¹⁴Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígéret: ¹⁵Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. ¹⁶Azért hitből, hogy kegyelemből [legyen:] hogy erős legyen az ígéret az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk ¹⁷(A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiből hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. ¹⁸A ki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondott: Így léssen a te magod. ¹⁹És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőös lévén, sem Sárának elhalt méhére; ²⁰Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitelenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, ²¹És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti. ²²Azért is tulajdoníttatik néki igazságul. ²³De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdoníttatik néki [igazságul,] ²⁴Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, ²⁵Ki a mi bűneinkért [halálra] adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

⁵Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, ²A ki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. ³Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tûrést nemz, ⁴A békességes tûrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, ⁵A reménység

pedig nem szégyení meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett dikni szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk. ⁶Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. ⁷Bizonyára igazért [is] alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. ⁸Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. ⁹Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. ¹⁰Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele. ¹¹Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést nyertük. ¹²Annakokáért, hogy a halál által jött be a világra a bűn és a bűn által, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; ¹³Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. ¹⁴Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. ¹⁵De a kegyelmi ajándék nem úgy [van,] mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. ¹⁶És az ajándék sem úgy [van,] mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből [lett] kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből [van] igazulásra. ¹⁷Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek. ¹⁸Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre [elhatott] a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre [elhatott] az életnek megigazulása. ¹⁹Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek. ²⁰A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik: ²¹Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.

⁶Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? ²Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban? ³Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? ⁴Eltettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. ⁵Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is [azok] leszünk. ⁶Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenedjék, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: ⁷Mert

a ki meghalt, felszabadult a bűn alól. ⁸Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ő vele. ⁹Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, ¹⁰Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. ¹¹Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. ¹²Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban: ¹³Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. ¹⁴Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. ¹⁵Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. ¹⁶Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok szolgálói, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra? ¹⁷De hála az Istennek, hogy [jóllehet] a bűn szolgálói voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. ¹⁸Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgálóivá lettetek. ¹⁹Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálóivá a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóivá az igazságnak a megszenteltetésre. ²⁰Mert mikor a bűn szolgálói valátok, az igazságtól szabadok valátok. ²¹Micsoda gyümölcset vettétek azért akkor azoknak, a miket most szegyenletek? mert azoknak a vége halál. ²²Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsetök a megszenteltetésnek a vége pedig örök élet. ²³Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.

7Avagy nem tudjátok-e atyámfiak, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él? ²Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul [az asszony] a férj törvénye alól. ³Azért tehát az ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabadabbá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. ⁴Azért atyámfiak, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcset teremjünk Istennek. ⁵Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsozzenek a halálnak; ⁶Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. ⁷Mit mondunk tehát? A törvény bűn-e? Távol legyen: sőt inkább a

bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. ⁸De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélkül holt a bűn. ⁹Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn, ¹⁰Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van. ¹¹Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. ¹²Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. ¹³Tehát a jó nékem halálom lett-e? Távol legyen: sőt inkább a bűn [az,] hogy megtegyék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. ¹⁴Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. ¹⁵Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem. ¹⁶Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvényvel, hogy jó. ¹⁷Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. ¹⁸Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. ¹⁹Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. ²⁰Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. ²¹Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. ²²Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a más ember szerint; ²³De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. ²⁴Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből? ²⁵Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémvel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok.

8Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. ²Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. ³Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. ⁴Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. ⁵Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. ⁶Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeesség. ⁷Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is lehet. ⁸A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. ⁹De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiből pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. ¹⁰Hogyha pedig

Krisztus ti bennetek [van.] jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. ¹¹De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által. ¹²Annakokáért atyámfiak, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: ¹³Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megölkölkölte, éltek. ¹⁴Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. ¹⁵Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! ¹⁶Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. ¹⁷Ha pedig gyermekek örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. ¹⁸Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghöz, mely nekünk megjelentetik. ¹⁹Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. ²⁰Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette. ²¹Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsősége szabadságára. ²²Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászodik és nyög mind idáig. ²³Nemcsak [ez] pedig, hanem magok a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. ²⁴Mert reménységben tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is [azt?] ²⁵Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük, békességes türéssel várjuk. ²⁶Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, a mit kérünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászadásokkal. ²⁷A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. ²⁸Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik [az] [ő] végzése szerint hivatalosak. ²⁹Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között. ³⁰A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. ³¹Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? ³²A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? ³³Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; ³⁴Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbán van, a ki esedezik is érettünk: ³⁵Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? ³⁶A mint megvan írva, hogy: Te érettged gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó

juhokat. ³⁷De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett, ³⁸Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, ³⁹Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyosságot a Szent Lélek által, ²Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; ³Mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, [elszakasztva] a Krisztustól az én atyámfiakért, a kik rokonaim test szerint; ⁴A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az ígéret; ⁵A kiké az atyák, és a kik közül való test szerint a Krisztus, a ki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen. ⁶Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan izráeliták azok, kik Izráeltől valók; ⁷Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. ⁸Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígélet fiait tekinti magul. ⁹Mert ígéletnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. ¹⁰Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: ¹¹Mert mikor még meg sem születtem, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtem, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, ¹²Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. ¹³Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. ¹⁴Mit mondunk tehát: Vajjon nem igazságtalanság-é [ez] az Istentől? Távol legyen! ¹⁵Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. ¹⁶Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené. ¹⁷Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmammat, és hogy hirdessék az én nevetem az egész földön. ¹⁸Annakokáért a kin akar könyörül, a kit pedig akar, megkeményít. ¹⁹Mondod azért nékem: Miért fedd hát [engem?] [Hiszen] az ő akaratának kicsoda áll ellene? ²⁰Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? ²¹Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre csináljon? ²²Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes türéssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítették, ²³És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, [mit szólhatsz ellene?] ²⁴A kívül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is, ²⁵A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem

szerettet szeretettnek. ²⁶És lészen, hogy azon a helyen, a hol ez mondatott nékik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fainak fognak hívatni. ²⁷Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fainak száma [annyi] volna is, mint a tenger fövénye, a maradék tartatik meg. ²⁸Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. ²⁹És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. ³⁰Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; ³¹Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. ³²Miért? Azért, mert nem hitből [keresték,] hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, ³³A mint meg van írva: Ímé beleütközés követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

10 Atyámfiak, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel idvességét. ²Mert bizonyosságot teszek felölök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. ³Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. ⁴Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. ⁵Mert Mózes a törvényből való igazságról [azt] írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által. ⁶A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza); ⁷Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) ⁸De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk. ⁹Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. ¹⁰Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. ¹¹Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. ¹²Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják. ¹³Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. ¹⁴Mimódon hívják azért segítségül [azt,] a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig [abban], a ki felől nem hallottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül? ¹⁵Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai, a kik jókat hirdetnek! ¹⁶De nem mindenek engedelmeskednek; az evangéliomnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? ¹⁷Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. ¹⁸De mondom: Avagy nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjok, és a lakó föld véghatáráig az ő beszédök. ¹⁹De mondom: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először Mózes mondja: Én titeket felingereltek egy nem néppel, értelmetlen néppel

haragítalak meg titeket. ²⁰Ésaiás pedig bátorságosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem azoknak, a kik felőlem nem kérdezősködtek. ²¹Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem kezeimet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámín nemzetségéből való. ²Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? a mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván: ³Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. ⁴De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak. ⁵Ekképen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint. ⁶Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet. ⁷Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg: a választottak ellenben megnyerték, a többiek pedig megkeményítették: ⁸A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nekik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind e mai napig. ⁹Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk törre, hálóvá, botránkozásá és megtorlássá. ¹⁰Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátokat mindenkorra görbítsd meg. ¹¹Annakokáért mondom: Avagy azért botlottak-é meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem az ő esetük folytán [lett] az idvesség a pogányoké, hogy ők felingereltessenek. ¹²Ha pedig az ő esetök világnak gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességök? ¹³Mert néktek mondom a pogányoknak, a mennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, ¹⁴Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiakat, és megtarthatnék közülök némelyeket. ¹⁵Mert ha az ő elvettetésök a világnak megbékélése, micsoda [lesz] a felvételök hanemha élet a halálból? ¹⁶Ha pedig a zsenge szent, akkor a tézta is; és ha a gyöker szent, az ágak is [azok.] ¹⁷Ha pedig némely ágak kitörtettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; ¹⁸Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyöker téged. ¹⁹Azt mondod azért: Kitörtettek [az] ágak, hogy én oltassam be. ²⁰Úgy van; hitelenség miatt törtettek ki, te pedig hit által oltass; fel ne fuvalkodjál, hanem felj; ²¹Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. ²²Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágotol. ²³Sőt azok is, ha meg nem maradnak a hitelenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. ²⁴Mert ha te a természet szerint való vadolajfából

kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájokba. ²⁵Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiat, hogy magatokat el ne higyjétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve [csak] részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegy. ²⁶És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: ²⁷És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. ²⁸Az evangéliomra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve szerelmetesek az atyákért. ²⁹Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása. ³⁰Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök miatt: ³¹Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek; ³²Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. ³³Óh Isten gazdagságának bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kiküthathatatlannak az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai! ³⁴Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? ³⁵Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? ³⁶Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

12 Kérek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. ²És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. ³Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek köztetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint a hogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, a mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. ⁴Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: ⁵Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai [vagyunk]. ⁶Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint [teljesítsük]; ⁷Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; ⁸Akár intő, az intésben; az adakozó szelídségben; az előljáró szorgalmatossággal; a könyörülő vídamsággal [mívelje.] ⁹A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. ¹⁰Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők [legyetek.] ¹¹Az igyekezetben ne [legyetek] restek; lélekben buzgóknak [legyetek]; az Úrnak szolgáljatok. ¹²A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosok. ¹³A szentek szükségereire adakozók [legyetek]; a vendégszeretettel gyakoroljátok. ¹⁴Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. ¹⁵Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal. ¹⁶Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjétek, hanem az alázatosakhoz szabjátok

magatokat. Ne legyetek bölcsék timagatokban. ¹⁷Senkinek gonosztól gonoszsággal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. ¹⁸Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljétek. ¹⁹Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. ²⁰Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt míveled, eleven szentet gyűjtesz az ő fejére. ²¹Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13 Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. ²Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. ³Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-e pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dicséretet lesz attól. ⁴Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. ⁵Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. ⁶Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szolgálói, kik ugyanabban foglalkoznak. ⁷Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet. ⁸Senkinek semmivel ne tartoztatok, hanem csak [azzal.] hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. ⁹Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonyságot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint magadat. ¹⁰A szeretet nem illeti gonoszsággal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. ¹¹Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívők lettünk. ¹²Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. ¹³Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: ¹⁴Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgésvén vélekedés nélkül. ²Nemely ember azt hiszi, hogy mindent megehetik; a [hitben] erőtelent pedig zöldséget eszik. ³A ki eszik, ne vesse meg azt, a ki nem eszik; és a ki nem eszik, ne kárhoztassa azt, a ki eszik. Mert az Isten befogadta őt. ⁴Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes,

hogy megálljon. ⁵Emez az egyik napot különbnek tartja a másíknál: amaz pedig minden napot [egyformának] tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. ⁶A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ad az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az Istennek. ⁷Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: ⁸Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. ⁹Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék. ¹⁰Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. ¹¹Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja. ¹²Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. ¹³Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartjátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotrányolást. ¹⁴Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan önmagában: hanem bármi annak tisztátalan, a ki tisztátalannak tartja. ¹⁵De ha a te atyádfia az ételért megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne vesztésd el azt a te ételleddel, a kiért Krisztus meghalt. ¹⁶Ne káromoltassék azért a ti javatok. ¹⁷Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm. ¹⁸Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbáltatásokban, ¹⁹Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók. ²⁰Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, a ki botránkozással eszi. ²¹Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem [tenni,] a miben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen. ²²Te néked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt. Boldog, a ki nem kárhoztatja magát abban, a mit helyesel. ²³A ki pedig kételkedik, ha eszik, kárhoztatva van, mert nem hitből [eszik.] A mi pedig hitből nincs, bûn az.

15Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. ²Mindenikünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. ³Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám. ⁴Mert a melyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen. ⁵A békességes tűrésnek és vígasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: ⁶Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. ⁷Azért fogadjátok be egymást, miképen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére. ⁸Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgálja lett a körülmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; ⁹A pogányok pedig irgalmasságáért dicsőítik Istent, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad a pogányok között, és dicséretet éneklek a te nevednek. ¹⁰És ismét azt mondja: Örüljétek pogányok az ő népével együtt. ¹¹És ismét: Dicsérjétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek. ¹²És viszont Ésaiás így szól: Lészen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok. ¹³A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővölködjétek a reménységben a Szent Lélek ereje által. ¹⁴Meg vagyok pedig győződve atyámfiain én magam is ti felöletek, hogy teljesek vagytok minden jóssággal, betöltve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. ¹⁵Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfiain, részben, mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől nékem adott kegyelem által, ¹⁶Hogy legyek a Jézus Krisztus szolgálja a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves [és] a Szent Lélek által megszentelt. ¹⁷Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre tartozó dolgokban. ¹⁸Mert nem merek szólni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmisségére, szóval és tettel. ¹⁹Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliomát. ²⁰Ekképen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliomot, ahol neveztetett Krisztus, hogy ne más alapra építsek: ²¹Hanem a mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő felőle, azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik. ²²Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. ²³Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: ²⁴Ha Hispániába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. ²⁵Most pedig megyek Jeruzsálembé, szolgálván a szenteknek. ²⁶Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak. ²⁷Mert tetszett nekik, és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek, tartoznak nekik viszont szolgálni a testiekben. ²⁸Ezt azért ha majd elvégezem, és nekik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által Hispániába. ²⁹Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangélioma áldásának teljességével megyek. ³⁰Kérlek pedig titeket atyámfiain a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, ³¹Hogy szabaduljak meg azoktól, a kik engedetlenségben Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt; ³²Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. ³³A békességnek Istene pedig legyen mindnyájan ti veletek! Ámen.

16Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: ²Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. ³Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. ⁴A kik az én életemért a saját nyakukat tették le; a kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. ⁵És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ő házakban van. Köszöntsétek az én szerelmes Epenétusomat, a ki Akhája zsengeje a Krisztusban. ⁶Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. ⁷Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban. ⁸Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem az Úrban. ⁹Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. ¹⁰Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus [háznépéből valókat.] ¹¹Köszöntsétek Heródiont az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus [háznépéből] azokat, a kik az Úrban vannak. ¹²Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, kik munkálodnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmes Persist, ki sokat munkálodott az Úrban. ¹³Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, a ki az enyém is. ¹⁴Köszöntsétek Ásinkritust, Flégont, Hermást, Pátrobást, Merkuriust, és az atyafiakat, kik velök vannak. ¹⁵Köszöntsétek Filológust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és Olimpást és minden szenteket, kik velök vannak. ¹⁶Köszöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. ¹⁷Kérlek pedig titeket atyámfiak, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. ¹⁸Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hízkeléssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. ¹⁹Mert a ti engedelmeségetek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcssek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. ²⁰A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. ²¹Köszöntenek titeket Timótheus, az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. ²²Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki e levelet írtam. ²³Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. ²⁴A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan ti veletek. Ámen. ²⁵Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva, ²⁶Most pedig megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmeség végett minden pogányoknak tudomására adatván, ²⁷Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.

1 Korintusi

1Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. ²Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken: ³Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ⁴Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felöletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, ⁵Mivel mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, ⁶A mint megerősítettett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. ⁷Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, ⁸A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. ⁹Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, ¹⁰Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. ¹¹Mert megtudtam felöletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. ¹²Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. ¹³Vajjon részekre osztatott-é a Krisztus? Vajjon Pál feszítettett-é meg érettetek, vagy a Pál nevére kereszteltettetek-é meg? ¹⁴Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, kivéve Krispust és Gájust, ¹⁵Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem. ¹⁶Megkereszteltem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mást kereszteltem volna. ¹⁷Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem; de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. ¹⁸Mert a keresztből való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. ¹⁹Mert meg van írva: Elvesztem a bölcsenek bölcsességét és az értelmeseknek értelmét elvetem. ²⁰Hol a bölcs? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcsességét? ²¹Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék

az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. ²²Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcseséget keresnek. ²³Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást a görögöknek pedig bolondságot; ²⁴Ámde magoknak a hivatalosok úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét. ²⁵Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknél. ²⁶Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan [hívatlak] bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; ²⁷Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket; ²⁸És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: ²⁹Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. ³⁰Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lön nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul: ³¹Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.

2Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. ²Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről. ³És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. ⁴És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: ⁵Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék. ⁶Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét; ⁷Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; ⁸Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát: ⁹Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknak. ¹⁰Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. ¹¹Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen

az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. ¹²Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk. ¹³Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. ¹⁴Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. ¹⁵A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. ¹⁶Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

3Én sem szólhattam néktek, atyámfiak, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. ²Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtatok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg: ³Mert még testiek vagytok; mert a mikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajjon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? ⁴Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? ⁵Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgálak, kik által hívökké lettetek, és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. ⁶Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. ⁷Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. ⁸A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. ⁹Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok. ¹⁰Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. ¹¹Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. ¹²Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; ¹³Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert [ama] nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. ¹⁴Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. ¹⁵Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. ¹⁶Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? ¹⁷Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. ¹⁸Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölcsesé lehessen. ¹⁹Mert e világ bölcsesége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bölcséket az ő csalárdságukban. ²⁰És ismét: Ismeri az Úr a bölcséket gondolataikban, hogy hiábavalók. ²¹Azért senki se dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tiétek. ²²Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők, minden a tiétek. ²³Ti pedig Krisztusé,

Krisztus pedig Istené.

4Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. ²A mi pedig egyébiránt a sáfárokból megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtsassék. ³Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek ítéltessem meg, vagy emberi [ítélet]naptól; sőt magam sem ítélem meg magamat. ⁴Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; a ki ugyanis engem megítél, az Úr az. ⁵Azért idő előtt semmit se ítéltetek, míg el nem jő az Úr, a ki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől lészen a dicsérete. ⁶Ezeket pedig, atyámfiak, példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen. ⁷Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna? ⁸Immár beteltetek, immár meggazdagodtatok, nálunk nélkül uralkodásra jutottatok; vajha csakugyan uralkodásra jutottatok volna, hogy mi is veletek egybe uralkodhatnánk. ⁹Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. ¹⁰Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcsék a Krisztusban; mi erőtlének, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. ¹¹Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, ¹²Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük; ¹³Ha gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ szeméjévé lettünk, mindenkinek söpredékévé egész mostanig. ¹⁴Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenítsek titeket, hanem mint szerelmes gyermekeimet intelek. ¹⁵Mert ha tízezer tanítómasteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által. ¹⁶Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim. ¹⁷Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és hű fiam az Úrban, a ki eszetekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden gyülekezetben tanítok. ¹⁸De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek. ¹⁹Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarándja; és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét. ²⁰Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. ²¹Mit akartok? Vesszővel menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és szelídségnek lelkével?

5Általában hallatszik köztetek parázñaság, még olyan parázñaság is, a milyen a pogányok között sem említettik, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. ²És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, a ki ezt a dolgot cselekedte. ³Mert én távol lévén

ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, ⁴Ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával ⁵Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. ⁶Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja. ⁷Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. ⁸Azért ne régi kovásszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságának kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában.

⁹Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. ¹⁰De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. ¹¹Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. ¹²Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belüllevők fölött tesztek-é ítéletet? ¹³A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

6Merészel valaki ti közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és nem a szentek előtt? ²Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítélitek meg a világot, méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? ³Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? ⁴Azért ha életszükségre való dolgok fölül van törvénykezésetek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. ⁵Megszégyenítésekre mondom: Hát nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, a ki ítéletet tehetne az ő atyjafiai között? ⁶Hanem atyafi atyafival törvénykezik, még pedig hitetlenek előtt? ⁷Egyáltalán már az is gyalogság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek inkább a kárt? ⁸Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfiainak. ⁹Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjete; se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörők, se pulyák, se férfiszeplősítők, ¹⁰se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. ¹¹Ilyenek voltak pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottattatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. ¹²Minden szabad nékem, de nem minden használó; a minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. ¹³Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek [rendeltetett] Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test azonban nem a paráznaságnak [rendeltetett,] hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. ¹⁴Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által.

¹⁵Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Távol legyen. ¹⁶Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. ¹⁷A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. ¹⁸Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. ¹⁹Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? ²⁰Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.

7A mik fölül pedig írtatok nékem, jó a férfúnak asszonyt nem illetni. ²De a paráznaság miatt minden férfúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. ³A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. ⁴A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. ⁵Ne fosszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. ⁶Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancsolat szerint. ⁷Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istentől, egynek így, másnak pedig úgy. ⁸Mondom pedig a nem házásoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nékik, ha úgy maradhatnak, mint én is. ⁹De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni. ¹⁰Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne váljék. ¹¹Hogyha pedig elválk is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. ¹²Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. ¹³És a mely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. ¹⁴Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert miközben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek. ¹⁵Ha pedig a hitetlen elválk, ám váljék el; nem vettetett szolgaság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. ¹⁶Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet? ¹⁷Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben ne fedezze el azt; körülmetéletlenül hivatott el valaki? me metélkedjék körül. ¹⁸A körülmetélten hivatott el valaki? is semmi; hanem Isten parancsolatainak megtartása. ²⁰Kiki a mely hivatásban hivatott el, abban maradjon. ²¹Szolgai

állapotban hivatattál el? Ne gondold vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj [azzal.] ²²Mert az Úrban elhívott szolgál az Úrnak szabadosa; hasonlóképpen a ki szabadságban hivatott el, Krisztusnak szolgálja. ²³Aron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgálói. ²⁴Kiki a miben elhívott, atyámfiái, abban maradjon meg az Isten előtt. ²⁵A hajadonok fölül nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelreményű legyek. ²⁶Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló szükség miatt, hogy tudniillik jó az embernek úgy maradni. ²⁷Feleséged kötöttél? Ne keress elválást. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget. ²⁸De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hajadon, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék néktek. ²⁹Ezt pedig azért mondom, atyámfiái, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy legyenek, mintha nem volna. ³⁰És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijök sem volna. ³¹És a kik élnek e világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik e világnak ábrázata. ³²Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. A ki házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon kedveskedhessék az Úrnak; ³³A ki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének. ³⁴Különbözik egymástól az asszony és a hajadon. A ki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a férjének. ³⁵Ezt pedig a ti hasznotokra mondom; nem hogy tört vessek néktek, hanem hogy illendően és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatatlanul. ³⁶De ha valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. ³⁷A ki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. ³⁸Azért, a ki férjhez adja, az is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. ³⁹Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, a kihez akar, csak hogy az Úrban. ⁴⁰De boldogabb, ha úgy marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

8A bálványáldozatok fölül pedig tudjuk, hogy mindnyájunk van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. ²Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. ³Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle. ⁴Tehát a bálványáldozati hús evése fölül tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. ⁵Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr; ⁶Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a kitől [van] a mindenség,

mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, a ki által [van] a mindenség, mi is ő általa. ⁷De nem mindenkiben van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány fölül való lelkiismeretök szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretök, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. ⁸Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. ⁹De meglássátok, hogy ez a ti szabadságotok valamiképpen botránkozásukra ne legyen az erőtelenekek. ¹⁰Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkiismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indíttatik, hogy megegye a bálványáldozatot? ¹¹És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. ¹²Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek. ¹³Annakokáért, ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne botránkoztassam.

9Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok-é ti az Úrban? ²Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok. ³Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vádolnak engem. ⁴Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk? ⁵Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfas? ⁶Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? ⁷Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? ⁸Vajjon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? ⁹Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja? ¹⁰Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt. ¹¹Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? ¹²Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindent eltűnünk, hogy valami akadályt ne fordítsunk a Krisztus evangélioma elé. ¹³Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? ¹⁴Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek. ¹⁵De én ezek közül egygyel sem éltem. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így történjék, mert jobb nekem meghalnom, hogysem valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet. ¹⁶Mert ha az evangéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem.

Jaj ugyanis nékem, ha az evangyéliomot nem hirdetem. ¹⁷Mert ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfársággal bíztattam meg. ¹⁸Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy prédikálásommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus evangyéliomát, hogy ne használjam ki [ama] szabadságomat az evangyéliom hirdetésénél. ¹⁹Mert én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. ²⁰És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; ²¹A törvény nélkül valóknak törvénytől valóvá, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. ²²Az erőtlenekek erőtelenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. ²³Ezt pedig az evangyéliomért mívelem, hogy résztárs legyek abban. ²⁴Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. ²⁵Mindaz pedig a ki pályafutásukban meg akarja nyerni a jutalmat, meg kell tartania magát; azok ugyan, hogy romlanak, meg kell tartaniuk magukat; azok ugyan, hogy romlanak, meg kell tartaniuk magukat; azok ugyan, hogy romlanak, meg kell tartaniuk magukat. ²⁶Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; ²⁷Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

10 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiak, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által; ²És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; ³És mindnyájan egy lelki edeltettek; ⁴És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki közsiklából, a mely követi vala őket, e közsikla pedig a Krisztus volt. ⁵De azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában. ⁶Ezek pedig példánk lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, a miképen azok kívántak. ⁷Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani. ⁸Se pedig ne paráználkodjunk mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elesetek egy napon huszontháromezeren. ⁹Se a Krisztust ne kísértjük, a mint közülök kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. ¹⁰Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő közülök zúgolódának némelyek, és elveszének a pusztító által. ¹¹Mindenki pedig példaképen estek rajtok; megírtak pedig a mi tanulásunkra, a kikhez az időnek vége elérkezett. ¹²Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. ¹³Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek. ¹⁴Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. ¹⁵Mint okosokhoz szólok, ítéeljétek meg ti, a mit mondom. ¹⁶A hálaadásnak pohara, a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é?

A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é? ¹⁷Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk. ¹⁸Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é közösségben az oltárral? ¹⁹Mit mondom tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? ²⁰Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. ²¹Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei. ²²Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy erősebbek vagyunk-é nálánál? ²³Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de nem minden épít. ²⁴Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé. ²⁵Mindent, a mit a mézárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt. ²⁶Mert az Úré a föld és annak teljessége. ²⁷Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közül és el akartok menni, mindent, a mit elétek állanak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt. ²⁸De ha valaki ezt mondja néktek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki megjelentette, és a lelkiismeretért; mert az Úré a föld és annak teljessége. ²⁹De nem a tulajdon lelkiismeretet értem, hanem a másikat. Mert miért kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete? ³⁰Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért káromoltatom azért, a miért én hálákat adok? ³¹Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljétek. ³²Meg ne botránkoztatassatok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. ³³Miképen én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

11 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. ²Dicsérlek pedig titeket atyámfiak, hogy én rólam mindenben megemlékeztek, és a miképen meghagytam néktek, rendelkezéseimet megtartjátok. ³Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten. ⁴Minden férfiú, a ki befedett fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. ⁵Minden asszony pedig, a ki befedettlen fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyiretett volna. ⁶Mert ha az asszony nem fedez be fejét, nyiretkezzék is meg, hogy ha pedig éktelen gúnyos, megcsúfolja az ő fejét, hogy ha pedig éktelen gúnyos, megcsúfolja az ő fejét, hogy ha pedig éktelen gúnyos, megcsúfolja az ő fejét. ⁷Mert a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú dicsősége. ⁸Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. ⁹Mert nem is a férfiú teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért. ¹⁰Ezért kell az asszonynak hatalmi [jelt] viselni a fején az angyalok miatt. ¹¹Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban. ¹²Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is

az asszony által, az egész pedig az Istentől. ¹³Magatokban ítélnétek meg: illendő dolog-e asszonynak fedetlen fővel imádni az Istent? ¹⁴Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titeket, hogy ha a férfiú nagy haját visel, csúfsága az néki? ¹⁵Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. ¹⁶Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, hogy az Isten gyülekezeteinek. ¹⁷Ezt pedig tudtokra adván, nem dicsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. ¹⁸Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. ¹⁹Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek. ²⁰Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés: ²¹Mert kiki az ő saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és némely éhezik, némely pedig dözöl. ²²Hát nincsenek-é házaitek az evésre és ivásra? Avagy az Isten gyülekezetét vetitek-é meg, és azokat szégyeníttitek-é meg, a kiknek nincsen? Mit mondjak néktek? Dicsérjelek-é titeket ebben? Nem dicsérlek. ²³Mert én az Úrtól vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, ²⁴És hálaát adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek, az én emlékezetemre. ²⁵Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszom az én emlékezetemre. ²⁶Mert valamennyiszom e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend. ²⁷Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. ²⁸Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, ²⁹Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. ³⁰Ezért van ti köztetek sok erőtlén és beteg, és alusznak sokan. ³¹Mert ha mi ítélők magunkat, nem ítéltetnénk el. ³²De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. ³³Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok. ³⁴Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljete egybe. A többire nézve, majd ha hozzátok megyek, rendelkezem.

12A lelki [ajándékokra] nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. ²Tudjátok, hogy pogányok voltatok vitetvén, a mint vitettetek, a néma bálványokhoz. ³Azért tudtokra adom néktek, hogy senki, a ki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. ⁴A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. ⁵A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. ⁶És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, a ki cselekszi mindezt mindenkiben. ⁷Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. ⁸Némelyiknek

ugyanis bölcseségnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; ⁹Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; ¹⁰Némelyiknek csodatévő erőnek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; ¹¹De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, a mint akarja. ¹²Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. ¹³Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. ¹⁴Mert a test sem egy tag, hanem sok. ¹⁵Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? ¹⁶És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? ¹⁷Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? ¹⁸Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, a mint akarta. ¹⁹Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? ²⁰Így azonban sok tag [van] ugyan, de egy test. ²¹Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a láboknak: Nem kelletek nékem. ²²Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak, azok igen szükségesek: ²³És a melyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; ²⁴A melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, ²⁵Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. ²⁶És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. ²⁷Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. ²⁸És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit. ²⁹Avagy mindnyájan apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták-é? Avagy mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő erők-é? ³⁰Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é? ³¹Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való utat mutatok néktek.

13Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. ²És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannaira, hogy kegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen

én bennem, semmi vagyok. ³És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. ⁴A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. ⁵Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójja fel a gonoszt, ⁶Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; ⁷Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. ⁸A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszüntetnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik. ⁹Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: ¹⁰De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. ¹¹Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. ¹²Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem. ¹³Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki [ajándékokat], leginkább pedig, hogy prófétáljatok. ²Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat. ³A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. ⁴A ki nyelveken szól, magát építi; de a ki prófétál, a gyülekezetet építi. ⁵Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta, mint nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. ⁶Ha már most, atyámfiak, hozzátok megyek, és nyelveken szólok, mit használok néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok? ⁷Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimódon ismerjük meg, a mit fuvoláznak vagy cziperáznak? ⁸Mert ha a trombita bizonytalan zengést tészén, kicsoda készül a harczra? ⁹Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik meg, a mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. ¹⁰Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen. ¹¹Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. ¹²Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. ¹³Azért a ki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza a minémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívökké. ³Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; ⁴És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; ⁵És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; ⁶Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; ⁷Azután megjelent

¹⁸Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni; ¹⁹De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken. ²⁰Atyámfiak, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek. ²¹A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajkakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. ²²A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. ²³Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy örvöngtök? ²⁴De ha mindnyájan prófétálnak és bemegy egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől megfeddettik, mindenektől megítéltetik. ²⁵És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arczra borulva imádjá az Istent, hirdetvén, hogy bizonynyal az Isten lakik ti bennetek. ²⁶Hogy van hát atyámfiak? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. ²⁷Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: ²⁸Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. ²⁹A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg. ³⁰De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. ³¹Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen; ³²És a próféta-lelkek engednek a prófétáknak; ³³Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek [Istene;] miként a szentek minden gyülekezetében. ³⁴A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény is mondja. ³⁵Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben. ³⁶Avagy ti töletek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el? ³⁷Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. ³⁸A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. ³⁹Azért atyámfiak törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. ⁴⁰Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiak, az evangéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben állotok is, ²A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívökké. ³Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; ⁴És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; ⁵És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; ⁶Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; ⁷Azután megjelent

Jakabnak; azután mind az apostoloknak; ⁸Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent. ⁹Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. ¹⁰De Isten kegyelme által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. ¹¹Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívők. ¹²Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? ¹³Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. ¹⁴Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. ¹⁵Sőt az Isten hamis bizonyágtévőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. ¹⁶Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. ¹⁷Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. ¹⁸A kik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. ¹⁹Ha csak ebben az életben reménykedtek, a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. ²⁰Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsenégjük lőn azoknak, kik elaludtak. ²¹Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. ²²Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. ²³Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. ²⁴Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. ²⁵Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. ²⁶Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. ²⁷Mert mindent az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, a ki neki mindent alávetett. ²⁸Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetetik annak, a ki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. ²⁹Különben mit cselekesznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? ³⁰Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden pillanatban? ³¹Naponként halál révén állok. A veletek való dicsekedésre [mondom,] mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban. ³²Ha csak emberi módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk! ³³Ne tévelyegjétek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. ³⁴Serkenjétek fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Istent; megszegyénítésekre mondom. ³⁵De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? és minémü testtel jönnek ki? ³⁶Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik

meg, hanemha megrothadánd. ³⁷És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veded el, a mely majd kikél, hanem pusztamagot, talán búzáét, vagy más egyébét. ³⁸Az Isten pedig testet ad annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. ³⁹Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. ⁴⁰És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. ⁴¹Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. ⁴²Epenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; ⁴³Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. ⁴⁴Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. ⁴⁵Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. ⁴⁶De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. ⁴⁷Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. ⁴⁸A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. ⁴⁹És a miképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. ⁵⁰Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot. ⁵¹Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. ⁵²Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. ⁵³Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. ⁵⁴Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. ⁵⁵Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? ⁵⁶A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. ⁵⁷De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. ⁵⁸Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

16 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképpen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképpen cselekedjétek. ²A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. ³Mikor pedig megérkezem, a kiket javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyék Jeruzsálembe a ti ajándékokotokat. ⁴Ha pedig méltó lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. ⁵Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenéndek: mert Macedónián általmegyek, ⁶Nálatok azonban talán megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjétek el, a hová menéndek. ⁷Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni,

de reményem, hogy valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. ⁸Efézusban pedig pünkösdig maradok. ⁹Mert nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. ¹⁰Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássátok, hogy bátoraságos maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. ¹¹Senki azért őt meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel, hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal együtt. ¹²A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága lesz. ¹³Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! ¹⁴Minden dolgotok szeretetben menjen végbe! ¹⁵Intelek pedig titeket, atyámfiak, [hiszen] tudjátok, hogy Stefanásnak háznépe Akhája zsengeje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. ¹⁶Hogy ti is engedelmessédjétek az ilyeneknek, és mindenkinek, a ki velök szolgál és fárad. ¹⁷Örvendezek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus eljövetelének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betöltötték. ¹⁸Mert megnyugtatták az én lelkeket és a tiéteket is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. ¹⁹Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. ²⁰Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. ²¹A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval. ²²Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. ²³Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! ²⁴Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

2 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, mindama szentekkel egybe, a kik egész Akhájiában vannak: ²Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ³Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; ⁴A ki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba [esteket] azzal a vigasztalással, a mellyel Isten vigasztal minket. ⁵Mert a mint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által. ⁶De akár nyomorgattatunk, a ti vigasztalástokért és üdvösségetekért [van az], mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, a melyeket mi is szenvedünk; akár megvigasztaltatunk a ti vigasztalástokért és üdvösségetekért [van az.] És a mi reménységünk erős felöletek. ⁷Tudván, hogy a miképen társaink vagytok a szenvedésben, azonképen a vigasztalásban is. ⁸Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiái a mi nyomorúságunk fölül, a mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterhelteztünk, úgy hogy életünk fölül is kétségben valánk: ⁹Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: ¹⁰A ki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: a kibben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; ¹¹Velünk együtt munkálkodunk, ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nekünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi érettünk. ¹²Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonyossága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcseséggel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek. ¹³Mert nem egyebet írunk néktek, hanem a mit olvastok, vagy el is ismertek, sőt reményelem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; ¹⁴A minthogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekédünk vagyunk, a miképen ti is nekünk az Úr Jézus napján. ¹⁵És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjeteke kegyelmet; ¹⁶És köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok térni vissza, és töletek elkísértetni Júdeába. ¹⁷Hát ezt akarva, vajjon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? ¹⁸De hû az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. ¹⁹Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem [az] igen lett ő benne. ²⁰Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne [lett] igenné [és] ő benne [lett] Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk. ²¹A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; ²²A ki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe. ²³Én pedig az Istent hívom bizonyságul az én lelkeimre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. ²⁴Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben állotok. ²⁵Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek köztetek ismét szomorúsággal. ²Mert ha én megszorítottalak titeket, ugyan ki az, a ki megvidámít engem, hanemha a kit én megszorítottok? ³És azért írtam néktek éppen azt, hogy mikor oda megyek, meg ne szomorítsam azok miatt, a kiknek örülnöm kellene; meg lévén győződve mindenitek fölül, hogy az én örömöm mindnyájatoké. ⁴Mert sok szorongattató és szívbeli háborgás között írtam néktek sok könnyullatással, nem hogy megszorítottassatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltetem. ⁵Hanem pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy [azt] ne terheljem, titeket mindnyájatokra. ⁶Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: ⁷Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vigasztaljátok, hogy valamiképen a felettebb való bánat meg ne eméssze az iyet. ⁸Azért kérek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet. ⁹Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felöletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-é? ¹⁰A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, nekem valakinek megbocsátottam, ti érettetek [cselekedtem] Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: ¹¹Mert jól ismerjük az ő szándékait. ¹²Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangélioma ügyében és kapu nyitattott nekem az Úrban, nem volt lelkeimnek nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfiát; ¹³Hanem elbúcsúzóván tőlük, elmentem Macedóniába. ¹⁴Hála pedig az Istennek, a ki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. ¹⁵Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők,

mind az elkárhozók között; ¹⁶Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmas? ¹⁷Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, a kik meghamisítják az Isten ígését; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

3Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre hozzátok; avagy töletek? ²A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember; ³A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kötáblákra, hanem a szívnek hústábláira. ⁴Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. ⁵Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmas voltunk az Istentől van: ⁶A ki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói [legyünk, nem betű, hanem lélek; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. ⁷Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges, vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhetek Mózes orczájára arcának elmúló dicsősége miatt: ⁸Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? ⁹Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? ¹⁰Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. ¹¹Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad. ¹²Azért ilyen reménységben nagy nyíltsággal szólunk; ¹³És nem, miként Mózes, [a ki] leplet borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. ¹⁴De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ő szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; ¹⁵Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívökre. ¹⁶Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. ¹⁷Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. ¹⁸Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczzal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

4Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; ²Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt. ³Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: ⁴A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe. ⁵Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. ⁶Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus

Krisztus arcán való világoltatása végett. ⁷Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. ⁸Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; ⁹Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; ¹⁰Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. ¹¹Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. ¹²Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. ¹³Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; ¹⁴Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. ¹⁵Mert minden ti érettetek [van,] hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére. ¹⁶Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. ¹⁷Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; ¹⁸Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

5Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. ²Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; ³Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! ⁴Mert a kik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterhelhetvén; mivelhogy nem kívánunk levetköztetni, hanem felöltöztetni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. ⁵A ki pedig minket erre elkészített, az Isten [az,] a ki a Lélek zálogát is adta minékünk. ⁶Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. ⁷(Mert hitben járunk, nem látásban); ⁸Bizodalunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. ⁹Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. ¹⁰Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. ¹¹Ismervén tehát az Úrnak félelmét, embereket térítünk, Isten előtt pedig nyilván vagyunk; reménylem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyilván vagyunk. ¹²Mert nem ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem alkalmas adunk ti néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem szívből dicsekedőknek. ¹³Ha azért bolondok vagyunk, Istenért; ha eszesek vagyunk, érettetek [az,] ¹⁴Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, ¹⁵Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettök meghalt és feltámasztatott. ¹⁶Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust

test szerint, de már többé nem ismerjük. ¹⁷Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés [az]; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden. ¹⁸Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; ¹⁹Minthogy az Isten volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését. ²⁰Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel. ²¹Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

6Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. ²Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítetlek. Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja. ³Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. ⁴Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok türesben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. ⁵Vereségben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, bőjtölésben. ⁶Tisztaságban, tudományban, hosszútüresben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, ⁷Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; ⁸Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; ⁹Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ímé élők; mint ostorozottak, és meg nem ölöttek; ¹⁰Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindennel bírók. ¹¹A mi szánk megnyílt ti néktek, korinthusiak, a mi szívünk kitérult. ¹²Nem mi bennünk vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben. ¹³Viszonzásul (mint gyermekeimnek szólok) tárjátok ki ti is szíveteket. ¹⁴Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak, vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? ¹⁵És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? ¹⁶Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondta: Lakozom bennök és közöttük járok; és lesznek nekik Istenök, és ők én népem lesznek. ¹⁷Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, ¹⁸És lesznek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

7Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. ²Fogadjatok be minket; senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. ³Nem vádképen mondom; hisz előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt haljunk, együtt éljünk. ⁴Nagy az én bizodalmam hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok

vígasztalódással, felettébb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett. ⁵Mert mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz, belől félelem. ⁶De az Isten, a megalázottak vigasztalója, minket is megvigasztalt Titus megjöttével. ⁷Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vigasztalással is, a melylyel ti vigasztaltatok meg, hírül hozván nekünk a ti kívánczástokat, a ti kesergésteket, a ti hozzám való ragaszkodástokat; úgyhogy én mégjobban örvendeztem. ⁸Hát ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszorított titeket. ⁹Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. ¹⁰Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. ¹¹Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszorodás, milyen nagy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképen bizonyítottatok, hogy tiszták vagytok e dologban. ¹²Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a sértett miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt. ¹³Annakokáért megvigasztalódtunk a ti vigasztalástokon; de sokkal inkább örültünk a Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattatok: ¹⁴Mert ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szegényben; de a mint ti néktek mindent igazán szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk is igazsággá lett. ¹⁵És ő még jobb szívvel van irántatok, visszaemlékezvén mindnyájatoknak engedelmességére, hogy félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt. ¹⁶Örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

8Órduktokra adjuk pedig, atyámfiak, Istennek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel közölt. ²Hogy a nyomorúság sok próbái közt [is] bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. ³Mert, bizonyosság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, ⁴Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket. ⁵És nem a miképen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk [is] az Isten akaratjából. ⁶Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok ezt a jótéteményt is. ⁷Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy jótéteményben is bővölködjetek. ⁸Nem parancsképen írtam, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valódiságát is kipróbáljam. ⁹Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. ¹⁰Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az néktek, a kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek

tavaly óta. ¹¹Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest [legyen,] a mitek van. ¹²Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mi je kinek-kinek van, [és] nem a szerint, a mi je nincs. ¹³Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságotok [legyen,] hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségetek [pótolja] amazoknak fogyatkozását; ¹⁴Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásokat, hogy [így] egyenlőség legyen. ¹⁵A mint megvan írva: a ki sokat [szedett,] nem volt többje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. ¹⁶Hála pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe. ¹⁷Mivelhogy intésünket ugyan elfogadta, de nagy buzgóságában önként ment hozzátok. ¹⁸Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes gyülekezetekben dicséretes az evangéliomért; ¹⁹Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útítársunknak is megválaszták ebben a jó ügyben a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre; ²⁰Óvakodván, hogy senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; ²¹Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. ²²Sőt elküldöttük velök a mi atyánkfíát is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizodalmánál fogva. ²³Akár Titusról [van szó,] ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár a mi atyánkfiai felől,ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége: ²⁴Adjátok azért szereteteteknek és felöletek való dicsekvésünknek, bizonyságát irántuk a gyülekezetek előtt is.

9A szentek iránt való szolgálatról felesleges is néktek írnom. ²Hiszen ismerem a ti készségteket a melylyel dicsekszen felöletek a macedónoknak, hogy Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgóságotok, sokakat magával ragadt. ³Mindamellel elküldöttem az atyafiakat, hogy a mi felöletek való dicsekedésünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyetek. ⁴Hogy aztán, ha a macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találják, valamiképen szégyent ne valljunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. ⁵Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti előre megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. ⁶Azt [mondom] pedig: A ki szűken vet, szűken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat. ⁷Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozó szereti az Isten. ⁸Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszsza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek. ⁹A mint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. ¹⁰A ki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül, ad és megsokasítja a ti vetésteket és megnöveli a ti igazságotoknak gyümölcsét, ¹¹Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre,

a mely általunk hálaadást szerez az Istennek. ¹²Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt; ¹³A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istent a ti Krisztus evangéliomát valló engedelmisségetekért, és a ti hozzájuk mindenekhez való adakozó jószívűségteketért. ¹⁴Mikor érettetek könyörögve ők is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtatok való bőséges kegyelme miatt. ¹⁵Az Istennek pedig [legyen] hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.

10Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídségére és engedelmisségére, a ki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok; ²Kérlek pedig, hogy a mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem ama bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élénk. ³Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. ⁴Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; ⁵Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; ⁶És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmisségetek. ⁷A szem előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában, hogy a mint ő maga a Krisztusé, azonképen mi is a Krisztuséi [vagyunk.] ⁸Mert ha még egy kissé felettébb dicsekedem is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építésekre és nem megrontásokra adott, én nem vallok szégyent; ⁹Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnék a leveleim által. ¹⁰Mert, úgy mondják, a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. ¹¹Gondolja meg azt, a ki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok [leszünk,] ha megjelenünk, cselekedetben is. ¹²Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvén és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekesznek. ¹³De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem ama mérőszinór mértéke szerint, a melyet Isten adott nekünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. ¹⁴Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliomával. ¹⁵A kik nem dicsekeszünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnövével nagyokká leszünk köztetek a mi mérőszinórunk szerint bőségesen. ¹⁶Hogy rajtatok túl is hirdessük az evangéliomot, nem dicsekedvén más mértéke szerint a készszel. ¹⁷A ki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. ¹⁸Mert nem az a kipróbált, a ki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvedjete el engem is. ²Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy

mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elé. ³Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak [és eltávolodnak] a Krisztus iránt való egyenességtől. ⁴Mert hogyha az, a ki jő, más Jézust prédikál, a kit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit nem vettetek, vagy más evangéliomot, a mit be nem fogadtatok, szépen eltűnétek. ⁵Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. ⁶Ha pedig avatatlan [vagyok] is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben, mindenképen nyilvánvaló lettünk előttetek. ⁷Avagy vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdetem néktek az Isten evangéliomát? ⁸Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek. ⁹Mert az én szükségemet kipótolták a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. ¹⁰Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekvéstől nem esem el Akhája vidékén. ¹¹Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten. ¹²De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől; hogy a mivel dicsekesznek, olyanoknak találtassanak [abban], mint mi is. ¹³Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. ¹⁴Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. ¹⁵Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magokat az igazság szolgálóivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint lészen. ¹⁶Ismét mondom: ne tartson engem senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. ¹⁷A mit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül a dicsekvésnek ezzel a merészségével, ¹⁸Mivelhogy sokan dicsekesznek test szerint, dicsekeszem én is. ¹⁹Hisz okosak lévén, örömet eltűritek az eszteleneket. ²⁰Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arczul ver titeket. ²¹Szégyenkezve mondom, mivelhogy mi erőtelenek voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. ²²Héberék ők? Én is. Izráeliták-é? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. ²³Krisztus szolgálói-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos [veszedelem] által. ²⁴A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. ²⁵Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjtnapot a mélységben töltöttem; ²⁶Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; ²⁷Fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való börtölésben, hidegben és mezítelenségben. ²⁸Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. ²⁹Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? ³⁰Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. ³¹Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak áldja, a ki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom. ³²Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni; ³³És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a köfalon, és megmenekültem kezei közül.

12A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. ²Ismerek egy embert a Krisztusban, a ki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. ³És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), ⁴Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. ⁵Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. ⁶Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtűrtöttem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minék lát, vagy a mit hall tőlem. ⁷És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. ⁸Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el [ez] tőlem; ⁹És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekeszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. ¹⁰Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságok, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. ¹¹Dicsekedvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kellett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. ¹²Apostolság jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkből is. ¹³Mert micsoda az, a miben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! ¹⁴Ímé harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, a mi a tiétek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. ¹⁵Én pedig nagy örömet áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbbé szerettek is engem. ¹⁶De ám legyen, hogy én nem voltam terhetekre; hanem álnok lévén ravaszúsággal fogtalak meg titeket. ¹⁷Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közül valamelyik által kifosztottalak-e titeket? ¹⁸Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak nem fosztott ki titeket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a nyomokon-é? ¹⁹Azt hiszitek megint, hogy előttetek mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk; mindezt pedig, szeretteim, a ti épülétekért. ²⁰Mert félek azon, hogy ha odamegyek,

nem talállak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnék, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irígységek, indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások, fondorkodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek; ²¹Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztetek, és sokakat megsíratok azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem tértek a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit elkövettek.

13Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog. ²Előre megmondtam és előre mondom, mint másodszori otlétemkor, és most is távollétemben írom azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes; ³Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyosságát keresitek, a ki irányotokban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek. ⁴Mert noha megfeszítettett erőtelenségből, mindazáltal él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből ti nálatok. ⁵Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévéen, ha méltatlanok vagytok. ⁶De reménylem, hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlanok. ⁷Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjete; nem hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjéte, mi pedig mintegy méltatlanok legyünk. ⁸Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem [csak] az igazságért. ⁹Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért. ¹⁰Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. ¹¹Végezetre, atyámfiak, legyetek jó egészségben, épüljete, vigasztalódjatek, egy értelemben legyetek, békességben éljete; és a szeretetnek és békességnek Istene lészen veletek. ¹²Köszöntséte egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan. ¹³Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen.

Galatához

1Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, a ki feltámasztotta őt a halálból); **2**És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek; **3**Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, **4**A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. **5**A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. **6**Csodálkoztam, hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajlotok. **7**Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliomát. **8**De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. **9**A mint előbb mondtuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. **10**Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. **11**Tudtotokra adom pedig atyámfiak, hogy az az evangéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; **12**Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által. **13**Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felettem igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. **14**És felülmultam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért. **15**De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, **16**Hogy kijelentsen az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, **17**Sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaskusba. **18**Azután három esztendő múlva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. **19**Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem [csak] Jakabot, az Úr atyjafiát. **20**A miket pedig néktek írok, ímé Isten előtt [mondom,] hogy nem hazudom. **21**Azután mentem Siriának és Ciliciának tartományába. **22**Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt; **23**Hanem csak hallották, hogy: A ki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, a melyet egykor pusztított.

24És dicsőíték bennem az Istent.

2Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálem Barnabással együtt, elvivén Titust is. **2**Fölmentem pedig kijelentés következtében és eléjük adtam az evangéliomot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam kérem. **3**De még a velem levő Titus sem kényszerítettett a körümetéledésre, noha görög vala, **4**Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémljék a mi szabadságunkat, melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: **5**Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangéliom igazsága megmaradjon számotokra. **6**A tekintélyesektől pedig, (bárminők valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét : mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; **7**Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én vagyok a körümetéletlenség evangélioma, mint Péterre a körümetelésé; **8**(Mert a ki erős volt Péterben a körümetéledés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). **9**És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyujták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körümetelés között [prédikál]junk. **10**Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. **11**Mikor pedig Péter Antiókhiaába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. **12**Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körümetéledésből valóktól. **13**És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábítottatott az ő tettetésök által. **14**De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangéliom igazságához képest, mondék Péternek mindnyájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszerítetted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? **15**Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök, **16**Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, **17**És mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. **17**Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást,

mimagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus bűnnek szolgálja-e? Távol legyen. ¹⁸Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat teszem bűnössé. ¹⁹Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. ²⁰Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem. ²¹Nem törölöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által [van] az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.

3Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjétek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, [mintha] ti köztetek feszítettett [volna] meg? ²Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? ³Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? ⁴Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. ⁵Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából [cselekeszi-e?] ⁶Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonítottat néki igazságnak. ⁷Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. ⁸Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. ⁹Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. ¹⁰Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megíratottak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. ¹¹Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. ¹²A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. ¹³Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ: ¹⁴Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígérését elnyerjük hit által. ¹⁵Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. ¹⁶Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvagnak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. ¹⁷Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígérést. ¹⁸Mert ha törvényből [van] az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígérést által ajándékozta azt az Isten. ¹⁹Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígérést; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. ²⁰A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. ²¹A törvény tehát az Isten ígérétei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a

mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. ²²De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígérést Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. ²³Minekélőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. ²⁴Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg. ²⁵De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. ²⁶Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. ²⁷Mert a kik Krisztusba keresztelekdtetek meg, Krisztust öltöztetek fel. ²⁸Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. ²⁹Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígérést szerint örökösök.

4Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgáltól, jóllehet ura mindenek; ²Hanem atyámfiai és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. ³Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként: ⁴Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, ⁵Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. ⁶Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! ⁷Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. ⁸Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, a mik természet szerint nem istenek; ⁹Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? ¹⁰Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. ¹¹Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körültek. ¹²Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfiai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. ¹³Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliomot először. ¹⁴És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus Jézust. ¹⁵Hová lön tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyágot tesztek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájjván, nékem adtátok volna. ¹⁶Tehát ellenségeitek lettem-e, megmondván néktek az igazat? ¹⁷Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettök buzgolkodjatok. ¹⁸Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagytok. ¹⁹Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiabrázolódik bennetek Krisztus. ²⁰Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. ²¹Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-e a törvényt? ²²Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgáltól, és a másik a szabadostól. ²³De a szolgáltól való test szerint

született; a szabadostól való pedig az ígélet által. ²⁴Ezek mást példáznak: mert azok [az] [asszonyok] a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár, ²⁵Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. ²⁶De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja, ²⁷Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagy. ²⁸Mi pedig, atyámfiak, Izsák szerint, ígéletnek gyermekei vagyunk. ²⁹De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. ³⁰De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. ³¹Annakokáért, atyámfiak, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgálásnak ígájával. ²Ímé, én Pál mondom néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. ³Bizonyoságot teszek pedig ismét minden embernek, a ki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. ⁴Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek. ⁵Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. ⁶Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. ⁷Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjétek az igazságnak? ⁸Ez a hitetés nem attól van, a ki titeket hív. ⁹Kis kovász az egész tésztát megkeleszti. ¹⁰Bizodalmam van az Úrban ti hozzátok, hogy más értelemben nem lestek; de a ki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. ¹¹Én pedig atyámfiak, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránya. ¹²Bárcsak ki is metszelnék magukat, a kik titeket bujtogatnak. ¹³Mert ti szabadságra hivatottok atyámfiak; csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. ¹⁴Mert az egész törvény ez egy ígében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. ¹⁵Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek. ¹⁶Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. ¹⁷Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. ¹⁸Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. ¹⁹A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek [ezek]: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. ²⁰Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, ²¹Irgységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt is mondtam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. ²²De

a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. ²³Az ilyenek ellen nincs törvény. ²⁴A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. ²⁵Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk. ²⁶Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

6 Atyámfiak, még ha elfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. ²Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét. ³Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. ⁴Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve. ⁵Mert kiki a maga terhét hordozza. ⁶A ki pedig az ígére taníttatik, közölje minden javát tanítójával. ⁷Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratánda is. ⁸Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet. ⁹A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. ¹⁰Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen pedig a mi hitünknek cselédeivel. ¹¹Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel! ¹²A kik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus keresztjéért ne üldöztessenek. ¹³Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjétek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. ¹⁴Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. ¹⁵Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. ¹⁶És a kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén. ¹⁷Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben. ¹⁸A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiak! Ámen.

Efézusiakhoz

1Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. ²Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ³Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, ⁴A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, ⁵Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, ⁶Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, ⁷A kiből van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. ⁸Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, ⁹Megismerésért, velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, ¹⁰Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak; ¹¹Ő benne, a kiből vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak elevevégzése szerint, a ki mindent az ő akaratjának tanácsából cselekszik, ¹²Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: ¹³A kiből ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, ¹⁴A ki záloga a mi örökségünknek [Isten] tulajdon [népé]nek megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására. ¹⁵Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, ¹⁶Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben; ¹⁷Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; ¹⁸És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, ¹⁹És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, ²⁰A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. ²¹Felül minden fejedelemségek és hatalmasságok és erők és uraságok és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőkben is: ²²És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejevé, ²³Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

2Titeket is [megelevenített,] a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, ²Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; ³A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiaival valánk, mint egyebek is: ⁴De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, ⁵Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) ⁶És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: ⁷Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. ⁸Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; ⁹Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. ¹⁰Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén [Általa] a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. ¹¹Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek hívtek, vagyis ama úgynevezett [s] a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, ¹²Hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységeket nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; ¹³Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. ¹⁴Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két [nemzetséget,] és lerontotta a közbevetett válaszfalat, ¹⁵Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén; ¹⁶És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfára által, megölvén ezen az ellenségeskedést. ¹⁷És eljövén, békességet hirdettetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak. ¹⁸Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. ¹⁹Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek,

hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,²⁰ Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövének lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus,²¹ A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommal az Úrban;²² A kiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.

3 Ezért [vagyok] én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; ² Ha ugyan hallottátok Isten kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; ³ Hogy [tudniillik] kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az elébb megírák röviden, ⁴ Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; ⁵ A mely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentettet az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: ⁶ Hogy [tudniillik] a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígérétenek a Krisztus Jézusban az evangéliom által. ⁷ A melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő hatalmának munkája szerint. ⁸ Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; ⁹ És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; ¹⁰ Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége, ¹¹ Amaz örök eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: ¹² A kiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk [Istenhez] az Ő benne való hit által. ¹³ Azért kérek, hogy ne csüggedjete el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek néktek dicsőségtelre vannak. ¹⁴ Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, ¹⁵ A kiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön, ¹⁶ Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; ¹⁷ Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; ¹⁸ A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthesséte minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága [az Isten jóvoltának,] ¹⁹ És megismerjéte a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy [ekképen] beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. ²⁰ Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, ²¹ Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Amen!

4 Kérek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatek úgy, mint illik elhívátásokatokhoz, melylyel elhívattatok. ² Teljes aláztatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel,

elszenvedvén egymást szeretetben, ³ Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. ⁴ Egy a test és egy a Lélek, miképen elhívátásoknak egy reménységében hívatatok el is; ⁵ Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; ⁶ Egy az Isten és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik. ⁷ Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. ⁸ Ezokáért mondja az [Írás:] Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. ⁹ (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? ¹⁰ A ki leszállott vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) ¹¹ És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: ¹² A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: ¹³ Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: ¹⁴ Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; ¹⁵ Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; ¹⁶ A kiből az egész test, szép renddel egyberakattván és egybeszerkesztettvén az [Ő] segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben. ¹⁷ Ezt mondom annakokáért és bizonyágot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatek úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjöknek hiábavalóságában, ¹⁸ Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök; ¹⁹ Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. ²⁰ Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; ²¹ Ha ugyan Őt megértettéte és Ő benne megtanítottátok, úgy a mint az igazság a Jézusban: ²² Hogy levetkezzéte ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt; ²³ Megújuljatek pedig a ti elméteknél leke szerint, ²⁴ És felöltözzéte amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben. ²⁵ Azért levetvén a hazugságot, szóljatek igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. ²⁶ Ám haragudjatek, de ne vétkezzete: a nap le ne menjen a ti haragotokon; ²⁷ Se pedig az ördögnek ne adjatek helyet. ²⁸ A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szükölködőnek. ²⁹ Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. ³⁰ És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételttetetek a teljes váltságunk napjára. ³¹ Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás

kivettessék közületek minden gonoszszággal együtt; ³²Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.

⁵Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: ²És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékuul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul. ³Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is neveztesse ti közöttetek, a mint szentekhez illik; ⁴Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább hálaadás. ⁵Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is, vagy tisztátalannak, vagy fősvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. ⁶Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jő az Isten haragja a hitetlenség fiaira. ⁷Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek; ⁸Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. ⁹(Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), ¹⁰Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. ¹¹És ne legyen közösségtek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat; ¹²Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. ¹³Mindezek pedig megfeddettvén, a világosság által napvilágra jönek; mert minden, a mi napvilágra jő, világosság. ¹⁴Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus. ¹⁵Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek: ¹⁶Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok. ¹⁷Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. ¹⁸És meg ne részegedjétek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjétek be Szent Lélekkel, ¹⁹Beszélgetvén egymás között szoltárookban és dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. ²⁰Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. ²¹Engedelmesek [legyetek] egymásnak Isten félelmében. ²²Ti asszonyok a ti saját férjetekeknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. ²³Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. ²⁴De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is [engedelmesek legyenek] férjöknek mindenben. ²⁵Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért; ²⁶Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, ²⁷Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. ²⁸Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. ²⁹Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; ³⁰Mert az Ő

testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból. ³¹Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. ³²Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok. ³³Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig [meglássá,] hogy félje a férjét.

⁶Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleitekeknek az Úrban; mert ez az igaz. ²Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). ³Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. ⁴Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. ⁵Ti szolgálak, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak; ⁶Nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Istennek akaratját lélekből, ⁷Jó akarattal, mint a kik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek; ⁸Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados. ⁹Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek ő velök, elhegyván a fenyegetést; tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. ¹⁰Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. ¹¹Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. ¹²Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. ¹³Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. ¹⁴Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, ¹⁵És felsarúzván lábaitokat a békesség evangéliomának készségével; ¹⁶Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilat megolthatjátok; ¹⁷Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde: ¹⁸Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyáztván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, ¹⁹Én érettem is, hogy adassék nékem szó számomnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ösmertessem meg az evangéliom titkát, ²⁰A melyért követséget viselek lánczok között; hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szölanom. ²¹Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, mindent megismertet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; ²²Kit éppen azért küldöttem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvigasztalja a ti szíveteket. ²³Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! ²⁴A kegyelem legyen mindazokkal, a kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Filippiekhez

1 Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgálói, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal egyetemben: ²Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ³Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésemben, ⁴Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, ⁵Mivelhogy résztvettetek az evangéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; ⁶Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig; ⁷A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint a kik mind az én fogságomban, mind az evangéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindnyájan résztársaim vagytok a nékem adott kegyelemben. ⁸Mert bizonyságom az Isten, mely igen vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szerelmében. ⁹És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjék ismeretben és minden értelmességben; ¹⁰Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; ¹¹Teljesek lévén az igazságnak gyümölcseivel, melyet Jézus Krisztus [teremt] az Isten dicsőségére és magasztalására. ¹²Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiak, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak; ¹³Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt; ¹⁴És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólni az ígét. ¹⁵Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. ¹⁶Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hívén, hogy fogságom nyomorúságait [így] megnevelik; ¹⁷De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltetem vagyok; ¹⁸Mert mit [mondjak?] csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok. ¹⁹Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgésetek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, ²⁰Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. ²¹Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ²²De ha e testben való életem munkámat gyümölcsöztet, hogy melyiket választanom, meg sem mondhatom. ²³Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; ²⁴De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. ²⁵És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömötökre; ²⁶Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. ²⁷Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom hitéért; ²⁸És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől [van]; ²⁹Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem hogy szenvedjétek is Ő érte; ³⁰Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.

2 Ha annakokáért [helye van] Krisztusban az intésnek, ha [helye van] a szeretet vígasztalásának, ha [helye van] a Lélekben való közösségnek, ha [helye van] a szívnek és könyörületességnek, ²Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; ³Semmit nem cseseledvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. ⁴Ne nézze kiki a maga [hasznát,] hanem mindenki a másokét is. ⁵Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, ⁶A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy [ő] az Istennel egyenlő, ⁷Hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; ⁸És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. ⁹Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékozta néki oly nevet, a mely minden név fölött való; ¹⁰Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. ¹¹És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. ¹²Annakokáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én

távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket; ¹³Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvből. ¹⁴Mindeneket zúgolódasok és versengések nélkül cselekedjétek; ¹⁵Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. ¹⁶Életnek beszédét tartván elébök; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. ¹⁷De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, [megis] örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. ¹⁸Azonképen ti is örüljétek, és örüljétek együtt velem. ¹⁹Reményem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megértvén a ti dolgaitokat. ²⁰Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, a ki igazán szíven viselné dolgaitokat. ²¹Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. ²²Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangéliom ügyében. ²³Őt azért reményelem, hogy elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat tüstént; ²⁴Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni. ²⁵De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust az én atyámfiát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségemben áldozatot hozó szolgátokat hazaküldjem hozzátok; ²⁶Mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és gyötrődött a miatt, hogy meghallottátok, hogy ő beteg volt. ²⁷Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. ²⁸Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örüljétek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. ²⁹Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljétek: ³⁰Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, koczkára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.

3Továbbá atyámfiai, örüljétek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restellem, tinéktek pedig bátorságos.

²Őrizkedjétek az ebektől, őrizkedjétek a gonosz munkásoktól, őrizkedjétek a megmetékedéstől: ³Mert mi vagyunk a körültek, a kik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk: ⁴Jóllehet énnékem bizakodni, én sokkal inkább; ⁵Körülméltettem nyolczadnapon Izráel nemzetségéből, Benjámin törzséből való [vagyok,] zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. ⁷De a melyek nékem [egykor] nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. ⁸Sőt annakfelett hagytam és szemétnék ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, ⁹És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom,

a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: ¹⁰Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az Ő halálához; ¹¹Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. ¹²Nem [mondom], hogy már elértem, [hogy] már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. ¹³Atyámfiai, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: ¹⁴De egyet [cselekszem,] azokat, a melyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nékik dölvén, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onét felülről való elhívása jutalmára. ¹⁵Valakik annakokáért tökéletesek [vagyunk,] ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: ¹⁶Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk. ¹⁷Legyetek én követőim, atyámfiai, és figyeljétek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. ¹⁸Mert sokan járnak [másképen,] kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei; ¹⁹Kiknek végök veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségök az ő gyálatukban van, kik [mindig] a földiekkal törődnek. ²⁰Mert Jézus Krisztust is várjuk; ²¹Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4Annakokáért szerelmes atyámfiai, a kik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! ²Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban. ³Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangéliom dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és ama többi munkatársaimmal, kiknek neveik [fölrívak] az életnek könyvében. ⁴Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljétek! ⁵A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! ⁶Semmi mindennel ne féljétek, hanem imádságotokban és könyörgétekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. ⁷És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban. ⁸Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; a mik csak szelídek, a mik csak csendesek, a mik csak valami erény és ha van valami dicséret, ezekről ne beszéljétek. ⁹A miket tanultatok is, el is fogadtatok, a békességnek Istene veletek lesz. ¹⁰Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviselésekben; mely dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. ¹¹Nem hogy az én szűkölködésemre

nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. ¹²Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenkben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. ¹³Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít. ¹⁴Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek. ¹⁵Tudjátok pedig ti is, Filippibeliek, hogy az evangyéliom [hirdetésének] kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: ¹⁶Mert [már] Thessalónikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre. ¹⁷Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznotokra. ¹⁸Megkaptam pedig mindent, és bővölködöm; beteltem, vévén Epafróditustól, a mit [küldöttetek,] mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. ¹⁹Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. ²⁰Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön örökké. Ámen. ²¹Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. ²²Köszöntenek titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók. ²³A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Kolosséiakhoz

1Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi. ²A Kolossében levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ³Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor ti értetek könyörögvén, ⁴Mivelhog hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagytok, ⁵A mennyekben néktek eltett reménységért, a melyet [már] előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangéliom: ⁶Mely eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán: ⁷Úgy a hogy tanultátok is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, a ki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, ⁸A ki meg is jelentette nékünk a ti Lélekben való szereteteket. ⁹Azért mi is, a mely naptól fogva [ezeket] hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltsétek az [Isten] akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben, ¹⁰Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt terméven és nevedvén az Isten megismerésében, ¹¹Minden erővel megerősítvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre örömmel; ¹²Hálát adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; ¹³A ki megszabta minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiaának országába; ¹⁴Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata; ¹⁵A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; ¹⁶Mert Ő benne teremtett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; ¹⁷És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn. ¹⁸És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; ¹⁹Mert tetszett [az Atyának,] hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; ²⁰És hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által; Ő általa mindent, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben. ²¹Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben [gyönyörködő] értelmetek miatt, most

mégis megbékéltetett. ²²Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: ²³Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. ²⁴Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek és a magam részéről betöltöm a mi híja van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; ²⁵A melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsém az Isten ígését, ²⁶[Tudniillik] ama titkot, mely el vala rejtve az Ő szenteinek, ²⁷A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az [tudniillik,] hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: ²⁸A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; ²⁹A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.

2Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért, kik Laodiczeában lakotok, és mindazokért, a kik nem láttak engem személy szerint e testben; ²Hogy vígasztalást vegyen az ő szívök, egybeköttetvén a szeretetben, és [hogy eljussanak] az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére, ³A melyben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve. ⁴Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel. ⁵Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben veletek vagyok, örülvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hiteteknek erősségét. ⁶Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, [akképen] járjatok Ő benne, ⁷Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen [arra] tanítottatok, bővülködven abban hálaadással. ⁸Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: ⁹Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, ¹⁰És [ti] Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden

fejedelemségnek és hatalmasságnak; ¹¹A kiből körül is metélt körülmetélésével, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; ¹²Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiből egyetemben fel is támasztattatott az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. ¹³És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket, ¹⁴Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; ¹⁵Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. ¹⁶Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában; ¹⁷Melyek [csak] árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé. ¹⁸Senki töletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével. ¹⁹És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevededik az Isten szerint való nevedéssel. ²⁰Ha meghalván a Krisztussal, [megszabadultatok] e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok efféle rendelésekkel: ²¹Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. ²²(A mik mind a velők való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? ²³A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötresében; de nincs bennök semmi becsülni való, [mivelhogy] a test hízlalására valók.

3Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, ²Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. ³Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. ⁴Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. ⁵Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fővénységnek a mi bálványimádás; ⁶Melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira; ⁷Melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban. ⁸Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátoklást a káromkodást és gyalázatos beszédet. ⁹Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. ¹⁰És felöltöztétek amaz új [embert,] melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt: ¹¹A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. ¹²Öltözzétek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívvel, jóságosságot, alázatosságot és szelídséget, hosszútűrést; ¹³Elszenvedvén egymást és megbocsátotok

egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; ¹⁴Mindezeknek fölébe pedig [öltözzétek föl] a szeretetet, a mely a tökéletességnek kötele. ¹⁵És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívatotok egy testben; és háladatosak legyetek. ¹⁶A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást szoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. ¹⁷És mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében [cselekedjétek,] hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. ¹⁸Ti asszonyok, engedelmeskedjétek a ti férjeteknek, a miképen illik az Úrban. ¹⁹Ti férfiak, keressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántok keserű kedvűek. ²⁰Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. ²¹Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek. ²²Ti szolgálók, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességben, félvén az Istent. ²³És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; ²⁴Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. ²⁵A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

4Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is van Uratok mennyekben. ²Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban hálaadással; ³Imádkozván egyszersmind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; ⁴Hogy nyilvánvalóvá legyen az, a mint nekem szólnom kell. ⁵Bölcsen viseljétek magatokat a kívül való irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. ⁶A ti beszédetek mindenkor kellemetes [legyen,] sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. ⁷Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban; ⁸A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvizsgálja a ti szíveteket, ⁹Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek. ¹⁰Köszönt titeket Aristárkhus, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki fölül parancsolatokat vettetek: ha hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), ¹¹És Jézus, kit Justusnak [is] hívnak, kik a zsidók közül valók: csak ezek azok a munkatársaim az Isten országában, a kik nekem vigasztalásomra voltak. ¹²Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgálója, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában. ¹³Mert bizonyosságot teszek ő fölé, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. ¹⁴Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. ¹⁵Köszöntétek

az atyafiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házánál van. ¹⁶És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a laodiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiczeából [átveendő] levelet ti is felolvassátok. ¹⁷És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! ¹⁸A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, [van írva]. Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

1 Tesszalonika

1 Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, [a] [mely] [van] az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békeesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ²Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; ³Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységetek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: ⁴Tudván, Istenről szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választva; ⁵Hogy a mi evangéliomunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem [isten] örökben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. ⁶És ti a mi követőinkké lettetek és az Úr éi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömeivel; ⁷Úgy hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. ⁸Mert nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólunk. ⁹Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, ¹⁰És várjátok az Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

2 Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; ²Sőt inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek [is] hirdessük az Isten evangéliomát sok tusakodással. ³Mert a mi buzdításunk nem hitetésből [van,] sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból: ⁴Hanem a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliomot, akképen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, a ki megvizsgálja a mi szívünket. ⁵Mert sem hízelkedő beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyág; ⁶Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai. ⁷De szívélyesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgatja az ő

gyermekait. ⁸Így felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliomát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek nekünk. ⁹Emlékez[het]tünk ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliomát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek. ¹⁰Ti [vagy] bizonyágok és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, a kik hisztek. ¹¹Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, [úgy] intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat. ¹²És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe hív titeket. ¹³Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, az Istennek általunk hirdetett beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az [is]), a mely munkálkodik is ti bennetek, a kik hisztek. ¹⁴Mert ti, atyámfiai, követői lettetek az Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedtetek ti is a saját honfitársaitoktól, miként azok is a zsidóktól, ¹⁵A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és minket [is] üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; ¹⁶A kik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak ne prédikáljunk hogy üdvözülnének; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utólérte őket az [Isten] haragja. ¹⁷Mi pedig, atyámfiai, a mint elszakasztatánk tőletek egy kevés ideig, arczra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthassunk titeket. ¹⁸Azért menni [is] akartunk hozzátok, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. ¹⁹Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok [lesztek]-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelek? ²⁰Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

3 Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tūrhetők, jónak ítélünk, hogy magunk maradjunk Athénében, ²És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiaát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangéliomának [hirdetésében,] hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől; ³Hogy senki meg ne tántorodjék ama szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltettünk. ⁴Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondtuk néktek,

hogyan szorongattatásnak leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. ⁵Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tûrhetem, elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-é hiábavaló a mi fáradságunk? ⁶Most pedig, a mikor megérkezett hozzánk Timótheus ti töletek, és örömhírt hozott nekünk a ti hitetek és szeretetetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképpen mi is titeket; ⁷Ezáltal megvigasztalódtunk reátok nézve, atyámfiai, minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: ⁸Mert szinte meglevened ha ti erősek vagytok az Úrban. ⁹Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindazért az örömet, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt! ¹⁰Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk a ti orcátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. ¹¹Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a mi útunkat ti hozzátok! ¹²Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szeretetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; ¹³Hogy erősekké tegye a ti szívetekeket, feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ő szenteivel egyetemben.

⁴Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk tanultátok, mimódon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek: mindinkább gyarapodjatok. ²Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által. ³Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznságtól megtartoztassatok; ⁴Hogy mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét, ⁵Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, a kik nem ismerik az Istent; ⁶Hogy senki túl ne lépjen és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyjafiát: mert bosszút áll az Úr mindezekért, a mint elébb is mondtuk néktek és bizonyosságot tettünk. ⁷Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. ⁸A ki azért megveti [ezeket,] nem embert vet meg, hanem az Istent, a ki Szent Lelkét is közlé velünk. ⁹Az atyafíúi szeretetről pedig nem [is] szükség írnom néktek: mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek; ¹⁰Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, a kik egész Maczedóniában vannak. Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy mindinkább gyarapodjatok; ¹¹És becsületbeli dolognak tartásotok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek; ¹²Hogy a kívülvalók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzetek. ¹³Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen reménységök. ¹⁴Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is előhossa azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt.

¹⁵Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. ¹⁶Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; ¹⁷Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ékképen mindenkor az Úrral leszünk. ¹⁸Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.

⁵Áz időről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; ²Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel. ³Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. ⁴De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy [az] a nap tolvaj módra lep[het]ne meg titeket. ⁵Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! ⁶Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. ⁷Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. ⁸Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe. ⁹Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, ¹⁰A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alusznak, együtt éljünk ő vele. ¹¹Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképpen cselekeszitek is. ¹²Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket; ¹³És az ő munkájokért viseltessetek irántok megkülönböztetett szeretettel. Egymással békeességben éljétek. ¹⁴Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtelenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt. ¹⁵Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjétek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt. ¹⁶Mindenkor örüljétek. ¹⁷Szüntelen imádkozzatok. ¹⁸Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. ¹⁹A Lelket meg ne oltjátok. ²⁰A prófétálást meg ne vessétek, ²¹Mindent megpróbáljátok; a mi jó, azt megtartsátok! ²²Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjétek! ²³Maga pedig a békeességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleire. ²⁴Hű az, a ki elhívott titeket és ő meg is cselekszi [azt.] ²⁵Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. ²⁶Köszöntsetek az összes atyafiakat szent csókolással. ²⁷Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. ²⁸A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

2 Tesszalonika

1Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusban: **2**Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3**Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó [is,] mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek, és mindnyájatokban bővülködik az egymáshoz való szeretet; **4**Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartástok és hitetek felől, minden ti üldöztetétek és szorongattatástok között, a melyeket szenvedtek: **5**Bizonyosságait az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. **6**Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. **7**Néktek pedig, a kik szorongattattok, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. **8**Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Istent, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. **9**A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, **10**A mikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, a kik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyosságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. **11**Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. **12**Hogy dicsőíttessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti [is] ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

2Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi ő hozzá leendő egybegyülésünkre nézve, **2**Hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nékünk [tulajdonított] levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. **3**Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem [jön az el addig,] mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, **4**A ki ellene veti és fölbe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten

gyanánt mutogatván magát. **5**Nem emlékeztek-é, hogy mondtam néktek ezeket, a mikor még ti nálatok valék? **6**És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért [csak] a maga idejében fog az megjelenni. **7**Működik ugyan már a törvényszegés titkos [bűne:] csakhogy annak, a ki [azt] még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. **8**És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemészt az Úr az ő szájának lehelletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; **9**A kinek eljövele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, **10**És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre. **11**És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek a hazugságnak; **12**Hogy kárhoztattassanak mindazok, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. **13**Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; **14**A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. **15**Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által taníttattatok. **16**Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből örök vígasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, **17**Vígasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

3Végezetre imádkoztatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, a miként ti köztetek is. **2**És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit! **3**De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. **4**Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. **5**Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra. **6**A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok ki magatokat minden atyafitól, a ki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. **7**Magatok is tudjátok, mimódon kell minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. **8**Sem ingyen kenyeret

nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére.

⁹Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek.

¹⁰Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. ¹¹Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak.

¹²Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesén munkálkodva, a magok kenyerét egyék. ¹³Ti pedig, atyámfiak, meg ne restüljétek a jó cselekvésben.

¹⁴Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön.

¹⁵De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsetek, mint atyafit. ¹⁶Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek mindenkor minden tekintetben békességet.

Az Úr [legyen] mindnyájatokkal!

¹⁷A köszöntést én Pál [írom] a saját kezemmel, a mi ismertető jegye minden levelemnek. Így írok. ¹⁸A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme mindnyájatokkal! Ámen.

1 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, **2** Timótheusnak, az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas irgalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. **3** Mert Jézustól, a mi Urunktól. **3** A miképpen Macedóniába menetelem, és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, **4** A ki kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjad néeményeknek, ne tanítsanak más tudományt, **4** Se meséssel és végehossza nélkül való nemzetségi táblázatokkal ne foglalkozz, és emberek között, az ember Krisztus Jézus, **6** A ki a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. **5** A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet: **6** Melyektől némények eltévelyedvén, hiábavaló beszédre hajlotnak, **7** Kik törvénytánítók akarván lenni, nem értik, sem a miket beszélnek, sem a miket erősítgetnek. **8** Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényt szerűen él vele, **9** Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért, és engedetlenségért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért, és fertelmesekért, az atya- és anyagvilkosokért, emberölőkért, **10** Paráznákért, férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges tudomány ellenkezik, **11** A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, **12** És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnék ítél, rendelvén a szolgálatra, **13** Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben; **14** Szerfeletlenül meg sokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. **15** Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. **16** De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örök életre. **17** Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké! Ámen. **18** Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad való korábbi jóvendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, **19** Megtartván a hitet és jó lelkiismeretet, melyet némények elvetvén, a hit dolgában hajjótörést szenvedtek; **20** Kik közül való Himenéus és Alexander, kiket átadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak

2 Intelk azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, **2** Királyok és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. **3** Mert ez a mi megtartó Istenünk előtt, **4** A ki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. **5** Mert egy az Isten, egy a közbenjáró és emberek között, az ember Krisztus Jézus, **6** A ki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, **7** A mi végett rendeltettem én hirdetővé és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül. **9** Hasonlatosképen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözéssel, **10** Hanem, mint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. **11** Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel. **12** A mi uralkodó pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. **13** Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. **14** És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett: **15** Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. **2** Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; **3** Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; **4** Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel; **5** (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) **6** Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. **7** Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a hitben, **8** Kik közül való Diognak, **9** Hasonlatosképpen a diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; **9** Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.

¹⁰És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. ¹¹Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. ¹²A diakónusok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják. ¹³Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben. ¹⁴Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; ¹⁵De ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége. ¹⁶És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségre.

4A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitetõ lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztetvén. ²Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben. ³A kik tiltják a házasságot, [sürgetik] az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot. ⁴Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendõ, ha hálaadással élnek azzal; ⁵Mert megszenteltetik Istennek ígéje és könyörgés által. ⁶Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgálója leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél; ⁷A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre: ⁸Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete. ⁹Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenképpen elfogadjuk. ¹⁰Mert azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünket vetettük az élő Istenben, a ki minden embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek. ¹¹Ezeket hirdessed és tanítsad. ¹²Senki a te ifjúságotat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban. ¹³A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. ¹⁴Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével. ¹⁵Ezekekrõl gondoskodjál, ezeken légy, hogy elõhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek elõtt. ¹⁶Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

5Az idõsb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait; ²Az idõsb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nõtestvéreidet, teljes tisztaságos beszédeidre. ³Az özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszteld. ⁴Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy elsõ sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélõk, és adják meg szüleiknek a viszont

tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten elõtt. ⁵A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységét az Istenben veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal. ⁶A bujálkodó pedig élvén megholt. ⁷És ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. ⁸Ha pedig valaki az õvéirõl és fõképen az õ házanépérõl gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél. ⁹Özvegyasszonyul hatvan éven alul levõ meg ne választassék; egy férj felesége lett légyen, ¹⁰A kinek jó cselekedeteirõl bizonyosága van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatos vala. ¹¹A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellõzd; mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni: ¹²Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy az elsõ hitet megvetették. ¹³Egyszersmind pedig dologkerülõk [lévén], megtanulják a házról-házra való járogatást; sõt nemcsak dologkerülõk, hanem fecsegõk is és más dolgába avatkoznak, olyanokat szólván, a miket nem kellene. ¹⁴Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket szüljenek, háztartást vigyenek, és semminemû alkalmat se adjanak az ellenségnek a szidalmazásra. ¹⁵Mert némelyek már elhajlottak a Sátánhoz. ¹⁶Ha valamely hívõ férfinak vagy nõnek vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltesék meg a gyülekezet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. ¹⁷A jól forgolódó presbiterek kettõs tisztességre méltattassanak, fõképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak. ¹⁸Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga jutalmára. ¹⁹Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyyságra. ²⁰A vétkeket mindenek elõtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. ²¹Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg elõítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból. ²²A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bûneiben; tenmagadat tisztán tartsd. ²³Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintetbõl. ²⁴Némely embereknek a bûnei nyilvánvalók, elõttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is. ²⁵Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el.

6A kik iga alatt vannak mint szolgák, az õ urikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. ²A kiknek pedig hívõ uraik vannak, [azokat] meg ne vessék, mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak, mivelhogy hívõk és szeretettek, kik a jótetésben buzgólkodnak. Ezekre taníts és ints. ³Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus igazságos beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, ⁴Az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, a melyekbõl származik irigység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások, ⁵Megbomlott elméjû és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló

torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzál. ⁶De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, meglegédezzel; ⁷Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; ⁸De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. ⁹A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. ¹⁰Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegeztek sok fájdalommal. ¹¹De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes türeést, a szelidséget. ¹²Harczold meg a hitnek szép harczát, nyerd el az örök életet, a melyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt. ¹³Meghagyom néked Isten előtt, a ki megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, a ki bizonyosságot tett Ponczius Pilátus alatt ama szép vallástétellel, ¹⁴Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig, ¹⁵A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, ¹⁶Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: a kinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen. ¹⁷Azoknak, a kik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, a ki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltatásunkra; ¹⁸Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, ¹⁹Kincset gyűjtven magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet. ²⁰Óh Timótheus, őrizd meg a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől; ²¹A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timóteushoz

1Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete szerint, **2**Timótheusnak, az én szeretett fiamnak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. **3**Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálók őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal, **4**Kívánván téged látni, megemlékezvén a te könyhullatásaidról, hogy örömmel teljesedjem be; **5**Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. **6**Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. **7**Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. **8**Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyosságát se engem az ő foglyát; hanem együtt szenvedj az evangéliomért Istennek hatalma szerint. **9**A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, **10**Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által, **11**Amelyre nézve téttem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. **12**A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. **13**Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. **14**A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által. **15**Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind, kik közül való Figellus és Hermogénész. **16**Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette; **17**Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált. **18**Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

2Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; **2**És a miket tőlem hallottál

sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. **3**Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. **4**Egy harcosos sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessenek annak, a ki őt harcosossá avatta. **5**Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. **6**A ki munkálkodik, a földművelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. **7**Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben. **8**Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangéliomom szerint: **9**A melyért, mint egy gonosztevő, szenvedek mind a fogságig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve. **10**Annakokáért mindent elszenvedtem a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. **11**Igaz beszéd ez, Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. **12**Ha tûrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket; **13**Ha hitetlenkedünk, ő hû marad: ő magát meg nem tagadhatja. **14**Ezekre emlékeztess, kérvén kérve [öket] az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására. **15**Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. **16**A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert mind nagyobb istentelenségre növekednek. **17**És az ő beszédök mint a rákfekély terjed; közülök való Himenéus és Filétus. **18**A kik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondván, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitét. **19**Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a hamisságtól minden, a ki Krisztus nevét vallja. **20**Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. **21**Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas. **22**Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetemben, a kik segítségül hívják az Urat tiszta szívből. **23**A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. **24**Az Úr szolgálójának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes.

²⁵A ki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, ²⁶És felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az [Úr szolgája] által az [Isten] akaratára.

3Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. ²Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, ³Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. ⁴Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. ⁵Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. ⁶Mert ezek közül valók azok, a kik betolakodnak a házakba, és foglyul ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságoktól űzött asszonykákat, ⁷Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak. ⁸Miképpen pedig Jánnes és Jámbrés ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. ⁹De többre nem mennek: mert esztelenségök nyilvánvaló lesz mindenek előtt, a miképen amazoké is az lett. ¹⁰Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, ¹¹Üldöztetéseimet, szenvedéseimet, a melyek rajtam estek Antiókhiaiban, Ikóniumban, Listrában: minémű üldöztetéseket szenvedtem! de mindezekből megszabadított engem az Úr. ¹²De mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. ¹³A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. ¹⁴De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád bíztak, tudván kitől tanultad, ¹⁵És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsesé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. ¹⁶A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, ¹⁷Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

4Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, a ki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. ²Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. ³Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert vizket a fülök; ⁴És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. ⁵De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangyélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. ⁶Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. ⁷Ama nemes harczot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: ⁸Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését. ⁹Igyekezzél hozzám

jöni hamar. ¹⁰Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment Thessalónikába: Kreszens Galátziába, Titus Dalmáziába. ¹¹Egyedül Lukács van velem. Márkust magadhoz vévén, hozd magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra. ¹²Tikhikust pedig Efézusba küldöttem. ¹³A felsőruhámat, melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttödben hozd el, a könyveket is, kiváltképen a hárttyákat. ¹⁴Az érczmíves Sándor sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint. ¹⁵Tőle te is öljkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszédinknek. ¹⁶Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számítassék be nékik. ¹⁷De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. ¹⁸És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára; a kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. ¹⁹Köszöntséd Priszkat és Akvilát, és az Onesifórus háznépét. ²⁰Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam betegem. ²¹Igyekezzél tél előtt eljöni. Köszönt téged Eubulus és Pudens és Linus és Klaudia, és mind az atyafiak. ²²Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. **Kegyelem veletek! Ámen.**

Titushoz

1Pál, Istennek szolgálója, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, **2**Az örök élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten örök időknél előtte, **3**Megjelentette pedig a maga idejében az ő beszédét a prédikálás által, a mely reám bízott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint; Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: **4**Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. **5**A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam; **6**Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. **7**Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő, **8**Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga тұrtető; **9**A ki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket. **10**Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló, kiváltképen a körümetélkedésből való, **11**A kiknek be kell dugni a szájakat; a kik egész házakat feldűlnak, tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. **12**Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájok: A krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest hasak. **13**E bizonyosság igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek, **14**Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. **15**Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük. **16**Vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hitetlenek és minden jó cselekedetre méltatlanok.

2Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. **2**Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek; a hitben, szeretetben, тұrésben épek. **3**Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók; **4**Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, **5**[Legyenek] mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde

ne káromoltassék. **6**Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek: **7**Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot [mutatván,] **8**Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszegyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani. **9**A szolgálakat [intsed,] hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek; **10**Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanusítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben; **11**Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, **12**A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: **13**Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; **14**A ki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítsa önmagának kiváltképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. **15**Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

3Emlékeztessed őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, **2**Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanusítván minden ember iránt. **3**Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. **4**De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, **5**Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek, a melyet a Szent Lélek megújítása által, **6**Melyet kitöltött reánk bősséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; **7**Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint. **8**Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel követtetni azokat, a kik Istenben hívökké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; **9**A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harcokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. **10**Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld; **11**Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhozhatván magát. **12**Mikor Ártémást vagy

Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jőni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. ¹³A törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. ¹⁴Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. ¹⁵Köszöntenek téged a velem levők mindnyájan. Köszönts azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen.

Filemonhoz

¹Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, ²lelketekkel!
Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, ³És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te háznál való gyülekezetnek: ⁴Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.
⁵Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, ⁶Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában, ⁷Hogy a te hitedben való közösség hathatós legyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. ⁸Mert sok örömünk és vigasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvidámodtak te általad, atyámfia. ⁹Annakokáért jóllehet nagy bátorságom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, ¹⁰A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvénhedett, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; ¹¹Kérlek téged az én fiamért, a kit fogságomban szültem, Onésimusért, ¹²A ki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos, ¹³Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! ¹⁴Őt én magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon nékem az evangéliomért [szenvedett] fogságomban; ¹⁵De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen. ¹⁶Mert talán azért vált meg [tőled] ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; ¹⁷Nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, [mint] szeretett atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. ¹⁸Azért, ha engem részesetársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. ¹⁹Ha pedig valamit vétett ellened, avagy adós, ezt nekem róvd fel. ²⁰Én Pál írtam az én kezemmel, én megfizetem: hogy [azt] ne mondjam néked, hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. ²¹Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: vidámítsd meg az én szívemet az Úrban! ²²Bízván a te engedelmisségedben, [így] írtam néked, tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. ²³Együttal pedig készíts nékem szállást; mert reménylem, hogy a ti imádságaitokért néktek ajándékozatom. ²⁴Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus Jézusban, ²⁵[Tovább]á Márk, Aristárkhos, Démás [és] Lukács, az én munkatársaim. ²⁶A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme [legyen] a ti

Zsidókhöz

1 Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, **2**A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette, **3**A ki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja a mindenséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbára a magasságban, **4**Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. **5**Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem Fiam? **6**Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. **7**És bár az angyalokról [így] szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgálait tűz lángjává, **8**Ámde a Fiúról [így]: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája. **9**Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmek olajával a te társaid felett. **10**És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; **11**Azok elvesznek, de te megmaradsz és mindazok, mint a ruha megavulnak. **12**És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. **13**Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? **14**Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottak figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. **2**Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: **3**Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgal a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották, biztosítottak számunkra, **4**Velök együtt bizonyosságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. **5**Mert nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, a melyről szólunk. **6**Sőt bizonyosságot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? **7**Kisebbé tetted őt

rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin, **8**Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett. **9**Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetted az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. **10**Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. **11**Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni, **12**Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfiainak, az anyaszentegyháznak közepette dicséretet mondok néked. **13**És ismét: Én ő benne bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekek, a kiket az Isten nékem adott. **14**Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, **15**És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának. **16**Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. **17**Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. **18**Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, **2**A ki hú ahhoz, a ki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. **3**Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. **4**Mert minden háznak építője, a ki pedig mindent elkészített, az Isten az. **5**Mózes is hú volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a ki hirdetendőknek bizonyosságára, **6**Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk. **7**Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, **8**Meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, **9**A hol a ti atyáitok próbára tevással megkísértének

engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig.¹⁰ Azért megharagudtam arra a nemzetségre és mondtam: mindig tévelyegnek szívökben; ők pedig nem ismerték meg az én útaimat.¹¹ Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.¹² Vigyázzatok atyámfiain, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; ¹³Hanem intsetek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikötök se keményíttessék meg a bűnök csalárdsága által: ¹⁴Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk. ¹⁵E mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor. ¹⁶Mert kik keseredtek el, mikor ezt hallák? Nemde mindazok, a kik kijövének Égyiptomból Mózes által? ¹⁷Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vétkeztek, a kiknek teste elhullottak a pusztában? ¹⁸Kiknek esküdtött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? ¹⁹Látjuk is, hogy nem mehettek be hitlenség miatt.

4Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogatkozásban levőnek ne láttassék. ²Mert nékünk is hirdettetett az evangyéliom, miképen azoknak: de nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. ³Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta. A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte. ⁴Mert valahol a hetedik napról ekképen szóltott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. ⁵És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba. ⁶Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangyéliom, nem mentek be engedetlenség miatt: ⁷Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. ⁸Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. ⁹Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. ¹⁰Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól, ¹¹Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitlenségnek ugyanazon példájába ne essék. ¹²Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. ¹³És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk. ¹⁴Lévén annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. ¹⁵Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett

mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. ¹⁶Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

5Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, ²A ki képes együttérezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal. ³És ezért köteles, miképen a népért, azonképen önmagáért is áldozni a bűnökért. ⁴És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a [kit] Isten hív el, miként Áront is. ⁵Hasonlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, a ki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szültelek téged. ⁶Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. ⁷Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ⁸Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; ⁹És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek, ¹⁰Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak. ¹¹A kiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. ¹²Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, a kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. ¹³Mert mindaz, a ki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: ¹⁴Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzekeik a jó és rossz között való különbségtételre.

6Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, ²A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek. ³És ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. ⁴Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, ⁵És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit, ⁶És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. ⁷Mert a föld, a mely beiszsza a gyakorta reá hulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, a kikért műveltetik, áldást nyer Istentől; ⁸A mely pedig töviseket és bojtortjánokat terem, megvetett és közel van az élethez, annak vége megégetés. ⁹De ti felöletek szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is. ¹⁰Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek. ¹¹Kívánjuk pedig, hogy közületek

kiki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnek bizonyossággal, mint hogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; iránt mindvégiglen. ¹²Hogy ne legyetek restek, hanem de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az követői azoknak, a kik hit és békesseges tűrés által öröklük Istenhez. ²⁰És a mennyiben nem esküvés nélkül való, mert az ígéreteket. ¹³Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, azok esküvés nélkül lettek papokká, ²¹De ez esküvéssel, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. az által, a ki azt mondá neki: Megesküdött az Úr, és nem ¹⁴Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: megsokasítalak téged. ¹⁵És ekképen, békessegestűró lévén, ²²Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus. ²³És megnyerte az ígéretet. ¹⁶Mert az emberek nagyobbra esküdnek, azok jöllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; meg nem maradhattak: ²⁴De ennek, minthogy örökké megmarad, ¹⁷Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az változhatatlan a papsága. ²⁵Ennekokáért ő mindenképen ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvésével vezetheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert lépett közbe, ¹⁸Hogy két változhatatlan tény által, melyekre mindenha él, hogy esedezzek érettök. ²⁶Mert ilyen főpap nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjunk, ¹⁹Mely lelkünknek mintegy kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-bátorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpítnál, napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a ²⁰A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozva ²⁸Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút.

7 Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, a ki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozáván, őt megáldotta, ²A kinek tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya, ³Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tétetvén az Isten Fiához, pap marad örökké. ⁴Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám a pátriárka; ⁵És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjok van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól, jöllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; ⁶De az, a kinek nemzetsége nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéretnek birtokosát megáldotta, ⁷Pedig minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet. ⁸És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, a ki bizonyosság szerint él: ⁹És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, ¹⁰Mert ő még az atyja ágyékában vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek. ¹¹Ha tehát a lévítai papság által volna a tökéletesség (mert a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább is mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? ¹²Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény is. ¹³Mert a kiről ezek mondatnak, az más nemzetségből származott, a melyből senki sem szolgált az oltár körül; ¹⁴Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadott, a mely nemzetségre nézve semmit sem szólt Mózes a papságról. ¹⁵És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap, ¹⁶A ki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett. ¹⁷Mert ez a bizonyágtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. ¹⁸Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan.

8 Födolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, a ki a mennyei Felső királyi székeének jobbára üle, ²Mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgálja, a melyet az Úr és nem ember épített. ³Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére rendeltetik a miért szükséges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. ⁴Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak ajándékokkal, ⁵A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sáturnak: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattatott néked. ⁶Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéretnek alapján köttetett. ⁷Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak. ⁸Mert dorgálván őket, így szól: Imé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. ⁹Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezessek Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr. ¹⁰Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem. ¹¹És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyfiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan megismernek engem a kicsinytől nagyig. ¹²Mert megkegyelmezek álnokságaiknak és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem. ¹³Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.

9 Annakokáért voltak ugyan az első [szövetségnek] is istentisztelet

rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. ²Mert sátor építettett, az első, a melyben [vala] a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. ³A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, ⁴Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, ⁵Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges külön szólni. ⁶Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, ⁷A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. ⁸Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. ⁹A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, ¹⁰Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal - melyek testi rendszabályok - a megjobbulás idejéig kötelezők. ¹¹Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, ¹²És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. ¹³Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára: ¹⁴Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. ¹⁵És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét. ¹⁶Mert a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelező halála bekövetkezzék. ¹⁷Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelező, épen nem érvényes. ¹⁸Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül. ¹⁹Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, ²⁰Mondván: Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számotokra rendelt. ²¹Ma a sátor is és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel. ²²És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. ²³Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. ²⁴Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazának csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. ²⁵Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; ²⁶Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtésé-

óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. ²⁷És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: ²⁸Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszer bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

10Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; ²Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna. ³De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. ⁴Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. ⁵Azért a világba bejövetelek így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, ⁶Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél. ⁷Akkor mondtam: Ímé itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyom rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratomat. ⁸Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek, ⁹Ekkor ezt mondotta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratomat. ¹⁰Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, ¹¹A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. ¹²És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket. ¹³Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökké üle az Istennek jobbára, ¹⁴Várván ímár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. ¹⁵Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteteket. ¹⁶Bizonyosságot tesz pedig erről mi nekünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: ¹⁷Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat, ¹⁸[Azután így szól:] És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. ¹⁹A hol pedig bűnök bocsánata legyen, ott nincs többé bűnért való áldozat. ²⁰Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, ²¹Azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő [út] gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által, ²²És lévén nagy papunk az Isten háza felett: ²³Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől, ²⁴És testök meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, a ki ígéretet tett, ²⁵És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, ²⁶El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget. ²⁷Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, ²⁸Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely megemészti

az ellenszegülőket. ²⁸A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonyosságra irgalom nélkül meghal; ²⁹Gondolj meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, a ki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, melylyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? ³⁰Mert ismerjük azt, a ki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. ³¹Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni. ³²Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosítottatok sok szenvedésteljes küzdelmet állottatok ki, ³³Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgatásokkal nyilvánosság elé hurcoltatott titeket, másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak. ³⁴Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyontok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyontok van a mennyekben. ³⁵Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. ³⁶Mert békességes türésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. ³⁷Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és nem késik. ³⁸Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. ³⁹De mi nem vagyunk meghátrálás [emberei], hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

11A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. ²Mert ezzel szerezték [jó] bizonyosságot a régebbiek. ³Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő. ⁴Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, a mi által bizonyosságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél. ⁵Hit által vitetett fel Énoh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitése előtt bizonyosságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek. ⁶Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, a kik őt keresik. ⁷Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, a mely által kárhóztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett. ⁸Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. ⁹Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéletnek örökös társaival. ¹⁰Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. ¹¹Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéretet tette. ¹²Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fővény, mely megszámlálhatatlan. ¹³Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem [csak] távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást

tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. ¹⁴Mert a hit által így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. ¹⁵És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. ¹⁶Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessek, mert készítette nekik várost. ¹⁷Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte, ¹⁸A kinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked mag; ¹⁹Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképpen elhívta. ²⁰Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut. ²¹Hit által áldá meg a haldokló Jákób a József fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott. ²²Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett. ²³Hit által rejtegették Mózes az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és nem félték a király parancsától. ²⁴Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják, ²⁵Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; ²⁶Égyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. ²⁷Hit által hagyta oda Égyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívé volt, mintha látta volna a láthatatlant. ²⁸Hit által rendelte a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteiket. ²⁹Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megpróbálván az egyiptomiak, elnyelettek. ³⁰Hit által omlottak le Jériónak kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták. ³¹Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémekeket békességgel. ³²És mit mondjak még? Hiszen kifognék az időből, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; ³³A kik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték. ³⁴Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait. ³⁵Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek. ³⁶Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; ³⁷Megköveztettek, kínpadrát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknak bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgva gyötörtetve, ³⁸A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. ³⁹És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. ⁴⁰Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

12Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy

fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyörölés nélkülözhetetlenül megőrzöm nemcsak a földet, hanem az eget is. ²⁷Az a bűnt, kitarással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. ²⁸Annakokáért mozdíthatatlan országot maradjanak meg. ²⁹Mert az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. ³⁰Mert a mi Istenünk megemészti a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer

teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. ²⁹Mert a mi Istenünk megemészti a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer

13 Az atyafiúi szeretet maradjon meg. ²A vendégszeretettről el ne felejtkeztek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg. ³Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. ⁴Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. ⁵Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjete meg azzal, a mitetek van; mert Ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; ⁶Úgy hogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én nékem? ⁷Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztetve az ő életök végére, kövessétek hitöket. ⁸Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. ⁹Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősíttessék meg a szív, nem enivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körül járnak. ¹⁰Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sátorban szolgálnak. ¹¹Mert a mely állatok véré a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül. ¹²Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. ¹³Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. ¹⁴Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük. ¹⁵Annakokáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevére vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. ¹⁶A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne felejtkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. ¹⁷Engedelmeskedjete előljáróitoknak és fogadjatek szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódvá, mert ez néktek nem használ. ¹⁸Imádkozatek érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk van, igyekeztünk mindenben tisztességesen forgolódni. ¹⁹Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjete, hogy mihamarább visszaadhassam néktek. ²⁰A békeesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztort, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, ²¹Tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjete az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. ²²Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívleljete meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek. ²³Legyen tudotokra, hogy a mi atyánk fia Timótheus kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatlak titeket. ²⁴Köszöntete minden előljárókat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból

valók. ²⁵Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen!

Jakab

1Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgálja, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek; üdvözetemet. **2**Teljes örömmel tartásatok, atyámfiak, mikor különféle kísértésekbe estek, **3**Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. **4**A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül. **5**Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinél készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. **6**De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. **7**Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; **8**A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember. **9**Dicsekedjék pedig az alacsony [sorsú] atyafi az ő nagyságával; **10**A gazdag pedig az ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fűnek virága. **11**Mert felkél a nap az ő hévségével, és megszáritja a fűvet; és annak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az ő útjaiban. **12**Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatások elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az őt szeretőknél. **13**Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonoszúsággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. **14**Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. **15**Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. **16**Ne tévelyegjetelek szeretett atyámfiak! **17**Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. **18**Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsenyéje legyünk. **19**Azért, szeretett atyámfiak, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. **20**Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. **21**Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszúságot sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét, a mely megtarthatja a ti lelkeiteket. **22**Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. **23**Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: **24**Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. **25**De a ki belenézi a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a

mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében. **26**Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. **27**Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelete az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, [és] szeplő nélkül megtartani magát e világtól.

2Atyámfiak ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. **2**Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; **3**És rátekintek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: **4**Nem mondatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású bírákká? **5**Halljátok meg szeretett atyámfiak, avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért, a kik őt szeretik? **6**Ti pedig megvaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak- é rajtatok, és nem ők hurczolnak-é titeket a törvény elé? **7**Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztetek? **8**Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. **9**De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. **10**Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. **11**Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol de ölsz, törvénszegővé lettél. **12**Úgy szóljatok és úgy cselekedjetelek mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. **13**Mert az ígétet irgalmatlan az iránt, a ki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen. **14**Mi a haszna, atyámfiak, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt a hit? **15**Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, **16**És azt mondja nekik valaki ti közületek: Menjetelek el békeséggel, melegedjetelek meg és lakjatek jól; de nem adjátok meg nekik, a mikre szükségé van a testnek; mi annak a haszna? **17**Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. **18**De

mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből,

és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. ¹⁹Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. ²⁰Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? ²¹[Avagy] Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottátok meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? ²²Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; ²³És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított neki igazságul, és Isten barátjának nevezett. ²⁴Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből. ²⁵Hasonlatosképpen pedig a tisztátalan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazítottátok meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki? ²⁶Mert a miképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.

3Atyámfiái, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lesz. ²Mert mindnyájan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. ³Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az ő egész testöket igazgatjuk. ⁴Ímé a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis kormánytól oda fordíttatnak, a hová a kormányos szándéka akarja. ⁵Ezenképpen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! ⁶A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja élet[ünk] folyását, [maga] is lángba boríttatván a gyehennától. ⁷Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízieké megszelídíthető és meg is szelidített az emberi természet által. ⁸De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. ⁹Ezzel áldjuk az Isten és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremtettek: ¹⁰Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Atyámfiái, nem kellene ezeknek így lenni! ¹¹Vajjon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet és édest és keserűt? ¹²Avagy atyámfiái, teremhet-é a fügefafa olajmagvakat, vagy a szőlőtő füjét? Azonképpen egy forrás sem adhat sós és édes vizet. ¹³Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelidségével. ¹⁴Ha pedig keserű irigység és czivódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjétek és ne hazudjatok az igazság ellen. ¹⁵Ez nem az a bölcsesség, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. ¹⁶Mert a hol irigység és czivakodás [van], ott háborúság és minden gonosz cselekedet is [van.] ¹⁷A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. ¹⁸Az igazság gyümölcse pedig békeségben

4Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vitézkednek? ²Kívántok [valamit,] és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtok; és nincs semmitek, mert nem kéritek. ³Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. ⁴Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. ⁵Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Irigységre kívánczik a lélek, a mely bennünk lakozik? ⁶De [majd] nagyobb kegyelmet ad; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. ⁷Engedelmeskedjétek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. ⁸Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek. ⁹Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömtök szomorúságra. ¹⁰Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket. ¹¹Ne szóljátok meg egymást atyámfiái. A ki megszólja atyjafiát, és a ki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírāja vagy a törvénynek. ¹²Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? ¹³Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárkodunk, és nyerünk; ¹⁴A kik nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. ¹⁵Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ímé ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni. ¹⁶Ti ellenben elbizakodottságtokban dicsekedtek: Minden ilyen dicsekedés gonosz. ¹⁷A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

5Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek reátok. ²Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; ³Aranyotokat keszűstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyosság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! ⁴Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, a mit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. ⁵Dözsöltetek e földön és dobzódtatok; szívetek legeltettétek mint áldozás napján. ⁶Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek. ⁷Legyetek azért, atyámfiái, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. ⁸Legyetek ti is béketűrők, [és] erősítétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van. ⁹Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiái, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll. ¹⁰Például vegyétek, atyámfiái, a

szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak. ¹¹Ímé, boldogoknak mondjuk a tűrni tudókat. Jóbnak tűrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes. ¹²Mindeneknek előtte pedig ne esküdjete, atyámfiái, se az égre, se a földre, se semmi más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhóztatás alá ne essetek. ¹³Szenvedé valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen. ¹⁴Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. ¹⁵És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. ¹⁶Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. ¹⁷Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: ¹⁸És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét. ¹⁹Atyámfiái, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, ²⁰Tudja meg, hogy a ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.

1 Péter

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: ²⁰A ki eleve elvált, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, ²¹A kik ő általa hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben. ²²Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; ²³Mint a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. ²⁴Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: ²⁵De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.

2 Elvetvén azért minden gonoszást, minden álnokságot, és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésénél, irigykedést, és minden rágalmazást. ²Mint a kik, noha nem láttatok, szerettek; a kiből, noha most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjétek; ³Mivelhogy ízleltétek, és megízleltétek az Úr jószágos az Úr. ⁴A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses köhöz, ⁵Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldoztatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. ⁶Azért van meg írásban: Ímé szegeletkövet tesztek Sionban, a mely kiválasztott, becses; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. ⁷Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetlenségnek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejjé és megütkezésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává; ⁸A kik engedetlenségben lévén, megütkeznek az ígében, a mire megváltottak is. ⁹Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰A kik hajdan nem nép [voltatok], most pedig Isten népe [vagytok]; a kik nem kegyelmezettek [voltatok], most pedig kegyelmezettek [vagytok]. ¹¹Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitéznek; ¹²Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják [azokat,] dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. ¹³Engedelmeskedjétek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint

felebbvalónak; ¹⁴Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. ¹⁵Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémissátok a balgatag emberek tudatlanságát; ¹⁶Mint szabadok, és nem mint a kikenél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói. ¹⁷Mindenki a ti Krisztusban való jó élteteket. ¹⁷Mert jobb ha jót tiszteljétek, az atyafiúságot szeressétek; az Istent féljétek; a királyt tiszteljétek. ¹⁸A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjétek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. ¹⁹Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedjétek. ²⁰Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arczul veretve túrtök? de ha jót cselekedve és [mégis] szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. ²¹Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. ²²A ki bünt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: ²³A ki szidalmaztatott, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítéltre: ²⁴A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. ²⁵Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértétek lelketek pásztorához és felvigyázójához.

3Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az ígének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressék. ²Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen élteteket. ³A kiknek ékessége ne legyen külső, hajjuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvadásából való; ⁴Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becses az Isten előtt. ⁵Mert így ékesítették magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. ⁶Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezvén őt, a kinek gyermekei lettetek, ha jót cselekesztek, és semmi félelemtől nem rettegtek. ⁷A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon [feleségükkel,] asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén, mint a kik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak. ⁸Végezetre mindnyájamból, [legyetek] egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszerezők, irgalmasok, kegyesek: ⁹Nem fizetvén gonoszszal a gonosztért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljétek, ¹⁰Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: ¹¹Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. ¹²Mert az Úr szemei az igazakon [vannak], és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. ¹³És kicsoda az, a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? ¹⁴De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok [vagytok,] azoktól való félelemből pedig ne féljétek, se zavarba ne essetek; ¹⁵Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek [legyetek] megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységéről, szelídséggel és félelemmel: ¹⁶Jó lelkiismeretetek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztévőket, megszegyenüljenek a kik gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket. ¹⁷Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akaratja, hogy nem ségedjétek. ¹⁸Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint; ¹⁹A melyben elmenvén, a tömlőczen lévő lelkeknek is prédikált, ²⁰A melyek engedetlenségűek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; ²¹A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szenyjének lennösése, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; ²²A ki Istennek jobbán van, felmenvén a mennybe; a kinek alávettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

4Mint hogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezettek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki testileg szenved, megszűnik a büntől, ²Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akaratja szerint éljétek a testben hátralevő időt. ³Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a gonosztévők akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. ⁴A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtok velök együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván. ⁵A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni élőket és holtakat. ⁶Mert azért hirdettetett az evangéliom a holtaknak is, hogy megítéltesse az emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben. ⁷A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. ⁸Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; azért a szeretet sok vétket elfedez. ⁹[Legyetek] egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. ¹⁰Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, [úgy] sáfárcodjatok azzal egymásnak, amint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai; ¹¹Ha valaki szól, mintegy Isten ígét [szólja:] ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel [szolgáljon,] a melyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen. ¹²Szeretteim, ne rémüljétek meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; ¹³Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessetek. ¹⁴Boldogok [vagytok,] ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek. ¹⁵Lelke, [a mit] amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt. ¹⁵Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó:

¹⁶Ha pedig mint keresztyén [szened,] ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istent. ¹⁷Mert [itt] az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk [kezdődik], mi lesz azoknak a végök, a kik nem engedelmeskednek az Isten evangyéliomának? ¹⁸És ha az igaz [is] alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? ¹⁹Annakokáért a kik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják [néki] lelköket mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.

5A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanuja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; ²Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; ³Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. ⁴És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. ⁵Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmeskedjétek a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatóságoknak pedig kegyelmet ad. ⁶Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. ⁷Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok. ⁸Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: ⁹A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be. ¹⁰A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká, ¹¹Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. ¹²Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyosságot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, a melyben állotok. ¹³Köszönt titeket a [veletek] együtt választott babiloni [gyülekezet] és Márk, az én fiam. ¹⁴Köszöntsetek egymást szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, a kik Krisztusban vagytok.

2 Péter

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálója és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában: **2** Kegyelmen és békességgel adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. **3** Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; **4** A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvé a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon. **5** Ugyanezen pediggel teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tûrést, a tûrés mellé pedig kegyességet, **7** A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. **8** Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, és sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésénél nézve. **9** Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bûneiből való megtisztulásáról. **10** Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásotokat erősíteni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. **11** Mert ekképen gazdagon adatik néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak országába való bemenetel. **12** Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok [ezeket], és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. **13** Méltónak vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; **14** Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. **15** De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. **16** Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ő nagyságának. **17** Mert a mikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: **18** Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. **19** És igen biztos nálunk a prófétai beszéd [is], a melyre jól teszitek, ha

figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; **20** Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. **21** Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indíttatva szólottak az Istennek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes íretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet adnak. **2** És sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. **3** És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt űznek belöletek; kiknek kárhóztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad. **4** Mert ha nem kedvezett az Isten a bûnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéltre; **5** És [ha] a világban sem kedvezett, de Nóét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istenteleneket; **6** És [ha] Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, a kiket a gonoszok kárhóztatására kárhóztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; **7** És [ha] megszabadította az igaz Lótót, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; **8** (Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra gyötíri vala az ő igaz lelkét): **9** Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. **10** Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén, tisztátalan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők, a kik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: **11** Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. **12** De ezek, mint oktalan természeti állatok, a melyek megfogásra és elpusztításra valók, azokat, a miket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, **13** Megkapván gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; **14** A kiknek szemei paráznasággal telvék, bûnnel telhetetlenek; elhítetik az állhatatlan lelkeket, szívök gyakorlott a telhetetlenség átok gyermekei; **15** A kik elhagyván az egyenes utat, eltévelyedtek,

követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, a ki a gonoszság díját kedvelte. ¹⁶De megfeddetett az ő törvénytelenységéért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét. ¹⁷Ezek víztelen kútők, szeltől hányatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. ¹⁸Mert hiábavalóság kevély [szavait] szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, a kik valóban elszakadtak a tévelygésben élőtől, ¹⁹Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgálói; mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. ²⁰Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzettek, az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsónél. ²¹Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. ²²De betelt rajtok az igaz példabeszéd [szava:] Az eb visszatért a saját okadására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

3Ez immár második levélírásum néktek, szeretteim, amelylyel a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés által serkentetem; ²Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról: ³Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, ⁴És ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. ⁵Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; ⁶A melyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: ⁷A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. ⁸Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. ⁹Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tûr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. ¹⁰Az Úr napja pedig úgy jö majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. ¹¹Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, ¹²A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! ¹³De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. ¹⁴Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. ¹⁵És a mi Urunknak hosszútűrését idvességnek tartsátok; a miképen a mi szeretett atyánk fia Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint. ¹⁶Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, a miket

a tudatlanok és állhatatlanok elcsûrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére. ¹⁷Ti azért szeretteim elragadtatva, a saját erősségeitekben ki ne essetek; ¹⁸Hanem Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki [legyen] dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.

1 János

1A mi kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemekkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Ígétéjéről. ²(És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyosságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) ³A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. ⁴És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. ⁵És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség. ⁶Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszszük. ⁷Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. ⁸Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. ⁹Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. ¹⁰Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.

2Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. ²És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a miénkért, hanem az egész világért is. ³És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. ⁴A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. ⁵A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk; ⁶A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt. ⁷Atyámfiak, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi parancsolatot, a mely elöttetek volt kezdettől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdettől fogva. ⁸Viszont új parancsolatot írok néktek, a mi igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. ⁹A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát az még mindig a sötétségben van. ¹⁰A ki szereti az ő atyjafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. ¹¹A ki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit. ¹²Írok néktek, gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttak az ő nevéért. ¹³Írok néktek atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írok néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt. Írok néktek fiacskák, mert megismertétek az Atyát. ¹⁴Írtam néktek atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt. ¹⁵Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. ¹⁶Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. ¹⁷És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. ¹⁸Fiacskáim, itt az utolsó óra; és a mint hallottátok, hogy az antikrisztus eljött, így most sok antikrisztus támadt; a honnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. ¹⁹Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók. ²⁰És néktek keneteket van a Szenttől, és mindent tudtok. ²¹Nem azért írtam néktek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság. ²²Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a Fiút. ²³Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan. ²⁴A mit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, a mit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok. ²⁵És az az ígéret, a melyet ő ígért nekünk: az örök élet. ²⁶Ezeket írtam néktek azok felől, a kik elhíttetnek titeket. ²⁷És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és [így] nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz [is] az és nem hazugság, és a miként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne. ²⁸És most, fiacskáim, maradjatok ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor. ²⁹Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

3Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. 2Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. 3É s a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. 4Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. 5É s tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. 6A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt. 7Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: 8A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. 9Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született. 10Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az [sem], a ki nem szereti az ő atyjafiát. 11Mert ez az üzenet, a melyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; 12Nem úgy, mint Kain, [aki] a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreié pedig igazak. 13Ne csodálkozzatok atyámfiain, ha gyűlöl titeket a világ! 14Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. A ki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. 15A ki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, a mi megmaradhatna ő benne. 16Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért. 17A kinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban az Isten szeretete? 18Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. 19É s erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorosakká ő előtte a mi szíveinket. 20Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és mindent tud. 21Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez; 22É s akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekeszünk, a mik kedvesek előtte. 23Ez pedig az ő parancsolata, hogy higyjünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint megparancsolta nekünk. 24É s a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, a melyet nekünk adott.

4Szeretteim, ne higjete minden léleknek, hanem próbáljátok az, a ki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?! 6Ez az, a

meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba. 2Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; 3É s valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus [lelke,] a melyről hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már. 4Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. 5Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. 6Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét. 7Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, a ki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. 8A ki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. 9Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. 10Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. 11Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. 12Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: 13Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk. 14É s mi láttuk és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. 15A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő [is] az Istenben. 16É s mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten [is] ő benne. 17Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert a mint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. 18A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. 19Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! 20Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyjafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát? 21Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy a ki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

5Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, a ki szereti a szülőt, azt is szereti, a ki attól született. 2Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. 3Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem neheznek. 4Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. 5Ki az, a ki legyőzi a világot, ha

ki víz és vér által jő vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonyóságot tesz, mert a Lélek az igazság. ⁷Mert hárman vannak, a kik bizonyóságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy. ⁸És hárman vannak, a kik bizonyóságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három [is] egy. ⁹Ha elfogadjuk az emberek bizonyóságtételét, az Isten bizonyóságtétele nagyobb: mert az Isten bizonyóságtétele az, a melylyel bizonyóságot tett az ő Fiáról. ¹⁰A ki hisz az Isten Fiában, bizonyóságtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyóságtételben, a melylyel bizonyóságot tett Isten az ő Fiáról. ¹¹És ez az a bizonyóságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. ¹²A kié a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. ¹³Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higyjetek az Isten Fiának nevében. ¹⁴És ez az a bizodalom, a melylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: ¹⁵És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk ő tőle. ¹⁶Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, [de] nem halálos bűnt, könyörögjön, és [az] [Isten] életet ad annak, a ki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondom, hogy könyörögjön. ¹⁷Minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn [is]. ¹⁸Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem a ki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt. ¹⁹Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel. ²⁰De tudjuk [azt is,] hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és [hogy] mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. ²¹Fiacskáim, oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 János

¹A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő gyermekeinek, a kiket én igazán szeretek, és nem csak én, hanem mindenki, a ki megismerte az igazságot. ²Az igazságért, a mely megmarad bennünk, és velünk lesz mindörökké: ³Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel. ⁴Felettébb örültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, a kik igazságban járnak, a mint parancsolatot vettünk az Atyától. ⁵És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem, a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást! ⁶És ez a szeretet, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, a mint kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok. ⁷Mert sok hitető jött e világra, a kik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. ⁸Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. ⁹A ki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. A ki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. ¹⁰Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek; ¹¹Mert a ki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben. ¹²Sok írni valóm volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, hanem reménylem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen. ¹³Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérednek gyermekei. Ámen.

3 János

¹A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek.
²Szeretett [barátom,] kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek.
³Mert felettébb örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonytságot tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz.
⁴Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. ⁵Szeretett [barátom,] híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, ⁶A kik bizonytságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsátasz útjokra. ⁷Mert az ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól; ⁸Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban. ⁹Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, a ki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. ¹⁰Ezért, ha odamegyek, felemlítem az ő dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kiveti. ¹¹Szeretett [barátom,] ne a rosszat kövesd, hanem a jót. A ki jót cselekszik, az Istentől van; a ki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent. ¹²Demeter mellett mindenki bizonytságot tett, maga az igazság is; de mi is bizonytságot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonytságtételünk igaz. ¹³Sok írni valóm volna, de nem akarok tintával és tollal írni néked: ¹⁴Hanem reménylem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. ¹⁵Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszöntsd a barátainkat név szerint.

Júdás

1Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istentől megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak: ²Irgalmasság, békesség és szeretet adassék néktek bőségesen. ³Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. ⁴Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre beíráttak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Istent, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. ⁵Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint a kik egyszer [már] tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Égyiptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, a kik nem hittek, elvesztette. ⁶És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemségöket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta. ⁷Miképen Sodoma és Gomora és a körülök lévő városok [is], a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak, például vannak [előttünk,] örök tűznek büntetését szenvedvén. ⁸Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. ⁹Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitakozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! ¹⁰Ezek pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalán állatok, azok által megromolnak. ¹¹Jaj nékik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kóré ellenkezésével vesztek el. ¹²Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és töből kiszaggatott fák; ¹³Tengernek megvadult habjai, a magok rútságát tajtékozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. ¹⁴Ezekről is prófétált pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, ¹⁵Hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddözzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene.

¹⁶Ezek zúgolódók, panaszkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájak kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók.

¹⁷Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondtak.

¹⁸Mert azt mondták néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik az ő istentelen kívánságai szerint járnak.

¹⁹Ezek azok, a kik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen [Szent] Lélek. ²⁰Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, ²¹Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre. ²²És könyörüljetelem névelyeken, megkülönböztetvén őket. ²³Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még a ruhát is, a melyet a test beszennyezett. ²⁴Annak pedig, a ki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, ²⁵Az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.

Jelenések

1Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, a miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén [azt] az ő angyala által, megjelenté az ő szolgálójának Jánosnak, ²A ki bizonyosságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindenről, a mit látott. ³Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megíratnak abban; mert az idő közel van. ⁴János a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegelem néktek és békeesség attól, a ki van, a ki vala és a ki eljövendő; és a hét lélektől, a mely az ő királyiszéke előtt van, ⁵És a Jézus Krisztustól, a ki a hű tanúbizonyosság, a halottak közül az elsősülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, a ki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, ⁶És tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen. ⁷Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. ⁸Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható. ⁹Én János, a ki néktek atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában és tűrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak nevezetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért. ¹⁰Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitaéét, ¹¹A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiczeában. ¹²Megfarkulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulvára pedig, láték hét arany gyertyatartót; ¹³És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. ¹⁴Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; ¹⁵És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. ¹⁶Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jő vala ki; és az ő orczája, mint a nap [a mikor] fénylik az ő erejében. ¹⁷Mikor pedig láttam őt, leesém

az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, ¹⁸És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. ¹⁹Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek: ²⁰A hét csillag titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, a ki az ő jobbkezében tartja a hét csillagot, a ki jár a hét arany gyertyatartó között: ²Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és türeseedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; ³És [terhet] viseltél, és béketűró vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. ⁴De az a [mondás]om ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. ⁵Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. ⁶De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, a melyeket én is gyűlölök. ⁷A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van. ⁸A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, a ki halott vala és él: ⁹Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik megfarkulék mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem Sátán zsinagógája. ¹⁰Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját. ¹¹A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál. ¹²A Pergámumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a kinél a kétélű éles kard van: ¹³Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van; és az én nevetem megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonyágomnak napjaiban sem, a ki megöleték nálatok,

a hol a Sátán lakik. ¹⁴De van valami kevés [panasz]om ellened, mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, a ki Bálámot tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. ¹⁵Így vannak nálad is, a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlölök. ¹⁶Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával. ¹⁷A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, a ki kapja. ¹⁸A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a kinek lábai hasonlók az izzó fényű érczhez: ¹⁹Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet és tőrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. ²⁰De van valami kevés [panasz]om ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, a ki magát próféta nevet. ²¹A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. ²²Íme én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. ²³És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. ²⁴Néktek pedig azt mondom és mind a többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen e tudomány, és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint űk nevezik: nem vetek reátok más terhet, ²⁵Hanem a mi nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök. ²⁶És a ki győz, és a ki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; ²⁷És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei szétöretnek; a miképen én is vettem az én Atyámtól: ²⁸És adom annak a hajnalszillagot, ²⁹A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. ²Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek. ³Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. ⁴De van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók [arra.] ⁵A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevérol az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. ⁶A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. ⁷A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja

és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: ⁸Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. ⁹Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. ¹⁰Mivel megtartottad az én béketűrésre [intő] beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. ¹¹Ímé eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. ¹²A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. ¹³A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. ¹⁴A Laodiczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete: ¹⁵Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hűv; vajha hideg volnál, vagy hűv. ¹⁶Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hűv, kivetlek téged az én számból. ¹⁷Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: ¹⁸Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. ¹⁹A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. ²⁰Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vacsorálok, és ő én velem. ²¹A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. ²²A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó [vala] a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jöjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. ²És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle [valaki] a királyiszékben; ³És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül szivárvány [vala,] látszatra smaragdhoz hasonló. ⁴És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék [vala,] és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénét fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának. ⁵A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jönnek [vala] ki. És hét tűzlámpás ég [vala] a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; ⁶És a királyiszék előtt üvegtenger [vala,] hasonló a kristályhoz;

és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátul. ⁷És az első lelkes állat hasonló [vala] az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza [vala,] mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló [vala] a repülő sashoz. ⁸És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya [vala], köröskörül és belül teljes [vala] szemekkel; és meg nem szűnik [vala] nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő, ⁹És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki örökkön örökké él, ¹⁰Leesik a huszonnégy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádja azt, a ki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván: ¹¹Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.

⁵És láték annak jobbkezeiben, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. ²És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséiteit? ³És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. ⁴Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem: ⁵És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: ímé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. ⁶És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Barányt állani, mint egy megölettet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre. ⁷És eljőve és elvevé a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezeiből. ⁸És mikor elvevé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Barány előtt, mindeniknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek imádságai. ⁹És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséiteit: mert megöletted, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, ¹⁰És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. ¹¹És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala; ¹²Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Barány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. ¹³Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a Baránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. ¹⁴És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy

Vén leborult és imádá az örökkön örökké élet.

⁶És látám, mikor a Barány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jöjj és lásd. ²És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön. ³És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jöjj és lásd. ⁴És eljőve egy másik, veres ló, és a ki azon üle, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy [az emberek] egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard. ⁵És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá: Jöjj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak, a ki azon üle, egy mérleg vala kezében. ⁶És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bánts. ⁷És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jöjj és lásd. ⁸És látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki rajta üle, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészen, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek fenevadai által. ⁹És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, a kik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyosságtételért, a melyet kaptak. ¹⁰És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? ¹¹Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az [ő] szolgatársaik[na], mind az ő atyjokfiaik[na] száma, [a] kiknek meg kell öletniök, a mint ők is [megölettek.] ¹²Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy földindulás lön, és a nap feketévé lön mint a szőrzsák, és a hold egészen olyan lön, mint a vér; ¹³És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza. ¹⁴És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekerceset összegöngyölyít, és minden hegy és sziget helyéből elmozdítottaték. ¹⁵És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek köszikláiba; ¹⁶És mondanak a hegyeknek és a köszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Barány haragjától: ¹⁷Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

⁷Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. ²És láték más angyalt feljöni napkelet felől, a kinek kezében vala az élő Istennek pecséte; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy ártson a földnek és a tengernek, ³Ezt

mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon. ⁴És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve. ⁵A Júda nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt [vala;] a Ruben nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁶Az Áser nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Nafthali nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Manassé nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁷A Simeon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Lévi nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; az Izsahár nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁸A Zebulon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Benjámín nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt. ⁹Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetségből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; ¹⁰És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé! ¹¹Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arcczal leborulának, és imádnak az Istent, ¹²Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, Ámen. ¹³Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? ¹⁴És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. ¹⁵Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök. ¹⁶Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozna többé; sem a nap nem tûz rájok, sem semmi hőség: ¹⁷Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könyvet.

8 És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lön nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óráig. ²És látám azt a hét angyalt, a ki az Isten előtt áll; és adaték nékik hét trombita. ³És jöve egy másik angyal, és megáll a oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseivel az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. ⁴És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe. ⁵Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és megtölté azt az oltárnak tüzevel, és leveté a földre; és lönek mennydörgések és szózatok és villámlások és földindulás. ⁶És a hét angyal, a kinél a hét trombita vala, készüle a trombitáláshoz. ⁷Az első angyal azért trombitála, és lön jégeső és tûz, vérral elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fû megége. ⁸A második angyal

is trombitált, és mint egy tûzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lön; ⁹És meghala a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze elvesze. ¹⁰A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; ¹¹A csillagnak neve ölő ürm: változék azért a folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lönek. ¹²A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ő harmadrészeiben ne fénylök, és az éjszaka hasonlóképen. ¹³És láték és hallék az égnek közepette egy angyalt repülni, a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szavai miatt, a kik még trombitálni fognak.

9 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. ²Megnyitá azért a mélységnek kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőég a kút füstje miatt. ³A füstből pedig sáskák jövének ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpióinak. ⁴És megmondaték nékik, hogy a földnek fűvét ne bántásák, se semmi zöldelőt, se semmi élőfát, hanem csak azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecsété. ⁵És adaték azoknak, hogy meg ne öljék őket, hanem hogy kínoztassanak öt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja az embert. ⁶Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják meg azt; és kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. ⁷A sáskáknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejökön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az orzáik olyanok valának, mint az emberek orzái. ⁸És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja; és fogaik olyanok valának, mint az oroszánoknak. ⁹És olyan mellvértjeik valának, mint a vas mellvért; és az ő szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. ¹⁰És skorpiókhoz hasonló farkuk vala és fulánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig. ¹¹Királyukul pedig a mélység angyala vala az első angyal; annak a neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion, [azaz Vesztő] a neve. ¹²Az első jaj elmúlék; ímé ezután még két jaj következik. ¹³A hatodik angyal is trombitált, és hallék egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az Isten előtt van, ¹⁴Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötve. ¹⁵Elodlaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét. ¹⁶És a lovas seregek száma két tízezerszer tízezer vala;

hallottam a számukat. ¹⁷És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a kiknek tűzből és jáczintból és kénkőből való mellvértjeik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszánok feje; és szájukból tűz és füst és kénkő jő vala ki. ¹⁸E háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől és a füsttől és a kénköttől, a mely azoknak szájából jő vala ki. ¹⁹Mert az ő hatalmuk az ő szájukban van, és az ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlóak, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak. ²⁰A többi emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; ²¹És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördögösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

10És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány vala, és az orcája olyan vala, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok; ²És a kezében egy nyitott könyvecske vala; és tevé a jobb lábát a tengerre, a bal lábát pedig a földre; ³És kiálta nagy szóval, mint mikor az oroszán ordít; és mikor kiálta, megszólaltatá a hét mennydörgés az ő szavát. ⁴És mikor a hét mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, le akarám írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne írd. ⁵És az angyal, a kit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, ⁶És megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem leszen: ⁷Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta az ő szolgáltnak a prófétáknak. ⁸És a szózat, a melyet hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, [mely] a tengeren és a földön álló angyal kezében [van.] ⁹Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz. ¹⁰Elvevém azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. ¹¹És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

11És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, a kik abban imádkoznak. ²De a tornácot, a mely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. ³És adom az én két tanúbizonyosságomnak, hogy prófétálganak,

gyászruhákba öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. ⁴Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Istene előtt állanak. ⁵És ha valaki akar nékik ártani, tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő ellenségeiket; és ha valaki akar nékik ártani, úgy kell annak megöletni. ⁶Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az eget, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akármi csapással, valamennyiszor akarják. ⁷És mikor elvégezik az ő bizonyágtételöket, a mélységből feljövő fenevad hadakozik ellenök, és legyözi őket, és megöli őket. ⁸És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, a mely lélek szerint Sodomának és Égyiptomnak hivatik, a hol a mi Urunk is megfeszítettett. ⁹És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni. ¹⁰És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtok, és ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait. ¹¹De három és fél nap mulva életnek lelke adaték Istentől ő beléjük, és lábaikra állanak; és nagy félelem esék azokra, a kik őket nézik vala. ¹²És hallának nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jöjjetek fel ide. És felmenének az égbe felhőben; és láták őket az ő ellenségeik. ¹³És lön abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és megöleték a földindulásban hétezer ember neve; és a többiek megrémülének, és a menny Istenének adának dicsőséget. ¹⁴A második jaj elmúlt; ímé a harmadik jaj hamar eljő. ¹⁵A hetedik angyal is trombitála, és nagy szózatok lőnek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. ¹⁶És a huszonnégy Vén, a ki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esék az ő orcájára és imádá az Istent, ¹⁷Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, a ki vagy és a ki valál és a ki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmat kezedhez vetted, és a te országlásodat elkezdted. ¹⁸És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgálidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. ¹⁹És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

12És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; ²A ki terhes vala, és akarván szülni, kiált vala, és kínlódik vala a szülésben. ³Láttaték más jel is az égben, és ímé [vala] egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; ⁴És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor szül, annak fiát megegye.

⁵És szüle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszékéhez. ⁶Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják öt ezer kétszáz hatvan napig. ⁷És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; ⁸De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben. ⁹És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai [is] ő vele levettetének. ¹⁰És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiaiának vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. ¹¹És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig. ¹²Annakokáért örüljetekek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van. ¹³Mikor azért látta a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt, a ki a fiút szülte. ¹⁴De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig, és az időnek feléig. ¹⁵És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa. ¹⁶De segítségül lőn a föld az asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott. ¹⁷Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megörzőivel, és a kikenél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele. ¹⁸És álla a tengernek fővenyére.

13És láték egy fenevadat feljöni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlásnak neve. ²És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroslán szája; és a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat. ³És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítették; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld [követé] a fenevadat. ⁴És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele? ⁵És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. ⁶Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. ⁷Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. ⁸Annakokáért imádják őt a földnek

minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta. ⁹Ha van füle valakinek, hallja! ¹⁰Ha valaki fogságba visz [mást], [ő is] fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békességes türése és hite. ¹¹Azután láték más fenevadat feljöni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; ¹²És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; ¹³És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. ¹⁴És elhitei a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítették vala, de megelevenedett. ¹⁵És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, ¹⁶Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; ¹⁷És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson [semmit,] hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma. ¹⁸Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve. ²És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő hárfájokkal hárfáznak vala; ³És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, a kik áron vétettek meg a földről. ⁴Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. ⁵És az ő szájakban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. ⁶És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetségeknek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ⁷Ezt mondván nagy szóval: Féljétekek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. ⁸És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. ⁹És harmadik angyal [is] követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi

vagy homlokára vagy kezére, ¹⁰Az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; ¹¹És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. ¹²Itt van a szenteknek békességes tûrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! ¹³És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. ¹⁴És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle [valaki,] hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. ¹⁵És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. ¹⁶Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; és learattaték a föld. ¹⁷És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. ¹⁸Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiálta nagy szóval annak, a kinél vala az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szöleinek gerézdeit; mert megértek annak szölei. ¹⁹Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szöleit megszedé, és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. ²⁰És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. ²És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmasok a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. ³És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! ⁴Ki ne félne téged, Uram! és [ki] ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. ⁵És ezeknek utána látám, és ímé megnyittaték a mennyben a bizonyágtétel sátorának templomát. ⁶És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tiszta és fehér gyoicsba öltözve, és mellöknél arany övekkel körülövezve. ⁷És egy a négy lelkes állat közül ada a hét angyalnak hét arany poharat, a mely az örökkön örökké élő Istennek haragjával teljes vala. ⁸És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

16És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát. ²Elméne azért az első, és kitölté az ő poharát a földre; és támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, a kiken vala a fenevad bélyege, és a kik imádják vala annak képét. ³A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és olyanná lön, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben. ⁴A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizekbe és a vizek forrásaiba; és lön vér. ⁵És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítélted; ⁶Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók arra. ⁷És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. ⁸A negyedik angyal is kitölté az ő poharát a napra; és adaték annak, hogy az embereket tikkaszsa tűzzel. ⁹És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak. ¹⁰Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a fenevad királyiszékére; és lön az ő országa setét; és rágják vala az ő nyelvöket a kín miatt, ¹¹És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből. ¹²A hatodik angyal is kitölté az ő poharát a nagy folyóvízre, az Eufrátesre; és kiszáradá annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készítették. ¹³És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijöni, a békákhoz hasonlókat; ¹⁴Mert ördögi lelkek azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. ¹⁵(Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.) ¹⁶Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóul Armageddonnak neveznek. ¹⁷A hetedik angyal is kitölté az ő poharát a levegőégre; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely ezt mondja vala: Meglett! ¹⁸És lönek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lön nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. ¹⁹És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlétteték az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búsult haragja borának poharából. ²⁰És minden sziget elmülék, és hegyek nem találtatának többé. ²¹És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istent az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

17És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vizen ül; ²A kivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának

borával megrészedtek a föld lakosai. ³És lélekben elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje és tíz szarva vala. ⁴Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba, és megékesített vala arannyal és drágakövel és gyöngyökkel, kezében egy arany pohár vala, tele útálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával. ⁵És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznának és a föld útálatosságainak anyja. ⁶És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek vérével és a Jézus bizonyosságtevőinek vérével; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt. ⁷És monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonymak titkát és a fenevadét, a mely őt hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van. ⁸A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jö fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van. ⁹Itt az elme, a melyben van bölcsesség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül; ¹⁰Király is hét van; az öte elesett, és az egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés [ideig] kell annak megmaradni. ¹¹A fenevad pedig, a mely vala és nincs, az maga a nyolcadik, és a hét közül való; és a veszedelemre megy. ¹²A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. ¹³Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmokat is a fenevadnak adják. ¹⁴Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek [is.] ¹⁵És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázna ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek. ¹⁶És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölik a paráznát, és kifosztják és mezítelenné teszik, és eszik annak húsát, és megegetik őt tűzzel. ¹⁷Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei. ¹⁸És az asszony, a melyet láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

18És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. ²És kiálta [teljes] erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöczévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöczévé. ³Mert az ő paráznasága, haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. ⁴És hallék más szótatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: ⁵Mert az ő bűnei az égig

hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. ⁶Fizessetek úgy néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a mely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. ⁷A mennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kinnal és gyászszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Ugy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. ⁸Ennekokáért egy nap jönnek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, a ki megbünteti őt. ⁹És siratják őt, és jajgatnak ő rajta a föld királyai, a kik vele paráználkodtak és dobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják, ¹⁰Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted! ¹¹A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi; ¹²Arany és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skarlátcikket; és minden thinfát és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványkőből [csinált] minden edényt; ¹³És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. ¹⁴És a gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod. ¹⁵Ezeknek árosai, a kik meggazdagodtak ő tőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, ¹⁶És ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság! ¹⁷És minden hajósmester és a hajókon levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kereskednek, távol állanak. ¹⁸És kiáltának, látván az ő égésének füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? ¹⁹És port hányván az ő fejökre, kiáltának sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy órában! ²⁰Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel. ²¹És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ felvön és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találhatik. ²²És hárfásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnek mestere nem találhatik többé te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé te benned; ²³És szövétneknek világossága többé te benned nem fénylik; és völegénynek és menyasszonynak szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvöléseidől eltévelyedtek mind a népek. ²⁴És abban prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, a kik megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égben, a mely ezt mondja vala: Aleluja! az idvesség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úrén, a mi Istenünké! 2 Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a mely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszúlta az ő szolgálóinak vérének kezén. 3 És másodszor is mondanak: Aleluja! és: Annak füstje felmegy örökkön örökké. 4 És leborula a huszonnégy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Istent, a ki a királyiszékben ül vala, mondván: Ámen! Aleluja! 5 És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt mondja vala: Dicsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgálói, a kik félték őt, kicsinyek és nagyok! 6 És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. 7 Örüljünk és örvendezzünk és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, 8 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. 9 És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. 10 És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd , ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a próféta-ság lelke. 11 És látám, hogy az ég megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítélt és hadakozik. 12 És az ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak ő maga. 13 És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve és a neve Isten ígénének neveztetik. 14 És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. 15 És az ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevén borsajtóját. 16 És az ő ruháján és tomporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura. 17 És láték egy angyalt állani a napban, és kiálta nagy szóval, mondván minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égnek közepette: Jöjjetek el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; 18 Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok ülőknek húsát, és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét, és kicsinyekét és nagyokét. 19 És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, a ki a lovon ül vala és az ő serege ellen. 20 És megfogták a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitette azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének. 21 A többiek pedig megöletének a lovon ülőnek kardjával, a mely az ő szájából jő vala ki;

és a madarak mind meglegedének azoknak húsával.

20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy láncz a kezében. 2 És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötöze azt ezer esztendőre, 3 És veté őt a mélységbe, és bezára azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. 4 És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettétel; és [látám] azoknak lelkeit, a kiknek fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig. 5 A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. 6 Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig. 7 És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogságából. 8 És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fövénye. 9 És feljövének a föld szélességére, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat. 10 És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké. 11 És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, a kinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyök nem találtaték. 12 És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek [könyve]; és megítéltének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. 13 És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálók voltak; és megítéltének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. 14 A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek távába. Ez a második halál, a tűznek tava. 15 És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek távába vetteték.

21 Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala. 2 És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. 3 És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök. 4 És az Isten eltöröl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak. 5 És monda az, a ki a

királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. ⁶És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. ⁷A ki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. ⁸A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban [lesz], a mi a második halál. ⁹És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Barány feleségét. ¹⁰És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből. ¹¹Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább köhöz, úgymint kristálytisza jáspis köhöz; ¹²És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét törzsének [nevei:] ¹³Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu: napnyugotról három kapu. ¹⁴És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Barány tizenkét apostolának nevei. ¹⁵A ki pedig én velem beszélé, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát. ¹⁶És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. ¹⁷És megméré annak kőfalát száznegyvennégy singre, ember mértékével, azaz angyaléval. ¹⁸És kőfalának rakása jáspisből vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló. ¹⁹És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kalcédon; a negyedik smaragd; ²⁰Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolit; a nyolczadik berillus; a kilencedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáczint; a tizenkettedik amethyst. ²¹A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg. ²²És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Barány. ²³És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövéténeke a Barány. ²⁴És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségüket és tisztességüket abba viszik. ²⁵És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); ²⁶És a pogányok dicsőségét és tisztességét abba viszik. ²⁷És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem a ki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beíratnak az élet könyvébe, a mely a Barányé.

a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Baránynak királyiszékéből jöven ki ²Az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók. ³És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Baránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgálai szolgálnak néki; ⁴És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon [lesz.] ⁵És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök szövéténekekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön örökké. ⁶És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálainak [azokat,] a miknek meg kell lenni hamar. ⁷Ímé eljövök hamar. Boldog, a ki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit. ⁸És én János vagyok az, a ki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, a ki nékem ezeket megmutatta vala. ⁹Az pedig monda nékem: Meglásd, ne [tedd,] mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd. ¹⁰Azután monda nékem: Be ne pecsételj e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. ¹¹A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg ezután is. ¹²És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem [van,] hogy megfizessek mindenkinek, a mint az ő cselekedete lesz. ¹³Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. ¹⁴Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. ¹⁵De kinn [maradnak] az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind a ki szereti és szólja a hazugságot. ¹⁶Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. ¹⁷És Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jöjjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen. ¹⁸Bizonyosságot teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: [Hogy] ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; ¹⁹És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megíratnak. ²⁰Ezt mondja, a ki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! ²¹A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme [legyen] mindnyájan ti veletek. Ámen.

22És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját,